

Phong Quá Vũ Lưu Vân

Contents

Phong Quá Vũ Lưu Vân	2
1. Quyển 1 - Chương 1-1: Tiết Tử	2
2. Quyển 1 - Chương 1-2: Vận May ? Vận Là Ngạt Vận ?	3
3. Quyển 1 - Chương 2: Lộ Rời Sao ?	5
4. Quyển 1 - Chương 3: Thiên Tuyệt Lại Xuất Hiện	8
5. Quyển 1 - Chương 4: Nháo Sự	11
6. Quyển 1 - Chương 5: Biến Hóa	13
7. Quyển 1 - Chương 6: Hồn Dẫn	15
8. Quyển 1 - Chương 7: Đào Hôn	19
9. Quyển 1 - Chương 8: Kết Bạ	22
10. Quyển 1 - Chương 9: Du Lịch	26
11. Quyển 1 - Chương 10: Ma Xui Quỷ Khiến	29
12. Quyển 1 - Chương 11: Chân Tiểu Nhân	33
13. Quyển 1 - Chương 12: Ý Ngoại – Ngoại Ý Muốn	37
14. Quyển 1 - Chương 13: Mị Phượng Các	40
15. Quyển 1 - Chương 14: Định Tâm	43
16. Quyển 1 - Chương 15: Ôn Tồn	46
17. Quyển 1 - Chương 16: Hoàng Bảng	49
18. Quyển 1 - Chương 17: Đa Quả Nhân Sự – Xen Vào Việc Của Người Khác	52
19. Quyển 1 - Chương 18: Tranh Phong	55
20. Quyển 1 - Chương 19: Luận Vũ	58
21. Quyển 1 - Chương 20: Mê Tình	62
22. Quyển 1 - Chương 21: Ý Nị – Kiều Diễm	65
23. Quyển 1 - Chương 22: Hi Hoan Dữ Phủ – Thích Và Không	68
24. Quyển 1 - Chương 23: Tri Kỷ	71
25. Quyển 1 - Chương 24: Thí Mã	73
26. Quyển 1 - Chương 25: Môi Khí – Mùi Mốc	76
27. Quyển 1 - Chương 26: Nguyệt Dạ- Đêm Trăng	79
28. Quyển 1 - Chương 27: Tái Mã – Đua Ngựa	81
29. Quyển 1 - Chương 28: Tâm Động	84
30. Quyển 1 - Chương 29: Động Tĩnh	87
31. Quyển 1 - Chương 30: Triền Miên	90
32. Quyển 1 - Chương 31: Ngưng Ngọc	92
33. Quyển 1 - Chương 32: Hồi Ưc	93
34. Quyển 1 - Chương 33: Đồng Ý	96
35. Quyển 1 - Chương 34: Nguồn Có Pass Cập Nhật Sau	99
36. Quyển 1 - Chương 35: Đèn Màu	99
37. Quyển 1 - Chương 36: Kính Rượu	102
38. Quyển 1 - Chương 37: Bất Cốc	105
39. Quyển 1 - Chương 38: Xông Vào Hiểm Nguy	108
40. Quyển 1 - Chương 39: Trúng Tiễn	111
41. Quyển 1 - Chương 40: Trường Đàm	114

42. Quyển 1 - Chương 41: Mê Đoàn	116
43. Quyển 1 - Chương 42: Rời Đi	119
44. Quyển 1 - Chương 43: Mâu Thuẫn	122
45. Quyển 1 - Chương 44: Vi Kiếp	125
46. Quyển 1 - Chương 45: Tiểu Sát	128
47. Quyển 1 - Chương 46: Hồi Thành	131
48. Quyển 1 - Chương 47: Tự Mạc (mở Màn)	133
49. Quyển 1 - Chương 48: Âm Sát	136
50. Quyển 1 - Chương 49: Mạt Dữ Thủy	139
51. Quyển 2 - Chương 50-1: Văn Án	140
52. Quyển 2 - Chương 50-2	141
53. Quyển 2 - Chương 51: An Ủi	143
54. Quyển 2 - Chương 52: Tứ Sử	145
55. Quyển 2 - Chương 53: Nguyên Đổ Phục Thâu	148
56. Quyển 2 - Chương 54: Đối Tửu	151
57. Quyển 2 - Chương 55: Ngã Bài	154
58. Quyển 2 - Chương 56: Nam Tuần	157
59. Quyển 2 - Chương 57: Hợp Tác	159
60. Quyển 2 - Chương 58: Tạo Thế	162
61. Quyển 2 - Chương 59: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân	165
62. Quyển 2 - Chương 60: Giang Nam	168
63. Quyển 2 - Chương 61: Lạc Hoa Uyển	171
64. Quyển 2 - Chương 62: Dạ Thám	175
65. Quyển 2 - Chương 63: Bị Thương	178
66. Quyển 2 - Chương 64: Hung Sát	182
67. Quyển 2 - Chương 65: Biểu Lộ	186
68. Quyển 2 - Chương 66: Khởi Hành	190
69. Quyển 2 - Chương 67: Kiểm Trì	194
70. Quyển 2 - Chương 68: Sâu Biển	199
71. Quyển 2 - Chương 69: Thiên Đường Địa Ngục	204
72. Quyển 2 - Chương 70: Rơi Nhai	208
73. Quyển 2 - Chương 71: Phân Ly	213
74. Quyển 2 - Chương 72: Tái Kiến	217
75. Quyển 2 - Chương 73: Xuất Cốc	222
76. Quyển 2 - Chương 74: Trùng Phùng	226
77. Quyển 2 - Chương 75: Phong Mang Sơ Hiện	230

Phong Quá Vũ Lưu Vân

Giới thiệu

Thể loại: Đàm mỹ, cổ trang, xuyên việt, tá thi hoàn hồn, nhất công đa thụ, mỹ công mỹ thụ, cường công cường thụ, tà m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phong-quua-vu-luu-van>

1. Quyển 1 - Chương 1-1: Tiết Tử

Ai, có tiền thật tốt, có thể giống như bây giờ, tà tà tản bộ trên bãi biển tự nhiên một cách vô mục đích, không có tính toán, không có âm mưu, cũng không có nguy trang. Ngự Lưu Vân ngồi trên bờ biển, tay giữ lại mái tóc ngắn phi tán trong gió, ngắm tính thời gian thì cũng là lúc bọn họ nên tới nơi.

Chỉ chốc lát sau, một vài tiếng ma sát nhẹ nhàng trên cát truyền vào tai của Lưu Vân, rốt cuộc cũng tới rồi. Quả nhiên như dự liệu, một đôi tay vọt ra bịt kín đôi mắt của hắn, sau đó là một loại thanh âm ngay cả gay cũng phải mặc cảm “yếu ớt” vang lên bên tai: “Sai sai ta là ai?”

“Nhân yêu” Lưu Vân dùng một cái giọng điệu rất chi là lười biếng phun ra hai chữ.

“Là Nhân Diêu. Không vui chút nào, mỗi lần đều bị người đoán được!” Người kia giận dữ dậm dậm chân.

..... Mỗi lần đều là giọng điệu này, muốn đoán không ra cũng khó. Lưu Vân ngằm trợn mắt, cười xấu xa nói: “Ai bảo thanh âm của ‘Nhân đại tỷ’ như thế ‘êm tai’, làm người ta cả đời khó quên a.” Nghe vậy, vài tiếng cười nhỏ vụn ở bên cạnh thốt biến thành một trận cười tohai, dĩ nhiên ngoại trừ Nhân Diêu, kẻ đã bị biến thành tác kẻ bông đùa màu trông hết sức “mát mắt”.

Thời gian cùng bằng hữu là lúc Lưu Vân vui vẻ nhất. Đương nhiên, với điều kiện là mấy đứa kia không biết hắn là người thừa kế của một trong mười doanh nghiệp mạnh nhất thế giới – Lâm thị tập đoàn, không tính bọn đi theo giám thị hắn.

Nhưng thời khắc vui vẻ cũng luôn luôn rất ngắn, lần nghỉ ngơi duy nhất trong năm cũng kết thúc – Sinh nhật hai mươi tuổi của hắn. Lưu Vân không bao giờ hứa nguyện, bởi vì chúng không thực.

Đi dọc theo bãi biển, trải qua thời gian nhàn nhã ít ỏi còn lại của mình, Lưu Vân chợt cảm thấy đau nhức dưới chân. Hình như đụng phải vật gì. Lưu Vân mặt nhăn nhú, khom lưng nhặt lên “đầu sỏ” – Một cái hồ lô kì quái, như thế nào trông quen mắt tợn? Thế nào lại giống – a, cây đèn thần của bọn cướp?! Hắn vô ý thức nghĩ rằng lại là âm mưu gì đây. Cuối cùng đi đến kết luận – một cái đèn hư mà thôi!

Ngự Lưu Vân cười mĩa lau lau một chút, xem loại kịch khuôn sáo cũ rích bắt đầu...

“Ta là Thần Đèn, ta gọi là.....”

“Ngừng, ngừng, đừng nói là ta được ban cho điều ước đấy chứ?” Rất ấu trĩ, hắn biết.

“A, đúng a, người thiệt là thông minh.” – Thần Đèn mị hí mắt.

Lưu Vân trong lòng cười nhạt, xem ra ta là không cách nào hoàn toàn chết hy vọng. Bất quá nếu là có thể thực hiện được tâm nguyện, chết thì làm sao?

“Vậy thì... Ta nghĩ muốn một cuộc sống tự do nhân sinh thuộc về chính mình...”

Kết quả, hắn ngủ, tại một thế giới này.

2. Quyển 1 - Chương 1-2: Vận May ? Vẫn Là Ngạt Vận ?

Ý thức dần dần trở nên thanh tỉnh, Lưu Vân hơi nhướng mày, đập vào mắt hắn là một bức rèm hoa lệ, chiếc cổ sàng được điêu khắc *** xảo làm từ gỗ cây tử đàn, nạm vàng khảm ngọc, hé ra tấm thảm bằng lông cừu trắng như tuyết. Y phục bằng tơ lụa phủ hoa văn phượng vũ mềm mại rủ trên người hắn. Đầu giường đốt đàn hương, thoang thoảng khắp cả căn phòng.

Ngực nổi lên một trận kinh dị, Lưu Vân ngồi bật dậy và lập tức cảm thấy một trận vịnh huyên (chóng mặt), may mà đúng lúc giữ được mép giường nếu không thì đã ngã xuống đất. Chết tiệt! Con mẹ nó cái quái gì đã xảy ra?! Lưu Vân trong lòng thầm rủa, miễn cưỡng quan sát bốn phía: bàn tròn bằng gỗ lim, giá sách chạm rồng đầy vẽ cổ điển, là..... Cổ đại?!

Ngay lúc hắn vẫn còn bán tín bán nghi thì nhìn thấy một thiếu nữ mái tóc búi cao, ăn mặc theo kiểu nha hoàn cổ đại tiến đến gần, rốt cuộc cũng tin tưởng rằng ông trời cùng hắn khai một cuộc vui đùa không lớn cũng chẳng nhỏ. Bất quá nghĩ đến sau này có thể nắm trong tay số phận của bản thân, hắn thực có chút kích động.

“Nhị thiếu gia, người tỉnh rồi!” Nha hoàn tiểu cô nương kinh hỉ kêu lên một tiếng, “Hương Nhi lập tức đi bẩm báo trang chủ!”

Nói xong xoay người chạy như bay ra ngoài.

“Hương nhi?” Lưu Vân vội vàng gọi lại nàng, dù sao đối với thân thể này cái gì cũng không biết, coi mò “Hắn” chính là một cái gì mà sơn trang nhị thiếu gia, “người ngoài” như hắn không bị xem như gian tế bắt lại mới lạ. Hừ, đây vẫn còn muốn giữ lại cái mạng nhỏ vui vẻ thêm ít ngày.

“Nhị thiếu gia có gì phân phó?” Hương Nhi xoay người, lộ ra khuôn mặt không hề tô son trát phấn mà vô cùng thanh tú. Nàng hơi nghi hoặc nhìn nhị thiếu gia-người vừa mới bước ra khỏi quỹ môn quan, nghĩ có chỗ nào không giống nhưng rồi lại không biết nói thế nào.

Lưu Vân hơi nhếch khóe miệng, vào thời điểm này cũng chỉ có một phương pháp tuy cũ rích nhưng lại vô cùng hữu dụng: Giả bộ mất trí nhớ. Hắn lộ vẻ mờ mịt hỏi: “Ta không nhớ kỹ lắm...Ta là ai?”

Không đến một khắc, được xem là thiên hạ đệ nhất đại trang Ngự Phong sơn trang bùng nổ. Nhị thiếu gia ngày hôm trước được cứu lên từ vách núi đã tỉnh lại nhưng bị mất trí nhớ đồng thời tính tình đại biến.

Ngự Lưu Vân không nhận được xoa xoa huyết Thái Dương, ngực thảm mắng, Shit! Từ sáng sớm đã liên tục có người đến coi, lão tử cũng không phải là khỉ trong vườn bách thú! Còn trở lại đừng trách ta không khách khí!

Nghỉ ngơi một trận, Lưu Vân cảm thấy thể lực dần khôi phục, hắn dựa theo cách trong tiểu thuyết võ hiệp đả tọa, cảm thấy một cổ khí tức nhu hòa nhưng lại không kém phần mạnh mẽ dẻo dai chậm rãi lưu động trong cơ thể, phẳng phất như một dòng suối mát mẽ êm dịu ôm lấy cơ thể, cái đầu đang phiền táo không ngớt cũng yên tĩnh lại. Đây chính là “chân khí” trong truyền thuyết? Xem ra người này công phu không sai, ta đây cũng sẽ không khách khí nhận nó. Nhưng dù sao hắn trước đây không tiếp xúc qua cái loại này, còn chưa biết cách vận dụng, tạm thời cứ từ từ tìm hiểu vậy. Lưu Vân khóe miệng nhếch lên một mặt cười tà, rồi sẽ thú vị lắm đây!

Bước xuống giường, thoáng nhìn vật gì giống như một cái đai nằm ở trên bàn, thẳng thớm giống như kiếm...Chẳng lẽ là kiếm? Lưu Vân nhẹ nhàng rút ra, một đạo hàn quang lóe lên. Thân kiếm tựa như linh xà xuất động, khi thì uốn lượn, khi thì thẳng tắp, phong như tuyết, khí như lan, quả là một thanh kiếm tốt.! Vô kiếm được nạm bằng tử vân ngọc thạch cực kì *** xảo, hoa lệ nhưng phóng khoáng, không tạo nên cảm giác trói buộc. Hắn vốn có tập quán dùng thương, nhưng bây giờ hiển nhiên không có khả năng. May mà để tự bảo vệ mình hắn cũng đã học quá quyền pháp cùng đao kiếm, chỉ cần cùng võ công trong thân thể này dung hợp là được.

Lưu Vân thu kiếm, đi quanh gian phòng một vòng, rất tự nhiên đến bên một cái giá sách có vẻ đắt tiền, tính *** mỹ của chất gỗ so với gỗ lim hiển nhiên còn hơn một chút, tại căn phòng này cũng là một sự dư thừa. Điều này làm hắn cảm thấy như có quỷ, bất quá hắn cũng không quan tâm. Kể năm nhiều bí mật thường thường không được sống tốt.

Nhất quán nhân nhật nở nụ cười, Lưu Vân đẩy cửa đi ra ngoài.

Không nghĩ tới sơn trang này to lớn như thế, đi lâu như vậy rồi mà cũng không tìm thấy được một chỗ để hắn có thể yên tĩnh luyện kiếm. Kỳ quái chính là, dọc đường đi, hạ nhân thấy hắn mặc dù đều một vẻ tất cung tất kính, nhưng khi thấy hắn cười thì ngạc nhiên không ngớt. Đã xem qua gương rồi, khuôn mặt này hắn là không sai mới đúng, lẽ nào tên nhị thiếu gia này bị bệnh tự bế (bất cầu ngôn tiếu)?

Sao cũng được, hắn là hắn, ta là ta, quản nhiều vậy để làm chi!

Với lại, đi một vòng lớn, cũng không phải không thu được chỗ tốt. Từ trong miệng bọn hạ nhân biết được nơi này là Ngự Phong sơn trang, không ngờ chính là thiên hạ đệ nhất đại trang, đại trang chủ Ngự Lưu Tiêu chỉ mới hai mươi hai tuổi đã phải chống đỡ cả một tòa sơn trang, không những thế, thể lực lại càng phát triển lớn mạnh. Mà “Ta”, em trai độc nhất của Ngự Lưu Tiêu, cư nhiên cũng tên là Ngự Lưu Vân, cái này cũng quá là xảo hợp ah! Cũng may mà hai huynh đệ cảm tình tốt, chỉ là sau khi phụ mẫu từ thế cách đây ba năm, “ta” dần dần trở nên trầm mặc ít lời, suốt ngày luyện kiếm, cho đến hai năm trước lấy được một kiện kiếm trung chí bảo Thái Tuyệt thì kiếm thuật tăng cao, hôm nay trong chốn võ lâm không đệ nhất thì đệ nhị.

Sách, cư nhiên là một kiếm si. Lưu Vân âm thầm kinh dị. Bất quá cũng ít có người biết hắn ngoại trừ kiếm thuật cao siêu, khinh công cũng là nhất lưu, đủ để tranh đua cùng người có khinh công danh chấn giang hồ là Hiệp Đạo “Đạp Tuyệt Phi Yến”.

Có tiếng nước? Đi qua một hành lang gấp khúc, không gian thoáng chốc trở nên trống trải hẳn ra. Nước chậm rãi nhỏ róc rách xuống từ một tòa giả sơn cách đó không xa, tạo thành một cái thiên nhiên ôn tuyền (suối nước nóng thiên nhiên), bao quanh bờ là một mảng cỏ xanh biếc lấp lánh, mùi hoa thoang thoang. Đằng sau nó là một khoảng rừng trúc rộng lớn, quả là một nơi tuyệt hảo để luyện kiếm!

Lưu Vân mỉm cười, điểm nhẹ đầu ngón chân, nhất tích bóng trắng xẹt qua, vũng vàng đáp xuống bên suối. Khinh công này còn thật là dùng tốt ah. Mặc dù trong phòng đã soi qua gương đồng, chỉ biết người này tướng mạo cực kỳ thanh tú, một đôi mắt phượng mang theo tà khí nhàn nhạt, nhưng nhìn cũng không rất rõ ràng. Thế mà bây giờ, khi Lưu Vân thò người ra soi bóng xuống nước phải nhất thời thất thần: Tóc đen mềm mại như tơ trù, lưỡng cổ sơ thành kế (có thể là chỉ mái tóc rẽ đôi xõa dài), suối tóc phủ bên tai khẽ bay theo gió, khuôn mặt tuấn dật thon dài ẩn chứa vẻ cuồng ngạo không kiềm chế được, một đôi mắt phượng tà mị mà lược hiển bừa bãi nét cười đậm mạc động trên môi càng làm cho hắn có vẻ thần bí mà hoặc nhân. Khiến người khác không thể di dời ánh mắt đó là một đôi con ngươi sâu thẳm thăm thẳm như đáy hồ thu, rõ ràng là nụ cười đầy mặt khả con ngươi lại lộ vẻ lạnh lùng, khiến người khác biết rõ là thiêu thân lao đầu vào lửa cũng nhận không được phải vươn tay ra bắt. Lớn lên thật đúng là không có gì phải chê, chỉ là hơi quá nổi bật một chút, không được phương tiện cho lắm.

Lưu Vân nhẹ nhàng sách một tiếng, mong rằng nơi này cũng có cùng loại da mặt như thế này mới tốt.

Rút ra Thối Tuyết, dựa vào sự quen thuộc của thân thể, Lưu Vân nhẹ nhàng vận động thân hình, hơi đổi cổ tay, Thối Tuyết lập tức như có linh tính vũ động đứng lên. Bạch y trắng tuyết, tay áo tung bay, chiêu thức lưu loát sinh động như lưu thủy hành vân, thân hình biến ảo tựa kinh long phù vân (rồng bay trong mây) Thối Tuyết không khác gì một con giao long, khí thế lăng nhàn uy vũ như hồng, lúc thì nhảy lên, vươn cánh tay ra, hàn quang đỉnh trực, đón gió bổ tới, ầm ầm rung động nhất thấp thất lưng, thân kiếm như cuốn lấy người xẹt qua không trung, ngân quang chớp động, kiếm khí lãnh liệt ngang ngược lại kiêu ngạo nhoáng một cái, bóng trắng đã trạm định, thu hồi kiếm vào thất lưng tể, một đường ung dung lưu loát. Lá trúc xanh biếc tán loạn lả tả trong không trung, thốt nhiên, nhất tề đứt đoạn rơi xuống đất.

Vận khí quả thực không sai, xem ra muốn tự bảo vệ mình là không thành vấn đề, chỉ là cây nhuuyến kiếm này không dùng được tốt lắm, nếu không phải thân thể này còn giữ lại ký ức sử dụng kiếm, một chút không cẩn thận làm cánh tay thiếu chút nữa bị kiếm khí gấp khúc gây thương tích, mà lúc này cũng chỉ dùng bốn thành công lực mà thôi. Lưu Vân có chút dăm chiêu chấp tay đứng đột nhiên, trong cơ thể khí huyết cuộn cuộn dâng lên, ọc ra một cổ máu tươi. Hắn cả kinh, thâm than bất hảo — có người đang hướng đến chỗ này!

Còn chưa kịp điều hòa nội tức, Lưu Vân chợt cảm thấy một cổ chân khí cuộn cuộn không ngừng tuôn vào trong cơ thể, một đôi bàn tay ấm áp có lực dán chặt trên lưng mình. Không có ác ý, hẳn âm thầm thở ra một hơi, bắt đầu vận khí.

Qua nửa ngày, hơi ẩm dần tiêu thất.

“Nhị đệ cảm thấy thoải mái chứ?”

Ngự Lưu Tiêu?!

Nhân bì diện cụ: Câu văn ám chỉ Lưu Vân mong muốn cũng có người có vẻ ngoài được như thân thể hắn đang “tá thi hoàn hồn”. Có lẽ là đẹp quá nên sợ hãi, có lẽ là bởi sợ phiền phức đi???

3. Quyển 1 - Chương 2: Lộ Rồi Sao ?

“Nhị đệ, cảm thấy thoải mái chứ?”

Ngự lưu tiêu?!

Áp xuống hoảng hốt, Lưu Vân chậm rãi xoay người, theo quán tính nở nụ cười: “Đa tạ...Đệ cảm thấy thoải mái hơn rồi. Đại ca? Đệ đã quên rất nhiều chuyện...Đại ca?”

Nghe được Lưu Vân gọi nhỏ, Ngự Lưu Tiêu mới hồi phục *** thần lại, nhận ra mình vừa thất thố, vẻ mặt áy náy nói: “A? Xin lỗi, lâu rồi mới thấy người cười, cho nên...” Lưu Tiêu xấu hổ cười cười.

Nam tử trước mặt vừa nhìn thì đã biết là thân huynh đệ của Lưu Vân, lam sắc trường sam làm nổi bật lên vóc người đều đặn cao gầy, Lưu Vân cao hơn hẳn một chút, nhìn vào có một cỗ tướng tự khó tả. Nếu nói Lưu Vân mang đến cảm xúc tà mị không gì kiềm chế được, thì Lưu Tiêu chính là cao thượng, một cảm giác thuộc về an tĩnh. Mắt phượng mày kiếm, tà nhập tấn, gờ tay nhắc chân đều lộ ra một cỗ cao nhã khí chất.

Quân tử lan, đây là Lưu Vân vừa thấy hẳn thì lập tức liên tưởng đến. Xuất trần quân tử ngạo như lan.

Ngự Lưu Tiêu thấy đệ đệ vẫn mỉm cười nhìn mình, cho rằng Lưu Vân vẫn còn đang pha trò trêu chọc sự thất thố của mình, nghĩ đến quần bách, tách khỏi ánh mắt đoạt nhân của Lưu Vân. Ngự Lưu Vân thấy “đại ca” tỏ vẻ không biết phải làm sao chỉ cảm thấy buồn cười, không nghĩ tới nhanh như thế đã gặp được một người thú vị như vậy. Vừa mở miệng định trêu hấn thì bị một giọng nói gấp gáp nhưng không thiếu phần ôn trọng cắt đứt.

“Trang chủ, nhị thiếu gia ngài ấy.... Nhị thiếu gia?!” Người kia vừa nhìn thấy Lưu Vân vẻ mặt nháy mắt trở nên kinh hỉ mà thần sắc lại có chút nghi hoặc, nhị thiếu gia vừa mới tỉnh lại thế nào đã ở nơi này?

“Thiệu Hồng, còn có chuyện gì nữa không?” Lưu Tiêu thoáng chốc lại khôi phục phong thái bình tĩnh thông dong như trước đây.

Nam tử được gọi là Thiệu Hồng một thân thị vệ trang phục, hé ra khuôn mặt cương nghị đầy anh vĩ lúc này tựa hồ mang theo một tia do dự, vừa định mở miệng thì đã thấy Lưu Tiêu khoát tay nói: “Không có chuyện gì thì lui xuống đi.”

“...Vâng.”

Thế nào, có việc muốn dấu ta? Khi ta là đồ ngọc sao? Bộ nghĩ rằng ta thực sự sẽ tin tưởng một cao thủ khinh công cứ như vậy “lạc nhai (rơi xuống vực)?” Trước đây “nhị thiếu gia” như thế nào ta lười quản, nhưng đụng đến ta trên đầu thì cũng đừng trách ta vô tình! Lưu Vân không lộ ra vẻ gì, mỉm cười nói: “Đại ca có thể vì đệ nói một chút chuyện trước đây không?”

Lưu Tiêu âm thầm quan sát, thấy Lưu Vân tựa hồ vẫn chưa nghi ngờ điều gì mới âm thầm thở nhẹ một hơi. Nhị đệ bệnh nặng vừa mới tốt lên, chính không nên quấy nhiễu đệ ấy. Cừu hận thật vất vả mới có thể quên đi, cứ để hấn một người chịu đựng là đủ rồi. “Đương nhiên là được, nhị đệ thân thể vừa khởi sắc, không thích hợp mệt nhọc quá mức.” Nhớ đến chuyện vừa xảy ra, Lưu Tiêu lo lắng nhíu mày, không thể để đệ ấy lại xảy ra sơ xuất, “Chờ người dưỡng thương hảo, đại ca lại cùng người luyện quyền kiếm để bồi thường, được không?”

Nhìn Lưu Tiêu chân thành biểu lộ tình thân, không giống như đang giả vờ, vừa này khí huyết công tâm, nếu không phải là hấn thiết tưởng cũng không chịu đựng được, dấu sao công phủ cũng không phải một sớm một chiều liền thành. Lưu Vân nghĩ thế liền thuận theo lời của “đại ca”.

Mấy ngày sau đó, Lưu Tiêu đại bộ phận thời gian đều ở tại bên người Lưu Vân. Rồi khi vì hấn trị thương thì Lưu Vân lại nói ngay cả vận công tâm pháp đều đã quên, Lưu Tiêu vô cùng kinh ngạc, rốt cuộc cũng không nói gì, đành phải dạy lại từ đầu. May mà năng lực học tập của Lưu Vân rất mạnh, rất nhanh liền thuộc nằm lòng. Khi nói chuyện phiếm thì, Lưu Tiêu kể Lưu Vân từ nhỏ không thích ồn ào, lớn lên thì trong trẻo nhưng lạnh lùng cao ngạo, tấn tướng tận tể, tình huynh đệ của hai người có thể nói cũng chỉ lóm đóm. Nhắc đến chuyện phụ mẫu từ thế ba năm trước thì hai trông mắt trong suốt của Lưu Tiêu toát ra nhân nhật ưu thương, càng lúc càng trầm mặc ít lời, Lưu Vân nhíu mày than nhẹ, nhện không được đưa tay vuốt lên đôi mày kiếm nhần tít.

“Bọn họ nếu là còn sống, thấy người chuyện gì cũng ôm trên người như vậy không bị tức giận tự sát lần nữa mới là lạ!” Lời vừa ra khỏi miệng Lưu Vân lập tức hối hận, làm gì có ai dùng lời lẽ như thế để an ủi người khác?! Huống gì cái nhị thiếu gia kia quyết không có khả năng nói ra những lời nói như thế này, có mất trí nhớ tính cách cũng không biến hóa lớn như vậy. Lưu Vân lần đầu tiên có xung động muốn cắn nát đầu lưỡi. Thôi quên đi, nếu lộ thì cùng lắm là vô mông bỏ đi. Lưu Vân trong ngực thiên tự vạn tự khảm trên mặt lại vẫn như cũ mang nét đùa bỡn đã nghĩ tốt đối sách, hấn lại tiếp tục dùng ánh mắt nghiền ngẫm nhìn Lưu Tiêu. Ác thú vị lại nổi lên, không biết nghe được một ngoan hiền hiểu thuận đệ đệ nói ra những lời này, hấn sẽ lại có cái gì phản ứng ta?

Lưu Tiêu sững sốt một chút rồi ngửa đầu hướng Lưu Vân nở một nụ cười dễ dàng mà thuần túy nói: “Cảm ơn.”

Lúc này đến phiên Lưu Vân chẳng biết phản ứng ra sao. Quả nhiên mình vẫn là không thích hợp đi an ủi người khác đâu. Lưu Vân hạ xuống mi mắt, tránh đi ánh mắt thanh minh của Lưu Tiêu, đưa tách trà lên ẩm một ngụm. Có một người bằng hữu như thế thật cũng không tệ lắm. Lưu Vân bị chính mình vừa mới nảy ra ý tưởng hoảng sợ, khóe miệng kéo lên một mặt cười nhạt, xem ra bản thân vẫn là sợ hãi cô độc.

Không ngờ dưới ánh mắt của Lưu Tiêu, nét cười mỉ hoặc đó lại nhuốm vẻ thâm lương. Hắn không khỏi hoảng hốt một chút, vô ý thức muốn cầm tay Lưu Vân, nhưng còn không kịp vươn tay thì Lưu Vân bỗng ngừng đầu lên phát ra một nụ cười sáng lạn: “Đại ca vẫn còn nhớ hứa hẹn của mình chứ? Đệ nếu còn không vận động sẽ mọc meo mắt thôi!”

Lưu Tiêu mỉm cười gật đầu, tương lai khiến hắn đau đầu nhức óc không thôi chỉ mới bắt đầu.

“Ách, Nhị đệ... Không phải nói là muốn luyện kiếm sao?” Ngự Lưu Tiêu bắt đầu hoài nghi rằng bản thân mình có chắc hay không lí giải đúng người đệ đệ này.

“Là luyện tiên ah.” Bất quá là tiên trong cung”tiên” (cung tên) mà thôi. Lưu Vân cười meo meo nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của Lưu Tiêu. Chỉ sợ đây là chuyện mất mặt nhất mà trang chủ Ngự Phong sơn trang đã từng làm.

Ngự trang chủ đại danh鼎鼎鼎鼎 của chúng ta lúc này chính đang cố sống cố chết giữ kĩ một quả táo hồng nhuận ở trên đầu, đứng yên không nhúc nhích làm “tiên bia”. Lưu Tiêu vốn bảo hắn lấy một cái bia ngấm nhưng bị Lưu Vân bác đi, lấy lí do “như vậy thì mới kích thích” đến cự tuyệt.

Tên được đặt lên huyền thượng (vành cung màu đen), ngón tay thon dài kéo cung thật căng. Trong chớp mắt, tên dài lao vút ra, lướt qua vành tai của Lưu Tiêu, vũng vàng cắm vào cây trúc đằng sau. Lưu Tiêu cũng không sợ hãi, ngay cả mắt cũng chưa chớp một chút, chỉ nhàn nhàn cười nói: “Tài bắn cung của người thật lùì rồi, nhị đệ.”

“Thiệt là xấu hổ, đại ca không có việc gì chứ? Lâu rồi không luyện tập nên có hơi mới lạ một chút.” Lưu Vân mặc dù nói như vậy, đi qua cũng không có ý tiến lên hỏi. Mũi tên vừa rồi là hắn cố ý, lực đạo nắm chặt *** chuẩn, hiểm mà bất nguy. Còn dụng ý sâu xa thì...Hắn cũng chỉ muốn nhìn bộ dạng kinh hoàng của Lưu Tiêu mà thôi. Nhưng rõ ràng, sự thực nghiệt ngã!! Chính là ta quá sức tự tin vẫn là trong phút bốc đồng tự gây áp lực cho bản thân? Lưu Vân nhẹ nhú lại đôi mày, trầm ngâm một chút lại bắn thêm một tiễn. Mũi tên rời dây cung, xuyên qua quả táo, cắm phập vào thân trúc ngay phía sau. Hành động nhẹ nhàng lưu sướng, nào có một điểm ngưng tay?

“Đại ca quả nhiên là bình tĩnh, khí phách phi phạm nha!” Nét cười tà mị của Lưu Vân từ từ trở nên sâu xa. “Chúng ta lại đổi trò khác chơi thế nào?” Trong lúc cười nói, ba mũi tên đồng loạt vút ra. Không ngờ đến Lưu Vân sẽ xuất chiêu này, Lưu Tiêu liên tục thối lui, vội vã né tránh, quả thực nhìn có chút chật vật.

“Nhị đệ người...” Lưu Tiêu khó có được sinh tia tức giận, nhưng nhìn Lưu Vân cười đến giống một con mèo *** quái lại thế nào cũng không nổi giận được, đành lắc đầu một cách bất đắc dĩ, đau khổ cảm thán rằng đệ đệ mình cũng có lúc ác ma như thế.

Lưu Tiêu cương thở dài một hơi, bỗng thấy hàn quang lóe lên, theo bản năng nghiêng người tránh ra. Đã thấy Lưu Vân rút ra Thối Tuyết, hướng hắn đâm tới. Lưu Vân ngay cả một điểm cơ hội hít thở cũng không lưu cho hắn, kiếm kiếm ép sát. Lưu Tiêu biết đệ đệ kiếm thuật cao siêu, tránh cũng không thể tránh, chỉ phải rút kiếm đối chiêu. Trường kiếm lao ra, bích quang lấp lánh, thanh ảnh theo sau, không hổ là tuyệt hảo thần khí trong võ lâm—Điểm Thanh. Hai thanh thần khí tranh đấu, ngân quang bích ảnh lẫn lộn giao hoành, âm âm rung động không ai nhường ai. Lá trúc xanh biếc tán loạn dưới bầu trời trong vắt. Trong một thoáng, hai người đã dùng hơn một trăm chiêu thức. Ngự Lưu Vân lúc này kiếm thuật đã xuất thần nhập hóa, hơn nữa hắn học vốn là kiếm đạo hiện đại, trước sau tương hợp, chiêu thức càng thêm quỷ dị khó lường, ngoài dự đoán của người khác.

Linh xà theo gió vũ động, không nhu cũng chẳng cương. Điểm Thanh của Lưu Tiêu bị lâm vào thế hạ phong, Lưu Vân hốt hự hoảng một chiêu, nhắm thẳng vào cổ của Lưu Tiêu. Lưu Tiêu vội lùi lại vài bước, nhưng

kiếm khí đã lao đến, mắt thấy sắp thua tới nơi. Lưu Vân bỗng nhiên ngạnh sinh sinh (cố ép mình) ngừng thể tiến công.

Lưu Tiêu giương mắt, nhìn không được nét tà cười cho dù tranh đấu cũng không biến mất khỏi khuôn mặt, nhưng chống lại một đôi mắt phượng hàm uẩn nộ, không khỏi giật mình.

“Vì sao không tránh ra?!” Thiếu chút nữa là bị thương người rồi! Nửa câu sau được Lưu Vân tức giận nuốt trở vào. Rõ ràng là muốn hét lên nhưng lại cố sống cố chết ra vẻ trấn định, làm người khác nhìn thấy là nổi giận. Lưu Vân cũng không biết tại làm sao đột nhiên phát hỏa, hẳn lúc nào cũng không chế rất tốt tâm tình của mình.

Trong khoảng thời gian này, đây là lần đầu tiên thấy đệ đệ tức giận, Lưu Tiêu cười khổ một chút. Điều không phải là hắn không đỡ, mà là đỡ không được a. Lưu Vân chính không nhận ra được điều này.

Thật lâu không chiếm được đáp án, Lưu Vân nhàn thần tối sầm lại, hung hăng xoay người bỏ đi. Lưu Tiêu không lưỡng lự kéo lại: “Lưu Vân, ta...”

Nghe Lưu Tiêu gọi tên của mình, Lưu Vân xoay người lại, sóng mắt lưu chuyển, lập tức thay vào bộ dáng nhất phó trên chóc âm thầm như thuở nào, đã thấy Lưu Tiêu ngập ngừng lộ vẻ muốn nói lại thôi, lại rất tức giận, bất quá lần này không có biểu lộ ra ngoài, đối Lưu Tiêu khẽ cười nói: “Đại ca đừng sợ, là đệ sợ lộng thương huynh, nhất thời nóng ruột mạo phạm, đại ca sẽ không để ý chứ hả?”

Từ hồ không quen với sự biến hóa một trước một sau như thế, Lưu Tiêu sửng sốt một chút rồi vội vàng nói: “Không, đương nhiên là không rồi, ta không sao.”

“Vậy thì tốt. Đại ca cũng sớm đi nghỉ ngơi đi.” Lưu Vân nói rồi xoay người rời đi, trong khoảnh khắc trở mình, một tia cười tà mị hiện lên trên khuôn mặt tuấn dật Lưu Tiêu à Lưu Tiêu, dưới cái mặt nạ kiên cường đó là con người như thế nào đây? Thật là khiến cho người khác phải chờ mong.

Nhìn bóng lưng khuất dần của Lưu Vân, ngực Lưu Tiêu nổi lên một tia ảm áp, một loạt tình tứ dị dạng lặng lẽ mọc lên dưới đáy lòng hắn.

4. Quyển 1 - Chương 3: Thiên Tuyệt Lại Xuất Hiện

Kể từ buổi luyện kiếm nhâm đó, Ngự Phong sơn trang dường như đột nhiên có rất nhiều chuyện phải làm, Ngự Lưu Tiêu cũng trở nên bận rộn hẳn lên. Lưu Vân nhiều lần muốn giúp hắn xử lý sự vụ nhưng đều bị hắn lấy lý do thân thể không thích hợp mệch nhọc, đưa về phòng nghỉ ngơi.

Còn muốn đấu ta sao? Bộ người không nói thì ta không biết đi tra sao chứ? Có điều hơi phiền một chút. Lưu Vân nhẹ nâng khóe miệng, lập tức nghĩ đến một người.

Lững thững đi qua hành lang đến thư phòng, không cần đến một khắc, một người mặc trang phục thị vệ xuất hiện tại chỗ gấp khúc đầu hành lang. Không ai khác chính là vị tổng quản thị vệ của sơn trang – Thiệu Hồng.

“Nhị thiếu gia có chuyện muốn hỏi thuộc hạ?” Nam tử vẻ mặt trầm ổn, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

Thông minh, thật là một nhân tài đáng giá. “Không sai, Thiệu tổng quản có lẽ là cũng biết bản thiếu gia muốn hỏi cái gì?” Lưu Vân hơi dựa người vào cây cột trụ bằng gỗ lim, hai cánh tay thon dài khoanh trước ngực, mỉm cười thâm thúy, chờ người kia cho mình một đáp án thỏa mãn.

“Nhị thiếu gia muốn hỏi chuyện gần đây xảy ra trong sơn trang, cùng với việc ngài rơi xuống vách núi?” Vẫn là ngữ khí không gợn sóng không sợ hãi, phẳng phất như tất cả đều là đương nhiên.

Lưu Vân nở nụ cười sáng xạn, nói chuyện với người thông minh quả nhiên sáng khoái. “Nếu Thiệu tổng quản đã biết, vậy xin báo cho ta một...hai...điều nho nhỏ.”

“...Vâng.” Thiệu Hồng hơi suy tư một chút rồi mở miệng kể lại mọi chuyện.

Nguyên nhân phải nói đến từ hơn hai mươi năm trước. Khi đó trang chủ Ngự Phong sơn trang là phụ thân của Ngự Lưu Tiêu, Ngự Khiếu Thiên. Ông từ nhỏ tâm địa thiện lương, sau khi lên làm trang chủ càng thêm nhân nghĩa vô song, tuổi còn trẻ liền có nhiều đất dụng võ. Không ngờ trên giang hồ đột nhiên hưng khởi một tổ chức sát thủ làm người khác nghe tên đã sợ mất mật – Thiên Tuyệt cung. Không chỉ cùng triều đình có “qua lại” mà còn giết đi vài vị trọng thần. Sau lại vì cung chủ Thiên Tuyệt cung tính tình kỳ quái, trong võ lâm gây thù hằn không ít, bao gồm cả các đại môn phái, trong đó có Ngự Phong sơn trang.

Ngự Phong sơn trang đứng đầu võ lâm chính phái, tự có trách nhiệm bảo vệ võ lâm chính nghĩa. Ngày đó Thiên Tuyệt cung chủ tự xưng là Thiên Tuyệt, võ công thâm bất khả trắc (sâu không lường được), Ngự Phong sơn trang nhiều lần bao vây tiêu trừ nhưng không thành, tuy vậy Thiên Tuyệt cung cũng nguyên khí đại thương, không còn đủ sức gây chuyện. Tại lần tiêu trừ cuối cùng, Ngự Khiếu Thiên cứu được một nữ tử, phương danh Thích Mộc Tuyết, xuất trần ngạo nhã, tuyệt đại gai nhân. Từ xưa anh hùng nan quá mỹ nhân quan, hai người dần dần phát sinh tình cảm, không lâu sau kết làm phu thê. Về phần thân thế của nữ tử, người ta chỉ nói là một nữ nhân bình thường bị Thiên Tuyệt cung hãm hại. Sau hai năm kết hôn, Ngự Phong sơn trang liền xuất hiện hơn hai tiểu tử hoa gặp hoa nở, người gặp người yêu, mà Thiên Tuyệt cung cũng tiêu thanh biệt tích. Trong nhất thời, võ lâm khôi phục an bình như cũ.

Thấp thoáng mười năm trôi qua, tiểu nhi tử Ngự Lưu Vân cũng đã lớn, kiếm thuật lô hỏa thuần thanh, tuổi tuy còn nhỏ đã là hạc giữa bầy gà. Trưởng tử Ngự Lưu Tiêu lại càng kế thừa tâm địa nhân đức của phụ thân, cộng thêm nét tao nhã tài tình di truyền từ của kỳ mẫu, quả thực là văn võ song toàn. Cả hai vị thiếu gia đều thừa hưởng phong thái tuyệt đại của mẫu thân, là một trong những hậu sinh đáng được chờ mong nhất.

Nhưng niềm vui kéo dài không bao lâu, Ngự Lưu Tiêu vừa qua sinh nhật mười chín tuổi vài ngày, Ngự Khiếu Thiên không biết từ đâu mang về con trai của một người “cố nhân”, thu làm nghĩa tử. Không ngờ mấy tháng sau, vốn từ lâu đã biến mất khỏi giang hồ, Thiên Tuyệt cung chủ đột nhiên xuất hiện tại Ngự Phong sơn trang, cùng Ngự Khiếu Thiên đại chiến một ngày một đêm, cuối cùng Ngự trang chủ vì bảo hộ thể nhi mà bỏ mạng. Rồi Thiên Tuyệt cung lại một lần nữa biến mất khỏi giang hồ, cho đến ngày hôm nay. Không lâu sau đó, trang chủ phu nhân đau khổ trọng phụ chết thảm, tự tử theo người nghĩa tử kia thất tung một cách thần bí, thân phận thật sự vẫn không ai biết được.

Ngự Lưu Tiêu kế nhiệm trang chủ vị, bắt đầu bộc lộ tài năng, càng làm cho sơn trang ngày càng thêm huy hoàng, chỉ là bao nhiêu chua xót đằng sau vỏ bọc hoàn mỹ đó cũng chỉ có hắn biết. Nhị trang chủ Ngự Lưu Vân càng trở nên lạnh nhạt quái gở, dốc lòng luyện kiếm, thề phải báo thù cho bằng được. Hai người đã điều tra cẩn thận nhưng thủy chung không thể tìm được nơi hạ lạc của cừu nhân.

Thiệu Hồng nói đến chỗ này, Lưu Vân vẫn cảm giác có chỗ gì đó không thích hợp, mơ hồ cảm giác được trong đó nhất định có ẩn tình khác. Bất quá hắn cũng không muốn miệt mài theo đuổi, sự việc vốn đã phiền phức rồi, huống hồ cái gì huyết hải thâm cừu cũng không phải của hắn, không đáng phải táng mạng vào đó. Lưu Vân cau mày, chỉ sợ rằng tiếp theo mới đúng là chân chính phiền phức.

Quả nhiên, thời gian gần đây, dù là triều đình hay trong chốn giang hồ võ lâm đều có danh vọng chí sĩ bị giết, bên cạnh đều xuất hiện tiêu chí (dấu hiệu) của Thiên Tuyệt cung – Ngân Tuyết lệnh. Ẩn náu giang hồ gần hai mươi năm, Thiên Tuyệt cung đã tái xuất hiện. Mắt thấy sắp đến một hồi *** phong huyết vũ (gió tanh mưa máu), võ lâm nhân sĩ đều cảm thấy bất an, lo lắng không biết mục tiêu tiếp theo là ai.

Được cho là đứng đầu võ lâm giang hồ, Ngự Phong sơn trang tự nhiên không thể ngồi yên mặc kệ, hướng hồ còn có mối thù sát phụ chưa báo, vì thế trang chủ Ngự Lưu Tiêu càng thêm ngày đêm làm lụng vất vả. Mà tháng trước nhị trang chủ Ngự Lưu Vân đơn thân độc mã lên vào phân đàn then chốt, cao thủ như mây của Thiên Tuyệt cung khiêu chiến, kết quả là một không thể địch trăm, trọng thương ngã xuống vực thẳm. May mà có người tình cờ đi ngang cứu được, đại nạn không chết.

Ngu xuẩn! Không biết tự lượng sức! Lưu Vân âm thầm cười nhạt, nhưng biểu tình trên mặt vừa oán hận lại vừa sợ hãi, hoàn toàn không nhìn ra sự trào phúng trong lòng. Thảo nào đối với việc này Lưu Tiêu một chữ cũng không đề cập tới, sợ ta lại đi chịu chết sao? Ngự Lưu Tiêu, người không nghĩ tới đệ đệ người đã chết, mà ta lại càng không ngu xuẩn như thế. Khóe miệng khẽ kéo lên một độ cung mà người khác khó có thể nhận ra được rồi, coi trên phân thượng người là “bằng hữu” đầu tiên của ta ở thế giới này, giúp người

một tay vậy. Đừng nói là cái gì đồ bỏ Thiên Tuyệt cung, dù là thiên đình địa phủ, Ngự Lưu Vân ta cũng có bản lĩnh khiến nó phải long trời lở đất!

Dù Lưu Vân đã tính toán đầu vào đầu ra rồi nhưng Thiệu Hồng vẫn chưa nói xong. Mà lời nói kế tiếp gần như làm hẳn có một mong ước mãnh liệt là muốn động đầu vào tường chết quách cho xong.

“Nhị thiếu gia không cần vì thế sự hao tâm tổn sức. Trang chủ chính là mong muốn ngài khỏe mạnh, không bị cừu hận xâm chiếm nên mới giấu diếm, hy vọng nhị thiếu gia sẽ không trách ngài ấy. Huống hồ vài tháng nữa ngài sẽ thành hôn với nhị tiểu thư của Mộ Dung thế gia, hai người đã được chỉ phúc vi hôn từ nhỏ. Mong thiếu gia bảo trọng thân thể.”

Cái gì? Thành hôn? Có mà gặp quỷ á! Hẳn Ngự Lưu Vân phong lưu một đời há có thể để cho một nữ tử chưa từng gặp mặt ràng buộc suốt đời?! Cho dù là muốn nữ nhân thì tướng mạo chí ít cũng cùng đẳng cấp với cái tên Ngự Lưu Tiêu kia,... Những ý nghĩ này làm Lưu Vân đột nhiên cả kinh, chuyện này có gì liên quan đến “hắn” chứ?!!

Thiệu Hồng thấy hẳn thần sắc biến chuyển liên hồi, tưởng hẳn muốn cự hôn, bỗng như nhớ ra gì đó, khẽ khàng nói: “Mộ Dung thế gia nhiều đời kinh thương, hiện nay thế lực tỏa khắp đại giang nam bắc, tài lực ngay cả Huyền quốc quốc khố cũng không bằng. Ngự Phong sơn trang cùng Mộ Dung thế gia vốn có quan hệ sâu xa, lại giao hảo nhiều năm, Mộ Dung Thanh tiểu thư cầm kỳ thi họa mọi thứ đều ***, càng là mỹ nhân thể gian hiểm có mà trang chủ cùng ngài với Mộ Dung huynh muội cũng xem như là thanh mai trúc mã. Nếu không phải mấy tháng trước ngài sinh tử không rõ thì cũng đã sớm thành hôn rồi...”

Gì chứ?! Bộ có thế lực lớn thì Ngự Lưu Vân ta không dám đụng đến sao? Quốc gia này là Huyền quốc? Xem ra là một thời không lạ hoắc.

“... Hiện giờ nhị thiếu gia hẳn là cũng đã quên mất mọi ‘nghe tình’ từ trước đến giờ với Mộ Dung gia đại công tử Mộ Dung Linh, coi như cũng là thiên ý.”

Khoan, chờ một chút, cái gì mà “nghe tình” nghe tiếc, nghe ra thật tối, lẽ nào người “Ngự Lưu Vân” thích là nam nhân? Lưu Vân nhướn mày, bật cười một tiếng rồi lại dùng giọng điệu lưỡi biếng trêu chọc nói: “Thiệu tổng quản từ lúc nào bỗng nhiên trở thành “bà mai” vậy?”

Thiệu Hồng nghe xong, khuôn mặt vốn mang vẻ thản nhiên bắt đầu xuất hiện nét khó chịu âm thầm: “Thuộc hạ chỉ là có thể nào nói thế đó!” Tại làm sao mà nhị thiếu gia sau khi quay về từ quỷ môn quan lại trở nên lỗ mãng như thế?

“Vậy xin hỏi Thiệu tổng quản, câu nói cuối cùng là ý gì? Không phải là ta trước đây thích một...nam nhân đấy chứ?” Lưu Vân dáng tươi cười không giảm nhưng Thiệu Hồng phát lạnh cả người.

“Này... thuộc hạ không dám khẳng định. Tại Huyền quốc, đồng giới nam nữ đều có thể thành hôn, chỉ là không cách nào hạ sinh hậu đại nên nam nhân cưới chính thê đại đa số đều là nữ tử... Ngài cùng Mộ Dung công tử từ bé cùng nhau tập võ, lại là nam tử nên có chút thân thiết cũng là chuyện đương nhiên. Nhưng ngài từng thử từ hôn nhưng Mộ Dung gia vẫn không chấp nhận.”

“Thì ra là vậy.” Nơi này thật đúng là phóng khoáng ah, bất quá chẳng liên quan gì tới ta. Lưu Vân nhẹ nhàng cười, cao giọng nói: “Đa tạ Thiệu tổng quản, phiền ngài báo lại với đại ca rằng ta sẽ không làm Ngự Phong sơn trang thất tín.” Rồi không nhiều lời nữa, thông dong bỏ đi.

Ý của Thiệu Hồng chính là “ta” “nhất sương tình nguyện” sao? Khá lắm Mộ Dung Linh, về sau nếu để ta gặp được, không chinh phục một cái không phải là ta! Về phần hôn sự, ha ha, muốn người khác ghét người còn không dễ? Đến lúc đó để Mộ Dung gia tự động từ hôn là tốt rồi. Một mặt cười khẽ nháy lên trên mặt Lưu Vân, ra ngoài uống rượu thôi.

“Trang chủ, nhị thiếu gia đã rời đi,...Hình như đã phát hiện ra ngài.” Thiệu Hồng cung kính nói với người vừa đi tới từ chỗ gấp khúc của hành lang, Ngự Lưu Tiêu.

“Đệ ấy đã phát hiện từ sớm rồi, khinh công của nó vốn cao hơn ta. Mà thôi, chuyện này để nó biết cũng tốt, nó đã tới tìm người cũng là không muốn nghe thêm mấy cái thêm mắm dặm muối từ miệng người khác. Chí ít nó cũng sẽ không tự đâm đầu vào nguy hiểm nữa, không phải sao?” Ngự Lưu Tiêu than nhẹ một tiếng, tâm trạng nặng nề cũng được thả lỏng. Hẳn không muốn lại mất Lưu Vân một lần nữa...

5. Quyển 1 - Chương 4: Nháo Sự

“Nhị thiếu gia, nhị thiếu gia, bọn họ lại đến gây náo loạn, người mau ra nhìn xem.”

Sáng sớm, Hương Nhi thần sắc khẩn trương chạy vào phòng của Lưu Vân, gấp gấp hô lên, cũng không xem lúc này là lúc nào, vừa xông vào chỉ thấy nhị thiếu gia đang vươn người rời giường tiểu cô nương “A” lên một tiếng rồi đỏ mặt chạy ra ngoài.

Lưu Vân lúc này mắt phượng hơi mở, hai tròng mắt đen như hắc bảo thạch mơ hồ phủ một tầng hơi nước, khuôn mặt mơ màng, vạt áo trước ngực mở rộng, áo ngủ bằng tơ mỏng màu đen chảy dọc theo làn da thiển màu mật ong, càng hiển ra những đường cong duyên dáng của cơ thể cùng với đầu vai trắng nõn, đúng là nhìn không sót một cái gì. Hắn hơi tựa người vào tấm rèm hoa, cả người tản ra mùi hoặc khiến kẻ khác phải huyết mạch phun trào.

“Chắc, mỗi ngày đều như vậy, hèn gì cái cửa nó thân tàn ma dại.” Lưu Vân lười biếng đứng dậy chuẩn bị vệ sinh thân thể, thay đồ. Ngoài cửa vang lên giọng nói ngượng ngùng của Hương Nhi: “Nhị thiếu gia, nhanh lên một chút đi mà. Lần này người đông gấp đôi lần trước ấy, trang chủ sắp không đối phó nổi.”

Nếu Lưu Tiêu ngay cả mấy tên...tiểu lâu la này cũng không ứng phó được thì cái vị trí trang chủ này cũng đừng ngồi. Nhưng dù sao, phải liên tục giải quyết những chuyện...chim ăn (ý chỉ nhỏ nhặt) này thì thần tiên cũng chịu không được. Lưu Tiêu chỉ sợ là nhiều đêm không được ngủ ngon, còn muốn cày mạnh sao? Lưu Vân nhẹ nâng khóe miệng, làm “đệ đệ” như hắn rốt cuộc cũng nên vì “đại ca” chia sẻ chút ít.

Đã nhiều ngày sơn trang chìm trong bất an thường trực. Cũng do từ khi tái xuất giang hồ, Thiên Tuyệt cùng với thể sấm sét liên tục huyết tẩy những bang phái vô lâm đã từng có thù hằn với chúng. Bọn tàn binh bại tướng này tự biết không địch lại, cho nên lợi dụng mác vô lâm chính nghĩa, vô sỉ chạy đến Ngự Phong sơn trang tị nạn. Nói một cách văn vẻ là đến thương lượng nghị sự, khó nghe chút là đến gây sự, buộc Ngự Phong sơn trang vì họ xuất đầu.

Chìm trong suy tư, Lưu Vân chậm chạp rù rì mãi rồi cũng tới được chính sảnh. Còn chưa vào cửa đã nghe một trận ầm ĩ tục tăng từ bên trong vọng ra. Lưu Vân âm thầm nhíu mày, hừ lạnh một tiếng rồi yên lặng bước vào đại đường. Chỉ thấy trong sảnh đông nghịt một mảng, nhiều tiếng khắc khẩu vang lên liên tiếp, quả thực so với chợ bán thức ăn còn muốn náo nhiệt. Trang chủ Ngự Lưu Tiêu ngồi trên trang chủ vị, mày kiếm nhíu lại, khuôn mặt thanh ngạo đầy vẻ ngưng trọng, tuy thể vẫn lộ ra tư thái bình tĩnh tự nhiên, chỉ là khuôn mặt hơi nhợt nhạt tiết lộ sự mệt mỏi.

“Nhị đệ, sao lại ra đây?” Lưu Tiêu phát hiện có người tiến đến, hơi nâng lên hai mắt đã mệt mỏi rồi, lập tức nhìn tới một khuôn mặt tà ngạo không gì kiềm chế được mang theo tia cười sáng láng vô cùng quen thuộc. Người kia một thân trường bào màu tím nhạt, mái tóc đen như mực tùy ý buộc tại sau đầu, để lại một vài sợi tóc tán loạn phát phơ, hông đeo một cái đai lưng bằng ám tử tương ngọc (một loại ngọc trong có màu tím hơi tối) vô cùng *** xảo. Không đường hoàng mà hào hiệp, hoa lệ mà không trói buộc. Lưu Tiêu không khỏi trước mắt sáng ngời, trong chốc lát mặt mũi phẳng phất như bị quét sạch.

“Đại ca không cần lo lắng, cứ ngồi hoài một chỗ đệ phát hoảng mất, muốn đi lại nhiều một chút.” Lưu Vân bước đến cạnh Lưu Tiêu rồi nhìn quanh đại sảnh, phỏng chừng có mười môn phái, nhưng đứng ở trước nhất, kêu gào to nhất chính là hai môn phái tương đối có danh tiếng, Thanh Long môn cùng Hải Nhạc phái. Môn đệ của Thanh Long môn toàn những gã nam nhân bư hãn (bự con), trong đó có một trung niên nhân tay cầm cự đao có vẻ khí lực hồn hậu, xem chừng nội lực không tồi, có vẻ như là môn chủ, cũng chính là “nguồn tạp âm” mà Lưu Vân nghe được khi còn ở bên ngoài. Hải Nhạc phái thì ngược lại, đệ tử toàn là nữ nhân. Lưu Vân liếc mắt qua, phát hiện trong đó có một người thần thái tự nhiên, dáng dấp thanh nhã thoát tục, quả thật là đại mỹ nhân, không khỏi làm Lưu Vân cảm thấy cảnh đẹp ý vui. Đang muốn tiến lên tìm cách tiếp cận thì giai nhân vẻ mặt chẳng đáng nhìn hắn.

Lưu Vân cười nhạt một chút, thông thả bước đến trước mặt Thanh Long môn môn chủ, hơi chấp tay nói: “Các hạ khí vũ hiên ngang, tay lại cầm ‘thất luân cự nhuận’, phải chăng chính là ‘Lôi Đình Vạn Quân’ Lôi Chấn Thanh Lôi môn chủ.”

“Soạn bài” trước coi như có chút tác dụng. Lôi Chấn Thanh nghe đến thực hài lòng, nộ khí tán đi không ít, trong lòng không khỏi đối thiếu niên anh tuấn trước mặt đầy lên vài phần hảo cảm, có chút đắc ý đáp:

“Chính thị tại hạ, nhị trang chủ hảo nhân lực”.

Mới có thể mà đã mắc câu? Lưu Vân mỉm cười, lơ đi những tiếng hấp khí chung quanh, nhẹ nhàng nói: “Chẳng hay các vị tiền bối đang thương lượng chuyện gì?”

Lưu Tiêu thấy người khác chăm chú nhìn Lưu Vân với vẻ kinh diễm thì cảm thấy cực kỳ chướng mắt, nghe đệ đệ hỏi liền lập tức trả lời: “Gần đây Thiên Tuyết cung đang làm mưa làm gió, chúng ta đang tìm cách làm sao đối phó chúng”.

“Vậy sao? Không nghĩ đến Thiên Tuyết cung hôm nay cũng đối ‘lão nhược phụ nữ (chữ phụ nữ này khác với nữ nhân, có ý chỉ kẻ yếu) và hài tử’ xuất thủ”. Lưu Vân nhẹ nhàng hí hước, âm thầm quan sát phản ứng của mọi người. Lời vừa nói ra lập tức làm cho sóng to gió lớn, Thanh Long môn cùng Hải Nhạc phái la lối phản đối đầu tiên.

“Nhị trang chủ đây là có ý tứ gì?” Hảo cảm vừa rồi lập tức bay biến, Lôi Chấn Thanh giận tái mặt nghiêng rằng nói mà các nữ đồ Hải Nhạc phái trực tiếp lớn tiếng: “Người nói ai là phụ nữ và hài tử!”. Tuy vậy vị nữ tử lúc đầu hoàn toàn không có phản ứng, chỉ lẳng lặng nhìn Lưu Vân. Hảo định lực, Lưu Vân âm thầm tán thưởng.

“Là ai?! Tại hạ vẫn chưa chỉ người báo tên, các vị chẳng lẽ có thể khẳng định Thiên Tuyết cung không ra tay với ‘lão nhược, phụ nữ và hài tử?’” Lưu Vân vẽ mặt ‘vô tội’ ngụy biện.

“Người!” Mọi người tức điên nhưng lại không có lời nào để nói.

“Nếu như các vị đều không phải ‘lão nhược, phụ nữ và hài tử’, lại cùng với Thiên Tuyết cung có thâm cừu đại hận thì hà cớ gì lại không bộc lộ bản sắc anh hùng khí khái tìm chúng báo thù mà chạy đến Ngự Phong sơn trang chúng ta, rốt cuộc lại có ý gì?” Lưu Vân thấy đã đủ hỏa hầu liền trực tiếp làm rõ ràng trọng tâm sự việc, mày xéo khế nhích, khuôn mặt hơn tia anh khí hoặc nhân.

Sảnh đường trở nên âm ỉ, Lôi Chấn Thanh nặng nề hừ một tiếng, ra vẻ chẳng đáng nói: “Nhị trang chủ quanh năm chỉ ở Ngự Phong sơn trang tất nhiên là có điều không rõ, năm xưa Thiên Tuyết cung ẩn dấu hai mươi năm, hôm nay thực lực khó lường, cho dù mạo muội xông vào cũng không có được ‘vận khí’ tốt như ngài!” Hắn vừa nói xong thì một trận cười vang lên, Lưu Vân dĩ nhiên minh bạch kia ‘vận khí’ là chỉ cái gì (Chỉ việc Lưu Vân ngu xuẩn đơn thân xông vào Thiên Tuyết cung phân đàn nhưng vẫn may mắn sống sót).

Lưu Vân trong lòng cười nhạt, trên mặt nét tươi cười lại càng sáng lạn: “Nói như vậy Thiên Tuyết cung chẳng phải ‘bất khả công phá’, thế các vị còn thương nghị làm gì? Không bằng về nhà ngồi chờ chết thì hơn!”

“Người nói bậy gì đó?!” Lôi Chấn Thanh không nhẫn nại nổi nữa, biết không cách nào chiếm được thượng phong với Lưu Vân liền chuyển hướng sang Lưu Tiêu: “Đây chẳng lẽ chính là đạo đãi khách của Ngự Phong sơn trang?! Trang chủ muốn khoanh tay đứng nhìn trong khi Thiên Tuyết cung đang làm càn khắp nơi? Đừng nói Ngự Phong sơn trang đứng đầu vô lâm chính nghĩa, có lẽ nào trang chủ đã quên lão trang chủ chính chết vào tay ai? Không lẽ quả thật như giang hồ đồn đãi rằng tiền trang chủ phụ nhân có quan hệ với Thiên Tuyết cung?”

“Lôi môn chủ! Việc này không liên quan đến gia mẫu, thỉnh ngài nên chú ý đúng mực!” Lưu Tiêu lúc này không phải chỉ một từ ‘hàn’ là có thể hình dung, khí chất thanh nhã ban đầu biến sạch, chỉ còn phát ra cảm giác áp bách cường đại, hai bàn tay nắm lại nghiêm chỉnh đặt trên thanh ghe, bên trong nét tuần dật đã toát lên một cỗ khí thế nhiếp nhân, không giận mà tự uy, quả không hổ là trang chủ của thiên hạ đệ nhất đại trang.

Đột nhiên, một âm hưởng giòn giã vang lên, Lôi Chấn Thanh chỉ cảm thấy thanh đao nảy lên, chiếc kim hoàn khảm trên thân đao dính lên một tiếng rồi rơi xuống mặt đất. Chuyện xảy ra nhanh đến nỗi không ai kịp phản ứng. Mọi người cả kinh, cả sảnh đường im lặng như tờ, nhìn lại chỉ thấy một giọt nước từ thân đao chậm rãi lăn xuống. Nội lực phải đến mức nào mới làm được như thế?!

Lưu Vân từ tốn đưa tách trà lên miệng ầm một ngụm, mắt phượng hơi híp lại khế phiếm hàn ý, ánh nhìn đảo qua biểu tình hoặc kinh ngạc hoặc phẫn nộ hoặc sợ hãi của mỗi người.

Trầm mặc đến đáng sợ. Lôi Chấn Thanh rốt cuộc nhin không được gầm lên: “Ai?!” Thanh âm có chút run rẩy, hẳn không dám chỉ tên nói họ, đôi mắt tràn đầy phần nộ pha lẫn sợ hãi nhìn Lưu Vân.

Lưu Vân lúc này mới mở miệng, dáng vẻ hết sức thông dong thư thả: “Thỉnh Lôi môn chủ nhớ rằng đây là Ngự Phong sơn trang chứ không phải Thanh Long môn của ngài”. Ngự khí mười phần uy hiếp, thanh âm trầm thấp phát ra từ miệng hẳn càng tăng thêm khí thế lạnh nhân.

Lôi Chấn Thanh kinh hãi, cứng người một hồi chợt hoảng hốt nhận ra mình cư nhiên bị một tên mao đầu tiểu tử uy hiếp, không khỏi đối Ngự Lưu Vân thêm phần bội phục: “Lão phu vừa rồi nóng nảy nói năng không chú ý, mong nhị vị trang chủ thứ lỗi”. Bọn đệ tử thấy môn chủ đều đối người ta nhận lỗi, lập tức vội vàng thay đổi thái độ, thu hồi ấn tượng lỗ mãng vừa nãy, trong lòng đều thầm kinh dị bởi nét tà ngạo mà hồn nhiên thiên thành của nhị trang chủ.

“Vây, hoàn thỉnh nhị vị trang chủ nhanh nhanh lấy một chủ ý, võ lâm chính khí tuyệt không thể bị này tà ma ngoại đạo phá hỏng”. Một vị có vẻ là bối phận cao nhất của Hải Nhạc phái lên tiếng, xem ra chính là trưởng môn nhân.

“Không bằng chúng ta chia ra từng kì bao vây hợp lực tiêu diệt chúng đến một phiên giáp cũng không để lại”. Lại có người hô lên, đưa theo một mảnh phụ họa đồng ý.

Lưu Vân nâng mặt lên đối diện với đôi mắt đang ngấm chính mình của Lưu Tiêu. Trong đó có tán thưởng, có kinh hỉ, còn có một loại lưu quang khó tả, không khỏi làm hắn bị vẻ quả niệm kỳ lạ hấp dẫn. Lưu Tiêu nhân thân vi thiểm (trở nên nhạt hơn), có vẻ chợt dạt dời đi ánh mắt. Lưu Vân cảm thấy thật khả ái, hưng vị mỉm cười nhìn Lưu Tiêu, chăm chú đến làm Lưu Tiêu chịu không nổi, khẽ ho một cái rồi đối Lưu Vân nói: “Nhị đệ nghĩ như thế nào?”

Lưu Vân hơi giương lên khoe miệng, lên tiếng: “ ‘ Bao vây tiểu trừ’? Mãng phu chỗ vi cũng (Kẻ lỗ mãng cùng đường mới làm).” Thấy đại sảnh lại bắt đầu lộ vẻ bất mãn, hắn cố ý ra vẻ không thèm nói thêm.

“Nhị trang chủ tại hà cố gì nói như thế, lẽ nào vài lần trước đều là may mắn hay sao?” Lôi Chấn Thanh hừ một tiếng, thậm chê không kiên thức.

“Đương nhiên điều không phải”. Lưu Vân cuối cùng mở miệng đáp. “Bất quá Thiên Tuyệt cung ẩn dấu thực lực hai mươi năm, đối với tình hình võ lâm cũng nhất thanh nhị sở (ít nhiều biết một hai) mà chúng ta lại hoàn toàn không biết gì về chúng, địch trong tối ta ngoài sáng, ta thế vốn bất lợi. Mà bao vây tiểu trừ thì chúng ta một không có thống nhất lãnh đạo, hai không có kế hoạch chặt chẽ, huống hồ hôm nay trò cũ lặp lại, Thiên Tuyệt cung làm sao không phòng bị trước? Mạo muội xông vào không khác gì chịu chết”.

Mọi người nghe xong cảm thấy rất có lý, nhất thời không có biện pháp. “Thế...chẳng lẽ không còn cách nào sao không?”

“Cũng không phải là không có cách nào.” Lưu Vân cố ý kéo dài ngữ điệu, nhìn cả đoàn người vừa tuyệt vọng xong lại dấy lên con mắt hy vọng, mỉm cười thần bí nói: “Liên hành” (Kết hợp).

6. Quyển 1 - Chương 5: Biến Hóa

“Liên hành?” Nhìn cả đại sảnh đều lộ vẻ kinh ngạc không giải thích được, Lưu Vân ảm thêm một ngụm trà, chậm rãi giải thích: “ ‘Liên hành’ tức là trong trường hợp đặc biệt có khả năng tập hợp đồng minh cùng đối phó với địch nhân, chỉ cần một nơi có nạn, những người khác phải trợ giúp. Dĩ nhiên, tiền đề là trên dưới phải đồng lòng, có sự lãnh đạo thống nhất, không thể tự làm theo ý mình, bằng không chính là tự mình đưa lên cửa chờ địch nhân tới tiêu diệt.” Lưu Vân liếc qua thần tình của mỗi người, có kinh nghi, có hoang mang, càng nhiều chính là kinh hỉ và kính phục. Thoáng nhìn ánh mắt tán thưởng của Lưu Tiêu, Lưu Vân nở nụ cười sáng lạn, vị “đại ca” kia sưng sốt càng làm hắn cảm thấy tức cười hơn.

“Chỗ tốt của ‘Liên hành’ là công thủ đều được, nếu Thiên Tuyệt cung đánh lén thì lập tức phát tín hiệu, cùng đồng minh ở lân cận hợp thành cứu viện. Vừa giảm bớt thương vong của môn phái mình, vừa có thể đánh tan nhuệ khí của đối phương, đương đối phương vô lực công kích thì liền liên hợp tấn công, một lần giết hết! Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, phản thủ vi công (chuyển chống đỡ thành tấn công) cũng không phải là không có khả năng.” Lưu Vân từ tốn nói.

Cả đại sảnh lập tức trở nên sinh khí (sức sống) bừng bừng, tỷ như Lôi Chấn Thanh, nghe xong không khỏi hai mắt tỏa sáng. Nữ tử có nét trong trẻo nhưng lạnh lùng kia cũng hướng Lưu Vân lộ ra tán dương ánh mắt. Lưu Vân cũng không lắm chú ý, giành được sự ưu ái của nữ nhân luôn là sở trường của hắn.

Thấy mọi người nhất pho hứng thú tăng nhiều, Lưu Vân lập tức quay sang kéo lại bờ vai có hơi gầy gò của Lưu Tiêu, mỉm cười nói: “Đại ca nhiều ngày vất vả, nên nghỉ ngơi một chút. Ở đây có Thiệu tổng quản giải quyết là được rồi.” Dứt lời liền lôi Lưu Tiêu rời khỏi chính sảnh, lưu lại Thiệu Hồng một thân đầy mồ hôi lạnh, hắn chọc giận ai thể không biết!

“Chúng ta đi như thế, có phải có điểm...” Trên hành lang gấp khúc, Lưu Tiêu ngần ngừ nhú mày nói, thân là trang chủ, hành vi của hắn phải hết sức ổn trọng, thực sự không nên để lại khách nhân mà tùy tiện ly khai như thế. Nhưng cuối cùng lưu luyến cánh tay mềm mại lại mãnh mẽ kia, không muốn đẩy ra, ai...thật sự là thất trách (không hoàn thành trách nhiệm)...

“Đệ nói đại ca, huynh không thể thỉnh thoảng làm chút chuyện mình muốn? Còn tiếp tục như thế dây thần kinh của huynh nhất định sẽ đứt đoạn đấy...” Lưu Vân nhướn mày than thở.

Trăng đêm cao cao, gió mát tịch tịch (thổi nhẹ từng đợt), dòng suối tĩnh lặng lấp lánh ánh trăng. Trong màn trúc xanh biếc, một bích ảnh bay lượn, ánh sáng mờ ảo hốt minh hốt diệt (chớp tắt). Bất thành linh, một tia kiếm như phi hồng (ý chỉ nhẹ như lông hồng) vụt đâm ra, rồi lại điểm nhẹ như đoá lưu *** huyền lệ sau đó bay vọt lên với thế chẻ tre, lưu quang thanh ảnh lượn vòng lạnh thấu xương.

“Các hạ đã có ý đến đây, không bằng hiện thân gặp mặt.” Ngự Lưu Tiêu chân mày khẽ nhếch lên, thái độ trầm ổn.

“Đại ca hảo thân thủ.” Lưu Vân chậm rãi bước ra từ trong bóng thâm u của trúc lâm.

“Nhị đệ, đệ đến rồi.” Lưu Tiêu khẽ cười khi thấy người tới. Nhưng cái mùi này...

“Rượu?” Lưu Tiêu lắc lắc đầu nói, “Thứ đó chỉ biết gây thị phi.”

“Thỉnh thoảng uống chút xiu cũng chẳng ảnh hưởng tới ai.” Lưu Vân nói xong đưa một bầu rượu tới trước mặt Lưu Tiêu, mùi rượu hương thuần phiêu tán ra. Lưu Tiêu thật sâu nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của hắn, tiếp bình rượu một hơi uống cạn.

“Nhị đệ...tại sao đệ không uống?” Qua vài chén, Lưu Tiêu hai mắt đã bịt kín một tầng men say.

“Uống chứ, đương nhiên uống.” Ngửa đầu để cảm giác mát lạnh xuyên qua yết hầu, Lưu Vân nhìn trên cổ la liệt vô số bầu rượu, thời cơ cũng không sai biệt lắm đã đến lúc. Quay sang Lưu Tiêu thì thấy hắn nhăn nhó tan rã, vẻ tao nhã thường ngày biến mất không còn tí gì, chỉ nhờ đôi chân chống đỡ thân thể, nửa ngồi trên cổ, gương mặt lộ ra nhàn nhạt đỏ ửng.

Mới có thể liền say? Lưu Vân vừa muốn mở miệng thì thấy Lưu Tiêu bình tĩnh nhìn chính mình, lẩm bẩm: “Lưu Vân à Lưu Vân, người thật không giống như mây trên trời...ai nắm cũng không được...”

Lưu Vân cả kinh, lại nghe Lưu Tiêu gián đoạn nói tiếp: “Nhị đệ...Đại ca có phải là rất vô dụng?”

“Đúng vậy! Người đúng là rất vô dụng!” Lưu Vân châm chọc nói.

“Đúng! Người rất là vô dụng!” Lưu Vân châm chọc nói. “Thiên Tuyệt cung gây thị phi khắp giang hồ, người không cách nào ngăn cản phụ mẫu thảm tử, người không cách nào ngăn cản đệ đệ độc thân báo thù, người cũng không cách nào ngăn cản...”

“ĐỦ RỒI!” Ngự Lưu Tiêu một quyền đâm xuống đất, gầm nhẹ.

Lưu Vân hoàn toàn không lí đến vẻ ầm nhấn tức giận của hắn, tiếp tục nói: “Thậm chí, đã mất nhiều năm như vậy mà thâm thù huyết hận người vẫn chưa báo, đây là điều mà một người hiếu tử một vị võ lâm minh chủ nên làm?!”

Lưu Tiêu không thể im lặng được nữa, nương theo từ kính (mặt phản chiếu từ rượu) túm lấy vạt áo của Lưu Vân, cất giọng nói đầm bi thương mà thế nào cũng không ma diệt được: “Đúng thế! Ta không làm được gì cả! Từ nhỏ đến lớn, ta luôn cố gắng hết mình để trở nên ưu tú nhất, không làm phụ mẫu thất vọng,

không làm mất danh dự của Ngự Phong sơn trang! Cho dù khổ cách mấy mệt cách mấy cũng chỉ có thể nhẫn có thể chịu đựng, ta đã cố tận lực làm tất cả...chính là vì sao...vì sao...”

Lưu Tiêu hai mắt đỏ ngầu, khuôn mặt đỏ ửng bởi men say. Không ngờ ‘đại ca’ cũng có lúc mị hoặc như thế, Lưu Vân chợt cảm thấy cả người khô nóng, ngữ khí cũng trở nên hòa hoãn hơn, khẽ thì thầm vào tai hắn: “Đúng vậy, ngươi đã tận lực rồi, mọi việc xảy ra cũng không phải là lỗi của ngươi”.

Phảng phất như bị đầu độc, bàn tay đang túm vạt áo của Lưu Tiêu chậm rãi buông lỏng, hai mắt vẫn phiếm hồng như cũ. Đột nhiên cả người hắn lão đảo, may mà Lưu Vân nhanh tay lẹ mắt ôm vào trong ngực.

Lưu Vân khẽ than một tiếng, nhỏ giọng nói: “Trên thế gian này không có ai là hoàn mỹ, nếu mọi thứ đều thập toàn thập mỹ thì đó không phải là người. Người không thể làm được, ta cũng vậy. Chỉ cần là người thì sẽ có nhược điểm, có khuyết điểm, có tình tự, sẽ khóc sẽ cười, có vui sướng có bi thương. Không nên ỷ nại, nếu nhịn không được thì kiếm ta đánh một trận. Tin tưởng ta, ngươi đã làm những gì tốt nhất.”

Chìm trong lời nói ôn nhu của Lưu Vân, Lưu Tiêu không tài nào giữ được vẻ thong dong mạnh mẽ thường ngày nữa, đau xót như thủy triều tràn lên trái tim, nước mắt rớt cuộc không kiềm chế được chảy xuống. Nguyên lai tự sâu trong đáy lòng hắn vẫn kỳ vọng có thể nghe được một lời khẳng định như thế, nguyên lai những chuyện chôn sâu ở đáy lòng là như thế khát vọng có người có thể chia sẻ, nguyên lai hắn vẫn còn nhớ rõ vị của nước mắt... Lưu Tiêu tự giễu nhếch nhếch khóe miệng.

Lưu Vân cười nhạt...chẳng lẽ thường ngày hắn không sống như thế sao? Bằng không làm thế nào chỉ liếc mắt là có thể nhìn thấu lòng người yếu đuối và cô độc? Chỉ là hắn ẩn dấu rất tốt, lại càng rõ ràng đạo lý thế nhân cho nên mới muốn tận hết khả năng tận hưởng lạc thú trước mắt, muốn tiêu dao tự tại. Bất quá, từ một ý nghĩa nào đó mà nói thì cái này càng thêm bi ai.

Lưu Vân dứt người thoát khỏi suy nghĩ, nhẹ nhàng gọi Lưu Tiêu nhưng chỉ thấy từ trong ***g ngực vang lên tiếng hô hấp đều đều, bất đắc dĩ lắc đầu, cư nhiên đang ngủ?

Tại sao lại đối hắn tốt như vậy? Không những không dựa theo kế hoạch sớm rời đi mà còn khéo tay lười thêm phiền toái. Việc này chính Lưu Vân bản thân cũng đã không rõ.

Sáng sớm ngày thứ hai, Ngự Lưu Tiêu mới từ say khướt tỉnh lại, hồi tưởng đủ thứ chuyện bất khả tư nghị (không thể tin nổi) ngày hôm qua, lại thấy nha hoàn tối ánh mắt nhìn mình, nghĩ đến đúng là Lưu Vân ôm mình vào phòng thì xấu hổ vô cùng. Nhưng rồi lại cảm thấy cả người thư thái, phảng phất như đã buông xuống cả một bao quần áo lớn.

Riêng Lưu Vân thì đeo nhất phó điệu dạng kiểu bí-mật-không-thể-nói, giống như chuyện gì cũng không có phát sinh. Hai người đều rất ăn í không đề cập tới. Khiến người khác kinh ngạc là trang chủ tựa hồ rộng rãi hơn trước đây, đôi lúc cũng sẽ cùng nhị trang chủ thoả mái chè chén, hoặc là thỏa thích luận bàn kiếm thuật, nhiều lúc thậm chí nghe được nhị vị trang chủ cất tiếng cười to. Cứ nhìn luôn luôn văn nhã ổn trọng như Ngự Lưu Tiêu ha hả cười cũng đủ làm ngoại nhân trợn mắt lū lū.

Bấm ngón tay tính tính, từ khi Lưu Vân đến “đây” đã qua ba tháng hơn, đối với chuyện võ lâm, thậm chí cả cục diện chính trị trong triều đình hắn cũng có thể lý giải sơ sơ. Từ “liên hành” kế đưa ra, võ lâm nhân sĩ đều hưởng ứng, không tới nửa tháng, các môn phái ở gần nhau đã thành lập liên minh, lấy Ngự Phong sơn trang làm trung tâm, hình thành thành một cái vòng (lưới) thật lớn. Lưu Tiêu bị tôn lên làm minh chủ. Các vụ tấn công của Thiên Tuyệt cung từ từ giảm thiểu, mà mỗi lần đều thương vong thảm trọng, trong thời gian ngắn không thể tiến hành những động tác đại quy mô. Ngự Lưu Vân trong một lúc danh tiếng vang xa.

Ngày quá cũng có thể coi như tự tại, nhưng không ngờ một ngày nọ, sơn trang xuất hiện hai vị khách phá tan hết lối sinh hoạt bình tĩnh vốn có.

7. Quyển 1 - Chương 6: Hồn Đản

Hai vị khách đó chính là hai người đi đến đầu tạo sóng gió đến đó, Mộ Dung thế gia huynh muội, Mộ Dung Linh và Mộ Dung Thanh.

Vừa gặp qua Ngự trang chủ, Mộ Dung Thanh liền kiểm chế không được vội vàng hướng Lãnh Vân hiên của Lưu Vân chạy đi. Mấy tháng trước nghe tin người trong lòng đơn thương độc mã đi báo thù bị rơi xuống vách núi, sinh tử bất minh, quả thật như sét đánh ngang tai. Rồi khi biết người ấy đã mất tánh mạng chỉ ưu, nhưng lại tính tình đại biến do thất ức (mất trí nhớ) thì trong lòng trăm mối ngổn ngang, nửa vui nửa buồn. Tuy vậy, nàng vẫn rất cảm kích trời xanh, có thể để cho Vân nhị ca của nàng còn sống.

Chỉ chốc lát, Lãnh Vân hiên đã hiện ra trước mắt. Nghĩ đến người mình mong nhớ ngày đêm ở gần trong gang tấc, Mộ Dung Thanh hốt dừng chân, cảm thấy do dự. Huynh ấy bây giờ đã không còn nhớ được ta, cho dù là thấy rồi thì lại làm sao đây?

Đang trầm ngâm thì một thanh âm trầm thấp đầy từ tính đột ngột vang lên: “Cô nương nếu đã tới, tại sao lại không vào ngồi một lát?”

Mộ Dung Thanh cả kinh, thanh âm này nàng không thể nào quen thuộc hơn! Nhanh chóng quay đầu lại, đập vào mắt là bóng dáng tuấn ngạn vừa quen thuộc lại vừa xa lạ của Lưu Vân. Vẫn khuôn mặt đầy ngạo dật đó lúc này lại đang nở nụ cười, đôi mày khẽ nhíu, mắt phượng lưu chuyển, khóe miệng khinh kiều (khẽ đưa lên) quả thực là mỹ hoặc đến nói không nên lời. Mộ Dung Thanh không khỏi hoảng hốt một lúc.

Lưu Vân *** tế quan sát thiếu nữ trước mắt mình. Quả thật là mỹ nhân thiên tiên, cho dù là ở hiện đại cũng sẽ khiến người khác phải kinh diễm. Thất lưng nhỏ nhắn, chiếc áo lụa mỏng làm nổi bật vóc người cân đối mềm mại của nàng đôi lông mày cong cong, bích ba (sóng mắt) ẩn tình, chu thân vi hấp (bờ môi gợi cảm). Cả người toát ra khí chất trong trẻo như hoa sen, quả là giai nhân như ngọc!

Đây là lần đầu tiên Lưu Vân nhìn kĩ nàng như vậy, trên mặt Mộ Dung Thanh hiện lên hai rặng mây đỏ, lại nghe Lưu Vân cười nói: “Nói vậy cô nương chính là Mộ Dung gia nhị tiểu thư Mộ Dung Thanh, hôm nay vừa thấy mới biết rằng giang hồ đồn sai, Mộ Dung cô nương làm sao chỉ là ‘vô lâm đệ nhất mỹ nữ’? Giai nhân thế này trên trời mới có, nhân gian có thể được vài lần gặp?”

Nghe người trong lòng như vậy tán thưởng chính mình, Mộ Dung Thanh tất nhiên là tâm hoa nộ phóng, bất quá thông minh như nàng cũng lập tức tỉnh táo lại, rút cuộc tin tưởng rằng Vân nhị ca của nàng thay đổi nếu là Lưu Vân trước kia thì làm sao biết như thế lấy lòng người khác? Lại càng không ôn nhu mỉm cười với nàng. Nếu như đây chỉ là một giấc mộng, nàng tình nguyện mãi mãi cũng không tỉnh lại.

“Chẳng biết ý của Ngự huynh ra làm sao?” Tuấn mỹ nam tử vận hoa phục hơi dựa người vào trên chiếc bàn gỗ, tay nhẹ nhàng phe phẩy chiết phiến (quạt cầm tay), đuôi lông mày mang theo nét cười, bạch y trắng tuyết, bộ dáng nhất phái phiêu phiêu giai công tử. Người này không phải ai khác chính là đại công tử của thiên hạ thủ phủ Mộ Dung thế gia Mộ Dung Linh.

“Nhị đệ bệnh nặng vừa khỏi, hiện giờ lại thất ức, vội vã thành hôn như thế, có hay không...” Lưu Tiêu nhíu mày, vấn đề trước giờ hắn luôn cố lảng tránh cuối cùng cũng phải đối mặt.

“Chuyện hôn ước người ta ai cũng biết, trì hoãn thêm nữa sẽ không thích hợp, huống chi giang hồ đều âm ỉ lên rằng Ngự nhị trang chủ xưa không bằng nay, không chỉ võ công tăng tiến mà còn trí kế vô song cùng Thanh Nhi có thể nói là trai tài gái sắc. Với lại, huynh cũng biết Thanh Nhi đối với Vân nhị ca một mảnh tình thâm, thì là Vân nhị ca có thất ức cũng xem như là một sự bắt đầu mới vậy!” Lúc đầu nghe đến Lưu Vân bị thương mất trí nhớ, Mộ Dung Linh mặc dù giật mình nhưng cũng âm thầm thở ra, kết cục này đối với bọn họ mới là tốt nhất.

“...Cứ quan sát trước xem sao đã.” Lưu Tiêu không tiện phản bác, chỉ đành phải thối một bước nói.

Khi hai người đi vào Lãnh Vân hiên thì không khỏi bị cảnh trước mắt hách kinh, nhất là Mộ Dung Linh. Trong ấn tượng của hắn, luôn bắt cầu ngôn tiếu (không nói không cười) Lưu Vân cư nhiên cùng muội muội của mình đang thông dong cười nói? Thực hoài nghi liệu bản thân có hay không đi nhầm địa phương.

Lưu Vân nhìn thấy Lưu Tiêu mang theo một nam tử xa lạ tiến đến thì mỉm cười chào đón. Người kia một thân gấm trắng như tuyết, trên khuôn mặt tuấn dật phi phàm lướt qua một tia kinh ngạc biểu tình, chiết phiến trên tay hơi phiếm hàn quang dung đưa một cái bạch ngọc trụ, màu sắc này chỉ xuất hiện từ sắt thiết, e rằng bên trong nó còn chứa huyền cơ. Xem ra hắn chính là người khiến ‘Ngự Lưu Vân’ một lòng

‘nhất sương tình nguyện’, Mộ Dung Linh. Một mặt tà cười hiện lên trong mắt Lưu Vân, có thứ để chơi rồi đây.

“Nhị đệ, Mộ Dung cô nương, xem ra là ta đã lo lắng dư thừa rồi, các người có vẻ rất vui.” Nguyên bản là chuyện tốt nhưng Lưu Tiêu không hề cảm thấy vui vẻ, ngữ khí càng phát ra kỳ quái. Câu nói vừa dứt Lưu Tiêu mới giật mình nhận ra có điểm sai, ho nhẹ một tiếng nói thêm: “Nhị đệ, đệ có lẽ không nhớ rõ, vị này chính là...”

“Là ‘Linh’ đúng không, Thanh muội?” Lưu Vân thâm ý nhìn Mộ Dung Linh, ngữ khí vô cùng tối.

Thanh muội? Cách xưng hô này làm Lưu Tiêu bỗng cảm thấy thật chói tai.

“À, vâng...chính là trưởng huynh.” Mộ Dung Thanh kỳ quái liếc mắt nhìn Lưu Vân, sau đó quay sang nói với đại ca của mình: “Ca ca, huynh...”

“Ta cùng với Tiêu đại ca của muội đang thương nghị về chuyện hôn sự giữa muội và Vân nhị ca, hôm nay xem ra...”

“Hôn nhân đại sự không phải là trò đùa, không bằng nhị vị trước tiên cứ ở lại sơn trang nghỉ tạm, cũng tốt để bồi dưỡng cảm tình. Thanh muội nghĩ sao?” Lưu Vân mỉm cười hỏi Mộ Dung Thanh.

“Dĩ nhiên là tốt.” Mộ Dung Thanh hơi gật đầu, e là Lưu Vân nói gì nàng cũng sẽ không phản đối. Cứ nhiên không hỏi ý kiến của ta, Mộ Dung Linh âm thầm bĩu môi nhưng trên mặt nhất phó tiểu ý dạt dào, đang muốn từ chối thì lại nghe Lưu Vân tiếp tục: “ ‘Linh’ đệ cũng lưu lại đi, ta cũng đang muốn nghe một chút ‘chuyện trước kia’ của ‘chúng ta.’”

Lời vừa ra khỏi miệng, ba người kia lập tức kinh ngạc một trận. Nhìn muội muội u oán nhìn mình, Mộ Dung Linh trong lòng đem Lưu Vân mắng đến cầu huyết lâm đầu. Hai chữ ‘cáo từ’ đã không thể nói, đành phải kiên trì đáp ứng. Mộ Dung Linh vốn chỉ lo nghĩ làm sao trở về báo cáo ‘kết quả công tác’ với mẫu thân để có thể tiếp tục tiêu dao khoái hoạt, nào có thời gian ở chỗ này lãng phí. Vì bận bực bội nên hẳn không thấy được một tia trêu tức xẹt qua mắt Lưu Vân.

Nói đến đây thì vị đại công tử của Mộ Dung thế gia này, có thể nói là không người không biết. Mới tám tuổi đã văn võ đầy mình, cùng phụ thân Mộ Dung Huyền đi theo con đường thương nghiệp. Mười hai tuổi bắt tay vào kinh doanh đã có chút sở thành, từ nhỏ thông minh lanh lẹ, người lại khéo léo. Mười lăm tuổi kỳ phụ qua đời, không chỉ hiểu thuận với kỳ mẫu mà còn đối với muội muội duy nhất càng sủng ái có thêm. Dựa vào trí thông minh của mình, đem việc kinh doanh gia tộc phát lên như mặt trời ban trưa, ngày nay tài lực to lớn, thậm chí người ta nói có thể sánh ngang với quốc khố của Huyền quốc.

Tiền Mộ Dung gia chủ Mộ Dung Huyền nghe đồn có thiên ti vạn lữ (ý chỉ nhiều và rối như tơ) quan hệ với Kính vương gia – người ở triều đình đã có quyền khuynh vua và dân. Mà Mộ Dung Linh không những phong thái bất phàm lại càng phong lưu phóng khoáng, ngẫu nhiên chu du qua vài khóm hoa cũng đủ bắt được không ít thiếu nữ phương tâm, và số lượng vẫn đang có khuynh hướng tăng lên không ngừng nghỉ. Giang hồ đồn đại, Mộ Dung Linh cùng với nhị trang chủ của Ngự Phong sơn trang quan hệ phi thiển (không tầm thường), đương nhiên đây chính là nói sau.

Vài ngày sau đó, ngoại trừ hai ngày đầu Lưu Vân vẫn đều làm bạn với Mộ Dung Thanh ra thì hầu như mỗi lúc mỗi nơi đều tò tò đi theo Mộ Dung Linh, làm người khác phải nói to nói nhỏ, nhưng chính là không dám nói rõ ra.

“Vân nhị ca hôm nay lại đến có việc gì?” Mộ Dung Linh thiệt tình không biết là mình đã đắc tội hán chỗ nào, cho dù là trước kia thì Lưu Vân cũng sẽ không dây dưa như thế, huống gì bây giờ đã quên mình sạch ráo hẳn cố ý làm như vậy, không phải để cự hôn chính là có bệnh!... Chẳng lẽ... chính mình mị lực quá lớn?

“Không có việc gì không thể đến ôn chuyện với Linh sao?” Lưu Vân vẽ mặt trêu đùa nhìn Mộ Dung Linh nụ cười cứng ngắc.

“Không bằng Vân nhị ca đi tìm Thanh Nhi, muội ấy sẽ rất vui vẻ cùng huynh ‘ôn chuyện.’”

“Hay là như thế này, chúng ta cược một cái xem, người nào thua cuộc sẽ phải nghe lời đối phương, Linh nghĩ thế nào?”

... “Cực cái gì?”

“Khinh công.”

Mộ Dung Linh vừa nghe thì suýt chút nữa cười ra tiếng, nhưng vẫn cố giữ nụ cười lịch sự đầy phong độ, nhanh chóng đáp ứng: “Nhất ngôn vi định.” Luận khinh công thì trên đời này có mấy người có thể thắng được mình?!

Tất cả biểu tình của Mộ Dung Linh đều được thu hết vào đáy mắt của Lưu Vân, hẳn tại sao đối với bản thân có tự tin như thế? Mặc kệ thế nào, trận cá cược này ta thắng định rồi!

Lưu Vân chỉ vào gốc cây phong cách đó hơn mười trượng nói: “Chúng ta ai trích được lá phong trở lại đây trước thì thắng, Linh thấy sao?”

“Hảo” Vừa dứt lời, Mộ Dung Linh liền vụt phi thân ra, chỉ thấy bóng trắng tung bay không đợi một khắc đã quay trở lại, trong tay cầm một phiến lá phong màu đỏ. Mộ Dung Linh có chút đắc ý thả lá phong bay lên, nhưng rồi kinh ngạc phát hiện ra một phiến lá khác trong tay Lưu Vân, người kia dường như trên tức nhìn lại mình. Không thể nào! Chính mình thậm chí còn không thấy bóng của hân, mà chiếc lá kia mới nhìn liền biết là vừa hái xuống! Mộ Dung Linh tròn tròn mắt lên.

“Nguyên đồ chịu thua. Đêm nay Linh đến Lãnh Vân hiên đi, ta sẽ nói cho huynh đồ ước.” Nói xong Lưu Vân liền mỉm cười rời đi, để lại một Mộ Dung Linh còn đang sững sờ. Hân thế nào cũng sẽ không biết, phiến lá phong đó Lưu Vân đã hái xuống từ trước nhưng dùng ‘kiến thức hiện đại’ giữ nó tươi như vừa với hái. Hân Ngự Lưu Vân cũng chưa bao giờ tự nhận mình là quân tử!

Nhưng, không ai chú ý đến trong góc phong một mặt lam ảnh vụt thoáng qua.

Màn đêm buông xuống, trăng khuya treo cao, ngọn gió đầu thu mát lạnh vi vu trong không gian, hòa vào tiếng kêu ri rí của những con bọ trúc.

Mộ Dung Linh trong lòng không cam bước vào Lãnh Vân hiên, đã thấy Lưu Vân ngồi ở Vọng Nguyệt đình đợi mình. Tửu hương nồng nàn bay ra, bao lấy cả dáng người thon dài với bộ trường sam màu xanh sẫm của hân, mái tóc đen như tơ trù được buộc lại sau đầu một cách tùy tiện, đôi mắt phượng sâu thẳm như bóng đêm khẽ nheo lại một nét cười như có như không. Hai tay của hân để trên chiếc bàn ngọc, có vẻ lười biếng ngẩn ngía chiếc dạ quang bôi (chén phản quang), thấy Mộ Dung Linh đã tới thì mỉm cười, rót ra hai chén rượu mời người ta ngồi xuống.

Mộ Dung Linh trong ánh mắt mang theo một tia kinh diễm, sau đó đảo qua bầu rượu kinh ngạc nói: “Vân nhị ca không phải là không uống rượu sao?”

Lưu Vân sững sốt, hỏi ngược lại: “Ta trước đây là như vậy sao?” Thế thì người kia chẳng phải...

“Đừng nói Vân nhị ca gọi tiểu đệ đến là để uống rượu đấy nhé? Thế nào, đồ ước là gì?” Mộ Dung Linh xòe ra chiết phiến, tùy ý ngồi xuống. Nửa năm không gặp, người trước mặt đã không còn là Lưu Vân mà hân biết nữa, hân bây giờ không tưởng tượng ra được Lưu Vân hiện đang nghĩ gì.

“Không vội. Chúng ta đã lâu không gặp, nâng cốc ngôn hoan một phen thì có ngại gì?” Dứt lời liền bưng chén rượu lên một hơi cạn sạch. Mộ Dung Linh đành cũng phải nâng chén lên, che mặt uống hết.

“Về đồ ước thì, cũng đơn giản thôi. Ca hát có thể tăng thêm hứng thú, không bằng Linh hát một khúc lên nghe thử xem sao?” Lưu Vân khẽ cười nói, “Hay là hát khúc [Độc thư lang] đi, ta phụ họa cho. [Tiểu nha ma tiểu nhân lang, bối trước na thư bao thượng học đường...].”

Mộ Dung Linh bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, chuyện gì đang xảy ra ah? Muốn một giai công tử phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong như hân xướng cái thủ ca như thế...Không bằng bảo hân đi chết cho xong! Đang lúc đối phương hát chính hoan, hân có chút vô lực cắt ngang nói: “Ách...có thể hay không đổi cái khác?”

“Linh lẽ nào muốn làm kẻ tiểu nhân bội tín?” Lưu Vân hơi nghiêng chén rượu tà tà nhìn hân nói.

Không còn cách nào khác, Mộ Dung Linh đành phải kiên trì ngâm nga, mắt không khỏi tàn bạo liếc nhìn kẻ đang liều mạng nhện cười kia, tức tối nghĩ, hừ, cứ cười đi, đến lúc cười không nổi thì biết tay ta!

Qua vài tuần rượu, Lưu Vân tựa hồ lộ ra men say, mắt phượng tỉnh lặng, nhân thần tan rã, gần như nằm oặt ở trên bàn. Mộ Dung Linh ngực vui vẻ nhưng trên mặt vẫn giấu diếm thanh sắc khẽ gọi: “Vân nhị ca, Vân nhị ca?” Xác định Lưu Vân đã bị mình mê đảo đi mới lộ ra nụ cười đầy vẻ gian kế thực hiện được. “Vân nhị ca đừng có trách ta, cái này gọi là tiên hạ thủ vi cường, cũng là suy nghĩ cho người, ta và Thanh Nhi”

Đại khái là do uống nhiều lắm, Mộ Dung Linh phát giác thân thể mình chợt trở nên khô nóng. Kỳ quái, không lẽ là rượu quá mạnh? Hắn cởi vài tấm áo ngoài ra, nhưng càng cởi càng thấy nóng, cái khô nóng từ bên trong lan ra ngoài da thịt. Mồ hôi bắt đầu chảy ròng ròng trên trán hắn, một cổ hỏa diễm từ tiểu phúc (bụng dưới) nổi lên, cả người đều bắt đầu xao động... Không tốt, cái này là...

Đối diện, thân thể vốn đã mềm oặt đột nhiên ngồi thẳng dậy, khuôn mặt tựa tiểu phi tiểu đầy vẻ thanh tỉnh nào một điểm mê man hồi nãy? Có chăng chính là nét trêu đùa khiến người khác bực mình. Lưu Vân nhìn vẻ mặt kinh hoảng của Mộ Dung Linh cười nói: “Linh nhất định đang kỳ quái tại sao ta rõ ràng đã trúng mê dược của người nhưng vẫn không sao, để ta giải thích cho, khi người đưa chén lên uống thì ta đã đổi rượu bên trong lại, còn miễn phí tặng cho người thêm một món quà đáp lễ ‘nhỏ nhỏ’”

“Người!” Trên khuôn mặt tuần tú của Mộ Dung Linh xuất hiện nhiều biểu tình vô cùng phong phú, phần nộ, phần kinh hoảng, xấu hổ cùng với nét đỏ ửng bởi xuân dược, tạo nên một vẻ phong tình khác lạ. Chỉ là đôi mắt đẹp phẳng phất như muốn phun hỏa tới nơi!

“Linh cứ tạm thời ở đây, thuốc này dược tính không lớn, cũng không mất nhiều thời gian mới tiêu tan. Mà người chắc cũng không nỡ nhìn ta đứng đây hứng sương đêm ha? Mai gặp nhé, Linh thân mến.” Lưu Vân bật cười một cách gian xảo rồi biến mất vào trong bóng đêm.

“Hỗn đản! Người cố ý!”

8. Quyển 1 - Chương 7: Đào Hôn

Hô, may mà trốn nhanh, nếu không thì chuyện đùa trở thành chuyện thật! Hanh, khó trách người ta đều nói nam nhân nửa thân dưới là động vật, Lưu Vân không thể không thừa nhận rằng đáng về nhuôm *** của Mộ Dung Linh quả thực là yêu nghiệt. Khả hắn là một nam nhân bình thường, chỉ nên có phản ứng với nữ nhân mới đúng!! Thế mà trong đầu hắn cứ hiện lên hình ảnh kia, đã thế ‘tiểu đệ đệ’ còn đang có xu thế muốn ‘ngắc đầu’... Cái quỷ gì đang xảy ra?!!

Bất tri bất giác Lưu Vân chạy càng lúc càng nhanh, tựa hồ như cố gắng bỏ đi cái gì, trong lúc vô ý thức lại đi tới trước cánh rừng trúc cũ. Thốt nhiên một lam ảnh xẹt tới, Lưu Vân nhanh chóng hạ thấp lưng né ra. Kiểm phong dồn dập lao đến, chiêu kiếm sắc bén như thể đang muốn cho hả giận nhưng hoàn toàn không mang theo sát khí. Lưu Vân mỉm cười, không lùi mà tiến tới. Lưu Tiêu cả kinh, vội vàng biến chiêu, nhưng chưa kịp làm gì thì tay cầm kiếm đã bị Lưu Vân chế trụ, thuận đà đem Lưu Tiêu ôm vào lòng, vẻ mặt trêu đùa nhìn bộ dáng buồn bực xấu hổ của ‘đại ca’. Tia lý trí cuối cùng ngã gục trước khuôn mặt ửng hồng của Lưu Tiêu, *** vừa mới cố gắng áp chế lại trôi lên, nương theo ba phần men say, Lưu Vân hôn lên đôi môi của Lưu Tiêu.

Xúc cảm mềm mại tê dại từ trên môi truyền đến, Lưu Vân bá đạo tách ra hai hàm răng của Lưu Tiêu, tiến quân thần tốc, tùy ý cướp đoạt dòng cam lộ ngọt ngào, ác liệt theo đuổi chiếc lưỡi đang cực lực né tránh của Lưu Tiêu. Đột nhiên, Lưu Vân giật mình tỉnh ra, trời đất, ta đang làm gì?! Vội vàng đẩy ra người còn đang bần thần, Lưu Vân khàn giọng nói hai chữ “Xin lỗi” rồi chạy vụt đi.

Hắn, Ngự Lưu Vân, lần đầu tiên chạy trốn chết!

Vì sao lại đối với Lưu Tiêu làm... Lưu Vân cố bình tĩnh tâm thần, không nghĩ càng cố gắng đầu càng trở nên loạn hơn. Những hình ảnh trước đây cứ hiện lên trước mắt hắn: Nụ cười đạm nhiên của Lưu Tiêu, nét thông dong tiêu sái của Lưu Tiêu, vẻ ngạo thị quần hùng trong đại sảnh của Lưu Tiêu, hình ảnh ma mị dưới đêm trăng, cái nhíu mày cứng cỏi, nét ửng đỏ lúc say rượu,... Rốt cuộc đây là cái quỷ cảm giác gì? Hắn đều không phải coi người ta như bằng hữu sao?... Người yêu? Tuyệt không có khả năng! Hắn cũng không tưởng biến thành một gã đồng tính luyến ái! Nơi này không thể ở thêm được nữa, phải giải quyết mọi chuyện lẹ lẹ rồi tẩu sớm mới được!

Ngày hôm sau, cả ba vị phiên phiên công tử đều rất có ăn ý ngầm miệng không hề đề cập đến chuyện tới hôm qua, như thể cái gì cũng không có phát sinh. Ngay lúc đó, Mộ Dung thế gia lão phu nhân rất hợp thời xuất hiện, dùng trường bối thân phận định ra ngày thành hôn cho đôi trẻ, vào ngày mười lăm tháng tám. Tin tức bất chợt này làm cả sơn trang luống cuống không biết phải làm sao, nhưng khiến Lưu Tiêu ngoài ý muốn là Lưu Vân cư nhiên một ngụm đáp ứng rồi. Thế nhưng hắn cũng vô lực đi chất vấn người ta cái gì, chỉ là trong nụ cười ôn hòa thường ngày dần theo một vài tia khổ sáp lẫn miễn cưỡng.

Hôn sự giữa thiên hạ đệ nhất đại trang và Huyền quốc thủ phủ tự nhiên là đại sự trong chốn võ lâm, mặc dù vẫn có người nhân cơ hội tưởng kiếm chỗ tốt nhưng cũng không có người dám nháo sự. Sắp tới ngày đại hôn, Ngự Phong sơn trang tất nhiên là giăng đèn kết hoa, tơ hồng tơ đỏ treo khắp nơi, hạ nhân người nào cũng bận rộn không ngừng được chân, cứ sợ sẽ xảy ra sai sót. Khả biểu hiện ra là một chuyện, lòng người lại là chuyện khác các vị chủ tử trên mặt không một tia vui mừng. Ngự Lưu Vân vẫn nhất phó cật nhả như mọi chuyện không liên quan đến mình. Mộ Dung Linh suốt ngày không gặp hình bóng, tránh ‘ai đó’ tựa như tránh tà. Trang chủ Ngự Lưu Tiêu thì có vẻ vô cùng bận rộn bận rộn, cả ngày nhốt mình tại thư phòng. Thậm chí ngay cả người sắp làm tân nương cũng như có như không thoáng lộ vẻ ưu thương. Nguyên do cũng không ngoài đủ loại các lời đồn đại phỏng đoán ám muội về vị hôn phu cùng đại ca của nàng. Nhất là sau khi nghe được rằng đại ca của mình từng đến Lãnh Vân hiên ‘phó ước’ cả đêm không về, Mộ Dung tiểu thư càng trắng bệch cả ngọc nhan.

Thấm thoát ngày mai đã là ngày đại hôn. Tà dương đỏ thắm nơi chân trời, Lưu Vân một thân trường sam màu xanh nhạt, lặng lẽ đi vào khách phòng ở dãy Tây hành lang – nơi ở hiện tại của Mộ Dung Thanh. Nha hoàn vừa nhìn thấy ‘cô gia tương lai’ liền tỏ vẻ hiểu biết im lặng lui ra.

“Vân nhị ca”. Vừa nghe nói người trong lòng tới, Mộ Dung Thanh lập tức chỉnh trang tỉ mỉ một phen rồi vội vàng chạy ra đón tiếp. Lưu Vân vừa vào cửa đã nhìn thấy một trang giai nhân tuyệt sắc, liền mỉm cười nói: “Thanh muội ở đây có thoải mái không?”

“Thanh Nhi cảm thấy rất thoải mái”. Mộ Dung Thanh đôi môi khẽ mở, trầm ngâm một hồi mới nói tiếp: “Vân nhị ca tìm Thanh Nhi có chuyện gì?”

Lưu Vân mỉm cười không nói gì, chỉ im lặng ngồi phẩm trà. Hắn muốn nhìn xem vị cô nương này thông minh đến trình độ nào.

Mộ Dung Thanh thấy Lưu Vân trầm mặc không nói, trong lòng không khỏi nặng nề lên, sau cả nửa ngày nàng mới nhẹ giọng hỏi: “Chính là về buổi hôn lễ ngày mai?”

Lưu Vân khẽ than một tiếng rồi mới nói: “Xem ra Thanh muội đã nghe được vài lời đồn đãi...”

“Đã là ‘lời đồn’ tự nhiên là không đáng tin!” Mộ Dung Thanh vội vàng cắt đứt, đến khi nhìn thấy ánh mắt áy náy của Lưu Vân thì trong lòng trầm xuống. Nàng cắn chặt môi dưới, buồn bã nói: “Chẳng lẽ đúng như người ta nói sao...Vân nhị ca...muốn làm sao? ...Không lẽ là...muốn hủy bỏ hôn ước?”

Lưu Vân trên mặt đã hoàn toàn không nhìn thấy vẻ trêu đùa thường ngày, chỉ lặng lẽ ngồi không nói gì.

Mộ Dung Thanh sắc mặt tái nhợt, thanh âm dần theo một chút run rẩy: “Kia...vì sao trước đây lại đồng ý hôn kỳ do gia mẫu định ra...Vì sao...?”

Đã nói rồi thì nói luôn cho rõ ràng, Lưu Vân trầm giọng nói: “Chuyện này dù sao cũng chỉ là do trưởng bối định ra, huống hồ nếu ta tùy tiện đưa ra thì sẽ ảnh hưởng không nhỏ đến thanh danh của Thanh muội, nhưng...sợ rằng nếu muội gả cho ta thì sẽ không được hạnh phúc, cứ thế mà thành thân thì đối với muội cũng không công bình”.

Công bình? Mộ Dung Thanh lộ ra một mặt cười thâm đậm, trên thế gian này đây, lúc nào thì nữ nhân có được sự công bình đáng nói? “Vân nhị ca thế nhưng muốn...từ hôn?” Tim phảng phất như muốn nứt ra, thế mà bên tai lại vang lên lời bản thân mình không muốn nghe nhất.

“...Thanh muội nghĩ thông suốt tự nhiên là hay nhất”.

“Nhưng...chỉ có nữ nhân mới có thể...sinh con, sau này nếu Vân nhị ca có muốn...” Mộ Dung Thanh cố gắng kiềm chế dòng nước mắt cứ chực trào ra, thanh âm run rẩy gần như mềm yếu vô lực.

Lưu Vân không nghĩ tới nàng làm được đến bậc này, nhúu mày trầm ngâm nói: “Nếu ta lấy muội, với ta cũng không có gì không tốt. Nhưng còn muội? Cam tâm suốt đời bị người khác an bài, mặc cho số phận? Với tài sắc của muội muốn tìm một vị như ý lang quân toàn tâm toàn ý đối với mình không phải là việc khó, nếu bản thân cũng không nguyện theo đuổi hạnh phúc thì không ai có thể giúp muội.”

Nước mắt lặng lẽ rơi xuống, mộng...cuối cùng cũng phải tỉnh lại. “...Thanh Nhi đã hiểu.” Đôi bờ mi khẽ hạ xuống che khuất bi thương cùng thống khổ hiện lên trong mắt.

Lưu Vân thật sâu ngắm nhìn vị tuyệt đại giai nhân trước mắt, lòng than đáng tiếc, từ tốn nói: “Bất luận sau này ra sao, muội mãi mãi là Thanh muội của Vân nhị ca.” Rồi không nói thêm gì nữa, xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng càng lúc càng xa của người trong lòng, thân thể yếu đuối cũng không cách nào chống đỡ được bi thương trào lên trong lòng, nàng gục xuống trên đất, che mặt lại khóc. Hạnh phúc? Huynh có biết hay không huynh chính là hạnh phúc mà ta đau khổ truy tìm, nhưng cái huynh lưu cho ta vĩnh viễn cũng chỉ có bóng lưng lạnh lẽo.

Bên ngoài cửa sổ, bầu trời nhuốm đầy vẻ u ám phẳng phất như tùy thời có thể rơi nước mắt. Giữa chốn hồng trần, có ai không là người lặng lẽ ở một góc tự an ủi vết thương của riêng mình? Hạnh phúc tựa màu trời, sát na phương hoa (chỉ trong chốc lát), xa không thể với.

Vì sao? Người ta yêu, không yêu ta...

Ánh trăng như ngọc, nhưng là lạnh lùng không tiếng động.

Ngự Phong sơn trang chìm trong một hồi không khí náo nhiệt hiếm thấy, hạ nhân nha hoàn khắp nơi trà dư tửu hậu đàm luận hôn lễ ngày mai một cách sôi nổi. Lưu Vân lặng lẽ ‘chuồn’ ra Lãnh Vân hiên, thi triển khinh công tách khỏi thị vệ (cả mình lẫn ám), trong chốc lát đã thần không biết quỷ không hay đi tới cửa hông. Không sai, hắc chính là muốn đào hôn! Lần ly khai này hắc đã ‘giải quyết’ xong Mộ Dung huynh muội, hầu như từng bước đều được tính toán chính xác, ngoại trừ...việc bỏ đi không nói tiếng nào như thế này, không biết Lưu Tiêu sẽ phản ứng ra sao, không chừng sẽ lại nhúu cái mày xuyên được ba ngọn núi. Lưu Vân cười nhỏ, đang muốn phi thân đi thì một trận khí tức quen thuộc úp lại, hắc cả kinh, quay người lại gọi khẽ: “Đại ca, ra đi”.

Sâu trong bóng đêm, một mặt lam ảnh hiện lên dưới ánh trăng, quả nhiên chính là Lưu Tiêu.

“Nhị đệ, mai là ngày đệ đại hôn, bây giờ còn muốn đi đâu?” Ngự khí vẫn đạm mạc như thường lệ nhưng lại lộ ra vẻ tức giận khó giấu. Lưu Tiêu đưa lưng về ánh trăng nên không rõ biểu tình trên mặt, chỉ thấy hình dáng hắc trong đêm tỏa ra nhẹ nhàng ý.

Bị phát hiện! Thôi, tới cũng tốt, dù sao sau này không biết bao giờ mới có thể gặp lại. Lưu Vân cười đáp: “Đi đâu ư? Ta cũng chưa biết. Về phần đại hôn, ai muốn thì quản. Thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng, ngày mai huynh sẽ hiểu”.

“Người để danh dự của Ngự Phong sơn trang ở đâu?!” Lưu Tiêu bước đến gần Lưu Vân, đôi mắt nhìn thẳng Lưu Vân, trông mắt trong suốt lóe ra những tình tứ khó hiểu.

Lưu Vân không giận mà cười nói: “Đại ca, huynh từ sớm đã biết là ta muốn đi, hơn nữa huynh cũng không muốn cản lại, nếu không đã mang thị vệ theo rồi, không phải sao?”

Lưu Tiêu im lặng thật lâu rồi mới trầm giọng nói: “Người không có điều gì muốn nói sao?”

Yết hầu của Lưu Vân khẽ nhúc nhích, nhưng rốt cuộc vẫn không có mở miệng, chỉ thần nhiên nói: “Sau này có duyên sẽ gặp lại”.

Nghe vậy, Lưu Tiêu nhãn thần tối sầm lại, mi mắt từ từ rũ xuống, khẽ lẩm bẩm những lời nếu không chú ý thì khó mà nghe được mang theo một tia tự giễu: “...Đêm đó...vì sao...hôn ta?”

Lưu Vân nhất thời nghẹn họng không biết làm sao trả lời, trong lòng dường như dâng lên một cỗ xúc động khó hiểu. Lưu Vân nhúu mày, hắc ghét những chuyện mình không thể khống chế. Vì sao? Đáp án rất nhiều giả thuyết sinh động, nhưng hắc tuyến trạch lờ nó đi. “Ngày đó...ta uống say...” Trong giọng nói cố ý pha vài phân chột dạ, không nhìn đến đôi mắt thất vọng mà ưu thương của Lưu Tiêu.

“...Là ta tự mình đa tình...” Lưu Tiêu giương mắt, nụ cười vẫn ôn hoà như cũ nhưng dẫn theo một tia thâm đạm. “Người cũng...không phải là nhị đệ”.

Lưu Vân cả người chấn động, trầm giọng nói: “Người đã biết?”

“Lúc đầu chỉ là suy đoán, cổ thư cũng có nhắc đến Tá thi hoàn hồn. Thẳng đến ngày đó đệ tìm ta uống rượu thì ta mới xác định được”. Giọng nói trầm thấp mơ hồ lộ ra bi thương cùng bất đắc dĩ.

“...Không sai, đệ đệ huynh đích xác đã chết, ta đến từ một thời không khác. Nếu huynh muốn thân thể này thì trừ phi giết ta, bằng không không cách nào trả lại cho huynh”.

“Ta không có ý này. Chuyện này...có lẽ là thiên ý. Ta sẽ không nói ra”.

“...Đa tạ.Tái kiến.” Lưu Vân ép mình không quay đầu lại, định phi thân ly khai thì từ phía sau truyền đến thanh âm hoảng hốt: “Nói cho ta, tên của người!”

“Ngự Lưu Vân” Lưu Vân đáp, đề một ngụm chân khí nhảy qua tường cao, biến mất vào trong bóng tối.

“Cũng gọi là Lưu Vân sao, rất hợp với người...” Lưu Tiêu lẩm bẩm, thật dài mái tóc rũ xuống che khuất ánh sáng vụt qua khoé mắt “Chúng ta sẽ còn gặp lại...”

Bóng cây u ám bay lướt qua trước mắt, đêm trăng khuya tĩnh lặng lúc này không thể xoa dịu sự xáo trộn trong lòng Lưu Vân. Hắn biết mình đã động tâm, tại thế giới không tên kì dị này, hắn đã thích một người nam nhân, một nam nhân thanh ngạo mà tao nhã. Người ta có lẽ cũng thích hắn, sự quyến luyến mặc dù đã được che giấu rất tốt nhưng vẫn không vượt qua được hai mắt của Lưu Vân, kẻ thành *** đã kinh qua đủ loại thế sự trong thương giới. Khả Lưu Vân không thể đáp lại, không muốn đáp lại, hắn là cánh chim bay liệng giữa bầu trời cao rộng, há có thể vì tình sở lụy?

9. Quyển 1 - Chương 8: Kết Bạ

Trăng sáng sao thưa, thu phong hiu hiu thổi.

Tiếng côn trùng (thu thiên) âm ỉ vọng lại từ trong rừng thẳm, bóng cây loà xoà lay động trong gió. Trong màn đêm mờ nhạt dưới trăng, một chiếc bóng nhanh nhẹn lao vút qua khu rừng. Cái bóng này không ai khác ngoài kẻ đang đào tẩu khỏi Ngự Phong sơn trang, nhị trang chủ Ngự Lưu Vân.

Lần này ly khai, hắn không mang theo bất cứ thứ gì giá trị xa xỉ, chúng chỉ tạo thêm trói buộc mà thôi, dù sao tiền tài là vật ngoại thân, chết cũng không mang theo được. Vì thế hắn chỉ thay một bộ trường bào nhẹ nhàng, mang theo vừa đủ ngân lượng, ‘thuận tiện’ cầm luôn vài loại kỳ dược hiếm có có thể dùng dưới bất cứ tình huống nào. Đương nhiên, còn có Thối Tuyết lúc nào cũng kè kè bên người.

Sâu trong cánh rừng u tĩnh lúc này chợt truyền đến một trận tê mình (ngựa hí) khiến Lưu Vân chú ý. Lần theo tiếng kêu, hắn thấy giữa sườn núi lộ ra một mảnh khoáng địa (đất bình nguyên tươi tốt) có suối nước róc rách chảy qua, một con ngựa hoang đang thong thả uống nước. Cách nó không xa có một con hắc mã bồi hồi không ngớt bên dòng suối, thi thoảng phát ra vài tiếng hí cao vút, dưới ánh trăng mơ hồ thấy được thân hình mạnh mẽ của nó. Cự nhiên cũng là một kẻ độc hành! Thật thú vị, vừa lúc mình còn thiếu một toạ kỵ, chọn nó vậy, Lưu Vân nhẹ nhàng cười, nghĩ rồi ẩn thân vào một nơi gần đó âm thầm quan sát. Không ngờ hắc mã vô cùng nhạy cảm, ngay khi Lưu Vân vừa định tiếp cận từ phía sau thì đã bị nó phát hiện.

Ngoài dự kiến là, nó không có giống những con liệt mã khó thuần khác lập tức xông lên công kích hắn, cũng không có vì kẻ khác tiếp cận mà bỏ chạy, ngược lại vẫn đứng yên không nhúc nhích, lẳng lặng chăm chú quan sát đối thủ, tựa như một vị võ lâm cao thủ thâm tàng bất lộ, âm thầm tìm kiếm kẽ hở của đối phương, vận sức chờ phát động.

Nụ cười của Lưu Vân lại toét ra vài phân, thực sự là rất có ý tứ! Hắn chậm rãi tiến đến gần hắc mã, mắt phương chăm chú nhìn thẳng vào đôi mắt của nó. Hắc mã phát ra một tiếng hí trầm thấp như muốn cảnh cáo, cao ngạo ngẩng cao đầu không một chút nào cam chịu tỏ ra yếu kém, hừ, con vật này cũng đủ ngạo khí. Lưu Vân như sét đánh buông người nhảy qua đỉnh đầu của hắc mã, chớp lấy hậu cảnh (phần giữa cổ và lưng) của nó rồi xoay người lại vững vàng ngồi trên lưng ngựa.

Hắc mã không cam lòng bị kẻ khác điều khiển, lập tức vùng vẫy kịch liệt, kèm theo đó là những tiếng tê mình đầy phần nộ, nócực lực cổ găng làm người trên lưng rơi xuống. Vừa không có dây cương, cũng không có yên ngựa thì cho dù là có kĩ thuật cưỡi tốt thế nào cũng không thể thi triển, Lưu Vân cũng không có cách, chỉ phải dùng toàn lực ôm lấy cổ con ngựa, kẹp chặt bụng nó để khống chế sự cân đối của thân thể.

Không ngờ hắc mã đột ngột ngồi xổm xuống đất rồi cổ lặn lộn hai bên, thiếu chút nữa là áp chết Lưu Vân! Hắc thúc mạnh vào lưng ngựa, xoay người lấy khuỷu tay đánh vào bả vai phải của nó, hắc mã ăn đau lập tức ngã oạch xuống, lại cố gồng lấy bốn vó đạp Lưu Vân nhưng đều không trúng. Lăn qua lăn lại một lúc lâu mà con ngựa vẫn còn có thể lực vô cùng, thủy chung không chịu hướng hắc cúi đầu.

Có cốt khí! Lưu Vân càng lúc càng thưởng thức con hắc mã vừa cao to mạnh mẽ lại vừa linh hoạt cao ngạo trước mặt. Bỗng thấy nó khiêu khích hí một tiếng đau đớn rồi chạy sâu vào trong rừng.

Thế nào, tưởng tỷ thí phải không? Lưu Vân lộ ra một mặt cười gian, lập tức phi thân đuổi theo. Hắc mãnh đề chân khí, lướt cây đạp cành, thoăn thoắt xuyên tới xuyên lui trong rừng không tới một khắc liền vượt qua hắc mã, lại thấy con vật kia đột nhiên dừng lại rồi quay đầu chạy ngược lại đường cũ, khó có được là nó vẫn còn nhớ rõ con đường quanh co khúc chiết như thế. Không ngờ vừa về tới khoảng địa hắc mã đã thấy thân ảnh màu tím sẫm đứng đó từ bao giờ.

Một người một ngựa lẳng lặng giăng co trong bóng tối thâm trầm, ngay khi Lưu Vân muốn công kích lần thứ hai thì con ngựa từ từ bước đến gần hắc (tuy vẫn còn cách xa hai trượng), đầu tuy vẫn hiên ngang ngẩng cao song chân trước hơi nhún xuống tạo thành một tư thế nửa quỳ.

Lưu Vân có chút ngạc nhiên, rốt cuộc mảy cũng nhận chủ? Hắc lập tức nâng lên khoe miệng, vui vẻ bò lên lưng ngựa, dùng thanh âm mang theo tiểu ý thì thầm vào nó: “Từ nay về sau người chính là ‘đồng bọn’ của ta! Giá —” (Chắc, ông này ngay cả ngựa cũng không tha ==!!)

Dưới ánh trăng một bóng tím thon dài giục ngựa bay đi trong tiếng hí dài lạnh lạnh.

...

Ngủ không được bao lâu, Lưu Vân hơi hé mắt ra liền nhìn thấy bầu trời màu lam nhạt, tĩnh lặng mà cao xa, trong suốt không hề mang theo bất cứ màu sắc nào khác, nét trong suốt mà đậm nhiên ấy cực kỳ giống đôi mắt của một người... Đã sáng rồi sao? Thân thể vốn đang nằm trên lưng ngựa hơi cử động một chút nhưng cũng không có ý muốn đứng lên.

Đường đi lúc này đã trở nên bằng phẳng rất nhiều, không xóc nảy dữ dội như lúc còn ở trên núi. Hai bên đường phủ đầy lá vàng bay bay trong gió lạnh buổi sớm.

Liên tục lao đi một ngày một đêm, xem ra cũng đã cách Ngự Phong sơn trang một đoạn đường xa. Lưu Vân miễn cưỡng nhắm mắt lại, tiếp tục sự nghiệp chợp mắt. Hắc mã rất thông minh, như thể biết ý của chủ nhân, dùng tốc độ không nhanh không chậm bình ổn chạy trên quan đạo.

Ước chừng qua hơn một canh giờ, Lưu Vân mơ hồ nghe từ xa vọng lại tiếng người nhón nháo. Xem ra sắp đến trạm nghỉ chân. Hắc xoay người nhồm dậy, vỗ nhẹ bờm ngựa cười nói: “Cũng nên nghỉ ngơi một chút rồi. Đi thôi, giá —”

Gần đến trà bằng, Lưu Vân nhảy xuống, vỗ vỗ lưng ngựa, đêm qua nhìn chỉ biết nó là một con hắc sắc tuần mã, nhưng bây giờ mới thấy rõ trên đầu ngựa còn lòi ra một nhúm lông trắng như tuyết, giống như là dấu hiệu. Lưu Vân lúc này mới nhớ đến nó chỉ là một con ngựa hoang vô danh, tùy tính cười nói: “Nhúm lông trắng này thiệt giống khối ban (văn) a, hay cứ gọi người là Tiểu Ban (ngựa văn) đi cho dễ thương”. ‘Tiểu Ban’ hí to một tiếng, không biết là hài lòng hay bất mãn (xem chừng là bất mãn nhiều hơn), Lưu Vân cũng không thèm để ý, bảo tiểu nhị đem dây cương cùng yên ngựa đến đóng lên, sau đó đi thẳng vào trà bằng, kêu một bình trà xanh cùng vài món điểm tâm lên từ từ dùng bữa.

Một hồi sau, một lão đầu run run tập tễnh bước vào trà bằng, tiểu nhị thấy có khách tới vội vàng ra bắt chuyện: “Lão gia, không biết ngài từ đâu đến? Không bằng bốn *** trước đưa lên một bình trà nóng?”

“Cái gì? Lão phu già rồi nghe cái gì cũng không rõ lắm...Nga, vậy mang lên mấy cái bánh màn thầu cũng được.”

“Được, lão gia xin đợi một lát.”

Lỗ tai của người xưa không biết rốt cuộc có mao bệnh (có tật) hay không, ngay cả âm thanh giả rõ ràng như thế mà cũng không nghe ra được?

Lưu Vân không để lộ chút dấu vết nào, âm thầm quan sát những người khách xung quanh. Có thương nhân nghỉ chân nhưng cũng không lẫn vào vô lâm nhân sĩ, một lão nhân như thế thực không làm ai lưu ý, ngược lại nhiều người thậm chí còn chăm chú nhìn hắn không kiêng nể gì. Lưu Vân trong lòng hừ lạnh một tiếng, quả thật, người này nguy trang vô cùng tốt, từ bên ngoài hoàn toàn nhìn không ra kẻ hở, chỉ là thanh âm trầm thấp kia hắn vừa nghe đã biết không phải là của một lão đầu, căn bản là của thanh niên nhân.

Bất quá, có giả vờ hay không cũng là chuyện của người ta, kỹ thuật dịch dung mới là hứng thú của hắn.

Nghĩ là hành động ngay, Lưu Vân không trực tiếp hướng đến lão nhân kia ‘giao tiếp’ mà ngẩng đầu hỏi tiểu nhị: “Trước khi trời tối có thể đến được thị trấn tiếp theo?”

Tiểu nhị thấy vị thiếu gia cầm phục tuần mỹ trước mắt chủ động nói chuyện với mình, vội vã cúi đầu khom lưng đáp: “Nếu như thế thì vị gia này, ngài phải nhanh lên mới được, từ nơi này đi lên phía Bắc là Lạc thành cũng tốn đến một ngày đêm mã trình, e là tránh không khỏi đêm tối, trên đường cũng không có dịch trạm (chỗ nghỉ chân).”

“Như vậy bây giờ đi không phải cũng tốn một ngày một đêm?” Lưu Vân thâm ý liếc nhìn ‘lão nhân’ đang thanh thoi uống trà, thấy ‘ông lão’ hơi dừng một chút rồi lại tiếp tục uống.

“Này cũng không phải, nếu đi đường không ổn thỏa thì cả ba ngày ba đêm không đến cũng không kỳ lạ! Vị gia này, ngài là muốn đi Lạc thành sao? Nhìn ngài có vẻ như là từ bên ngoài đến, có lẽ chưa biết, sau kinh đô Huyền Diệu thì Lạc thành chính là thành thị phồn hoa nhất Huyền quốc. Thiên hạ thủ phủ Mộ Dung thế gia toạ ngay Lạc thành, một ít đại môn phái trên giang hồ như Hải Nhạc phái, Kỳ môn,... cũng đều ở Lạc thành.”

“Nghe có vẻ rất náo nhiệt. Đang lúc bản công tử xuất môn du ngoạn, sẽ đến đó dạo chơi vậy.” Mộ Dung thế gia ở Lạc thành? Kỳ môn lại là môn phái nào? Xem ra không thể nào ngênh ngang như thế này vào thành.

“Tiểu đích (cách xưng của hạ nhân) hiểu kỳ, không biết khách quan có thể cho tiểu nhân hỏi một câu, thất ‘mặc ngọc’ kia là ngài không dùng phụ tùng gì mà thu phục được?”

Cả trà bằng nghe câu này xong thì lộ vẻ không thể tin nổi nhìn Lưu Vân, lão nhân kia cũng không thể giữ được vẻ nhàn tản, nhất phó hình dáng vừa sợ hãi lại vừa hưng phấn.

“Mặc ngọc?” Lưu Vân bị tránh đến mặc danh kỳ diệu, không phải chỉ là một con ngựa hoang hơi có điểm liệt thôi sao?! Nhìn lão nhân tỏ vẻ do dự không biết có nên mở miệng hay không thì hắn nhướn mày cười, trong lòng nảy ra vài ý ‘hay’.

“Khách quan không biết? Thất ‘mặc ngọc’ đó được xem là mã trung chi vương, toàn thân đen thui, duy chỉ ở đỉnh đầu có một nhúm lông mao màu tuyết trắng ngạo khí cương cường mười phần, nhất là bản tính hoang dã vô cùng càng thêm khó thu phục. Tuy vậy tốc độ cùng linh tính những thất mã khác cũng không thể nào bì được, hơn nữa nghe nói nó một ngày nhận chủ đó là trung thử nhất sinh (suốt đời trung thành với một người). Ngài là như thế nào thu phục được nó?”

“...Này cũng đơn giản, tại hạ chính là người chuyên tuần mã (huấn luyện ngựa).” Lưu Vân mỉm cười nói.

Lời vừa nói ra, mọi người thêm một trận kinh ngạc. Lão nhân kia hai mắt tỏa sáng, kiêu hùng không đợi chạy đến bên cạnh Lưu Vân ngồi xuống, hé ra nét mặt già nua cười sung sướng nói: “Kỹ thuật tuần mã quả thực tuyệt vời, thanh niên nhân, cương liệt nhất khó tuần nhất trong tất cả các loài ngựa như ‘mặc ngọc’ mà cũng có thể tuần, lão phu ngày thường vốn thích ngựa, chẳng biết thanh niên nhân có thể hay không giúp lão phu mở rộng nhân giới?”

“Đương nhiên không thành vấn đề. Chỉ là con ngựa này tính tình rất liệt, e rằng sẽ làm bị thương đến lão nhân gia.”

“Chớ sợ chớ sợ, đồng xương già này của lão phu cũng xoi như kiện khang, không có việc gì, không có việc gì!” Lão nhân vội vã nói, như sợ bỏ lỡ mất cơ hội chiêm ngưỡng chú ngựa trong mơ.

“Vậy thì, lão nhân gia thỉnh.” Lưu Vân nở nụ cười tươi tắn dẫn ‘lão nhân gia’ đi xem mặc ngọc.

Lão đầu hơi híp mắt, hưng phấn quan sát con bảo mã hiếm có, vừa định tới gần thì bị nó lui về sau một bước, tỏ vẻ cảnh giác, tuy có chút không cam lòng nhưng không dám biểu hiện ra ngoài, lại chuẩn bị tiến lên một lần nữa thì mặc ngọc cất lên tiếng tê mình, nhắc chân muốn đá ‘kẻ xâm phạm’. Lão đầu muốn né tránh nhưng nhớ đến Lưu Vân còn ở một bên, động cũng không phải mà bất động cũng không phải, mắt thấy móng ngựa sẽ hạ xuống, Lưu Vân rút cuộc đứng lúc hô lên ngừng lại mặc ngọc, đưa tay kéo lão đầu lại, khề khàng nói một câu khiến ‘lão đầu’ cả người chấn động: “Đã là tiểu quỷ thì không nên ngạnh phần (cổ giả trang) trường bối.”

Lão đầu, hoặc nên gọi là thiếu niên, biến sắc trầm giọng nói, thanh âm đã khôi phục lại nguyên bản: “Người là ai?”

“Ta? Chỉ là một kẻ tuần mã mà thôi.” Lưu Vân đùa cợt đáp.

“Vậy sao? Trên giang hồ chưa từng nghe qua Ngự Phong sơn trang nhị trang chủ còn có thể tuần mã.” Thiếu niên lãnh phúng nói. (Lãnh khốc + trào phúng, cái từ này không biết dịch sao đành phải để nguyên bản).

“Có một số việc chính ra về không biết mới là tốt.” Lưu Vân tránh đến nỗi làm thiếu niên toát mồ hôi lạnh, “...giống như việc của người.”

“Người biết?! Người...người làm sao biết được ta là Kỳ môn môn chủ?” Thiếu niên kinh ngạc trừng to hai mắt, nếp nhăn trên mặt dúm thành một cục nhìn y như thiệt, quả thực không khác gì một bông hoa cúc khô quắt khô queo.

Tin tức này khiến Lưu Vân bị giật mình không nhỏ, nhưng trên mặt không biểu lộ gì, chỉ cười thần bí nói: “Muốn ta giữ bí mật cũng được, nhưng người ‘đền đáp’ ta như thế nào?!”

Thiếu niên đề phòng nhìn Lưu Vân do dự hỏi: “Người...người muốn gì?”

“Rất đơn giản, làm giúp ta một cái mặt nạ, dạy ta dịch dung thuật.” Rốt cuộc rồi cũng đi vào chủ đề chính, Lưu Vân không khỏi âm thầm cười, thốt nhiên đối với tiểu quỷ đơn thuần trước mặt nổi lên một chút hiếu kỳ.

“Mặt nạ thì không sao, nhưng dịch dung thuật là một trong hai đại tuyệt học của Kỳ môn, không thể tiết lộ ra ngoài...” Người này tuy là Ngự Phong sơn trang nhị trang chủ nhưng không biết có hay không cũng tính là ‘ngoại nhân’ như đại ca nói.

“Ta có thể cho người cười mặc ngọc một chút.” Lưu Vân cười tà dụ dỗ.

“Thành giao!” Thiếu niên đã ái mã thành si lập tức tươi cười rạng rỡ, đáp ứng, chỉ là tầng da mặt nhăn nheo già cả trông có vẻ cực kỳ hoạt kê (diễn hước). Bao nhiêu nội quy môn phái tức khắc bay lên chín tầng mây, thiếu niên từ trong áo móc ra một quyển cổ thư trông rất chi là ‘bí kíp’ cùng một cái nhân bì cụp kín đáo trao cho Lưu Vân, chăm chú dặn dò: “Ta sẽ không nói ra thân phận của người, nhưng người cũng phải giữ lời hứa đó!”

“Đương nhiên đương nhiên, bất quá, người tên gì, ta phải biết tên người thì mới gởi ngựa tới được chớ.” Lưu Vân cất mặt nạ cùng thư tịch, về mặt xấu xa cười nói.

“Thệ Ly a, ngay cả cái này cũng không...Chờ một chút, người cần bản cái gì cũng không biết! Người gạt ta!” Thiếu niên bỗng nhiên tỉnh ngộ, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Thì bây giờ đã biết. Còn có, ta không nhớ có lừa gạt người tiếng nào nhé!” Lưu Vân ‘vô tội’ nhún nhún vai nói.

“Người!” Thiệt ghê tởm, thảo nào đại ca thường dặn không nên cùng người lạ bắt chuyện! (Please, ta xin người, người cũng không phải là học sinh lớp một được không?!).

“Ha hả, yên tâm đi, ta đã hứa thì sẽ tuân thủ. Còn nữa, hiện tại ta gọi là Vân Tiêu, đừng nhớ lầm đó.” Lưu Vân phải lên đường ngay, nhưng cũng không muốn chọc giận tiểu quỷ này, nếu thân phận bại lộ thì rất phiền phức, bây giờ sơn trang không chừng đã nổ tung bùng rồi.

“...Thế là tốt nhất.” Thiếu niên không còn cách nào khác, chỉ phải nuốt cục tức vào trong, căm giận nhìn Lưu Vân rồi run run rẩy rẩy bỏ đi, dù sao hắn hiện tại vẫn đang là một ‘lão nhân’.

Lưu Vân nở một nụ cười nhàn nhạt, lấy thư tịch ra nhìn lướt qua, sau đó khoé miệng co rút một chút, đoạn không nói thêm lời nào nữa, nhảy lên ngựa lao đi.

Trên bìa thư tịch viết “Dịch cân kinh”

10. Quyển 1 - Chương 9: Du Lịch

Điểm tiêu nhị trong trà bằng nói thật đúng là chuẩn, ngay cả thần mã như mặc ngọc chạy đến ngoại ô Lạc thành cũng đã vào đêm. Trên màn trời đen kịt lưa thưa một vài vì sao sáng lấp lánh, cây cối lắc lư trong gió thu ***g lộng.

Lưu Vân ngẩng đầu nhìn sắc trời, xem ra đêm nay là không kịp vào thành. Hắn khẽ quát một tiếng: “Tiểu Ban, đi chậm một chút, đêm nay đành phải uỷ khuất người rồi.” Lời còn chưa dứt, Tiểu Ban đã đề chậm cước bộ, chậm rì rì tiến về phía trước, xem ra nó cũng đã mệt mỏi. Lưu Vân buông dây cương, xoay người lại nằm trên lưng ngựa, nhắm mắt lại ngủ.

Tiểu Ban thông thả bước đi được một lúc thì từ trong khu rừng vốn yên tĩnh đột nhiên vọng lại tiếng tranh đấu. Lưu Vân nhú nhú mày, không có ý định dừng lại, hắn từ trước đến nay không thích xen vào chuyện của người khác, chỉ cần không đụng tới bản thân thì dù là người phóng hỏa giết người cũng không liên qua tới hắn.

Khả càng không muốn dính đến phiền phức, phiền phức lại quẩn lấy người không tha.

Một trận âm lãnh sát ý chợt từ trong rừng ụp tới. Lưu Vân vừa xoay người ngồi dậy đã thấy vài đạo hàn quang giao nhau hiện ra trước mắt, một bóng đen nhảy đến trước mặt hắn, Lưu Vân theo bản năng nghiêng người né ra, nhanh tay rút ra Thối Tuyết, một chưởng hướng bóng đen bổ tới. Không nghĩ tới Lưu Vân phản ứng nhanh như thế, bóng đen thân hình hơi khựng lại rồi lập tức đề thân thiểm ra xa.

Bóng người thon dài cường tráng đơn độc đứng dưới ánh trăng sáng rực, mơ hồ thấy được mái tóc dài đen mượt như tơ lay động theo gió, khuôn mặt do không đủ sáng mà không thấy rõ, mũi kiếm trên tay hơi chìa xuống đất toát ra ngân quang loang loáng, tà của chiếc trường sam khẽ phất phơ tạo thành một loại kì dị mỹ cảm. Không khí chung quanh hắn rất yên lặng, phẳng phất như cả người muốn dung nhập vào trong bóng tối, hoặc cũng có thể nói, bóng tối dung nhập vào cơ thể hắn. Sát khí mơ hồ bắn ra bốn phía, bóng đen kia chỉ đứng một chỗ, cả người tản ra hàn khí thấu xương cùng cường liệt tồn tại cảm khiến người khác không dời được ánh mắt nhưng rồi lại không dám nhìn thẳng.

Thú vị! Thối Tuyết trên tay Lưu Vân lúc này khẽ phiếm hàn quang, mang theo nét cười muôn thuở, hắn chăm chú quan sát đối thủ cường đại trước mặt, vận sức chờ phát động.

Ngay lúc hai người đang chăm chú quan sát đối phương thì cái bóng còn lại xẹt tới, vũng vàng che trước mặt Lưu Vân, tay cầm trường kiếm, đôi mắt tản ra quang mang sắc bén trầm giọng nói: “Không nên liên lụy đến người vô tội! Huynh đi mau!”

“Ai cũng đừng nghĩ đi. Đã gặp được ta đều phải chết.” Nam tử chậm rãi mở miệng, hết như tử thần dưới ánh trăng. Không hề có một chút phập phồng trong tình tự, giọng nói trầm thấp mà từ tính phẳng phất như đang bàn việc ăn cơm uống nước thường ngày, nhưng nội dung thì không ‘thường ngày’ tí nào.

“Chết? Tạm thời ta còn không có dự định này. Bất quá,” Lưu Vân hơi nhếch mày, hướng sang thân ảnh đang che trước mặt mình cười nói: “Nếu huynh đài bảo ta đi là ta đi, như vậy không phải thiệt mất mặt?!” Mặc kệ nhân thần nghi hoặc của người trước mặt, hắn nhảy lên, hơi đảo người đã đến trước mặt địch nhân, xuất chiêu như thiểm điện, nhìn thoáng qua chỉ thấy hắn thông dong hiện lên, nhẹ nhàng nâng kiếm vung lên một mặt hàn quang sắc bén phóng vút về phía địch thủ nhưng không ngờ đối phương tránh cũng không

tránh, một chưởng vung lên bổ về phía Lưu Vân. Hai nguồn lực va vào nhau khiến hai người đều phải lui về sau mấy bước, có thể thấy được thực lực tương đương tạo thành thế giằng co. Lưu Vân âm thầm ngạc nhiên trước nội lực thâm hậu của người này, sau một trận ác đấu mà vẫn còn sức lực như thế, nếu như chính diện liều mạng thì sợ rằng hẳn cũng không phải là đối thủ.

Mà thân ảnh cầm kiếm đứng đằng sau Lưu Vân lại có chút kinh nghi quan sát hẳn, rõ ràng chỉ là một khuôn mặt vô cùng bình thường, nhưng đôi mắt thâm thúy đã lộ ra một cỗ khí thế không thể kháng cự. Rõ ràng không phải là ‘người kia’, thế nhưng...vì sao lại có...chẳng lẽ...

Một tia *** quang xẹt qua hai mắt, bóng đen đề khí nhảy đến bên cạnh Lưu Vân, cầm trường kiếm từ từ đợi cơ hội.

Trong khu rừng yên tĩnh bỗng hiện lên một tia hồng quang, là ám hiệu?

“Hôm nay tạm thời buông tha, lần sau quyết không lưu tình!” Nam tử kia trầm giọng, thân hình khẽ nhoáng lên, một thân sát khí ẩn vào trong bóng tối đen kịt.

“Tại hạ Kỳ môn môn chủ Thệ Thần, đa tạ huynh đài xuất thủ tương trợ, xin hỏi huynh đài làm sao xưng hô?”

Lưu Vân lúc này mới thấy rõ khuôn mặt của người bên cạnh. Góc cạnh phân minh, nho nhã lễ độ lại cũng không mất suất khí (đẹp trai nam tính) bức người, hoàn toàn không giống với vẻ sắc bén hồi nãy.

“Tại hạ Vân Tiêu, chỉ là một người tuần mã. Vừa rồi đường đột xuất thủ chỉ là tùy tính, các hạ không cần phải nói tạ ơn. Đường nhiên, các hạ muốn tạ ơn ta cũng không phản đối.” Vẫn giọng điệu trêu đùa muôn thuở, Lưu Vân cười nói. Kỳ môn môn chủ? Không phải là đại ca của thằng tiểu quỷ đó sao? Ai, thế giới này thiệt đúng là nhỏ!

“Người tuần mã sao...” Thệ Thần suy nghĩ vừa chuyển, khẽ cười nói: “Kiếm của Vân huynh thật đúng là đặc biệt, cùng với Thối Tuyết kiếm của Ngự Phong sơn trang Lưu Vân trang chủ giống nhau như đúc...”

Lưu Vân sững sốt, người này...Thấp trào một tiếng, cũng không giấu diếm thêm nữa, chậm rãi bóc xuống tấm nhân bì diện cụ, lộ ra khuôn mặt vốn có.

“Nguyên lai là Ngự nhị trang chủ, cửu ngưỡng đại danh.” Thệ Thần không chút nào ngạc nhiên, chấp tay nói “Vân trang chủ thế nhưng đã gặp xá đệ?”

“Thệ huynh gọi Vân Tiêu là được rồi.” Lưu Vân tùy ý cười, nói sơ qua cuộc gặp với Thệ Ly, “...Chỉ là không nghĩ nhanh như vậy đã ‘đụng’ phải chính chủ nhân, cuốn Dịch cân kinh này là tuyệt học của Kỳ môn, huynh thu lại cũng là chuyện phải làm.” Lưu Vân lấy ra một quyển sách đưa cho Thệ Thần, dù sao thì nội dung đại thể hẳn đã ghi nhớ từ lâu, giữ lại cũng vô dụng. Dĩ nhiên, lời này hẳn chỉ để trong lòng.

“Vân huynh không cần khách khí. Đừng nói là những...thứ này, ngay cả Kỳ môn của ta cũng là thuộc về thế lực ẩn của Ngự Phong sơn trang, chỉ cố gắng sức lực cho lịch đại trang chủ, Vân huynh không hề là ngoại nhân.” Thệ Thần cảm kinh thư, lời nói làm Lưu Vân kinh ngạc một phen. Thệ Thần nhìn ra sự nghi ngờ trong mắt hắn, nhẹ nhàng cười rồi từ trong lòng móc ra một khối tử ngọc, cả vật thể một màu tím đều trong suốt mờ ảo, lộ ra huân quang u ám, chính là tiêu chí ẩn của Ngự Phong sơn trang. Đối với cái này, Lưu Vân cũng chỉ từ trong miệng Thiệu Hồng biết được một hai, không rất là rõ ràng, đại khái cũng chỉ có Lưu Tiêu mới biết đầy đủ.

Nguyên lai, Kỳ môn *** thông dịch dung và bào chế thuốc chỉ là để yểm đi con mắt của người khác, trên thực tế nó là cơ sở tình báo ngầm của Ngự Phong sơn trang. Lần này nhờ truy tra tung tích của Thiên Tuyết cung chủ mới đụng độ được vị nhị trang chủ đang ‘đào hôn’ này. Hắc y nhân thần bí kia e là chủ nhân hiện tại của Thiên Tuyết cung, bất quá hiển nhiên không phải là cửu nhân của hai mươi năm trước. Hơn hai mươi năm qua, Kỳ môn vẫn âm thầm lục soát nơi hạ lạc của Thiên Tuyết, mặc dù đối với thực lực của Thiên Tuyết cung đã lý giải được một ít, nhưng riêng về Thiên Tuyết vẫn không có một chút tin tức nào, sợ là ông ta đã chết từ lâu mới có thể yên lặng không động tác gì như vậy. Riêng về vị cung chủ hiện tại, ngoại trừ biết được võ công cao thâm khó lường ra thì những cái khác vẫn còn mù mịt. Vì thế Thệ Thần mới tự thân xuất mã, may mắn tra được một ít tin tức quan trọng thì bị truy sát, nếu không phải tình cờ gặp được Lưu Vân thì dù cho là hắn có bản lĩnh thông thiên cũng là dữ nhiều lành ít.

“Vân huynh nếu đến Lạc Thành thì chúng ta cùng nhau chè chén một phen, huynh thấy sao?” Thệ Thần cũng không nói nhiều đến việc Lưu Vân hạ sơn, sợ rằng từ lâu đã biết đầu đuôi mọi sự, cặp mắt sâu sắc khó dò kia khiến Lưu Vân lần đầu tiên có cảm giác bị người xem thấu. Người này gặp nguy không loạn, tự nhiên là không đơn giản, may mà là người một nhà, nếu không thì phiền phức lớn. Lưu Vân không khỏi đối người ta hơn vài phần khen ngợi, hẳn luôn thích giao tiếp với người thông minh, vì thế hơi gật đầu nói: “Vây tại hạ cung kính không bằng tuân mệnh. Đợi đến Lạc Thành, Thệ huynh tốt nhất đem hết hảo tửu cống hiến ra đi!” Nhiều dịch nhân không bằng nhiều bằng hữu, kết giao một cái cũng không thiệt thời ai.

“Như vậy xin cáo từ. Tại hạ còn phải đi tìm vị đệ đệ đang lang thang của mình. Sau này còn gặp lại.” Thệ Thần chấp tay tạm biệt rồi phi thân rời đi.

Lưu Vân lại mang mặt nạ lên, nhảy lên lưng ngựa, kéo dây cương nói: “Đi thôi, Tiểu Ban. Chúng ta vào thành.”

Đệ nhị đại thành của Huyền quốc, quả nhiên danh bất hư truyền. Trên đường cái người người tới tới lui lui vô cùng náo nhiệt. Phồn hoa như gấm.

Bên khung cửa sổ chính trên lầu hai của Phúc Nguyên tửu lâu ngồi một vị tử y nam tử, khuôn mặt bình thường lộ ra nét cười đậm mạc, mắt phượng tản mạn ngắm nhìn ngựa xe như nước ngoài cửa sổ, vẻ mặt thông dong nhân nhã thưởng thức ly rượu trên tay. Tiếng nghị luận bàn bên cạnh lúc này chợt khiến hắn chú ý.

“Nghe nói gì chưa? Mộ Dung thế gia nhị tiểu thư vào ngày đại hôn của mình đột nhiên đưa ra yêu cầu từ hôn, dư luận giờ xôn xao lắm!”

“Đúng đó! Tôi còn nghe nói vị nhị tiểu thư đó vốn đối với Ngự nhị trang chủ một mảnh tình thâm thiết, thế nào đột nhiên muốn từ hôn?”

“Ai biết được? Vị Ngự nhị trang chủ kia đến giờ vẫn không có lộ diện, nghe đâu là vì hắn cùng Mộ Dung công tử...”

Câu nói kế tiếp Lưu Vân nghe không rõ, bất quá cũng không có ý tiếp tục nghe. Than nhẹ một tiếng, định đứng dậy ly khai thì một người chợt lên tiếng: “Tháng sau là đại thọ của Hoàng thượng, nghe đâu Tây Phiên muốn cống một phần đại lễ.”

“...Hình như là một kiện trấn quốc chí bảo...”

“Nghe nói sử đoàn vài ngày nữa là đến Lạc Thành rồi, có thiệt không vậy?”

“Ta nghe người ta bảo đạo hiệp ‘Đạp Tuyết Phi Yến’ muốn tới đạo (ăn trộm) bảo vật, không biết...”

Trấn quốc chí bảo? Nếu chỉ bằng một cái đồ bỏ mà có thể yên ổn quốc gia thì còn cần hoàng đế mà làm chi! Còn có cái tên Đạp Tuyết Phi Yến kia, nghe đồn là thiên hạ đệ nhất khinh công? Lưu Vân lắc đầu cười khê, bỏ lên bàn một ít bạc vụn rồi xoay người rời đi.

Vừa mới xuống lầu, một mặt thân ảnh giống như đã từng quen biết nhanh chóng bước tới. Người này vận một thân thanh y trường sam, bên hông đeo một thanh mặc sắc (màu đen) trường kiếm, trên khuôn mặt anh tuấn hé ra nụ cười có vẻ vô cùng phong độ, không ai khác chính là Kỳ môn môn chủ Thệ Thần.

“Vân huynh, biệt lai vô dạng.”

Thu dương (mặt trời mùa thu) cao chiếu, gió nhẹ vi vu thổi, trên tấm bảng của trường đình ghi ba chữ rồng bay phượng múa ‘Kỳ Tâm đình’. Trong đình ngồi hai người, một áo xanh, một áo tím, đang nâng cốc ngôn hoan.

“Chẳng hay Ngự nhị trang chủ làm cách nào để khiến Mộ Dung gia từ hôn? Làm thật đúng là dứt khoát ngăn gọn, người ngoài đều không hiểu ra làm sao.”

“Huynh nên đi hỏi ‘hắn’ mới đúng, tại hạ làm sao mà biết được?” Lưu Vân nhìn Thệ Thần ngoài cười nhưng trong không cười nói, rõ ràng biết rồi còn hỏi, hừ!

Thệ Thần mỉm cười, lãng sang chuyện khác: “Vân huynh sau này có tính toán gì không?”

“Ai biết được? Lang thang một lúc đã. Nan không thành Thệ huynh là ‘phụng mệnh’ đến khuyên ta trở về?” Lưu Vân phượng mắt nheo lại, ngữ khí nhưng mười phần tùy ý.

“Đương nhiên là không phải, chỉ là xuất phát từ sự quan tâm đối với bằng hữu mà thôi...Ta là rất ước ao được vô kỳ vô bán (không có ràng buộc e ngại) như Vân huynh.” Thệ Thần ầm một ngụm rượu, trong mắt như có như không thoáng qua một tia khổ sáp, trong chớp mắt đã lại là một bộ phiến phiến nho nhã mỉm cười.

Trầm mặc một lúc, Lưu Vân liếc mắt nhìn Thệ Thần, bỗng nhiên nói: “Thệ huynh cũng biết việc gần đây xử đoàn vận chuyển cống phẩm?”

Thệ Thần sững sốt, lập tức đáp: “Không sai. Cuối tháng là Hoàng thượng đại thọ, Tây Phiên tiến cống một kiện thần vật trấn quốc bảo, tương truyền có thể làm cho quyền lực của hoàng thất kéo dài không suy, định quốc an bang. Ngày mai đã tiến vào Lạc Thành. Bảo vật như thế tất nhiên có bảo vệ nghiêm mật, bất quá...”

“Có kẻ muốn trộm?” Tên Đạp Tuyết Phi Yến kia đúng là cũng có vài phân đảm lượng. Lưu Vân chợt sinh ra vài phần hiếu kỳ còm cõi.

“Đúng vậy...chỉ là bảo vật tượng trưng cho Hoàng quyền, kẻ khác cầm cũng vô dụng. Với tình thế triều đình hiện nay, Hoàng thượng mặc dù đã lập thái tử, nhưng đại bộ phận thế lực vẫn nằm trong tay Kính vương, mà Kính vương lại là thân đệ đệ của Hoàng thượng, dã tâm rất lớn...”

“Nếu bảo vật rơi vào tay ông ta, càng làm cho sản sinh ý nghĩ ‘thiên tử phi ông ta mặc chúc’ (ngoài ông ta ra thì còn ai), muốn có thiên hạ trước hết phải được lòng dân, quả nhiên là tính toán tốt.” Lưu Vân híp mắt miễn cưỡng nói.

“Không sai.” Thệ Thần gật đầu, “Bất quá, tin tức Đạp Tuyết Phi Yến muốn tới đạo bảo khổ quả thật làm người khác không thể đoán nổi mục đích chân chính.”

Không lẽ cái ông Kính vương đó có lui tới với người trong giang hồ? Thật là phiền phức. Sự hiếu kỳ của Lưu Vân lập tức tan thành mây khói. Lạc Thành cũng là một nơi đầy thị phi, nên ly khai sớm một chút mới tốt.

Đang trái lo phải nghĩ thì một thiếu niên từ xa chạy ào tới.

“Đại ca, đại ca, có đúng hay không có người tìm...A, là người!” Niên thiếu ước chừng mười sáu bảy tuổi, khuôn mặt thanh tú tuần lãng hơi lộ nét trẻ con, con mắt nâu đen nhìn chằm chằm Lưu Vân, rồi lại cổ quái nhìn lui nhìn tới hai người đang ngồi, rầu rĩ nói: “Hai người biết nhau?”

Thệ Thần mỉm cười nhìn niên thiếu, đưa tay giới thiệu: “Vân Tiêu công tử là bằng hữu của ta, Ly nhị, mau chào Vân đại ca.”

Thệ ly kinh ngạc địa há to miệng: “Đại ca, huynh có biết hay không...” Rồi như nghĩ đến cái gì, khép lại miệng, cảm giận nhìn kẻ đang đeo vẻ mặt trêu đùa trước mặt, nghiêng răng ken két nói: “Ngựa!”

Lưu Vân mỉm cười chĩa chĩa con ngựa vẫn đang thảnh thơi ăn cỏ bên cạnh trường đình, nói: “Ta đã hứa.” Nhẹ nhàng huýt một cái, con ngựa lo lắng chạy tới. (Vâng, nếu như con ngựa cũng có thể lo lắng!).

Thệ ly kinh hỉ ngẫm con bảo mã hiếm có trước mặt, trong lòng cảm thấy mỹ mãn cảm dây cương kéo đi.

“Vân huynh không hổ là chuyên gia, con ngựa tốt như thế cũng có thể đưa cho xá đệ? Nếu là không đành lòng...”

“Ta lúc trước nói là sẽ cho nó tuần thử mặc ngọc, lại chưa nói là sẽ đưa cho nó.” Lưu Vân lộ ra một nét cười xấu xa nói.

11. Quyển 1 - Chương 10: Ma Xui Quỷ Khiến

Sau khi lê lét khắp các góc lớn ngõ nhỏ của Lạc Thành, Lưu Vân rốt cuộc tìm được Mộ Dung phủ. Hắn ẩn trong đám đông nhìn đoàn người đưa Mộ Dung huynh muội hồi gia, thở dài một tiếng rồi xoay người rời đi.

Để nghênh tiếp Tây Phiên sứ đoàn, Lạc Thành phải phong thành ba ngày, Lưu Vân ngay trước khi bị cấm vận thì kịp lúc ra thành, tiếp tục hướng phía Bắc đi.

Vừa mới vào đêm, người thừa thốt qua lại trên quan đạo quanh quẽ. Sắc trời tối mịt mùng. Lưu Vân lững thững bước đi, gió đêm lạnh lùng thổi vạt áo của hắn bay bay. Khoé mắt trong lúc lơ đãng hướng vào màn đêm u ám của khu rừng, một mặt bóng đen lao vút qua, chỉ là kinh hồng (khoảnh khắc) thoáng nhìn nhưng Lưu Vân nhận thấy rất quen mắt, trong đầu hiện ra một thân ảnh quen thuộc, Mộ Dung Linh?!

Mặc dù không thể hoàn toàn khẳng định, nhưng bộ pháp khinh công ‘Đạp diệp vô phong’ hắn cũng đã từng gặp qua. Một kẻ luôn luôn ít nổi lên lòng hiếu kỳ như hắn ma xui quỷ khiến thế nào không biết lập tức đuổi theo.

Để không bị phát hiện, Lưu Vân chỉ phải theo sau cách một đoạn xa xa, trải qua mấy cái đảo người bóng đen thốt nhiên tiêu thất, ngay Lưu Vân vô cùng kinh ngạc rằng bản thân cứ nhiên bị mất dấu thì từ xa hốt truyền đến tiếng vó ngựa, ước chừng khoảng mười mấy người kỵ mã tiến đến chỗ mình. Chỉ thấy hàn quang hiện lên, mấy thất mã xông lên phía trước bỗng nhiên ngã quỵ xuống đất, hiển nhiên là đã trúng ám toán, những kỵ sĩ phía sau hơi hoảng hốt một chút rồi hoàn toàn không thèm để ý đến người bị thương, ngược lại nhanh hơn tốc độ giục ngựa đi.

Lưu Vân trốn sau gốc cây, thờ ơ xem diễn biến. Quả nhiên không ngoài sở liệu, một mảnh ám khí vun vút bay ra, không một phát trật mục tiêu, toàn bộ cắm vào đại huyết của đoàn người ngựa, tiếng tê mình vang lên không ngớt, người ngã ngựa đổ, nhất thời không thể tiếp tục tiến lên. Bóng đen nhân lúc hỗn loạn tiến nhập đoàn người rồi biến mất vào rừng cây, phảng phất tựa như quỷ mị. Đoàn người vừa trấn định xuống dưới, người dẫn đầu vội vàng quát lên: “Mau mau kiểm tra bảo vật!” Âm thanh chưa dứt, một người nam tử lập tức trong lòng lấy ra một chiếc hộp gỗ màu đen, đang muốn mở ra thì người dẫn đầu mạnh hét lớn: “Dừng tay! Là bẫy rập...” Khả do trời tối mịt mùng, ngay sát na nam tử kia móc cái hộp ra bóng đen đã xẹt qua, dùng thế sét đánh chớp đi một hạp, không một ai kịp phản ứng. Người dẫn đầu kia phản ứng thật ra cũng có chút nhanh nhẹn, lập tức lấy cung tên hướng về nơi biến mất của bóng đen bắn ra tam tiễn, nháy mắt trong không gian truyền đến âm thanh vạt áo bị xé rách.

“Truy! Không đoạt lại được công phẩm, mang đầu tới gặp!” Người dẫn đầu quát lên, những người khác lập tức thúc ngựa đuổi theo.

Đợi cho tiếng vó ngựa dần dần tiêu thất, Lưu Vân đỡ một nam tử mặc y phục dạ hành tà y (dựa) vào trên cành cây. Mặt nạ sớm bị bóc xuống, lộ ra khuôn mặt anh nhả tuần dật vốn có, tuy được một tia tái nhợt vô lực. Mộ Dung Linh cảnh giác nhìn xa lạ nam tử trước mặt, trong tay thủ sẵn ngân châm, tùy thời có thể bắn ra.

“Nếu người không muốn khí huyết nghịch chiều mà chết thì cứ tiếp tục vận công.” Lưu Vân nhìn về mặt càng lúc càng tái nhợt của tên còn lại, cười khê nhắc nhở.

Một tia kinh hoàng xẹt qua hai mắt của Mộ Dung Linh: “Người...rốt cuộc là ai?”

Thừa dịp Mộ Dung Linh đang há mồm, Lưu Vân trở tay tương một viên dược hoàn ném vào trong miệng hắn, Mộ Dung Linh không kịp phòng bị chỉ phải ngạnh sinh sinh nuốt xuống bụng. “Khái..khái..Người, người cho ta ăn cái gì?!”

Lưu Vân ngả ngón cười hắc hắc, tà ác nói: “Đây chính là ‘phiêu diêu dục tiên hoàn’, phạm là ai ăn nó thì trong vòng ba canh giờ sẽ dục hỏa trung thiêu, phải tìm người mập hạp, nếu không sẽ bị độc phát mà chết, chặc chặc, lúc đó mới thẩm nha, đầu tiên là thất khiếu (ngũ quan và tai) chảy máu, nội tràng (bụng trong) lạn ra, sau đó da sẽ thối rữa, mặt toàn ghẻ lở, tối hậu trên trên người toàn nước mủ, toàn thân trở nên đen sì thối hoắc, sau đó chậm rãi hư thối...”

“... Câm miệng! Hồn đản! Người...Người...Không bằng cho ta một đao thống khoái!” Khốn kiếp! Cứ nhiên còn có loại độc dược biến thái như thế! Khuôn mặt vốn tái nhợt của Mộ Dung Linh hiện giờ sắp biến thành màu xanh, dạ dày một trận cuộn cuộn, biểu tình ác tâm như vừa nuốt phải mười con muỗi.

Lưu Vân thấy tên kia một bộ thần tình muốn nôn lại cố nén, cố gắng để thêm một câu: “Thiệt là đáng tiếng cho về ngoài tuần tú, sách, sách.” (Đừng thối má, đây là diệu cười độc quyền của Vân đại ca!) Dứt lời còn ra vẻ tiếc hận tại nơi đang nổi lên gân xanh trên mặt Mộ Dung Linh ngắt một cái. Lưu Vân cười

thầm trong lòng, ra vẻ sắc mị mị đùa cợt: “Không bằng trước tiên nhượng đại gia ta thoải mái một chút, sau đó bán vào Mị Phượng các, không chừng còn có thể bán được giá tốt, làm sao? Người xem, đại gia ta đối với người đủ...”

“Ta phi –! Khái, khái...” Mộ Dung Linh một trận khí huyết dâng lên, lại không phát tiết được, trong lòng thầm đem tên hỗn đản trước mặt thiên đao vạn quả, chợt một trận máu tanh nẩy lên, phun ra một ngụm máu đen còn chưa kịp điều chỉnh hơi thở thì trong miệng lại bị nhét vào thêm một viên dược hoàn hắc mất đỏ ngầu nhìn Lưu Vân, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Người,lại,cho,ta,ăn,cái,gì?!” Lửa giận phụt lên hơn ba trượng, hắc không nhận ra vết thương đã dần dần dịu đi, huyết mạch nghịch chuyển đã trở nên nhẹ nhàng hơn.

Lưu Vân thấy mặt hắc dần dần có chút khí sắc, thu hồi dáng vẻ lưu manh, nhàn nhạt cười nói: “Nếu ta nói lại vừa cho người ăn một viên ‘phiêu diêu dục tiên hoàn’ thì sao?”

“Phiêu cái rắm! Bản thiếu gia muốn người đời này không có chuyện tốt...Người, người! Ngự,Lưu,Vân!” Thấy Lưu Vân nhẹ nhàng lột mặt nạ ra, Mộ Dung Linh nổi điên lên, nhưng, tức thì tức, khi biết là hắc thì ngực không khỏi thở dài một hơi.

“Yên tâm, nó không phải là xuân dược, ta lừa người thôi.” Lưu Vân tiểu ý càng sâu, “Viên thứ nhất là viên dẹp hỏa thuận khí, viên thứ hai là giải độc. Người trúng độc rất đặc thù, nếu không phun ra độc huyết trước thì ăn giải độc chỉ càng thêm thống khổ, lại không thể nào dùng ngoại lực bức ra nên không còn cách nào khác phải uỷ khuất người tự phun ra thôi.” Lưu Vân liếc thấy Mộ Dung Linh vẻ mặt hồ nghi thì mỉm cười nói: “Không tin người vận khí thử xem.”

Mộ Dung Linh thành thật vận khí, quả là khí mạch đã thông thấu hơn rất nhiều, nhưng trên mặt nghi hoặc lại tăng thêm vài phần: “Vì sao cứu ta?” Tên này sẽ hảo tâm cứu người? Đánh chết hắc cũng không tin. Nếu là Lưu Vân của trước kia thì còn có thể chứ kẻ trước mặt hắc nhìn không hiểu.

Lưu Vân giật mình, lập tức cười đến phong khinh vân đạm (mây mờ gió tản, ý chỉ tính tiêu sái tùy ý): “Thích cứu thì cứu thôi.” Xem như trả lại nhân tình cho Mộ Dung gia của người.

“Người...” ‘Lại gạt ta’ ba chữ còn chưa xuất khẩu, Mộ Dung Linh đã cảm thấy ý thức mờ dần, dường như nghe được một tiếng ‘sách’ nhẹ nhàng rồi mê man bất tỉnh vào một nơi ấm áp.

Nắng sớm chảy từng giọt trên lá, lan vào một cái sơn động bí mật nằm sau tán cây dày đặc.

“Đau quá!Nhẹ một chút!”

“Đừng cương người ra, thả lỏng, như thế mới thoải mái...”

“Chậm...chậm một chút...”

“Người cứ như vậy ta làm thế nào thượng a...” Thiệt là, cũng không phải là tiểu quỷ, có chút đau nhức cũng không chịu đựng được. Lưu Vân nhú mày đề lại hai vai đang giây dựa của Mộ Dung Linh, hắc trước đây còn chưa mệt mỏi như thế. Lục đục đầu đá, múa đao quăng kiếm cái nào hắc cũng thành thạo, riêng việc chữa thương thượng dược (=xức thuốc, ha ha) thì quả là làm khó hắc.

Bôi thuốc xong, Lưu Vân cầm một cái toái bổ (vải vụn) chuẩn bị băng bó, nhưng nhìn Mộ Dung Linh lại nhất thời có cảm giác dây thần kinh bị đứt phụt, vội vàng nhéo mình một cái, khê cắn môi, loạn xà ngầu tương vải quần lên vai hắc.

Thực ra cũng khó trách, Mộ Dung Linh lúc này không hề cảnh giác dựa vào thành đá, quần áo đã thoát ra một nửa, bờ vai trắng nõn cùng với bộ ngực hơi phập phồng toàn bộ phơi ra ngoài, mái tóc đen mượt mắt trệt tự phiêu tán ở sau lưng, lưa thưa một vài sợi vắt qua vành tai vết thương trên vai phải đã từ từ khép lại hiện lên hồng ngân mờ nhạt, trong màn u ám của sơn động lộ ra vài phần tối, khuôn mặt tái nhợt đã khôi phục lại một chút hồng hào, đôi mắt hơi giận dữ thẳng tắp nhìn chằm chằm Lưu Vân. Thấy hình dạng hắc cầm toái bổ lại không biết phải làm sao, không khỏi có chút buồn cười, lộ ra một mặt cười xấu xa nói: “Không ngờ Ngự nhị trang chủ cũng có lúc ngốc như chuột, ha ha...Ui da, đau! Người làm gì?” Mộ Dung Linh ăn đau kêu lên, trừng mắt nhìn Lưu Vân.

“Mộ Dung công tử chính là như thế đối đãi ‘ân nhân cứu mạng’ của mình?” Lưu Vân tà cười, ‘nhẹ nhàng’ vỗ vỗ cái vai thụ thương của hắn, thấy hắn vẻ mặt oán hận lại xấu hổ không khỏi tâm tình trở nên tốt đẹp.

“Hừ, bản công tử không cùng ngươi tính toán!...Này, cái này ngươi gọi là băng bó?!” Mộ Dung Linh nhìn vai phải bị bao thành một bao y như bánh chưng, khoe miệng không khỏi rút trườ, phần hận nhìn Lưu Vân, ngoài cười trong không cười nói: “Vân nhị ca thật đúng là ‘*** té khéo tay!’”

“Đa ta đã khích lệ.” Lưu Vân nhìn ‘kiệt tác’ của mình, cười đến khiếm biển (muốn bị đánh), “Hiện tại nên giải thích nghi hoặc cho ta rồi, ‘Linh đệ’, hay ta nên gọi là đạo hiệp ‘Đạo Tuyệt Phi Yến’?” Thấy Mộ Dung Linh động tác cứng đờ, nét cười trên mặt Lưu Vân tan vài phần: “Lão Kính vương đó cho ngươi chỗ tốt gì mà có thể làm ngươi thay lão bán mạng như thế?”

“Ai thay lão khốn kiếp kia bán mạng!” Lời vừa ra khỏi miệng Mộ Dung Linh liền cảm thấy đã xong, hối hận vô cùng, nhìn vẻ mặt tươi cười của Lưu Vân, hung hăng mở miệng: “Nếu không phải vì di mệnh của cha, còn lâu ta mới vì ông ta làm việc!”

“Di mệnh?” Lưu Vân hơi nhướn mày lên, ý bảo hắn tiếp tục nói.

Mộ Dung Linh thật sâu liếc hắn một cái, rũ mắt xuống suy tư một lát mới nói: “...Ông ta...từng có ân với tiên phụ, tiên phụ cảm kích, từng hứa hẹn sẽ khuynh tất toàn lực trợ giúp...”

“Nga...” Nhãn thần của Lưu Vân dần dần trở nên lạnh lẽo, loại nói dối trăm ngàn chỗ hở này làm hắn ngay cả hứng thú vạch trần cũng không có. Cũng được, chuyện nhà người ta, liên quan gì đến một ‘ngoại nhân’ như hắn, sao lại nói ra bực này bí mật được chứ. Mặc dù đạo lý này hắn rất rõ ràng nhưng trong lòng không hiểu sao có một chút thất lạc.

Mộ Dung Linh có chút chột dạ dời ánh mắt đi, trầm mặc một hồi rồi nói tiếp: “...Đây là lần cuối cùng Mộ Dung gia làm việc cho người kia. Ông ta từng cùng ta ước định, việc này hoàn thành xong hai bên liền không có quan hệ gì với nhau nữa!”

“Ý? Người thật tin tưởng tên Kính vương đã tâm bình bực kia sẽ đơn giản buông tha thế lực của ‘thiên hạ thủ phủ’?” Lưu Vân tà nghề Mộ Dung Linh, không lý nào tên này không minh bạch đạo lý rõ như ban ngày này.

“Điều không phải!” Mộ Dung Linh bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn Lưu Vân cả nửa ngày rồi bỗng nhiên cười nói: “Do đó ta cũng không có ý định giao công phẩm cho hắn.”

Lưu Vân cau mày, mơ hồ cảm thấy rằng nếu hắn còn tiếp tục nghe sẽ bị cuốn vào phiền phức không nhỏ, kỳ quái chính là cuối cùng cũng không có ra tay cắt đứt.

“...Ân oán giữa tiên phụ với người kia ta cũng không rất rõ ràng, cũng không hiểu vì sao cha biết người kia sẽ không đáp lại chính mình những vấn đề tử tâm tháp địa (cam nguyện phục tùng), thậm chí lấy mẫu thân rồi cũng nhớ mãi không quên. Biết bản thân sắp rời khỏi nhân thế cư nhiên còn lưu lại di mệnh muốn đem hết toàn lực giúp hắn!” Mộ Dung Linh có chút không kiềm chế được, phần nộ nắm chặt song quyền.

“...Người chết không thể sống lại, hưởng hồ người cũng không phải là kẻ cổ hủ như vậy.” Lưu Vân thần nhiên nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Linh nhãn thần buồn bã, thấp giọng tự chế giễu: “Ông ta đương nhiên biết được rằng sau khi cha ta mất đi ta cũng sẽ không nghe lệnh ông ta, đã dùng...di thể của cha ta làm áp chế!”

Lưu Vân không khỏi bội phục sự gian xảo của lão cáo già kia, ở thời không này “Trăm điều thiện, hiếu đứng đầu” vẫn là chủ đạo, những kẻ hơi có chút ngông nghênh đều xem bốn chữ ‘Hiếu tình trung nghĩa’ so với sinh mệnh còn muốn trọng yếu. Bất quá, nếu chỉ vì thế mà hy sinh toàn bộ Mộ Dung thế gia thì... “Chỉ có như vậy thôi sao?”

Nhìn ra sự lạnh lùng trong mắt Lưu Vân, Mộ Dung Linh trong lòng căng thẳng, lắc đầu cười khổ nói: “Đương nhiên là không. Mộ Dung thế gia ngoài các loại tiền tài quyền thế ở ngoài còn âm thầm ẩn dấu thế lực, phân bố trên nhiều lĩnh vực khác nhau đáng chết chính là, để có thể thao túng những thế lực này cần có bảo vật gia truyền của Mộ Dung gia, nếu không có tín vật thì dù là cha ta cũng không có cách nào nắm trong tay mọi thứ...”

“Mà cái thứ đáng chết đó chỗ nào không nằm lại nằm trong tay của ông ta?” Lưu Vân nhú mày, như vậy quả thực muốn chết. Có hậu thuẫn cường đại như thế, còn không đi ngang thì đúng là đồ ngu!

Mộ Dung Linh trầm thống điểm đầu than thở: “Ta đã nhiều lần đột nhập vào vương phủ nhưng không thu được chút gì, ta hoài nghi lão đem cha ta cùng bảo vật đều giấu ở trong cung. Mà nếu thực như vậy thì không khác gì biển rộng tìm kim, muốn trộm đi thì thể còn khó hơn là lên trời!”

“...Người nói mấy cái này với ta có tác dụng gì? Không phải là muốn ta giúp người ăn trộm nó chứ hả?” Lưu Vân vẻ nghiến ngấm nhìn hắn, bọn họ cũng không tính là rất thuộc lạc.

“Bất...bất quá, ta thực lòng mong muốn người có thể giúp ta một tay. Hai người chúng ta liên thủ không chừng còn có một tia hy vọng.” Mộ Dung Linh giơ mắt nhìn thẳng Lưu Vân, hai tròng mắt kiên định lấp lánh như sao đêm.

“Nga? Dựa vào cái gì người cho rằng ta sẽ giúp người? Ta dường như cũng không được chỗ tốt nào cả.” Lưu Vân nhìn Mộ Dung Linh không biểu lộ gì, mắt phượng hơi lưu chuyển, thầm nghĩ không phải là sẽ dùng thân tương hứa cái loại này đấy chứ?

“Dựa vào cái gì?...Ta cũng không rõ ràng lắm, có lẽ là trực giác. Rất kỳ quái, ta tại sao lại mặc danh kỳ diệu tín nhiệm người thế...” Đôi mắt nhìn Lưu Vân lộ ra vài phần mờ mịt, “...Chỗ tốt sao, người muốn gì đều có thể mở miệng.”

“Ha ha...Cái gì cũng được sao? Nếu là ta muốn người...”

Mộ Dung Linh kinh ngạc nhìn Lưu Vân, tròng đến nỗi hai tròng mắt muốn lòi ra, khuôn mặt tuấn tú lúc đỏ lúc trắng.

Thấy biểu tình không ngừng biến hoá trên mặt hắn, Lưu Vân lúc này mới ý thức được rằng dù là lời nói bình thường cách mấy thì từ trong miệng mình bay ra cũng trở nên tối vô cùng, vội vàng bổ sung tiếp: “Muốn người cho ta một lời hứa, về phần là cái gì thì đợi ta nghĩ được sẽ nói cho người. Đương nhiên sẽ không đưa ra những yêu cầu mà người làm không được, thế nào?”

Mộ Dung Linh tròng mắt nhìn hắn, từ trong hàm răng hung hăng phun ra hai chữ: “Thành,giao!”

12. Quyển 1 - Chương 11: Chân Tiểu Nhân

Trong rừng sau giờ ngọ, những chú chim không biết mệt mỏi líu lo trên ngọn cây. Lưu Vân lướt nhanh trên con đường nhỏ quay lại Lạc Thành, nghĩ đến cái mộc hạp nặng trĩu trong lòng, hơi nhú mày—

“Cái này”, Mộ Dung Linh từ trong áo lấy ra chiếc mộc hạp cướp được của đoàn người lúc trước, trên hộp khảm ngọc nạm vàng, mở nắp ra là một viên dạ minh châu lấp lánh ánh sáng êm dịu đang lẳng lẳng nằm ở bên trong, trong khoảnh khắc, huyết động hôn ám sáng rực cả lên. “Xem như là tiền đặt cọc.”

“Đồ quý trọng như thế người tự mình cất đi. Ta sợ nó nặng như thế cầm không nổi lỡ tay ném đi mất thì thật đáng tiếc.” Đẩy ra cái vật phồng tay khoai lang, hắn còn không có gốc đến nỗi tự mình tìm phiền toái.

Mộ Dung Linh kỳ quái nhìn hắn một cái, lại nói: “Nếu để ở chỗ ta, người kia nhất định sẽ ép ta đi vào khuôn khổ. Không bằng giao cho người, muốn làm gì nó thì làm.”

Cũng không biết là dây thần kinh nào mọc lộn, hắn cứ nhiên mặc danh kỳ diệu đáp ứng yêu cầu. Sau khi vết thương hơi lành, Mộ Dung Linh liền trở về Mộ Dung sơn trang.

Bỗng nhiên từ trong rừng truyền đến một chuỗi thanh âm rất nhỏ cắt đứt dòng suy tưởng của Lưu Vân. Một thanh y nhân đạp gió mà đến, vũng vàng trạm xuống trước mặt Lưu Vân.

“Thệ huynh thật đúng là không chỗ không ở a.” Lưu Vân hí lại phượng nhãn, cười nhạt nói.

“Quá khen” Thệ Thần mỉm cười, vừa muốn mở miệng thì thấy Lưu Vân từ trong lòng móc ra một cái mộc hạp màu đen vô cùng *** xảo vút cho mình, liền tưởng đến sự hỗn loạn của đoàn hộ tống bảo vật trên đường về liền minh bạch vài phần, nhận lấy mộc hạp, nói: “Vân huynh thế nhưng muốn trao cho tại hạ bảo quản? sẽ không sợ...?”

Lưu Vân khoát tay: “Nghĩ ngờ người thì không dùng người, dùng người thì không nghĩ ngờ người.”

Thệ thần giật mình, lập tức cất đi một hơi, đậm đậm nhất tiếng nói: “Vân huynh... muốn đi Huyền Diệu thành?”

Lưu Vân gật đầu: “Chứ không phải là Thệ huynh lại muốn đuổi theo đấy chứ?”

“Đương nhiên là không.” Thệ Thần chỉ có cười đáp, sau đó bổ sung thêm một câu, “Nếu Vân huynh có chỗ nào cần tại hạ, tại hạ nhất định hết lòng tương trợ.”

“Vây xin đa tạ trước.”

Thệ Thần chấp tay cáo từ, xoay người phi thân vào trong rừng.

Lưu Vân nhìn theo bóng lưng của hắn, thở nhẹ một hơi, rốt cuộc cũng giả quyết được cái thứ phỏng tay khoai lang kia, vốn định vào thành tìm người ta, không nghĩ tới người ta tự chạy ra tìm mình, lược bớt không ít phiền phức. Lưu Vân âm thầm tự nhắc nhở mình, tuyệt đối không thể xen vào việc của người khác nữa! Lần này là lần cuối cùng!!

Đi thêm mấy canh giờ, nhờ phúc của thân thể này, Lưu Vân vẫn chưa cảm thấy mệt, nhưng cái bụng réo sôi lên vì một ngày một đêm chưa có miếng cơm vào miệng. Lưu Vân cười khổ, thiệt là vô cùng hối hận khi để Tiểu Ban lại chỗ Thệ Ly.

Không biết đã ăn đã quả được bao lâu, Lưu Vân rốt cuộc nhìn thấy một bóng người đen như mực đứng ở cách đó không xa. Định tiến lên tìm hiểu xem bao lâu nữa sẽ tới được trạm dịch thì thấy được dung mạo của người kia, lập tức dừng cước bộ, Lưu Vân thầm nghĩ hôm nay là ngày hoàng đạo, không thích hợp xuất môn, bởi vì phiền phức đã tìm tới tận cửa rồi! Mặc dù lúc đó trong trời tối khuya không thấy rõ lắm khuôn mặt của người nọ, nhưng cái khí tức tiêu điều xơ xác lại đầy sát ý đó không phải vị hắc y nhân thần bí đêm đó thì còn là ai?!

Không thể nghĩ ngờ gì hắn là nam tử tuấn mỹ nhất mà Lưu Vân từng gặp qua. Ngũ quan *** xảo, mày kiếm kiếm nhập tấn, mũi cao thẳng, đôi môi mỏng hơi trề ra, mái tóc dài đen mượt bay lượn trong gió, thân ảnh cao to thon dài đứng trong đêm ngạo nghễ như một gốc thanh tùng, mỗi một nơi đều *** mỹ vô cùng rồi lại không kém phần hồn nhiên thiên thành. Phượng mâu (mâu=mắt) của nam tử lạnh lùng chăm chú vào Lưu Vân, đã không còn sát ý ngoan tuyệt của đêm đó, có chăng chỉ là sự lạnh lùng như băng đá, cũng không phải khinh thị, càng không nói đến thiện ý.

Nụ cười tùy ý của Lưu Vân đọng lại bên mép, trong đầu lập tức xoay chuyển thiên tư vạn tự, tính toán xem phần thắng của mình có bao nhiêu, thậm chí liên phương pháp mật du (bôi dầu) ở lòng bàn chân đều đã nghĩ đến (tức là muốn bỏ chạy í). Không ngờ tuấn lãng nam tử kia lại mở miệng nói: “Giao cố phẩm ra đây, lưu người toàn thân.”

Sách, sách, cứ nhiên có người so với ta còn thối thỉ (hãy cứ hiểu là tự kỉ). Đây là phản ứng đầu tiên của Lưu Vân. Quả nhiên này đồ bỏ cố phẩm là một tai họa. Nụ cười trên mặt Lưu Vân lại mở rộng thêm vài phân: “Vị nhân huynh này, huynh nhận sai người rồi.”

“Ít nói nhảm, giao ra đây.” Nam tử bất vi sở động.

“Huynh xác định huynh không có nhận lầm? Vây huynh nói đi ta tên là gì?” Người này nếu thực sự là thủ lĩnh Thiên Tuyệt cung thì phiền phức bự tới rồi.

“...” Nam tử lần đầu tiên hơi nhíu mày, không hề nhiều lời, trong nháy mắt, bóng người đã hiện ra trước mắt.

Lưu Vân nhàn thần rung mình, nghiêng người hiểm hiểm tránh ra, kiếm khí sắc bén xẹt qua má hắn lưu lại một đạo hồng ngân nhàn nhạt. Xem ra ác chiến là không thể tránh được rồi. Hắn rút ra Thái Tuyết, nương theo hướng gió đánh về phía đối phương, hai thanh kiếm chạm vào nhau nổi lên tiếng cang thanh thúy xé ngang không gian yên tĩnh. Hai người đều bị dư lực đánh văng ra mấy trượng. Chớp mắt đã qua mười chiêu, kiếm pháp của Lưu Vân bị chặn lại một cách gắt gao, hơn nữa hắn sớm đã bị đối diện choáng váng, chỉ dựa theo bản năng của thân thể miễn cưỡng ứng chiến, dần dần cảm thấy cạn lực. Ngay khi hắn khổ não không biết làm sao để thoát thân thì động tác của nam tử đã dần dà trở nên không còn linh hoạt như

lúc đầu, thậm chí có chút chậm chạp, nội lực hiện ra có vẻ không đầy đủ nhân thần vẫn đăm đăm như cũ song khuôn mặt đã hiện ra vẻ tái nhợt. Lưu Vân chỉ có thể từ cánh tay run nhè nhẹ cùng với mồ hôi càng lúc càng nhiều trên trán hần mà mơ hồ nhận ra được đối phương đang chịu thống khổ rất lớn.

Trong lòng khẽ động, Lưu Vân bất thần nhảy lên, thẳng tắp triệu dịch thủ đâm tới, hắc y nam tử cầm kiếm chống lại nhưng hoàn toàn không địch lại được kiếm khí mạnh mẽ của Lưu Vân, bị đánh văng ra xa. Lưu Vân hiển nhiên không ngờ tới, nhưng công kích đã không cách nào thu hồi, dòng máu đỏ sẫm tuôn ra, rơi lả tả trên mặt đất như những đoá huyết hoa diễm lệ. Máu, là từ trong miệng nam tử phun ra, kiếm của Lưu Vân chỉ cắt ngang cánh tay của hắn. Trước con mắt ngạc nhiên của Lưu Vân, nam tử chậm rãi nhắm lại hai mắt ngã xuống mặt đất.

Trước con mắt ngạc nhiên của Lưu Vân, nam tử chậm rãi nhắm hai mắt ngã trên mặt đất.

Ngay lúc Lưu Vân nghi hoặc không giải thích được thì một khối ngọc trông rất quen mắt từ trong vạt áo của hắn rút ra. Ngọc thân màu ngân hàn, trơn tuột sáng bóng, quả thực cùng với tiêu chí ‘Ngưng ngọc’ của Ngự Phong sơn trang không có gì sai biệt, trên người mình có một khối, Thệ Thần cũng có một khối màu tím, còn lại hẳn là chỉ Lưu Tiêu mới có...Người này...chẳng lẽ Lưu Tiêu đã?!

Trong lòng Lưu Vân bỗng nhiên nổi lên một tia bất an, dần dà dâng lên từng chuỗi từng lo lắng, nhất thời nửa khắc cũng không minh bạch được là chuyện gì. Cái khác thì không nói, tối trọng yếu là nếu Lưu Tiêu muốn tìm hắn trả thù thì nguy hiểm. Mẹ nó! Chết tiệt! Đã muốn giết người mà khi đang thi hành còn ngắt xiu là tại làm sao chứ!!!!

Ước chừng qua khoảng nửa canh giờ, sắc trời trở nên đen kịt, đã nửa đêm. Trên màn trời thưa thớt những vì sao yếu ớt phát sáng.

Nam tử chậm rãi mở mắt ra, bên cạnh đồng lửa đang cháy đỏ, một nam nhân tướng mạo thường thường nhắm mắt ngồi dựa vào gốc cây. Như nhận ra cái gì, nam nhân bỗng nhiên trợn mắt chống lại con người băng lãnh của người còn lại, trên khuôn mặt vô cùng bình thường xẹt qua một tia lo lắng: “Rốt cuộc cũng tỉnh...Tại hạ Văn Tiêu, không biết các hạ là thần thánh phương nào?”

“...”Nam tử ngoảnh mặt không lí tới, một lần nữa nhắm mắt lại âm thầm vận khí.

“Uy...Đừng hao tổn phí lực, không đến hai ba canh giờ là huyết đạo không giải ra được đâu...Uy, người tên gì?” Lưu Vân ngồi xổm cách đó không xa, tay hươ hươ cành cây khô, suy nghĩ làm sao để có thể là sao mà giao lưu được với cái tên cứng ngắc trước mặt.

“Giải ngay!” Ngự khí vô cùng đương nhiên, hoàn toàn không giống hư kẻ đang bị nắm trong tay của người khác.

“Rốt cuộc cũng chịu nói chuyện, ta còn nghĩ rằng người bị mất trí nhớ gián đoạn tính nữa chứ...Uy, người rốt cuộc gọi là gì? Nhị Ngự? Cẩn Đản? Vương Ma Tử (mặt rỗ)?

“...Liễm Hàn.” Kể từ khi trở thành cung chủ Thiên Tuyệt cung, lần đầu tiên gặp phải một tên hỗn láo như thế, trong con mắt lạnh lẽo như đông tuyết của nam tử hiện lên một tia uẩn nộ, không khỏi nhíu mày một chút.

“Thiệt đúng là lạnh như băng sương mà.” Lưu Vân vẽ mặt hứng thú nhìn Liễm Hàn, “Chẳng hay Liễm huynh thuộc môn phái nào?”

Liễm Hàn liếc mắt nhìn Lưu Vân một cái rồi quay mặt đi không thèm để ý tới.

Lưu Vân không còn cách nào khác, thẳng thắn bước tới lấy miếng ngưng ngọc bên người hắn, trực tiếp đi vào vấn đề: “Chẳng hay Liễm huynh làm sao mà có được miếng ngọc đặc biệt như thế này?”

Liễm Hàn chỉ nhàn nhạt nhìn lướt qua, vẫn như cũ im lặng không nói gì, như thể cái trước mắt không liên quan tới mình.

Lưu Vân có chút phát hỏa, hừ lạnh một tiếng, không tin người không có nhược điểm!

Bất quá rất nhanh Lưu Vân liền nhận ra người này nhuyển ngạnh đều không xi nhê, thậm chí là cường bức lợi dụng thế nào cũng không thèm nhìn tới, hừ, khi hắn không tồn tại à?!

Trong đôi mắt vốn lãnh tỉnh như sương của Lưu Vân dần dần mất đi vẻ nhẵn nạy, bất thần xuất thủ chộp cổ Liễm Hàn, ngũ khí mang theo áp bách cùng hiệp bức mười phần nói: “Ta hỏi ngươi lần cuối, miếng ngọc đó có phải là lấy từ trong tay trang chủ Ngự Phong sơn trang? Ta cũng không thích giết người, đừng ép ta!”

Lần này cuối cùng cũng có phản ứng, Liễm Hàn bỗng nhiên dùng nhãn thần cực kỳ chán ghét nhìn Lưu Vân, hàn ý phát ra, gằn giọng nói: “Buông, tay, ra, không được chạm vào ta!” Về mặt nguyên bản lạnh lùng chợt toát ra sát ý sắc bén, Lưu Vân hơi sửng sốt, tức giận?

“Lấy được công phẩm, ta nhất định sẽ giết ngươi!” Sát ý thoáng qua rồi biến mất, khuôn mặt vô biểu tình như cũ.

Lưu Vân cười nhạt, chậm rãi buông tay ra, rút đi một thân lệ khí, nói với Liễm Hàn: “Nếu ngươi đã muốn mạng của ta cùng cái kia đồ bỏ công phẩm như thế, ta cho ngươi biết,” – Thấy Liễm Hàn trong mắt xẹt qua một tia kinh nghi, Lưu Vân cười nhạt tiếp, “Trước tiên nói cho ta biết miếng ngọc kia có phải lấy từ trong tay Ngự trang chủ, sau đó sao...Ta đang muốn đi Huyền Diệu thành du lịch, thỉnh Liễm huynh phụ trách an toàn trên đường đi của ta, cũng tiện cho việc đảm bảo thứ huynh muốn không bị kẻ khác cướp đi. Về phần thù lao, ba tháng, ba tháng sau huynh có thể lấy đi thứ mình muốn.”

Liễm Hàn vẻ mặt chẳng đáng nhìn Lưu Vân, lạnh lùng mở miệng nói: “Dựa vào cái gì?” Ý tứ rất rõ ràng – Hắn không để ý tới loại giao dịch buồn chán này, hắn chỉ làm theo ý mình, cho dù phải hy sinh mạng của mình.

Tiểu ý tán đi, Lưu Vân bình tĩnh nói: “Chỉ bằng...mạng nhỏ của ngươi nằm trong tay ta, ngươi không có quyền cự tuyệt!” Đoạn lập tức thay vẻ cười yếu ớt, “Huống hồ thứ kia ta làm sao có thể tùy thân mang theo được chứ? Ngươi nếu giết ta, ta bảo chứng dù có đào lên ba tấc đất ngươi cũng không tìm được, riêng mạng nhỏ của ta thôi, cũng chỉ là một cái tiện mệnh, sớm muộn gì cũng đi châu ông bà, đợi ta xong xuôi hết những chuyện phải giải quyết, tặng luôn cho ngươi.” Nếu như lúc đó ngươi còn nhận ra ta mới nói, dấu sao khuôn mặt này cũng là đồ dỏm. Lưu Vân trong lòng tà ác cười thầm, vẻ mặt lại đeo nhất phó rằng ta đã khám phá được hồng trần biến ảo, nhân thế vô thường, “Sở dĩ, ngươi cũng không thiếu chỗ tốt, có sao mà không làm?”

Liễm Hàn một lần nữa giương mắt xem kỹ nam tử quái dị trước mặt đúng, chính là quái dị, còn rất kì lạ...Đây là lần đầu tiên hắn chú ý đến một người, một gã ‘chân tiểu nhân’. Trầm mặc nửa ngày, Liễm Hàn dùng ngũ khí càng băng lãnh hơn trước, nói: “Đề tiện.”

“...Có thể coi như là đã đáp ứng rồi không? ‘Quân tử’ đại nhân?” Lưu Vân nhướng mắt phượng trêu tức nói.

“...Ba tháng sau, ta sẽ lấy mạng của ngươi.” Liễm Hàn cuối cùng cũng cam chịu, ngoan tuyệt thề nói, tình tự vốn tĩnh lặng như nước đột nhiên phỉm vài tia phẫn nộ, không hề liên qua gì đến nhiệm vụ, lần đầu tiên xuất phát từ chán ghét mà hắn muốn giết điệu tên ghê tởm quái dị trước mắt. Chán ghét? Nguyên lai hắn vẫn còn loại cảm giác này.

“Giải huyết.”

“Dĩ nhiên dĩ nhiên...Nhưng lỡ ngươi nuốt lời giết ta thì sao? Ta đây chẳng phải là chết oan chết uổng?” Lưu Vân tự tiểu phi tiểu nhìn Liễm Hàn.

“Hanh.” Liễm Hàn hừ lạnh một tiếng, luôn luôn cao ngạo như hắn làm sao có thể giống bọn tiểu nhân thất tín được.

Lưu Vân cũng biết như vậy, bất quá khiêu khích cho vui mà thôi. Hắn đậm đậm nhất tiểu, cỡi huyết đạo cho Liễm Hàn.

Liễm Hàn chậm rãi đứng lên, hơi híp mắt chăm chú nhìn con mắt mang theo ý cười của Lưu Vân, đột nhiên phát tay áo, hàn quang đổ xuống, nhanh đến nỗi Lưu Vân không kịp phản ứng. Trở tay, thu kiếm vào vỏ, một đồng tóc đen chảy xuống gạch tẻ (bên mai) của Lưu Vân. Liễm Hàn vẻ mặt lạnh lùng không đổi, nhàn nhạt phun ra: “Đáp lễ.” Rồi khẽ phát tay áo, phiêu phiêu ẩn vào trong bóng đêm.

“Khoan đã! Ngươi còn chưa cho ta biết...”

“Không phải...”

Điều không phải? Ngọc quyết kia không phải của Lưu Tiêu? Như thế thì...

13. Quyển 1 - Chương 12: Ý Ngoại – Ngoài Ý Muốn

Lưu Vân kinh ngạc ngừng mắt nhìn mặt thân ảnh đỉnh ngạo kia rời đi, bỗng dở khóc dở cười lắc lắc đầu, rũ mắt ngắm nghía vài sợi tóc quăn quanh đầu ngón tay. Y ra tay tuy mạnh mẽ độc ác, nhưng tính không có sát ý tàn tuyệt, đây cũng là nguyên do Lưu Vân dù đi ra mà không lập tức phản kích. “Ngẫu nhiên tùy hứng sao?” Khóe miệng Lưu Vân cong lên một độ cong khó phát hiện, “Thêm một chút xú nữa, rốt xuống sẽ không phải là vài sợi tóc a.... Ta nên cảm tạ ‘bắt sát chi ân’ của người thế nào đây?...” Hàng mi thật dài rũ xuống, che khuất ý cười tà chột lóe rồi biến mất trong mắt hắc.

Một lúc lâu, Lưu Vân ngẩng đầu, hướng chỗ hắc ảnh biến mất kêu lên: “Uy! Người không nhìn ta, không sợ ta chạy sao?”

Đáp lại hắc vẫn là yên tĩnh như mộ phần, cùng với- thanh âm ” Cục, cục”.

Rất nhanh Lưu Vân phát giác, thanh âm này đến từ dạ dày mình. Ách, thật là đối quá....

Hắn bất đắc dĩ cười cười, quay đầu nhìn lại đồng lửa một bên không ai thêm củ đã muốn tàn, xoay người thuận tay lấy một cây củ cháy làm đuốc, đi vào rừng săn thú. Ngự Lưu Vân hẳn nếu bị đói chết chẳng phải quá oan uổng rồi?

Đến lúc Lưu Vân thật vất vả bắt thỏ hoang trở về, xa xa đã trông thấy đồng lửa vốn phải tắt rồi lại bốc cháy mạnh, một bóng đen cao lớn ngồi thẳng tắp bên cạnh, ngọn lửa nhảy nhót chiếu lên khuôn mặt nghiêng tuần lãnh của y, phía sau chỉ để lại cái bóng cô tịch mà u ám bị ánh lửa kéo dài thật dài.

Nhìn thấy Lưu Vân đến gần, Liễm Hàn nhìn lướt qua thỏ hoang trên tay hắn, thản nhiên nói: “Người không đi sao.”

Lưu Vân ngớ ra, lập tức lại nở một nụ cười nhẹ phớt phớt nói: “Người nghĩ ta chạy sao? Ha ha....”

“Cho dù người muốn trốn, ta cũng có thể tái giết người.” Liễm Hàn liếc Lưu Vân, dời gót muốn đi.

Lưu Vân lên tiếng gọi lại: “Ngồi xuống ăn chút gì đã, chỗ đó đứng thoải mái lắm?” Lưu Vân ngó y vẫn ăn thần ở đại thụ, khẽ cười nói. Đang khi đó, thành thạo lật thỏ nướng, mùi thịt chậm rãi tỏa ra.

Liễm Hàn dừng cước bộ, ở đâu cũng không sao cả, nhưng người này lại muốn giở trò hay gì đây? Thoáng do dự, xoay người lại ngồi ở một bên, khép hờ mắt, yên lặng dưỡng thần.

Không lâu sau, thịt đã chín, Lưu Vân xé một miếng đưa cho Liễm Hàn. Y mở mắt, nhưng không có nửa phần ý đón nhận. Lưu Vân khẽ nhướng cao mi nói: “Thế nào? Sợ ta hạ độc không dám ăn hả?”

Liễm Hàn liếc xéo Lưu Vân, cuối cùng cũng nhận lấy. Cắn một miếng nhỏ, nhíu mày hỏi: “Đây là cái gì?”

Lưu Vân có chút buồn cười nhìn y trả lời: “Chẳng lẽ người chưa từng ăn thịt thỏ?” Không phải chứ, người này ngoại trừ giết người ra cái gì cũng không biết sao?

Liễm Hàn khẽ lắc lắc đầu: “Không biết.” Lại cắn vài miếng, hương vị thật quái dị.

Lưu Vân kinh ngạc ngó y bỗng cảm thấy hơi đáng thương. Hắn nhét một miếng thịt vào miệng, chột nhớ tới không có gia vị, nhíu mày nói: “Đáng quá.” Chịu thôi, có ăn là tốt rồi. Lưu Vân bất đắc dĩ thở dài, như giận dỗi trệu trạo quai hàm.

Vị này mà là “Đáng” hả? Liễm Hàn liếc Lưu Vân cực không giống đang ăn, bĩu bĩu môi, thờ ơ nhìn hắn tiếp.

Sau một trận gió cuốn mây tan, cả ngày lao động khốn khổ khiến Lưu Vân dần thấy mệt mỏi. Hắn ngó Liễm Hàn vẫn ngồi ngay ngắn nhắm mắt dưỡng thần, miễn cưỡng nói: “Vân an.” Đang muốn nghiêng người nằm xuống, lại nghe tiếng Liễm Hàn khó hiểu hỏi: “Cái gì?”

Lưu Vân chống nửa người, thanh âm trầm thấp mang theo ý cười biếng nhác: “Vân an chính là ý giấc ngủ ngon.” Dứt lời liền tự biên tự diễn nằm xuống nhắm mắt ngủ. Chẳng qua, hắn vẫn chưa ngủ, có một tên sát thủ lãnh huyết như vậy ở đây, ngủ được mới là lạ.

Vân an sao? Khuôn mặt Liễm Hàn căng ra một mặt trào phúng, thân là sát thủ, được ngủ đã là xa xỉ, y có bao năm không ngủ ngon giấc rồi?

Ánh trăng lay động trong bóng cây hỗn độn, lẳng lặng rắc lên khuôn mặt ngủ yên của Lưu Vân, Liễm Hàn yên lặng nhìn hắn, khép mi chớp mắt.

Hôm sau, nắng sớm, gió lạnh phất qua lá rụng.

Liễm Hàn bỗng cảm thấy dưới mũi nhồn nhột, đột nhiên mở đôi mắt như băng phách, theo bản năng ngửa ra sau, nghiêng người, đồng thời rút “Nguyệt phách” chưa từng li thân ra giờ lên chém, cơn gió nhẹ nhu hòa chợt hóa thành kiếm khí sắc bén gào thét vút qua, lớp cỏ mềm mại không kém một ly lại bị chém thành hai nửa, trong nháy mắt, phía trước một gốc đại thụ hai người ôm xuể “Hoa” một tiếng nứt thành hai nửa, ầm ầm ngã xuống đất. Lưu Vân đã sớm nhảy ra xa mấy trượng mang theo mỉm cười tà tà tùy ý dựa bên một thân cây khác, trong tay cầm nửa cọng cỏ.

Liễm Hàn cảnh giác quét mắt qua bộ mặt khiếm tấu (muốn bị đập ==) kia của Lưu Vân, lạnh lùng nói: “Người đang làm cái gì?” Minh cư nhiên ngủ mất?!

() : Khiếm tấu: thiếu đánh = muốn bị đập! Hai từ này chúng ta sẽ thường xuyên gặp trong suốt tác phẩm. Vâng, bộ mặt của tiểu Vân rất chi là muốn bị đập nha ==

” Gọi người dậy a.” Lưu Vân nhún nhún vai, không hề gì quơ quơ nửa cọng cỏ còn sót lại trong tay, “Chẳng phải người không thích bị người khác đụng vào sao? Chỉ có dùng cái này la.”

“... Người không biết nói hử.” Liễm Hàn hơi nhướng cao mi, tay phải âm thầm tụ lực đè lên chuôi kiếm, kỳ thật y vốn định nói dùng loại này cũng giống nhau, nhưng chưa nói ra. Trước đây một mình một người cũng nhiều lắm là chớp mắt mà thôi, vì sao rõ ràng có tên này ở đây.....

“Như vậy thú vị hơn.” Lưu Vân khẽ cười lên, bỗng cảm thấy lời này quen thuộc, trong đầu đột nhiên hiện ra dáng vẻ Lưu Tiêu khi đó bất đắc dĩ mà khả ái dễ khóc dễ cười như quả táo đỏ, mắt phượng tà ngạo không khỏi tuôn ra một tia ôn nhu. Lưu tiêu.... Chẳng biết thế nào rồi a....

Bằng mâu đủ để xuyên thấu hết thảy kia của Liễm Hàn tự nhiên chú ý tới biến hóa rất nhỏ này, mắt phượng tỉ mỉ mang theo một chút buồn bực không hiểu, thân thể chuẩn bị một bước vút lên rồi đi, ở bên tai Lưu Vân để lại một mặt hồi âm như có như không: “Còn không mau đi.”

Lưu Vân nhìn phương hướng bóng đen biến mất cười khổ nói: “Không cần đuổi vậy chứ...”

Liên tiếp ăn gió nằm sương trong rừng mấy ngày, thật vất vả đến một tòa trấn nhỏ, nghe ngóng sơ qua, hai người liền biết qua Bình Sam trấn không lâu sẽ đến được Huyền Diệu. Trấn này tuy nhỏ, lại là nơi quan trọng, quan cổ (quan lại và thương nhân) xuất nhập Huyền Diệu nhất định phải đi qua, nên cũng phần vinh náo nhiệt.

Lưu Vân vừa tới trấn liền đi thẳng đến mặt tiền một gian khách *** tạm được, đang muốn mở miệng, nào ngờ chướng quây nhìn cũng không nhìn Lưu Vân, híp cặp mắt tam giác, khịt mũi nói: “Trong này đều là khách phòng thượng hảo, người muốn ở trọ á, hai lượng bạc một đêm, đưa tiền trước!”

Thật đúng là mắt chó thấy người thấp! Lưu Vân trong lòng hừ lạnh một tiếng, chẳng phải là ở trong rừng lay lắt hai ngày, y phục rách chút, trên người hôi chút sao. Thôi đi, vẫn là không cần gây thêm chuyện thì tốt hơn, loại gia hỏa này, sớm muộn gì cũng sẽ hối hận với lời gã nói qua. Vừa định lấy bạc, đã thấy một thỏi bạc vững vàng đặt trên quầy.

“Hai gian phòng hảo hạng.” Liễm Hàn liếc xéo Lưu Vân, khẽ cong hàng mi như dẫn theo một tia cười nhạo, tự ý đi lên lầu. Lưu Vân cũng vui vẻ bất việc, chẳng ừ hử gì mà cười cười, đi theo lên lầu. Nào biết chân trước vừa mới vào cửa phòng, theo sau tiến vào ba thân ảnh quen thuộc, đương nhiên, Lưu Vân tất nhiên là không nhìn thấy.

“Chưởng quỳ, ba gian phòng hảo hạng.... Chưởng quỳ?” Một vị nam tử dáng vẻ trầm ổn gõ ba tiếng thật mạnh lên quỳ, gọi Đường chưởng quỳ còn đang lâm vào kinh diễm.

“Làm gì.... Ai nha, thật có lỗi, ba vị gia là nghỉ chân a hay là ở trọ? Trong này....” đến một vị công tử tuần tú, giờ có tới ba, hôm nay thổi trúng gió gì a?

“Đủ rồi đủ rồi, ba gian phòng hảo hạng.” Nam tử lấy ra hai thỏi bạc đặt trên quỳ, chưởng quỳ thức thời ngậm miệng.

“Còn bao lâu đến được Huyền Diệu?” Một vị nam tử thân cẩm y tuần nhã khác lên tiếng hỏi thăm, nam tử mắt phượng mi cao, tuần tú phi phạm, giờ tay nhắc chân toát ra khí chất đậm nhã thanh ngạo.

“Đại khái khoảng hai ngày.” Thanh y nam tử bên cạnh mỉm cười đáp, tuần nhan suất khí khiến người ta như một cơn xuân phong, tự nhiên mà bỏ qua không chú ý đến *** quang chột hiện trong cặp mắt u thâm kia, “Đợi đến Huyền Diệu thành, Tiêu huynh sẽ thấy được người tâm tâm niệm niệm....”

“Thệ!” Lam y nam tử thấp giọng ngăn lại, nhưng tịnh không có vẻ giận hờn, chỉ thản nhiên nói, “Nghỉ ngơi một lát trước đi.” Trong một thoáng xoay người, mắt phượng thanh minh tuôn ra một tia lưu quang ôn hòa.

Lưu Vân tẩy đi một thân phong trần, thay ngoại sam ngọc bạc nhẹ nhàng, tùy ý buộc mái tóc dài lên, chẳng mấy chốc lại khôi phục ung dung tiêu sái lúc trước.

Sơ tẩy xong, hắn lập tức lững thững xuất môn chuẩn bị đi khắp trấn dạo chơi. Vừa bước ra cửa phòng, hai người làm hắn ý không nghĩ tới xuất hiện tại chỗ ngoặt cầu thang cách đó không xa — chính là Lưu Tiêu cùng Thệ Thần đã lâu không gặp.

Lưu Vân trong lòng cả kinh, theo bản năng trốn vào trong căn phòng bên cạnh, trong nháy mắt đẩy cửa mà vào, nghi vấn đều không phải là vì sao hai người kia ở nơi này, mà là vì sao bọn họ ở cùng nhau?! Lưu Vân tự dưng có chút buồn bực, chợt chú ý tới trong phòng có một người khác, đợi vừa thấy, Lưu Vân bỗng nhiên cảm giác được trái tim hoảng ngừng đập. Trời hời — đây là gian phòng của Liễm Hàn!

Tuy chỉ có một chớp mắt cực ngắn, lại đủ để làm da thịt mạch sắc mê người kia cùng đường cong hoàn mỹ cân xứng không hề giữ lại mà bại lộ trong tầm mắt Lưu Vân. “Xích” một tiếng, rèm cửa bị kéo ra, nhanh chóng bao lấy thân thể mê người kia, vội vàng vẫn giữ tảng lớn da thịt nơi ngực cùng xương quai xanh gợi cảm, đường cong tuyệt đẹp từ nửa vai đến cổ tôn lên khuôn mặt tuần mị mà lạnh lùng của hắn, tăng thêm vài phần mê hoặc cùng ái muội.

Lưu Vân ở hiện đại luôn tiểu ngạo tình trường chưa bao giờ biết thân thể nam nhân cũng có mị lực khiến kẻ khác huyết mạch phún trường đến thế, hắn chỉ cảm thấy tiểu phúc một trận khô nóng, mỗi một tế bào trên thân thể đều như đang kêu gào, dục vọng bên trong muốn trào dâng mà ra làm hắn yết hầu khô khốc. Tiếng vang ngày càng gần ngoài cửa ép buộc kéo chút lý trí còn sót lại của Lưu Vân, hắn ra sức cắn răng một phát, một bước xông lên phía trước.

” Người... Ngô...” Lưu Vân gắng gượng tiếp được một chưởng Liễm Hàn cực kì giận dữ đánh ra toàn lực, thừa cơ trong một thoáng y kinh ngạc, trở tay điểm huyết Liễm Hàn, không màng ngũ tạng lục phủ đau nhức trong cơ thể, Lưu Vân đưa tay che miệng y, hạ giọng kể tai y nói: “Đừng lên tiếng! Xong vào là ta không đúng, hồi nữa người trả thù thế nào cũng được... Khụ khụ...” Hô hấp nóng rực cùng giọng nói từ tính mang theo chút mê loạn.

Cuối cùng chờ tiếng bước chân xa dần, Lưu Vân thở nhẹ một hơi, tuy hiện tại Lưu Tiêu sợ cũng không nhận ra ta, nhưng còn có một Thệ Thần ở kế bên, cho dù bị vạch trần, hắn cũng không hề gì, lại chẳng hiểu nguyên do vô thức né tránh, cũng không biết là không muốn gặp mặt hai người họ, hay là không muốn bị Lưu Tiêu gặp được hai người họ.

Cảm giác đau đớn gọi tâm tư Lưu Vân về, “Khụ... Xuống tay thật đúng là mẹ nó nặng... Kỳ quái.... Thân thể người nóng quá.... Ách, xin lỗi!” Lưu Vân chợt phát giác hai người đang ở vào một loại tư thế cực kỳ ái muội: Liễm Hàn chỉ quấn một tấm màn bán trong suốt, thân thể bán lộ, vẫn không nhúc nhích bị “áp” trên tường, Lưu Vân một tay ôm lấy y, một tay kia che miệng của y, Liễm Hàn thậm chí có thể rõ ràng cảm nhận được hô hấp hơi nóng nhanh dần của Lưu Vân, cùng với nhiệt độ thân thể ấm áp chỉ cách mấy tầng bố sam truyền đến.

Lưu Vân bỗng nhiên kinh ngạc cảm giác nhiệt độ thân thể hai người đều có xu thế lên cao nguy hiểm, lập tức buông tay ra, lấy chân khí điều giải khí tức hỗn loạn và tâm trạng buồn bực trong cơ thể, không dám nhìn thân thể cực độ dụ người phạm tội của y nữa. Liên tiếp hai vụ ngoài ý muốn, đánh cho hắn trở tay không kịp.

“Giải huyết đạo cho ta!” Liễm Hàn có thể mở miệng nghiêng răng nghiêng lợi nói. Ấm áp trên người theo Lưu Vân buông tay bỗng nhiên mất, giọng nói trầm thấp dẫn theo một tia khăn khăn cùng tức giận rõ ràng. Y thể phải cho tên hỗn đản này muốn sống không được muốn chết không xong!

Lưu Vân hơi cười cười về xin lỗi, tìm kiện y phục ném cho Liễm Hàn, giơ tay giải huyết y. Trong nháy mắt, hàn quang hỗn loạn sát khí mãnh liệt phiên chuyển mà đến, trực chỉ yết hầu Lưu Vân.

“Ta nói Liễm huynh, người sẽ không vì một cái ngoài ý muốn ‘nhỏ nhỏ’ liền muốn giết ta chứ?... Vừa rồi là ta không đúng, tình huống bất ngờ, người muốn ta bồi tội thể nào cũng được..... Lại không phải đại cô nương, nhìn một chút có sao đâu.... Rồi rồi rồi, đừng sinh khí.... Bằng không, ta cho người nhìn, coi như huề nhau, thế nào?” Lưu Vân chật vật đông trốn tây lủi, tận lực không phát ra âm thanh, tiếc rằng Liễm Hàn từng kiếm một quyết tâm đâm xuống, vừa nén chịu chưởng thương, còn phải bồi về mặt tươi cười, thật sự là một chuyện cực kỳ khó khăn.

Lưu Vân vừa dứt lời, Liễm Hàn đột nhiên ngừng kiếm thế, lẽ nào là câu cuối cùng kia mới tính là “Công bằng”? Lưu Vân đang buồn bực, đã thấy Liễm Hàn sắc mặt băng lãnh như sương chợt biến thành vô cùng quái dị, đột nhiên thu hồi “Nguyệt phách”, lạnh lùng nói câu: “Nhảm chán.” Lưu lại Lưu Vân về mặt kỳ quái, xoay người rời đi.

Lưu Vân ngượng ngùng cười cười, thở phào nhẹ nhõm, may mà là nam tử, nếu là nữ tử, chắc phải lấy thân tương hứa quá?

Trong lúc hoảng loạn, dường như có gì đó bị xem nhẹ mất rồi....

14. Quyển 1 - Chương 13: Mị Phượng Các

Mãi đến buổi tối, Lưu Vân một bước cũng không ra khỏi phòng, chỉ tự hành điều tức nội thương. Phòng bên Liễm Hàn cũng không hề động tĩnh. Cho nên dám Lưu Tiêu, cũng vô pháp biết ở phòng nào.

Nửa đêm, ngoài cửa phòng chợt truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhẹ, Liễm Hàn?

Lưu Vân rời giường đi tới cạnh cửa, hai người cách một đạo môn nhưng đều bất động thanh sắc. Lưu Vân chờ một hồi cũng không thấy chút động tĩnh, đành tự mình mở cửa ra. Không ngoài ý muốn thấy một bóng đen thon dài đứng ở ngoài cửa, Liễm Hàn gặp Lưu Vân bỗng mở cửa mỉm cười tựa cửa, thoáng sững sốt, lại nhanh chóng biến thành nhất quán lạnh lùng, bình sứ nhỏ gắt gao cầm trong tay vút cho hắn, không nói một lời xoay người trở về phòng.

Đây là... Được? Hảo ý bất thành linh của Liễm Hàn trái lại biến thành hắn có phần chẳng biết làm sao, “Không phải là độc dược chứ...” Lưu Vân cười khê mang chút ác độc, “Cảm tạ...” Lập tức đem bình sứ nhỏ *** trí thu vào trong ngực áo, đóng cửa lại.

Về nằm lên giường, Lưu Vân trần trọc trần trọc, vừa nhắm mắt lại, đôi mắt thanh nhã như lan kia của Lưu Tiêu không ngừng quanh quẩn trong đầu, xua không đi. Vậy cũng thôi đi, vì sao lúc cảm giác thấy bình nhỏ trong ngực, không tự chủ được hiện ra khuôn mặt tuần tú của Liễm Hàn?! Chẳng biết qua bao lâu, hắn rốt cuộc ngủ, một chi tiết nhỏ này bị hắn “tận lực” quên đi mất.

Hôm sau, Lưu Vân bước ra khỏi phòng, phát giác cả tầng lầu ngoại trừ hai gian phòng mình cùng Liễm Hàn ra đều để trống, vội vàng kéo tiểu nhị qua hỏi: “Hai vị công tử tuần mạo phi phạm hôm qua đến đây trọ đâu rồi? Bọn họ một người mặc lam y, một người thanh y.”

“Ngạ! Người là hỏi hai vị kia a! Cùng đi với họ còn có một vị đại ca.... Bọn họ nhà, tối qua đã đi rồi, hình như là muốn tới Huyền Diệu...”

“Tạ, tiểu ca.” Đã đi rồi sao? Tâm tình Lưu Vân vốn thoải mái lại bỗng trở nên có chút cô đơn. Đại ca đi cùng? Chắc là Thiệu Hồng rồi. Bọn họ tới Huyền Diệu làm cái gì? Lẽ nào là vì truy tra chuyện Thiên Tuyệt? Nhưng chuyện Liễm Hàn và ta cùng đi đô thành Thệ Thần làm sao biết được? Không đúng! Minh mục trương đảm cùng Lưu Tiêu đến đây như vậy quyết không thể là vì báo thù!... Đến tốt cùng là vì chuyện gì, có thể khiến Lưu Tiêu tâm trách nhiệm nặng như thế bỏ mặc không để ý đến sự vụ lớn nhỏ của võ lâm, vạn dặm xa xôi lên Huyền Diệu? (vì anh chứ ai! Hân =..=)

Sách. Lưu Vân thấp giọng cười cười chế giễu, vốn tưởng rằng mình có thể buông xuống, không nghĩ tới ngược lại càng vướng bận.... A, ái tình thứ này quả nhiên là một tai họa. Lưu Vân than nhẹ một tiếng đi xuống lầu, chưa từng chú ý tới trong cánh cửa khép hờ phía sau, phượng mâu như hồ sâu của Liễm Hàn hiện lên một tia phức tạp.

“Chường quây, còn bao lâu tới được Huyền Diệu?... Chường quây!”

“.... Ách... Hai, hai ngày, ngài là... ngày hôm qua...” Đường chường quây thật hận không thể vả miệng mình hai cái, thế nào lại không dài mắt vậy chứ! Cẩm y nam tử cử chỉ tiêu sái tự nhiên trước mắt, tuy tướng mạo thường thường, nhưng khí độ phi phàm cũng quyết không phải tri trung chi vật (vật tầm thường), chỉ sợ còn lai lịch không nhỏ!

Lưu Vân buồn cười nhìn Đường chường quây kinh hoàng lo sợ không thôi, thật đúng là phật khảo kim trang nhân khảo y trang () mà. Đảo mắt thoáng thấy Liễm Hàn sớm đứng lặng bên cửa, vẫn lạnh lùng tựa tuyết đứng như tùng.

() “Phật dựa vào áo vàng, người dựa vào quần áo”. Đại khái như câu “người đẹp vì lụa...” của Việt Nam mình ế ^^

Hắn giật mình nhớ tới một màn kinh diễm hôm qua, vô thức liếm liếm bờ môi hơi có chút khô ráo, gắng sức rũ bỏ tâm tư xao động, theo phương hướng Liễm Hàn rời đi ra khỏi khách ***.

Hai người đến mã trạm gần cổng trấn yêu cầu một con tuần mã, chạy thẳng hướng Huyền Diệu.

Gió lạnh xào xạc biểu hiện cuối thu đã đến, phong đồ nhuộm lên hoa sậy rơi, lá thu bay lả tả.

Quốc đô của Huyền quốc, Huyền Diệu thành nội cũng là một phen phồn hoa tự cảm, xe như nước chảy ngựa như rồng. Lại thêm không lâu sau là Thánh Thượng đại thọ, càng khắp chốn mừng vui, náo nhiệt phi phàm.

Rời Bình Sam trấn, chưa tới hai ngày, Lưu Vân cùng Liễm Hàn đã đến Huyền Diệu, dọc theo đường đi Liễm Hàn so với trước kia càng thêm lãnh khốc, ngày thường Lưu Vân giảng mười câu, ít nhất y sẽ đáp hai câu, hôm nay, dù Lưu Vân ghé vào lỗ tai y lải nhải một trăm câu, y cũng hoàn toàn chỉ coi như không nghe thấy.

Cuối cùng lúc vào thành, tính nhẫn nại của Liễm Hàn rốt cuộc bị mài sạch cứng ngắc ném ra một câu: “Người còn nói thêm một câu vô nghĩa, ta lập tức cắt lưỡi người.”

Lưu Vân lộ ra vẻ cười tà thắng lợi nói: “Chúng ta tìm một chỗ trọ trước, này không phải vô nghĩa chứ?” Cuối cùng cũng mở miệng, biện pháp đối phó bằng sơn này chính là lải nhải tới khi y rốt cuộc “băng” không nổi nữa mới thôi. Ngay chính Lưu Vân cũng kinh ngạc, không biết khi nào mình nhai trúng lưỡi, thật đúng là bái phục.

“Uy, nghe gì không? Đêm nay hoa khôi Mị Phượng Các muốn hiến nghệ trong các! Người ra giá cao nhất có thể nhập trường thấy phương dung (khuôn mặt đẹp)! ”

“Ở thiên hạ đệ nhất thanh lâu này thì có Lam Cẩn thần bí nhất, đến cả là nam hay là nữ cũng không biết, bất quá ai có thể được thiên đại vận khí này, biết đâu còn được.... Hắc hắc...”

“Ai, phải đó! Nếu lão tử có bạc, kia còn không phải....”

Trong Di Duyệt khách ***, mỗi lầu mỗi góc thỉnh thoảng truyền đến vài tiếng *** tiểu thô tục, đúng lúc truyền vào tai Lưu Vân không lọt một chữ. Hộ đêm hắn đi không ít, thanh lâu này ngược lại còn mới mẻ, đi mở mang kiến thức một chút cũng không tồi. Cái hoa khôi gì đó hắn không có gì hứng thú, nghĩ đến thiên hạ nữ tử đẹp cách mấy cũng không bằng Mộ Dung Thanh nhị tiểu thư, cho nên nam tử, lại có mấy ai dám so sánh với tòa “Băng sơn” trước mặt kia? Lưu Vân chợt nghĩ tới Mộ Dung công tử tự xưng là phong

lưu vẫn mấy phen rơi vào tay mình, bắt giắc cong lên một độ cong nhẹ nhàng. Lại nghe Liễm Hàn xa xa bay tới một nhất: “Người muốn đi?”

Lưu Vân ngậy ra, tầm mắt khóa tại *** mục thâm trầm khó dò của Liễm Hàn, khe khẽ cười, nguyên lai y cũng đang nghe? Hơi gật đầu, mỉm cười có thâm ý khác nhìn y nói: “Liễm huynh cũng có hứng thú?”

Liễm Hàn trầm hạ mặt, lạnh lùng nói: “Không có.” Đứng dậy dời bước ra khách ***.

Lưu Vân không ngờ lại chọc tới y, để bạc lại đứng dậy đi tìm. Vừa mới xuất môn, một trận tiếng động lớn xôn xao từ góc phố truyền đến, cực kì phô trương, giống như có đại nhân vật đi qua.

Trên đường cái, dân chúng đều bị dồn qua hai bên, cận vệ quân ngăn ra một con đường, xa xa, Lưu Vân thấy một đại kiệu tám người khiêng dẫn dần đến gần. Trên kiệu hoa lệ lựa mông quần quanh bốn phía, mơ hồ có thể thấy ngồi bên trong là một vị nam tử tuần tú phục sức phù hoa, tuyết y cẩm đoạn (gấm trắng như tuyết), điêu cừ hồ khâu (áo lông chồn). Lúc đi qua Lưu Vân cùng Liễm Hàn, gió nhẹ phát mở ra, chỉ thấy khuôn mặt nghiêng thanh tú thoát tục của nam tử, phảng phất như phù liên (đóa sen) xuất trần, ánh mắt xa cách mà lạnh lùng tựa hư vô coi thường hết thảy, nhưng dư quang như có như không nhìn lướt qua hướng bọn họ. Đến khi cận vệ quân triệt hồi, đám đông lại tuôn ra.

“Trên kiệu vừa rồi là ai a?”

“Cả hần người cũng không biết?! Hần chính là Liên phi mà đương kim Thánh Thượng sủng ái nhất! Rõ là cô lậu quả văn (kiến thức nông cạn, quê mùa)! ”

“Nga, chính là nam tử thanh lâu ba năm trước Hoàng Thượng vi phục xuất tuần mang về”

” Hư-! Nhỏ giọng chút, không muốn sống nữa à!”

Nam phi? Nơi này thật đúng là “Nam nữ bình đẳng”. Lưu Vân quay qua nhìn phía Liễm Hàn bên cạnh trên đùa nói: “Người thật sự không đi? Vậy để ta đi nhá.”

Liễm Hàn liếc Lưu Vân, không nói một lời phát tay áo bỏ đi. (ghen =))

Lưu Vân khẽ cười cười, đi theo nhân lưu tín bước cuống khứ. Hần đương nhiên biết Liễm Hàn chẳng thèm đến loại địa phương này, đây cũng là phương pháp tốt nhất để rũ bỏ y. Dù sao hần đến Huyền Diệu không chỉ để ngoạn.

Mị Phượng Các này thật không hổ là xướng quán lớn nhất Huyền quốc, bài trường to lớn, khách nhân chi thịnh, đúng là không khác nhà hần. Ra ra vào vào phần lớn là phú hào thương cổ, cũng không thiếu quý tộc đệ tử, người người cầm y ngọc kiệu, gia phó trải rộng, trái lại chẳng ai chú ý Lưu Vân bộ dạng bình phàm không chút bối cảnh. Không hề nghi ngờ, đây là một cơ hội tìm hiểu tin tức tốt nhất.

Nhập Các nội, so với đông như trẩy hội ngoài cửa thì chỉ có hơn chứ không kém, nơi nơi điêu lan ngọc thể, mạn liêm vương vấn. Qua lại không ngớt giữa các cái bàn và nhả gian là hỏa kế cùng nha đầu chạy việc chẳng có ai không lả lướt động lòng người, càng đừng nói cô nương cùng tiểu quan, hoặc ôn nhu, hoặc tao nhã, hoặc điêu ngoa, hoặc động lòng người, cái gì cần có đều có, mặc quần chọn lựa, vả lại đều là thiên thu giai nhân, không chút dung chi tục phẩn.

Thời điểm Lưu Vân tới, trong đại sảnh đã sớm chen chúc thủy tiết bất thông(rất chật chội), tiếng gọi đồ uống không kiên nhẫn liên tục bên tai, đợi mọi người khẩu vị hoàn toàn bị treo lên thì, màn sa nội đình thoáng chốc bị vén lên, một vị nữ tử tuổi trẻ thân chu cấm lãng la khoan thai đi ra, vòng eo xoay nhẹ, chậm chậm tiến tới, giữa tóc mai điểm hoa ngân ti chập chờn ẩn hiện, thướt tha xinh đẹp, mây ngài kẻ phấn hương má tuyết, *** sức chạm trổ, thích hợp, đẹp tựa đào lí, lúm đồng tiền như hoa, hồng tụ dấu chu thân (đôi môi thắm đỏ), vũ phiến nhẹ lay động giữa bàn tay ngọc. Nữ tử làn sóng thu như nước thoả mãn lướt qua dưới đài, đợi lúc khách nhân dần dần an tĩnh. Hồng y nữ tử này chính là chủ nhân của thiên hạ đệ nhất thanh lâu Mị Phượng Các , nhân xưng Phượng tỷ, đối nhân xử thế khéo léo, tâm tế như trần mà băng tuyết thông minh. Lại không ai biết được thân thể bối cảnh xướng các lớn như thế cùng Phượng tỷ này. Bất quá, mọi người tất nhiên là tới tìm thú vui, quần mấy chuyện này làm chi!

Phượng tỷ thấy đã đến lúc, mỉm cười quét qua một vòng quý công tử vượn dài cổ dưới đài, chu thân khẽ mở: “Phượng tỷ nhân đây tạ các vị công tử ủng hộ, nhân nhi lát nữa ra nhất định sẽ không khiến mọi người uống

công chờ lâu, có phải không? Lam Cần—” Khẽ phất tay áo, nghiêng người lui qua một bên. Màn nhẹ lưu tô (tua rua) ở giữa từ từ bị kéo lên, bên trong tầng thanh sa mỏng, mơ hồ có thể thấy được một mặt lam ảnh đứng nghiêng sau mạn trướng, mọi người quên hít thở, tham lam nhìn chăm chăm giai nhân thần bí trong sa liêm. Thanh sa mỏng lung ẩn dấu dung nhan *** trí tuyệt luân, hắc ti mềm mại như ẩn như hiện phi tán phía sau, thanh lam trường phủ quanh một dáng người cao gầy.

Không nghĩ tới Mị Phượng Các này cư nhiên là nam. Lưu Vân dựa vào một góc không chớp mắt, vẻ tùy tính có chút mất hết hứng thú. Nghĩ đến gian thiên hạ đệ nhất thanh lâu này ưng bất quá như thế, không ngoài *** thanh diễm vũ, mỹ mỹ chi cảnh, cái gọi là thanh lâu, chẳng qua chính là nơi nam nhân có tiền phát tiết dục vọng, cùng chỗ ăn chơi hiện đại ý nghĩa chẳng khác bao nhiêu, bất quá, với đầu óc kinh doanh của cổ nhân mà nói, phương diện này cũng coi như làm không tệ, tự nhiên không thể so sánh với Lưu Vân kinh nghiệm thương trường.

Hài lòng nghe một mảnh thanh âm hít lương khí dưới đài, Phượng tỷ sóng mắt mang cười lưu chuyển, hơi nhấc tay, bên trong lưu tô thanh mạn dấu vô hạn phong cảnh. Mọi người tiếng bất mãn nổi lên bốn phía, Phượng tỷ nhanh chóng trở lại chính đề, giọng nói dễ nghe mà ngọt ngào cất cao: “Nếu chư vị công tử còn vừa ý Lam Cần, thỉnh tham gia cạnh tiêu (đấu giá) phía dưới, người ra giá cao nhất, Lam Cần đêm nay vì ngài đặc biệt hiến cầm.” Nàng vỗ vỗ tay, lam ảnh trong màn chẳng biết khi nào đã ngồi xuống bắt đầu đàn tranh. Tiếng đàn cheng cheng phảng phất không sơn minh giản (tiếng suối trên núi), lại nhu tình như nước, âm phù như âm thanh thiên nhiên này từ cầm huyền nơi ngọc thủ từng giọt tuôn ra làm các nội vốn huyền não lập tức an tĩnh lại, đắm chìm trong tiếng đàn ma mị, say mê không thôi.

Nhiếp hồn cầm? Lưu Vân nhướng tu mi, cười lạnh một tiếng, lấy nội lực để hóa giải thuật mị hoặc trong âm luật. Mắt lạnh nhìn chăm chăm lam y nam tử bên trong sa liêm, không ngờ trong Mị Phượng Các này thật đúng là tàng long ngọa hổ.

Đoán chừng mấy tên sắc phôi tử kia bị mê không sai biệt lắm, Phượng tỷ ý bảo dừng đàn tấu, chu thần cong lên cười nói: “Chẳng biết có vị công tử nào muốn mua Lam Cần đêm nay tấu tranh?”

Lời còn chưa dứt, mọi người đã tranh nhau ra giá, từ năm trăm lượng thẳng đến hô năm vạn lượng mới dần dần không âm thanh.

“Mười vạn lượng!” Trong đám người một vị nam tử tuần mỹ thân bằng lam trường bào cất cao giọng. Tiếng nói trầm thấp êm tai, Lưu Vân không thể quên thuộc hơn — Lưu Tiêu!

Lời ấy vừa ra, tuy không cam lòng, mọi người lại đều ngậm miệng, có người ghen tị có người oán hận nhìn chòng chọc công tử tuần tú ra tay hào phóng này. Phượng tỷ tất nhiên là tươi cười rạng rỡ: “Vị gia này xuất mười vạn lượng! Nếu không có ai cao hơn, vậy Lam Cần đêm nay chỉ vì một mình vị công tử này đàn tấu!” Thấy hồi lâu không người trả lời, Phượng tỷ thu bạc lại, không nói hai lời, hồng tụ phất nhẹ tiếp đón Lưu Tiêu vào nội Các.

Không ai phát hiện ở một góc Các, Lưu Vân tế híp phượng nhãn, gắt gao nhìn chăm chú Lưu Tiêu xa dần, mi nhãn vẫn mang cười lại sớm mất đi tùy tính cùng đậm mạc, thay vào đó là một cổ hàn ý lạnh liệt và hờn giận khó nêu tên. Cảm giác bị lừa đánh úp lên trái tim Lưu Vân, một khắc đó, hắc thật hận không thể xông lên phía trước đem Lưu Tiêu ghì thật chặt vào lòng. Giác ngộ như vậy cuối cùng làm Lưu Vân quyết định đối mặt với vấn đề không thể trốn tránh này nữa, hắc thề: Đồ của hắc, quyết không để bất cứ kẻ nào đoạt đi.

15. Quyển 1 - Chương 14: Định Tâm

Lưu Vân trong nháy mắt thu lại lửa giận đầy mình, thi triển khinh công lặng lẽ lên vào biệt viện Khởi Phượng Lâu của Lam Cần, xa xa đã thấy Thiệu Hồng một thân trang phục tiện sam. Hắc đang muốn tiếp cận lầu các, không ngờ hàn quang vút lên, một bóng đen chợt từ chỗ tối đánh úp lại, Lưu Vân ung dung tránh qua, thoáng thấy người tới một thân mặc hắc khải sam, khuôn mặt thanh tú dịch ý rõ ràng: “Người là người phương nào? Chủ tử của Khởi Phượng Lâu há là nơi phạm phụ tục tử có thể tùy ý tiến vào!”

Lưu Vân không kiên nhẫn nhếch miệng, một lòng chỉ muốn mau mau xông vào, nào còn chú ý tới tên thị vệ chẳng biết từ đâu nhảy ra này. Lười cùng gã dây dưa thêm, Lưu Vân mạnh mẽ đề chân khí, nhanh như tia

chóp xuất thủ trực chỉ ba đại huyết trên người gã, nhân lúc gã thu tay lại bỗng trở tay điểm trụ huyết kiên tĩnh (một huyết nằm trên vai) của gã, lập tức xoay người nhảy vào lầu nội.

“Ai... Ngô...” Không đợi Thiệu Hồng phản ứng lại, Lưu Vân đã trực tiếp cho hắn làm pho tượng. Bất quá, tiếng vang phát ra đủ để khiến người trong phòng phát hiện.

“Người nào?” Thanh âm này là — Thệ Thần? Hừ, hoá ra người cũng có phần! Lưu Vân dứt khoát không hề né tránh, đẩy phứt cửa phòng ra, bước vào trong. Vừa vào cửa, đã thấy thân ảnh cao ngất của Lưu Tiêu khoanh tay mà đứng, phượng mâu đậm nhũ mang theo kinh hãi cùng xa cách. Biết y không nhận ra khuôn mặt này, tâm Lưu Vân lại cảm thấy một tia đau đớn, chỉ vì ánh mắt tràn đầy hờ hững ấy. Trong lòng tuy giận, nhưng không ảnh hưởng đến vẻ cười tà nhất quán của hắn, đến khi nhìn thấy Thệ Thần về mặt kinh ngạc bên cạnh Lưu Tiêu, lại càng sâu thêm vài phân. Dám đưa Tiêu tới loại địa phương này, món nợ này Ngự Lưu Vân ta nhớ kỹ!

“Các hạ đến tốt cùng là người phương nào? Đến đây làm gì?” Lưu Tiêu nhìn nam tử xa lạ trước mặt, chỉ cảm thấy đôi mắt sâu thẳm của hắn mang chút tà khí khá quen mắt, có thể không kinh động bất cứ ai mà vào như vậy, có lẽ công phu rất cao.

“Ha ha, chuyện gì? Đến xưng các còn có thể làm gì? Người nói xem, đại ca.” Lưu Vân nhẹ nhàng trích hạ diện cụ (mặt nạ) trên mặt, tuấn nhan vốn tà mị triển lộ trước mắt hai người. Lưu Tiêu trong nháy mắt ngốc lảng tại chỗ, y quả thật không dám tin vào mắt mình, người khiến y ngày đêm tư niệm, nóng ruột nóng gan gần ngay trong gang tấc. Lưu Tiêu bạc thần khê khấp, hầu kết rung động, nhưng nửa ngày cũng nói không nên lời. Thệ Thần trái lại khôi phục bình tĩnh, cười khổ suy tư làm sao giải thích hết thấy mới được, xem ra người ấy tức giận đến không nhẹ.

Lưu Vân thấy thần tình y vừa kinh hãi vừa có chút buồn bực cùng khổ sở, càng thở không ra hơi. Thế nào, lão tử phá hư chuyện tốt của người hay sao?! Độ ấm trong mắt không khỏi giảm xuống vài phần.

Cuối cùng nhớ tới hoa khôi Lam Cầm bị mình tận lực xem nhẹ bỏ qua, thấy y ngồi bên cầm, vẻ mặt cao thâm khó lường nhìn bọn họ, Lưu Vân cười khê đến gần, nâng cầm Lam Cầm, *** té quan sát. Ngũ quan *** trí xinh đẹp tuyệt trần, trong mắt tự kiêu tự, thật là phong tình vô hạn, mị thái hoành sinh. Lưu Vân khê ‘sách’ một tiếng nói: “Đại ca hảo nhân quang na.”

Lưu Tiêu phục hồi *** thần lại, thấy động tác Lưu Vân, tay để sau lưng hơi phần nộ gắt gao nắm chặt, nghe vậy, một cảm giác chua chát lạnh buốt tuôn ra, Lưu Vân tới đây, còn có thể làm gì. Vô lực buông tay ra, giọng nói trầm thấp của Lưu Tiêu mang chút run rẩy: “Nhị đệ người.....”

“Vân huynh nếu có hứng thú, tại hạ cùng Tiêu huynh nhất định thành nhân chi mỹ (giúp người hoàn thành ước vọng).” Thệ Thần giành trước một bước nói, ý vị thâm trường nhìn Lưu Vân.

“Thệ?” Lam Cầm này.... Lưu Tiêu nhất thời không hiểu Thệ Thần vậy là có ý gì, quay đầu nhìn về phía Thệ Thần trong mắt mang theo chút nộ khí.

Thệ? Lửa giận vốn dĩ do đã hiểu thâm ý trong lời nói nên hơi giảm xuống, lại vì một tiếng xưng hô hắn nghe ra cực kỳ chói tai mà lại vọt lên. Lưu Vân hơi nhướng mày kiểm, hướng Thệ Thần ngoài cười nhưng trong không cười, nói: “Đa tạ.”

Lưu Tiêu cả người chấn động, miễn cưỡng cười nói: “Vây... Không quấy rầy.” Vốn còn muốn nói cái gì, nhưng vô luận thế nào cũng không mở miệng được, chỉ mong rời nơi khiến y sắp nghẹt thở này. Lưu Tiêu đang muốn xoay người rời đi, không ngờ còn chưa xuất môn, tay đã bị một bàn tay ấm áp gắt gao nắm lấy, thanh âm từ tính dễ nghe vang lên bên tai: “Còn muốn trốn đi đâu?” Lưu Tiêu cả kinh, còn chưa kịp nghĩ thêm, Lưu Vân đã kéo y vọt ra cửa đi luôn.

Thệ Thần nhớ tới thần sắc trở về tìm người tính sổ kia của hắn, cười khanh khách lắc lắc đầu, xoay người lại dĩ nhiên là vẻ mặt mỉm cười phiêu nhiên, có thâm ý khác nhìn Lam Cầm bị bỏ sang một bên vẫn chưa phát ra lời nào, nói: “Lam công tử đừng để ý, tại hạ lần này thay mặt hai vị bằng hữu hướng công tử tạ lỗi.”

Lam Cầm cười đáp: “Không dám. Công tử còn cần Lam Cầm tấu khúc sao?”

“Kia cũng không cần. Công tử một tay hảo cầm nghệ khiến tại hạ bội phục, hôm khác nhất định lại đến bái phỏng. Cáo từ.” Thệ Thần chấp tay, xoay người ra khỏi phòng. Tất nhiên là không thấy phía sau Lam Cần đầy mặt ý cười nghiền ngẫm.

Thệ Thần vừa ra ngoài phòng, liền thấy Thiệu Hồng vẫn đứng không nhúc nhích nhìn mình như gặp cứu ***, mỉm cười, giải huyết giúp hắn. “Vừa rồi là nhị thiếu gia....” Thiệu Hồng nhìn Thệ Thần ra hiệu chớ có lên tiếng, hiểu ý ngầm miệng.

Thệ Thần cười nói: “Chúng ta quản chuyện một người là tốt rồi. Người theo ta đi thôi, chủ tử người e là nhất thời cũng không quay lại.” Lúc xuất lâu, ánh mắt như có như không ngấm hương bụi cây một chút, đi thẳng ra khỏi cửa, trong mắt đã là một mảnh thanh trừng (trong vắt).

Sương bên này, Lưu Vân vẫn gắt gao kéo y trở lại Di Duyệt khách ***. Dọc theo đường đi, hai người ai cũng chưa phát ra lời nào. Lưu Tiêu nhìn chăm chú vào tay bị Lưu Vân gắt gao nắm lấy, trong đầu trống rỗng, không cách nào, hay là không dám nghĩ sâu, sợ rằng vừa mở miệng, mộng sẽ vô tình vỡ tan. Mãi đến khi rõ ràng cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay hắn truyền đến, hân hỉ trong lòng Lưu Tiêu tăng thêm không thể ước chế. Lưu Tiêu nghĩ tới đó, nếu Lưu Vân cứ như vậy luôn luôn nắm tay mình mãi mãi, một đường đi tiếp, y hy vọng đường này vĩnh viễn không có phần cuối.

Chẳng mấy chốc, Lưu Vân đã kéo Lưu Tiêu vọt vào phòng. Khóa cửa, Lưu Vân buông y ra tự tới ngồi xuống phẩm trà, nhếch phượng nhãn nghiêm mặt nói: “Đại ca không định giải thích cái gì sao?”

Đột nhiên mất độ ấm trong tay, Lưu Tiêu hơi ngơ ngác thu hồi tay, sau nửa ngày mới nói: “Thệ nói với ta người muốn lên Huyền Diệu, đây là nơi thị phi, hưởng hồ người lại là.... mới tới, hơn nữa ám dục hồi báo nói Huyền Diệu hình như có thể lực Thiên Tuyệt hoạt động, ta thật sự không yên tâm người một mình....” Nói đến sau lại cơ hồ không thể nghe thấy.

Lưu Vân không khỏi tâm tình đại hảo, tình cảm ấm áp dần dần chất chứa, buông chén trà, thông thả bước đến phía sau Lưu Tiêu, từ sau ôm lấy y, rõ ràng cảm thấy thân thể Lưu Tiêu cứng đờ. Lưu Vân tựa đầu lên giữa cổ y, dán vào bên tai Lưu Tiêu buồn bực nói: “.... Ta là hỏi người đi thanh lâu làm cái gì...”

Lưu Tiêu nghe vậy ngốc lảng, giật mình hiểu được ghen tuông trong lời Lưu Vân, vui sướng trong lòng vút lên từng tia từng tia lan tràn: “Không phải! Ta cùng Thệ bất quá đối Lam Cần kia có hoài nghi, đi tra xem, thật không phải....” Y có thể lại mong mỏi với phần cảm tình này sao?

“Ta biết.” Vẻ tươi cười tà mị nổi trên hai má Lưu Vân, “Ha ha, Tiêu của ta đương nhiên sẽ không tới tới loại địa phương kia.”

Giọng nói mị hoặc trầm thấp mà khàn khàn, hơi thở nóng rực phả bên tai Lưu Tiêu, khiến cả người y không thể ước chế khẽ run rẩy: “Nhị đệ.... Người biết người đang nói cái...” Lưu Vân không ẩn nhẫn nữa, dứt khoát hôn lên bạc thân của Lưu Tiêu, ôn nhu mút lấy vị ngọt ngào trên môi, thuận lợi nạy răng y ra tiến quân thân tốc, mặc sức truy đuổi lưởi Lưu Tiêu, linh xảo cùng nhau nhảy múa. Bàn tay vòng quanh thắt lưng y cũng tham nhập y nội Lưu Tiêu, qua lại lướt nhẹ trên da thịt bóng loáng của y, trượt tới đột khởi trước ngực, ác ý xoa nắn. Tình dục tràn đầy khiêu khích làm thân thể Lưu Tiêu mềm nhũn.

Nghĩ đến người đó là Lưu Vân, Lưu Tiêu không khỏi trên người một trận lửa nóng, khuôn mặt tuần tú thanh nhã ngạo nghệ phủ kín một tầng phi sắc nhân nhạt, đầu óc Lưu Vân càng nóng lên, chỉ cảm thấy toàn thân khô nóng khó nhịn, giống như có lửa đốt cháy trong cơ thể. Hắn cắn nhẹ vành tai no đầy của Lưu Tiêu, dọc theo tai dây dưa liếm cắn, như mê hoặc nói: “Đương nhiên biết.... Tiêu là của ta... Nguyên ý cho ta không?”

Lưu Tiêu trong lòng đã vì Lưu Vân mãnh liệt chiếm hữu mà tâm tình vui mừng khôn xiết chiếm hết, *** đã bị khơi mào khiến Lưu Tiêu đỏ bừng mặt, nhẹ nhẹ gật đầu. Được đồng ý, Lưu Vân lập tức ôm lấy Lưu Tiêu chuyển tới trên giường. Lấy tốc độ nhanh nhất cởi bỏ trói buộc trên thân hai người, thân thể rắn chắc mà lại trắng nõn của Lưu Tiêu toàn bộ không giữ lại triển lộ trước mắt Lưu Vân, vì hắn âu yếm mà điểm điểm màu sắc hiếm có kích thích dục vọng Lưu Vân gần như muốn điên cuồng tuôn ra.

Hắn phục hạ thân, nụ hôn *** tế như mưa xối xả hạ xuống, nơi trán, nơi mi gian, nơi cánh môi, bên cổ, lại trượt hướng xương quai xanh mê người của Lưu Tiêu, lưu lại từng chuỗi chuỗi ấn ký điểm sắc thuộc về hắn. Lưu Vân một tay chậm rãi hướng hạ thân y tìm kiếm, rằng môi cũng không quên liếm cắn thù du dưng lên

trước ngực Lưu Tiêu, dẫn đến từng tiếng ngâm nga như mộng nghệ (nói mơ) từ miệng Lưu Tiêu tràn ra. Xấu hổ buồn bực mình phát ra thanh âm *** mị, Lưu Tiêu cắn chặt bạc thần đồ sắp nhỏ máu, gò má tuấn nhã lộ ra vết đỏ ửng nhàn nhạt. Lưu Vân cười khê nhìn động tác đáng yêu của y, ác ý ma sát phía trong đùi Lưu Tiêu, dẫn đến y rung động từng hồi, càng nhiều tiếng rên rỉ từ giữa đôi môi tuôn ra, Lưu Tiêu nửa thẹn nửa giận trừng Lưu Vân vẻ mặt mang cười, lại vì *** phát không ra chút khí thế nào, trái lại tăng thêm vài phần tình thú cùng hoặc nhân.

Lưu Vân tà cười ức hiếp môi y, tay chọc ghẹo phân thân đã sớm dựng đứng của Lưu Tiêu, Lưu Tiêu mở mắt phượng, đôi mắt mặc sắc mê mông mờ mịt nổi sương, phảng phất hắc *** bảo thạch lộng lẫy. Cảm giác tê dại trên người làm y mê say, hai tay bắt giắc vòng lên cổ Lưu Vân, theo một trận rên rỉ mãnh liệt, ái dịch nhũ bạch chảy ra trên tay Lưu Vân. Lưu Tiêu vui đầu vào cổ hắc, mặc Lưu Vân tách hai chân y ra, đem ái dịch thoa lên hậu đình chưa khai bao. Lưu Vân nhẹ nhàng đưa một ngón tay chậm rãi đẩy vào, Lưu Tiêu nằm sấp trên giường vì khó chịu cứng ngắc thân thể, Lưu Vân cười khê vuốt ve tấm lưng trơn bóng của y, chờ Lưu Tiêu thích ứng lại thêm một ngón. Đến khi khai thác khá tốt rồi, Lưu Vân rút tay ra, nâng đôi chân thon dài của Lưu Tiêu gác lên vai.

“Tiêu.... Giao cho ta...” Lưu Vân hôn lên má y, kiềm chế dục hỏa tuôn ra trong cơ thể, chỉ sợ làm tổn thương y. Dem hỏa nhiệt đứng thẳng dưới thân chậm rãi tổng nhập phần cức vì bỗng hư không mà hơi co rút của Lưu Tiêu.

“... Ân.... A.... Vân...” Đau đớn bị dị vật tiến vào làm Lưu Tiêu không khỏi nhú chặt tu mi, y cắn chặt môi, gắt gao nắm lấy sợi tóc như mực chảy xuống của Lưu Vân. Lưu Vân không thể kiềm được, một phát đỉnh lập, xông vào dững đạo lửa nóng. Khoái cảm mãnh liệt ùn ùn kéo đến đánh úp lại, Lưu Vân chậm rãi luật động trong cơ thể Lưu Tiêu, dẫn đến Lưu Tiêu từng chuỗi chuỗi ngâm nga, gắt gao dán lấy thân thể hắc, nhiệt độ nóng rực như muốn hòa tan hai người. Phân thân Lưu Tiêu qua phát tiết lại dần dần ngừng đầu, Lưu Vân gầm nhẹ một tiếng, toàn bộ bắn vào trong cơ thể Lưu Tiêu.

Trong tâm trong thân thể Lưu Tiêu hoàn toàn bị Lưu Vân chiếm cứ, khoái cảm thật lớn lấp đầy y, mình cùng Lưu Vân tóe tóe hỗn độn quần quanh một chỗ, giống như thân thể hai người dây dưa, trong lòng tràn đầy hạnh phúc cùng vui sướng khiến y phân không rõ đến tột cùng là sự thật hay là mộng cảnh, trong mắt chỉ còn đôi mắt lấp lánh như *** thần (sao) của Lưu Vân. Ngay lúc mê man tựa như nghe được giọng Lưu Vân mị hoặc nói: “..... Ta yêu ngươi..... Tiêu.....”

“... Ta cũng vậy... Vân...”

16. Quyển 1 - Chương 15: Ôn Tồn

Bầu trời lam nhạt bình bồng một mảnh thanh bạch, cơn gió lạnh dần đã thoát thấm khí lạnh mùa đông. Người đi trên đường ngày càng nhiều, chẳng biết từ khi nào đổi thành đông y (quần áo mùa đông) chống lạnh nặng nề.

Sớm *** mơ Lưu Tiêu đã dậy, thắt lưng đau nhức từng hồi nhắc nhở y đêm qua điên cuồng. Thật sự điên rồi. Lưu Tiêu nhắm mắt lại, nhàn nhạt cười khổ. Bình thường canh giờ này y đã sớm dậy, bây giờ lại chỉ muốn lẳng lặng mặc người phía sau ôm lấy, lòng hy vọng nằm thêm một lát, cứ như vậy, thêm một khắc cũng được. Làn gió lạnh nhẹ nhàng xâm nhập qua khe cửa thẳm vào nửa bờ vai trần lộ ra ngoài của y, cái lạnh thấu xương, nhưng động cũng không động, chỉ sợ làm tỉnh giấc mộng đẹp của người bên cạnh đang say ngủ.

“Tỉnh rồi?” Giọng Lưu Vân thoáng mang biếng nhác cùng sung mãn từ phía sau Lưu Tiêu vang lên.

“Ân.” Lưu Tiêu vô thức lui vào chăn một chút, nhẹ nhàng lên tiếng đáp lại. Lưu Vân gọi lên một mặt cười xấu xa, một cái xoay người, đưa y vòng xuống dưới thân, “Không ngủ thêm một lát sao?” Vừa nói vừa cọ lên người Lưu Tiêu phi sắc (màu đỏ ửng) chưa lui.

“Không cần!” Lưu Tiêu vội vàng kéo lang trảo (vuốt sói ^^) của Lưu Vân, giãy giụa eo ngồi dậy, vô ý xả đến chỗ bị thương phía sau, đau đến ứa mồ hôi lạnh. Lưu Vân giữ y lại khê cười nói: “Còn rất có *** thần nha, ân?”

“Vân!” Lưu Tiêu trừng một đôi mắt phượng, nửa thẹn nửa giận. Lưu Vân cười hắc hắc buông y ra, đứng dậy xuống giường, không quên dùng chân quần y lại thật chặt, ấn xuống trán y một nụ hôn nhẹ nhàng: “Ta đi chuẩn bị nước đến.” Lăn nữa đeo diện cụ lên rồi ra khỏi phòng.

” Vân... Người ra ngoài một lát trước đi.” Lưu Tiêu chỉ khoác một kiện thủy bào lông rộng thùng thình, vịn bên cạnh một đống (bồn tắm), chậm chạp không chịu xuống nước.

“Như vậy sao được, ta giúp người a.” Lưu Vân lười biếng nhào người về phía một đống, tay chống cằm, híp híp mắt nhìn chằm chằm Lưu Tiêu y sam bán lỏa.

“....” Người không giúp trái lại cảm tạ trời đất rồi! Lưu Tiêu quay mặt qua, bất chấp khó khăn cởi y sam cấp tốc trốn vào trong nước. Lưu Vân há chịu buông tha, sắp tới, nâng ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve nơi vai cổ y. Lưu Tiêu trốn tránh không được, đành phải mặc hăn, khuôn mặt nghiêng qua một bên lại phờ phờ một tia cười nhàn nhạt.

“... Vân...”

“Ấn?” Lưu Vân vén lên một sợi tóc đen như mực quấn quanh đầu ngón tay, mắt phượng nhướng lên, đầy ý cười thưởng thức khuôn mặt nghiêng nhã trí của Lưu Tiêu. Cuối cùng vẫn là của ta mà, đã định trước không buông ra, như vậy, sẽ không bao giờ buông tay.

“Người...” Vẫn là hỏi đi, mặc kệ đáp án là cái gì, “Khi nào trở về?” Đi lâu như vậy, còn chưa ngoạn đủ sao? Lần này đến Huyền Diệu, đến tận cùng là vì chuyện gì? Người có chuyện không thể không làm, hay là.... Định một đi không trở về? Lưu Tiêu cố gắng hết sức lấy ngữ khí tùy ý hỏi ra câu này, trong lòng lại theo Lưu Vân trầm mặc mà dần dần lạc mịch.

“... Qua một hồi đã, ở Huyền Diệu... Còn có một số việc.” Còn có một lời hứa. Đã qua nửa tháng rồi, cũng nên xử lý chính sự. Lưu Vân phượng mâu lưu chuyển, ánh mắt chợt phiêu nhiên xa dần, có chút không yên lòng, tất nhiên là chưa hề chú ý tới mi mắt Lưu Tiêu rũ xuống bên trong ẩn ẩn chua chát cùng mất mát.

“... Đúng rồi, sau khi người đi, Mộ Dung Linh hình như rất sinh khí, Mộ Dung cô nương trái lại không nói gì, nàng muốn ta chuyển cáo người, nàng vẫn là của người.... Thanh muội.” Ngừng một chút, Lưu Tiêu chậm rãi nhả ra hai chữ, như cũ cảm thấy chói tai.

Lưu Vân sao lại nghe không ra vị chua này, giả hoạt cười nói: “Thêm một mỹ nhân muội muội cũng không tệ, có phải không, đại ca?”

Lưu Tiêu ngốc lảng, “Đằng” đứng lên, nước bắn tung tóe đầy mặt Lưu Vân. “Tiêu?” Lưu Vân có chút hỏi hận, không đến mức phản ứng lớn vậy chứ. “... Nên dậy rồi, nhị đệ.”

Y đương nhiên biết Lưu Vân đang đùa, nhưng trong lòng buồn phiền đến hoảng sợ. Mình luôn luôn ung dung khi nào thay đổi rồi?

“Tiêu? Ta...”

Nhìn ánh mắt Lưu Vân hơi lộ vẻ nghi hoặc, Lưu Tiêu bỗng bình thường trở lại, tự trách mình quá hẹp hòi, ôn ôn cười nói: “Nước lạnh rồi.”

Ách? Chờ Lưu Vân phản ứng lại, Lưu Tiêu dĩ nhiên y phục chỉnh tề, lại biến thành nhất trang chi chủ thanh nhã ngạo nhiên. “Muốn tìm ta, cứ tới nơi này.” Giơ ném qua một tiên chỉ (tờ giấy viết thư), “Người đến đó, tự nhiên có người tiếp ứng người.”

Lưu Vân mở ra nhìn, Túy Dật Lâu? Tửu lâu? Thật đúng là đã đánh giá thấp thế lực của Ngự Phong sơn trang. Khoan đã, Lưu Tiêu còn muốn tiếp tục ở lại? Vậy...

“Tiêu, không phải người tra được cái gì rồi?” Lưu Vân đem tiên chỉ thu vào ngực, trước khi cất đi trêu đùa, dẫn theo ba phần nghiêm túc hỏi. Hắn không biết Liễm Hàn kia đến tận cùng có liên quan tới thẩm án hai mươi năm trước hay không, nhưng có một điều không thể nghi ngờ, y là Thiên Tuyệt cung chủ. Chỉ cần điểm này, Lưu Tiêu quyết không thể xem nhẹ y. Liễm Hàn kia, thật quá mức thần bí. Vạn nhất.... Không được! Không thể để Lưu Tiêu thiệp hiểm! Tính không phải là sợ đấu không lại y, mình không được, Ngự Lưu Vân hắn còn sợ đến ám sao?! Nhưng trực giác Lưu Vân cho rằng y tính không phải là địch nhân, hoặc là nói vô thức không muốn coi y là địch nhân. Chuyện này, vẫn là để ta tra xem.

“Ân, là có chút manh mối.” Lưu Tiêu hơi nhú mày, gật đầu nói.

“Tiêu... Người cứ về sơn trang trước đi, rất nhiều chuyện đều cần người xử lý. Nơi này giao cho ta...”

Lưu Vân còn chưa nói xong, đã thấy Lưu Tiêu lắc đầu, mỉm cười nói: “Ta biết người rất lợi hại, nhưng ta tốt xấu gì cũng là nhất trang chi chủ.” Y dừng một lát, thấy Lưu Vân còn muốn khuyên giải, nghiêm túc nói, “Có một số việc, ta nhất định phải đi làm, cũng chỉ có thể do ta tự mình đi làm.”

“.... Vậy, không cần miễn cưỡng. Đừng quên, người còn có ta.” Ai, tính tình cố chấp này bao giờ mới sửa được.

Một câu nói dậy nên tầng tầng gợn sóng trong lòng Lưu Tiêu, một tia ấm áp tràn đầy cõi lòng, ý cười mở rộng trên khuôn mặt tuấn tú của y: “Ta biết.”

“Đợi một chút hãy đi, phải chú ý nghỉ ngơi.” Lưu Vân kéo y ôm vào lòng, trên đầu bên tai y nói.

Lưu Tiêu hiếm khi nổi lên một tia đỏ ửng, giây giũa thoát ra: “Lưu Vân!” Bất chấp thắt lưng đau nhức, để lại Lưu Vân cười đến đầy mặt ái muội, cấp tốc rời đi.

Lưu Vân đưa mắt nhìn theo Lưu Tiêu xuất môn, thu lại nụ cười thờ dài, cũng nên xử lý chính sự. Qua loa sửa sang lại nhân bì diện cụ trên mặt một chút, lập tức xuất môn.

Trên đường cái vẫn phồn hoa náo nhiệt, không mấy may thấy nửa phần tiêu điều ngày đông, ngược lại vì Thánh Thượng sắp đại thọ mà tăng thêm vài phần hỉ khí. Lưu Vân tản mạn đi giữa đám người, *** tế lưu ý xung quanh. Nghi Huyền Diệu này cũng gần giống kinh thành thời cổ, kiểu lấy hoàng thành làm trung tâm bàn cờ, thi thoảng có cấm quân tuần tra trong thành, nhìn như cẩn thận bảo hộ hoàng cung, chẳng qua làm cho thâm cung đại viện kia cảnh vĩ như nhà giam thôi.

Đi dạo nửa ngày, hỗn tạp bảy tám phố phường, lời đồn đãi cũng nghe được không ít, nhưng hữu dụng thì không nhiều, bất quá tịnh không phải toàn vô thu hoạch. Sứ đoàn vận chuyển cống phẩm hôm nữa sẽ đến, nhưng chưa mấy may truyền ra chuyện cống phẩm bị trộm, điểm ấy còn có thể lý giải, dù sao Hoàng Thượng thọ thần chưa tới, nếu trước đó truy hỏi cống phẩm, hà tất phải uống công vô ích chọc giận long nhan? Chỉ có điều truy hay không truy về chẳng phải do bọn họ. Vả lại, cấm vệ quân trong thành tựa hồ nhiều hơn gấp đôi, danh là để phòng thọ yến xảy ra sai sót, nhìn như hợp tình hợp lý, nhưng.... Lưu Vân giương mắt nhìn lướt qua cấm vệ quân các nơi nhiều vô số, trong lòng không khỏi thấy lạnh, này cũng không tránh khỏi nhiều quá chứ. Hộ vệ cố nhiên trọng yếu, nếu như quá nhiều.... Một cảm giác bất an mơ hồ lặng yên nổi lên, Lưu Vân nhướng nhướng mi, nghĩ thầm vẫn là tốc chiến tốc thắng tốt hơn, vùng đất thị phi này, ở thêm một khắc liền phiền toái một khắc. Nào ngờ còn có phiền toái lớn hơn nữa đang chờ hấn.

Cách đó không xa truyền đến một trận tiếng động ồn ào. Lưu Vân đến gần xem, ra là để Hoàng băng. Trên giấy Hoàng băng tượng trưng cho hoàng thất vương quyền viết ngay ngắn những chữ cổ văn phồn thể. Nguyên lai triều đình vì khánh chúc Thánh Thượng đại thọ, muốn tổ chức một cuộc việp (săn bắn) hoàng thất ở Tịch Cẩn sơn. Đã là săn bắn, bảo mã tất không thể thiếu, tự nhiên cũng cần tuần mã sư. Lần này hoàng băng chính là vì chiêu mộ tuần mã sư, được ngàn lượng hoàng kim. Một khoản phần thưởng hậu hĩnh.

Tuần mã? Lưu Vân gợi lên một mặt cười khê khó có thể phát hiện. Có cơ hội trà trộn vào cung cố nhiên không thể tốt hơn, nhưng mà cơ hội này đến cũng không tránh khỏi quá đúng lúc đi.

Nghi vấn thiên đầu vạn tự, nhất thời cũng không rõ nguyên do, thôi được, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, hấn thật muốn xem xem vấn đề đã được bày ra đến cuối cùng, ai mới là người thắng!

Lưu Vân không vội bóc hoàng băng, lặng yên rời khỏi đám người, nhìn quanh bốn phía, chợt thấy cách hơn mười bước ở đầu phố có một gian lầu cao ba tầng đứng ở chỗ dễ thấy nhất, cột chạm song khắc, rất khí phái. Trên chiều bài viết ba chữ vàng to lớn rõ ràng Túc Đạt Lâu, có lẽ khá nổi danh, đông như trẩy hội, khách nhân thương cổ (thương nhân) nườm nượp không dứt.

Lưu Vân đi vào Lâu, thấy trong phòng trang sức tao nhã tịnh không xa hoa, đại khái cũng không khác lầu thông thường, nói chung là dựa vào khu vực dễ thấy cùng thực lực là chính, tuyệt đối có thể coi là lầu lầu nhất lưu, bất quá muốn nâng cao một bước, vẫn khiếm khuyết chút gì đó. Chuyện làm sinh ý chính là sở trường của Lưu Vân, hấn thành thạo cực kỳ. Lúc vừa đi đến thế giới này, hấn cũng từng nghĩ chờ hấn

tự tại du lịch đủ rồi, mở một tửu lâu tùy dịp mà ở cũng không tệ, lớn ẩn ẩn nơi thành thị, hẳn cũng không nghĩ noi theo những cổ nhân tự mình thanh cao kia, qua loại cuộc sống đồn củi làm ruộng.

Suy nghĩ rồi hoàn hồn, trước mắt đã thêm một tiểu nhị tướng mạo thanh tú, lễ phép quan sát Lưu Vân nói: “Vị gia này, đi bên này. Gia là muốn dùng bữa hay là uống rượu? ‘Vong Quy’ (quên về) chính là thiên hạ mỹ tửu chi quan (rượu ngon nhất), chỉ riêng tiểu *** có, khách quan có muốn một bầu?”

Vong quy? Đúng là một cái tên hay. Lưu Vân mỉm cười, thấp giọng nói: “Vong quy thì không cần. Tại hạ chỉ cần một bầu ‘Ly nhân lệ’.”

Tiểu nhị nghe vậy, ngừng cười nhìn nhìn Lưu Vân, thấy nam tử trước mắt tướng mạo có chút đoan chính, giơ tay nhắc chân tự tỏa ra một cỗ anh khí, không dám chậm trễ, lập tức nói: “Mời khách quan dời bước nhả gian.”

Trên đời tất nhiên là không có loại rượu “Ly nhân lệ” này, đây chính là ám ngữ Lưu Tiêu để lại cho hắn. Về phần vì sao dùng tên này, Lưu Tiêu chỉ cười không nói.

Phút chốc, tiểu nhị đưa Lưu Vân mang tới một chỗ thiên thánh lầu ba. Thánh nội bố trí nội liêm mà không mất hoa quý, cửa sổ gỗ hồng trác quay về hướng nam hé mở, đối diện mấy con đường giao thông quan trọng, trên đường ngựa xe như nước, qua lại không ngừng, thu hết vào đáy mắt.

Tiểu nhị tiến lên gõ liền ba cái bên một loạt tửu gỗ đàn *** điều tể khác, quay đầu hướng Lưu Vân cung kính nói tiếng “Chờ một chút” liền lui ra ngoài.

Lưu Vân gật đầu tùy ý ngồi xuống, cảm thấy đối tiểu nhị này thêm phần hảo cảm — lạnh lợi mà huấn luyện có tố chất — đúng là có tố chất của “Phục vụ sinh”.

Chợt nghe được một tiếng vang khê từ trong tửu truyền đến, chỉ thấy tửu gỗ đàn phía trước dần dần dời đi, lại lộ ra một phiến thanh thạch môn (cửa đá), cửa ứng thanh mà mở, Lưu Vân lững thững bước vào trong phòng.

Trong phòng rộng rãi thoáng mát, dụng cụ bằng gỗ tử đàn *** xáo đầy đủ mọi thứ, nơi bàn tròn là nam tử tuổi trẻ một thân bạch để thanh sam (màu xanh ngọc pha trắng) ngồi ngay ngắn.

“Thệ huynh hảo hưng trí a.” Lưu Vân khê híp phượng nhãn ngồi xuống đối diện Thệ Thần. Xem ra người chưởng quản thực tế của Túy Dật Lâu này chính là y, sớm biết y không đơn giản, lại cũng không ngờ còn có phần bản lĩnh đây, vị trí “Tâm phúc” này làm thật hoàn toàn xứng đáng. Lưu Vân chợt cảm thấy hứng thú với khiêm khiêm quân tử đuôi mi mang cười trước mắt.

17. Quyển 1 - Chương 16: Hoàng Bả

“Vân huynh chớ nói đùa. Là tới tìm Tiêu huynh?” Thệ Thần rót một chén rượu cho Lưu Vân, mỉm cười hỏi.

Lưu Vân thoáng thấy ánh mắt ái muội của y, cười gượng hai tiếng, khê lắc đầu nói: “Không hẳn. Thệ huynh tin tức linh thông, ta tìm người xin tin tức.” Dứt lời nâng chén rượu bằng sứ xanh trước mặt đưa tới bên môi, tửu hương thuần hậu lan tỏa, chưa uống người đã say. “Đây là rượu gì?”

“Thất Lý Hương.” Thệ thần khê nhấp một ngụm, hương thơm ngát tràn đầy khoe môi, thuần liệt tuy không bằng Vong Quy vang danh thiên hạ, nhưng luận về hương thơm, lại thuộc loại tửu trung chi quan (rượu hạng nhất).

Thất Lý Hương? Lưu Vân nhẹ nhàng lắc lắc đầu, cấp bậc phẩm tửu, tửu danh xứng với chất lượng thượng đẳng. Hắn uống một ngụm, chỉ cảm thấy thanh tân tứ dật, khẩu xỉ lưu hương. Một chén nhập hầu, bất giác đã say sưa trong đó. Lưu Vân xoay nhẹ chén sứ xanh trong tay, khê cười nói: “‘Thất Lý Hương’ này thật quá mức bình thường, theo ta thấy nên gọi ‘Minh Huân’ mới phải.” Lại uống một chén, khe khe ngâm nga, “Di phương thanh minh văn dĩ túy, Minh Huân nhất bôi hình mãn lâu.” ()

() ,

Tạm dịch: Hương tỏa sạch trong nghe đã túy, Minh Huân một chén thơm khắp lâu.

“Minh Huân nhất bôi hình mãi lâu.... Hay cho ‘Minh Huân!’” Thệ Thần mâu quang chợt lóe, nâng chén rượu khen.

“Thệ huynh có biết về chuyện hoàng băng?” Lưu Vân đột nhiên nói.

“Hoàng băng?... Xác thực có chuyện đó.” Ánh mắt Thệ Thần ngưng tụ nơi phượng mâu thâm thúy của Lưu Vân, đáp lời, với mục đích chuyển này của hắn dĩ nhiên hiểu được bảy tám phần, “Vân huynh người...”

Lưu Vân cũng tịnh không giấu diếm, hoặc nói cũng dấu không được, hơi gật đầu, biếng nhác tựa vào lưng ghế gỗ đàn thoải mái, “Đem những gì người đều nói với ta đi. Biết người biết ta, mới trăm trận trăm thắng.”

Thệ Thần nhìn chằm chằm hắn nửa ngày mới chậm rãi nói: “Chuyện săn bắn là Kính vương đề xuất trước nhất, mọi công việc đều do lão phụ trách. Dã tâm của Kính vương vô cùng rõ ràng, mà lần này săn bắn, dụng ý không thể không khiến người ta hoài nghi. Thế nhưng, biết rõ Kính vương bất an hảo tâm, Hoàng Thượng lại ngay lập tức đáp ứng, điểm này làm người ta có phần suy ngẫm. Tình thế triều đình chắc hẳn Vân huynh cũng biết đôi chút. Trong triều thế lực đại khái có thể chia làm ba phái: Một phái là thế lực do Kính vương cầm đầu, trong đó đại bộ phận giữ chức vụ quan trọng, vây cánh rất rộng một phái là chí sĩ ủng hộ Thái tử, tuy thế lực không bằng Kính vương, nhưng trong đó cũng không thiếu năng nhân tài, hướng hồ có thể ngang tài ngang sức với Kính vương quyền khuynh triều dã, có lẽ cũng không đơn giản chỉ có thế lực bề ngoài một phái còn lại là phái trung gian không giúp bên nào, trong đó Thừa tướng Lăng Thương Tổ cùng Ngự Bắc tướng quân Hạng Du là người mượn sức có giá trị nhất.”

“Vân huynh chẳng phải là chưa từng uống rượu sao?” Thệ Thần khê cười nói.

“... Quá khứ tịnh không đại biểu tương lai.” Lưu Vân hơi nhếch khóe miệng, lời nói cũng không rõ ràng tựa hồ có ý khác.

“Thật không?” Thệ Thần cười sâu xa, nhìn Lưu Vân, có phần thăm dò.

Lưu Vân mặc nhiên không nói, thoáng giương mắt ý bảo y tiếp tục nói.

“Mặt khác,” Thệ thần bỗng lại bổ sung nói, “Kính vương chính là bào đệ của đương kim Thánh Thượng, cùng Hoàng Thượng đồng chú (thuộc loại) nhân trung long phượng, chỉ vì không phải là trưởng tử mà không đăng thượng đế vị, dã tâm bừng bừng, bụng dạ thâm sâu, liên tục củng cố thế lực của mình trong bóng tối. Xảo quyết, người này quyết không dễ đối phó. Mà Hoàng thái tử Huyền Dục, từ ba năm trước khi Thái tử mười lăm nhược quan lễ thành sắc phong tới nay, ở trong triều dần mở rộng lực ảnh hưởng, vài năm gần gần đã mượn sức một nhóm trợ thủ thế ủng hộ, tuy ngoài sáng là cực lực tránh cùng Kính vương cứng đối cứng, nhưng trong tối lại ba đào mãnh liệt. Nghe đồn Hoàng thái tử này tùy tính mà bá đạo, thậm chí phe cánh Kính vương rất nhiều người đều cho rằng, y căn bản không phải đối thủ của chủ tử đa mưu túc trí nhà bọn họ. Theo tại hạ ngu kiến, đây chính là chỗ khôn khéo của y, chỉ sợ trong tối càng sâu không lường được. Về phần Hoàng Thượng thì đứng ngoài cuộc, hẳn cũng có một phen tính toán. Bất quá, dù sao sẽ không trở mặt nhìn giang sơn bị đệ đệ cướp đi là được. Lăng Thừa tướng cùng Ngự Bắc tướng quân chính là lương đại chi trụ một văn một võ trong triều, sự ủng hộ của bọn họ rất quan trọng, chẳng qua, bọn họ dường như vẫn chưa thiên vị về bên nào. Nhưng mà, Hạng tướng quân trời sinh tính chính trực, mấy đời làm võ tướng cho triều ta, một lòng trung tâm, ông tuy tịnh không có hảo cảm với Thái tử, thậm chí có lời đồn ông bất mãn với tác phong làm việc của Thái tử, nhưng cũng nhất định sẽ không trợ Kính vương đoạt quyền. Mà Lăng Thừa tướng lại khó dò hơn, người này tuổi trẻ chưa quá nhi lập (ba mươi tuổi, trong “tam thập nhi lập” ế ^^), lại đạt địa vị nhân thân, thật là hiếm có, Thánh Thượng cũng đối ông rất nể trọng.”

“Tuy nói mấy năm nay thế lực các bên kiềm chế nhau, nên cũng tương an vô sự, nhưng cân bằng vi diệu trong đó một khi bị phá vỡ thì...”

Lời nói chưa hết, ngoài thạch môn dường như truyền đến tiếng vang rất nhỏ, Lưu Vân cùng Thệ Thần nội lực thâm hậu cỡ nào, nhĩ mục cực minh, lập tức ngậm miệng. Hai người đều không làm ra bất cứ phản ứng gì, Lưu Vân thậm chí cả mí mắt cũng không chớp một cái. Thật ra, đã âm thầm ngưng tụ chân khí. Chờ cửa hoành nhiên mở ra, thấy rõ người tới, hai người mới thu lực đạo trong tay. Người tới chính là chủ nhân chân chính của Túy Dật Lâu – Ngự Lưu Tiêu.

“Tiêu, sao ngươi lại tới đây?” Lưu Vân trưng ra một nụ cười, kéo Lưu Tiêu qua ngồi ở một bên ghế, bàn nhược vô nhân (như bên cạnh không có người) mà ôm lấy, như khiêu khích tuyên cáo quyền sở hữu.

Thệ Thần không khỏi mỉm cười, bụng than thở, hiểu lầm này thật lớn.

Lưu Tiêu có chút xấu hổ giãy dụa muốn ngồi dậy, bất đắc dĩ không lay chuyển được Lưu Vân, cũng đành phải mặc hần.

Thệ Thần nhột nhột cười, không dấu vết che đi gợn sóng trong mắt: “Tiêu huynh có chuyện gì quan trọng?”

Nghe vậy, Lưu Tiêu biến sắc, chậm rãi nói: “Vân, ngươi chính là muốn nhân cơ hội hoàng băng nhập cung?”

Lưu Vân hơi chớp tu mi liếc hướng Thệ Thần nói: “Xem ra hiệu quả cách âm nơi này cần phải cải thiện na.”

“Vân!” Nhìn thấy Lưu Vân không lấy làm điều, Lưu Tiêu không khỏi có phần tức giận.

“Tiêu huynh đến không đúng lúc, rượu uống hết rồi na.” Thệ Thần lắc lắc bầu rượu trống trơn, “Hai vị ngồi thông thả, ta đi lấy ít rượu.” Cười cười hiểu rõ, đứng dậy rời đi. Không muốn ở đây làm gai mắt, đành phải đảm nhiệm chút công tác chạy bàn.

Đóng thanh thạch môn xong, cửa tử tự động khép lại, trong nháy mắt, thiên thính nhả trí cùng y giống nhau như đúc, Thệ Thần chậm rãi đi đến trước cửa sổ, mặc đồng thâm thúy nhìn phía dưới lầu ngựa xe như nước, một lúc lâu, gọi: “Tiểu Trúc.”

Vừa dứt lời, thính môn ứng thanh mở ra, một thiếu niên dáng vẻ thanh tú cung kính đến gần, là tiểu nhị vừa rồi: “Thệ gia có gì phân phó?”

“Đi nói với Kỷ chương quỳ, về sau đổi danh cho rượu này.” Thệ thần cầm “Bách Lý Hương” trong tay đưa cho Tiểu Trúc nói.

“Đổi danh?” Tiểu Trúc từ nhỏ thông minh lanh lợi, lúc này cũng hoàn toàn không rõ.

“Về sau, rượu này gọi là ‘Minh Huân.’”

“..... Sự tình chính là như vậy, cho nên ta phải trà trộn vào cung.” Lưu Vân đơn giản đem chuyện cùng Mộ Dung Linh ước định một chữ không bỏ sót nói cho Lưu Tiêu, đương nhiên, chuyện gặp gỡ Liễm Hàn tất nhiên là không đề cập một chữ, trước khi tra rõ mọi chuyện, hần vẫn không muốn để Lưu Tiêu biết sự tồn tại của Liễm Hàn.

Lưu Tiêu từ đầu chí cuối đều nhíu mày, chẳng nói một lời, một cổ trầm mặc khiến người ngạt thở tràn ngập trong gian phòng nhỏ nhỏ.

Quả nhiên vẫn là sinh khí sao? Lưu Vân âm thầm cười khổ, suy nghĩ làm sao để phá vỡ trầm mặc.

“Ngươi có biết hay không hoàng cung là nơi nguy hiểm cỡ nào?!” Thanh âm đề thấp lộ rõ tức giận, Lưu Tiêu trước sau rũ mắt, bàn tay gắt gao nắm chặt tiết lộ tâm tình y.

Lưu Vân âm áp trong lòng, lại tà tà cười lên, tận lực dùng ngữ khí tùy ý ung dung nói: “Ta đương nhiên biết, yên tâm đi, cũng không phải đi liều mạng, ngô.....”

Lời còn chưa hết đã biến mất giữa đôi môi, nào ngờ Lưu Tiêu luôn luôn thành thực ổn trọng lại chủ động hôn mình, Lưu Vân hơi ngẩn ra lập tức mặc y cơ hồ ngang ngược “Xâm nhập”. (nhờ anh “giáo dục” đó)

Lưu Tiêu giống như trả thù hung hăng ức hiếp môi Lưu Vân. Tính cách y ôn nhã, đăm bạc ***, ở trước mặt Lưu Vân trời sinh tính phong lưu, tà nịnh bất kham trái lại có vẻ tri chuyết (trẻ con vụng về). Lưu Vân trở tay ôm lấy Lưu Tiêu, chủ động làm sâu thêm nụ hôn kéo dài mà bá đạo này, ngón tay thon dài tham nhập vào trong lam trù lí y (áo trong lụa xanh), gian phòng nhả trí thắm đẫm cảnh đẹp kiều diễm rực rỡ.....

Bên cửa sổ ngoài mật thất, một mặt thanh ảnh đứng dựa vào lan can, tự châm tự ẩm, thỉnh thoảng nhìn thoáng qua hàng tử gỗ đàn chất lượng thượng hảo kia, thì thào nói: “..... Hiệu quả cách âm này đích xác cần phải cải thiện.....”

18. Quyển 1 - Chương 17: Đa Quả Nhân Sự – Xen Vào Việc Của Người Khác

Lưu Vân rời Túy Dật Lâu tà dương đã về Tây, ráng chiều đậm mịt đầy chân trời. Lưu Vân liếm liếm bờ môi ẩm ướt, nghĩ vẫn là lần đầu Lưu Tiêu đối mình lộ ra ý muốn chiếm hữu mãnh liệt, tâm trạng cũng thật là vui vẻ. Bên tai không khỏi hồi tưởng lại lời Lưu Tiêu nói trước khi đi:

“Nếu đây là quyết định của ngươi, vậy cứ đi làm đi, ta sẽ không ngăn cản. Chính là.... Như ngươi đã nói, đừng quên còn có ta!” (haizzTiêu a Tiêu, anh đang vô tình giao “trúng” cho “ác” đóa >”<) lưu=” vân=” câu=” lên=” một=” mặt=” ý=” cười=” nhạt,=” tức=” thì=” ần=” nhập=” giữa=” đám=” người=” trà=” trộn=” vào=” cung,=” nghĩ=” cũng=” thấy=” không=” quá=” dễ=” dàng,=” lưu=” vân=” đoán=” lam=” cần=” công=” tử=” đầu=” bài=” của=” mị=” phượng=” các kia=” đã=” bị=” thệ=” thần=” và=” lưu=” tiêu=” hoài=” nghi,=” nhất=” định=” là=” cùng=” thiên=” tuyệt=” cung=” có=” quan=” hệ=” gì=” đó,=” một=” khi=” đã=” quyết=” định=” đích=” thân=” tra=” việc=” này,=” không=” ngại=” đi=” điều=” tra=” một=” phen=” trước,=” đang=” suy=” nghĩ,=” lưu=” vân=” đã=” bước=” vào mị=” phượng=” các tiếng=” nói=” ồn=” ào,=” trong=” đám=” người=” dễ=” thấy=” nhất,=” ai=” sánh=” bằng=” phượng=” tỷ=” một=” thân=” lũ=” kim=” bách=” điệp=” hồng=” đồng=” tất=” hoa=” quần,=” khuôn=” mặt=” duyên=” dáng,=” nụ=” cười=” ánh=” phong=” tình=” vạn=” chủng,=” nhanh=” nhẹn=” xuyên=” qua=” giữa=” tân=” khách,=” uyển=” chuyển=” như=” thái=” điệp=” trên=” tiên=” hồng=” vũ=” y=” phiên=” nhiên=” của=” nàng,=” lưu=” vân=” ần=” tại=” một=” góc=” không=” dễ=” thấy,=” lẳng=” lẳng=” nhìn=” tiêu=” điểm=” của=” ánh=” mắt=” mọi=” người=” —=” phía=” trên=” lầu=” các,=” trong=” mạn=” che=” lưu=” tô=” trạm=” lam,=” lam=” cần=” đang=” diễn=” tấu=” tựa=” như=” thiên=” lại=” chi=” khúc=” (tiếng=” trời,=” âm=” thanh=” thiên=” nhiên).=” xong=” một=” khúc,=” tiếng=” trầm=” trồ=” khen=” ngợi=” không=” dứt=” bên=” tai.=” “uy!=” mau=” kêu=” lam=” cần=” kia=” xuống=” đi!=” công=” tử=” nhà=” chúng=” ta=” có=” thưởng!=” trước=” bàn=” khách=” quý=” đối=” diện=” lầu=” các,=” một=” gã=” tiểu=” tử=” kiêu=” chân=” cao=” giọng=” la=” lên.=” nam=” tử=” hoa=” phục=” ngồi=” cạnh=” gã=” chính=” là=” chủ=” tử=” của=” gã.=” gương=” mặt=” nam=” tử=” coi=” như=” anh=” khí,=” một=” đôi=” mắt=” hoa=” đào=” không=” ngừng=” dán=” mắt=” vào=” giai=” nhân=” trong=” màn=” che,=” cánh=” tay=” còn=” không=” quên=” vòng=” qua=” một=” nữ=” tử=” thướt=” tha=” mỹ=” mạo.=” vừa=” nhìn=” đã=” biết=” là=” một=” phong=” lưu=” quý=” công=” tử.=” “ai=” dục,=” ta=” nói=” là=” tiên=” nhân=” gì=” giá=” lâm,=” nguyên=” lai=” là=” văn=” công=” tử=” đại=” giá.=” người=” đầu,=” dẫn=” tiểu=” quan=” hồng=” tុ,=” lục=” trúc=” mới=” tới=” qua=” hầu=” hạ.=” phượng=” tỷ=” mặt=” mày=” rạng=” rỡ=” tiếp=” đón=” hoa=” hoa=” đại=” thiếu=” gia=” trước=” mặt,=” bắt=” động=” thanh=” sắc=” chuyển=” đề=” tài=” vừa=” rồi.=” nguyên=” lai,=” vị=” văn=” công=” tử=” này=” chính=” là=” khách=” quen=” ở=” nơi=” đây.=” là=” binh=” bộ=” thượng=” thư=” văn=” chương=” chi=” tử=” văn=” ngọc=” tiêu=” phụ=” thân=” văn=” chương=” chính=” là=” biểu=” huynhnương=” gia=” (nhà=” mẹ=” đẻ)=” kình=” vương=” phi,=” rất=” được=” kính=” vương=” coi=” trọng,=” lại=” có=” chức=” binh=” bộ=” quan=” trọng,=” độc=” tử=” (con=” trai=” độc=” nhất)=” văn=” ngọc=” tiêu=” hiển=” nhiên=” tiên=” đồ=” vô=” hạn,=” càng=” là=” đối=” tượng=” quan=” viên=” quý=” tử=” nịnh=” bợ.=” thân=” phận=” như=” thế,=” cũng=” khiến=” cho=” văn=” ngọc=” tiêu=” trời=” sinh=” tính=” phong=” lưu=” hoành=” hành=” một=” phương,=” tại=” huyện=” diệu,=” danh=” hào=” “ngọc=” tiêu=” công=” tử,=” người=” nào=” không=” biết,=” người=” nào=” không=” hiểu?=” “phượng=” tỷ=” tỷ=” cứ=” thông=” thả,=” tại=” hạ=” hôm=” nay=” chỉ=” muốn=” gặp=” giai=” nhân=” thần=” bí=” trên=” lầu=” các=” một=” hồi,=” về=” phần=” hồng=” tុ,=” lục=” trúc=” kia,=” hôm=” khác=” lại=” đến=” cũng=” được.=” người=” đầu,=” đem=” kiến=” diện=” lễ=” (quà=” gặp=” mặt)=” đưa=” lên.=” văn=” ngọc=” tiêu=” ánh=” mắt=” cười=” đùa=” phát=” phát=” tay,=” tiểu=” tử=” bên=” cạnh=” lập=” tức=” dâng=” lên=” ba=” thỏi=” kim=” nguyên=” bảo=” lớn,=” ra=” tay=” hào=” phóng=” thật=” làm=” thèm=” chết=” người=” ta.=”

vốn=" " dĩ=" " bất=" " luận=" " nam=" " nữ=" " vừa=" " thấy=" " hấn=" " phong=" " độ=" " tiêu=" " sái=" " cười=" " nhất=" " định=" " là=" " tâm=" " viên=" " ý=" " mã=" " chẳng=" " ai=" " không=" " tuân=" " theo=" " phương=" " tỷ=" " há=" " lại=" " là=" " tiểu=" " nữ=" " tử=" " chưa=" " thấy=" " qua=" " cảnh=" " đời=" " lập=" " tức=" " thân=" " nhiên=" " cười=" " cung=" " kính=" " nói=" " "lam=" " cần=" " nào=" " dám=" " thụ=" " văn=" " công=" " tử=" " cất=" " nhắc=" " chính=" " là=" " ngày=" " cạnh=" " tiêu=" " (dấu=" " giá=" " mới=" " có=" " thể=" " lĩnh=" " công=" " tử=" " đi=" " gặp=" " nếu=" " như=" " phá=" " quy=" " củ=" " khách=" " nhân=" " khác=" " trách=" " tội=" " tiểu=" " nữ=" " tử=" " làm=" " sao=" " đảm=" " đương?"=" " lưu=" " vân=" " vốn=" " không=" " biết=" " vị=" " văn=" " công=" " tử=" " này=" " là=" " thân=" " phận=" " gì=" " chỉ=" " biết=" " lai=" " lịch=" " không=" " nhỏ=" " thấy=" " phương=" " tỷ=" " không=" " kiêu=" " ngạo=" " không=" " siểm=" " nịnh=" " tuy=" " lộ=" " ý=" " cự=" " tuyệt=" " nhưng=" " đã=" " cho=" " đối=" " phương=" " đủ=" " mặt=" " mũi=" " cảm=" " thấy=" " rất=" " tán=" " thưởng=" " hấn=" " nhìn=" " văn=" " ngọc=" " tiêu=" " vẽ=" " mặt=" " đào=" " hoa=" " chợt=" " nhớ=" " tới=" " tuần=" " nhan=" " hơi=" " chút=" " quen=" " thuộc=" " —=" " mộ=" " dung=" " linh=" " tên=" " cùng=" " hấn=" " tự=" " xưng=" " là=" " phong=" " lưu=" " nếu=" " y=" " ở=" " đây=" " hấn=" " có=" " náo=" " nhiệt=" " coi=" " rồi=" " chẳng=" " biết=" " vì=" " sao=" " lưu=" " vân=" " bỗng=" " nhiên=" " có=" " phần=" " hoài=" " niệm=" " hình=" " dáng=" " linh=" " bị=" " hấn=" " chọc=" " giận=" " hấn=" " cũng=" " không=" " hiểu=" " vì=" " cái=" " gì=" " thích=" " trêu=" " y=" " như=" " vậy=" " lại=" " lười=" " nghĩ=" " tiếp=" " liên=" " tự=" " động=" " quy=" " kết=" " thành=" " "như=" " vậy=" " tương=" " đối=" " thú=" " vị=" " "công=" " tử=" " nhà=" " ta=" " là=" " để=" " mắt=" " tới=" " các=" " người=" " nơi=" " này=" " lại=" " rượu=" " mời=" " không=" " uống=" " muốn=" " uống=" " rượu=" " phạt!"=" " còn=" " chưa=" " đợi=" " chủ=" " tử=" " mở=" " miệng=" " tiểu=" " tư=" " ở=" " bên=" " cạnh=" " nghiêng=" " giận=" " dữ=" " tiến=" " lên=" " quát=" " ngay=" " dưới=" " chân=" " đạp=" " trúng=" " cái=" " gì=" " cũng=" " hồn=" " nhiên=" " bất=" " giác=" " "ai=" " yêu!"=" " mọi=" " người=" " còn=" " chưa=" " hiểu=" " phát=" " sinh=" " chuyện=" " gì=" " tiểu=" " tư=" " vừa=" " rồi=" " lên=" " mặt=" " nạt=" " người=" " đã=" " chụp=" " éch=" " "tên=" " nào=" " hõn..."=" " "đủ=" " rồi!"=" " rớt=" " cuộc=" " nhìn=" " không=" " nổi=" " nữa=" " văn=" " công=" " tử=" " lên=" " tiếng=" " quát=" " "đứng=" " một=" " bên=" " đi!"=" " văn=" " ngọc=" " tiêu=" " xoay=" " người=" " hướng=" " cảm=" " y=" " nam=" " tử=" " ngồi=" " bàn=" " bên=" " cạnh=" " lễ=" " độ=" " chấp=" " tay=" " nói=" " "hạ=" " nhân=" " không=" " hiểu=" " chuyện=" " mong=" " công=" " tử=" " hải=" " hàm=" " (tha=" " thứ)."=" " nhưng=" " chẳng=" " hay=" " tiểu=" " tư=" " nơi=" " nào=" " đắc=" " tội=" " công=" " tử?"=" " không=" " ngờ=" " đối=" " phương=" " lại=" " trí=" " nhược=" " võng=" " văn=" " (làm=" " lơ),"=" " chỉ=" " chuyên=" " chú=" " nhìn=" " vào=" " lâu=" " các=" " đối=" " hấn=" " nhảm=" " mắt=" " làm=" " ngơ=" " lưu=" " vân=" " thấy=" " thú=" " vị=" " coi=" " trò=" " hay=" " trong=" " lòng=" " lại=" " thâm=" " kinh=" " ngạc=" " gian=" " thanh=" " lâu=" " này=" " thật=" " đúng=" " là=" " nơi=" " tàng=" " long=" " ngọa=" " hổ=" " xem=" " ra=" " lần=" " này=" " tới=" " là=" " đúng=" " rồi=" " văn=" " ngọc=" " tiêu=" " không=" " khỏi=" " vừa=" " sợ=" " vừa=" " tức=" " chưa=" " có=" " ai=" " dám=" " can=" " đảm=" " vô=" " lễ=" " với=" " hấn=" " như=" " thể=" " hấn=" " không=" " lập=" " tức=" " phát=" " tác=" " vừa=" " tiến=" " lên=" " một=" " bước=" " muốn=" " xem=" " là=" " người=" " nào=" " lại=" " bị=" " hai=" " thị=" " tòng=" " thân=" " thủ=" " cực=" " kỳ=" " mạnh=" " mẽ=" " ngăn=" " lại=" " không=" " thể=" " tiến=" " gần=" " mấy=" " may=" " "kỳ=" " thực=" " cũng=" " không=" " có=" " gì=" " chẳng=" " qua=" " là=" " vừa=" " bị=" " chân=" " heo=" " đạp=" " trúng=" " thôi=" " nam=" " tử=" " cuối=" " cùng=" " quay=" " đầu=" " lại=" " cười=" " lạnh=" " một=" " tiếng=" " nói=" " vừa=" " quay=" " đầu=" " lại=" " dẫn=" " tới=" " một=" " trận=" " tiếng=" " động=" " hít=" " không=" " khí=" " nguyên=" " do=" " không=" " phải=" " hấn=" " chính=" " là=" " cảm=" " y=" " nam=" " tử=" " này=" " tướng=" " mạo=" " thật=" " tuần=" " mỹ=" " phi=" " phạm=" " mái=" " tóc=" " đen=" " như=" " mực=" " đỏ=" " xuống=" " do=" " hai=" " hàng=" " tóc=" " mai=" " cao=" " cao=" " buộc=" " lên=" " lại=" " tử=" " kim=" " quan=" " từ=" " đỉnh=" " đầu=" " tỏa=" " ra=" " cặp=" " mắt=" " thâm=" " thúy=" " mà=" " lẳng=" " lẹ=" " khê=" " nhượng=" " bệ=" " lộ=" " một=" " tia=" " khí=" " phách=" " bạc=" " thân=" " tự=" " tiểu=" " nhi=" " phi=" " tiểu=" " làm=" " cho=" " người=" " ta=" " không=" " thể=" " dờ=" " mắt=" " bên=" " hông=" " lữ=" " kim=" " hoa=" " phục=" " đeo=" " một=" " khối=" " lưu=" " quang=" " thái=" " ngọc=" " lưu=" " vân=" " đã=" " sớm=" " đối=" " nam=" " tử=" " anh=" " tuần=" " kiến=" " quái=" " bất=" " quái=" " (thấy=" " chuyện=" " quái=" " dị=" " nhưng=" " không=" " cảm=" " thấy=" " kì=" " quái),"=" " lúc=" " này=" " cũng=" " bị=" " ánh=" " mắt=" " ngạo=" " nhiên=" " mà=" " mang=" " chút=" " lạnh=" " lùng=" " của=" " y=" " hấp=" " dẫn=" " chẳng=" " biết=" " vì=" " sao=" " ánh=" " mắt=" " y=" " làm=" " hấn=" " hết=" " sức=" " quen=" " thuộc=" " mỹ=" " nhân=" " văn=" " ngọc=" "

tiêu=" hấn=" gặp=" qua=" không=" ít,=" nam=" tử=" trước=" mặt=" tuy=" tuần=" mĩ,=" cũng=" không=" đến=" nổi=" khiến=" hấn=" ngậy=" người,=" nhưng=" tuổi=" còn=" trẻ=" lại=" có=" khí=" thể=" bắt=" nộ=" tự=" uy=" cùng=" khí=" phách=" tôn=" quý=" tản=" mát=" ra=" từ=" y=" làm=" văn=" ngọc=" tiêu=" cả=" kinh=" không=" nhỏ.==" thoáng=" thấy=" khinh=" thường=" bên=" trong=" mặc=" đồng=" của=" cảm=" y=" nam=" tử,=" văn=" ngọc=" tiêu=" lại=" là=" lửa=" giận=" bốc=" lên.==" "hừ!=" ta=" chính=" là=" binh=" bộ=" thượng=" thư=" chi=" tử=" văn=" ngọc=" tiêu!=" tránh=" ra!=" văn=" ngọc=" tiêu=" tuổi=" trẻ=" khí=" thịnh=" khi=" nào=" mất=" thể=" diện=" như=" thể,=" huống=" chi=" trước=" mặt=" giai=" nhân=" thần=" bí=" ngưỡng=" mộ=" trong=" lòng.==" lập=" tức=" rút=" ngọc=" tiêu=" bên=" hông=" ra,=" tập=" trung=" nội=" lực=" vút=" qua.==" không=" ngờ=" thị=" tòng=" kia=" công=" phu=" rất=" cao,=" tuy=" chỉ=" thủ=" chứ=" không=" công=" nhưng=" cũng=" làm=" văn=" ngọc=" tiêu=" đánh=" không=" trúng=" gã.==" văn=" ngọc=" tiêu=" khí=" cực,=" nghĩ=" thăm=" mình=" vọng=" xưng=" cái=" gì=" "ngọc=" tiêu=" công=" tử=" mà=" cả=" tên=" thị=" tòng=" nho=" nhỏ=" cũng=" đầu=" không=" lại,=" dưới=" cơn=" giận=" dữ,=" chột=" trở=" tay=" lấy=" ngọc=" tiêu=" trực=" chỉ=" cảm=" y=" nam=" tử=" kia,=" mọi=" người=" đều=" nghĩ=" hấn=" muốn=" trực=" công=" kì=" chủ,=" cùng=" quay=" lại=" đánh=" vào=" tay=" cầm=" tiêu=" của=" hấn,=" nào=" ngờ=" văn=" ngọc=" tiêu=" lại=" không=" hạ=" văn,=" chỉ=" thấy=" một=" đạo=" bích=" quang=" đâm=" thẳng=" hướng=" nam=" tử,=" cư=" nhiên=" là=" ám=" khí?!=" nghĩ=" văn=" ngọc=" tiêu=" tịnh=" không=" muốn=" làm=" tổn=" hại=" mạng=" người,=" chỉ=" là=" muốn=" hả=" hả=" giận,=" lực=" đạo=" không=" lớn.==" cảm=" y=" nam=" tử=" không=" may=" may=" kinh=" hoàng,=" đang=" muốn=" tránh=" né,=" chột=" nghe=" một=" tiếng=" "sửu",=" song=" phương=" đồng=" thời=" sững=" sốt.==" văn=" ngọc=" tiêu=" chỉ=" cảm=" thấy=" bên=" gáy=" lạnh=" lẽo,=" cả=" kinh=" thối=" lui=" một=" bước.==" trên=" cột=" gỗ=" hồng=" trác=" phía=" sau,=" rõ=" ràng=" cảm=" một=" cây=" đũa=" trúc.==" ở=" giữa=" có=" một=" chút=" bích=" sắc=" lấp=" lánh,=" đúng=" là=" cây=" bích=" châm=" vừa=" rồi=" do=" ngọc=" tiêu=" phóng=" ra.==" người=" phóng=" đũa=" công=" lực=" thâm=" hậu,=" hơn=" nữa=" không=" lộ=" nửa=" phần=" sát=" khí,=" khiến=" văn=" ngọc=" tiêu=" bắt=" giác=" ứa=" mồ=" hôi=" lạnh,=" nếu=" đũa=" trúc=" gần=" thêm=" hai=" tấc....=" mọi=" người=" đều=" kinh=" ngạc=" một=" hồi,=" biến=" có=" thành=" linh=" xảy=" ra=" làm=" cho=" người=" ta=" bắt=" ngờ,=" bên=" trong=" hỗn=" loạn=" không=" ngừng=" có=" người=" sợ=" phiền=" phức=" lặng=" lẽ=" chuồn=" đi,=" cho=" nên=" tìm=" ra=" người=" phóng=" đũa=" là=" khó=" càng=" thêm=" khó.==" lưu=" văn=" bắt=" động=" thanh=" sắc,=" cũng=" làm=" bộ=" tỏ=" vẻ=" hoảng=" sợ.==" trong=" lòng=" lại=" nghĩ:==" văn=" ngọc=" tiêu=" kia=" tự=" xưng=" binh=" bộ=" thượng=" thư=" chi=" tử,=" mà=" cảm=" y=" nam=" tử=" này=" lại=" chút=" không=" kiêng=" kì,=" xem=" y=" trang=" người=" này=" cũng=" không=" giống=" thương=" cổ=" công=" tử=" bình=" thường,=" e=" là=" lai=" lịch=" lớn=" hơn=" nữa,=" là=" quan=" hoạn=" đại=" thần=" chi=" tử=" nào?==" lưu=" văn=" nhớ=" thệ=" thần=" từng=" nói=" binh=" bộ=" là=" vậy=" cánh=" cửa=" kính=" vương,=" trong=" triều=" không=" sợ=" thể=" lực=" kính=" vương=" rất=" ít=" không=" có=" mấy,=" ai=" có=" tử=" tôn=" khí=" diễm=" như=" thể?==" bên=" trong=" màn=" thanh=" sa,=" lam=" cần=" đem=" hết=" thấy=" đều=" thu=" vào=" mắt,=" lúc=" thấy=" lưu=" văn=" trong=" đám=" người,=" cười=" sáng=" loá,=" thấp=" giọng=" nói:==" "rốt=" cuộc=" tới=" rồi,=" người=" kia,=" cũng=" nên=" xuất=" hiện=" thôi...=" "chủ=" tử!=" người=" không=" sao=" chứ!=" thị=" tòng=" vừa=" rồi=" ngăn=" cản=" văn=" ngọc=" tiêu=" nhanh=" chóng=" bảo=" hộ=" trước=" cảm=" y=" nam=" tử,=" mảy=" kiếm=" thâm=" khóa=" ấn=" đường,=" đường=" như=" cực=" kỳ=" tự=" trách.==" đồng=" tử=" mặc=" sắc=" của=" nam=" tử=" chột=" lóe=" một=" tia=" kinh=" ngạc,=" không=" dấu=" vết=" nhìn=" quét=" qua=" bốn=" phía,=" vừa=" rồi=" y=" rõ=" ràng=" thấy=" được=" người=" cần=" châm,=" thể=" nào=" lại=" không=" thấy=" nữa,=" chẳng=" lẽ=" đi=" rồi?==" "chủ=" tử?"=" mạc=" nguyệt=" liên=" tục=" gọi=" mấy=" tiếng,=" không=" thấy=" chủ=" tử=" trả=" lời,=" lòng=" nóng="

như=" " lửa=" " đốt=" " vô=" " sự=" " đi=" " nam=" " tử=" " mới=" " nghe=" " được=" " tiếng=" " gọi=" " của=" " mặc=" " nguyệt=" " ứng=" " thanh=" " liền=" " lập=" " tức=" " muốn=" " đuổi=" " theo=" " y=" " thật=" " muốn=" " xem=" " xem=" " kẻ=" " xen=" " vào=" " việc=" " của=" " người=" " khác=" " này=" " là=" " ai=" " hay=" " hành=" " tung=" " của=" " mình=" " bị=" " phát=" " hiện=" " điều=" " này=" " sao=" " có=" " thể=" " "chậm!=" " chậm=" " đã!=" " người=" " rớt=" " cuộc=" " là=" " ai!=" " vãn=" " ngọc=" " tiêu=" " cuối=" " cùng=" " cũng=" " phản=" " ứng=" " lại=" " mắt=" " thấy=" " đối=" " phương=" " muốn=" " trốn=" " tưởng=" " là=" " sợ=" " mình=" " nhất=" " định=" " phải=" " truy=" " ra=" " nguồn=" " gốc=" " không=" " ngờ=" " cảm=" " y=" " nam=" " tử=" " đã=" " đi=" " là=" " đầu=" " cũng=" " không=" " quay=" " lại=" " thẳng=" " hướng=" " ra=" " cửa=" " vãn=" " ngọc=" " tiêu=" " cần=" " rằng=" " nhưng=" " vì=" " kiêng=" " dè=" " người=" " vừa=" " nãy=" " cần=" " châm=" " hừ=" " thật=" " mạnh=" " không=" " đuổi=" " theo=" " nữa=" " chỗ=" " lưu=" " vãn=" " đứng=" " ở=" " ngay=" " cửa=" " thấy=" " nam=" " tử=" " tuổi=" " trẻ=" " khí=" " chất=" " bắt=" " phạm=" " kia=" " đi=" " tới=" " có=" " ý=" " rủ=" " mắt=" " không=" " nhìn=" " y=" " làm=" " như=" " sợ=" " hãi=" " tất=" " nhiên=" " là=" " không=" " thấy=" " khi=" " ánh=" " mắt=" " y=" " thoáng=" " nhìn=" " lưu=" " vãn=" " một=" " tia=" " ý=" " cười=" " khó=" " dò=" " lướt=" " qua=" " trong=" " giây=" " lát=" " nam=" " tử=" " có=" " ý=" " đi=" " qua=" " bên=" " cạnh=" " lưu=" " vãn=" " dùng=" " thanh=" " âm=" " chỉ=" " hần=" " nghe=" " được=" " lắng=" " lẽ=" " nói=" " "ai=" " cần=" " người=" " cứu=" " tên=" " thích=" " lo=" " chuyện=" " bao=" " đồng.....=" " lưu=" " vãn=" " ngọc=" " lắng=" " giường=" " mắt=" " thấy=" " y=" " đã=" " đi=" " xa=" " vừa=" " nãy=" " người=" " thoáng=" " xuất=" " thủ=" " ngăn=" " cản=" " bích=" " châm=" " chính=" " là=" " lưu=" " vãn=" " hần=" " cũng=" " không=" " biết=" " vì=" " sao=" " ra=" " tay=" " cứu=" " giúp=" " trong=" " đầu=" " chỉ=" " hiện=" " lên=" " ánh=" " mắt=" " của=" " nam=" " tử=" " ban=" " nãy=" " khiến=" " hần=" " cảm=" " thấy=" " rất=" " quen=" " thuộc=" " ánh=" " mắt=" " lạnh=" " lùng=" " xa=" " cách=" " mà=" " mang=" " theo=" " đùa=" " cợt=" " nhẹ=" " nhẹ=" " đó=" " không=" " phải=" " ánh=" " mắt=" " ở=" " thế=" " giới=" " kia=" " mình=" " nhìn=" " thấy=" " trong=" " gương=" " sao!=" " đến=" " khi=" " lấy=" " lại=" " ***=" " thần=" " mình=" " chẳng=" " biết=" " khi=" " nào=" " đã=" " ra=" " tay=" " cứu=" " giúp=" " tái=" " hối=" " hận=" " cũng=" " đã=" " muộn=" " lưu=" " vãn=" " rất=" " rõ=" " ràng=" " chỉ=" " bằng=" " y=" " vừa=" " rồi=" " ung=" " dung=" " cảm=" " y=" " nam=" " tử=" " kia=" " nhất=" " định=" " là=" " võ=" " công=" " không=" " kém=" " tránh=" " thoát=" " một=" " ám=" " khí=" " nho=" " nhỏ=" " tự=" " nhiên=" " không=" " thành=" " vãn=" " đề=" " lưu=" " vãn=" " cười=" " khẽ=" " lắc=" " lắc=" " đầu=" " mình=" " lại=" " xen=" " vào=" " việc=" " của=" " người=" " khác=" " từ=" " khi=" " đến=" " nơi=" " này=" " hần=" " bắt=" " tri=" " bắt=" " giác=" " thay=" " đổi=" " quá=" " nhiều=" " bắt=" " quá=" " thú=" " vị=" " chính=" " là=" " nam=" " tử=" " kia=" " làm=" " sao=" " biết=" " được=" " là=" " mình=" " cho=" " dù=" " y=" " nhìn=" " thấy=" " đây=" " là=" " thái=" " độ=" " đối=" " đãi=" " "ân=" " nhân=" " sao=" " sách=" " trẻ=" " con=" " bây=" " giờ=" " thực=" " không=" " đáng=" " yêu....=" " lúc=" " hỗn=" " loạn=" " một=" " thân=" " ảnh=" " quen=" " thuộc=" " khiến=" " lưu=" " vãn=" " bắt=" " ngờ=" " xuất=" " hiện=" " bên=" ">

19. Quyển 1 - Chương 18: Tranh Phong

Mặt trời lặn về Tây, sương chiều phủ kín, trên đường phố Huyền Diệu nhà nhà đã sớm lên đèn, ánh sáng rực rỡ như ban ngày. Mị Phụng Các nằm phía Tây đường, dù qua một hồi hỗn loạn, nhưng lập tức chính dần trở lại, vẫn nhất phái ca vũ thăng bình.

Một bên đường nhỏ không người để ý, mơ hồ có mấy thân ảnh cao lớn đang đứng, nam tử dẫn đầu hoa phục cẩm sam, khoan tay mà đứng, đôi đồng tử mặc hắc ngóng nhìn Mị Phụng Các cách đó không xa, khí thế tôn quý bất dưng xâm phạm khiến người ta không dám nhìn gần. Người này chính là trung tâm hỗn loạn vừa rồi.

"Chủ tử, cần phải hồi cung?" Tiệp y nam tử Mặc Nguyệt ban nãy che trước người y có chút hoài nghi nói. Thời điểm không còn sớm, tái không trở về e rằng không ổn, nhưng vị chủ tử này của cậu, lại là tính tình không đạt mục đích sẽ không bỏ qua, một khi cố chấp rồi, dù ai cũng không khuyên được.

"Đừng vội, sự tình còn chưa xong xuôi." Nam tử hơi trầm ngâm nói.

"Nhưng..." Mặc Nguyệt còn muốn nói gì đó, vừa tiếp xúc với ánh mắt sắc bén của y, lập tức rủ mắt, không

nhiều lời nữa.

“Là người định đoạt, hay là ta định đoạt?” Tuy là câu nghi vấn, tiếng nói trầm thấp của nam tử lại lộ ra uy nghiêm vô dung trí nghi, trầm mặc một lúc lâu mới nói, “Lát nữa ta một mình đi vào từ thiên môn, các người ở nơi bí mật đợi mệnh, không được tùy tiện lộ diện.”

“Rõ!” Bốn tiện y ám vệ nhanh chóng nửa quỳ xuống đáp lại, lập tức ẩn vào đám đông tiêu thất bóng dáng.

Đầu bên này, lại nói sau khi cấm y nam tử kia rời đi, Phượng tỷ như không hề gì tiếp kêu gọi hạ nhân thu thập thánh đường, trấn an khách nhân, dù sao kinh nghiệm thế sự, chưa tới nửa canh giờ đã sửa sang xong.

Văn Ngọc Tiêu ở một bên sắc mặt cực kỳ khó coi uống rượu sầu, hần từ nhỏ sống sung sướng, nào từng mất thể diện như thế? Sau đó càng không có mặt mũi nào tiếp tục dây dưa Lam Cần, một bụng hờn dỗi không thể phát tiết, cả mỹ nữ như hoa như ngọc bên cạnh cũng chẳng buồn để ý. Văn Ngọc Tiêu phất người gọi Phượng tỷ tới, miễn cưỡng nặn ra một chút lễ nghi nói: “Lời Phượng tỷ nói ban nãy sẽ không lật lọng nuốt lời chứ.”

“Đương nhiên là không, mai sau còn phải nhờ cậy ngài ủng hộ nhiều mà. Phượng tỷ khê lay vũ phiến, sóng mắt lưu chuyển, cười nhẹ nhàng nói: “Nhanh đi dẫn Hồng Tụ Lục Trúc đến ra mắt Văn công tử.” Nào ngờ đợi nửa ngày, vẫn không thấy người. Phượng tỷ thấy Văn Ngọc Tiêu đã sớm không kiên nhẫn, lại phất người đi gọi, người tới nói, Hồng Tụ Lục Trúc đang bồi khách, không muốn qua đây.

Lần này thật tức chết Văn Ngọc Tiêu luôn luôn tự cho mình bất phàm. Hần lại giận cực phản cười, vỗ mạnh lên bàn nói: “Bổn công tử thật muốn đi xem xem khách nhân nào lợi hại như thế, một hồi công phu đã đem mỹ nhân mới tới mê đi mất. Tại hạ trái lại muốn lĩnh giáo một phen! Người đâu, dẫn đường!”

Phượng tỷ biết rõ Văn Ngọc Tiêu đang nổi nóng, ngộ nghịch không được, đành phải cười, thầm trách Hồng Tụ Lục Trúc không hiểu chuyện, trở lại nhất định phải chỉnh một phen.

Một tiểu tư tót để chỏm dẫn Phượng tỷ cùng Văn Ngọc Tiêu đi đến trước một nhà gian phía Tây, Văn Ngọc Tiêu xa xa đã thấy hai người ngồi giữa một đám oanh oanh yến yến vòng quanh, tiếng cười hi hi không quá chói tai. Bên trái, một tử sam nam tử ngồi nghiêng, đan phượng hẹp dài khế mị, một tay ôm một thiếu niên yêu đã bờ vai bán lộ, tay kia đang đưa quỳnh tương ngọc lộ trong chén thủy ***, mỉm cười nhìn bạch y công tử khê lay chiết phiến phía đối diện, tướng mạo tuy chỉ coi là đoan chính, nhưng giờ tay nhắc chân đều phong lưu bất kham, làm cho người ta bất giác bị hấp dẫn. Bên phải, là một vị công tử tuổi trẻ trên thân tuyết cừu cẩm đoạn, bộ dạng tuấn tú hơn, tu mi hơi chớp, mi nhân tự tiểu phi tiểu, bạc thần khê gương, phảng phất xuân phong thổi qua, tuấn lãng như *** (sao), tiêu sái xuất trần. Trong lòng cũng có một thiếu niên thúy sam yêu mĩ.

“Không ngờ ở đây lại gặp được Linh huynh, thật sự là hữu duyên na.” Lưu Vân kéo Hồng Tụ ra khỏi ngực, nào ngờ bị y ôm càng chặt, nhưng thấy Mộ Dung Linh lâu ngày không gặp ở phía đối diện ngả gối ôm một nhân nhi động lòng người, thỉnh thoảng liếc mắt đưa tình, trong lòng chẳng biết vì sao lại có phần mất hứng, lúc phát giác Văn Ngọc Tiêu đến, không muốn bị hoài nghi, đành phải nhắc tay ôm Hồng Tụ, nhưng lại không ngờ dẫn tới hiểu lầm càng lớn.

“Không ngờ Vân huynh còn có hưng trí này, xem ra quyết định của Thanh nhi quả nhiên sáng suốt.” Mộ Dung Linh không mặn không nhạt nói. Chỉ chợt thấy thời tiết cuối thu, chiết phiến thường dùng phất ra gió nhẹ lại mang theo tia lãnh ý. Đến đây, Mộ Dung Linh mới kinh ngạc phát giác mỹ nhân trong lòng cư nhiên là nam tử, này đối với kẻ trước nay không thích nam sắc như y mà nói chắc chắn là xấu hổ cực kỳ. Chỉ vì nửa canh giờ trước, mà bây giờ ở nơi yên chi này không chết tử tế gặp phải tên sát *** đối diện! Nghĩ đến đây, dư quang y thoáng thấy người kia lại còn vẻ mặt mãn ý trái ôm phải ấp, Mộ Dung Linh nhìn như tiêu sái cười khê chợt cứng ngắc vài phần. Cánh tay vốn định đẩy Lục Trúc ra lại như mạnh mẽ vòng qua.

Phượng tỷ nhìn thấy hai vị nam tử tuổi trẻ mị lực phi phàm trước mắt, không khỏi cũng ngẩn ngơ, nàng tâm tư *** té, lập tức khuyên nhủ Văn Ngọc Tiêu: “Mỹ nhân mới tới cũng không chỉ có hai người bọn họ, chỉ phí hôm nay tính tại Phượng tỷ tỷ người, bao công tử vừa lòng. Ai, Hồng Tụ, Lục Trúc này không có phúc phần hầu hạ ngài, hôm khác lại cho ngài bồi tội.”

Phượng tỷ vốn định khuyên Văn Ngọc Tiêu đừng gây chuyện nữa, nhưng nào ngờ ngược lại khiến hần nghe được lại càng mất hứng, trong lòng nghĩ lời này giống như châm chọc mình không bằng hai người này. Hần

vừa mất thể diện, nay há lại để người khác cười lên đầu mình?! Văn Ngọc Tiêu không để ý tới Phụng tử, đi thẳng hướng Lưu, Linh hai người, vừa chấp tay nói: “Tại hạ đường đột, thấy hai vị công tử khí độ bất phàm, thật muốn kết giao một phen, chẳng biết kẻ hèn này có được may mắn thỉnh giáo tôn tính đại danh nhị vị?”

Một lời lẽ độ chu toàn, khiến người tâm sinh hảo cảm, lại cũng không quá đáng. Lưu Vân cười lại nói: “Các hạ không cảm thấy lúc này hẳn là tự báo tính danh trước sao?”

Văn Ngọc Tiêu ngốc lảng, hiển nhiên không ngờ tới cư nhiên có kẻ dám không nể mặt hẳn như thế, nhưng cũng tịnh không sinh khí, vẫn lấy lễ đáp: “Tại hạ tệt tính Văn, học danh Ngọc Tiêu, ‘Văn’ trong ‘văn võ song toàn’, ‘Ngọc’ trong ‘ngọc thụ lâm phong’, ‘Tiêu’ trong ‘tiêu sái thích thắng’, gia phụ là đương triều binh bộ thượng thư, dám hỏi huynh đài đại danh?”

Mộ Dung Linh bất động thanh sắc quan sát khách không mời mà đến trước mặt, thấy hẳn ngôn ngữ tuy khách khí nhưng một bộ thái độ kiêu ngạo, không khỏi tâm sinh chán ghét, cũng chỉ mỉm cười khách khí hoàn lễ nói: “Không dám nhận, tại hạ chỉ là nhất giới bố y, tệt tính Mộ, đơn danh một chữ Linh.” Hiển nhiên tịnh không muốn thâm giao.

Lưu Vân không khỏi cười thầm trong bụng, ban nãy mình còn muốn coi trò hay của hai người kia, không ngờ lại nhanh như vậy đã bắt đầu trình diễn. Hẳn rất hứng thú bắt chước ngữ khí Văn Ngọc Tiêu nói: “Tại hạ tệt tính Văn, đơn danh một chữ Tiêu, ‘Văn’ trong ‘văn tiêu’, ‘Tiêu’ trong ‘văn tiêu’. Gia phụ là đương triều thiên tử...” Có ý dừng một hồi, không ngoài ý muốn nhìn thấy mọi người một bộ biểu tình rớt quai hàm, lại cong khóe miệng cười nói, “Thiên tử cước hạ Tây Bắc nhai nhất gian tửu lâu chi chủ.”

Ý anh là: Cha anh làm chủ một gian tửu lâu ở phố Tây Bắc dưới chân thiên tử. Khổ, TQ nói ngược lại vs mình, thành thử bạn Văn chơi bạn Ngọc Tiêu công tử 1 vô đây mà =))

“Không biết là vị lão bản nào?” Biết rõ hẳn cố tình đùa giỡn, ngược lại càng khiến cho Văn Ngọc Tiêu hiểu kì.

“Gia phụ đã quy tiên nhiều năm.” Một câu thì là thật. Lưu Vân liếc Mộ Dung Linh bên cạnh, chỉ cảm thấy trong nụ cười mỉm hào phóng bất kham của y dẫn theo chút đáng chất, e là vì mình vô tâm nói như vậy. Lưu Vân chợt cảm thấy hơi áy náy.

“Nga, thật không phải.” Lời tuy như thế, Văn Ngọc Tiêu lại tịnh không lộ ra chút tình cảm ray rứt nào, ngược lại không đợi Văn, Linh hai người tỏ thái độ đã tùy ý ngồi xuống cạnh Lưu Vân, “Tương phùng đó là duyên, tại hạ cùng hai vị nơi đây tương ngộ cũng là một loại duyên phận, thấy hai vị lời lẽ không tầm thường, khả có nhã hứng làm hành tửu lệnh thế nào?” Văn Ngọc Tiêu cười mỉm nhìn hai người họ, cảm thấy chính đặc ý, mình coi như là tài trí hơn người, vừa rồi luận vũ thua, văn đấu nhất định phải lật lại mới được.

Lưu Vân lại có phần xấu hổ, sống ở thời hiện đại hai mươi năm, hẳn cũng chẳng có hàm dưỡng cổ văn gì, càng miễn bàn tới làm thơ. Đang muốn uyển chuyển từ chối, nào dè Mộ Dung Linh trước hẳn một bước nói tiếng “Hảo”. Lưu Vân thấy y hưng trí dạt dào khê vung chiết phiên, khóe mắt đuôi mày đều mang ngạo nhiên, nghĩ nhất định là đối bản thân cực đủ tự tin. Cũng không khước từ được, Lưu Vân nhẹ gật đầu, đành phải miễn cưỡng sưu quất (cướp đoạt, vơ vét, rúc rĩa =)) một ít mặc bảo của văn nhân cổ đại.

Văn Ngọc Tiêu cười nói: “Như vậy đáp không được thì... Phạt rượu!” Phất phất tay, kêu hạ nhân dâng vài vò Trúc điệp thanh thượng hảo, nhìn về hướng lá ngò đồng tiêu điều rơi ngoài cửa sổ nói, “Hiện hạ đang là cuối thu, lấy thu vi đề quá mức thê lương, thu có cúc chi thịnh quý, chi bằng lấy cúc vi đề tác một câu thơ, nhị vị ý hạ thế nào?”

“Hay lắm.” Mộ Dung Linh phất quạt cười, ánh mắt lại trước sau nhìn phía Lưu Vân không nói được một lời, thầm nghĩ hẳn luôn si võ học, còn thi văn, mình nhất định là có thể thắng hẳn một bậc, cuối cùng cũng được xả giận. Không khỏi cong cong khóe miệng, chưa hề phát giác Lục Trúc trong lòng ngưng mắt nhìn một nụ cười lơ đãng của y, đã ngây dại.

“Như vậy, do tại hạ làm trước đi.” Văn Ngọc Tiêu trầm ngâm một hồi, cất cao giọng nói, “Hà tẫn dĩ vô kinh vũ cái, cúc tàn do hữu ngạo tuyết chi.”

Tạm dịch: Sen tận đà che mưa chẳng nổi, Cúc tàn vẫn đứng thách trời đông.

“Thơ hay.” Mộ Dung Linh lấy phiến vỡ tay nói, “Hư tả hà cúc, thực tả ngạo mai, quả thật xảo diệu. Nhưng mà...”

Nghe được người khác ca ngợi, Văn Ngọc Tiêu vốn dương dương tự đắc, lại nghe lời y vừa chuyển, vội hỏi có gì.

“Nhưng mà,” Lưu Vân chớp mi cười khê nói tiếp, “Văn huynh lấy cúc vi đề, tất nhiên là phải tả cúc, vậy thì theo ý người, chẳng lẽ chỉ cần có chữ cúc là được sao?”

Văn Ngọc Tiêu nghe vậy cực kì tức giận, ngôn ngoại chi ý quá rõ ràng, dám nói hấn lạc đề! Mộ Dung Linh ở một bên càng về mặt *** quá, thiếu điều cười ra tiếng. Văn Ngọc Tiêu trừng y một phát nói: “Xem ra, Mộ huynh có hay hơn chẳng, tại hạ nguyện kính cẩn lắng nghe.”

“Không dám, ta quả thật nghĩ đến một câu.” Mộ Dung Linh ngừng một lát, “Hoa” mở rộng chiết phiến, “Lộ thấp thu hương mãn trì ngân, do lai bất tiện ngôa tùng khinh.”

Tạm dịch: Sương đầm hương thu tràn ao bé, Vốn xưa chẳng ước như ngôa tùng

Văn Ngọc Tiêu tuy không phục, này hạ cũng không khỏi không bội phục y cao minh, giả mà như thật, hàm mà không lộ, lại vần điệu. đành phải cẩn rằng nói câu ‘thơ hay’. Quay đầu nhìn Lưu Vân.

Lưu Vân giương mắt chợt cảm thấy chẳng biết khi nào, ánh mắt cả gian các nội đều tập trung đến một bàn này, không khỏi thán than một tiếng, vốn định coi người ta diễn trò, lại không muốn bị người khác xem kịch.

Ở góc bên hông, một cảm y nam tử lặng yên đứng một bên, cũng lưu ý nhà gian phía Tây, chuẩn xác đích nói, là liên tục nhìn chăm chăm vào tử y công tử bên trong, cũng tò mò hấn đến tột cùng sẽ nói ra câu cú thế nào.

20. Quyển 1 - Chương 19: Luận Vũ

Đang khi Lưu Vân nghĩ nên thừa cơ hạ đài thế nào, Văn Ngọc Tiêu đầy cỏi lòng cho rằng Lưu Vân nhất định là người ít học, âm thầm đắc ý, liền phun câu: “Văn huynh không cần quá khiêm tốn, thuận miệng nói một câu là được, tại hạ kính cẩn lắng nghe.”

Quá khiêm tốn? Trung Hoa năm ngàn năm văn hóa, thơ vịnh cúc nhiều không kể xiết, thuận miệng nói một câu cũng hủ chết người rồi. “Đã vậy, tại hạ xin hiến sữ (trình bày cái kém cỏi vụng về).” Lưu Vân hơi ngừng một lát, buột miệng nói, “Đãi đáo thu lai cửu nguyệt bát, ngã hoa khai hậu bách hoa sát, trùng thiên hương trận thẩu Trường An, mãn thành tẫn đái hoàng kim giáp.”(1) Hấn trước nay không giỏi vũ văn lộng mặc, duy độc bài này tương đối đủ khí thế, nhưng lúc này Lưu Vân tẫn hiện thái độ tùy ý vui chơi, khí phách ngâm vịnh bài này giảm đi một phần, trái lại thêm vài phần khí độ ung dung.

Chờ thu tháng chín về nơi

Hoa ta nở rộ hoa người tàn phai

Trường An hương ngút ngập trời

Người mang áo giáp vàng chơi khắp thành

(Hải Đà phỏng dịch)

Mọi người nghe xong đều ngốc lẳng, Mị Phượng Các lớn như vậy, chẳng biết khi nào ngưng huyền não. Một lúc lâu, mới qua cơn kinh ngạc, sau đó là một phiến tiếng vang kêu ‘hảo’. Văn Ngọc Tiêu tự phụ tài tình hơn người, cả khi té ngã hai lần, vốn không phục, nhưng đối thơ Lưu Vân sở ngâm thì thâm cảm rung động. Hấn từ nhỏ quan đọc binh thư, đối với rong ruổi sa trường càng ôm chí hướng vô hạn, phụ thân tuy là binh

bộ thượng thư, nhưng là văn quan, lại càng không hy vọng nhi tử duy nhất của mình bỏ văn theo võ, bởi vậy tận hết khả năng vì đó mà phô bình sĩ đồ (trải thảm cho con đường làm quan). Văn Ngọc Tiêu vô pháp chống lại lệnh cha, đành phải bỏ lý tưởng xưa nay, chính là cả ngày dạo chơi phố hoa ngõ liễu để phát tiết, phụ thân chỉ nghĩ hần là tuổi trẻ khí thịnh, cũng mặc hần đi. Lúc này Văn Ngọc Tiêu bị khí thế hùng dũng trong thơ sở nhiễm, bất giác sinh ra một tia không cam lòng, nhưng lại cảm thấy buồn bã, đối Lưu Vân bỗng sinh hảo cảm, chỉ nói hần cũng là người chí lớn không thành giống như mình.(lầm rồi em =))))

Mộ Dung Linh đối diện cũng vẻ mặt kinh ngạc, nhưng thủy chung là không phục, thu hồi chiết phiên nói: “Vân huynh cao minh, tiểu đệ bội phục. Hôm nay đã có nhả hứng như thế, chi bằng thỉnh Vân huynh ra lại một đề thể nào?”

“Ngâm thơ khó tránh khuyết thiếu tâm ý, không bằng đối kiểu giúp vui, nhị vị thấy sao?” Lưu Vân phượng nhãn lưu chuyển, nhẹ nhàng linh hoạt tránh né đề tài. Giỡn chơi, nữa hả? Vậy hần chỉ có kiểu như ‘Cử đầu vọng minh nguyệt’(2) cả trẻ con ba tuổi cũng biết kia, chẳng phải cười rụng răng người ta?

“Theo Vân huynh chi kiến là?” Mộ Dung Linh liếc xéo Lưu Vân, bụng nghĩ chẳng biết tên này lại xuất ra chủ ý quỷ gì để chỉnh mình, không khỏi có phần lo sợ. Sau đó chứng minh, ở cùng tên này, quả nhiên không phải chuyện tốt!

Lưu Vân nhẹ nhàng chớp mi, khoe miệng cong lên hiện ra một tia tà khí khó thấy: “Luận vũ.”

“Luận vũ?” Mọi người không khỏi lấp bắp kinh hãi, gian Mị Phượng Các này khả chịu không nổi ba lần bốn lượt lần qua lần lại như vậy.

“Tại hạ võ nghệ bình bình, thật sự không dám hiển sữu. Không phải ‘vũ’ trong ‘vô công’, là ‘vũ’ trong ‘vũ đạo.’” (3) Lưu Vân khẽ cười nói.

(3) ‘vũ’ trong ‘vô công’ và ‘vũ’ trong ‘vũ đạo’, tiếng Trung đều phát âm là ‘wǔ’.

“Chẳng biết Vân huynh còn có nghệ này, quả thật khiến tại hạ lau mắt mà nhìn.” Mộ Dung Linh hiển nhiên cực kỳ khinh thường. Nói mình “Võ nghệ bình bình”, không phải châm chọc người ta sao! Tất nhiên là không biết Lưu Vân tịnh không muốn gây sự chú ý của người hữu tâm mới cố tình nói mình “Võ nghệ bình bình”.

“Đường đường nam tử hán, sao lại khiêu vũ?” Văn Ngọc Tiêu có chút không rõ nội tình. Người xung quanh cũng một mảnh xôn xao.

Lưu Vân khẽ nhú đuôi mày nói: “Làm sao không thể?” Nói xong, hần buông người trong lòng ra, đứng dậy, chậm rãi đi tới trước mặt Mộ Dung Linh, không nói hai lời, kéo y nói, “Ta cần Mộ huynh phối hợp, có vinh hạnh này chứ?”

Mộ Dung Linh chợt thấy mắt phải giật ba cái, nhưng cũng không thể khước từ, mà xem hần muốn giở trò gì.

Mọi người tự giác dời ra một khoảng đất trống, ngóng cổ nhìn. Cẩm y nam tử trong góc khoe miệng khẽ cười, rất có hứng thú nhìn. Lam Cần công tử bên trong lưu tô mạn trưởng “Di” một tiếng, đúng lúc nâng cầm huyền trong lòng lên, âm thanh côn sơn ngọc toái, phù dung khắp lộ từ đầu ngón tay tuôn ra.

Lưu Vân cười sáng loá, tay phải đặt ngang thắt lưng, tay trái sát lưng, hơi hơi khom người, lại vươn tay phải ra cho Mộ Dung Linh đang có phần không hiểu gì cả, tựa như một vị thần sĩ phong độ phiến phiến.

Mộ Dung Linh nhìn hần mỉm cười tà khí chỉ cảm thấy có chút hoảng hốt, vô thức chìa tay ra, không ngờ bị Lưu Vân trở tay cầm lấy, rồi thế nào cũng tránh không khỏi.

Lưu Vân kéo tay y nâng lên ngang vai, tay kia khẽ vịn eo y, tư thế cực kỳ ái muội, người xem chung quanh dần dần sinh ra chút ý cười trêu ghẹo.

“Người làm cái gì vậy?!” Mộ Dung Linh kinh sợ tức tối không thôi, gằm nhẹ. Có lí do cùng Lưu Vân cự ly gần gũi như thế, hô hấp nóng rực của hần hoàn toàn phủ ra trên mặt mình, trong lòng chẳng hiểu sao động không thôi. Đành chịu ngón tay Lưu Vân vịn eo y vừa vận điểm tại trùng linh, khiến y không dám khinh thủ vọng động, chỉ có thể giương mắt nhìn, trong bụng đã đem Lưu Vân ra mắng một lượt từ đầu đến chân.

Lưu Vân tịnh không để ý tới ý tức giận, chỉ nhìn khuôn mặt tuấn tú của Mộ Dung Linh vì xấu hổ giận dữ mà hơi phiểm hồng, không kinh rung động trong lòng, ý cười càng tăng lên. Cúi người cười dịu dàng bên tai y thấp giọng nói: “Đừng lo lắng, làm theo ta.... ‘Công chúa’ điện hạ của ta...”

“... Cái gì...”

Giọng nói giàu từ tính phẳng phất như vốn có ma lực mị hoặc Mộ Dung Linh, y không tự chủ được đi theo bước tiến của Lưu Vân phiên nhiên khởi vũ. Hai người đều khinh công cực tốt, bước chân xoay chuyển không giống bước khiêu vũ ngược lại càng tựa tuyệt thế khinh công. Lưu Vân ôm Mộ Dung Linh phiên phiên xoay trong, tranh huyền (đàn tranh) tiêu động, ánh nến lầu các, tay áo tung bay, tiên tiên dục phi, vũ động lâu tâm nguyệt, khúc lưu phiên để phong.

Lưu Vân trước sau mang theo ý cười tà mị ngưng mắt nhìn Mộ Dung Linh, hẳn chưa bao giờ không chuyên tâm mà nhìn chăm chú một người như thế, sau đó cả chính hắn cũng giật mình không thôi. Mà Mộ Dung Linh thì hoàn toàn trầm túy trong đó, mắt tựa hồ chỉ còn lại nụ cười bên môi Lưu Vân, và bóng mình chiếu vào bên trong phượng mâu Lưu Vân, ánh sáng rực rỡ lưu chuyển trong mắt mình. Đường như quên đi hết thấy, không trung vô tận, chỉ còn hai người họ, nhẹ xoay trong gió.....

Cầm nhập vĩ thanh chợt chuyển biến bất ngờ, Lưu Vân lập tức biến hóa vũ bộ(bước nhảy), buông tay vịn Mộ Dung Linh ra, tay phải dùng nội lực, cổ tay hơi chuyển, Mộ Dung Linh không hề phòng bất giác bị phiên chuyển, tay trái vẫn vững vàng bị Lưu Vân nắm, đến nỗi xoay người bất ổn. Y sam nguyệt bạch xòe trong không trung lượn vòng phiên chuyển, hoàn toàn như Lưu Vân sở liệu, lúc y ngửa về phía sau thì bị mình nhẹ nhàng giữ lấy eo. Mộ Dung Linh theo bản năng ôm cổ Lưu Vân, đôi mắt đẹp trừng lớn, hiển nhiên còn chưa phản ứng lại.

Lưu Vân vẫn cười, chăm chú nhìn đôi môi đỏ thắm của y, chợt động lòng, nghĩ đó là tư vị ngọt ngào thế nào. Hẳn là người xưa nay không bạc đãi mình, nghĩ sao cũng liền làm vậy. Theo bản năng mút vào bạc thần ôn nhuận của y, truyền đến vị ngọt ngào, đầu Mộ Dung Linh “Ầm” một tiếng, trong nháy mắt trống rỗng. Y hít sâu vào ngực Lưu Vân, chỉ cảm thấy từng hồi tim đập hữu lực, nhưng không biết là của Lưu Vân hay của mình.

Người xem chung quanh đều ngừng thở, không chuyển mắt nhìn đôi bích nhân trước mặt, thần sắc trên mặt khác nhau, hâm mộ có, ngạc nhiên có, khâm phục có, khinh thường có, trêu ghẹo có, chế nhạo có.... Nhưng không một ai không thấy thưởng tâm duyệt mục (vui tai vui mắt). Vốn rất nhiều người thấy Lưu Vân tướng mạo bình bình, thật không xứng với Mộ Dung Linh bạch y trắng tuyết, quý khí tuấn tú, nhưng khi xem hết vũ kỹ hoa lệ rực rỡ lại khiến người hoa mắt của hắn, không khỏi cảm thán thuyết phục, đối với tướng mạo cũng không quá để ý.

Chẳng biết trong đám người là ai huyết sáo, hí ngữ trêu chọc dần dần vang lên, hai người mới như tỉnh mộng. Mộ Dung Linh hốt hển đẩy Lưu Vân ra, phiên tiêm(mũi quạt) ngang mũi hắn “Người... Người...” Cả nửa ngày mà một câu cũng không nói được. Mọi người vốn tới đây tầm hoan tác nhạc, với vụ này cũng là kiển quái bất quái (thấy chuyện quái dị nhưng không cảm thấy kì quái), trái lại trầm trồ khen ngợi bốn phía.

Lưu Vân cười đến đầy mặt vân đạm phong khinh, nhẹ nhàng đẩy chiết phiến y ra, cười trêu nói: “Chú ý hình tượng.” Mộ Dung Linh khí cực, thầm nghĩ mình tốn bạc tới đây phiêu (phiêu kê ^^), vì sao lại biến thành giống như để cho người khác phiêu ta?! Y mạnh mẽ thu phiến lại, đổi tay quay xuống, đột nhiên chuyển hướng Lưu Vân mặt cười ung dung, ngăm sinh một kế. Lưu Vân nhìn động tác y, với tính cách của y, ngờ y nhất định là nghĩ cách phục thù, cười nhàn nhạt, chỉ cảm thấy thú vị. Lưu Vân dán mắt vào chiết phiến giấu diếm huyền cơ trong tay y, hiển nhiên phòng bị. Không ngờ Mộ Dung Linh lại tịnh không có động tác, chỉ trực tiếp đi ngang qua bên cạnh Lưu Vân, thuận tiện đập một cước thật mạnh, đúng lúc trúng ngay mu bàn chân Lưu Vân, cho hắn trở tay không kịp. Mộ Dung Linh trong lòng cực vui, lại điềm nhiên như không ngồi trở lại.

Vốn dĩ với công lực của Lưu Vân điểm tài mọn ấy tất nhiên là không thèm nói tới, tiếc rằng hắn một lòng nhìn chăm chăm tay đối phương, mà Mộ Dung Linh vốn đang đi, động tác cực kỳ tự nhiên, huống hồ Lưu Vân cũng không ngờ tới y lại.... ra một chiêu trẻ con như vậy, không khỏi dở khóc dở cười.

“Hai vị quả nhiên lợi hại, tại hạ hôm nay coi như đại khai nhãn giới rồi.” Văn Ngọc Tiêu ôm quyền chấp tay nói. Một màn vừa rồi thật sự khiến hắn ngạc nhiên không thôi, đối Lưu Vân sớm đã cam bái hạ phong.

“Đã nhường.” Lưu Vân mỉm cười hoàn lễ, lại phát hiện Mộ Dung Linh chẳng biết khi nào đã ly tịch, chỉ sai người đưa tới một chỉ đoản tiên (tờ giấy nhỏ), hẩn mở ra nhìn, bên trên chỉ viết hai chữ to cứng cáp: “Phong Uyển”.

Phong Uyển ? Nơi nào? Lưu Vân tiện tay niết chỉ phiến thành bột phấn. Thôi rồi, thiếu chút nữa quên chính sự. Hẩn đứng dậy hướng Văn Ngọc Tiêu cáo từ, đi chưa được mấy bước, một nha hoàn bộ dáng quyền tú vội vàng chạy tới, thấp giọng nói: “Lam công tử ngưỡng mộ khách quan vũ kỹ, muốn mời công tử dời bước qua gặp.” Ngừ khí rất cung kính.

Lưu Vân ngẩn ra, mình còn chưa đi tìm y, y đã tự mình tìm tới cửa, nhưng y tìm ta làm gì, bên trong lại có thâm ý gì? Lưu Vân không kịp nghĩ nhiều, bình đến tướng ngăn, nước tới đất chặn đi.

“Vậy làm phiền tỷ tỷ dẫn đường.”

“Công tử thỉnh.”

“Tra ra thế nào?” Cẩm y nam tử trong góc thấp giọng hỏi, đôi mắt đẹp vẫn gắt gao dõi theo Lưu Vân càng đi càng xa.

“Nội viện người kia có một thị vệ công phu không tầm thường, thuộc hạ sợ bút dây động rừng, không dám tùy tiện hành động.... Chưa thể tra được cái gì. Thuộc hạ làm việc bất lợi... Thỉnh chủ tử ban tội!” Hôi y nam tử đứng cạnh cung kính đáp, vài giọt mồ hôi từ bên mặt chảy xuống, hôi y nam tử cúi đầu, thở mạnh cũng không dám.

“Thị vệ? Quả nhiên không đơn giản...” Cẩm y thiếu niên trầm ngâm một lát, nhìn cũng không nhìn gã một lần, thản nhiên nói, “Người trở về lĩnh phạt đi, không có lần sau.”

“... Rõ!” Hôi y nam tử run giọng nói, mới như được đặc xá mà lui ra. “Trở về lĩnh phạt” ít nhất tỏ ý còn muốn dùng gã, nếu như nói “Người đi đi” vậy chính là giống như vứt bỏ phế vật, chết là may, nếu không, khuất nhục bị chủ nhân đuổi đi so với chết còn khó chịu hơn.

Chú thích:

(1) Đây là bài “Cúc hoa” mà anh Vân chôm của thi nhân Hoàng Sào ^^

Đãi đắc thu lai cửu nguyệt bát

Ngã hoa khai thời bách hoa sát

Xung thiên hương trận thâu Trường An

Mãn thành đài tận hoàng kim giáp

Dịch thơ:

Chờ thu tháng chín về nơi

Hoa ta nở rộ hoa người tàn phai

Trường An hương ngút ngập trời

Người mang áo giáp vàng chơi khắp thành

(Hải Đà phỏng dịch)

(2) Câu thơ trên trích trong bài “Tĩnh dạ tứ” của thi tiên Lý Bạch, đúng là ai cũng biết thật =..=

Sàng tiền minh nguyệt quang
Nghị thị địa thượng sương
Cử đầu vọng minh nguyệt
Đê đầu tư cố hương
Dịch thơ:
Bóng trăng soi sáng trước giường
Tưởng như mặt đất trắng sương che mờ
Ngẩng lên trăng tỏ trên trời
Cúi đầu nhung nhớ xa vời cố hương
(Nguyễn Phước Hậu)

21. Quyển 1 - Chương 20: Mê Tình

Chẳng mấy chốc, hai người Lưu Vân đã đi vào Khởi Phụng Lâu của Lam Cần, nha hoàn vào cửa thông báo một tiếng liền lui xuống. Lưu Vân được dẫn vào trong phòng, tuy không phải lần đầu tiên đến, bất quá lần trước quả thật không quá vẻ vang. Lưu Vân lúc này mới lưu ý bố trí trong phòng, chỉ cảm thấy rường cột chạm trổ, quý khí vô cùng, bàn đều là gỗ tử đàn chế thành, sang trọng phi thường, hai bên lấy màn châu thủy *** phân cách, trung gian bốn đạo bình phong khảm kim tương ngọc đại, phân biệt họa mai lan cúc trúc, trang nhã mà không mất vẻ hoa lệ. Lưu Vân không khỏi trầm nghĩ Mị Phụng Các này có phần quá mức xa hoa, hay nó còn có nguồn tiền tài khác?

“Tệ xử (chỗ hèn, cách nói khiêm tốn) chiêu đãi không chu đáo, mong công tử thứ lỗi.” Một mặt lam ảnh vén mạc liêm, chậm rãi đi ra. Người tới đuôi mi mang cười, ánh mắt sinh tình, phụng ba lưu chuyển, phong tình vô hạn. Chính là Lam Cần. Ngoài trừ y đạm lam khoác một kiện thanh sa, tạo cho ngũ quan *** mỹ càng lộ vẻ yêu dã.

Lưu Vân trong lòng cả kinh, y đến khi nào? Minh cư nhiên không hề phát giác. Trên mặt là vẻ cười tùy ý: “Lam công tử thỉnh tại hạ đến, lẽ nào muốn ta dạy người khiêu vũ sao?” Lưu Vân tránh một phen hàn huyền, thẳng vào chủ đề, nghĩ thân phận mình đã bại lộ, chi bằng đi thẳng vào vấn đề, hóa bị động thành chủ động.

“Ha ha, Vân công tử cũng quá nóng tính rồi.” Lam Cần phiêu nhiên đi tới cạnh Lưu Vân, nâng bàn tay trắng nõn nà ôm lấy eo Lưu Vân, ngón tay ngọc vừa vặn đặt ám tử yêu đài (đai lưng màu tím đậm) của hắn, lại không biết tử đài *** trí tuyệt luân này bên trong ẩn giấu phong nhận đủ để trí mạng.

“Lần trước công tử đến đi vội vàng, chưa thể chiêu đãi tốt, Lam Cần hổ thẹn, lần này đặc biệt chuẩn bị mỹ tửu chi quan ‘Vong Quy’ còn thỉnh công tử nể mặt.” Lam Cần thấy hắn không tránh không tránh, hé miệng cười, cả dựa lên ngực hắn.

Lưu Vân cong khoe miệng, vươn tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của y, thật muốn khiến y vô pháp dựa vào người mình nữa. “Nếu đã vậy, Vân mỗ cũng đành cung kính không bằng tuân mệnh.”

Lam Cần cũng không lấy làm điều, không dấu vết nhìn lướt qua ngoài cửa sổ, yên nhiên cười, đem toàn bộ trọng lượng thân thể thác nỡ khuỷu tay Lưu Vân, như để hắn ôm lấy. “Xin cho Lam Cần vì công tử đạn tầu một khúc trợ hứng thế nào?”

“Vân mỗ có được vinh hạnh này, tất nhiên là không thể tốt hơn.”

Lam Cần lúc này mới quỵn luyến không nỡ rời mà đứng dậy, xoay người đi lên cầm tháp, tranh tranh phủ cầm, nhạc thanh du dương uyển chuyển ngâm nga nổi lên, quanh quẩn trong màn hoa, một kiện thất huyền cầm bình thường dưới ngón tay ngọc tiêm gầy của y như nhiễm một tầng mị lực khó nêu tên, làm cho người ta vì đó thật sâu say mê, bất tri bất giác bị dẫn dắt.

Lưu Vân tùy tay thưởng thức chén lưu ly đã chạm một nửa, như cảm thấy ngọc lộ trong suốt bên trong phiếm rực rỡ như lưu li, tửu hương thanh liệt ập vào mũi, khiến người dường như một trận vịnh huyền, như một cơn mây đoàn. Lưu Vân mỉm cười, uống một hơi cạn sạch.

“Hảo tửu, không hổ là tửu trung chi quan.” Hắn vừa định uống thêm một chén, tay giơ lên nhưng không tự chủ tự hạ xuống, miễn cưỡng chống bàn, ánh mắt thanh minh của hắn lại dần dần tan rã. “Người....!” Lam Cần mỉm cười hoặc nhân, Lưu Vân từ từ ngã rạp lên bàn.

Tranh thanh giảm rồi tiêu tan, Lam Cần khe khẽ thở vài tiếng, thấy hắn hoàn toàn không phản ứng, nghĩ hắn đã bị mình khống chế. Cười lạnh, đến gần Lưu Vân, nhấc tay kéo hắn vào lòng, ngón tay ngọc thon dài nhẹ vuốt ve hai gò má Lưu Vân, một tấm nhân bì diện cụ từ từ bong xuống, lộ ra tiểu nhan anh khí tà mị, tuần mỹ như quan ngọc.

“Sách sách,” Lam Cần nâng cằm Lưu Vân, tỉ mỉ quan sát khuôn mặt hắn, phượng nhãn hẹp dài nhắm chặt, bạc thần hơi khép, không phòng bị hiện ra trước mắt y. “Khó trách...” Lam Cần chậm rãi cúi người xuống, muốn ấn lên môi Lưu Vân.

Ngay khi bốn cánh môi tương thiếp, Lam Cần đột nhiên dừng lại, thần sắc biến đổi, không thể tin tưởng lớn hai mắt, Lưu Vân hàng mi phi trường run rẩy, chậm rãi mở đan phượng đóng chặt, đuôi mi hơi nhú, đáy mắt như có một đầm băng ngưng, lạnh lùng mà nhiếp nhân, nào có nửa phần sắc thái tan rã vô thần?

Lam Cần sau một hồi kinh ngạc lại khôi phục bình tĩnh, nhìn lướt qua mệnh môn trên cổ tay bị hắn chế trụ, chậm rãi nói: “Xem ra ta đã coi nhẹ ngươi, bất quá... Vì sao ‘huyền phượng tiên âm’ của ta đối ngươi vô hiệu?”

Lưu Vân cười giảo hoạt, nhẹ nhàng từ hai tai móc ra một đôi tiểu vật mềm mại như bông.

Lam Cần thần sắc cứng đờ: “Ngươi khi nào thì...”

“Vừa rồi lúc ngươi xoay người phủ cầm.” Lưu Vân mỉm cười giải thích nghi hoặc cho y.

Lam Cần đột nhiên cười nói: “Công tử cũng thật là kỳ nhân.”

“Như nhau như nhau.” Lưu Vân khơi mào phượng nhãn, thản nhiên nói, “Lam công tử mệnh trong sớm tối, còn có thể khí định thần nhân như thế, chẳng lẽ không phải ‘kỳ nhân’?”

“Ha ha, đó là bởi vì ta tin rằng công tử sẽ không nỡ giết ta.”

“Úc, vì sao a?” Lưu Vân nheo hai mắt, tay tăng thêm lực đạo.

“Ít nhất là trước khi hỏi ra chuyện ngươi muốn biết, không phải sao?” Lam Cần trưng ra một nụ cười yêu mị, cúi người, dựa vào Lưu Vân.

– Hạ –

“Ít nhất là trước khi hỏi ra chuyện ngươi muốn biết, không phải sao?” Lam Cần trưng ra một nụ cười yêu mị, cúi người, dựa vào Lưu Vân.

Lưu Vân cũng không lưu tâm: “Nếu đã vậy, chắc hẳn công tử cũng hiểu Vân mỗ muốn biết chuyện gì, còn thỉnh nói một chút.”

“Một khi mệnh ta đã trong tay ngươi, cũng không cần giấu diếm.” Lam Cần cân nhắc một phen, thầm nghĩ hắn không mở miệng hỏi, trái lại ta tự mình nói, như vậy, nếu là tai vách mạch rừng, cũng như là ta tự tiết

lộ chuyện cơ mật, chứ không phải do hấn bức bách. Tâm tư kín đáo, nào giống tên “Kiếm si” trong lời đồn kia? Thật sự là nghe danh không bằng mắt thấy. Chẳng qua.... Ha ha, càng thú vị. “Không sai, ta chính là người của Thiên Tuyệt Cung mà ngươi luôn tìm kiếm. Ẩn thân ở đây để làm cơ sở ngầm.

“Cung chủ các ngươi ở đâu?” Với lời y nói, trong lòng Lưu Vân đã sớm đoán được tám chín phần, hôm nay có thể chứng thực.

“Cung chủ thân long kiến thủ bất kiến vĩ, ta làm sao biết được? Bất quá, về điểm này, chỉ sợ Vân công tử so với ta còn rõ ràng hơn.” Lam Cần chớp chớp mắt như trêu đùa nói.

Thật sao, quả nhiên là y, nói như vậy y cũng đã từng tới nơi này. Lưu Vân nghĩ đến chi tiết này, không khỏi nhú nhú mày. “Vậy lão Cung chủ các ngươi đâu? Hiện ở nơi nào?”

“Lão Cung chủ? Từ mấy năm trước Cung chủ tiếp quản Thiên Tuyệt, lão nhân gia đã không biết tung tích. Đừng nói ta, e là cả Cung chủ cũng không biết lão nhân gia thân tại phương nào. Nói không chừng... Sớm... Quy tiên rồi.”

“Cho dù vậy,” Lưu Vân cũng tịnh không dự định từ miệng y dò ra việc này, “Gian xứng các này, ngươi là lão bản phía sau màn sao?”

“Ha ha, làm gì có? Ta cùng Phượng tử đều chẳng biết chút gì về nhau, điểm này tại Mị Phượng Các là mọi người trong lòng hiểu chứ không nói ra, bởi vì nơi này không đề cập tới quá khứ, trầm mê trong vong ưu hương, sinh ý mới có thể phát đạt như thế, không phải sao?”

“Không đề cập tới quá khứ, quá khứ sẽ không tồn tại sao? Chẳng qua là nhất tương tình nguyện, lừa mình dối người mà thôi.” Lưu Vân thân nhiên lắc lắc đầu, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, nói, “Vân công tử còn có một chuyện thỉnh giáo.”

“Vân công tử khách khí.”

“Nếu không phải ta sớm có chuẩn bị, ngươi dự bị làm gì ta?” Lưu Vân một tay chống bàn, khẽ chớp phượng nhãn, mỉm cười nói. Đáy mắt lại không thấy một tia tiểu ý, trong lòng ẩn ẩn cảm thấy chút không ổn. “Giết ta hay là bắt lấy ta, đều chỉ làm người sớm bại lộ?”

“Ha ha, ngươi thật không biết?”

“Thế nào, đừng nói với ta là ngươi vừa ý ta.” Lưu Vân cười đùa nói. Dự cảm bất an lập tức biến thành sự thật, hấn chợt thấy tiểu phúc một trận nóng rực, vọt thẳng lên, toàn thân bắt đầu bứt rứt khó nhin. Hấn thậm kê không ổn, ngàn phòng vạn phòng hấn vẫn biết, nhưng rốt cuộc là khi nào, chén rượu kia hấn rõ ràng....

Lam Cần thấy hấn thần sắc khê biến, trên trán thấm ra từng giọt mồ hôi, tính tính canh giờ, cũng đến thời điểm được hiệu phát tác, lại làm bộ điềm nhiên như không cười nói: “Nếu ta nói... Ta muốn tìm được người thì sao?”

“Hừ, vậy xem ngươi có bản lĩnh này hay không.... Ngươi muốn kéo dài thời gian? Không hề gì, ngươi không nói, chờ ai tới cứu ngươi?” Lưu Vân cố nén từng đợt sóng nhiệt trong thân thể, khẽ cười nói, “Vậy cũng không sao cả, ngươi không nói, ta cũng không có hứng thú biết.” Vốn định thăm vận công bức độc, lại phát hiện, gân mạch học vị bị tắc nghẽn, ngũ tạng lục phủ cũng một trận đau thắt, đành phải thôi. Hấn mạnh mẽ áp chế xúc động muốn đem bấu vật trước mắt hung hăng đè xuống, như tia chớp điểm trụ mấy đại huyết của Lam Cần.

“Giao giải được ra.” Lưu Vân dùng ý chí còn sót lại bóp trụ cần cổ mảnh khảnh của y, lạnh lùng nói.

“Giải được? Vân công tử trúng độc rồi?” Lam Cần trái lại giả bộ kinh ngạc.

“Ngươi không giao giải được cũng được, ngươi hạ chính là tình được. Nếu đã vậy, bổn công tử sẽ thỏa mãn nguyện vọng của ngươi, hy vọng hương vị ngươi không tệ.”

Lưu Vân cười nhẹ sáp tới bên cần cổ trắng ngần của y, há miệng cắn xuống, lập tức lưu lại một loạt dấu răng đỏ thẫm.

Lam Cần ăn đau, kêu lên một tiếng đau đớn, lại cười nói: “Kỳ quái sao?” Hắn liếc về phía bãi nước dãn khô trên bàn, nghĩ là dấu vết lúc Lưu Vân giả bị mê đảo thì nhổ rượu nuốt vào miệng ra.

“Người rõ ràng nhổ rượu ra, vì sao vẫn còn trúng độc? Ha ha, bởi vì có độc không phải rượu, mà là tửu hương, loại hương này gọi là ‘Tình hình’, chỉ cần giải độc, chẳng những đối thân thể vô hại, ngược lại đối người luyện võ có lợi vô cùng, bất quá trái lại, được hiệu chính là gấp mười mị được thông thường, ba canh giờ độc không giải, hẳn phải chết.”

“Người biết kết quả hạ độc là cái gì chứ?” Giọng nói khàn khàn của Lưu Vân lộ ra *** nồng đậm, hai mắt đã đỏ bừng, dục vọng bên trong trào dâng đánh sâu vào thân thể hắn.

“Ta không phải đã nói sao, thứ ta muốn, sẽ không từ thủ đoạn đạt được.” Lam Cần mê hoặc cười nói.

“Như người sở nguyện.” Lưu Vân cắn răng, nhắc Lam Cần, không chút thương tiếc ném y lên giường, mình cũng xoay người lên giường, nhắm ngay đôi môi đỏ ướm át của y, hung hăng hôn xuống, huyết *** nhàn nhạt lan ra trong miệng, Lưu Vân cũng không để ý, chỉ một mực tùy ý cướp đoạt lấy.

Tức thì, một trận cuồng phong mạnh mẽ xẹt qua, Lưu Vân cả kinh, lập tức nhảy lên tránh né, may mà người đến tịnh không phát ra cuồng thứ hai, bằng không Lưu Vân lúc này chân khí tán loạn e là cũng khó có thể ngăn chặn.

Lưu Vân tập trung nhìn vào, không khỏi kinh hãi, tuần nhan lãnh diễm vô song kia chẳng phải Liễm Hàn thì là ai?! Y diện vô biểu tình chuyển hướng Lam Cần không thể nhúc nhích trên giường, *** mâu lãnh nhược hàn thiên thẳng tắp nhìn chăm chăm Lam Cần, liếc cũng không liếc Lưu Vân liếc một cái.

Biến cố xảy ra bất ngờ, làm thần trí Lưu Vân hơi thanh tỉnh. Minh tuy sớm phát giác có người bên ngoài, nhưng chỉ nghĩ là thị vệ lần trước gặp phải, lại không dự đoán được cư nhiên là y, còn không biết bị nghe bao nhiêu, thân phận của mình chắc đã bại lộ rồi. Nghĩ đến đây, Lưu Vân đột nhiên cảm thấy một trận chột dạ. Ngẩng đầu nhìn y lại đối diện với một đôi phượng nhãn tràn đầy oán độc, rồi lại thấy thần sắc Liễm Hàn chột hiện một tia cổ quái.

22. Quyển 1 - Chương 21: Ý Nị – Kiều Diễm

Lưu Vân bừng tỉnh hiểu ra, Lam Cần này chẳng lẽ là... người của y? Lưu Vân trong lòng buồn bã, khoe miệng nhếch lên một mặt cười khổ, lẽ nào đây là “Bắt gian tại giường” trong truyền thuyết?

“Uy, người...”

“Câm miệng.” Liễm Hàn lạnh lùng ngắt lời hắn, nhanh chóng điểm hai cái lên hai vai Lam Cần, giải huyết đạo bị phong bế, “Cút.”

Lam Cần thái độ bình thường đứng dậy, mỉm cười nói: “Người cuối cùng cũng nhìn không được.” Thấy Liễm Hàn càng lộ vẻ giận dữ, nghĩ là sinh khí thật rồi, cũng không chọc y nữa, ném cho Lưu Vân một cái liếc mắt ái muội, phiêu nhiên rời đi.

Lưu Vân cảm thấy thật kỳ quái, nhưng cũng chẳng rảnh nghĩ nhiều, miễn cưỡng định tâm thần, tay đặt bên hông, âm thầm đề phòng, tính xem có mấy phần thắng, trong đầu không tự chủ được nhớ tới thân hình thon dài khiến kẻ khác huyết mạch phún trường của y. Xem ra lần này chạy trời không khỏi nắng rồi.

“Uy, lão huynh, người muốn giết cứ giết, không động thủ là vì phân lượng cống phẩm, giúp tại hạ một việc nhỏ, kêu một nữ nhân tới.” Lưu Vân cố sức ngắt đuôi, bảo trụ một tia lý trí cuối cùng, hơi thở phả ra càng nóng rực, thấy Liễm Hàn không mấy may phản ứng, ngờ rằng y tịnh không vội giết mình, lại nói: “Không dám phiền Liễm huynh, ta tự mình đi giải quyết.” Nói xong liền muốn rời gian phòng, còn ở đây nữa, chính hắn cũng không biết sẽ làm ra chuyện gì.

“Không được!” Liễm Hàn kiếm mi nhíu lại, đoạt trước một bước kéo Lưu Vân ẩn về giường. Nơi băng mâu không gợn sóng của y hiếm khi xuất hiện một tia rung động, gương mặt băng lãnh ít nhiều cũng có chút sinh khí.

Lưu Vân trước mắt một trận vụng huỳnh, ánh mắt dần dần mê ly: “Cái gì...”

“Vì cái gì ta không được?!” Liễm Hàn nghĩ Lưu Vân thà tùy tiện tìm kĩ nữ cũng còn hơn cùng với mình, không khỏi nổi giận. Kỳ thật trước nay y không biết che giấu tình tự, luôn lạnh như băng, bộ dạng cách người ngàn dặm cũng không phải y tận lực giả bộ, mà là vì y vốn không có tình, cũng không có tự, y không cảm thấy rằng như vậy có gì không tốt, thậm chí không biết trừ thứ đó ra hẳn còn có cảm giác gì khác. Khi nhìn thấy hình dáng chân thật của Lưu Vân, y chỉ cảm thấy trong lòng rất buồn, khó chịu nói không nên lời, còn một lần tưởng tên kia len lén hạ kịch độc gì lên mình, hại y tâm mạch kịch liệt rối loạn, hơn nữa cư nhiên dám lừa y, làm y cực kì bức dọc. Vốn định túm Lưu Vân xách ra, hảo hảo đánh một trận cho hả giận, ai ngờ Lam Cần ngu xuẩn kia thế nhưng tự tiện tác chủ dám cả gan hạ độc hắn, nhất định không thể tha! Liễm Hàn gắt gao nhìn chăm chăm Lưu Vân, giống như chọc ra một cái lỗ trên khuôn mặt tuấn đạt của hắn.

Lưu Vân trong đầu “Ầm” một tiếng, đồng tử mặc hắc thành linh mở rộng, trong lòng dĩ nhiên vô pháp tự hỏi, một mảnh trống rỗng. Có lẽ là tác dụng của tình được, hoặc là vì tuấn nhan Liễm Hàn gần trong gang tấc, cảm giác kích động, hưng phấn khó hiểu kích thích trung khu thần kinh.

Mái tóc đen như lụa của Lưu Vân hỗn độn tản ra, hai gò má hơi ửng hồng giao ánh phượng mâu mê mông yêu dã, *** nồng đậm khiến hắn càng như một con hắc báo tà nịnh mà ung hoa (hòa nhã rực rỡ), không chỗ nào không phát ra hấp dẫn nguy hiểm.

Liễm Hàn hầu kết nhẹ nhàng rung động, băng lăng đáy mắt đã sớm hòa tan, thay vào đó là một hồ phượng ba mệnh mông mờ mịt. Phảng phất như bị mê hoặc, Liễm Hàn cúi người xuống, tiến đến bên Lưu Vân gầm nhẹ: “Mạng của ngươi là của ta!” Cho nên ngươi cũng là của ta. Trong lòng y nghĩ thế, như chuyện đương nhiên.

Y nhắm mắt, hưng hăng hôn lên môi Lưu Vân. Xúc cảm mềm mại mà ôn nhuận kỳ diệu chưa từng thể nghiệm qua khiến Liễm Hàn chợt thấy lòng rung động, theo bản năng đi tìm nguồn suối ngọt ngào. Lưu Vân chỉ cảm thấy môi dán vào một tầng sa băng mỏng manh, làm cảm giác khô nóng khó nhịn của mình chậm rãi tan ra, thư sướng cùng tuyệt diệu nói không nên lời. Khẽ khép bạc thân, muốn thứ thơm ngọt này càng thêm xâm nhập. Liễm Hàn thuận thế tham nhập vào, lại đụng phải đầu lưỡi hỏa nhiệt của Lưu Vân, mặc sức khiêu khích mình.

Liễm Hàn mới quen tình sự, toàn bộ dựa vào bản năng dẫn dắt, cũng không có ý thẹn thùng, giống như không cam lòng bị động, Liễm Hàn khơi mào đầu lưỡi chủ động cùng dây dưa, khoái ý nóng ầm từ đầu lưỡi truyền đến, trong cơ thể y cuộn cuộn nổi lên tầng tầng sóng nhiệt. Vô thức vươn tay tham nhập vào lí y Lưu Vân, chạm đến da thịt lại nóng lên, Liễm Hàn cả kinh, lập tức rút tay, không ngờ bị Lưu Vân bắt lấy, đè lên ngực nơi vật áo sớm bị kéo xuống lộ ra tảng lớn da thịt rắn chắc.

Nhịp tim đập mạnh mẽ hữu lực từ dưới tay truyền đến, Liễm Hàn hô hấp cứng lại, hai tay dứt khoát xả y sức trên người Lưu Vân ra, thân hình *** trắng thẳng đến thất lưng, mê hoặc gợi cảm không ngừng tản ra. Y dạo qua xương quai xanh hoàn mỹ của Lưu Vân, cúi đầu cắn xuống.

“Ần...” Cảm giác đau đón mơ hồ làm Lưu Vân càng thấy kích thích, hắn mở đan phượng mê mông, té bào toàn thân phảng phất đều đang gào thét. Lưu Vân đưa tay luồn vào mái tóc như mực đổ xuống của Liễm Hàn, lôi y về phía mình, vững vàng ôm lấy cái cổ gầy, dùng sức mút vào cánh môi mềm ẩm ướt của y. Đưa một tay vòng quanh cần cổ y, xúc cảm trơn mịn như lụa khiến Lưu Vân nhịn không được mặc sức xoa nắn, cuối cùng một tia lý trí cũng đã tan thành mây khói.

Hắn ngồi dậy, dùng sức xé mở trói buộc dư thừa trên người Liễm Hàn, làm cho thân thể mê người của Liễm Hàn lộ ra trọn vẹn trước mắt mình, làn da tiểu mạch sắc bao lấy thân hình cường kiện, đường cong hoàn mỹ dẻo dai mà mềm mại, tiểu phúc Lưu Vân càng nóng rực, cổ họng phát ra một tiếng gầm nhẹ, cắn lên hàm dưới hơi ngẩng cao của y, gặm cắn một hồi, dẫn đến Liễm Hàn kêu rên vài tiếng. Lưu Vân thuận thế từ cằm y liếm cắn, lướt qua cổ, dạo tới xương quai xanh tuyệt đẹp, hưng hăng gặm cắn như trả thù. Một tay ôm eo Liễm Hàn, không ngừng vuốt ve, tay kia không quên môn trốn cơ ngực mê người cùng thủ du đã sớm hồng nhuận ướt át trước ngực y, chầm lẫn khắp nơi.

Khoái cảm nóng rực tê tê đại đại khiến cho Liễm Hàn cả người mềm nhũn, y nửa quỳ gối giữa chân Lưu Vân, cánh tay thon dài dẻo dai vòng qua cổ Lưu Vân, như không chịu thua mà cúi đầu liên tục gặm cắn vai cổ hắn, bên môi không ngừng phát ra tiếng gầm nhẹ hoặc rên rỉ.

Tay phải Lưu Vân từ đường cong bên hông y trượt xuống sau thắt lưng, sau một phen lưu luyến vuốt ve, trực tiếp tham nhập lý khổ, mạnh mẽ kéo xuống, đem hạ thân y cũng hoàn toàn bại lộ, nhưng thấy hỏa nhiệt ở hạ thân Liễm Hàn đã sớm đứng thẳng, chống lại Lưu Vân đang không ngừng khiêu khích cùng ma sát càng thêm trưởng lớn. Lưu Vân cười nhẹ một tiếng, nâng cánh hông y, không ngừng xoa nắn, lại vuốt ve qua lại chỗ khe đùi, tay kia cầm vật hỏa nhiệt của Liễm Hàn, dùng ngón tay khéo léo sáo lộng.

“A..... Ân....” Khoái cảm mãnh liệt từ hạ thân chạy khắp toàn thân Liễm Hàn, trong cơ thể như có sóng nhiệt muốn tuôn trào ra, y kịch liệt lên xuống trườn động thân thể, hưởng thụ khoái cảm Lưu Vân vỗ về chơi đùa phân thân trong tay. Hai tay không tự chủ được loạn trảo trên tấm lưng bóng loáng của Lưu Vân. Rất nhanh, mật dịch nhũ ngân sắc (màu bạc) từ trong tay Lưu Vân chảy ra, Liễm Hàn hét lớn một tiếng, mềm nhũn ngã vào lòng Lưu Vân, không ngừng thở dốc.

Tiếng rên rỉ mê loạn càng kích thích dục vọng Lưu Vân lao nhanh, hấn dùng ngón tay đầy ái dịch dọc theo khe đùi, trượt vào cốc đỉnh còn chưa khai bao của Liễm Hàn, thử thăm dò thân nhập. Cảm giác khác thường khiến Liễm Hàn cả người cứng đờ, lập tức lại mê loạn trong khiêu khích của Lưu Vân với thù lạp đỏ sẫm trước ngực mình.

Lưu Vân vừa liên tục thân nhập hai ngón tay, vừa ác ý quấy nhiễu một phen, dẫn đến Liễm Hàn hung hăng cắn một phát lên sau vai hấn, mới mạnh mẽ rút ra.

Đột nhiên hư không khiến cốc đỉnh Liễm Hàn co rút chặt một hồi, hai tay Lưu Vân nâng thắt lưng y lên, để phân thân gấp khó dẫn nổi của mình thử nhập nơi u thâm kia, bị dừng đạo chật hẹp của Liễm Hàn gắt gao hút lấy.

“Kêu ra đi.... Hàn....” Lưu Vân giọng nói khàn khàn mê hoặc y. Khoái cảm hỏa nhiệt được bao quanh đánh sâu vào tâm thần Lưu Vân.

“A..... A.....” Đau đớn mãnh liệt như xé rách ùn ùn kéo đến, Liễm Hàn ngẩng cao đầu, cắn cổ hầu kết hình thành độ cong đẹp nhất. Móng tay kháp nhập hai vai Lưu Vân, lưu lại từng điểm hồng ngân côi sắc, càng lộ vẻ ái muội mà *** mĩ.

Lưu Vân rốt cuộc kiềm chế không được nữa, liền với tư thế hợp làm một mạnh mẽ xoay người, đem Liễm Hàn đặt ở dưới thân. Kịch liệt va chạm khiến Liễm Hàn mấy lần muốn ngất xỉu, trong thống khoái lại xen lẫn từng tia khoái cảm nhẹ nhẹ, làm y muốn ngừng mà không được.

Hai tay Lưu Vân vịn hai bên eo y, bắt đầu luật động trong cơ thể Liễm Hàn, không quên liên tục gặm cắn cánh môi mê người, mi nhãn phi dương, trượt tới vành tai no đủ, ma sát liếm cắn. Không ngừng bức ra tiếng rên rỉ trầm thấp lại mang theo *** nồng đậm.

Lưu Vân gầm nhẹ một tiếng, toàn bộ tiết vào cơ thể Liễm Hàn, lại rút phân thân ra, bắt đầu sáo lộng chúc dương đã lại ngừng đầu của Liễm Hàn, hỏa nhiệt mình vừa phát tiết lại ngóc dậy lần nữa.

“... Ân.... Không cần... Dừng...” Liễm Hàn mở phượng nhãn mờ mịt ***, từ cổ họng phát ra mấy âm hàm hồ.

“Là không cần... Hay là cần?” Lưu Vân dừng động tác trên tay, tà cười nhìn Liễm Hàn.

Khoái cảm đột nhiên tiêu tán, Liễm Hàn khó chịu vặn vẹo thân thể, vệt đỏ ửng nhàn nhạt phủ kín hai gò má y, phong tình nói không nên lời. “Ân.....”

Lưu Vân quần không được nhiều, khát vọng mình sớm bị y kích khởi nguyên thủy, hấn nâng hai chân thon dài của Liễm Hàn đặt trên vai, mạnh mẽ lần thứ hai xông vào phần cốc.

“... A... A...” Liễm Hàn đau đến cong người, cắn lên người Lưu Vân một cái, lưng cũng bị y trảo ra lưỡng đạo huyết ngân đậm hồng. Từng đợt khoái cảm không ngừng kéo tới, như muốn bao phủ hai người, phẳng phát bông bênh trên mây, lại như rơi xuống vực sâu. Lưu Vân không ngừng trườn sấp, chất lỏng đỏ thắm từ hạ thân Liễm Hàn chảy ra, khai xuất từng đám huyết sắc rải rác, tán loạn một giường yêu dã kiều diễm.....

23. Quyển 1 - Chương 22: Hỉ Hoan Dĩ Phủ – Thích Và Không

Giữa朦胧 lung, Lưu Vân dường như cảm thấy trong cơ thể có dòng khí ấm áp theo gân mạch huyết dịch chạy khắp người, đi tới đâu, cảm giác đau đớn tê dại bị quét sạch tới đó, phẳng phất thân thể tràn ngập lực lượng, thư sướng không nói cũng rõ. Mắt dù chưa mở, mũi tai đã càng thêm thanh minh. Đây chính là “Đối người luyện võ có lợi vô cùng”? Hồi lâu sau Lưu Vân mới chân chính lĩnh hội được thể nào là “Tái ông thất mã, yên tri phi phúc”. ()

Lưu Vân đột nhiên phát hiện bên cạnh như có hô hấp yếu ớt nhưng đều đặn, cả kinh, thân thể nhảy bèn theo phản xạ bật dậy, một tay đưa ngang ngực phòng ngự, một tay ấn trụ bên hông, lại phát giác mình cứ nhiên không một mảnh vải, đầy giường hỗn độn, một nam tử tuấn mỹ tóc đỏ xuống như mực cũng thế, nằm sấp trên giường, hoàn toàn không phản ứng, đại khái là mê man chưa tỉnh. Phút ngạc nhiên ngắn ngủi qua đi, Lưu Vân hơi suy tư, liền hồi tưởng lại tình cảnh điên cuồng đêm qua.

Nói không khiếp sợ là giả: Y sam ngổn ngang rơi đầy đất, chăn đệm nguyệt sắc(xanh nhạt) phủ đầy dấu vết hoan ái, vết đỏ tươi thừa thốt chói mắt, biến ảo thành tảng lớn màu sắc, làn da mạch sắc của Liễm Hàn lộ ra ửng đỏ nhàn nhạt, u hương “Tình hình” liên nhân đã sớm tán đi, khắp phòng *** mỹ tử rõ kích tình đêm qua.

Lưu Vân nhú mi, lắc lắc đầu, không ngờ mình luôn tự nhận là có khả năng tự kiểm chế cũng bị xuân được không chế phạm vào loại sai lầm này. Hay là, từ sâu trong nội tâm cũng muốn? A... Dù vậy, cũng chỉ là nhu cầu sinh lý thôi. Minh rõ ràng... Đã có Tiêu... (ngoan, đừng nghĩ nhiều, anh sẽ còn có vài người nữa ==.)

Lắc lắc đầu, không muốn nghĩ thêm. Lưu Vân cấp tốc mặc y phục, quay đầu nhìn Liễm Hàn say ngủ trên giường, đôi vai lỏa lồ khe khẽ run rẩy. Lưu Vân than nhẹ một tiếng, tiến lên kéo chăn cho y, thiếu chút nữa quên, cuối thu rồi.

Bất kể thế nào, mình đối đãi bạn tình luôn hết sức ôn nhu, hướng chi, còn là một mỹ nam tử nhân gian hiếm có như vậy.... Nam tử? Không phải chứ... Minh thật sự biến thành một tên gay thật rồi?! Cả bạn tình cũng tìm nam.... Quên đi... gay thì gay đi, cận thân tương gian Tiêu người ta cũng chưa nói cái gì, Ngự Lưu Vân ta thành bà mẹ từ hồi nào vậy chứ?! Sách....

Lưu Vân cười nhẹ vài tiếng, giờ là tình cảnh gì rồi, mình còn nghĩ mấy chuyện này. Tốt nhất nên nghĩ xem xử lý người kia thế nào đi. Chỉ sợ chờ y tỉnh, không khéo mình sẽ bị y chém cho cả xương cốt cũng không còn. Đợi đã.... Với võ công người kia, hoàn toàn có thể đẩy mình ra.... Cho dù vì cống phẩm, cũng quá.... Hơn nữa, lời y nói khi đó lại giải thích thế nào?

Chẳng lẽ... Người này cũng là gay? (ai gặp anh cũng gay hết á, yên tâm! =)))

Lưu Vân chọn chọn mi, nghĩ thâm, nếu cứ như vậy không cáo mà biệt, cũng thật không ra gì. Thôi đi, công lực mình đã khôi phục, muốn đi cũng chẳng ai giữ lại được. Lưu Vân trong bụng đã có tính toán, xoay người xuất môn.

“Vân công tử sớm a, không ngủ thêm một lát sao?”

Lưu Vân vừa chuyển bước quẹo qua hành lang gấp khúc, đã gặp một nữ tử trẻ trung, tựa lan can. Nữ tử lúm đồng tiền xinh xắn, diện nhược phù dung mi như liễu, chu thân hào xỉ (môi đỏ răng trắng), tay ngọc thon gầy khẽ lay động vũ phiến, tự kiêu tự mị. Y phục hồng trù lãng la lóa mắt, phủ kín những mảnh hoa ửng đỏ, một con tú kim hỏa phượng hoàng vỗ cách tung bay trên làn váy sinh động như thật. Nhìn thấy Lưu Vân khôi phục diện mạo vốn có, thần sắc sảng sột, lập tức lại cười cười, tựa hồ đã quen.

Lưu Vân giật mình, nhẹ nhàng cười nói: “Phượng cô nương chớ nói đùa, chẳng hay có chuyện gì nhọc công cô nương ở đây chờ tại hạ?”

Nữ tử này không đơn giản, chỉ dựa vào phân trần định này đã đủ khiến hần rửa mắt mà nhìn. Cả Thệ Thần cũng tra không ra nội tình Mị Phượng Các này. Hần hiện tại đã ở đây, chuyện hôm qua chắc hẳn cũng không thể gạt được tai mắt nàng. Quên đi, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, một khi đã tuyệt không can hệ với Thiên Tuyệt Cung thì không sao cả. Chi bằng nói thẳng ra, tin rằng nữ tử là lướt trước mắt, hẳn phải rõ cái gì nên biết, cái gì không nên biết.

Đường như không ngờ Lưu Vân nói trực tiếp như thế, Phương tỷ hé miệng cười, nói: “Người chờ công tử chắc nhiều lắm nhỉ.” Phương tỷ ái muội chớp chớp mắt, “Ta đặc biệt đến nói cho công tử... Nếu muốn tắm rửa, ta đã sai người chuẩn bị xong rồi.” Nâng cánh tay như ngó sen, nhẹ nhàng chỉ hướng cuối hành lang.

“... Đa tạ.” Lưu Vân đang lo không biết đi đâu tìm nước, bất quá, cần tự mình đến nói việc nhỏ này sao? Hơn nữa, câu nói kia là ý gì...

Đối diện với ánh mắt thâm thúy nhìn kỹ của Lưu Vân, Phương tỷ cũng không để ý, như nhìn ra Lưu Vân nghi hoặc, nhàn nhạt mỉm cười nói: “Ta đã bảo nha hoàn đừng đến quấy rầy công tử.” Khẽ chuyển gót sen, bỗng dừng lại, ngoái đầu cười nói: “Chẳng hay vũ kỹ công tử học từ nơi nào? Vũ tư (dáng múa) *** mỹ như vậy thật mới nghe lần đầu, làm tiểu nữ tử đại khai nhãn giới.”

“Nga, tại hạ trời sinh quen tản mạn, chưa từng học, tất cả đều là tự mình tùy tiện biên, khiến cô nương chê cười rồi.” Chẳng lẽ nói với nàng đó là khiêu vũ phương Tây, nói nàng cũng không hiểu.

“Công tử quá khiên tốn.” Phương tỷ che mặt cười, “Công tử gọi ta Phương tỷ là được, không cần khách khí. Nếu công tử có thời gian, được chẳng chỉ điểm một phần? Tiểu nữ tử quả thật rất ngưỡng mộ, chỗ nào mạo muội mong công tử hải hàm.” Phương tỷ thần tình chờ mong nhìn Lưu Vân nói. Đôi mắt đẹp, ba quang trong trẻo, khiến người ta thật khó mà cự tuyệt.

“Chỉ điểm không dám, ngày khác tại hạ có rảnh, nhất định sẽ qua. Ý Phương tỷ thế nào?” Lưu Vân triển nhan cười khẽ. Hắn đương nhiên sẽ không ngốc đến mức nghĩ Phương tỷ tiếp cận hắn thật chỉ vì một mục đích học vũ này, chẳng qua thêm một bằng hữu so với thêm một địch nhân thì tốt hơn, huống chi đối phương còn là mỹ nữ thông linh như thế.

“Tất nhiên là được, vậy thỉnh công tử về sau thường ghé ủng hộ nha.” Phương tỷ giơ vũ phiến, phiêu nhiên rời đi.

A, nữ tử này *** ranh quá, thật là một người làm ăn hiểm có na.

Bên kia, Liễm Hàn đã chuyển tỉnh, nội lực hùng hậu khiến y rất nhanh khôi phục thần trí, lại phát giác hơi ẩm bên cạnh đã sớm tiêu tan. Liễm Hàn nhìn bên giường trống rỗng. Hắn đi rồi? Cư nhiên dám cứ như vậy mà đi? Trong nháy mắt thất thần, *** mâu lại khôi phục bằng hàn xưa nay, băng lạnh nơi đáy mắt dần dần ngưng tụ, thủ hạ y đều biết, đây là điềm báo Cung chủ bọn họ tức giận.

Liễm Hàn đang muốn ngồi dậy, hạ thân lại truyền đến từng cơn đau như xé rách, so với đêm qua, càng hơn trăm ngàn lần, Liễm Hàn kinh hãi, vội vận công điều tức, nhưng hoàn toàn vô dụng. Y không biết đó là tổn thương da thịt, điều lý nội tức tất nhiên là trị không đúng bệnh.

Ngay khi y thề phải đem tên Vân Tiêu ngu xuẩn kia ra thiên đao vạn quả, Lưu Vân đẩy cửa vào. Thấy Liễm Hàn vẫn không mảnh vải che thân, nằm bên giường, đang muốn xuống giường. Tinh mâu hàn mặc trong khoảnh khắc mình tiến vào lóe lên một tia rực rỡ, nhưng khuôn mặt lạnh tuấn như trước không chút thay đổi, vắng trán trơn bóng lại rớm từng giọt mồ hôi.

Xem ra mình đêm qua thật quá điên cuồng mà, Lưu Vân nhìn Liễm Hàn tỏ vẻ cố chống đỡ, không khỏi có phần áy náy. Tiến lên đỡ y, nói: “Ở đây không có người khác, ngươi muốn phát giận, cũng phải mặc y phục vào trước, ân?”

Liễm Hàn ném cho Lưu Vân một ánh mắt, tuyệt không cự tuyệt hẳn dụng chạm.

Lưu Vân kéo y phục đã thành “vải vụn” qua, đỡ khóc đỡ cười lắc lắc đầu, đành phải cởi ngoại sam của mình, phủ lên người y. Lơ đãng lướt qua điểm điểm ửng đỏ rời rạc trước ngực y, bất giác nhìn xuống... Bỗng nhiên đầu nóng lên, như bị điện giật nhảy ra xa một trượng, bất buộc mình nhìn về phía khác, nói: “Hay Liễm huynh tự mình mặc đi... Ngươi không phải... Ghét nhất bị người khác dụng chạm sao?” Tùy tiện tóm lấy một lý do, Lưu Vân xoay người sang chỗ khác, bắt đầu hối hận mình quay lại. Thật không có tự giác, này căn bản chính là dụ người phạm tội!

Liễm Hàn khẽ nhú mi, mình rõ ràng cảm ghét người khác chạm vào mình, đại khái, chỉ có người trước mặt này là ngoại lệ. “... Không sao cả.”

“Vì sao?” Lưu Vân trong lòng khê động, xoay người chọn mi nhìn phía Liễm Hàn, trêu đùa nói, “Phải chăng người cũng thích kẻ hèn mọn này rồi?” Khuôn mặt này quả thật mị lực khôn cùng, chẳng qua nếu vì cái này, người trước mặt chỉ bằng trực tiếp lấy gương tự luyện. Huống hồ bọn họ mới quen chưa tới nửa tháng, lời đã nói với nhau cộng lại còn chưa tới một trăm câu. Nói thích, quá giả, nói là vì lợi ích, Lưu Vân còn hơi tin. Bởi vì, ích so với tình tốt hơn.

Lưu Vân ngoài ý muốn thấy Liễm Hàn nửa ngày không nói lời phản bác, nhưng trên khuôn mặt tuần tú nổi lên một tia nghi hoặc: “Thích? Đó là cái gì?”

“Ách? Chính là... Quên đi, nói người cũng không hiểu.” Lưu Vân ngừng một lát, chợt thấy vị Thiên Tuyệt Cung chủ khuấy cho võ lâm long trời lở đất trước mắt này có phần rất đáng thương, sự kiên cường của y luôn khiến người ta xem nhẹ bỏ qua rằng y vẫn chỉ là một đứa trẻ mới mười bảy mười tám tuổi mà thôi, lại khê cười nói, “Ta cũng vừa mới hiểu. Bất quá, mặc kệ đó là cái gì hoặc người có thích ta hay không, ta đều không quan tâm, bởi vì...” Lưu Vân dùng ngữ khí nghiêm chỉnh hiếm có nói, “Ta sẽ không thích người.”

Liễm Hàn trong lòng chấn động, tuy y không biết “Thích” là ý gì, nhưng Lưu Vân chắc chắn như vậy, như đang đâm vào lòng y một dao. Y thoát nâng tầm mắt, nhìn chăm chăm làm Lưu Vân có chút sợ hãi. Bỗng lại nghĩ tới cái gì, đứng lý hợp tình nói: “Người đã là người của ta.”

Gì? Thật chịu thua y! Lưu Vân nhẹ nhàng cười, vốn định sửa y, lại cảm thấy càng tỏ càng đen, chỉ nói: “Không phải.”

“Phải.”

“Không phải.”

“Phải.”

“Không phải.”

“Phải.”

“Không... Ai, anh bạn nhỏ, ta không trách người không có văn hóa nghe không hiểu tiếng Trung. ‘Người của ta’ là chỉ ‘ái nhân’, ‘thích’ chỉ có thể nói với ‘ái nhân’, có hiểu hay không?” Lưu Vân thấy Liễm Hàn vẫn diện vô biểu tình nhìn mình chăm chăm, nhưng *** mâu bắt đầu lộ ra lưu quang khó hiểu.

“... Hơn nữa người, tuyệt không phải thích ta. Mà bởi vì, với người mà nói, ta có lẽ là một người đặc biệt, thế nhưng cái gọi là ‘thích từ cái nhìn đầu tiên’ này không gọi là thích thật sự.” Lưu Vân thần nhiên nói. Hắn đang thuyết phục Liễm Hàn, lẽ nào không phải đang thuyết phục chính hắn?

Thấy Liễm Hàn vẫn cứ trầm mặc, Lưu Vân chỉ nghĩ mình đoán đúng rồi. Lòng vốn nên thở phào nhẹ nhõm, lại buồn bực. “Chuyện hôm qua... Quên nó đi. Giao ước giữa người và ta, ta vẫn tuân thủ. Thân phận của ta chắc người cũng đã biết, chuyện nào ra chuyện đó, đừng đem ân oán giữa chúng ta tính đến người không liên can. Nếu như người còn muốn giết ta, hoàn toàn tuân theo.” Chẳng qua, giết được hay không còn coi bản lĩnh của người.

Lăn lộn trong xã hội hiện đại mà lớn lên, Lưu Vân luôn giữ vững nguyên tắc tận hưởng lạc thú trước mắt, tình một đêm vốn không có gì, nhưng dây dưa tới tình cảm thì phiền toái. Huống chi, còn có Lưu Tiêu.... Chí nguy, quên y mất rồi...

Không thể trì hoãn thêm, chính sự phải mau chóng giải quyết. Lưu Vân nhìn Liễm Hàn, hít sâu một hơi, thôi, dứt khoát làm thì làm đi. “Nước đã chuẩn bị xong, ra cửa quẹo trái, cuối hành lang gấp khúc. Người tự mình lo liệu. Sau này còn gặp lại.”

Không có lời âu yếm, không có ôn nhu, thậm chí cả rửa sạch cũng không có. Lưu Vân xoay người rời đi tuyệt không ngoảnh lại. Đây e là một lần lộ thủy ân trạch tệ nhất của hắn.

Mãi đến khi Lưu Vân ra khỏi phòng thật lâu, Liễm Hàn cũng không hề nói một câu, không biểu lộ một tia cảm xúc. Hồi lâu, y lẩm bẩm nói: “Có ăn thịt thỏ đâu, vì sao lại thấy khổ (đắng)” Đột nhiên, y nhanh chóng mặc hết y phục vào, không quan tâm vết thương nơi hạ thân, vụt ra khỏi phòng.

Giết hắn, sẽ không cảm thấy khổ (đau khổ) nữa!

Chú thích:

() Tái ông thất mã []: Tái ông mất ngựa, hoạ phúc khôn lường. Tương truyền: Có một ông già ở vùng biên giới bị mất ngựa, mọi người đến an ủi ông, ông bảo rằng: “làm sao biết đó không phải là cái phúc?”. Ít lâu sau, con ngựa của ông quay trở về kéo thêm một con ngựa nữa. Mọi người đến chúc mừng, ông bảo biết đâu đó lại là hoạ. Quả vậy, con trai ông vì cười tuần mã bị ngã què chân. Mọi người đến an ủi, ông bảo không chừng thế lại là phúc. Chẳng bao lâu, có giặc, trai tráng phải ra trận, riêng con ông vì tàn tật được ở nhà sống sót. Ví với chuyện không hay trong một hoàn cảnh nào đó có thể biến thành chuyện tốt.

24. Quyển 1 - Chương 23: Tri Kỷ

Lưu Vân rời Mị Phượng Các, thẳng hướng tửu lâu của Thệ Thần, biết được Lưu Tiêu đã đi, chỉ để Thệ ở đây chờ. Chẳng hiểu vì sao, Lưu Vân lại thấy thờ dài nhẹ nhõm.

“Vân huynh định cứ như vậy tiến cung?” Thệ Thần cầm chén sứ xanh trong tay, mỉm cười quan sát nam tử tuần dật y sam bất chỉnh trước mắt, thuận tay đem chén sứ đã sớm chuẩn bị rót đầy “Minh Huân”, từng làn hương say lòng người phiêu nhiên lan tỏa, thấm đẫm gian phòng *** xảo, tâm khoáng thần di. (tâm thần sáng khoái)

Lưu Vân ngưỡng nghệu dựa vào một bên ghế, mái tóc đen như lụa tùy ý buộc lên, tán loạn rải trên lưng ghế, vài lọn tóc nhẹ rời rạc hất trên trán, uốn bên tai, hiển nhiên là do gấp gáp nên không để ý. “Làm gì có? Cho nên ta tìm đến Thệ ngươi nha, show một màn cho ngươi xem bản lĩnh của gia.”

“Tú?” Thệ Thần nhướng mi, mặc đồng thâm thúy phản chiếu khuôn mặt thoảng lộ vẻ biếng nhác của Lưu Vân.

“...” Lưu Vân thần sắc cứng đờ, bất tri bất giác quên mất là ở trước mặt con hồ ly này lại càng không thể lơ đãng, “Ách, giúp ta tái chế một cái ‘mặt’, tốt nhất là giống lúc trước... Mặt khác,” Lưu Vân một tay chống má, tay kia nâng chén sứ xanh lên một hơi uống cạn, đầu ngón tay khê bẩn, chén sứ xanh bóng loáng như ngọc *** chuẩn trượt vào tay Thệ, Lưu Vân cười hắc hắc nói, “Thêm một chén đi.” Dứt lời, như luyện tiếu vươn đầu lưỡi, nhẹ nhàng liếm cánh môi dưới ẩm nóng.

Thệ Thần sững sờ, cố gắng dời tầm mắt khỏi đường môi hoàn mỹ của hắn, lập tức theo lời châm thêm rượu, nhàn nhạt mỉm cười nói: “Ngoại trừ vật đó ra, Vân huynh chắc hẳn còn cần một món đồ quan trọng nữa.”

“Nga? Ngươi biết?” Lưu Vân ý cười càng tăng, đưa chén rượu đến bên miệng, khê nhấp một ngụm, hỏi.

“A, không có nó, đốc sát quan hẳn sẽ không tin ngươi. Tiểu Ly chính là náo loạn nửa ngày mới được, Vân huynh tựa hồ lại thiếu ta một cái nhân tình rồi. Đúng rồi, Vân huynh vừa tới gian Các kia sao? Ta đoán ngươi hẳn là có suy tính, nên tự chủ trương khuyên Tiêu huynh đi trước. Ngươi sẽ không trách ta ‘chia rẽ’ các ngươi chứ?”

“Ha ha, người hiểu ta, chỉ Thệ Thần.” Lưu Vân nâng chén, phượng mâu nhìn y lấp lánh tán thưởng, hai người nhìn nhau cười, cùng ngửa đầu uống cạn.

“Tửu phòng tri kỷ thiên bôi thiếu.” (Gặp được người tri kỷ, rượu có cùng uống ngàn chén vẫn cảm thấy ít)

“Nói rất hay, nếu đã ‘thiên bôi thiếu’ hôm nay ngươi ta đồng ẩm vạn bôi thế nào?”

“Thật tốt quá, chẳng qua chỉ sợ có người uống rồi say túy lúy a...”

“A, thử xem xem.”

....

“Giờ này Tiểu Ly cũng nên đến rồi.” Thệ Thần nhìn hướng ngoài cửa sổ, bất tri bất giác, ngày đã quá trưa.

“Ta cũng nên đi thôi. Đúng rồi, Thệ, bảo hỏa kế của ngươi cho ta mượn một kiện y phục thô bỉ chút.” Lưu Vân dựa ghế tửu đàn, mảy may không có ý định đứng dậy.

Thệ Thần mỉm cười, ném cho hắn một tay nải, bộ dạng “ta đã biết”.

Lưu Vân không chút kinh ngạc đón lấy, cũng lười đứng dậy, hoàn toàn không có kị cở bỏ y đai (thắt lưng) chuẩn bị thay.

“Khoan đã,” Thệ Thần xấu hổ khụ hai tiếng nói, “Ta vẫn nên tránh đi trước, ‘trách nhiệm’ này ta cũng không dám gánh.”

“Cái gì trách nhiệm?” Lưu Vân dừng động tác, chọn mi hỏi. Hai đại nam nhân còn có gì phải tránh? Chẳng lẽ vậy cũng coi là “Trinh tiết” nam nhân? Đùa kiểu gì vậy? Vậy Liễm Hàn... Không phải chứ...

“Vân huynh lẽ nào cả thường thức cơ bản này cũng quên? Bị người khác nhìn thấy thân thể sẽ bị xem như ‘không thuần’, vô luận nam nữ, đều phải chịu trách nhiệm với đối phương, đây chính là đại sự liên quan đến danh tiết tôn nghiêm, có rất nhiều người coi chuyện này so với sinh mệnh còn quan trọng hơn.”

Thệ Thần chăm chú nhìn Lưu Vân phượng mâu thoáng thất thần, chợt nửa đùa nửa thật nói: “Nếu người là nữ tử, ta còn có thể cân nhắc chuyện thú người.”

“Hừ, câu cuối xin trả lại người.” Lưu Vân cười cười không để tâm, nhưng trong lòng đã thiên hồi bách chuyển. Nếu chỉ vì loại đạo đức quái lạ này, vậy lẽ nào là ta tự mình đa tình? Ha, buồn cười. Tâm tình hần vốn nên thoải mái lại không khỏi nổi lên một tia mất mát nhàn nhạt. Người a, quả nhiên là động vật hư vinh.

Lưu Vân cấp tốc thay cho xong y sam trong phòng, nhưng vẫn không buộc được tóc, loại chuyện *** tế này hần làm sao biết? Lưu Vân chán ghét lôi dây cột tóc ra, dứt khoát không để ý nữa. Nào biết ra khỏi phòng, lại dẫn tới Thệ Thần cười khê một trận.

“Vân huynh đáng vẻ ‘bồng đầu cấu diện’ (đầu xù, mặt bấn =)) như vậy, e rằng còn chưa kéo bằng văn xuôi, đã bị thị vệ đuổi đi rồi.” Thệ Thần trêu ghẹo nói, thuận tay lấy từ trong tủ ra một chiếc lược gỗ cẩu (***) bụt), “Nếu Vân huynh không chê, để ta làm giúp.”

“Vậy làm phiền rồi.” Lưu Vân trái lại cũng vui vẻ khi bớt được việc, chưa từng lưu ý nét kinh ngạc chợt lóe rồi biến mất trong đôi mắt sâu thẳm của y.

Thệ Thần gọn lên một mặt cười yếu ớt, nhẹ nhàng vén mái tóc tơ lụa đen như mực của Lưu Vân, tách hai phần tóc mai ra chải, dùng một sợi dây cột tóc thâm tử (tím sẫm) buộc lại, gọn gàng mà thoải mái, rất hợp tâm ý Lưu Vân.

Chiếc lược gỗ cẩu trượt qua từng sợi tóc đen, ai cũng không nói gì, đều không muốn phá vỡ sự ngẫm hiểu yên lặng mà an tường này.

Đáng tiếc trời không chiều lòng người, một trận bước chân dồn dập từ xa tới gần, theo một tiếng “Ầm”, thanh thạch môn bị mở ra thô bạo, theo đó vang lên một thanh âm thoáng mang tính trẻ con: “Đại ca, Mặc Ngọc người muốn mượn bao... Các người đang làm gì?!” Trời ạ! Đại ca hần cư nhiên giúp người khác chải tóc! Lại còn là tên này.... Y điên phải không?

Lưu Vân lười biếng mở mắt, không phải chải đầu sao, cần kinh ngạc vậy? Hay là tiểu quỷ này.... A, vậy thú vị. Hần nhướng nhướng mi, quét qua giữa hai huynh đệ Thệ gia vài lần, nghiền ngẫm cười điệu: “Người nói xem?”

“Cái gì!” Lời nói ái muội làm Thệ Ly trướng đỏ cả khuôn mặt nhỏ, “Người có biết chuyện này nghĩa là...”

“Được rồi, này cũng không có gì.” Thệ Thần thu hồi lược, dương nụ cười chiêu bài, thuận lợi hấp dẫn lực chú ý của tiểu đệ, “Mặc Ngọc đâu?”

“Hừ, dưới lầu.” Thệ Ly hung hăng nhìn chòng chọc Lưu Vân đang đẩy mặt cười xấu, nói.

Lưu Vân đeo nhân bì diện cụ đã được làm xong, diễm nhiên như không đi qua sát bên tiểu quỷ, bỗng quay đầu ở bên tai hần trêu ghẹo: “Nghe lời đại ca quá ha, trẻ nhỏ dễ dạy. Ha ha...” Ung dung né một chưởng nhanh mà mạnh của hần, cười to rời đi.

“Đáng ghét! Đại ca, người vì sao...” Thệ Ly nhìn hướng bóng lưng Lưu Vân biến mất mà hung hăng đực một lỗ, lại như giận dữ đặt mông ngồi cạnh bàn, vừa buồn bực, vừa ủy khuất nhìn đại ca nhà mình, trừng đôi mắt to ngập nước, cắn môi nửa ngày mới làu bàu, “Đại ca không phải nói, nam tử Huyền quốc, chỉ có

đối với phu tể thành thân mới có thể chải tóc sao?” Trước kia bất kể xin thế nào, đại ca nhất định không chịu chải tóc cho ta, tên gia hỏa kia dựa vào cái gì?!

Thệ Thần khẽ cười nói: “Đó tất nhiên là gạt người rồi.”

“Vì sao?!”

“Bởi vì...” Thệ Thần cười nheo nheo chớp mũi thật cao của tiểu quý, “Tóc của người lúc nào cũng dính dính, vuốt không thoải mái.”

“.....”

Từ đó về sau, tiểu thiếu gia Thệ gia bắt đầu mỗi ngày sớm muộn gì cũng gội đầu một lần, nha hoàn hạ nhân đều thấy kì quái.

Ý thu long lạnh, gió qua xào xạc, uyển nội yên tĩnh, phong diệp đỏ rực chung quanh bay múa, màn lụa mỏng nổi bật bên trong đình đài lưu tạ, một nam tử tựa vào ghế quý phi thoải mái, nhàn nhã phẩm hương minh (trà thơm). Khuôn mặt nam tử được thanh sa bay lên che khuất, mơ hồ chỉ thấy bạch y trắng tuyết.

Khoảnh khắc, một hồng sam nữ tử chậm chậm đi tới, bước đi nhẹ nhàng mà có vận luật, lộ vẻ vô công không yếu. Nữ tử chu thần hạo xỉ, mi nhược đại liễu, gót sen uyển chuyển, ở ngoài mạn sa, nửa quỳ một chân, thần sắc cung kính nói: “Phượng Dao tham kiến công tử gia.”

“Đứng dậy đi. Hửn... Có đáp ứng?” Giọng nói dễ nghe từ trong mạn sa vang lên, lộ ra một tia mong đợi như có như không.

“Tạ công tử gia.” Hồng sam nữ tử tự xưng Phượng Dao nhẹ nhàng đứng dậy, đôi mắt sáng chột hiện chút ý cười, “Khải bẩm công tử gia, hửn đã đáp ứng.”

“Có hoài nghi?”

“Hửn là có, bất quá... Tựa hồ cũng không để ý.” Hồng sam nữ tử mặt lộ vẻ nghi hoặc, vốn tưởng rằng phải tốn nhiều lời lẽ, công phu thủ đoạn, không ngờ tới người kia cư nhiên chấp nhận sáng khoái như vậy, thật khiến người kinh ngạc.

“Hử, dù trời có sập xuống, chỉ cần không nện trúng người hửn, hửn sẽ không quan tâm.” Người trong trường cười nói, “Người cẩn thận chút, hửn không giống người thường, người... Xem rồi lo liệu.” Ý vốn muốn dẫn dò nàng đừng động gì tới tâm tư người trong Các, nhưng cuối cùng không nói ra.

“Phượng Dao hiểu rõ.” Hồng sam nữ tử tâm linh thần hội, giãn mi cười nói, “Công tử gia cần gọi mấy cô nương hầu hạ?”

“Phụ!” Bạch y nam tử đang uống trà thiếu chút nữa phun ra một miệng trà, “Khụ, khụ, không cần, người lui xuống đi.” Bộ dạng y thoát nhìn dục cầu bất mãn đến vậy sao?

Hồng sam nữ tử sững sốt, lập tức lên tiếng đáp lại, gợn một mặt cười ý vị thâm trường lui xuống.

25. Quyển 1 - Chương 24: Thí Mã

Lưu Vân vừa xuống lầu, Tiểu Ban liền như có cảm giác mà kêu to lên, hửn khẽ vỗ về đồng bọn lâu ngày không gặp, dắt Tiểu Ban thẳng hướng treo hoàng băng. Xa xa đã thấy băng cáo thị vàng rực rõ vẫn nguyên vẹn dán ở đó. Hửn cố tình vòng vài vòng, lơ đãng đến gần, không ngoài dự đoán, chỉ chốc lát đã có một người bộ dáng thị vệ tiến lên hỏi thăm, thấy Tiểu Ban, sau một phen kinh ngạc, dẫn Lưu Vân đi vào.

Mọi người biết được con linh mã dã tính khó thuần này cư nhiên do một người trẻ tuổi tướng mạo xấu xí như vậy tuần phục, đều rất kinh ngạc, nhiều hơn là không thể tin — sự phụ có năng lực ít nhất cũng phải là hán tử cường tráng trải qua mấy chục năm rèn luyện, một tên hoàng mao tiểu tử có chỗ nào hơn người được?

Cũng có người khinh thường cười nói: “Mặc Ngọc này không phải là người cuỗ ở đâu về đấy chứ. Ha ha....”

Lưu Vân chẳng ừ hử gì nhú nhú mi, không thèm để ý, chỉ âm thầm quan sát nam tử trên thủ tọa. Chỉ thấy y tướng mạo thanh tú, khí vũ hiên ngang trông rất trẻ, ước chừng không quá ba mươi, thân huyền thanh quan bào, hiển nhiên quan phẩm không thấp, trên phát quan xen ngang một cây ngọc trám thanh trúc, giống như người đọc sách. Y ngồi ngay ngắn, chỉ nhàn nhạt đánh giá Lưu Vân, mặc cho những người khác cười một trận, mới mở miệng nói: “Người nói người là Vân Tiêu? Mặc Ngọc này là người đích thân thuần phục?”

“Đúng vậy.” Lưu Vân hơi khom người, chấp tay nói. Dứt lời, ngẩng đầu đối diện.

“Lớn mật! Đường đại nhân chính là lễ bộ thị lang, há lại để tiện dân người có thể khinh nhờn?!” Người có vẻ là đầu lĩnh thị vệ ngồi bên cạnh quát lên. Chính là nam nhân xuất ngôn cười nhạo vừa rồi.

Lưu Vân cũng không giận, thu hồi tầm mắt, chấp tay nói: “Tiểu nhân nhất giới thảo dân, không biết lễ nghi, thỉnh đại nhân thứ tội.”

Thị vệ kia thấy Lưu Vân ăn nói khếp nép, trong bụng đang cực kỳ đắc ý, lại nghe được hắn nói:

“Bất quá, thảo dân đáp lời đại nhân, tất nhiên hẳn là nhìn đại nhân, bày tỏ tôn kính, nếu thảo dân nhìn vị đại ca ngài, chẳng lẽ không phải nói người mới là đại nhân?”

“Ai bảo người nhìn ta?! Cúi đầu nhìn bàn chân người!” Thị vệ kia giận dữ, lập tức ăn nói bạt mạng. Mọi người nghe vậy đều nhú nhú mày.

“Chân thảo dân có thể nào đánh đồng cùng Đường đại nhân chứ? Thị vệ đại ca chó chiết sát (tổn thọ) tiểu dân.” Lưu Vân thái độ ra vẻ cung kính, lại mang theo châm chích.

“Người! Ta.... Đây...”

Mọi người thấy Lục đầu lĩnh bình thường ngang ngược phách lối bị chẹt, trong lòng không khỏi sảng khoái vô cùng, chỉ ngại thể diện cấp trên nên không dám cười ra tiếng.

“Được rồi. Lục thống lĩnh, người lui ra đi.” Nam tử trên thủ tọa mở miệng nói. Y vốn vẫn không quen nhìn tác phong hành sự khi thiện phạ ác của tên Lục Nhâm Cổ này, thấy Lưu Vân phản kích không hề khách khí, chợt sinh hảo cảm với hắn, nói chuyện cũng ôn hòa hơn: “Vậy người có thể chứng minh con ngựa này là người đích thân thuần chứ?”

“Tất nhiên rồi.” Dứt lời, gọi người dắt Tiểu Ban, cùng mọi người ra ngoài cửa phủ.

Trong một khắc hắn leo lên lưng ngựa, dư quang thoáng thấy một bóng đen khá quen thuộc bỗng nhiên xuất hiện, trong nháy mắt đã lướt tới trước mặt. Chính là Liễm Hàn!

Lưu Vân cả kinh, chưa kịp suy nghĩ, một trận cuồng phong mạnh mẽ đã tới. Lưu Vân bản năng nghiêng mình tránh né, nhưng vô lực điểm, mắt thấy sắp ngã xuống đất, theo mọi người kinh hô một tiếng, chân trái Lưu Vân câu bụng ngựa, hai tay chống đất, hơi vận lực dội lên, lại xoay người vững vàng ngồi trên lưng ngựa.

Người vây xem mới lau một phen mồ hôi lạnh, lại thấy hắc y nhân kia tiếp tục đá tới.

Lưu Vân rung mình, tên này muốn giết ta?! Dưới tay võ nhẹ lưng ngựa, hướng về phía trước nhảy lên, Liễm Hàn nhào vào khoảng không, Lưu Vân lộn một vòng trên không trung, lúc rơi xuống hóa giải mấy chiêu của y. Lưu Vân hạ giọng quát: “Người không cần cố gắng nữa?!”

Liễm Hàn nghe vậy dừng lại, một khắc do dự, bị Lưu Vân thừa cơ tóm lấy kéo vào lòng.

“Buông tay!” Cảm giác khác thường từ vòng tay ấm áp của hắn truyền đến tâm, Liễm Hàn giống như bị phồng, đột nhiên co người, mà Tiểu Ban dưới thân hiển nhiên không muốn người xa lạ ngoại trừ chủ nhân cười trên người mình, hí vang một tiếng, hai vó trước giơ lên, muốn quăng y xuống.

Lưu Vân nhú nhú mày, vô thức gắt gao ôm lấy Liễm Hàn, ghì chặt dây cương, quát: “Tiểu Ban! Bình tĩnh nào! Hu- uy, lão huynh, đừng động! Người muốn ngã xuống cũng đừng liên lụy ta!” Quan chủ khẩu còn đang nhìn! Tuần mã sư từ trên ngựa ngã xuống cũng không phải mất mặt bình thường!

Lưu Vân cúi xuống bên tai Liễm Hàn thì thầm: “Người muốn tiến cung đúng không. Vậy thì an phận chút cho ta!” Thật vất vả trấn an Tiểu Ban. Hắn đương nhiên không tin Liễm Hàn lên Huyền Diệu chỉ vì hắn, nói không chừng, mình mới là người thuận tiện. Mọi hành động của Thiên Tuyệt Cung e rằng có cừu oán với triều đình thậm chí là hoàng thất, tốt nhất là như thế, vậy hắn chỉ cần lợi dụng cơ hội này, thừa dịp loạn tìm hai thứ kia, rồi rời đi sớm sớm.

Quả nhiên, Liễm Hàn thoát cái ngắc đầu lên, có phần không thể tin nhìn chằm chằm Lưu Vân, cũng ngừng giây dựa, thấp giọng nói: “Người nói cái gì?”

“Ta có cách mang người tiến cung. Bất qua, người phải nghe lời ta. Bằng không, ta sẽ đi cho bọn họ hay người chính là tội phạm quan trọng bị triều đình truy nã, hừ, đến lúc đó coi còn đùa được nữa không.” Bởi vì không ai gặp qua tướng mạo Liễm Hàn, cho nên y đi trên đường cũng không ai nhận ra. Đương nhiên, nếu y liều chết không thừa nhận, Lưu Vân cũng chẳng có cách nào, chẳng qua, hắn biết chắc Liễm Hàn nhất định không làm quỷ nhát gan, càng nhất định không nói dối. Trước mặt y, Lưu Vân rất vui vẻ làm một tên “Tiểu nhân gian trá”.

Thấy Liễm Hàn không hề lên tiếng, ngoan ngoãn mặc mình ôm, Lưu Vân khẽ thở phào một hơi, thay bằng vẻ tươi cười quen thuộc. Tương lai còn dài, từ từ khuyên y bỏ ý định giết mình. Dù sao.... Hết thấy đều chỉ là một “Hiếu lăm”... mà thôi...

Mọi người chẳng hiểu tại sao bị gạt sang một bên thấy tình thế ổn định, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, vốn còn tưởng hắc y nhân kia tìm đến tiểu tử này trả thù, hiện tại xem hai người bọn họ “thân mật” cười chung một con ngựa như thế, quan hệ thật đúng là khác biệt.

“Hai vị đi cùng sao?” Đường Vũ Trúc sai bước tới, vẫn bảo trì hàm dưỡng cực hảo. Thuở nhỏ y vui đùa đọc thi thư, chưa từng giao thiệp với giang hồ, càng đừng nói có cơ hội nhìn thấy cao thủ so chiêu, vừa rồi nhìn hai người họ võ nghệ *** diệu, tuy trong lòng không tránh khỏi có phần sợ hãi, nhưng càng không kèm nổi hết sức tán thưởng.

Lưu Vân kéo Liễm Hàn xuống ngựa, nghe Đường đại nhân hỏi vậy, đơn giản thuận nước đẩy thuyền. “Không sai, y là... sư đệ của thảo dân, Liễm Hàn.” Lưu Vân liếc Liễm Hàn, thấy y không lên tiếng, liền nói như thật, “Sư đệ này của thảo dân xưa nay tâm cao khí ngạo, y biết hôm nay ta đến yết bái, tâm không cam, cũng muốn đến thử tài nghệ một lần, chỉ là phương thức có phần không thỏa đáng, kinh nhiều đại nhân, mong đại nhân thứ tội.” Dứt lời, Lưu Vân chỉ cảm thấy phía sau lạnh lẽo, luồng sát khí này không rõ ràng, khỏi nói cũng biết là ai. May phước Đường đại nhân đối với chuyện này hoàn toàn không phát giác, chỉ có Lưu Vân trong bụng cười thầm.

Mọi người lúc này mới thấy rõ tướng mạo Liễm Hàn, đều hít một hơi, đưa mắt nhìn nhau, thật có nam tử tuấn mỹ đến thế?

Liễm Hàn hoàn toàn lơ đi những ánh mắt kinh diễm này, chỉ liếc Lưu Vân, chẳng biết hắn đang làm cái quỷ gì.

Đường Vũ Trúc nhìn Liễm Hàn ngẩn ra hồi lâu, mới như bừng tỉnh gật gật đầu, nói: “Không biết hai vị sư thừa nơi nào?”

“Sư phụ của thảo dân chính là một vị ẩn thế cao nhân cùng Lôi Đình Vạn Quân Thanh Long Môn có chút sâu xa, e là đại nhân chưa từng nghe nói.” Lưu Vân thuận miệng cười ha ha, đã là ẩn sĩ, y hiển nhiên không tiện hỏi thăm, kéo Thanh Long Môn vào, một hư một thực, thứ nhất hợp tình hợp lý, thứ hai cũng chẳng cách nào kiểm chứng.

“Nguyên lai như thế.” Đường Vũ Trúc thấy Lưu Vân vẻ mặt chân thành, hơn nữa vốn ngay từ đầu đã có hảo cảm, cũng không hoài nghi nữa. Chuyển hướng mọi người nói: “Ngự thuật của Vân công tử vừa rồi mọi người cũng đều nhìn thấy, nếu không có ý kiến khác, vậy thỉnh Vân công tử đảm nhiệm chức ‘Ngự sư’. Chư vị ý hạ thế nào?”

Người ra quyết sách trong này vốn chính là y, những người khác chức vị thấp kém, tất nhiên là không thể dị nghị, huống hồ thấy hắn ăn chẹt thống lĩnh kia, lại thêm vừa rồi triển hiện võ công *** diệu, không khỏi làm chúng thị vệ phục sát đất, đương nhiên là gơ hai tay tán thành. Bất quá, ngoại trừ tên Lục thống lĩnh tức giận thối râu tròng mắt nhưng lại bó tay ra.

“Đa tạ đại nhân, thảo dân còn có một yêu cầu.” Lưu Vân tỏ vẻ mừng rỡ, chấp tay thờ dài nói.

“Người cứ nói, không cần đa lễ.” Đường Vũ Trúc khẽ cười nói.

“Sự đệ này của thảo dân cũng thập phần có năng lực, chẳng hay có thể để y cùng theo ta, có một người trợ giúp, cũng được thêm kiến thức?” Lưu Vân đưa mắt ra hiệu cho Liễm Hàn, ý bảo y phối hợp. Nhưng thấy Liễm Hàn chỉ lạnh lùng nhìn, không hề phản ứng, hoàn toàn không có ý nói câu gì.

Cái tên này! Lưu Vân thầm đảo cặp mắt trắng dã. Lại xoay chuyển suy nghĩ, với tính cách lãnh tình của y, chưa đập hấn rút dài đã không tệ rồi, còn trông cậy vào y theo mình nói dối sao? Chẳng qua, vậy cũng tốt, tránh làm y nhiễm phải tính nết mình, biến thành đối trá. Liễm Hàn tuyệt đối không xưng được thiện lương, nhưng ở một phương diện nào đó mà nói, y ít nhất là chính trực. Lưu Vân trong lòng than nhẹ, ở thế đạo như vậy, nếu không có một thân võ công cùng thế lực khiến kẻ khác thán phục, dựa vào hấn, làm sao sống sót?

Đường Vũ Trúc nghĩ nghĩ, dù sao công việc của ngự sư cũng không phải một người làm được, suy xét một hồi liền đáp ứng. Cũng sai người đi chuẩn bị hết thảy, mang Vân, Liễm hai người tiến cung.

Lưu Vân hướng y nói tạ ơn, xoay người chớp chớp mắt với Liễm Hàn, không ngoài dự liệu thấy y hừ lạnh một tiếng, liếc hấn, đi ngang qua người hấn. Lưu Vân cong cong khóe miệng, không để tâm.

Hấn xoay người đi về phía Tiểu Ban, khẽ vỗ về cái bòm ô hắc của nó, cười nói: “Về sau phải xem biểu hiện của người, đừng làm ta thất vọng.” Chờ Liễm Hàn đi xa, xác định y không thể nghe được, Lưu Vân mới sấp tới bên tai nó nhẹ giọng nói, “Tên hung ác kia, tuy gương mặt và công phu không tồi, nhưng tính cách quái dị tính tình lại xấu.... Kỳ thật người a, vẫn là không tệ, người cứ coi y là chủ nhân người, đừng quăng y ngã nữa. Tránh bị người khác nói ta không biết cách dạy, mất mặt chủ nhân người!”

Vừa nói xong, đã nghe phía sau truyền đến một giọng nói thanh lãnh: “Người còn muốn rề rà tới chừng nào.”

Gặp quỷ! Y lộn trở lại hỏi nào vậy? Lưu Vân trong bụng cả kinh, lại điềm nhiên như không dất Tiểu Ban nói: “Vây đi thôi.”

“Ban này chả biết là ai một bộ dạng hùng hùng hổ hổ đòi nợ? Ân? Tiểu Ban?” Lưu Vân chọn mi cười khê, liếc xéo Liễm Hàn. Bụng nghĩ lời nói vừa rồi chẳng biết bị nghe bao nhiêu.

“Hừ.” Liễm Hàn bực bội, cũng không trả lời. Lòng nói, mạng người sớm muộn gì cũng là của ta!

Hai người đều ôm tâm tư sóng đôi cùng đi, chỉ để lại Tiểu Ban phía sau cái hiểu cái không chớp đôi mắt to đen.

26. Quyển 1 - Chương 25: Môi Khí – Mùi Mốc

Sách, sách. Thấy dãi ngộ trước mắt, Lưu Vân thật không thể không cảm thán cổ nhân háms lợi. Tại hoàng cung tự nhiên cũng có thể tìm được loại phòng y chang “Sài phòng”, quả thật thần kỳ. Khác biệt duy nhất chính là, bên cạnh “Sài phòng” là chuồng ngựa, cho nên còn tặng kèm một đám “Mùi hương thiên nhiên”. Làm người ta đỡ khốc cỡ cười nhất chính là, trên cánh cửa gỗ mục ở hiên nhà còn treo một tấm biển lớn lung lay sắp rớt — “Ngự Mã Tì”.

Liễm Hàn trái lại không nói hai lời thử mở cửa, một cước còn chưa bước vào đã bất thành linh che tay áo lúi ra, không quên cảnh cáo Lưu Vân: “Có độc.”

“Độc?” Lưu Vân trong lòng kinh ngạc, hơi nhú mày, cũng che mũi miệng, từ từ đến gần căn nhà, qua nửa ngày cũng không thấy có động tĩnh gì. Lưu Vân đập mạnh cửa, quả có một luồng khí tức khác thường xộc vào mũi, đến khi nhận ra đây là loại “độc” nào, không khỏi cười khanh khách. Nhìn sang Liễm Hàn đứng ngoài cửa tay ấn chuỗi kiếm, vẻ mặt ngưng trọng, vận sức chờ phát động, Lưu Vân gọi lên một mặt cười tà khó dấu.

Lưu Vân ngừng cười đi ra khỏi phòng, trịnh trọng nói với Liễm Hàn: “Loại ‘độc’ này gọi là ‘môi khí’ (mùi mốc =)), người trúng độc nội trong bảy ngày không được vận công, bằng không lập tức thất khiếu lưu huyết () mà chết, người vừa rồi có nghĩ thấy một mùi lạ không?”

() 7 lỗ (tai, mắt, mũi, miệng) chảy máu

Liễm Hàn thần sắc khê biến, hơi gật gật đầu.

“Vậy nguy rồi, người ta đều bị trúng độc.” Lưu Vân hơi lộ vẻ sầu lo, “Giải pháp cũng không phải không có, nhưng mà...”

“Mà cái gì?” Liễm Hàn khê nhú mi, Lưu Vân xưa nay khi mình hạ sát thủ cũng mặt không đổi sắc tâm không loạn, chưa bao giờ thấy hần biểu lộ chút vẻ sầu lo, có thể tưởng tượng được độc này lợi hại cỡ nào.

Nhưng Liễm Hàn lúc này còn chưa biết, công phu diễn trò của Lưu Vân so với kiếm thuật của hần còn xuất thần nhập hóa hơn.

“... Bởi vì môi khí từ mũi mà vào, trước tiên khuếch tán ra xung quanh da thịt, muốn bài trừ cũng phải làm ngay, người trúng độc mỗi ngày phải dùng sương sớm rửa mặt, dưỡng lấy *** hoa thiên địa, phối hợp với hoạt động trên mặt, tiện cho việc bài xuất độc khí. Bảy ngày là được.”

“Hừ, vậy có khó gì.” Vùng lân cận đều là đồng cỏ, muốn có sương sớm dễ như trở bàn tay, ban đêm trăng sáng lên cao, lại không có vật che thiên chắn nhật, hấp thụ thiên chi linh khí cũng đơn giản.

Lưu Vân mỉm cười, nói: “Nếu là tại hạ đương nhiên không thấy khó khăn, dù gì thì người cũng trúng độc rồi.” Thấy Liễm Hàn lộ vẻ nghi hoặc không kiên nhẫn, Lưu Vân liền không dám thừa nước đục thả câu nữa, “Ta không phải đã nói sao, phải phối hợp với hoạt động trên mặt, cũng chính là ‘cười’, biểu cảm khác là tuyệt đối không được, tại hạ vốn thích cười, đương nhiên không có vấn đề gì, bất quá Liễm huynh thì...” Dứt lời, lại thở vắn than dài một phen. Nhưng trong bụng cười thầm, nếu đổi lại là người khác, vỏ lừa này tức khắc bị vạch trần, nhưng Liễm Hàn từ nhỏ đã là Thiên Tuyệt chí tôn, ngay cả món dân dã như thịt thú rừng cũng chưa từng nếm qua, làm sao biết cái gì là môi vị, giác quan được huấn luyện mình miễn từ nhỏ, khiến y vô thức tưởng là độc cũng bình thường. Sao không thừa dịp này, chơi y một vỏ, bằng không qua thôn này lại không có *** (ko có cơ hội). Thuận tiện dạy dỗ y cho ra dáng người một chút, chứ không, thật thành một tên mặt đơ, chẳng phải đáng tiếc khuôn mặt tuần tú này?

Liễm Hàn vừa muốn nhú mi, đã thấy trước mắt nhoáng lên, là ngón trỏ thon dài của Lưu Vân điểm lên mi tâm mình, nhẹ nhàng ma sát, xúc cảm ôn nhuận từ đầu ngón tay truyền đến, khiến mi gian Liễm Hàn run lên, cũng quên đẩy ra.

“Chẳng phải mới nói sao, chỉ được cười.” Lưu Vân gọi lên một nụ cười yếu ớt, nhưng thấy tuần nhan đối diện lộ vẻ thất thần, mới ý thức được hành động của mình thật quá ái muội, hơi mang ý xin lỗi thu tay. Lưu Vân xấu hổ cười cười, nói: “Không còn sớm, vào nhà đi. Dù sao cũng trúng độc rồi, đừng nghĩ nhiều nữa.”

Liễm Hàn chẳng mấy chốc khôi phục trạng thái diện vô biểu tình như cũ, tựa như ngốc lãng vừa rồi chỉ là ảo giác. Sau đó đi vào nhà.

Lưu Vân nhàn nhạt quét mắt nhìn hoàn cảnh xung quanh một hồi, hai chiếc ghế dựa vô cùng đơn giản, một chiếc bàn tròn, dưới cửa sổ dán giấy có vài ngăn tủ mục nát, tất cả đều phủ lớp bụi dày, một chiếc giường nhỏ sát góc tường, trải chiếu và chăn vải thô, đều cũ nát không thể tả. Đợi đã.... Một chiếc giường? Vụ này thiệt đau đầu nha....

Lưu Vân giương mắt, thấy Liễm Hàn chỉ nhìn lướt qua rồi đi ra ngoài không ngoảnh đầu lại. Lưu Vân nhìn thân ảnh cao ngất của y khê lắc lắc đầu, bảo người có tính kiết phích như y ở loại phòng này, trừ phi mặt trời mọc phía tây. Hần quay đầu nhìn sang chiếc giường nhỏ hẹp kia, chợt cười mình nghĩ nhiều.

“Vị công tử này.... Chính là ngự sư mới tới?” Ngoài phòng bỗng vang lên một thanh âm lạnh lạnh.

Lưu Vân lập tức xuất môn, thấy một tiểu thái giám đang run lẩy bẩy đứng bên ngoài, tay bưng cái mâm đặt vài món ăn. Liễm Hàn ở một bên lạnh lùng nhìn, chả có chút ý muốn đáp lời.

“Đúng vậy. Chẳng hay công công có việc gì sao?” Lưu Vân thu hồi thái độ đùa cợt khi nãy, lễ độ hỏi. Trong cung đình này tuyệt không thể so với giang hồ, chả biết có bao nhiêu ánh mắt dán vào ấy chứ.

Tiểu thái giám vừa thấy Lưu Vân tựa cửa lộ vẻ thân thiết và mỉm cười, như được đại xá đáp lại: “Nô tài Tiểu Tương Tử, là tiểu tư chuyên quản ngự mã, đưa vận thiện tới cho hai vị sư phụ.”

Liễm Hàn nhìn lướt qua, không nói gì. Lưu Vân cười nói: “Làm phiền công công. Tại hạ Vân Tiêu, vị bằng... Nga, không, vị sư phụ kia là Liễm Hàn, y là sư đệ ta.” Lưu Vân bất chấp ánh mắt dao Liễm Hàn lia qua, cười gượng hai tiếng, chuyển đề tài nói, “Chỉ là... Vị trí ‘ngự sư’ này vẫn bỏ không sao?” Lưu Vân ngó cấn nhà trống trơn phía sau.

“Nga... Đây...” Tiểu Tương Tử ngược lưng gối gối đầu nói, “Quả thật là như vậy, Hoàng Thượng vốn thích cưỡi ngựa, nhưng mấy năm gần đây, long thể vi dạng (bệnh nhẹ), cho nên, nơi này cũng hoang phế.” Tiểu Tương Tử có chút đáng tiếc thở dài, lại như chợt nhớ tới cái gì vội nói, “Phi, phi! Hoàng Thượng sắp đại thọ, cư nhiên còn nói lời đại nghịch bất đạo này! Nên đánh! Nhị vị sư phụ chớ trách, lần ‘Săn bắn Mộc Cận sơn’ này, nhị vị nhất định có thể thi triển kỹ nghệ.”

Lưu Vân phì cười, tiểu thái giám này cũng thật ngây thơ đáng yêu: “Công công còn nói nữa, đồ ăn sẽ lạnh mất.”

“Coi cái đầu ta này...” Cười cười áy náy, vừa vào nhà, chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng lên, mâm trên tay thoáng chốc đã tới tay Lưu Vân. Còn chưa hoàn hồn, đã nghe Lưu Vân nói: “Trong nhà còn chưa kịp quét dọn, chớ để công công chê cười, ăn ở ngoài cũng không hề gì.” Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa quên “Môi khí” kia, hần tiến vào chẳng phải bị lật tẩy mất.

“Sao có thể để hai vị sư phụ quét dọn nhà chứ!” Ba người nghe từ xa xa truyền đến một giọng nói thanh nhã, người tới một thân huyền thanh quan phục, trên phát quan xen ngang một cây ngọc trâm thanh trúc vẻ thư sinh đậm nhả.

“Đường đại nhân.” Tiểu tương tử vội vàng quỳ xuống hành lễ. Lưu Vân cũng chấp tay thi lễ, Liễm Hàn hướng về phía y khẽ gật đầu, coi như hành lễ. Đường Vũ Trúc mỉm cười, cũng không để ý, chỉ cảm thấy hai người họ tuyệt không giống đám quan lại a dua nịnh hót khác, trái lại thấy thoải mái, càng sinh ý thân thiết.

“Nhị vị sư phụ không cần đa lễ.” Đường Vũ Trúc đưa mắt qua hướng gian nhà, nhú mi nói, “Cư nhiên cả sửa sang cũng không có, sao có thể để hai vị chủ tử ở nơi này!”

“Nô tài đáng chết.... Vốn đã phân phó bảo người tới quét tước, chẳng biết sao.... Vậy nô tài đi dọn dẹp ngay.” Tiểu Tương Tử trông vẻ sợ hãi, đang muốn đi vào sửa soạn, lại nghe Đường Vũ Trúc nói: “Không cần, nơi này quả thật đã chậm trễ nhị vị sư phụ, Đường mỗ thỉnh nhị vị chọn nơi khác.”

“Không cần.” Liễm Hàn luôn bảo trì trầm mặc, đột nhiên nói. Nghe vậy, ba người đều ngốc lảng, chuyện này, cả Lưu Vân cũng không hiểu, đề nghị của y hẳn là hợp ý mới phải. Hần mới không tin tên này biết nói chuyện khách sáo.

“Nga, đại nhân chớ trách, sư đệ này của ta luôn luôn như thế. Hơn nữa nơi này gần mã tràng, thuận tiện, hoàn cảnh cũng tĩnh nhả. Không nên làm phiền đại nhân nữa.” Lưu Vân bộ dạng phục tùng, dư quang ngó Liễm Hàn, lại không đọc ra ý tưởng trong đôi đồng tử băng phách kia.

“Nếu đã vậy, ta cũng không miễn cưỡng.” Đường Vũ Trúc khẽ gật đầu, thầm nghĩ hai người họ là người luyện võ, thích yên tĩnh cũng là bình thường.” Nhị vị mới tới, sắc trời không còn sớm, cũng không gấp gáp, ta sai người chuẩn bị rượu và thức ăn, nhấm nháp một phen thế nào?”

“Vậy cung kính không bằng tuân mệnh.” Lưu Vân cười nói. Bất ngờ thoáng thấy thần sắc Liễm Hàn biến đổi.

Lễ lạc (rượu chè) thanh đậm qua yết hầu mà vào, Đường Vũ Trúc đã phủ kín vài phần men say. “....Trùng thiên hương trận thấu trường an, mãn thành tấn đài hoàng kim giáp... Không ngờ Vân huynh còn có bậc tài văn chương này.”

Lưu Vân ngốc lảng, này... Truyền cũng nhanh thật.

“Đường mỗ bất tài, nhất giới văn nhân... Bậc khí khái này, đời này sợ là khó có thể thực hiện.” Đường Vũ Trúc thở dài lắc lắc đầu.

“Đường đại nhân quá khiêm tốn rồi, đại nhân tại triều đình dốc sức vì nước cũng giống nhau.” Lưu Vân khẽ nhấp một ngụm rượu, sâu sắc cảm giác được một ánh mắt, ngẩng đầu đã thấy Liễm Hàn đang nhìn mình, mới nhớ tới hình như y một ngụm rượu cũng không uống, chẳng lẽ là không biết? Vậy y theo tới làm gì?

“A... Chuyện tranh danh đoạt lợi trên triều đình những năm gần đây ngày càng nghiêm trọng.... Loạn trong giặc ngoài... Khi nào mới có ngày đồng tâm hiệp lực?” Đường Vũ Trúc ánh mắt mê mang, tự chìm đắm trong suy nghĩ của mình.

“Khụ, đại nhân say rồi.” Lưu Vân ho nhẹ một tiếng nhắc nhở. Trong lòng cười khẽ, y có vẻ là một vị quan tốt lo cho dân cho nước. Kính vương này năng lực dùng người cũng không tệ a.

Đường Vũ Trúc thoáng kinh hãi, mặt hơi đỏ lên, ho khan vài tiếng, đổi đề tài. Lại tán gẫu vài câu, chào từ biệt Lưu Vân.

Lúc đi, Lưu Vân nhẹ nhàng cười nói: “Nếu không thể khiến hoàn cảnh thay đổi, vậy đi thích ứng với nó.... Chỉ cần không hổ thẹn với lòng là được...”

Gió lạnh hiu hiu, lá thu xào xạc, trăng đã lên qua đầu. Dưới ánh trăng bình tĩnh như nước, trong đình một thân ảnh huyền thanh tự chậm tự chúc, có chút đắm chiêu.

“Người không biết uống rượu?” Lưu Vân cười trêu chọc nhìn Liễm Hàn đi bên cạnh, nói.

“....” Liễm Hàn liếc xéo hần, coi như ngầm thừa nhận.

“Không phải chứ, người đường đường.... Không biết uống rượu?” Lưu Vân làm bộ khoa trương nói, phượng mâu lưu chuyển lộ ra ý cười khó giấu. Mãi đến rất lâu sau, khi Lưu Vân biết “Tửu lượng” kinh người của y, thật không biết nên khóc hay nên cười.

27. Quyển 1 - Chương 26: Nguyệt Dạ- Đêm Trăng

Hai người trở về nhà mới phát hiện căn phòng nhỏ ấy đã được người khác dọn dẹp, thêm một ít vật dụng, còn điểm đàn hương thanh đạm, nói chung miễn cưỡng cũng có thể ở được. Giường cũng được thu dọn, nhưng hai người ngủ thì hơi chật. Lưu Vân quay đầu lại, phát hiện người phía sau đã chẳng thấy đâu.

Ra cửa đi một mạch, quả nhiên ở cách đó không xa, trên một cây cổ thụ ước chừng bốn người ôm, mơ hồ có thể thấy được bóng dáng mặc hắc cao ngất rần rở, đứng trên một cành cây xù xì. Lưu Vân bước đi thông thả nhìn lên trên. Ánh trăng vàng vạc dịu dàng ôm lấy nửa mặt nghiêng lãnh tuấn của Liễm Hàn, một nửa kia ẩn trong bóng đêm, đôi đồng tử như hắc diệu thạch xa xa ánh lên rực rỡ, nhận ra người tới, hơi lấp lánh, phảng phất *** linh trong bóng đêm, tựa xa cách lại tựa mê hoặc.

Lưu Vân thoáng ngốc lảng, nhếch khóe miệng. Khẽ điểm mũi chân, loáng cái phi thân lên cây, dừng bên cạnh Liễm Hàn.

“Không ngờ ‘sư đệ’ thật đúng là tình hữu độc chung với đại thụ a.” Lưu Vân hí mắt, cười khẽ. Gió đêm dần nổi, xen lẫn hàn ý nhẹ nhẹ, may mà hai người cùng có nội lực thâm hậu hộ thể, không thấy lạnh.

“... Vậy người qua đây làm gì?” Liễm Hàn liếc xéo Lưu Vân, nói. Tuy không thể vận công, khinh công vẫn có thể sử dụng, bấy ngày này nên tạm thời án binh bất động thì tốt hơn. Nghĩ tới loại độc quái lạ, lòng Liễm Hàn nhin không được co rút một hồi, cái gì gọi là “Cười”, y vốn không biết cười là thứ gì, lại nhìn nhìn tên kia, vẫn khuôn mặt bình bình phàm phàm, cái miệng phở phở thông thông, nhưng chỉ một câu nhẹ nhàng, lại có cảm giác không tên nào đó tràn lên trái tim, bắt buộc mình quay mặt đi, trước sau vẫn không đoán ra được cái gọi là “Cười” ấy, có mấy phần thật mấy phần giả.

“Ta? Ngắm trăng a.” Lưu Vân ngửa đầu nhìn màn trời tối đen, ánh sao giăng đầy, nguyệt phách bàng bạc, nguyệt như câu, *** nhược thần, tựa gần ngay trước mắt vươn tay là có thể chạm vào, yên hà đạm mạc vương vẩn phía chân trời, ánh trăng mông lung, đến khi vươn tay mới phát hiện chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước. Ngoảnh đầu, lại đối diện với một đôi *** mâu chột hiện, Lưu Vân bỗng nhiên như cảm thấy khoảng khắc ngấm trăng vừa rồi, rõ ràng gần trong gang tấc, lại chột thấy xa tận chân trời.

Cứ như vậy nhìn nhau một lúc lâu, phảng phất ai cũng không lấy lại *** thần.

Tĩnh.

Gió lướt qua, chỉ để lại tiếng lá thu rơi xào xạc. Bóng chấm đất, bị ánh trăng sáng kéo thật dài, chiếu vào bụi cỏ khô vàng, thể nhưng không phân rõ nhau.

Hô hấp vốn rất khẽ mà đều đặn nhẹ nhàng chợt trở nên dồn dập, một cái chớp mắt, hoặc có lẽ qua hồi lâu, lại trở về nhẹ nhàng đều đặn.

Mãi đến khi khuôn mặt Lưu Vân phóng đại trong đôi mắt Liễm Hàn, sau đó lại thu nhỏ, rời xa.

Lưu Vân động động hầu kết, không biết nên nói cái gì. Không dám đối diện ánh mắt y không chớp nhìn chăm chú vào mình, đột nhiên quần bách phát giác, mình không làm được vẻ mặt không đổi sắc.

Tĩnh mầu thanh lãnh của Liễm Hàn trong khoảnh khắc ấy hiện lên một mặt lưu quang khó hiểu: “Người....”

“Khụ... Ta đi ngủ trước. Người... Thích ngủ đâu thì ngủ đó đi....” Lưu Vân trưng ra một nụ cười hơi cứng ngắc, xoay người định đi. Nhưng trong khoảnh khắc quay đi, một thoáng tựa kinh hồng dưới ánh trăng bạc lạnh, Liễm Hàn tuấn nhan khuất sáng, không rõ biểu tình, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, lại khiến *** tú rợ trời thất sắc.

Lưu Vân ngẩn ra, quên luôn thân còn ở trên cành cây..... Kết quả là..... Hoàn mỹ.... Rớt xuống.

“Thật đúng là sắc bất mê nhân nhân tự mê (1)....” Lưu Vân lẩm bẩm nói, đập lên người hai cú, giả vờ như chả có chuyện gì mà cất bước rời đi. May phước không bị người khác thấy, bằng không một đời anh danh của hắn a.... sẽ bị hủy hoại trong chốc lát!

(1) Vân ca phăng từ câu “tửu bất túy nhân nhân tự túy” = rượu không làm người say mà người tự say.

Đi chưa được mấy bước, Lưu Vân dừng lại, không ngoái đầu, vẫn là ngữ khí uể oải, lại dẫn theo một tia hỗn loạn như có như không: “Ban đêm trên cây gió lớn, ‘sư đệ’ nếu không có việc gì, nên xuống dưới đi.” Lại dừng một lát, nói, “Người nha.... Cười nhiều mới tốt...” Dứt lời, đi thẳng, bỏ lỡ nụ cười nhẹ chợt tăng thêm vài phần của người trên cây.

Lưu Vân gần như là chạy về nhà. Vào cửa, ngồi trên giường liên tục nhú mày, mình làm gì giống kẻ trộm vậy? Lắc lắc đầu, không nghĩ là được. Ngả mình xuống, bên tai từng hồi tim đập hữu lực vô cùng rõ ràng trong đêm tĩnh lặng, nhắm mắt, thân ảnh thiên nhân ban này lại không gạt đi được. Lưu Vân khe khẽ thở dài, cam chịu số phận mà đứng dậy. Xem ra đêm nay không ngủ được rồi.

Lơ dăng xuất môn, không chỗ để đi, vòng qua mã tràng, chỉ thấy mấy con ngựa hình dáng khác nhau, phân phân tán tán rải rác ở vài nơi. Nhìn qua đã thấy Tiểu Ban, đang nhàn nhã ăn cỏ bên tàu.

Lưu Vân nhìn nhìn bốn phía đồng cỏ rộng lớn, đêm trăng tĩnh mịch, gió thu ào ào, chợt muốn giỡn chơi, lững thững đi vào chuồng ngựa. Tiểu Ban phát giác ngẩng đầu lên, cặp mắt to đen lay láy đón nụ cười nhẹ của Lưu Vân.

Kèm theo một tiếng hí dài, một mặt thân ảnh cao lớn sải bước lên lưng ngựa, thúc ngựa rời đi.

Dưới ánh trăng sáng vàng vạc, đêm khuya tĩnh lặng, gió lạnh dần nổi lên gào thét bên tai Lưu Vân. Tay áo phấp phới, gió đêm thổi vào, liệt liệt rung động, mái tóc dài đổ xuống như mực tung bay. Lưu Vân hơi nheo mắt, mầu quang hồ hững ngưng tụ, trực chỉ phía trước, như quên đi hết thấy quanh mình, nháy mắt trong đầu chỉ còn một ý niệm — chạy bằng băng!

Mây khói tan đi, ánh bạc lan tràn, dưới trăng một người một ngựa dường như đang tranh đua cùng cái bóng, thân ảnh cường tráng phi nhanh dưới trăng.

Nào hay, tư thế oai hùng hiên ngang ấy đều thu vào một đôi đồng tử đen láy. Mượn bóng cây lòa xòa che giấu, nam tử cao gầy tú kim cầm y chấm đất, hai hàng tóc đen buộc lên cao cao, trong đôi mắt nghiêng nghiêng kích động, chợt hiện nét cười nhẹ có thâm ý khác.

Y vốn chỉ muốn ẩn trong chỗ tối, nhưng nhìn thấy Lưu Vân tư thế thúc ngựa kinh người, tâm háo thắng lập tức tràn lan như ngạo diễm, gắt gao nhìn chăm chăm thân ảnh nhanh như gió của hắn, cầm y nam tử khe cong khóe miệng, xoay người để khí chạy về hướng chuồng ngựa.

Bên này, Lưu Vân đã mệt dần, thả chậm tốc độ, mặc Tiểu Ban đi tự do không mục đích. Nhắm mắt, lắng lắng cảm thụ nhàn tĩnh và an bình hiếm thấy. Ban này lúc giục ngựa chạy như điên, có một khắc, hần tựa hồ trở lại quá khứ, cảm giác trong đêm trăng một mình một người, điên cuồng đua xe ở sân đấu tư nhân. Đó là phương thức phát tiết duy nhất của hần, theo đuổi cực tốc cùng siêu việt, như bay lên, tự tại chao liệng — tung bay không cần cánh.

Giữa màn đêm, bất kể một chút thanh âm nào cũng không thể che giấu, thoát cái, tiếng vó ngựa xa xa phút chốc đã ngay phía sau. Lưu Vân quay đầu ngựa, rèm mi khẽ chọn, có phần bất ngờ nhìn chăm chú vào nam tử thân bí giục ngựa tới. Người tới một thân cảm y, phiếm từng điểm ngân quang nguyệt bạch, khuất sáng, nhìn không rõ nét mặt, chỉ thấy mái tóc đen như mực từ đỉnh tử kim quan đổ xuống, theo gió bay múa giữa không trung, thân hình thon dài hơi nghiêng về phía trước, tư thế thật xinh đẹp. Ẩn ẩn tản ra ung dung hoa quý, lại không mất bá ngạo chi khí.

Xem ra gặp phải hành gia (nhà nghề) rồi. Lưu Vân cười khe khẽ, lắng lắng ở tại chỗ chờ y đi tới trước mặt mình, đồng thời cũng tỉ mỉ suy nghĩ thân phận người tới.

Đảo mắt, cảm y nam tử đã đi tới trước mặt, cũng không xuống ngựa, khi Lưu Vân quan sát mình thì đồng thời cũng quan sát hần. Lưu Vân lúc này mới thấy rõ tướng mạo của y, thoát đầu nhìn, chỉ cảm thấy anh tuấn bất phàm, đợi nhìn thấy cặp mắt ấy — có chút xoi mói, hơi nhướng mày, tựa tiểu phi tiểu, ánh mắt thâm thúy lại tựa tham cứu, đôi đồng tử như đêm đen, tự yên phi yên, lưu chuyển xa cách cùng đậm mạc, phẳng phát đùa cợt, lại như hấp dẫn. Lúc này, Lưu Vân mới coi như hiểu cái gì gọi là “Thiên nhiên nhất đoạn phong tao tẩn tại mi sao, bình thân vạn chủng phong tình tất đới nhãn giác.” (2)

(2) Đáng điệu lả lơi đều ở đuôi mày, phong tình vạn chủng chứa đầy khóe mắt.

Nam tử liếc xéo Lưu Vân, vốn tưởng rằng sẽ nhìn thấy ánh mắt kinh diễm luyến cuồng như bình thường, nhưng không ngờ người ngồi trên lưng ngựa trước mắt, trong đôi phượng mâu thanh minh u thâm, chỉ có chút kinh dị ngăn ngừa chợt lóe rồi qua, ánh mắt dừng trên người mình, đậm mạc mà thuần túy. Nam tử nheo mắt, làm như thật lộ ra một nụ cười nhẹ.

“Tại hạ Vân Tiêu, chẳng hay các hạ là?” Lưu Vân bất động thanh sắc quan sát hành động của y, là y, nam tử ngày ấy xung đột với “Ngọc Tiêu” công tử trong Mị Phượng Các. Sớm đoán bối cảnh y không đơn giản, nào dè gặp phải trong hoàng cung. Canh giờ này, xuất hiện như vậy, trang phục ấy, nơi hoàng cung rộng lớn, chỉ tìm được một người — đương triều thái tử — Huyền Dục.

“Trước cứ mặc kệ ta là ai, Vân huynh tựa hồ mã thuật không tệ, tại hạ đang có hưng trí này, chỉ bằng chúng ta đấu một hồi thể nào?”

28. Quyển 1 - Chương 27: Tái Mã – Đua Ngựa

“Được thôi.” Lưu Vân mỉm cười, sáng khoái đồng ý. Y đã không muốn lộ thân phận, ta cứ làm như không biết, bất kể mục đích của y là gì, cơ hội hiếm có thế này, chẳng có thân phận tôn ti, không có khác biệt lập trường, thống thống khoái khoái chạy một lần đi.

“Vây lấy cây bạch quả trên gò núi đó làm mục tiêu, ai chạm vào cây ấy trước coi như thắng.” Cảm y nam tử chỉ tay ngón tay về phía trước, mơ hồ có thể thấy được một cái cây xum xuê lẻ loi đứng thẳng. Con Thanh Thông mã phát ra tiếng phì phì trong mũi, run run, bước vài bước, ngạo nghễ đứng cạnh Tiểu Ban.

“Một lời đã định.” Lưu Vân ghì ghì dây cương, vượt vượt bờm Tiểu Ban, cười nói, “Tiểu Ban à Tiểu Ban, phải cho chủ nhân người chút mặt mũi nha.”

“Ha ha, Mặc Ngọc này của Vân huynh có cái tên thật là đặc biệt nha.” Cảm y nam tử khẽ cười khúc khích.

Lưu Vân chỉ cười không nói, bên dưới, Tiểu Ban không kiên nhẫn hí vang một tiếng lầy lầm bất mãn. “Bắt đầu đi—”

Lời còn chưa dứt, Mặc Ngọc và Thanh Thông đồng thời xuất phát. Dưới ánh trăng thanh lãnh, hai bóng đen thuận gió rong ruổi, nhất thời chạy song song, khó phân trước sau.

Lẽ ra, nếu chỉ lấy phẩm chất ngựa mà nói, Mặc Ngọc chính là mã trung chi quan, vô luận tốc độ hay linh tính, đều không gì sánh nổi. Thanh Thông tuy cũng là cực phẩm hiếm có, song so với Mặc Ngọc, lại cũng hơi kém một bậc. Nhưng lúc này, Mặc Ngọc của Lưu Vân mới sổ chết chạy như điên một hồi, đã mệt mỏi, đổi lại ngựa bình thường, giờ chỉ có nước nghỉ ngơi, nào còn tiếp tục cùng Thanh Thông so tài được. Nhưng Mặc Ngọc này có tính bền cùng ngạo khí, kiên nhẫn từ trong xương cốt mà ngựa thường không thể so sánh, cũng có thể ngang sức ngang tài với Thanh Thông.

Lưu Vân nghiêng người rạp xuống phía trước, hai tay lắc dây cương theo tiết tấu, Tiểu Ban bên dưới phối hợp ăn ý, dường như đã trở thành một bộ phận của hần, cảm giác bay cao vừa rồi lại tản ra toàn thân. Chỗ khác biệt duy nhất là bên cạnh thêm một đối thủ mạnh. Bốn bề cây cối mờ ảo tối tăm lướt qua thật nhanh, Lưu Vân dư quang thoáng nhìn, kinh ngạc phát hiện, tên đối thủ của mình cứ nhiên là bất động — không phân cao thấp.

Nhưng chính tư thế tao nhã xinh đẹp ấy làm người ta không dời được tầm mắt, ánh trăng nhàn nhạt, phác họa nên đường cong tuần mỹ, chiếu lên ngoại y hoa lệ ngân bạch thánh khiết, thêu tơ vàng uốn lượn, lóe ra tầng tầng lớp lớp ánh bạc. Ánh sáng thanh lãnh chợt có vẻ dị thường hòa nhã, phẳng phất vì y lượng thân định tài. Nhưng đôi mắt khe chọn, sóng mũi cao thẳng, tu mi tà dương, bạc thần tự kiêu phi kiêu (vĩnh), mặc đồng vốn u thâm dần dần trở nên chấp liệt, tựa một ngọn lửa đen láy, trương dương âm nhu cùng tà tứ.

Đến Lưu Vân cũng không khỏi ngáy người trong nháy mắt, vền vền trong nháy mắt, lại thường là sơ sót trí mạng.

“Giá—!” Theo giọng nói trầm ổn của nam tử, Thanh Thông đã nhảy ra khoảng cách một trượng. Nơi Lưu Vân nhìn không tới, nam tử gợi lên một mặt cười đắc thắng.

“... A, có ý tứ.” Lưu Vân nheo song đan phượng hẹp dài, nhẹ nhàng thở ra một hơi, khe cong khéo miệng.

“Giá—!” Tiểu Ban vốn không cam lòng rút lại phía sau, lần này, như có cảm ứng toàn lực phi về phía trước, phút chốc lại vượt qua Thanh Thông.

Nam tử có phần kinh dị, liếc Lưu Vân, lại gặp ánh mắt đồng dạng không chịu thua.

Thăm dò chấm dứt, hai người cùng hét một tiếng, hướng mục tiêu cách chưa đến phân nửa, bắt đầu giằng co.

Gió đêm lạnh dần lướt qua mặt gây đau rát, gào thét tỏa khắp y sam hai người, mãnh liệt rung động. Nhưng đều bất vi sở động, gió càng lạnh, sức mạnh trong tâm càng mãnh liệt. Hai người hai ngựa sít chặt không buông, tuy lúc trước lúc sau, nhưng cũng không qua khoảng cách vài ly.

Mắt thấy gò núi gần ngay trước mắt, Tiểu Ban tuy sít chặt không buông, nhưng Lưu Vân trong lòng sáng tỏ, tốc độ của hần vừa rồi rành rành kém một đoạn lớn, hơn nữa còn chậm lại, hiển thị tạm thời bộc phát đã qua, lúc sau chỉ có thể chạy với tốc độ thường. Mà Thanh Thông kia... Lưu Vân giương mắt nhìn một chút, trong bụng đã rõ ràng, nó còn có sức lực dự trữ!

Xem ra không nghĩ chút biện pháp là không được, hừ, ta còn không muốn thua mà. Lưu Vân miệng lầm bầm thúc giục, lẳng lẳng khe vuốt cổ ngựa, Tiểu Ban trái lại dần dần thả chậm tốc độ.

Thanh Thông bên kia tất nhiên thừa thế bỏ xa khoảng cách. Nam tử nhìn sang cây bạch quả cách đó không xa, nhếch môi, giống như đã thấy Lưu Vân thần tình không cam lòng mà lại bất đắc dĩ khi thua mình, ngoái đầu, hướng về phía Lưu Vân khẽ cười đắc ý.

Chính là hiện tại! Lưu Vân chợt biến đổi thần sắc, vỗ nhẹ lưng ngựa, hét lớn một tiếng. Tiểu Ban ngẫm hiểu đột nhiên chạy nước rút. Ai thua ai thắng còn chưa biết đâu!

Một phen dốc hết toàn lực, Tiểu Ban ra sức vượt qua Thanh Thông, cảm y nam tử ngồi trên có phần kinh ngạc trừng lớn mắt, thừa cơ y ngáy người trong thoáng chốc, Tiểu Ban cùng Lưu Vân đã ở phía trước một trượng.

Phút chốc, nam tử lại khôi phục bình tĩnh, y không giận mà cười, vung dây cương, ý mưu tính vượt gấp lên trước.

Lưu Vân ngẩng đầu, cây bạch quả đã đứng ngay trước mắt. Hắn giương mắt, đang muốn vươn tay, một trận cuồng phong mạnh mẽ đột nhiên từ bên phải đánh úp lại.

“Hừ, đánh lên sao.” Lưu Vân chẹn mi. Tránh thì không kịp rồi. Lưu Vân đành phải giơ tay đối chưởng, chỉ như vậy, ưu thế đã mất.

Hai người gần như đồng thời từ lưng ngựa nhảy lên, trên không trung hóa giải mấy chiêu, lại cùng rơi xuống đất. Đầu muốn chạm vào cây bạch quả sớm hơn một bước, nhưng lại cùng bị đối phương ngăn chặn ở thời khắc mấu chốt. Lưu Vân cúi người quét phía hạ bàn y, nam tử ung dung nhảy ra, thuận thế bắt lấy cây bạch quả, lại bị Lưu Vân túm vạt áo sau, mắt thấy thắng lợi sắp tới tay bị vụt mất. Lưu Vân nhân cơ hội mượn lực nhào về phía trước, cảm y nam tử cắn răng, bất chấp đáng vẻ, dồn sức đánh ngã Lưu Vân, ôm lấy chân hắn. Lưu Vân cả kinh, lão đảo, cùng té xuống đất.

Một trận thí mã (đua ngựa) quang vinh biến thành đánh tay đôi.

Nam tử trưng ra một nụ cười giảo hoạt, giẫy tiếp theo, đã tựa bên cây bạch quả. “Ta thắng.”

Lưu Vân bĩu môi, chậm rì rì ngồi thẳng dậy, cười vẻ không hề gì: “Thắng chi bất vũ.” (thắng chẳng oai phong)

“Ha ha, cái này gọi là binh bất yếm trá ().” Nam tử cười càng sáng lạn, mái tóc dài đen nhánh bởi đôi vai rung động mà đổ xuống, lông mày phiếm ánh ngân sương nhu hòa, đôi mắt u thâm thoáng cong lên, lưu chuyển ánh sáng mê người. Y lắc lắc một ngón tay thon dài ngọc bạch, “Quá trình chỉ là một loại thủ đoạn cho ra kết quả mà thôi.”

() : chiến tranh không ngại dối lừa việc quân cơ không nề dối trá nhà quân sự luôn phải lừa địch.

A, thật đúng là câu dòng dõi đế vương hay nói. Lưu Vân ngẫm y, đôi đan phượng cong cong hẹp dài, không ý kiến.

Nam tử cười càng tươi, dựa sát vào Lưu Vân, cúi người, đưa tay câu cằm Lưu Vân lên, nhìn tỉ mỉ, vươn ngón trở ngọc bạch nhẹ nhàng ma sát đường nét khuôn mặt Lưu Vân, thở dài: “Chắc, thật sự là gương mặt chả ra làm sao.”

Lưu Vân cũng không né tránh, chẹn mi, có phần nghiền ngẫm ngó nam tử tuần tú đang trêu ghẹo mình, trong bụng cười khê: Coi người muốn chơi trò gì.

Nam tử thấy Lưu Vân không cự tuyệt, ngược lại nhìn mình “Cười ngây ngô”, ngạo mạn mà ngả ngớn cười: “Thế nào, bị ta mê hoặc?”

Lưu Vân nhin nửa ngày không nhin nổi nữa, “Phụt” Một tiếng bật cười, nhìn nam tử trước mặt nụ cười cứng ngắc, đưa tay chùi chùi bụi bặm trên mặt y, từ trong mái tóc đen ấy lấy ra vài cọng cỏ dại, sắp tới bên tai y, cười ái muội thấp giọng nói: “Muốn mê hoặc ta, trước tiên hãy về sửa soạn mình sạch sẽ đi. Ha ha....” Dứt lời, bật người bước nhanh nhảy lên yên ngựa, định rời đi.

“Huynh đài đã không muốn lộ tính danh, Vân mỗ cũng không miễn cưỡng, đã trễ thế này, các hạ cười ngựa cũng cười đủ rồi nhỉ.”

Nam tử cười nhẹ vài tiếng, vỗ vỗ bụi trên người, đứng dậy xoay người lên ngựa, nhìn Lưu Vân nói: “Ngày mai ta sẽ còn tới nữa, cho người thua tâm phục khẩu phục.” Quay đầu ngựa đi vài bước, lại xoay người nói, “Còn nữa, người có thể gọi ta... ‘Huyền Hữu’, ‘Huyền’ trong ‘cầm huyền’, ‘Hữu’ trong ‘bảo hữu’ ().” Lưu lại một nụ cười ý vị thâm trường, y tao nhã cười Thanh Thông, thúc ngựa mà đi.

() : Huyền Hữu. ‘Cầm huyền’ []: dây đàn ‘bảo hữu’ []: phù hộ, giáng phúc, ban phúc.

“‘Huyền Hữu’?” Lưu Vân nhìn bóng lưng nam tử giục ngựa, khe cong khéo miệng, “Huyền Hữu, không phải là ‘Huyền’ sao, coi ta là ngọc tử hã...” Lưu Vân kéo dây cương, xoay người rời đi.

Trên màn trời đen tuyền, trăng đã lên đỉnh, ánh sáng nhàn nhạt rải xuống, bao phủ cả đại địa. Bóng cây lay theo gió, tiếng lá thu ma sát trong đêm yên tĩnh có vẻ hết sức rõ ràng.

Trên một đại thụ bốn người ôm, một hắc y nam tử thân hình cao lớn ngồi vững vàng trên một nhánh cây chắc khỏe. Nguyệt hoa thanh lãnh như lụa rắc lên đôi mắt khẽ nhắm của y, khuôn mặt lãnh tuấn rõ ràng,

chẳng biết có phải vì ngủ, mà khuôn mặt không chút biểu cảm dưới ánh trăng dịu dàng tựa hồ cũng trở nên nhu hòa.

Trước khi Lưu Vân về nhà, vô thức vòng lại dưới tàng cây ngô ngô tên kia. Sự tĩnh lặng trước mắt khiến người ta không đành lòng phá vỡ. Hắn do dự hồi lâu có nên lên trên đó đánh thức y không, dù sao đêm cuối thu cũng không phải nói chơi, hắn đứng phía dưới còn nghe được tiếng gió, hướng chi cao như vậy.... Nhưng mà, với kiểu của y, muốn mình làm bà tám?

Lưỡng lự nửa ngày, Lưu Vân cau mày, lười để ý, phất tay, đi vào nhà.

Đi rồi sao? Tuy nhắm mắt, nhưng đôi tai vẫn thông linh, Lưu Vân tới gần, Liễm Hàn đã phát hiện hơi thở của hắn. Nhưng Lưu Vân không hề đi lên, chỉ ở dưới nhìn, tưởng mình ngủ rồi? Được, vậy y dứt khoát giả ngủ. Chờ nửa ngày, hơi thở quen thuộc ấy lại xuất hiện, rất nhanh, lại đi mất, chờ thật lâu, không trở lại.

Liễm Hàn mở mắt, chỗ cao nhìn được xa, y trông về phía căn nhà nhỏ, đèn đã tắt. Nhíu mi, lòng đột nhiên có cảm giác mát mát nhẹ nhẹ. Lơ đãng lướt qua dưới tàng cây, thêm một vật tròn đen thùi lù.

Liễm Hàn xoay người, nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh, vừa chạm vào, một vật tròn mềm mại... Chắn?

Mây kiếm nhẹ nhàng giãn ra, ôm chắn vào lòng, điểm mũi chân, lại phi thân lên cây.

Bên khung cửa sổ cũ nát, bỗng có bóng đen thoáng qua.

Đêm...chưa tàn...

29. Quyển 1 - Chương 28: Tâm Động

Liên tiếp mấy ngày sau, trong cung không hề có động tĩnh gì, tựa như hai tuần mã sư họ đã bị lãng quên, trái lại nam tử tự xưng Huyền Hữu kia hầu như tối nào cũng tìm tới Lưu Vân tái mã, có thắng có thua, cân sức ngang tài.

Có một lần đúng lúc bị Liễm Hàn bắt gặp, Lưu Vân giới thiệu tính danh hai người với nhau, sau đó hai người rất ân ý mật to trừng mắt nhỏ, không ai nói gì. Lưu Vân chỉ cảm thấy nhiệt độ không khí chợt giảm vài độ, cuối cùng Liễm Hàn chẳng nói một lời, xoay người đi. Huyền Hữu có phần đắc ý nhìn bóng lưng Liễm Hàn, cười xán lạn.

Bất quá hôm sau Huyền Hữu không đến nữa.

Sáng sớm, gió nhẹ khẽ lay lá rụng, nắng mai xuyên qua kẽ lá rắc xuống ánh sáng nhu hòa thừa thớt.

Namtử cao gầy một thân trang phục đen thẫm nhẹ nhàng từ trên cây đáp xuống, đi về phía căn nhà nhỏ.

Trong nhà dọn dẹp rất sạch sẽ, không một bóng người, trên bàn bày vài món ăn, một bầu rượu trắng, thức ăn khá hơn lúc trước rất nhiều, còn bốc khói nóng hôi hổi, lộ vẻ vừa được đưa tới không lâu, còn chưa động qua, có thị lang đại nhân phân phó thật khác biệt.

Liễm Hàn lướt qua vài lần, từ trong ngực áo lấy ra một viên linh lung châu màu tím nhạt, trong suốt lóng lánh, tròn nhẵn như hạt đậu, y đặt châu trong lòng bàn tay, khẽ phất qua thức ăn và rượu, thấy linh lung châu vẫn phiếm màu tím nhạt lấp lánh, y mới thu châu, bưng mâm ra ngoài.

Vòng ra phía sau mã tràng, tầm nhìn tức khắc khoáng đạt. Đồng cỏ bao la, cây cỏ xanh biếc hơi ố vàng, trong chuồng ngựa cách đó không xa, mấy chú ngựa con gầy yếu đang ăn cỏ, mấy con khác cao to lười biếng đứng bên máng nước, thích dạo chơi thì dạo chơi, nước uống nước thì uống nước. Tiếng nước róc rách truyền đến, Liễm Hàn theo tiếng nhìn lại, thấp thoáng có thể thấy bóng dáng một nam tử. Liễm Hàn đoán chắc là Vân Tiêu, vững vàng bưng mâm, ba bước cũng chỉ còn hai đi qua.

Nước chảy từ suối, sóng gợn lấp lánh, làn nước biêng biếc, linh động mà sạch sẽ, từ bờ vào giữa sâu dần, chỗ nước cạn gần bờ trong suốt thấy đáy, đầu nguồn uốn lượn không thấy, nghe tiếng vang ào ào yếu ớt, đại khái cách đó không xa có một thác nước nhỏ.

Liễm Hàn nhẹ nhàng đến gần, hình bóng cũng càng rõ ràng, đến khi hoàn toàn thấy rõ, y bỗng dừng lại, đột nhiên như bị đóng đinh lại, động cũng không động. Thẳng tắp gương mặt nhìn thân hình

thon dài không mảnh vải che thân đầy bọt nước trước mắt. Mái tóc đen như mực tùy ý tản ra bốn phía, chìm nổi trên mặt nước, tựa như làn khói xanh bàn lượn lơ quanh thân thể gần như hoàn mỹ kia, mái tóc đen tôn làn da mạch sắc càng khiến nó lộ vẻ trắng ngần, bọt nước lấp lánh lạ kì không ngừng rơi xuống tán loạn, tứ chi thon dài trong nước tùy ý mở rộng, trương dương tùy tâm sở dục bất kham.

Liễm Hàn hơi khép môi, hầu kết nhẹ nhàng rung động, hồi lâu, bỗng nghe thanh âm Lưu Vân biếng nhác lại mang chút hài hước truyền đến: “Còn đứng đó nữa, đồ ăn nguội hết. Ta nói sư đệ a, sao trước kia không phát hiện, người còn có thói quen rình coi người khác tắm rửa, hửm?”

“Nói vớ nói vẩn!” Liễm Hàn vừa tỉnh mộng, cuống quýt vô thức che giấu, chẳng biết khi nào Lưu Vân đã xoay người lại, hứng thú nhìn mình, mới phát giác tai mình không biết sao chợt nóng lên.

“Nga?” Lưu Vân mắt đầy ý cười nhìn Liễm Hàn, “Ào” một cái đứng lên, đôi vai thật rộng, cơ bụng *** trắng, thẳng đến thắt lưng dẻo dai triển lộ khỏi mặt nước, bọt nước trong suốt văng khắp nơi, gợn sóng bập bênh, xuyên qua nắng mai ấm áp, khúc xạ ra sắc màu rực rỡ, tôn lên nụ cười tà tử của Lưu Vân, kết hợp lực cùng mỹ, phong tình nói không nên lời.

Liễm Hàn ngẩn ngơ, một cảm giác nóng rực kỳ dị dâng thẳng lên trên, chợt ý thức được tình huống trước mắt, không đợi Lưu Vân đi tới trước, Xoay người cái “Phặc”, cực lực khắc chế dục vọng xông lên ôm lấy hắn. Trong bụng rủa thầm: “Ngu xuẩn!” Cũng chẳng biết là mắng mình hay là Lưu Vân.

“Người... Sao lại cỡi y phục?!” Liễm Hàn đè thấp giọng vẫn có phần run rẩy, tiết lộ y chật vật. Ngu xuẩn! Còn không mau mặc y phục!

“Sao lại cỡi y phục?” Lưu Vân nhướn nhướn mi, nói, “Vớ vẩn, đương nhiên là tắm rửa, lẽ nào trời lạnh ra bơi lội a.” Chẳng lẽ người ở đây tắm không cỡi quần áo? Không phải chứ...

“Ta nói sư đệ a, người đừng có khẩn trương thành như vậy chứ.” Lưu Vân khẽ cười nói. Cái ta có người cũng có, hơn nữa, cũng không phải chưa thấy qua, “Người chẳng phải khiết phích yêu? Lâu như vậy không sơ tấy, chi bằng cùng nhau đi? Ta không ngại đâu.” Ha ha, xem tuyệt thế mỹ nam thoát y, hẳn đương nhiên không ngại.

“Ta ngại!” Liễm Hàn cơ hồ là nghiêng răng nói ra. Tên điên này!

Liễm Hàn nhúu chặt mày, tuyệt không quay đầu lại, đi như bay.

Vui đùa quá đáng rồi? Lưu Vân nhìn phương hướng Liễm Hàn rời đi, khóe miệng không tự chủ được cong lên. Nếu không không nhìn lầm, tảng băng kia cư nhiên có lúc đổ mặt, ha ha, thú vị, thú vị. Hắn càng ngày càng cảm thấy khai thác biểu cảm không muốn ai biết của tên kia là chuyện cực kỳ thú vị. A, thiếu chút nữa quên, người ở đây nhìn thấy thân thể người khác là phải “Chịu trách nhiệm”. Lưu Vân bỗng thay đổi suy nghĩ, mình biết rõ, sao còn đi lấy chuyện này trêu y? Lần này thăm rồi, hẳn... Phát hiện suy nghĩ này trong đầu, Lưu Vân sững sốt, từ khi nào, mình trở nên để ý y như thế...

Vội vàng mặc y phục, Lưu Vân chào hỏi Tiểu Ban cách đó không xa, xoay người lên ngựa, vẫy vẫy đầu, bắt đầu ra sức chạy như điên, trong đầu chỉ có một ý nghĩ — hẳn xong rồi...

Con gió thu se lạnh hiu hiu thổi, nắng chiều về tây, chiếu lên mái hiên góc cạnh của Phi Dực điện xa xa, lóe một tầng viền vàng.

Bên mã tràng, dưới bóng cây, một hắc y nam tử lẳng lặng ngồi ngay ngắn, nhắm mắt ngưng thần, khuôn mặt tuấn mỹ khắc lên thần tình đậm mực, phảng phất hết thảy quanh mình đều không liên quan.

Tiếng vó ngựa “Lộc cộc” từ xa đến gần, hàng mi dày của nam tử run rẩy, dù chưa mở nhãn, nhưng vẫn bảo trì tính cảnh giác cao độ, nhận thấy được hơi thở quen thuộc của người tới, thân thể mới theo thói quen mà thả lỏng. Liễm Hàn bỗng nhiên rùng mình, từ khi nào trở thành thói quen?

Đang lúc thất thần, Liễm Hàn chợt cảm thấy một làn hơi thở nóng ẩm phả ra trên mặt mình, vụt mở đôi mắt sáng, gương mặt bình thường phóng đại thành linh xuất hiện trước mắt, vẫn đeo nụ cười tà mình hết sức quen thuộc.

“Người làm cái gì?” Liễm Hàn quay mặt đi, ra vẻ lãnh đạm nói. Loại khoảng cách ám muội này sẽ làm y nhớ tới hồi sáng... Một màn khiến thân thể mình nổi lên phản ứng kỳ quái — toàn thân nóng bức như tắm

trong lửa, tựa như ngày ấy....

“Ha ha, tính cảnh giác của sư đệ sao lại thấp rồi?” Lưu Vân cười hì hì, đứng dậy đi về phía Tiểu Ban bị phơi ở một bên. Thu hồi một chiếc làn gỗ chạm trổ *** xỏ đựng thức ăn, thấy Liễm Hàn bỗng nhiên rũ mắt, chẳng biết đang nghĩ cái gì.

“Nhạ, ăn cơm trước đã.” Lưu Vân tự tung tự tác ngồi xuống bên cạnh, mở nắp, bưng ra mấy món ăn *** xỏ, một bầu rượu nhỏ, hai chiếc chén sứ trắng, đặt ở chỗ trống trước mặt hai người.

Liễm Hàn quét mắt qua, lại lấy linh lung châu trong ngực ra thử lần nữa, thấy linh lung châu như trước tản ra ánh sáng màu tím nhạt, mới thôi.

“Hạt châu? Thử độc hả?” Lưu Vân liếc viên linh lung châu trong suốt lóng lánh, bụng âm thầm kêu hồng bét, y có viên châu này gì làm gì không nói sớm? Chuyện hôm đó lừa y nói trúng độc há chẳng phải bị y lật tẩy rồi? Nhưng theo tính tình của y, sao lại vẫn nhin tới bây giờ? Quái lạ, quái lạ...

“Àn.” Liễm Hàn nhẹ nhàng lên tiếng đáp lại, thuận tay chuyển nó cho Lưu Vân, thản nhiên nói, “Cái này gọi là linh lung châu, bình thường màu tím nhạt, gặp độc chuyển thành màu tím đen.”

Lưu Vân cầm trong tay ngấm ngấm, chỉ cảm thấy thân châu trơn nhẵn vô cùng, khéo léo nhẹ nhàng, hai ngón đã cầm được. Thử độc châu sao? Lưu Vân giương mắt, quan sát biểu cảm Liễm Hàn, nói: “Nếu đã vậy, độc khí cũng có thể thử được chứ.”

Liễm Hàn nhìn Lưu Vân nói: “Ngày đó không nghĩ tới, cũng không còn kịp rồi. Sau đó, độc khí đã biến mất.”

Ồ, nói vậy, không bị phát giác à? Lưu Vân khê thở ra một hơi, ngấm lại thời gian, hôm nay vừa vặn là ngày thứ bảy.

“Tên kia...” Liễm Hàn liếc nhanh qua chén sứ trắng rót đầy rượu, đẩy qua một bên, sau nửa ngày mới nói, “Chính là người đêm nào cũng tới tìm người, người có biết y là người thế nào?”

Lưu Vân uống chén tiếp theo, tương đối bất ngờ nhìn Liễm Hàn, nói: “Y tự xưng Huyền Hữu.” Nhớ tới cảnh ngày đầu tiên y tìm mình đưa ngựa, không khỏi cười khê ra tiếng, “Là người thú vị.”

Liễm Hàn nghe vậy ngẩn ra, mày kiếm khê chau, liếc Lưu Vân mặt đầy ý cười, hừ một tiếng thật mạnh, như chợt nhớ tới cái gì, nói: “Y là—”

Lưu Vân gật gật đầu, chú ý tới y chưa từng động một ngụm rượu, giật mình cười nói: “Ta quên mất, sư đệ không biết uống rượu.” Lại hé miệng uống một hơi, rượu này thanh đậm vô vị, thời cổ chế rượu vốn nồng độ cồn không cao, loại rượu bình thường này càng giống như nước lọc, nghĩ Liễm Hàn uống một chút chắc cũng không say, Lưu Vân thích giỡn, nâng chén chúc tới bên miệng y, cười nói: “Một mình uống thật quá vô vị, sư đệ cũng uống một chút đi, rượu này rất thanh đậm, uống chút cũng không sao.”

Liễm Hàn đang muốn lắc đầu, lại nghe Lưu Vân cố ý vô tình nói: “Thôi quên đi, lần trước đưa ngựa thua, ta nói mời Huyền Hữu uống rượu, thiếu chút nữa quên, nên lưu lại thôi.”

Liễm Hàn trong lòng giận dữ, cười lạnh nói: “Ai nói ta không biết uống?” Đoạt lấy chén uống một hơi cạn sạch, lại liên tiếp rót mấy chén. Chốc lát, vàng trán sáng bóng của Liễm Hàn rớm giọt giọt mồ hôi, dĩ nhiên say không ít, hai gò má tuần lân từng đám mây đỏ bay lên, tựa như màu rượu vang đỏ trong suốt thuần khiết đẹp đẽ, *** mâu thanh lãnh dần nhiễm làn sương mờ, góc cạnh rõ ràng nhu hòa hơn, lại thêm vô hạn phong hoa, tuyệt điểm không thể bỏ qua.

“Này, người...” Lưu Vân nhìn Liễm Hàn không khỏi ngây người trong nháy mắt, thấy *** mục mê ly của y nhìn mình, trong mắt lưu chuyển ánh nhìn nói không hết kể không rõ, tâm khê động, có chút xấu hổ xoay mặt đi, bỗng cảm thấy đầu vai trầm xuống, thấy Liễm Hàn đã say ngã lên vai mình. Khí tức ấm áp mang theo hô hấp thân mật truyền tới da thịt, vẻ ngủ say không phòng bị sát trong lòng, Lưu Vân hoàn toàn ngây ngẩn cả người, trong nháy mắt tựa hồ quên hô hấp thế nào. Nhưng cố tình người trong lòng chẳng chút tự giác, còn không an phận cợ tới cợ lui trên vai Lưu Vân, bạc thân không nhuốm mà đỏ nhẹ nhàng nỉ non gì đó....

30. Quyển 1 - Chương 29: Động Tình

“Nè, sư đệ?” Lưu Vân đẩy Liễm Hàn đang bất tỉnh nhân sự trong lòng, không phản ứng.

“Liễm Hàn?” Lại quệt quệt mặt y, không phản ứng.

“Bằng sơn?” Dứt khoát nhéo cái mũi cao cao của y, Liễm Hàn vô thức “Uhm” Một tiếng, vẫn không phản ứng.

“Ài.” Lưu Vân than nhẹ, cười nói: “Mới mấy chén đã say vậy rồi, thật không phải chịu chơi bình thường.” Hắn bắt đầu đi ôm ngang Liễm Hàn, đi về căn nhà nhỏ.

“Biết trước vậy, có đánh chết ta cũng không dụ người uống rượu, phiền chết đi được.” Lưu Vân nhú mi ôm hận nói, tay không quên nhẹ nhàng đặt y lên nệm, cẩn thận thả xuống.

Tịch dương khuất núi từ lâu, những tia sáng còn sót lại rọi qua song cửa, ánh lên khuôn mặt không tỳ vết của Liễm Hàn, chiếc mũi anh tuấn, hàng mi cong dài, đôi mày kiếm cao cao triển ra nhu hòa, mái tóc đen lay lắt xõa bung trên tấm nệm trắng ***, phản xạ ánh vàng rực rỡ, đôi môi đỏ khép hờ thậm chí lộ ra một tia tiểu ý nhẹ nhẹ như có như không.

“Không ngờ người còn có mặt đáng yêu như vậy, hôm nay đúng là kinh hỉ, hi hi.” Lưu Vân cong khóe miệng, tay không tự chủ được khẽ vuốt gò má ửng đỏ của Liễm Hàn. Đột nhiên lấy lại *** thần, chợt phát hiện môi mình cách môi y chưa tới vài li. Lưu Vân giật mình, vội vàng bật người ra.

“Phù, nguy hiểm thật...” Lưu Vân có phần ngồi không yên, không dám ở lại nữa, lập tức ra khỏi phòng.

Ánh nắng chưa tàn còn lưu luyến nơi trời tây, bầu không khí mát mẻ như thoang thoang làn hương thơm ngát, nồng nàn thanh u, nhưng mùi hương yên tĩnh mà an tường lại không cách nào xoa dịu tâm tư rối loạn.

Dắt ngựa, Lưu Vân nằm xoài trên lưng Tiểu Ban, hai tay gối sau đầu, mặc nó đi tự do không mục đích.

Hắn biết cảm giác của mình như vậy có nghĩa là gì, lúc nhìn thấy Tiêu, chính là loại cảm giác này. Vừa nhắm mắt, trong đầu liền tự động tuôn ra vô số hình ảnh về Liễm Hàn, y đứng trong đêm đen phẳng phất như muốn dung nhập vào bóng tối, y cuồng ngạo thề nhất định phải giết mình, y bất lực mà mờ mịt như một đứa trẻ hỏi thích là cái gì, y không để ý hết thấy nhiệt tình tự hỏa, y tắm dưới ánh trăng khe khẽ mỉm cười, y tức giận, y say rượu, y buông hết thấy lớp vũ trang lạnh lùng mà ngủ trong lòng mình.....

Hết thấy hết thấy, chẳng biết từ khi nào đã lặng yên ngấm vào lòng mình. Nhớ tới cô bạn gái cũ khi biết mình còn có người yêu khác, dừng dừng nói, khoảng trống trong tim một người có đôi khi rất lớn, có đôi khi lại rất nhỏ, điều đó phải xem đối với loại người nào.

Đã không nhớ rõ hình dáng của cô gái ấy, nhưng những lời này, chẳng biết vì sao đều nhớ rõ.

Nói đến buồn cười, luôn tự nhủ, hết thấy chỉ là hiểu lầm, mãi tới khoảnh tim đập thành thịch, mới phát hiện bị mất phương hướng lại là chính mình.

Lưu Vân xưa nay không phải kẻ tự khắt khe với mình, thích thì theo đuổi là tác phong nhất quán của hắn, nếu là trước đây, hiển nhiên không hề băn khoăn, mà nay, hắn lại do dự, chỉ vì nam tử ngạo nhả như lan ấy, đã trước một bước nhập chủ tim hắn. Tiêu... Phải làm sao đây?

Lưu Vân mở mắt, xuất thần nhìn về bầu trời bao la, đều là một màu lam, màu lam sẫm nơi phía đông xa xôi, *** không lam thăm thẳm, màu lam nhạt mơ hồ, đi về phía tây, nhạt dần, tự bạch mà phi bạch, dần chuyển thành vàng cam, sẫm hơn, biến thành màu đỏ cam nhân nhạt, ánh sáng rực rỡ cắt ngang đường chân trời, nhuộm thành một đám rắng đỏ, sậm, nhiệt tình tự hỏa.

Màu lam vân đạm phong khinh, vĩnh viễn tao nhã ôn văn, mà màu đỏ nhiệt tình, phẳng phất băng lãng hòa tan thành hỏa, lòng tham như hắn, loại nào cũng không muốn buông tay.

Vài tiếng vang tốc tốc bỗng nhiên truyền đến, tựa hồ là từ chuồng ngựa. Lưu Vân ngưng thần, có người!

Lưu Vân nhẹ nhàng xoay người, khóa gối trên lưng ngựa, kéo dây cương, thúc ngựa chạy về hướng chuồng ngựa.

“Huyền huynh hôm nay sao đến sớm vậy?” Lưu Vân ghìmi cương lại, nhìn nam tử tuần dật trước mắt, cười nhạt nói.

“Ha ha, ta đến uống rượu mà.” Huyền Hữu cong đôi mắt như tơ, nửa híp mắt, nhìn thấy Lưu Vân, ngao nghệ mà không mất ưu nhã khóa ngồi trên Thất Thanh Thông, đôi đồng tử đen láy ẩn tiểu ý khó dò.

Trong căn nhà nhỏ cũ mát, nam tử vừa xuất trần lẳng lạng nằm trên giường, khuôn mặt tuần như quan ngọc, hàng mi cong dài khe khẽ rung động, Liễm Hàn từ từ mở mắt, vừa muốn ngồi dậy, đầu chợt thấy đau buốt, hỗn độn khó chịu không thôi.

“Ngu xuẩn!” Liễm Hàn nhú chặt mi, tên hỗn đản nào nói với y rượu này rất thanh đậm chứ! Y thể đời này tuyệt không dính một giọt rượu!

Liễm Hàn nhìn ra ngoài phòng, trời đã tối đen, trong phòng chỉ có một mình mình, ngủ trên giường hắt. Liễm Hàn nhẹ nhàng kéo chăn bông đang phủ kín người mình qua, đặt ở đầu mũi ngửi ngửi, giần đôi mày, cong cong khóe miệng. Chuyện trước và sau khi say, loáng thoáng nhớ được một ít, hình như là hắt ôm mình về, trong ấn tượng còn cảm giác được thân thể ấm áp của người ấy, mình chiếm giường của hắt, hắt đi đâu rồi?

Liễm Hàn xoay người xuống giường, còn hơi choáng váng, nhưng cũng không muốn nằm lại, mở cửa bước ra ngoài.

Đoán người kia không ở trong phòng chắc là ở mã trường, đi qua tìm, còn chưa được vài bước, thấy trên một gò núi nhỏ ước chừng cách đó không xa, hai thân ảnh đang cười ngửa, mới nói cười cười. Lại là tên cái gì Huyền Hữu ngu xuẩn kia! Rõ ràng là chưa từng gặp y, thế mà gặp là Liễm Hàn liền thấy không thoải mái. Nhi tử của tên ngu xuẩn đó quả nhiên cũng làm người ta chán ghét mà.

“Hừ.” Liễm Hàn khẽ nheo đôi mắt đẹp, gắt gao nhìn chòng chọc hai thân ảnh thon dài nọ. Tim giống như bị cái gì chặn lại, lửa giận bùng lên mãnh liệt, buồn bực khó hiểu, bàn tay ẩn dưới y bào huyền hắc, dùng sức nắm chặt, móng tay cắt vào lòng bàn tay hồng ngân thật sâu cũng tuyệt không phát giác.

“Không còn sớm, tại hạ cáo từ trước. Đa tạ rượu của người, mặc dù không được ngon lắm.” Huyền Hữu cười khẽ rồi đứng lên, nói.

“Ha ha, ta nào có rượu gì ngon chứ, chỉ bằng hôm khác, Huyền huynh người mời đi.” Lưu Vân cười nhạt, nói đùa. Thuận tay phủi phủi bụi, cũng đứng lên, đi kéo Tiểu Ban. Tất nhiên không chú ý Huyền Hữu ở phía sau mâu quang chợt lóe.

Khóe miệng Huyền Hữu cong lên một độ cung mê người, bỗng nhiên đưa tay ôm Lưu Vân từ sau lưng, ghé sát vào cổ Lưu Vân, cổ ý vô tình thổi khí, cười nhẹ bên tai hắt nói: “Được thôi, người đã lên tiếng, ta tuyệt đối mời người uống rượu ngon nhất.”

Lưu Vân khẽ cười một tiếng, bất động thanh sắc tránh khỏi, “Vây một lời đã định, không phải rượu ngon là ta không uống.”

Huyền Hữu hé miệng cười, không đếm xỉa đến ánh mắt dò xét của Lưu Vân, thông dong leo lên Thanh Thông, giục ngựa rời đi.

Lưu Vân nhìn bóng lưng y, trong con người hiện lên một tia phức tạp. Khẽ thở ra một hơi, đang muốn rời đi, thì thấy Liễm Hàn dắt một con ngựa, đang đi về phía mình. Y toàn thân huyền hắc từ trong bóng đêm đến, khuôn mặt lạnh lùng, phượng mâu hẹp dài gắt gao nhìn mình chằm chằm, cảm giác áp bách mãnh liệt, thể nhưng mang theo một tia sát khí, hoảng hốt, Lưu Vân tự nhiên cảm thấy lại nhìn thấy Liễm Hàn lần đầu tiên ở ngoại ô Lạc thành.

“Sư đệ, người tỉnh rồi à?” Lưu Vân nặn ra một nụ cười, trong lòng kỳ quái, vì sao sau khi say tỉnh lại lại thay đổi thành kiểu khác? Ai, lúc ngủ đáng yêu biết bao. “Ồ, đã trể thế này, người còn cười ngửa?” Lưu Vân khẽ chau mày, say vậy còn cười ngửa.

Không nói còn đỡ, vốn là một câu quan tâm, Liễm Hàn nghe vào tức giận càng tăng lên. “Hừ, đùa với tên ngu xuẩn kia thì người vui vẻ, đùa với ta người lại khinh thường sao!”

“Cái... Ngu xuẩn?”... Huyền quốc Thái tử... Ngu xuẩn? Lưu Vân ngơ ra, rồi cười ầm lên: “Ha ha, đại khái cả Huyền quốc, chỉ có mình ngươi bảo y ngu xuẩn... Đợi đã, nếu ta nhớ không lầm, hình như ngươi chỉ cần mắng người, chính là ‘ngu xuẩn’, chẳng lẽ... Ngươi chỉ biết một từ này?” Lưu Vân nhin cười, vai lại không ngừng chấn động.

Liễm Hàn xoay khuôn mặt lúc xanh lúc đỏ qua một bên, cả giận nói: “Rốt cuộc ngươi có đùa hay không?”

“Ha ha, đùa, đùa.” Lưu Vân mỉm cười leo lên ngựa, đáp.

“Giá—” Liễm Hàn kẹp bụng ngựa, phút chốc lao ra mấy trượng.

Lưu Vân cười nhây nhưa đuối theo. Hắn đại khái biết vị lãnh mỹ nhân này đang phát điên gì rồi, ha ha, mùi chua nồng nặc như vậy, hẳn muốn làm bộ không biết cũng khó.

“Nè, ngươi... Cẩn thận—!” Lưu Vân vừa mở miệng lại vì ngựa của Liễm Hàn đột nhiên kích động hí vang, chợt nổi điên mà chuyển thành một tiếng thét kinh hãi. Trong lòng căng thẳng, không kịp suy xét, thân thể đã trước một bước phi thân qua.

Liễm Hàn bình thường vì để che dấu hành tung, rất ít khi cưỡi ngựa, kỹ thuật ngự mã cực kì không bằng Lưu Vân và Huyền Hữu. Con ngựa đột nhiên như phát cuồng, vừa kêu vừa nhảy, nghĩ hết mọi cách muốn hất y xuống, Liễm Hàn ngoại trừ nắm chặt dây cương thẳng, chẳng còn cách nào khác. Dưới tình thế cấp bách, hai chân kẹp chặt bụng ngựa, cũng phạm vào tối kỵ khi cưỡi ngựa. Lại càng không thể nhảy xuống, bằng không không ngã chết cũng bị đập chết. Vốn lấy công phu Liễm Hàn, một chưởng đập chết con ngựa này, dễ như ăn kẹo. Nhưng y còn nhớ tới độc môi khí mà Lưu Vân bịa ra, trong lúc nhất thời, tình hình càng trở nên nguy hiểm vô cùng.

Lưu Vân vươn tay ôm eo Liễm Hàn, vẫn ngồi trên ngựa, một tay kéo chặt dây cương, hét lên vài tiếng “Hu”, không chút tác dụng, con ngựa kia ngược lại vì tăng sức nặng, càng điên cuồng hơn.

Bỗng nhiên thoát cái, hai người trên lưng ngựa mất thấy ngã xuống dưới vó ngựa.

“Chết tiệt!” Lưu Vân nhú mày, thấp giọng chửi, buông dây cương, đề chân khời một chưởng đập vào lưng ngựa, chặt chẽ ôm Liễm Hàn nhảy dậy, một cước đá vào bụng ngựa, mượn lực nhảy ra xa mấy trượng. Nhẹ nhàng xoay người, ôm Liễm Hàn lăn lộn mấy vòng trên mặt đất, mới dừng lại. Quá để ý người trong lòng, ngay cả nhân bì diện cụ trên mặt rơi ra cũng không chú ý.

“Vân Tiêu— người!” Liễm Hàn bỗng nhiên thét lên một tiếng kinh hãi. Sự lạnh lùng xưa nay bị phá vỡ, gắt gao túm lấy vạt áo Lưu Vân, như sợ hắn sẽ biến mất, rèm mi nhú chặt, đôi mắt phượng lộ tình cảm phức tạp, kinh hoàng, khiếp sợ, khẩn trương, sợ hãi, bị thương, mê luyến, ái mộ....

“Ngươi... Ngươi có chết không... Vì sao mà... Rõ ràng trúng độc còn.... Đừng chết...” Liễm Hàn điên cuồng nắm vạt áo Lưu Vân, lại có phần nói năng lộn xộn, phượng mâu ẩn hàm gợn sóng mờ mịt gắt gao nhìn chăm chú vào khuôn mặt tuần tú của Lưu Vân, Lưu Vân nhất thời ngơ ngẩn, ngưng mắt nhìn Liễm Hàn, động động hầu kết, sau nửa ngày nói không nên lời, hoặc là không biết nên nói như thế nào. Ý thức được tình ý trong lời Liễm Hàn, lòng đột nhiên chấn động, trực tiếp lấy nụ hôn phủ kín đôi môi đang run rẩy của y.

“Ngô—” Liễm Hàn mở to mắt, lại không kiềm được đầu lưỡi Lưu Vân khiêu khích, từ từ nhắm mắt lại, dần dần buông vạt áo nắm chặt, bất giác vòng lên cổ Lưu Vân, chủ động làm sâu nụ hôn, vươn đầu lưỡi cùng Lưu Vân triển miên.

Chẳng biết qua bao lâu, Lưu Vân mới rời đôi môi đỏ mọng của y, mang ra một tia ngân ti *** mĩ, Liễm Hàn ôm lấy cổ Lưu Vân, há miệng thở dốc, làm Lưu Vân cười khê một trận.

“Ai nói với ngươi là ta sẽ chết hả?” Lưu Vân nhướng mi, một tay chống đất, tay kia khéo léo trượt vào sau cổ Liễm Hàn, gợi lên một mặt cười tà mê người, cúi người nhẹ nhàng thổi khí bên tai Liễm Hàn, “Ta mà chết, ngươi phải thủ tiết a.”

31. Quyển 1 - Chương 30: Triều Miên

“Người... Không phải trúng độc?” Liễm Hàn trầm giọng nói, lại không giấu được mong mỏi, không chú ý lời nói ám muội của Lưu Vân.

“Độc?” Lưu Vân mới hiểu ý Liễm Hàn, “Phụt” cười ra tiếng, ngón tay thon dài tiếp tục lưu luyến nơi cần cổ trơn bóng của y, trượt xuống bờ vai, hơi dùng lực, liền kéo phần cổ áo ra, “Cái đó tất nhiên là ta chọc người thôi... Ha ha, trên đời nào có loại độc này...” Lưu Vân thì thầm nói, tiến đến bên cổ y nhẹ nhàng gặm cắn.

Liễm Hàn nghe xong ngẩn ra, còn chưa kịp cảm thụ xúc cảm âm ẩm tê dại nơi đầu vai, tâm sít chặt nhất thời buông lỏng, niềm vui sướng mất mà có lại tràn đầy ***g ngực, y chưa từng cảm kích trò đùa của Lưu Vân như vậy — may mắn... May mắn là gạt người, người này vẫn luôn ở bên cạnh mình... Sẽ không lại... Bị vứt bỏ nữa...

Liễm Hàn cắn môi, vươn tay ôm chặt Lưu Vân, như muốn đem hằn khắc vào trong thân thể mình.

Cảm thấy người bị ép chặt, lòng Lưu Vân âm áp, lại thấy hơi có lỗi, lần này thật dọa y rồi? Chạm vào bờ môi thoảng tái nhợt của Liễm Hàn, vuốt ve qua lại, từng nụ hôn đứt quãng, như là tán tỉnh, lại như trấn an, cười nhây nói, “Ha ha, ta không bị độc chết, nhưng lại bị người đè chết...”

Liễm Hàn chợt dừng tay, nhưng không buông ra. Bỗng nghĩ tới cái gì, mày kiếm dựng lên, túm lấy y phục Lưu Vân, quay ngoắt người, rống to: “Người lại gạt ta! Người—!” Uống công mình khẩn trương muốn chết! Liễm Hàn cực giận, lôi vạt áo Lưu Vân, há miệng hung hăng cắn lên vai hắn, để lại hai dấu răng đỏ thẫm.

“Ngô—” Lưu Vân kêu lên một tiếng đau đớn, chớp mắt phượng, tà tà cong khoe miệng, một tay ôm Liễm Hàn, hai ba phát vén vạt áo y ra, đưa tay tham nhập vào trong, vuốt ve tới lui trên tấm lưng trơn mịn hơi lạnh lạnh của y.

Xúc cảm âm áp mà thoải mái từ ngực truyền đến, Liễm Hàn thả lỏng thân thể “Ừm” Một tiếng chuyển thành nằm sấp trên ngực Lưu Vân, tìm nơi thoải mái nhận sự “phục vụ” của hắn.

Lưu Vân cười “Hắc hắc”, thấp giọng nói: “Cẩn người là phải trả phí nha...” Ngón tay dao động trượt đến một bên thắt lưng mềm cảm của Liễm Hàn, xoa nắn vài cái thật mạnh, rõ ràng cảm thấy thân thể người trong lòng run lên, mới vừa lòng khai thác ở bờ bên kia.

Lưu Vân đụng chạm và thắt lưng tê dại khiến Liễm Hàn dần dần khô nóng cả người, y ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt phượng tà mỹ đang mỉm cười của Lưu Vân, dưới ánh trăng, lay động hình dáng mình.

Liễm Hàn si ngốc ngưng mắt nhìn đôi mắt ấy, chợt cảm thấy không chân thật, bất giác lên tiếng khê gọi: “Vân... Tiêu...”

Lưu Vân ngốc lăng, đưa ra một tay câu cổ y, ngẩng đầu soi vào môi y, cười nói: “Gọi ta là Vân, đừng kêu ‘Tiêu’, đó là đại ca ta Lưu Tiêu...” (cũng là tình địch của người =)) Lưu Vân nói đến đây lập tức ngậm miệng, ánh mắt chợt mất đi tiêu cự, Tiêu...

“Không được nghĩ tới người khác!” Liễm Hàn đẩy mạnh Lưu Vân, đứng bật dậy khóa gối trên thắt lưng Lưu Vân, tay vẫn nắm thật chặt vạt áo đã sớm bị kéo lộn xộn của hắn. Cảm giác ghen tị mãnh liệt dâng trào trong lòng Liễm Hàn, chi phối ý thức của y, y đột nhiên cúi người, điên cuồng gặm cắn môi Lưu Vân, nóng bỏng rồi lại ngây ngô vươn lưỡi thăm dò trong khoang miệng Lưu Vân, hai tay tùy tiện xé rách y sam Lưu Vân.

Liễm Hàn nhiệt tình tác cầu lập tức nhóm lên dục hỏa Lưu Vân vẫn ẩn nhẫn, ngón tay thon dài luồn vào giữa mái tóc đã sớm xõa ra của y, đặt trên môi mình, vươn lưỡi khiêu khích hết mức, lại một phát kéo luôn y sam đã trượt xuống một nửa, bàn tay dạo chơi trên làn da trơn mịn của Liễm Hàn nơi nơi đốt lửa, lại trượt vào trong khố, không ngừng vuốt ve cánh mông thật vững của y.

“Ngô... Ân...” Liễm Hàn hơi ngẩng đầu, úp sấp trên vai Lưu Vân há miệng thở dốc, vì bị che kín không thể hô hấp mà thiếu dưỡng khí, hay là bị khiêu khích mà khuôn mặt tuấn tú ửng đỏ. “Người... Làm cái gì...”

“Thế nào, không thoải mái?” Giọng nói êm tai bởi nhuốm *** mà trở nên trầm thấp khàn khàn, Lưu Vân cười xấu, cố ý chạy vào mặt trong đùi Liễm Hàn, khẽ vuốt qua qua lại lại, cảm thấy căn bộ y đã nóng rực dâng cao, cố tình dùng móng tay vẽ vòng vòng chung quanh.

“Không... Không thoải mái... Người... Nhanh lên!” Đôi mắt đẹp của Liễm Hàn dần nhuốm một tầng *** mê ly, bụng dưới khô nóng khó nhịn khiến y không ngừng vặn vẹo, theo bản năng dùng chân cọ cọ eo Lưu Vân, mái tóc đen tung bay, môi đỏ diễm lệ, da thịt mịn màng, thì thoảng tràn ra tiếng rên rỉ vui sướng, không một điểm nào không kích thích cực hạn thần kinh Lưu Vân.

“Tên yêu *** này!” Lưu Vân khẽ nheo mắt phượng, thoảng cái vút hết y phục sang một bên, xoay phất người, đem người không an phận trong lòng đặt ở phía dưới, hung hăng hôn lấy.

Liễm Hàn ngẩng đầu, vươn lưỡi nóng bỏng đáp lại, trong lòng chỉ muốn thêm một chút, lại thêm một chút. Thân thể lỏa lồ dần run rẩy trong gió đêm, Liễm Hàn nâng đôi chân thon dài quần lên thân thể ấm áp của Lưu Vân, tay chân cùng dùng xé mở y sam còn treo lại một nửa trên người hắn. Làn da trơn bóng của Lưu Vân hoàn toàn bại lộ ra ngoài, xương quai xanh lộ rõ theo ngực nhấp nhô, mái tóc đen tùy gió mà bay, ánh trắng như lụa vắt lên thân hình cao lớn, phượng mâu tuần lãng tựa sao, biếng nhác khẽ mở, lộ kích tình nồng nàn, mị hoặc khó nói, làm cho người ta không tiếc trả giá hết thấy chỉ để chiếm hân làm của riêng.

Liễm Hàn tham lam ngưng mắt nhìn hắn, mắt không nở chớp một cái, chỉ vì giờ khắc này, đôi mắt tà mị ấy đang chăm chăm nhìn mình.

“Hàn... Người đẹp quá...” Lưu Vân nhìn chăm chú vào đôi mắt chứa chan tình cảm sâu sắc của Liễm Hàn, đã hoàn toàn lui đi bằng lãnh lạnh lẽo, chỉ còn một hồ nước mê tình không tan. Hắn cúi xuống bên tai y thấp giọng tán thán, từng nụ hôn như hạt mưa rơi nhẹ nhẹ, dọc theo xương quai xanh gặm cắn đến thù du thắm đỏ ướt át trước ngực y.

Liễm Hàn không thể ức chế cong khóe miệng, y chưa từng vui sướng vì mình có được khuôn mặt này như bây giờ, vui sướng vì lấy lòng được Lưu Vân, vui sướng vì ánh mắt hắn lúc này chỉ có thân ảnh của một mình mình. Y gắt gao ôm lấy Lưu Vân, học theo cách hắn làm, hôn hôn lên làn da nóng bỏng của hắn, lại nhân lực đạo quá lớn, cắn ra dấu răng đỏ tươi nhàn nhạt.

Càng khiến hạ thể nóng rực không được an ủi, Liễm Hàn theo bản năng nâng eo, phân thân không ngừng cọ bấp đùi Lưu Vân, mong tìm được một cái đột phá khẩu, phát tiết dục vọng dâng trào nơi bụng dưới. Miệng không chút che dấu sự bức thiết, khàn khàn gầm nhẹ: “Người... Người nhanh lên! Nóng quá... Vân... Nóng quá...” Giật phất một tay Lưu Vân phủ lên hỏa nhiệt dâng cao của mình.

“Ha ha... Gấp như vậy a...” Lưu Vân trầm giọng cười trêu, thành thạo trêu chọc biểu tượng nóng bỏng của Liễm Hàn, một mặt dẫn dắt y, vuốt ve dục hỏa mình đã bị y đẩy lên từ lâu.

Liễm Hàn vừa chạm vào phân thân nóng rực của Lưu Vân, cả kinh rút tay lại. Lưu Vân chớp mi, như trừng phạt đột nhiên tăng tăng lực đạo vuốt ve, mặt dịch ngân bạch phút chốc từ đỉnh ngọc hành đổ xuống, khoái cảm mãnh liệt chợt đến kích thích Liễm Hàn kêu lên một tiếng “A”, theo bản năng tham cầu nhiều hơn, không ngừng vặn vẹo thân thể, mở miệng bức bối nói: “Vân... Còn muốn... Nhanh lên một chút... Thật thoải mái...”

“Người đó...” Lưu Vân cố nén dục vọng lập tức vọt vào, thở ra một hơi, cảm thấy định lực của mình hình như tăng thêm một tầng rồi. Nhẹ nhàng nâng cánh móng Liễm Hàn lên, đem ái dịch đầy tay dọc theo khe đùi trượt vào một ngón.

Hậu đình đột nhiên bị xâm nhập, khiến cả người Liễm Hàn cứng đờ, Lưu Vân tiếp tục liếm cắn thân thể đã nhuốm đỏ mông lung của y, dịu dàng trấn an nói: “Thả lỏng... Giao cho ta...”

“Ân... A-” Theo cú đình khai mở, Liễm Hàn dần dần từ rên rỉ trầm thấp biến thành ngậm nga yêu kiều.

Lưu Vân chỉ thấy yết hầu căng thẳng, không kiềm chế được nữa, xoay người Liễm Hàn, nhắm thẳng mà vào, bị dừng đạo nóng bỏng chặt chẽ hấp phụ, khoái cảm thật lớn như sóng triều cơ hồ đưa hắn xông lên tận mây xanh.

“A- a...” Liễm Hàn kêu to ra tiếng, theo Lưu Vân luật động cùng khiêu khích, khoái cảm mãnh liệt dần dần kéo tới như bài sơn đảo hải, giọng khàn dần dần biến thành phấn khích, “Chậm một... A.... Lại nhanh một

chút...”

“Rốt cuộc muốn nhanh hay là chậm, hừm?” Vừa thoải mái qua, Lưu Vân cố ý thả chậm tốc độ, dán sát vào sống lưng không tỳ vết của Liễm Hàn, nhẹ nhàng liếm láp.

“Người...” Liễm Hàn bất mãn cắn môi, quay đầu lại trừng Lưu Vân, đột nhiên co rút dừng đạo.

“Ách ân-” Lưu Vân ăn đau hừ một tiếng, hung hăng cắn một phát lên tấm lưng trơn mịn của Liễm Hàn, mãnh liệt trườn động. Cười tà nói: “Lá gan không nhỏ a... Lát nữa đừng cầu xin tha...”

“Ai sợ ai! A-”

.....

Trên màn trời xa xôi, áng mây che khuất ánh trăng nhàn nhạt, những vì sao như được gột rửa, tặng chúc phúc vô hạn cho hai kẻ không chút cố kỵ mê tình triền miên dưới vầng trăng nguyệt...

Ở nơi bóng râm ánh trăng không chiếu tới, một đôi mặc đồng yêu đã lạnh lùng nhìn chăm chú, ngọn lửa không hiểu như muốn thiêu đốt sạch hết thấy.

32. Quyển 1 - Chương 31: Ngưng Ngọc

Từng trận gió đêm rét lạnh rít qua, lướt trên mặt nước róc rách, lay động gợn sóng, từng đốm sáng lấp lánh như ánh bạc. Trăng sáng giữa trời, sương mờ tiêu tán, ánh bạc tỏa lan bao phủ hai nhân ảnh thân mật giao triền trong hồ, lại như đồng lửa ở bên thiêu đốt phừng phực lên nhiệt tình vô tận, bọt nước trong suốt đọng trên da thịt trắng nõn, phẳng phất như phủ kín một tầng khói nhẹ mỏng lung, như thật như ảo. Suối tóc đen như lụa của hai người hỗn độn phi tán trong gió, nửa chìm nửa nổi trên mặt nước, quần quýt, giao triền, trong người có ta, trong ta có người, tóc tai, tình tứ. ()

() thanh ti, tình tứ = và : đều đọc là qīngsī.

“Hàn... Lạnh không?” Lưu Vân cắn thùy tai đỏ ửng của Liễm Hàn nhẹ giọng nói, ôm chặt Liễm Hàn, đưa tay tiến vào cúc huyệt y để tẩy rửa. Kích tình qua đi, Lưu Vân ôm y thanh tẩy ở ngay thác nước bên cạnh, đêm thu thanh lạnh, nước lạnh băng băng, cho dù hai người họ có nội lực thâm hậu cũng không tránh khỏi hàn khí nhập cốt, may mà do ***, hai người đều không thấy lạnh lắm. Lưu Vân đốt một đồng lửa, nhờ hơi nóng ấm lửa để bảo trì nhiệt độ cơ thể.

“Ân... Không sao..” Liễm Hàn híp mắt, biếng nhác nằm sấp trên người Lưu Vân, mái tóc dài lấm tấm ánh trắng, nửa che dung nhan vô cùng tuấn mỹ, khoe miệng hơi cong, hoàn toàn trút bỏ vẻ băng phách lạnh lùng vốn có, chỉ còn lại bình thản vô phòng, lộ nét ửng đỏ nhàn nhạt hoặc nhân. Đau đớn lúc đầu dưới làn nước êm dịu dần dần trở nên mơ hồ, hạ thể mãi cảm được động tác của Lưu Vân làm dịu đi truyền đến từng đợt cảm giác tê dại. Liễm Hàn quần lấy eo Lưu Vân, cố ý vô tình cọ xát, vẫn đang đắm chìm trong kích duyệt mây mưa, tư vị tiêu hồn trong lòng Lưu Vân khiến y theo bản năng mà tham luyến, thực tủy tri vị. (biết đc mùi ngon, lần sau cứ muốn ăn hoài =))

Nghĩ, cũng không phải lần đầu tiên. Liễm Hàn hơi ngẩng đầu, nhìn vai Lưu Vân, tìm kiếm vết trảo lần trước hoan hảo lưu lại, lại phát hiện nó đã bị dấu răng sâu sâu nhậ nhậ bao phủ. Y khe khẽ nhếch khoe miệng... Như là xác nhận, cắn một miếng lên vai Lưu Vân.

Nghe thấy Lưu Vân hừ nhẹ, Liễm Hàn thấp giọng cười lên. Lúc này đây, cảm giác lại hoàn toàn khác biệt. Tuy đêm đó cũng có vui sướng...như vậy... Nhưng mà, trong ký ức càng nhiều là ý khí, chịu đựng, suy nghĩ hỗn độn, chẳng biết thân ở phương nào.

“Vân... Ta thích người...” Thế là nữ khí hùng hồn, nửa điểm không biết hàm súc.

Lưu Vân trong lòng ngẩn ngơ, khe khẽ cười rộ lên, nhìn Liễm Hàn, nửa ngày không nói. Tuy đã biết trước, nhưng chính tai nghe thấy, rung động vẫn không nhỏ, ***g ngực tràn đầy ý cười, không khỏi hiện trên mặt.

“Vậy... Người chẳng phải là ‘người của ta’ rồi?” Thấy Lưu Vân chẳng nói gì, Liễm Hàn vội vàng muốn xác nhận. Nhớ cuộc nói chuyện lần trước, luôn canh cánh trong lòng. Hắn nói, thích chỉ có thể nói với ‘ái nhân’.

Lưu Vân sững nịch điểm điểm chớp mũi y, cười nói: “Phải là ‘ngươi là người của ta’ mới đúng.”

Liễm Hàn hầu kết run rẩy, niềm vui sướng biểu lộ trong mắt không thể giấu được cõi lòng kích động. Người của hắn... Nói như vậy... Có phải nghĩa là hắn cũng thích ta? Kinh hỉ trong lòng trực tiếp biểu hiện, kết quả chính là, Liễm Hàn há miệng cắn mạnh lên vai Lưu Vân. (chích ngứa Vân ui =..=)

“Nè... Cái thói quen đụng một chút là cắn người này không được... Ồ... Ngươi mà còn khiêu khích ta nữa, vậy ta không khách sáo đâu đó...” Lưu Vân liếc Liễm Hàn, cười khê vỗ vỗ cái mông tròn vểnh của y. Cảm thấy dục vọng lại dần ngẩng đầu, bĩu bĩu môi, trong bụng thăm nhủ kỳ quái, người này thể lực thật đúng là không phải tốt bình thường, làm chuyện này hơn nửa đêm, cư nhiên còn ... Ách.. Tinh lực vượng thịnh... như vậy. Cùng Tiêu... Mấy lần đã ngủ mất đất...

“Khiêu khích? Khiêu khích là cái gì?” Liễm Hàn mở cặp mắt liễm diễm mê ly, nhìn Lưu Vân, đã thấy hắn tựa tiểu phi tiểu nhìn mình, khê nhường phượng mâu, lộ tình tố sâu thẳm, tâm bỗng lạc một nhịp.

“Chính là...” Lưu Vân cười tà tà, ôm phất lấy vòng eo dẻo dai của Liễm Hàn, theo nước suối êm dịu, một phát vào luôn.

“Àn a..... Ngươi... A” Liễm Hàn bóp chặt hai vai Lưu Vân, mới thoảng ổn định sóng nhiệt lại cuốn lấy. Y cúi mạnh xuống, gặm cắn ngực Lưu Vân...

Lại dây dưa thật lâu sau, Liễm Hàn mới thấy đủ mà nặng nề ngủ, Lưu Vân than nhẹ một tiếng, lau khô thân thể ướt sũng của hai người, phủ y phục lên, ôm y vào nhà nghỉ ngơi.

Lưu Vân ngồi ở mép giường, tay chơi đùa khối mỹ ngọc toàn thân ngân hàn lấy ra từ y phục của Liễm Hàn, chính là ngưng ngọc hắn đoạt lấy từ tay Lưu Tiêu hôm hiểu lầm, khối ngọc này rốt cuộc từ đâu ra? Y là người Thiên Tuyệt Cung, dù thế nào cũng không thể thoát khỏi liên quan với chuyện ba năm trước. Rốt cuộc... Có phải là cừu nhân Lưu Tiêu vẫn luôn tìm kiếm?

Vấn đề vẫn luôn hết sức né tránh, cuối cùng cũng phải đối mặt, Lưu Vân khê nhú mi, phượng mâu lưu chuyển ánh nghi hoặc mà phức tạp, lòng mơ hồ thấy bất an.

33. Quyển 1 - Chương 32: Hồi Ưc

Thời gian trôi đi, chớp mắt chân trời phương Đông đã dần sáng rõ.

Liễm Hàn nhẹ mở hai mắt, trước mắt là khuôn mặt nhìn nghiêng tuấn lãng của Lưu Vân, mày kiếm mắt phượng, mũi cao anh tuấn. Bạc thần không tô mà đỏ, tựa hồ vẫn còn dấu vết chính mình cắn mút đêm qua, đột nhiên khê nhếch lên rồi lại hạ xuống.

Nhuần như hiện dưới những sợi tóc đen, hàng mi cong buông rũ, đôi mắt đen như mực chăm chú nhìn vật trên tay hắn, một khối ngọc bội bằng bạc sáng lấp lánh giữa những ngón tay thon dài.

Ánh mắt vô thức dừng lại.

Có một chút đau xót khê lướt qua, ngọc bội này...

“Tĩnh rồi?” Lưu Vân hơi nghiêng đầu, thấy y nhìn chăm chăm ngọc bội trong tay mình, lập tức đưa ra, khê cười nói “Rơi ra từ y phục của ngươi”

Không ngờ Liễm Hàn không nói gì, chỉ ngơ ngẩn nhìn Lưu Vân, nhãn thần chợt trở nên buồn bã.

“Ngọc bội này... đúng là Ngự Khiếu Thiên đưa cho ta”. Y đáp lại ánh nhìn của Lưu Vân.

Thấy ngọc bội, lúc này bỗng nhiên lại nhớ tới thân phận của y, nghĩ đến chuyện ba năm trước, cùng với thân phận chính mình, trong lòng bỗng nhiên có một chút hoang mang. Nghĩ rằng Lưu Vân đã hoài nghi nên dứt khoát tự nói ra. Y cũng không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, trong lòng, trừ Lưu Vân cùng với bản thân, không có người nào khác, nên lúc này lại gọi thẳng họ tên Ngự Khiếu Thiên.

Đem cả tên họ ra gọi như vậy cũng không thấy có chỗ nào không thích hợp. May mà Lưu Vân cũng không phải là “Lưu Vân” thật sự, nên đối với chuyện này cũng không để ý.

“Cha ta?” Đáp án này Lưu Vân cũng từng nghĩ đến, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không ngờ sự tình trong đó. Dù vậy vẫn mơ hồ cảm thấy chuyện này và việc phụ phụ Ngự Khiếu Thiên qua đời ba năm trước...

Thật sự là có liên quan.

Liễm Hàn yên lặng gật đầu, bỗng nhiên vội vàng ngồi bật dậy nắm chặt cánh tay Lưu Vân, không ngờ hạ thân đau nhức như bị xé rách làm y ngã trở lại giường.

Lưu Vân cả kinh, vội vàng kéo chăn bông lót dưới lưng Liễm Hàn, thấy y không phản ứng, bèn đưa tay nhẹ nhàng xoa lên eo y, chớp mắt cười nói: “Còn đau sao?”

Liễm Hàn cắn răng, không hề đáp lại, nhưng lại càng nắm chặt cánh tay Lưu Vân, giọng gấp gáp:

“Đáp ứng ta, dù có chuyện gì, cũng không được ly khai ta!”

Lưu Vân trong lòng hơi bất an, nhưng lập tức mỉm cười, gật đầu.

Có được lời hứa hẹn, con người như sương của Liễm Hàn thoáng hiện ra một tia mừng rỡ, rồi lại hạ mi mắt, nhân thân bỗng trở nên mờ mịt thăm thẳm, tựa như rơi vào vực sâu.

Đắm chìm vào hồi ức vô tận, lát sau mới cúi đầu mở miệng: “Ta... cũng không biết phụ mẫu ta là ai, sư phụ kể, cha mẹ ta vứt bỏ ta. Người từ trong tay một tên cường đạo cứu ta ra, từ đó đến nay, một mình sư phụ nuôi ta lớn, người giống như cha ta, xem ta như con ruột mà dốc lòng truyền thụ sở học suốt đời của người. Sư phụ đối với ta ân trọng như núi. Ta lúc đó cảm thấy chỉ cần có sư phụ là tốt rồi. Không có cha mẹ cũng không sao cả.

Ba năm trước, sư phụ lần đầu tiên đưa ta ra cung, không ngờ gặp gỡ Ngự Khiếu Thiên, sau đó, không hiểu sao đột nhiên lại lệnh cho ta theo người đi Ngự Phong Sơn Trang, sau đó người rời đi. Ta tuy không muốn ly khai sư phụ, nhưng mệnh lệnh của người ta sẽ không làm trái. Không nghĩ tới, lần đó tạm biệt, cũng là lần gặp mặt cuối cùng...”

Liễm Hàn tưởng tận kể lại, âm điệu không mấy thay đổi, trong trẻo nhưng lạnh lùng tựa đầm nước sâu, như đang nói đến chuyện của một ai khác. Y khẽ rũ mi, con người dường như tối lại, đôi tay bên mép giường nắm lại thành quyền, móng tay cắm thật sâu vào lòng bàn tay.

Lưu Vân nhú mày, mở lòng bàn tay y ra, nhẹ nhàng lau đi vết máu đỏ thẫm, rồi đặt tay mình lên đó, nắm chặt. Mắt phượng chăm chú nhìn Liễm Hàn, lóe lên thần sắc phức tạp. Nghìn vạn mối hoài nghi lẫn lẩn trong lòng, nhưng cái gì hẳn cũng không hỏi, chỉ lặng lẽ chờ y nói xong.

“Sau khi sư phụ đi, Ngự Khiếu Thiên mang ta trở về Ngự Phong Sơn Trang, lại đột nhiên tuyên bố nhận ta làm nghĩa tử, rồi cho ta ngọc bội này.”

Quả nhiên là vậy. Lưu Vân chớp mắt, đưa ngón út lên xoa xoa thái dương. Ngoại trừ khối ngọc bội màu tím là ký hiệu của sơn trang, chỉ có Tiêu và hắc sở hữu ngọc bội màu trắng bạc, hơn nữa, ngọc bội này tượng trưng cho quyền lực trong sơn trang, người ngoài ít ai biết được. Nếu loại trừ ba người bọn hắn, cũng chỉ có chính mình.

Nhưng ba năm về trước, không một ai biết tung tích của nghĩa tử Liễm Hàn.

Không hiểu vì sao Ngự lão trang chủ bỗng nhiên thu nhận một người cừu gia mang đến làm nghĩa tử, hơn nữa cũng đã tuyên bố rõ ràng, mà lại không cho y lộ diện? Cả hắc và Tiêu đều chưa gặp qua y. Thậm chí còn cho y ngọc bội. Đối xử như vậy với đứa con mà kẻ thù nhất được... Căn bản không thể giải thích.

Lưu Vân nhú mày, trầm nghĩ, thân thể của Hàn nhất định không đơn giản. Bên tai lại nghe y kể tiếp:

“Ta ở tại biệt viện trong sơn trang. Nghĩ là sư phụ không lâu sau sẽ tới đón ta, nhưng đợi liên tiếp ba tháng, không hề có tin tức gì. Khi đó, ta rất sợ hãi, trên đời này, ta chỉ có sư phụ là người thân, ta sợ người cũng giống như cha mẹ chưa từng gặp mặt của ta, cứ như vậy bỏ ta đi. Mà thực tế, chính là như vậy...”

Thanh âm Liễm Hàn vốn dĩ hết sức bình tĩnh, bị cắt ngang bởi một tia rung động bi thương, “Đêm đó, bên trong trang đột nhiên phát sinh rối loạn, ta nghĩ nhất định là sư phụ tới. Mà khi ta gặp được sư phụ, người...Sư phụ nói cho ta biết, suốt đời người có hai cừu nhân lớn nhất, một người là Ngự Khiếu Thiên, sư phụ vừa báo được thù, còn một người, nhất định ta phải thay sư phụ rửa hận.”

“Người đó là...” Lưu Vân tim đập loạn một cái, một nỗi bất an trong nháy mắt xuất hiện, không thể nào...

Trông thấy Lưu Vân mày kiếm nhíu chặt, thần sắc khác thường, nhưng tựa hồ cũng không vướng mắc việc sư phụ y là kẻ thù giết cha, Liễm Hàn tuy cảm thấy có chút kì quái, nhưng âm thầm giữ kín.

Y thở hắt ra, trầm giọng nói: “Không sai. Chính là người ở Kim Loan điện, cầu hoàng đế!”

“Ba năm sau đó, ta trăm phương ngàn kế tìm cách hoàn thành di mệnh của sư phụ, báo đại cừu! Sau đó, ta mang theo sư phụ ly khai, trên đường lại đột nhiên nghe nói tê tử của Ngự Khiếu Thiên tự sát mà chết, sư phụ nhất định phát điên...” (không hiểu chỗ này @@)

“Ta đưa thi thể người trở lại Thiên Tuyệt Cung, mới biết sư phụ trước khi mang ta ly khai đã đem cung chủ vị truyền cho ta. Như là sớm đoán được người sẽ...”

Lưu Vân trong lòng nhất thời trầm xuống, sắc mặt bắt đầu ngưng trọng. Khó trách Thiên Tuyệt cung không ngừng đối địch với triều đình. Thế nhưng dựa vào cái gì để tiếp cận được hoàng đế? Xem ra giang hồ báo thù không đơn giản như vậy. Aiz, thật sự rắc rối rồi. Lưu Vân nhếch môi, thầm nghĩ bản thân hẳn rõ ràng sợ nhất cái này mà vẫn tránh không thoát, cứ nhiên trong đầu chấn động, này thực sự là... Đáng đời!

Hành thích vua, loại sự việc này... Dù cho Liễm Hàn võ công cao cường, may mắn thành sự cũng khó mà bỏ chạy, vạn nhất cho rằng y trốn thoát, cũng ắt phải bị triều đình truy nã cả đời, đừng nói Thiên Tuyệt Cung sẽ không còn mảnh đất cắm dùi, có khi Hàn cũng... Lẽ nào để y trốn trốn tránh tránh cả đời?

Lưu Vân bỗng nhiên có chút hối hận chính mình bốc đồng dẫn hắn vào cung, mà bản thân vào cũng vậy mà thôi, ai kêu Hàn đã là người của hắn, vạn nhất thân phận bại lộ, Tiêu...

Trong lúc đó, ánh sáng chợt lóe, nhiều vấn đề liên tiếp hiện lên, Lưu Vân lòng bắn khoăn suy nghĩ, hẳn biết rõ Liễm Hàn cố chấp, so với Tiêu tuyệt đối chỉ có hơn chứ không kém, không có khả năng khiến y buông bỏ ý niệm báo thù trong đầu, nhưng nếu nỗ lực trả giá, bản thân cũng vô pháp đoán được.

Trong khoảng thời gian ngắn, tiến thoái lưỡng nan, thật sự Lưu Vân cũng nhất thời cảm thấy chút chân tay luống cuống.

Như nhìn ra lo lắng của Lưu Vân, Liễm Hàn nói thêm vào: “Yên tâm đi, sự sẽ thành, tự có người giúp chúng ta.”

“Ai?” Lưu Vân nghe vậy, hơi kinh ngạc.

“Kính vương.”

“Cái gì? Hắn?” Lưu Vân trong lòng rung mình, không khỏi nhớ tới người nọ, từ khi từ biệt ở “Mị Phượng Các, chẳng biết hắn thế nào...”

“Ta với người nọ từng có ước định, khi sự thành, triều đình sẽ không thực sự truy cứu. Chúng ta cùng hắn hợp tác, cũng là bất đắc dĩ. Hắn trợ giúp chúng ta báo thù, và giải quyết tốt tất cả hậu quả, điều kiện là ngôi vị hoàng đế thuộc về hắn. Không có hỗ trợ của hắn, đại sự khó thành. Huống hồ ta cũng không muốn nhìn Thiên Tuyệt bị hủy hoại chỉ trong chớp lát. Kỳ thực ai làm hoàng đế, đối với ta không quan trọng.” Liễm Hàn lãnh đạm nói. Nếu không phải vì sư phụ, đối với y, tuyệt đối chẳng có việc gì đáng để cầu người.

“...Khác nào bảo hổ lột da.” Lưu Vân khẽ lắc đầu, trầm ngâm nói.

“Hắn sẽ lật lọng, không tuân thủ lời hứa?” Liễm Hàn nhíu mày, hiển nhiên người này đối với nhân tâm hiểm ác đáng sợ nhận thức còn thấp.

“Người nghĩ người người đều giống người, không nói hai lời sao?” Lưu Vân nhẹ nhàng cười, thầm nghĩ, trước mắt không phải là một ví dụ, vậy mà còn không học hỏi, thật không biết tốt xấu. “Hắn tự nhiên sẽ không mang binh quyền của mình ra đánh bạc, còn sợ người tiết lộ bí mật ra ngoài, khi đó đến tính mạng hắn cũng khó giữ được. Cho nên, chắc chắn sẽ âm thầm phái người giết người diệt khẩu.”

“Bằng khả năng của hắn, không giết được ta.” Liễm Hàn khinh thường hừ lạnh một tiếng. Chuyện khác y không nói, đối với võ công, y tự phụ với khả năng của mình.

Lưu Vân mỉm cười, thở dài một hơi nói: “Chờ hần leo lên ngôi vị hoàng đế, người thứ nhất cần diệt trừ chính là ngươi. Ngươi phòng được hần một lúc, phòng được cả đời sao?” Suốt đời sống trong cảnh ám sát hoặc bị ám sát, hần là không dễ chịu.

Liễm Hàn im lặng, đột nhiên hỏi: “Ngươi sợ?”

“Ta đương nhiên sợ...” Thấy Liễm Hàn ánh mắt lạnh lùng tối sầm lại, Lưu Vân ngoắc ngoắc khóe miệng, buồn bã nói: “Sợ ngươi vì vậy mà phải cả đời gánh tội, vĩnh viễn vô pháp không có cuộc sống an bình, sợ ngươi... Từ nay về sau bị hủy cuộc đời...” Còn sợ liên lụy tới Tiêu. Đương nhiên, những lời này tất nhiên hần không nói ra.

Chưa bao giờ nghe Lưu Vân giảng giải quá nhiều như vậy, Liễm Hàn sửng sốt hồi lâu, mâu quang ảm đạm mới nổi lên tiêu ý. Gắt gao chế trụ tay hần trong vô thức, như sợ nếu buông lời, hần cũng sẽ tan biến.

“Cùng lắm thì chết chung với hần. Di mệnh của sư phụ, giá nào cũng phải hoàn thành.” Liễm Hàn trầm giọng nói.

Quên đi, khuyên y đổi ý là không có khả năng. Thế nhưng làm sao toàn mạng trở ra? Lưu Vân thầm than, rồi chợt nhớ tới cái gì, liền nói: “Vậy là ngươi muốn cống phẩm, chứ không phải thay Kính vương đoạt ngôi?” Lê nào Kính vương đã sớm hoài nghi Mộ Dung Linh không muốn bị hần quản chế nên mượn tay Hàn để chém giết, đúng là đa bộ nhất chiêu. Y võ công cao, tâm tư lại không giáo hoạt bằng Linh, nhất định có thể thành sự. Hừ, thật sự là một gã cáo già. Đáng tiếc thật đáng tiếc, cuối cùng thì người tính không bằng trời tính, Kính vương cũng không dự đoán được hần sẽ đánh bại đánh bại phá hoại chuyện tốt của gã. Bọn hần tiến cung thuận lợi như vậy, chỉ sợ gã cũng giúp đỡ không ít cửa ải. Chỉ là hần một đường ẩn tàng thân phận, Kính vương làm sao biết được? Huống hồ, một viên dạ minh châu nho nhỏ, rốt cục có chỗ nào đáng giá để trăm phương nghìn kế tranh đoạt?

“Hần đúng là có yêu cầu này, nhưng ta cũng không dự định thực sự cho hần” Liễm Hàn lãnh đạm nói, thấy Lưu Vân vẻ mặt nghi hoặc, lại nói tiếp: “Thiên Tuyết châu này vốn là di vật của sư phụ, dĩ nhiên phải lấy về.”

“Thiên Tuyết châu?” Viên châu này rõ ràng có màu lam, thế nào lại gọi là “Thiên Tuyết?” Chi tiết này Lưu Vân cũng không suy nghĩ nhiều, hiện tại nghe nói đúng là vật của Thiên Tuyết, gạt mình không ít.

34. Quyển 1 - Chương 33: Đồng Ý

“Vài chục năm trước, sư phụ đi Tây Vực, không biết vì nguyên nhân gì lại lệnh cho ta nhất định phải cùng hần tìm lại, bất kể vật ấy ở nơi nào. Lại không biết là ai đồn đại Thiên Tuyết Châu tượng trưng cho hoàng quyền, Tây phiên nhất định muốn hiến di vật của sư phụ cho cầu hoàng đế, hừ!” Nói xong, đôi mắt Liễm Hàn lóe lên một tia sát ý.

Lưu Vân nhú mày, im lặng một hồi. Trực giác cho hần biết Thiên Tuyết Châu chính là điểm mấu chốt. Đột nhiên, hần hỏi: “Ngươi làm sao biết được cống phẩm Tây phiên chính là Thiên Tuyết Châu người đang tìm?”

“Là sư phụ nói...” Liễm Hàn buộc miệng, lời vừa ra khỏi miệng mới thấy kì quái, sư phụ làm thế nào biết được? “...Sư phụ còn nói, Thiên Tuyết Châu sở hữu một bí mật, nhưng rốt cục là cái gì thì không nói cho ta biết, đại khái là muốn ta đi tìm. Lúc đó người chỉ nói ba chữ “thiên quy xử”.

Lại là một bí ẩn. Lưu Vân giật nhẹ khóe miệng, chẳng hiểu sao bỗng dưng lại có chút xem thường. Chẳng lẽ là về thân thể của Hàn? Nếu không muốn nói cho y, vì cái gì lại bắt y đi tìm? Hay đó là cái gì khác, vô công bí kíp, vàng bạc tài bảo? Những thứ này đều là thứ vứt đi, cùng “thiên quy xử” có gì can hệ? Bất quá, nếu vật đó cùng hoàng quyền không có quan hệ, như vậy hoàng đế và Kính vương tranh nhau tìm kiếm nguyên nhân chỉ có một – bọn họ cũng muốn biết bí mật của nó.

Lưu Vân bóp trán, khẽ thở dài. Thầm nghĩ, thực sự hao tâm tổn trí. Lòng hiếu kỳ của hần, cho tới giờ vẫn không nhiều lắm, bình sinh hần sợ nhất là phiền phức. Nhưng hiện tại, hần đã không thể đánh bài chuẩn được, không riêng vì Hàn, vì Tiêu, mà còn vì lời hứa với Mộ Dung Linh, hần chỉ còn cách bắt cháp mà tiếp tục.

“Hạt châu đang ở một chỗ rất an toàn. Ta đáp ứng ngươi, sau khi ra cung sẽ đưa ngươi đi tìm.” Lưu Vân rất nhanh thu lại thần tình nghiêm túc lúc nãy, thay bằng nụ cười yếu ớt, cố gắng phá vỡ bầu không khí nặng nề giữa hai người.

Liễm Hàn gật gù đầu, bỗng nói: “Ước định ba tháng, ngươi còn nhớ rõ?”

“...” Thật đúng là đã quên. Lưu Vân âm thầm kêu khổ, nhanh chóng tìm cách đánh trống lảng, “Ách, ta nói, Hàn, ngươi vẫn còn muốn giết ta sao?” Ta là lão công của ngươi đó. Đương nhiên, câu này hẳn làm sao dám nói ra.

“Đương nhiên không.” Liễm Hàn liếc hắt.

Lưu Vân vừa nghe tin tốt, nhào tới ôm cổ Liễm Hàn, tại gương mặt y hôn vài cái. “Ha ha, đây mới đúng là Hàn của ta...”

Liễm Hàn kinh ngạc, nhưng cũng đẩy hắt ra, đôi môi mỏng mê người khẽ khàng cong lên câu dẫn, nói rõ ràng từng chữ một: “Bất quá, sau đó ngươi phải nghe lời ta!”

“...” Ôi...

Thấy Lưu Vân nửa ngày không phản ứng, Liễm Hàn trầm giọng, lạnh lùng hỏi:

“Ngươi không đồng ý?”

“...Được.” Lưu Vân giương mắt, nhìn Liễm Hàn từ giận chuyển vui, khẽ mỉm cười đắc ý, thầm nghĩ thế cũng được, sau này ai phải nghe lời ai còn chưa biết.

Đến khi hai người dùng cơm xong, lại trò chuyện thêm một lúc lâu, bất tri bất giác đã quá Ngọ. Lưu Vân theo thường lệ dắt ngựa đi dạo một lúc, đã thấy Huyền Hữu sớm chờ ở đằng kia.

Y mặc gấm trắng, vạt áo bên trái là đằng long bay lượn thêu bằng chỉ vàng rất sống động. Cổ áo để mở, lộ ra cần cổ trắng nõn, dường như lóe lên một chút ngân quang, nhìn kĩ mới biết cổ áo dựng thẳng được viền một vòng chỉ bạc, trông càng quý giá và cao nhã.

Huyền Hữu đứng chấp tay, tựa tiểu phi tiểu, xa xa đã thấy Lưu Vân đi tới, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên. “Sao lại không có Liễm huynh?”

“Hắn...Còn đang ngủ.” Lưu Vân bối rối, không ngờ y vừa thấy mặt liền hỏi đến Hàn, liền thuận miệng trả lời. Dù sao cũng không thể cho y biết, Hàn dùng khinh công xuất thần nhập hóa của mình chạy ra ngoài hoàng cung.

Không ngờ Huyền Hữu hiểu lắm, mâu quang y hiện lên một tia âm trầm, cười lạnh nói: “Ồ? Một như vậy sao? Xem ra cười ngựa đúng là một việc khổ sai.”

Lưu Vân có chút khó hiểu, cười gượng hai tiếng, vô thanh vô tức đem trọng tâm câu chuyện chuyển sang chỗ khác. “Huyền huynh tới đúng lúc thật, không bằng ta và ngươi lại thi đấu một hồi, thế nào?”

“Ta cũng đang có ý này.” Nghe Lưu Vân muốn đua ngựa, hợp với ý mình, nghĩ đến việc cùng hắn thi đấu có thể đem tất cả phiền muộn vứt ra sau đầu, cảm giác rong ruổi trong gió vô cùng vui sướng, tâm tình không khỏi phấn chấn. Buồn bực lúc nãy cũng tạm thời gác lại một bên.

“Vẫn theo luật cũ, người thua phải mời rượu.”

“Chuyện này đáng là gì?”

“Phải nói trước, miễn cho có người quỵ nọ.”

“Hừm, chờ ngươi thắng mới nói đi.”

Mặt trời ngả về Tây, ánh tà dương nhuộm đỏ cả chân trời. Trời thu nổi gió, bầy nhạn sợ rét, lúc này lượn vòng trên không, tìm về trời Nam. Gió lướt qua, lá trúc rơi lả tả, quét qua mâm rượu rồi quay về mặt đất. Sâu trong rừng trúc là một bãi cỏ rộng rãi khoáng đạt, gần đó, tiếng nước róc rách, mặt nước gợn lăn tăn, mơ hồ có hơi nóng bốc lên.

Bỗng nhiên, một đạo lam ảnh bay vút qua, vệt màu xanh di chuyển thoát ẩn thoát hiện, tay áo màu lam theo thân ảnh thon dài bay vọt, nam tử di chuyển cổ tay, thanh trường kiếm sắc bén trong tay xuất ra vũ điệu đẹp đẽ, thân hình uyển chuyển như mây bay nước chảy, kiếm thế như hồng, phát ra tiếng leng keng hữu lực. Thân ảnh bỗng nhiên mạnh mẽ vút lên không, lúc mạnh lúc nhẹ phối hợp khéo léo, trở tay hạ xuống bãi cỏ úa vàng vẽ một vòng cung, lại thu kiếm về, liền mạch dứt khoát.

Thoáng chốc, lá trúc đầy đất theo gió bay lên, như bay như múa xung quanh nam tử áo lam đeo kiếm. Tóc đen theo gió bay lên, lộ ra khuôn mặt anh tuấn, mày kiếm đường như chau lại, đôi mắt sâu thẳm nhìn về phía xa, nơi một vạt mây khói hờ hững trôi về phía xa xôi.

Mỗi lần ngẩng đầu nhìn trời, luôn luôn không tự chủ mà nghĩ đến người nọ, cũng có thể vì nghĩ đến hắn mới bất giác nhìn lên bầu trời. Mây, thật không thể chạm đến được? Hắn đang làm gì, có gặp phải khó khăn hay không...

Nam tử áo lam nở nụ cười ôn nhu tao nhã như mây khói. Y khẽ lắc đầu, tự nói với chính mình: “Một người hào hiệp đến cực điểm như vậy, có gì khó để được hắn chứ...”

Một trận cước bộ khinh ổn kéo y quay về từ suy nghĩ của mình.

Thiệu Hồng một mạch đi tới, vẫn chỉnh tề quy củ như trước, xa xa chỉ thấy trang chủ một mình đứng trong rừng trúc thần thờ nhìn bầu trời. Mấy ngày liền trang chủ không ngủ mà xử lý sự vụ trong trang, nhưng hề có một chút rối rắm, sẽ lại đến rừng trúc, không phải luyện kiếm thì lại ngắm người. Hắn là đang nghĩ đến nhị thiếu gia. Thiệu Hồng khẽ cảm thán. Hắn hầu như luôn ở bên cạnh trang chủ, từ lâu đã phát hiện sự việc, chỉ là trang chủ không đề cập tới, hắn cũng sẽ không nói gì.

Nắm chặt lập hoàn (thuốc sáp, đèn cây) trong tay, Thiệu Hồng càng vững vàng đi tới.

“Trang chủ.” Thiệu Hồng đại khái cũng đoán được một chút, bước đến trước mặt Lưu Tiêu, kính cẩn mà đứng.

“Chuyện gì?” Đến gấp như vậy, là có chuyện gì? Lưu Tiêu nhíu mày. Gần đây việc lớn việc nhỏ đến không ngừng, có phân thân cũng không giải quyết được hết toàn bộ, vốn định sớm giải quyết, tiện thể quên đi việc Vân không ở bên cạnh. Thế nhưng... phương pháp của Vân thật ra lại có tác dụng, Thiên Tuyệt gần đây không hề có động tĩnh, nhưng vì vậy càng phải ra sức đề phòng.

Nhìn đôi mắt bình tĩnh của Lưu Tiêu không giấu được vẻ mệt mỏi, Thiệu Hồng chỉ có nước thở dài. Lập tức đưa ra lập hoàn bạch sắc: “Thệ công tử vừa truyền đến không lâu.”

Tin tức từ Vân? Lưu Tiêu cả kinh, vội cầm lấy lập hoàn trong tay, hai ngón tay nắm chặt vẫn còn run nhẹ nhẹ, suýt nữa thì làm rơi. Lưu Tiêu trong lòng mừng như điên, rồi lại khẩn trương, không phải Vân đã xảy ra chuyện gì? Chính là...

“Trang chủ?” Thiệu Hồng nhẹ giọng gọi. Ai, thật sự là...

Lưu Tiêu cố gắng giữ bình tĩnh, vận nội lực bẻ đôi lập hoàn, lấy ra một mảnh giấy nhỏ, chỉ có một câu ngắn, đúng là bút tích của Thệ Thần:

lưu nhập thâm hải, nhất thiết an hảo, tùy huê lương nhân, mộ tại diêu thành

Từ ý tứ hàm hồ, Lưu Tiêu dần dần sáng tỏ. lưu nhập thâm hải, biển sâu chỉ hoàng cung, Lưu Vân đã thuận lợi tiến cung mộ tại diêu thành, Mộ Dung Linh cũng đi? Đúng rồi, Vân là vì hắn mà... tùy huê lương nhân, này còn có một người, là ai? Vì sao Vân chưa từng đề cập đến người này? Lưu Tiêu tâm tình thả lỏng, rồi lại thấy một chút mất mát dâng lên trong lòng.

“Nhị thiếu gia tất cả đều thuận lợi. Người đi đi, bất luận có việc gì cũng phải lập tức hồi báo.” Lưu Tiêu vận công, mảnh giấy trong tay lập tức hóa thành bột phấn, bay đi.

” Dạ.”

Trên đồng cỏ mênh mông, hai thân ảnh hăng hái giục ngựa chạy băng băng. Hai chiếc bóng đổ dài dưới ánh tà dương rực rỡ.

Lưu Vân như thường lệ không bộc lộ dấu vết đến phút cuối cùng, giảm tốc độ, sau vài lần tỉ thí vẫn bất phân thắng bại.

“Xem ra hôm nay không ném được rượu ngon rồi.” Lưu Vân có chút tiếc hận, nhún nhún vai nói.

Huyền Hữu liếc nhìn Lưu Vân một chút, nói: “Đừng tưởng ta không biết người nhường ta.”

Lưu Vân không nói gì, chỉ cười cười: “Sao có thể thế được, nhường người làm gì, ta cũng không có rượu chiêu đãi quý khách như người.”

“Hử, không phải muốn uống rượu sao. Đi thôi, ta mời.” Huyền Hữu ghìm cương, giục ngựa rời đi, lòng mơ hồ nghĩ chắc chắn Lưu Vân nhất định sẽ theo sau mình.

Lưu Vân mỉm cười đuổi theo, rượu à, dù sao cũng có người mời, không uống thì uống phí.

35. Quyển 1 - Chương 34: Nguồn Có Pass Cập Nhật Sau

Nguồn có pass cập nhật sau

36. Quyển 1 - Chương 35: Đèn Màu

Nửa canh giờ trước.

“Công tử gia, ngài bắt được chiếc đèn nào?” Hồng sam nữ tử kiều mị chớp mắt cười hỏi, nàng một mình cầm đèn yển chuyển bước tới, đó là một chiếc đèn họa hình Phượng Vũ Cửu Thiên tứ bình bát ổn.

“Đây.” Công tử tuần tú một tay cầm chiết phiến, một tay khê nâng chiếc ***g đèn, tiêu sái mỉm cười.

Nhưng nữ tử nhìn ra được đáy mắt y không hề có tiểu ý. Nét tươi cười trên mặt nàng vẫn như cũ không hề bớt đi, ngẩng ngửa chiếc đèn “Ồ” một tiếng, rồi mỉm cười nói, “Công tử gia, thế nào lại họa chính mình lên đèn?” Người này mặc bạch y, tay cầm chiết phiến, còn không phải là mỹ nam tử kiều ngạo trước mắt sao?

“Ai nói.” Bạch y nhân tà mị cười, nói: “Người trong tranh này anh tuần tiêu sái bằng bản thiếu gia sao?”

“Ha ha, đương nhiên không bằng...”

“Khởi bẩm chủ tử, hần cầm một chiếc ***g đèn, nhưng một chiếc khác giống nhau như đúc hình như đã bị người khác mang đi.” Trong góc tối, một người mặc y phục dạ hành quỳ gối, bẩm báo với nam tử toàn thân mặc gấm vóc nguyệt sắc. Hai người, không phải Huyền Hữu cùng Mạc Nguyệt thì còn có thể là ai?

Huyền Hữu nhíu mày, hỏi: “Vậy sao? Hần cầm cái đèn như thế nào?”

“Cái này...” Mạc Nguyệt thoáng giương mắt, tựa hồ hơi ngạc nhiên.

“Nói tiếp đi.”

“...Đèn vẽ bóng lưng một nam tử áo trắng, cầm trong tay một cây quạt.” Mạc Nguyệt đỏ mặt hỏi hột, đó không phải là chủ thượng sao, lẽ nào Vân Tiêu kia đối với chủ tử...” Hần thực sự hiếu kỳ, âm thầm nhìn trộm chủ thượng, quả nhiên y lộ ra một nụ cười vô cùng nhu hòa... Chuyện gì thế này?? Mạc Nguyệt trong lòng nghi hoặc, lại càng toát mồ hôi lạnh.

“Đi tìm một chiếc đèn khác giống như vậy”

“Dạ.” Lời còn chưa dứt, bóng người đã mất tăm.

Ha ha, vì sao người lại tự mình chọn chiếc đèn ấy...

Không lâu sau, lại có tin tức từ Mạc Nguyệt. Huyền Hữu khẽ gật đầu, tựa hồ rất hài lòng với cách làm việc nhanh gọn của hần. Biết chỗ của chiếc đèn đó, Huyền Hữu lập tức chạy đến. Không ngờ được một người vẫn luôn bình ổn thận trọng như y cũng có lúc như thế này, Mạc Nguyệt thần sắc có chút kì quái.

Huyền Hữu vội vã chạy đi, xa xa thấy trong đám người có một nam một nữ, dung mạo cực kì xuất chúng. Nam tử mặc bạch y bằng sa mỏng, mắt phượng mày ngài, vô cùng tuấn mĩ, cầm trong tay một thanh ngân hàn chiết phiến, khí độ bất phàm, đuôi lông mày có ý cười, rất có khí độ của kẻ phong lưu. Bên cạnh y là một mỹ nhân mặc cẩm y đỏ như lửa, đôi môi đỏ thắm, dung nhan như ngọc, miệng cười tươi như hoa, cầm một chiếc đèn màu trên họa hỏa phượng hoàng. Đúng là Phượng tỷ của Mị Phượng Các. Nam tử trong tay cầm chiếc đèn họa một bóng lưng tiêu sái, người khác vừa nhìn đã nhận ra bức tranh vẽ bóng lưng cùng nam tử ấy vô cùng giống nhau.

Huyền Hữu trong lòng từ vui mừng nhất thời lại biến thành lửa giận, cũng may từ nhỏ đã giỏi khống chế tâm trạng, miễn cưỡng kiềm nén, trên mặt trái lại mỉm cười, như không có việc gì lừng thừng đi đến.

“Ồ, vị công tử này, đèn của người...” Phượng Dao nhìn thấy trước mắt là một nam tử khí độ phi phàm không hề thua kém công tử bên cạnh mình, chính là người ngày ấy bên trong các cầm ngọc tiêu, nhìn thấy tay y cầm một chiếc đèn ***g hỏa phượng giống hệt của mình, không khỏi kinh ngạc.

“A, xem ra ta không nên nhận được chiếc đèn này.” Huyền Hữu nhìn chiếc đèn hỏa phượng được Mạc Nguyệt chuẩn bị cho, nhìn hai người dường như rất thân mật, thần sắc tỏ ra áy náy. Mục quang âm thầm đánh giá Mộ Dung Linh, trong lòng y thật sự có vài suy nghĩ.

“Ha ha, Phượng tỷ, xem ra hữu duyên nhân của người không phải là ta.” Mộ Dung Linh lạnh lùng cười, nói. Y từ nhỏ đã là thiên chi kiêu tử, anh tuấn phong lưu không ai bì kịp, sinh ra đã tuấn nhã tiêu sái, đối với tướng mạo võ nghệ của bản thân dĩ nhiên có chút tự phụ, bởi vậy từ trước đến nay không phải bạch y không mặc, không phải bạch ngọc chiết phiến không cầm. Hôm nay nhìn thấy Huyền Hữu cũng mặc cùng một loại trang phục, người lại ưu nhã, rất có khí chất đế vương, tuyệt nhiên không hề kém cạnh mình, trong lòng không khỏi có chút hờn giận.

[Editor: Tự nhiên liên tưởng tới phản ứng của 2 hot gơ khi tình cờ mặc đồ đụng hàng =)))))))))))]

Huyền Hữu vẻ mặt vô cùng kinh ngạc: “Ta bất quá là trên đường đi dạo đúng lúc nhận được, là may mắn thôi, thật sự không thể xem là duyên được.” Dứt lời nhìn thoáng qua họa đăng trong tay Mộ Dung Linh, mỉm cười, “Xem ra đèn của vị công tử này cùng với loại tại hạ yêu thích có chút tương tự. Chẳng hay công tử có thể bỏ thứ yêu thích, cùng tại hạ đổi lại?” Nói rồi, hướng hai người nháy mắt, nói: “Hai vị trai tài gái sắc, phượng hoàng vu phi, chẳng phải vừa vặn xứng đôi sao?”

Lời vừa nói đúng như Phượng, Linh hai người dự liệu. Mộ Dung Linh nhận thấy người này đối với hấn cam bái hạ phong, biết thời biết thế có thể khiến người đạt được mục đích, trong lòng tức giận giảm bớt, khuôn mặt không khỏi lộ ra ý cười. Nhưng rất khó gặp được một chiếc đèn ***g đặc biệt như vậy, y không khỏi có chút không đành lòng.

Phượng tỷ trong lòng cũng hoài nghi, công tử cũng là một người dễ dãi, không hiểu tại sao lại làm như vậy.

Huyền Hữu thấy hấn do dự, lại nói tiếp: “Tại hạ họ Huyền, thầm nghĩ muốn kết giao bằng hữu. Chiếc đèn này rất đặc biệt, công tử không đành lòng cũng đương nhiên, thôi thì đành vậy...”

Thế nào, dám nói bản công tử keo kiệt! Mộ Dung Linh trong lòng hừ lạnh, “xoạt” một cái, xếp lại quạt, nhẹ nhàng cười: “Ngược lại, không phải, đã như vậy, cảm tạ ý tốt của Huyền công tử.” Dứt lời liền đổi đèn. Không hiểu vì sao cảm thấy nhân thần tựa tiểu phi tiểu của nam tử họ Huyền này làm hấn cực kì khó chịu. Không hề muốn cùng hấn kết giao, thế nên tính danh cũng không để lại, lập tức từ biệt, cùng Phượng tỷ rời đi.

Đôi mắt đẹp của Huyền Hữu híp lại, trong lòng cười nhạt, khá lắm, đúng là một kẻ ngạo mạn!

Huyền Hữu tùy ý đi dạo hồi lâu, trở lại chỗ lúc nãy hẹn với Lưu Vân, thấy hấn vẻ mặt như cũ còn vương ý cười, trong tay cầm một chiếc đèn ***g. Y mỉm cười, đi về phía Lưu Vân.

“Thế thì, “hữu duyên nhân” cũng nên mời ta chén rượu chứ.”

“Không thành vấn đề. Thỉnh.”

“Vân huynh, đây chính là tửu lâu nổi danh nhất trong thành, chắc là Vân huynh cũng đã nghe qua lời ca ngợi “mộng tổ thiên lý trừ vong về, minh huân một chén hình mẫn lâu”?

(Tạm dịch: Hồi tưởng lại giấc mộng đã xa nghìn dặm / minh huân một chén thơm cả lâu)

Huyền Hữu cười cười, chỉ vào ba chữ lớn thếp vàng: Túy Dật Lâu tại lối vào, nói.

“Ách... Cũng từng nghe qua.” Lưu Vân cười gượng vài tiếng, trong lòng kinh hãi, sao y lại dẫn hắn tới nơi này? Không phải là đã biết được cái gì... Không có khả năng, ở đây đúng là tửu lâu tốt nhất, tới chỗ này cũng phải, đến nơi khác mới là chuyện lạ. Huống hồ, Tiểu cũng không ở đây... Lo lắng quá làm gì. Lưu Vân nghĩ rồi lại nghĩ, trấn định *** thần, cùng Huyền Hữu bước vào lâu.

“Nhị vị khách quan, chẳng hay muốn dùng gì?” Mắt thấy Lưu Vân đến, tiểu nhị lập tức chạy đến hầu hạ.

Vừa nhận ra đó là Tiểu Trúc, tiểu nhị lần trước gặp hắn cùng Thệ, không đợi Huyền Hữu mở miệng, Lưu Vân nói: “Chúng ta lần đầu tiên đến tửu lâu của ngươi, có rượu nào ngon thì cứ bưng lên.”

Tiểu Trúc sững sốt, thông minh như hắn, lập tức hiểu ý, liên tục gật đầu thối lui.

“Vân huynh thật sự là “chuyên gia”, nhỉ?” Huyền Hữu mở rộng chiếc quạt, ánh mắt lướt qua con người của Lưu Vân có lẫn tiểu ý.

“Haha, đương nhiên đương nhiên.” Lưu Vân tỏ vẻ rộng rãi, vỗ vỗ vai Huyền Hữu, cười tà nói tiếp, “Dù sao cũng không phải tiền của ta.”

Huyền Hữu cười khê, còn muốn nói gì đó, thì rượu và thức ăn đã được đưa lên.

“Ừm, hương vị này, đúng là Minh Huân nổi tiếng rồi. Cũng không biết là ai đặt tên này, hẳn là lão bản nhất định là một người lịch sự tao nhã. Thanh tâm ôn nhã, linh linh phiêu hương, chỉ cần nghe qua đã đủ làm say lòng người.” Huyền Hữu nâng chén lên, cất lời khen.

“Thật sự không sai...” Lưu Vân cười, phía sau chợt nghe giọng nói quen thuộc vang lên, không khỏi giật mình.

“Tại hạ cũng là một người thích thưởng rượu, xem ra tại hạ cùng hai vị rất hợp nhau.”

Hai người đồng thời quay đầu lại, chỉ thấy trước mắt là một thân ảnh cao gầy, trường sam xanh biếc khoác lên dáng người cân xứng, rõ ràng là một khuôn mặt tuấn tú tỏa ra tiểu ý nhu hòa, nếu không phải thất lưng mang một thanh trường kiếm mặc sắc, hẳn là ai cũng sẽ nghĩ y là một thư sinh nho nhã trói gà không chặt. Đương nhiên, Lưu Vân là ngoại lệ.

“Vây à? Các hạ hẳn cũng là một người sành rượu.” Huyền Hữu bất động thanh sắc quan sát Thệ Thần một phen, thần nhiên nói, nhưng cũng không có ý mời y ngồi.

“Ha ha, sành thì không dám nhận, chỉ là uống nhiều thì cũng hiểu biết một ít mà thôi.” Thệ Thần mỉm cười, không chút khách khí ngồi xuống, đôi mắt thâm thúy hứng thú nhìn Huyền Hữu, rồi lại đảo mắt qua hai ngọn đèn trên bàn, con người mặc sắc linh lợi lóe lên ý tứ bất minh. “Tại hạ Kỳ Môn môn chủ, Thệ Thần, chẳng hay nhị vị xưng hô thế nào?” Vừa nói vừa hướng Lưu Vân một cái nhìn nhân nhật thoáng qua, phảng phất như lần đầu tiên gặp gỡ.

“Tại hạ Vân Tiêu, chỉ là một người thuần ngựa mà thôi.” Lưu Vân cũng nở nụ cười xa lạ. Diễn kịch tốt như vậy sao? Trong lòng không khỏi cười thầm, xem ra cũng chỉ có chúng ta hai người ngu ngốc, mã tầm mã, tài năng phối hợp không chệ vào đâu được. Lưu Vân trong lúc đó nhìn trộm Thệ, Huyền hai người vài lần, như là xác định hai người đó có phải cũng quen biết hay không. Mặc dù đoán không ra Thệ đột nhiên hiện thân là có ý tứ gì, bất quá y đến cũng là chuyện tốt.

Huyền Hữu vậy mà lại hiểu lầm ý tứ của Thệ Thần, tưởng hắn thực sự đối với mình có “hứng thú”, lại thấy Lưu Vân nhìn hai người bằng thần sắc “cổ quái”, trong lòng không khỏi trộm vui mừng, thái độ vốn có một chút hờn giận giờ lại nhiệt tình hẳn lên: “Tại hạ Huyền Hữu, một kẻ vô danh, không tên không tuổi. Nào, nào, Thệ huynh cũng uống một chén, hôm nay ta mời.” Huyền Hữu nheo mắt mỉm cười, con người trong suốt lấp lánh lưu chuyển, tựa hồ muốn đem người đối diện hút vào.

Thệ Thần sững sốt, lập tức dời ánh mắt, tựa hồ không dám nhìn kĩ, hạ mi mắt *** té che lại sạch trơn ánh mắt sơ suất của mình. Huyền Hữu rất tự tin vào sức mạnh của đôi mắt mình, cho đến nay ngoại trừ tên

ngồi đối diện, hoàn toàn không có ai chống đỡ nổi. Thệ Thần phản ứng như vậy, Huyền Hữu cũng thấy bình thường.

Không ngoài sở liệu, mặt Lưu Vân quả nhiên biến sắc, tựa hồ có chút hờn giận, tự mình rót rượu uống, nghe tai này qua tai kia, không để ý tới cuộc nói chuyện vô hạn của bọn họ. Huyền Hữu nhếch khóe môi câu dẫn, trêu chọc Lưu Vân hai câu, đã thấy một thân ảnh màu trắng nhanh nhẹn bước tới, thấy rõ người tới là ai, Huyền Hữu không khỏi âm thầm cười lạnh một tiếng.

Từ cửa bước vào là một nam một nữ, nữ tử một thân hồng y, xinh đẹp như hoa, môi luôn mỉm cười, không nhanh không chậm đi bên cạnh bạch y nam tử. Nam tử bạch y như tuyết, tuấn lãng phi phàm, một đôi mắt phượng ngả ngón ý cười. Trai tài gái sắc hai người trên tay cầm hai chiếc ***g đèn phượng vũ cửu thiên giống hệt nhau, vừa bước vào lập tức hấp dẫn rất nhiều ánh mắt, thèm muốn, đổ kị, yêu thích đều có.

Mộ Dung Linh bước lên lầu, từ từ lướt mắt qua, lập tức thấy ba thân ảnh tương mạo xuất chúng ngồi ở bên trong. Nhìn kĩ, thấy người nọ, trong lòng y chấn động, người vẫn quanh quẩn trong lòng không cách nào dứt ra được cứ nhiên lại ở chỗ này gặp phải!

Phượng mâu của Lưu Vân nhàn nhạt đảo qua khuôn mặt hơi nóng lên của Mộ Dung Linh, đối diện một cái chớp mắt, trái tim Mộ Dung Linh nhảy lên một cái. Nhìn thấy hai ngọn đèn cực kì quen mắt, trong ***g ngực đột nhiên khó chịu, tâm trạng hỗn loạn, cảm giác mờ mờ lẫn lộn cùng tức giận bỗng nhiên dâng lên. Ngây ngẩn giữa gian phòng, đôi chân vô ý thức đi về phía hắc. Phượng Dao bên cạnh liên tục gọi cũng không nghe thấy.

“Đã tra được chưa?” Thanh âm trong trẻo lạnh lùng, linh hoạt kì ảo không gì sánh được.

“Thuộc hạ vô năng, còn chưa điều tra được, nhưng có thể khẳng định, ở trong thành Huyền Diệu.” Nam tử nửa quỳ mặt vô biểu tình cung kính bẩm báo.

“Còn người đầu mối?” Thanh âm nghe không ra hỉ nộ càng làm cho người đối diện sợ hãi.

“Mục tiêu đang ở trong Túc Dật Lâu. Bên cạnh là bốn người. Một người là Kỳ Môn môn chủ Thệ Thần, nữ tử là Mị Phượng Các, Phượng tỷ. Nam tử đi cùng nàng hiện tại chưa biết thân phận, có thể là một khách làng chơi bình thường. Ngoài ra, còn một người là... Thái tử Huyền Dục.”

“Nga... Thật không...?” Trầm ngâm một chút, lại nói tiếp, “Tùy theo hoàn cảnh mà hành sự...”

“Dạ.”

Chap sau:

– Em à, đây là người yêu anh

– Đây là... bồ anh.

– Còn đây là...má anh

– Các em làm quen với nhau đi, để anh đi gọi... xe cứu thương =))))))))))))))

37. Quyển 1 - Chương 36: Kính Rượu

“Hừm, hôm nay thật thú vị nha. Khó có được một tiết tình nhân nho nhỏ cũng không khỏi gặp mặt Vân huynh.” Mộ Dung lay động chiết phiến, híp đôi mắt phượng, tà nghệ nhìn ba người. Phát hiện nam tử ăn mặc hoa lệ đối diện Lưu Vân chính là bạch y công tử vừa mới đổi đèn cùng y, nhất thời như một chậu nước lạnh dội thẳng xuống người, thấy nhân thân hắc tựa tiểu phi tiểu, Mộ Dung trong lòng bỗng nhiên xuất hiện một tia lửa giận không hiểu từ đâu đến. Có loại người, lần đầu tiên gặp đã thấy đáng ghét, không vì lý do gì.

Mộ Dung nghĩ vậy, cười lạnh một tiếng, cầm chén rượu nói: “Còn muốn đa tạ Huyền công tử tặng đèn, tại hạ kính người một chén.” Dứt lời, nhẹ nhàng nâng chén rượu lên, hai ngón tay cầm chén rượu bắn ra, chén rượu trong nháy mắt bay về hướng Huyền Hữu.

Chén rượu chịu tác động của nội lực, như mũi tên vừa rời khỏi dây cung, bay vút về phía Huyền Hữu. Chỉ thấy y cười khê, nhanh như chớp vươn tay đón lấy chén, nhẹ nhàng xoay người, hai ngón tay chụm lại, trong chớp mắt hóa giải kinh lực trên chén rượu. Huyền Hữu nâng tay áo, một ngụm uống cạn.

“Rượu ngon.” Y nheo mắt, nhẹ nhàng cười, “Quân tử giúp đỡ người khác đạt thành nguyện vọng, ta cũng kính các hạ một chén.” Câu nói lấp lửng, muốn hiểu thế nào cũng được, bất kể là thay đổi chân tướng câu nói tràn đầy châm chọc của Mộ Dung, hay là nói lời cảm tạ, nhưng mập mờ bỏ qua chuyện đổi đèn.

Tay phải vẫn đặt trên bàn của Huyền Hữu nhẹ vỗ, bình rượu nguyệt sắc ở mép bàn chấn động, lập tức bị y cầm lấy, rồi trong nháy mắt văng vẳng trở về chỗ cũ, có vẻ như chưa bao giờ động dấy qua. Mà chén rượu đã được rót đầy quỳnh tương trong suốt, không nhiều không ít mà khéo léo vừa vặn. Thoáng chốc, hương thơm tỏa ra bốn phía. Nhân lúc mọi người còn chưa hoàn hồn, Huyền Hữu trở tay vỗ bàn một cái, chén Minh Huân thẳng tắp bắn về phía Mộ Dung. Khéo léo chính là không hề động đến vật trên bàn, có thể thấy được nội kinh thâm sâu đến mức độ nào. Mộ Dung chỉ lực nhẹ nhàng, Huyền Hữu trong lòng biết thua, liền nghiêng ngang theo đường vòng tròn tránh, dùng nội lực bù đắp, nhìn có vẻ ngang sức ngang tài, nhưng thái độ ưu nhã như không của Huyền Hữu so với thái độ khiêu khích rõ ràng của Mộ Dung Linh, rõ ràng giành phần hơn.

Mọi người chỉ cảm thấy một điểm bạch quang lướt qua, trong nháy mắt vụt tới trước mặt Mộ Dung Linh, kinh phong trận trận hỗn loạn, lực đạo rõ ràng mạnh hơn vài phần.

“Chết tiệt! Người này!” Mộ Dung nhũu mày chữi thẳm. Bất kể là tiếp hay không, giả sử nhanh tay xuất thủ tiếp được chén rượu, nếu không phải cao thủ thì không cách nào bảo vệ chén rượu không vỡ nát khi xuất ra kinh lực. Mà nếu không tiếp, nghĩa là sợ đối phương, trăm triệu lần không được. Mặc kệ tiếp hay không tiếp, chắc chắn đều mất mặt.

Trong lúc tình thế gay go, [táo lửa đầy mùi thuốc súng =)))))))] một đạo tử ảnh bay vút, đã thấy chén rượu trên không trung bỗng nhiên dừng lại, đứng là được hai ngón tay thon dài kẹp lấy, quỳnh tương sóng sánh không rót ra một giọt nào.

Mộ Dung Linh kinh ngạc trừng lớn đôi mắt đẹp. Không vì lý do nào khác, chủ nhân hai ngón tay thon dài đó đúng là Lưu Vân.

Lưu Vân cúi đầu ngửi một chút, có chút bất đắc dĩ cười nói: “Rượu ngon như vậy bay tới bay lui, nếu đổ chẳng lẽ không đáng tiếc?” Dứt lời nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Mộ Dung Linh cười: “Vân huynh yêu thích rượu, chưa chắc ta cũng vậy.” Thấy Lưu Vân rõ ràng bênh vực cho mình, trong lòng Mộ Dung Linh cũng có chút ngọt ngào. Y mặc dù mừng rỡ nhưng cũng không mất mặt mà cảm ơn.

Lưu Vân sớm đoán được y sẽ nói như vậy, nhún nhún vai, đưa rượu cho y. Một màn tiếp theo khiến mọi người suýt nữa rớt cằm, bao gồm cả Lưu Vân.

Mộ Dung tiện tay tiếp nhận, tại chỗ Lưu Vân vừa mới uống qua, nhấp một ngụm rượu.

Tựa hồ ý thức được mình đang làm cái gì, Mộ Dung Linh không được tự nhiên nhếch môi cười gượng hai tiếng, đem chén đặt lại lên bàn. Không biết có phải là còn bắt đầu có tác dụng, bên tai bắt đầu nóng như lửa đốt.

Im lặng.

“...Hai người quen nhau?” Vẫn là Thệ Thân ngoài cuộc không sợ chết lên tiếng, phá vỡ sự im lặng.

“Không hẳn. Chỉ là trong hội đèn ***g có gặp qua. Còn chưa biết quý tánh của các hạ?” Huyền Hữu đôi mắt bớt đi một phần âm trầm, hướng Mộ Dung hữu lễ cười hỏi.

“Có nhớ câu đồ trên ngọn đèn không? Đó chính là tên của hân.” Lưu Vân nhin không được khê cười nói, phượng mâu tràn đầy tiêu ý dừng lại trên khuôn mặt tuần tú đã đỏ ửng của Mộ Dung.

“Câu đó gì?” Huyền Hữu có chút thẹn, vẻ mặt hiện lên một tia không tự nhiên, “Xin lỗi, ta quên mất.”

Lưu Vân sững sốt, phượng mâu lưu chuyển, lập tức trả lời: “Không sao. Tên hắc là...”

Mộ Dung không đợi Lưu Vân nói xong, xen vào: “Tiểu đệ họ Mộ, tên một chữ Linh.”

Huyền Hữu nói: “Nguyên lai là Mộ công tử, tại hạ Huyền Hữu.” Mộ Linh Mộ Linh, đã nghe qua ở đâu rồi thì phải...

Thệ Thần nói: “Kỳ Môn Thệ Thần.”

Mộ Dung Linh mỉm cười: “Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu. Sớm nghe danh Kỳ Môn môn chủ tài trí hơn người, thâm tàng bất lộ. Hôm nay vừa gặp, quả nhiên không phải người thường.”

Thệ Thần bất động thanh sắc, cười trả lời: “Không dám. So với ta thì Mộ công tử mới xứng đáng với mấy chữ “tài trí hơn người, thâm tàng bất lộ.””

Mộ Dung cười khê, không nói.

Thần bí cái gì chứ, khi dễ hắc “mất trí nhớ” sao? Lưu Vân âm thầm bĩu môi, hai cái tên này... Hắc là quen biết nhau đi.

“Công tử gia, trong các còn có sinh ý, không ngại tiểu nữ đi trước?” Phượng Dao khoan thai mà nói, đôi mắt đẹp di chuyển tới lui nhìn từng người, khê cười.

“Ừ, Phượng tỷ đi cẩn thận. Bản công tử lần sau sẽ tới ủng hộ.” Mộ Dung phe phẩy chiết phiến, hướng Phượng Dao nháy mắt mấy cái, mắt phượng như tơ, nhất thời lại thêm phần ái muội.

“Ôi, sao lại chịu để giai nhân như vậy bỏ đi? Hử “Mộ công tử phong lưu”? Lưu Vân cười tà, học dáng vẻ của y cũng nháy mắt mấy cái, đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “phong lưu”. Đôi mắt cực kì mê hoặc nhân tâm, nhìn Mộ Dung Linh tức đến sắp ngất, lại cứ tỏ ra không hề hay biết, không coi ai ra gì tiếp tục đại sự chọc ghẹo của hắc. “Hắc là Phượng tỷ muội tựa hồ đối với “khiêu vũ” rất có hứng thú nha, được rồi, lần trước nàng còn muốn ta tạy, ta thấy, hay là Mộ công tử dạy đi... Công tử hắc là rất hiểu tình thú mà...”

“Ngự... Vân Tiêu!” Mộ Dung trừng mắt phượng, hạ giọng, “Nàng chính là... Người giả ngu cái gì!”

“Giả ngu?” Lưu Vân chớp mắt, liếc nhìn đèn ***g hỏa phượng trong tay y, khê cười nhạt, “Ta giả ngu cái gì? Ta bất quá...” Thanh âm thấp dần, cuối cùng như thì thầm bên tai, trong nháy mắt đôi tai đang ửng hồng của Mộ Dung như bị thiêu cháy.

“Người —— người!” Mộ Dung Linh nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm Lưu Vân, tựa hồ rất tức giận. Gì chứ, “Ta bất quá là đùa giỡn người thôi!” Bản thiếu gia là đồ chơi của người chắc?

“Xem ra tình cảm của hai vị tựa hồ rất tốt, Vân, sao trước đây không nghe thấy người nhắc tới Mộ công tử đây?” Huyền Hữu bỗng nhiên xen vào, hỏi.

Vân? Thệ Thần nóng lòng liếc nhìn Lưu Vân. Mộ Dung nhú mày nhìn Huyền Hữu.

Lưu Vân sững sốt, lập tức nghĩ đến việc hắc từng nói tên mình là Vân Tiêu, cho nên gọi “Vân” thực sự là gọi họ của hắc. Trả lời: “Hắc là... Bằng hữu của ta.”

“Phải.” Âm điệu khá lớn, nhưng Lưu Vân làm sao cũng cảm thấy khó chịu. Quái lạ, hắc khó chịu vì cái gì chứ?

Không khí khê lay động, một thanh ngân châm cực nhỏ xuyên qua không khí, thẳng tắp hướng Mộ Dung đang ngồi đối diện Lưu Vân bay đến. Bất quá, Lưu Vân cũng không lo lắng. Lực đạo mặc dù rất mạnh, bất quá đối với thân thủ của Linh, dư sức tránh.

Không ngờ, Mộ Dung không hề tránh, lại bình thản đón nhận.

Chợt thấy trước mắt một bóng tím vọt đến, sau một khắc đã được ôm vào lòng. “Leng keng, đinh” Ba thanh ngân châm cắm trên thân cột, yếu ớt tỏa ra bích quang.

“Đại thiếu gia của ta, người điên à? Muốn thử xem thân thể cứng cỡ nào chắc?” Lưu Vân nhú mày, bất mãn nhìn Mộ Dung vẫn còn ngây người trong lòng hắc.

“Hừ, kẻ nào ở phía sau...” Mộ Dung bỗng nhiên dừng lại, quay qua. Không nói lời nào.

Lưu Vân giật mình, lập tức sáng tỏ. Ba cây ngân châm nói là hướng Mộ Dung phóng tới, nhưng người phóng châm không thể không dự liệu trước y sẽ tránh, rồi chợt nhớ ra, châm là từ phía sau hấn phóng tới!

Không nghĩ tới hấn thế mà lại lấy thân mình ngăn cản, Lưu Vân nhếch khóe môi, cúi đầu nhìn Mộ Dung Linh, lắc lắc đầu, ý cười dâng lên trong đáy mắt.

Dường như có một bóng người lướt qua, Lưu Vân trong lòng cười nhạt, buông Mộ Dung Linh ra, cấp tốc thi triển khinh công đuổi theo.

Huyền Hữu theo sát ngay sau đó.

Mộ Dung vừa định đuổi theo, vai lại bị một người giữ lại. Y theo bản năng giãy ra, nhưng bị chế trụ, một phân cũng không thể động đậy. Quay đầu lại, đúng là Thệ Thần.

“Thệ môn chủ, thỉnh buông tay.” Mộ Dung Linh lạnh lùng nói. Trong lòng âm thầm kinh hãi, sớm biết người này thân tàng bất lộ, không nghĩ rằng cư nhiên lại chế trụ mình. Kỳ Môn môn chủ quả nhiên không đơn giản.

“Thất lễ rồi. Bất quá với thân thủ của Vân huynh, sẽ không có việc gì đâu. Huống hồ còn có Huyền Hữu.” Thệ Thần buông tay, khẽ cười nói.

“Thì bởi vậy nên ta mới...” Mộ Dung thấp giọng.

“Xem ra ta đã quá lo xa rồi.” Thệ Thần bất đắc dĩ sờ sờ cằm.

Mộ Dung Linh bỗng nhiên phát hiện, khách nhân trong lâu đã trốn hết, chỉ còn lại một người không biết từ nơi nào tới, hắc y hắc mặt nạ, hắc phát, hắc nhân, thật sự là “Hắc nhân”...

38. Quyển 1 - Chương 37: Bắt Cóc

Đêm xuống, ánh trăng như lụa, bóng cây lay động, gió thổi mây bay.

Lưu Vân toàn lực đuổi theo, thoáng chốc đã đuổi tới vùng ngoại ô. Cước bộ hấn dừng lại, nhảy lên một cây to, yên lặng xem động tĩnh.

Quả nhiên không lâu sau, hắc y nhân phát hiện Lưu Vân đuổi theo sau đột nhiên biến mất, cho rằng hấn khinh công không tốt theo không kịp, bèn quay người lại, tựa hồ có ý chờ. Bất quá người này không biết thực tế ngược lại.

Lưu Vân thoáng buồn cười trốn ở một bên, muốn thử xem người này rốt cục chờ đến bao giờ.

Lát sau, một bóng trắng nhanh nhẹn xuất hiện, dưới ánh trăng, thân ảnh thon dài vô cùng rõ ràng. Lưu Vân sững sốt, Huyền Hữu sao cũng tới đây?

Hắc y nhân phát hiện từ lâu, chờ đúng thời cơ, vừa vọt xuất hiện trước mắt y. Huyền Hữu đang muốn phi thân đuổi theo, đã thấy hoa mắt, có người đến gần hấn. Huyền Hữu trong lòng rung mình, chưa kịp thấy rõ là ai, nhanh như chớp xuất thủ, nhắm thẳng vào ngực người đối diện. Người nọ thông dong nhấc tay lên, đã thấy Huyền Hữu hư chiêu nhoáng lên, tay hướng thẳng vào yết hầu.

Lưu Vân lấy làm kinh hãi, trở tay phản kích một chưởng, gọi to: “Là ta! Người làm cái quỷ gì vậy?”

Huyền Hữu ngẩn ra, xấu hổ thu tay lại, ngượng ngùng cười: “Ta tưởng mấy tên kia... Xin lỗi.”

“Ra tay rất chuẩn, nhanh, độc!” Lưu Vân lơ đãng cười cười, rồi nghiêm mặt: “Người sao lại theo tới đây? Ta thừa nhận tuy vừa nãy ra chiêu rất đẹp, nhưng người cũng không nên một mình đuổi theo”. Nói rồi tự mình chê cười, bên cạnh thái tử chẳng lẽ không có cận vệ? Trừ phi...Người nào đó cố ý như vậy...

“Ồ lại không giúp ích được gì? Hoặc là... đây là kế diệu hổ ly sơn...” Huyền Hữu hỏi ngược lại.

Lưu Vân cười khỏ: “Hiện tại nói gì cũng quá trễ.”

Huyền Hữu ngạc nhiên quay đầu lại, đám hắc y nhân không biết từ bao giờ đã vây quanh, ít nhất cũng từ mười đến hai mươi tên.

Lưu Vân thần nhàn khí định đứng ở giữa, âm thầm quan sát đường lui, nghĩ bằng công phu hai người bọn hắn, thoát thân là không thành vấn đề, chỉ là... Hắn bắt đầu liếc nhìn người bên cạnh cũng rất bình tĩnh tự nhiên, chính là muốn nhân cơ hội điều tra một phen.

“Ha ha, chủ thượng cho mời Vân công tử, cùng chúng ta đi một chuyến.” Nam tử cầm đầu bước ra. Đó là một người hơi gầy, thanh âm lớn mà hữu khí, rõ ràng nội công không hề thấp.

“Người biết chúng?” Huyền Hữu có chút kỳ quái, thấp giọng hỏi.

“Làm sao có thể?” Lưu Vân khẽ lắc đầu, “Chẳng hay chủ nhân các người là thần thánh phương nào?” Lưu Vân cười nói. Vốn đoán rằng bọn họ nhất định sẽ tấn công, không nghĩ tới đối phương ngược lại rất lễ độ. Chẳng lẽ không khỏi hiếu kỳ không biết người đứng phía sau là ai.

“Ha ha, Vân công tử đương nhiên không quen biết, tựa như tôm tép cùng với quạ đen, một trời một vực, cả mặt mũi cũng chưa thấy qua, làm sao quen biết được. Công tử đi rồi sẽ biết.”

Chất giọng cao khê có ý cười, trong màn đêm tĩnh mịch nghe càng rõ, Lưu Vân và Huyền Hữu nghe được, buồn cười nhưng phải cố nhịn đến mặt cũng sắp đỏ. Xung quanh một... hai... rồi mười người nín thở thu khí, có tai như điếc, đại khái đã quá quen thuộc.

“Người nói hắn là tôm tép còn người là quạ đen à?” Huyền Hữu khẽ cười, một bên rút toàn hoa phiến từ thắt lưng, cầm trong tay nhẹ nhàng quạt quạt.

“Ha ha, quạ đen đương nhiên là ta, lẽ nào người gặp qua tôm tép màu đen sao?” Hắn chỉ chỉ quần áo màu đen của mình, ha ha cười vài tiếng.

“...”

“...”

Lưu Vân cùng Huyền Hữu trợn mắt liếc nhau, trong lòng cùng có suy nghĩ: Trời đất chứng giám, tên này nhất định là tâm thần rồi. [=))))))))))))))))))))))))))))))]

“Haha, công tử lo lắng sao?” Nam tử tiến tới vài bước, cười hỏi.

“Ồ... Chúng ta quyết định... Để lần sau đi.” Lời còn chưa dứt, hai người đã vọt lên cây.

“Đuổi theo! Phía trước là ngõ cụt, bọn họ không chạy được xa đâu.” Nam tử tiểu ý cứng đờ, lập tức ra lệnh.

“Ai, sớm biết chạy không được, sẽ không lãng phí sức lực vậy đâu.” Lưu Vân nhìn bức tường trước mặt, lắc lắc đầu.

“Bằng thực lực chúng ta, liên thủ lại không lẽ không đối phó được đám hỗn tạp kia?” Huyền Hữu lo lắng xếp mở chiếc phiến trên tay, nói.

“Hỗn tạp?” Lưu Vân nhíu mày lắc đầu, “Không thể có đám hỗn tạp nào như vậy được...”

“Nào, xông lên...” Huyền Hữu nhíu mày, liền chạy ra nghênh chiến.

“Độc châm! Cẩn thận!”

“Nhanh như vậy đã bắt được? Ha ha.” Nam tử dẫn đầu vỗ vỗ mặt nam nhân áo tím nằm trên đất, dưới ánh trăng mờ nhạt, mơ hồ thấy một khuôn mặt xấu xí. Ấn đường hắng biến thành màu đen, vẫn không nhúc nhích, trên ngực là một cây ngân châm thật nhỏ đang yếu ớt tỏa ra ánh sáng xanh, đúng là độc châm.

Trước bộ dạng phục tùng, hắc y nhân tịnh không nói lời nào, chỉ gạt đầu.

Nam tử thủ lĩnh tựa hồ rất thỏa mãn, ha ha cười nói: “Ân, Thập Nhất, người có tiến bộ đó, người làm việc ta luôn luôn yên tâm. Nhiệm vụ hoàn thành, đem Vân công tử về, còn con mèo con này không phải mục tiêu, không cần quan tâm.” Dứt lời thuận lợi điểm các huyệt đạo của y.

Lập tức có người tiến tới vác Lưu Vân lên, đoàn người quỷ mị nhanh chóng rời đi như chưa bao giờ xuất hiện.

Trăng lặn. Gió ngừng. Nam tử áo trắng nằm úp sấp trên mặt đất không hề nhúc nhích nhẹ nhàng đứng dậy, đôi mắt mị hoặc nhìn theo hướng bọn người vừa mới rời đi...

Hai gã hắc y nhân khiêng Lưu Vân, thân hình không có chút nào chậm lại, đoàn người băng qua rừng cây đi tới một nấm mồ.

Một loạt mộ bia vô danh đổ nát, hỗn độn ngả trên mặt đất. Xung quanh đầy cỏ dại, chỉ có con kiến trên cây cỏ là nhúc nhích, màn đêm tĩnh mịch, gió lạnh rít từng cơn, bụi cỏ vàng úa âm u, không ai dám đi qua nơi này vào buổi tối, dù là ban ngày cũng cực ít, nếu có cũng toàn là bỏ chạy, lại càng không dừng lại ở chỗ này dù trong chốc lát, chỉ sợ giây tiếp theo sẽ có một bộ xương khô thình lình xuất hiện trên mặt đất nằm lấy chân người.

Mà đoàn người hiển nhiên không phải người thường, tự nhiên không sợ nơi này. Nói không chừng thà rằng ngậm ngốc ở chỗ này, bởi vì người chết tuyệt đối không đáng sợ bằng người sống.

Nam tử cầm đầu tiêu sái bước đến một mộ phần xiêu vẹo, cấp tốc đánh một quyền vào khối bia mộ. Chiêu thức ấy quả thật phi phạm, nhưng không có ai khen ngợi, bốn phía đều tĩnh lặng đến đáng sợ. Hắn đương nhiên sẽ không trông cậy vào đám người này, ngoại trừ chủ nhân sát thủ mất hết tính người khen tặng, hắn sẽ ha ha cười vài tiếng, lách mình tiến vào tối đi nơi mộ bia mở ra.

Nam tử gọi là Thập Nhất cũng theo sát sau đó, lối đi vốn nên tối đen thế mà lại sáng như ban ngày, trên bức tường trơn nhẵn cứ mỗi đoạn lại khảm một viên dạ minh châu cực lớn, màu xanh đen lấp lánh nhưng ở trên tường phát ra bạch quang chói mắt, tựa như ảo mộng. Mỗi một viên đều có giá trị xa xỉ, vật quý báu như vậy dùng để chiếu sáng, nghĩ đến việc dùng thay cho ánh nến có chút bất ngờ, có thể thấy được chủ nhân nơi này rất hào phóng. Nhóm hắc y nhân dường như không để ý, mãi miết đi theo nam tử, gần nửa canh giờ mới đến cuối đường.

Một cánh cửa đá vô cùng nặng nề che ở lối ra, cửa đá chắc chắn, ngoại trừ một lỗ nhỏ nhìn tròn lõm vào, một khe hở cũng không có. Cửa đá vô cùng vững chắc, mặc cho công lực cao tới đâu cũng đừng hòng lay động một mảy may. Trên tường khỏa dạ minh châu xanh ngọc phát ra ánh sáng rõ ràng.

Thập nhất chỉ lộ ra đôi mắt phượng dài nhỏ, như có như không liếc mắt nhìn nam tử thủ lĩnh. Thấy hắn cầm viên châu trong bảo khố tại trên tường bên trái xoay vòng hai lần, bộ phận then chốt quả nhiên là chỗ này. Lại nghe âm thanh lạ tai, đúng là ba thanh ngân châm bên vách tường bên phải hướng dạ minh châu trên tường phóng tới.

Tình huống này không ai dự đoán được, nhưng đoàn người diện vô biểu tình, cho dù trên người có thủng ba lỗ cũng sẽ không lên tiếng. Nam tử thủ lĩnh tựa hồ hiểu rõ, ha ha cười, trong chớp mắt, ba thanh ngân châm có độc vô thanh vô tức bị hắn nắm lấy. Độc châm tiếp xúc da thịt, nhưng lại không có một tia dị sắc, ánh sáng xanh yếu ớt đích thị chỉ là dùng để dọa người, thực sự là biện pháp hay. Thập Nhất trong lòng thâm cảm thán. Cũng không dám biểu lộ chút nào ra ngoài mặt, như trước an phận, thu liễm ánh mắt, không phát ra tiếng động, diện vô biểu tình.

Nam tử cầm đầu từ đó lấy ra một cây ngân châm màu bạc cắm vào chỗ lõm trên cửa đá, nhẹ nhàng chuyển động vài cái, chỉ nghe lạch cạch vài tiếng, cửa đá chậm rãi mở, đoàn người vừa đi ra ngoài lại “ầm” một tiếng, đóng lại.

Sự việc hắc ám thình lình xảy ra khiến Thập Nhất có chút không thích ứng được, hắn hơi neho mắt, chỉ thấy ánh trăng nhàn nhạt chiếu rọi bốn phía, mơ hồ thấy được những khối đá lởm chởm hình thù kì quái, hoa cỏ đa dạng, dường như là giả sơn hoa viên của một gia đình giàu có.

Trên thực tế, ở đây quả thực có một hòn giả sơn, hơn nữa cũng không phải là phú quý nhân gia bình thường, không chỉ có thị vệ chung quanh tuần tra, chỗ tối còn có không ít trạm gác ngầm.

“Ai đó?” Cách đó không xa, thị vệ đã phát hiện. Thập Nhất tay phải đặt lên chuôi kiếm, mục quang khẽ lướt qua nam tử thủ lĩnh, tựa hồ chỉ đợi hắn ra lệnh. Lại thấy hắn ha ha cười khê ngêh đón, gỡ tấm che mặt xuống, lộ ra khuôn mặt thanh tú có ý cười, đáy mắt ánh lên một tia lãnh đạm.

“A, nguyên lai là Tiêu thần sử,” Bước ra từ giữa đám thị vệ là một vị tổng quản già dáng dấp cao gầy, vừa thấy hắn lập tức trở nên cung kính, hướng hắn hạ thấp người, nhìn trộm nam tử hôn mê bất tỉnh phía sau hắn, mặt mày rạng rỡ nói: “Thật không hổ là thần sử đại nhân, quả nhiên mã đáo công thành, mau mau vào trong, chủ nhân đợi đã lâu.”

“Ha ha, tuy lời này vẫn còn thua vàng bạc, Cao tổng quản hà tất phải sùng bái tại hạ như vậy. Phiên cao tổng quản chờ ở đây, thực sự vô ý, ha ha...”

“..” Cao Khải khoe miệng giật giật một chút, ngoài cười trong không cười, nói, “Thỉnh!” Cái gì mà tiêu dao thần sử! Nếu không vì Vương gia... Hừ!

Bên trong lầu các yên tĩnh, nhóm hắc y nhân thẳng tắp đứng một bên, Thập Nhất ngoài cùng dựa cửa mà đứng, âm thầm đánh giá mọi thứ trong gian phòng. Các loại dụng cụ trang trí rực rỡ muôn màu, bên cửa là hai bình ngọc điêu khắc đẹp mắt, cắm một cành mẫu đơn màu hồng kiêu diễm ướt át. Tường trắng như tuyết, trên vách là bát mặc bích họa, thương kính hồn tự, không thiếu thứ gì.

Ngồi giữa bạch hổ cừu nhung thấp là hai nam tử, một áo đen một áo trắng.

39. Quyển 1 - Chương 38: Xông Vào Hiểm Nguy

Đang ngồi giữa bạch hổ cừu nhung thấp, là hai nam tử một áo đen một áo trắng.

Bên trái là trung niên nam tử, một thân huyền hắc trừu bào, tóc cài kim quan, mày kiếm long mục, khoe miệng khẽ cười, anh khí vô cùng, người kia là một nam tử trẻ tuổi bạch y trắng tuyết, làn da trắng tái nhợt như hòa lẫn vào màu trắng trên y phục, hoàn toàn tương phản với mái tóc dài đen như mực xõa xuống vai. Dung nhan trong trẻo nhưng lạnh lùng, không vui không giận, tu mi bạc thần, một đôi mắt xé hẹp dài, lộ ra mục quang xa cách đậm đặc, như tiên nhân tĩnh tọa một bên.

Hắn liếc mắt nhìn Lưu Vân vẫn còn hôn mê trên mặt đất, lạnh lùng cười mỉa: “Chính là hắn sao? Còn tưởng là nhân vật thế nào, hóa ra dễ dàng mang đến như vậy.”

Hắc bào nam tử mỉm cười: “Ngu công tử nói sai rồi, đó là nhờ Tiêu thần sử kỹ nghệ cao hơn một bậc thôi, thật không hổ là người lợi hại nhất trong “Ám dạ tứ sử” của Thiên Tuyệt cung. Dưới trướng công tử quả là nhân tài đông đúc.”

“Vương gia lời ấy sai rồi.” Mục quang nhàn nhạt quét qua Kính vương, ““Ám dạ tứ sử” thuộc về Thiên Tuyệt cung, không phải Ngu Liên. Tại hạ cùng với nhật nguyệt *** thần tứ sử đều là thủ hạ của Ngô cung chủ, hai chữ “dưới trướng” vừa rồi, Ngu Liên cũng không muốn phạm vào tội bất kính.”

“Vậy bản vương nói không đúng rồi. Bất quá, từ lâu nghe thấy Thiên Tuyệt cung chủ võ công thiên hạ vô song, bản vương thật rất hiếu kỳ.” Kính vương thâm trầm khẽ nhấp một ngụm nước chè xanh, mục quang nhàn nhạt lướt qua Ngu Liên.

“Cung chủ thần long kiến thủ bất kiến vĩ, tại hạ thật không biết cung chủ hiện tại đang ở nơi nào. Vương gia hiện tại chưa gặp được, chi bằng nhìn hắn.” Ngu Liên đưa tay chỉ Vân Tiêu, nói.

“Người đâu, gọi hắn dậy.”

Bởi một trận đau đòn kịch liệt, tử y nam tử cau mày, có chút mờ mịt mở hai mắt, tựa hồ không rõ tình cảnh chật vật của mình.

“Người có phải là tuần mã sư Vân Tiêu? Nghe nói người võ nghệ không tồi, chui vào hoàng cung, không lẽ chỉ để thuần ngựa sao...” Huyền Kính cảm dạ quang bôi, nhấp một ngụm, đi thẳng vào vấn đề.

Lưu Vân bỗng nhiên trừng lớn đôi mắt.

“Không nói sao? Độc tính của Ngân bích hàn tư vị hắn là không dễ chịu...” Huyền Kính hơi hơi nheo mắt nhìn hắn, ngữ khí vẫn nhàn nhạt như cũ, không thấy tức giận, “Như vậy đối vấn đề khác, Thiên Tuyệt cung chủ đang ở nơi nào? Vân công tử hắn là không thể không biết?”

Lưu Vân hầu kết giật giật, tựa hồ cật lực muốn nói cái gì, nhưng bất đắc dĩ một chữ cũng không nói được.

Ngu Liên khẽ nhú mào, hướng Tiêu Dao đang đứng một bên ra hiệu.

Tiêu Dao hiểu ý, thu lại dáng dấp lỗ mãng, bước nhanh tới kiểm tra, quả là bị điểm huyết. Tiêu Dao trong lòng kinh ngạc, thông minh như hắn, lập tức phát hiện điều không đúng. Vung tay, diện cụ mỏng nhanh chóng rơi xuống, khuôn mặt Thập Nhất thình lình xuất hiện trước mắt!

Tiêu Dao lập tức ngừng đầu, nhưng thời điểm “Thập Nhất” hướng hắn nháy mắt một cái, hắn đã biết mình chậm một bước. Chỉ thấy dường như có một bóng đen lướt qua, “Thập Nhất”, không, phải nói là Vân Tiêu đang trúng độc hôn mê đã biến mất tại cạnh cửa.

“Bắt hắn!” Giữa lúc mọi người đem lực chú ý đặt vào Vân Tiêu giả dạng, ngay trước mũi một đám cao thủ mà chạy thoát... Ha ha, Vân công tử ơi Vân công tử, ngươi thực sự là —— tôm tép lớn gan.

Tiêu Dao ha hả cười, nhưng nhãn thần từ từ âm trầm, trong nháy mắt chân khí vận vào lòng bàn chân, phi thân nhảy ra khỏi các. Nhìn xa xa, vô cùng giống một con quạ đen...

Đúng lúc này, Cao tổng quản bước tới, hắn vốn là tâm phúc của Kính vương, cũng không cố kỵ, đi thẳng vào, hiển nhiên là có chuyện quan trọng. Hắn bên tai Huyền Kính thấp giọng nói vài câu. Huyền Kính sắc mặt vốn đang tự nhiên hơi hơi thay đổi, rồi lại hồi phục trạng thái bí hiểm, thậm chí còn mỉm cười.

Huyền Kính hướng Ngu Liên ra hiệu, rồi thẳng một đạo đi ra ngoài.

Tức khắc gian phòng to như vậy, lui xuống hết cả, chỉ còn một mình hắn đứng yên bên cửa sổ. Dưới một chuỗi biến cố liên tiếp, nhưng Ngu Liên vẫn như trước đăm đăm như sương, không hề gợn chút sợ hãi, trên mặt vẫn vô hỉ vô nộ. Tháng năm dài đằng đẵng tựa hồ vẫn không lưu lại vết tích trên mặt hắn. Hắn một thân tuyết y chấm đất, da thịt trắng nõn dưới ánh trăng càng tái nhợt gần như trong suốt, phẳng phất có nét tương đồng với cây hồng mẫu đơn bên cạnh, chỉ có thể nhìn mà không thể chạm. Duy nhất không giống, là cặp con ngươi đen kịt, tựa hồ lưu chuyển vô hạn thâm trầm có một tia tức giận, mới không giống một pho tượng.

Bỗng nhiên, bạc thân khẽ mở, đăm nhiên nói: “Mọi người đều đi hết, còn không ra sao?”

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng linh hoạt kỳ ảo vang vọng bên trong các lúc này vô cùng vắng vẻ, chỉ chốc lát, đại môn vẫn mở rộng nhẹ nhàng chuyển động, bóng đen cao gầy đứng ở góc tối phía sau cửa chậm rãi bước ra, hoàn toàn bại lộ dưới ánh trăng, khuôn mặt tuấn mỹ bị một cái khăn đen che lại, chỉ lộ ra đôi phượng mâu hẹp dài, thâm trầm nhìn nam tử cao quý như ánh trăng trước mắt. Người này chính là kẻ vừa mới “đoạt môn mà chạy”, Vân Tiêu.

Lưu Vân nhẹ nhàng đóng cửa, thấp giọng cười: “Ngu công tử làm sao biết tại hạ còn đang ở trong phòng?” Hắn cố ý cẩn thận thu liễm khí tức, tự tin rằng dù có là cao thủ như Hàn cũng không có khả năng phát hiện, lại âm thầm quan sát Ngu công tử, dựa vào cách đi đứng, hắn là không có võ công mới phải, càng không thể phát hiện được. Cuối cùng nghĩ tới, người này, chính là người ngày ấy trên đường cái gây sự chú ý, Liên phi, còn có, hôm qua tại tình đăng tiết hắn đã gặp qua. Thiên Tuyết cư nhiên có cơ sở ngầm, xem ra đối với việc báo thù quả thật trăm phương ngàn kế phải thực hiện. Nếu không phải người này không có võ công, để vị chỉ sợ từ lâu đã đổi chủ.

Ngu Liên quay sang, bình tĩnh nhìn Lưu Vân, nói: “Cảm giác. Người ẩn thân rất tốt, ta cũng không thể phát hiện ra sự tồn tại của người. Nhưng người không quen thuộc địa hình vương phủ, xông loạn ra ngoài chắc chắn chỉ có đường chết.”

Lưu Vân ngoắc ngoắc khóe miệng, gật đầu: “Nói không sai, nơi nguy hiểm nhất cũng là chỗ dễ chết nhất (=)))))))))) an toàn nhất, không phải sao?”

“...Không sai.” Ngu Liên khẽ gật đầu, “Chỉ là, Ngu Liên vẫn có một chuyện không rõ, khuôn mặt Vân công tử... Vẫn là mặt nạ? Có lẽ nói, “Vân Tiêu” xuất hiện trước mắt mọi người, lúc nào mới là thật?”

Lưu Vân bật cười nói: “Thật thật giả giả, có gì quan trọng đâu? Chỉ cần ta là ta là đủ rồi. Ngu công tử chưa từng nghe qua “Thật cùng giả đều có thể thể hiện bản chất sự vật” sao?”

“... Thật không.” Ngu Liên trầm ngâm, lát sau lại nói: “Vì sao không vội vàng ly khai? Ngốc ở chỗ này, người không sợ?”

Đôi mắt giao hoạt của Lưu Vân khẽ chớp: “Ly khai? Phải có thể đi mới được. Huống hồ, người tựa hồ không dự định giao ta cho Kính Vương... À...Ta đoán sai rồi... Là muốn giữ ta ở đây hỏi một số chuyện không thể để người ngoài biết?”

“Người rất thông minh.” Khuôn mặt hờ hững của Ngu Liên nở nụ cười khó mà có được, “Phi thường thông minh.”

“Ngu công tử khen nhầm thực sự làm tại hạ xấu hổ, “thông minh” với ta mà nói, đồng nghĩa với “phiền phức”, mà ta hết lần này tới lần khác sợ nhất cái đó.” Lưu Vân đánh phủ đầu.

“Quá thông minh, đích thực không phải là chuyện tốt.” Ngu Liên mỉm cười nói, “Đã vậy, thỉnh Vân công tử cho ta biết cung chủ hiện tại đang ở đâu.”

Lưu Vân hạ mi mắt, ngạc nhiên: “Cung chủ của các người, sao lại hỏi ta?” Lại nghĩ nghĩ, Hàn khi đó kích động, đưa hắc vào cung, tới nay vẫn chưa ra ngoài, chỉ sợ từ lúc đó đến giờ đã đứt liên hệ với thuộc hạ. Ta vẫn ở cùng hắc, không tìm ta thì tìm ai? Có khi lại hoài nghi là ta bắt cóc Hàn... Thực sự là... Oan cho người tốt rồi.”

“Vân công tử là chê cười chúng ta sao?” Ngu Liên khẽ liếc mắt nhìn Lưu Vân, “Vân công tử cùng cung chủ tựa hồ quan hệ không đơn giản, nhưng chúng ta cứ nhiên tra không ra lai lịch của công tử, ta hoài nghi...” Ngu Liên quay sang nhìn thẳng Lưu Vân, tựa hồ muốn nhìn xuyên qua cái khăn đen.

Nghe vậy, Lưu Vân nở nụ cười nhàn nhạt. Thì ra là thế, đây là lý do “mời” hắc tới đây. Tên giả, thân phận giả, mặt cũng là giả, Thối Tuyết chẳng bao giờ ra khỏi vỏ, thỉnh thoảng lộ ra mấy chiêu cũng không phải là võ công của môn phái nào, thảo nào Thiên Tuyết cũng tra không ra.

Lưu Vân kéo khăn bịt mặt, hé lộ ra khuôn mặt anh tuấn, nói: “Cung chủ của các người đang ngốc ở trong cung vô cùng tốt, ta bảo đảm một sợi tóc cũng không mất. Về phần thân phận ta, để cung chủ các người nói cho người biết đi.”

Con người sâu thẳm của Ngu Liên hiện ra một tia kinh ngạc, rất nhanh, vẻ mặt lại đậm nhiên: “Ồ trong cung... Thảo nào...”

“Xin khuyên các người một câu, Vương gia kia, nên ít dấy vào đi.” Lưu Vân thản nhiên nói.

Ngu Liên lạnh lùng nhìn hắc: “Người hắc là biết rất nhiều đi?”

“Cũng không phải rất nhiều.” Lưu Vân lắc đầu.

“Xem ra cung chủ thật sự không xem người là người ngoài.” Ngu Liên ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Lưu Vân.

“...Cũng có thể.” Lưu Vân khẽ nở nụ cười câu dẫn. Lòng âm thầm buồn cười, xem ra bị xem như nam sủng rồi...

Bỗng nhớ ra một chuyện, hỏi: “Mục tiêu của các người chỉ là ta đi...”

Ngu Liên liền nói: “Phải, đối với cái khác ‘thần ảnh’, chỉ là vì ở bên cạnh người thôi.”

Lưu Vân gật đầu. Xem ra Thệ Thần bọn họ hắc là không có việc gì. Nơi này không thích hợp ở lâu, nói thêm nữa, đám người kia trở về khó trốn thoát. Hắc mang lại mặt nạ, đang muốn xuất môn.

“Người cứ như vậy đi ra ngoài?”

Lưu Vân cười: “Ta không đi ra ngoài, còn muốn thuận tiện tại vương phủ đi dạo chút?” Hàn rất cần hắc hợp tác, không nhân cơ hội này dò xét, thực sự đáng tiếc.

Ngu Liên hai mắt hiện lên vẻ kinh ngạc: “Người có biết hiện tại chỗ này có bao nhiêu minh vệ ám tiêu không?”

“Không biết.” Lưu Vân nhún vai, vẻ mặt không quan tâm.

Ngu Liên khẽ nheo mắt, một lần nữa nhìn kỹ nam tử bí hiểm vẫn khí định thần nhàn. Đến cuối cùng là ngu ngốc hay thật sự có thực lực...

“Cầm cái này.” Một lát sau, hắn từ tay áo móc ra một lệnh bài đen như mực đưa cho Lưu Vân, “Tiêu thần sử đưa ta lệnh bài này, hay là ngươi mang đi.” Thấy Lưu Vân chần chừ, lại nói, “Việc đối với cung chủ cùng Thiên Tuyệt có lợi, Ngu Liên đều sẽ làm. Huống hồ, ngươi nếu gặp chuyện không may, Ngu Liên sợ cung chủ trách tội.”

“... Vậy đa tạ.” Ha ha, quả nhiên bị biến thành nam sủng. Lưu Vân chậm rãi đẩy cửa sổ, hướng ra ngoài quan sát một lúc, đầu ngón chân điểm nhẹ, lập tức lắc mình nhảy ra. Lúc đi còn ngoảnh đầu lưu lại một câu: “Ngươi ta giúp, chỉ có Hàn, dù sao... Hắn là người của ta...”

Ngu Liên hơi ngạc nhiên, lặng lẽ nhìn theo bóng dáng Lưu Vân vừa xoay người một cái đã đi thật xa, dưới ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, hạ giọng: “Hy vọng cung chủ không nhìn lầm người...”

Trăng đã lên cao, trên con đường về Huyền Diệu thành, tịch liêu không một bóng người, một người một ngựa lao băng băng. Gió lạnh lướt qua nam tử y bào xanh sẫm, y cũng không thèm để ý, vẫn như cũ ra roi thúc ngựa. Lòng mày nhíu chặt, trong lòng mặc niệm một cái tên... Nhanh chút nữa... Nhanh chút nữa...

40. Quyển 1 - Chương 39: Trúng Tiễn

Sự yên tĩnh vốn có của Kính Vương Phủ bị một kẻ “thích khách” nho nhỏ làm nhiễu loạn.

Mọi người cuống quýt truy lùng cao thủ vừa mới đào tẩu – “Vân Tiêu”. Thế nhưng hắn cùng Thiên Tuyệt thần sử đáng người giống nhau, lại bịt kín mặt, căn bản là nhận không ra. May mà hắn vẫn chưa đưa lệnh bài cho Thập Nhất mang đi, Tiêu Dao chỉ hạ lệnh nhìn lệnh bài không nhìn người. Lại không biết, Ngu Liên đưa cho Lưu Vân cái này.

Trong màn đêm, ánh trăng vẫn trong trẻo nhưng lạnh lùng như trước. Một đạo bạch ảnh lướt qua rất nhanh, tưởng như ảo giác. Y phục dạ hành giống nhau đều là màu đen, là vì sợ người phát hiện, rất ít người võ nghệ cao cường vào ban đêm vẫn một thân bạch y, người kia nếu không phải tuyệt đối tự tin vào công phu của bản thân, thì chính là thiếu não.

Tuy chỉ nhoáng lên, nhưng trùng hợp bị Lưu Vân đang nấp đằng sau giả sơn tìm thời cơ thám thính phát hiện được. Nhưng hắn không rảnh suy nghĩ, bởi vì lúc này hắn vừa phát hiện một bí mật, bên trong giả sơn này có một bí đạo!

Lưu Vân hơi nhếch mép, xác định bốn bề vắng lặng, nhẹ nhàng ấn lên phù điêu hình tròn bí ẩn. Quả nhiên, khối giả sơn lập tức mở ra một khoảng trống vừa một người đi vào, bên dưới có ánh sáng nhàn nhạt chiếu ra.

Lưu Vân nhảy xuống thạch động, bên trong động so với trước khi vào giống nhau như đúc. Hai bên vách khảm dạ minh châu sáng rực, kéo dài đến cuối thạch động. Duy nhất không giống, chính là vách tường chỗ cuối thạch động lộ ra một lối đi thật nhỏ, ánh sáng lam sắc u tịch xuyên qua đó, khe khẽ lay động.

Lưu Vân cẩn thận đến gần cuối chỗ ngoặt, vừa quan sát dưới chân có cái gì khác thường xảy ra không. Hắn cũng không muốn chưa đến nơi đã bị cơ quan ám khí giết chết.

Đột nhiên, đá phiến dưới chân hạ xuống, Lưu Vân vội vã đề khí nhảy về phía trước một bước, không ngờ lối ra lại đóng chặt lại.

Lưu Vân thầm kêu không xong rồi, thiên phòng vạn phòng, vẫn là khó lòng phòng bị. Hắn lần thứ hai vọt lên không, chợt nghe “vèo vèo”, có vật gì đó xuyên không khí bay tới, đúng là giữa lỗ nhỏ trên vách có gì đó rơi ra!

Trái lại, cái này hắn có thể “chơi” được.

Một chút không cẩn thận, trở thành bộ xương khô ở đây không nói, còn phải biến thành con nhím. Vạn nhất vận khí không tốt, bị đâm trúng chắc chắn đi đời nhà ma, ở cái nơi quỷ quái hoang tàn vắng vẻ này, nếu không phải chậm rãi chảy máu mà chết thì cũng đau chết, còn không bằng thống khoái một lần.

Trong lúc Lưu Vân miên man suy nghĩ, hắn cả người không hề nhàn rỗi, khom lưng thấp người tránh một loạt tên, nhưng lối đi lại tiếp tục hạ xuống.

Không kịp cân nhắc nên quay lại hay không, bỗng nhiên không khí chấn động – lại một trận mưa tên. Lưu Vân nhảy lên, một cước đá văng hai cái, hai tay cầm được bốn cái nữa. Trong lúc đó, một mũi tên bắn lên bất ngờ vụt đến trước mặt.

Lưu Vân cắn răng, chỉ hận không có ba đầu sáu tay, hấn hơi nghiêng người, xoay qua...

Quay người lại, một mũi tên đen kịt bị cắn chặt giữa hai hàm răng trắng ***. Lưu Vân hừ lạnh một tiếng, phiêu nhiên nhi lạc địa, lần này rốt cục cũng không hạ xuống nữa.

Lưu Vân đảo mắt nhìn mặt đất, bảy tám khối đá vụn văng đầy, chỉ có một khối sừng sững bất động. Mắt phượng vừa lướt qua lập tức minh bạch. Xem ra đúng là giẫm lên khối đá, trên vách sẽ bắn tên. Hừm, xem tỉ lệ, đại khái....một trên mười.

Hiện tại, tâm tình của hắn vừa mừng vừa lo. Mừng vì càng nhiều bộ phận, càng cho thấy nơi đây là nơi trọng yếu. Xem ra hắn không có tới nhầm chỗ. Lo vì, còn phải nói sao?

Lưu Vân đứng yên một chỗ, đột nhiên nhìn chằm chằm hơn mười khối đá, hận không thể dùng ánh mắt khoét ra một lỗ trên đó. Chợt bật cười. Kỳ thực vô luận là khối nào, đều có hai loại khả năng. Một là giẫm lên, hai là không giẫm. “Ha ha, xác suất đều là 50%.” Thôi được rồi, hắn thừa nhận hắn không giỏi toán.

An ủi bản thân xong, Lưu Vân hít sâu một hơi, từ từ nhắm hai mắt giẫm xuống.

Mẹ nó! Sau này ai nói vận khí hắn tốt, hắn lấy người đó ngay! Nếu như còn có sau này...

Trước mắt là một mảnh đen ngòm – không phải tên thì là gì?!

Không kịp suy nghĩ, thân thể theo bản năng né tránh. Thất lưỡng di chuyển nhanh chóng, cổ tay xoay lại, cùng lúc gạt ra vài mũi tên. Thối Tuyệt ngân quang điểm điểm, che chở những chỗ yếu hại, mà những chỗ còn lại rốt cục cũng tránh không kịp.

“Phập phập ——” mấy tiếng, mũi tên sắc bén xuyên qua hắc y bó sát người, đâm vào da thịt.

Lưu Vân thấp người nghiêng qua một bên, dựa vào tường. Hắn cắn răng rút mũi tên trên cánh tay cùng cẳng chân, thoáng chớp, máu phun ra nhuộm đỏ mặt đất.

Lưu Vân hít một hơi lạnh, thấp giọng thốt ra: “Địch! Toàn là máu... Bắn chết”

Hừ, món nợ này hắn nhớ kỹ!

Lưu Vân tiện tay xả hạ vạt áo, buộc vết thương lại. ” Ôi —— Đau chết mất!” Hắn băng bó trong oán hận!

Lưu Vân không khỏi cười khổ, hắn cuối cùng cũng có thể hiểu được lúc trước Mộ Dung dưới đôi tay “khéo léo” của hắn, đau đến nghiêng răng nghiêng lợi. Quả thực thà để tên chọc thêm mấy lỗ thủng trên người còn thoải mái hơn!

Lại nói tiếp, việc trúng tên còn có phân nửa là vì hắn mà chịu! Bình tĩnh lại, trước mắt tựa hồ vừa xuất hiện một khuôn mặt tuần tú kiêu ngạo. Lưu Vân lắc lắc đầu, chỉ sợ là thần trí bắt đầu mơ màng.

Lưu Vân điều tức được rồi, đang muốn tiếp tục đi vào trong, nhưng thoáng nhìn lại chỗ hắn vừa bước qua —— chỗ đá sụp xuống hợp thành Bắc Đẩu thất ***.

Đi đến cuối thạch động, thấy một tảng đá cực lớn, trên vách tường mỗi bên là một viên dạ minh châu chói mắt.

“Ha ha, thực sự là nhờ phúc của người, đại quạ đen.” Lưu Vân cười khế, theo cách lúc trước của Tiêu Dao, dễ dàng mở cửa ra.

Hả? Đó là ——

Cao quản gia dẫn Kính Vương đi tới thư phòng của gã, lui ra, đóng cửa lại.

Bên trong phòng, bạch y nam tử lạnh lùng nhìn gã.

Nhìn khuôn mặt cực kì giống người nọ, chợt hoảng hốt, tựa hồ người trước mắt chính là người bản thân đang nhớ tới. Bất quá, hấn lập tức tỉnh táo lại. Người nọ không biết dùng loại nhãn thần lạnh lùng này nhìn người. Người nọ, luôn luôn ôn hòa... Đáng tiếc...

Huyền Kính hạ mi, che khuất thất vọng nơi đáy mắt, rồi giương mắt, lại trở thành Kính vương gia bí hiểm. Tiểu tử này... Dù có thông minh vẫn non nớt hơn ta.

“Đêm khuya đến thăm, chẳng hay công tử có chuyện gì chỉ giáo tiểu vương?”

Nam tử nhếch miệng, bỗng nhiên cười nói: “Vương gia hà tất giả ngậy với ta?... Đối phó người của hấn chẳng phải là thủ hạ của vương gia?”

“Hấn?” Kính vương giả vờ kinh ngạc, “Hấn là người nào?”

“Không phải sao?” Nam tử hơi hơi nhíu mày, chớp mắt lại giãn ra, cười lạnh một tiếng, “Xem ra Vương gia đúng là không có thành ý hợp tác.”

Kính vương mỉm cười lắc đầu: “Đừng nóng vội, người nói là tiểu tử Vân Tiêu kia?”

Thấy hấn cuối cùng cũng thừa nhận, nam tử mới mỉm cười nói: “Vương gia đã nhớ ra?”

Kính vương nhấp một ngụm trà, thản nhiên: “Không thể nói là “đối phó”, bản vương chỉ mời hấn ngồi mà thôi, huống hồ bản vương còn chưa phải thủ hạ mời người đến.”

“Thật không phải?” Nam tử ngạc nhiên, hiển nhiên không tin.

“Bản vương không lừa người.” Người của Thiên Tuyệt không phải thủ hạ của ta...

“Thật không?” Nam tử khẽ thu lại nụ cười, nhíu mày, “Vương gia nếu muốn thứ gì đó trong tay hấn, sẽ không mượn tay kẻ khác?”

“Cái này, tự nhiên sẽ không.”

“Đừng quên những lời người đã nói.” Nam tử nhìn chằm chằm hấn hồi lâu, chậm rãi nói.

“Bản vương quyết không nuốt lời.”

Nam tử khẽ thở một hơi, xoay người phi thân rời đi.

Kính vương nhìn theo bóng lưng nam tử, cười. Nếu hấn là người... Chẳng biết sẽ phản ứng thế nào?

Bất quá...

“Người đâu —— ”

“Vương gia cho gọi?” Cao tổng quản lập tức đẩy cửa vào.

“Tìm được Vân Tiêu chưa?”

“...Vẫn chưa...” Cao tổng quản toát mồ hôi lạnh, không dám ngẩng đầu.

Một lũ ăn hại! Cả một đám người tìm suốt mấy canh giờ! Vậy mà một cái bóng cũng không tìm được. Không phải là... Để hấn thoát rồi?

“... Hừ... Vậy sao...” Vân Tiêu kia... Rốt cục lại lịch ra sao...

Đêm. Bên trong Túy Dật Lâu

Vài thiếu niên tay chân lạnh lẽo thu dọn một đồng bàn ghế bữa bãi, trên đôi tay không hề thô ráp là một vết chai cực kì không phù hợp, hiển nhiên là do nhiều năm tập võ luyện kiếm.

“Các người nhanh một chút, bằng không Minh Nhi sẽ không được sinh ý...” Chương quỳ, một trung niên nam tử thúc giục.

Tiểu Trúc trợn mắt khinh bỉ: “Còn quan tâm đến việc buôn bán? Những người đó rốt cục là...”

“Đừng nhiều lời! Người...! Là kẻ nào, Minh Nhi sẽ... Ách?” Chưởng quỹ nhận ra người trước mặt, lập tức cung kính, “Ngự trang... Không không, Ngự công tử, ngài, ngài sao lại đến vào lúc muộn thế này?” Hôm nay rốt cục là ngày gì? Thế nào mà một đồng chuyện đều đến?”

“Có chuyện gì sao? Thệ đâu?” Nam tử áo lam bước vội vào, phong trần mệt mỏi không che lấp được khí chất ngạo nhâ của y.

41. Quyển 1 - Chương 40: Trường Đàm

Nghe Trầm chưởng quỹ kể sơ qua, Lưu Tiêu nhíu mày một lát, không nói được lời nào, hai tay chấp sau lưng nắm chặt hơi run rẩy. Chỉ tới chậm một chút, lại nhượng Thiên Tuyệt hưởng trước. Thế nhưng... Vân cư nhiên một mình đuổi theo, rõ ràng là bắt rập, không lí nào hắn không biết?! Hắn... Đến tột cùng là nghĩ như thế nào? Chẳng lẽ lại là cố ý...

Chuyện ba năm trước tuyệt đối không thể tái diễn!

“Ngự công tử? Ngự công tử?” Trầm chưởng quỹ thấy y nửa ngày không phản ứng, liền khẩn trương gọi.

“...Trước tiên đem sự kiện này giữ kín, không nên để thảo kinh xà. Sau đó phái vài người đi tìm Vân Tiêu công tử.” Lưu Tiêu thần sắc bình thản, trầm giọng nói. Lúc này lòng y nhất định không thể loạn, nhất định phải lãnh tĩnh!

“Những chuyện này, Thệ gia đã phân phó qua.” Trầm chưởng quỹ mỉm cười đáp.

Lưu Tiêu khẽ gật đầu, cấp tốc đi vào mật thất trên lầu.

“Thệ?” Vừa bước qua cửa đá, chỉ thấy Thệ Thần lặng lẽ ngồi bên cửa sổ. Trên tay cầm chén, hương thơm ngát thoảng qua làm say lòng người. Đôi mắt đen thẳm thăm thẳm trông về phía chân trời xa xa. Đột nhiên trời nổi gió, tóc đen tung bay, mơ hồ lộ ra đầu vai bằng bô.

“Nhanh như vậy à, Tiêu huynh.” Thệ Thần quay sang khuôn mặt tuấn lãng bên trái mình, khóe miệng mỉm cười như cũ, không hề giống người vừa chạt vật trải qua một trận ác đấu.

“Người bị thương?” Lưu Tiêu hơi kinh ngạc. Có thể đã thương người này, nhất định không phải người tầm thường. Vậy, Vân có phải sẽ...

“Vân huynh võ nghệ phi phàm, lại cơ trí hơn người, sẽ không gặp chuyện không may đâu.” Nhìn Lưu Tiêu nhíu chặt mày, dường như hiểu thấu tâm sự của y, Thệ Thần nhẹ giọng an ủi. Nhưng cũng chỉ có bản thân y biết, những lời này là nói với chính mình.

“Hy vọng là vậy.” Lưu Tiêu bình thản nói. Phải chăng y suy nghĩ quá nhiều, vì sao cứ nhắc tới Vân là ánh mắt Thệ Thần lại trở nên nhu hòa như thế...

“Tiêu huynh?” Thệ Thần nhẹ nhàng gọi. Ánh mắt thay đổi, khẽ giấu một tia rung động, trong nháy mắt đã khôi phục lại thần thái bình thản.

“Không có gì, nói cho ta biết, rốt cục chuyện gì đã xảy ra?” Lưu Tiêu hơi ngượng ngùng, không khỏi thấy dở khóc dở cười vì sự ghen tuông vô lý của chính mình. Lòng dạ y từ lúc nào trở nên hẹp hòi như vậy? Vân chói mắt như vậy, sao có chuyện chỉ một mình y bị hấp dẫn?” Đừng nói Mộ Dung Linh, Huyền Hữu công tử Trầm chưởng quỹ vừa nhắc đến chỉ sợ đối với hắn cũng... Bằng không, tại sao lại đuổi theo?

Thế nhưng, vì sao vào những lúc như thế này, người bên cạnh hắn, đều không phải là y...

Thệ Thần hơi điều chỉnh: “Những người đó e rằng đã theo dõi từ lâu, ý định muốn dụ Vân huynh một mình đi trước, lại cầm chân chúng ta. Mà hắn, tựa hồ muốn mượn cơ hội này mạo hiểm tìm hiểu, mới đuổi theo. Bởi vì không vào hang cọp, sao bắt được cọp con?”

Ánh mắt Lưu Tiêu khẽ xao động, nhẹ nhàng nói: “...Người thật sự rất hiểu hắn.”

Thệ Thần hơi giật mình, khẽ mỉm cười “...Vậy sao? Sau đó, ta với Mộ Dung huynh cùng bọn người đó đánh một trận, chúng cũng rút lui. Bất quá...Trong đó có một tên đầu lĩnh, hình như có người gọi hắn là ‘*** sử’!”

” “Ám dạ tứ sử?!” Lưu Tiêu trầm giọng nói, “Trách không được ngươi lại thụ thương, xem ra lần này Thiên Tuyệt dự định dốc toàn lực rồi.”

“Không sai. Ám dạ tứ sử, nhật nguyệt *** thần, nhật sử diệt diệu, âm hung ác lạt nguyệt sử túc nguyệt, lãnh huyết thị sát *** sử dịch trần, xảo trá thiên mưu thần sử tiêu dao, tiểu lí tàng đao. Thiên Tuyệt ngoại trừ cung chủ, khó đối phó nhất chính là người này. Theo như lời đồn, Thiên Tuyệt khiêu chiến giang hồ môn phái, tối cao thủ lĩnh nhiều nhất cũng chỉ phái một trong tứ sử. Mà lần này, chỉ để cầm chân ta một chút đã phái nhất sử, chỉ sợ dự Vân huynh đi theo cũng là nhất sử, mà có khi là cả tứ sử...”

“Thiên Tuyệt dốc lực đối phó Vân, rốt cục để làm gì? Vân không phải sẽ...” Lành ít dữ nhiều! Lưu Tiêu đứng dậy, sắc mặt vốn tiêu tụy hơi hơi tái lại, móng tay thon dài đâm thật sâu vào lòng bàn tay. Trong đầu bỗng thoáng hiện ra tình cảnh Lưu Vân trọng thương nơi sườn núi ngày đó...

Thệ Thần thấy y thần sắc lộ vẻ sầu thảm, đáy lòng than nhẹ, rót một chén rượu đưa qua, mỉm cười nói: “Hiện tại còn quá sớm để kết luận. Trước tiên uống một chén đã, lãnh tĩnh lại một chút.”

“Xin lỗi, là ta thất thố.” Lưu Tiêu chậm rãi buông bàn tay nắm chặt, than nhẹ một tiếng, theo lời Thệ Thần ngồi xuống. Bản thân y bị làm sao vậy? Ngự Lưu Tiêu trầm ổn bình tĩnh đã đi đâu rồi? Lưu Vân, người có biết?

Quỳnh tương liễm diễm trong tay, hương thơm tràn ngập, tâm tình theo hương thơm lượn lờ dần dần bình ổn, “Là Minh Huân sao? Rượu ngon.”

“Tên do hẩn đặt, tên hay, đúng không?” Thệ Thần khẽ nhấp một ngụm, bờ môi khẽ hiện ra một mặt cười yếu ớt, mi mắt hạ xuống, che khuất con ngươi sáng lấp lánh.

Lưu Tiêu nghĩ ngợi một chút, nhìn Thệ Thần, lãnh tĩnh phân tích: “Như người nói, ám dạ tứ sử chỉ sợ là đều ở tại Huyền Diệu, theo “ám đội” hồi báo, thể lực của Thiên Tuyệt gần đây thường lui tới Huyền Diệu, dường như âm mưu không nhỏ, tuyệt không phải chỉ nhắm vào Vân. Chỉ là, không biết tại sao lại muốn dẫn dụ Vân theo bọn chúng? Lẽ nào bọn chúng đã tra ra thân phận Vân, muốn trả thù? Nhị đệ đã chết, bọn chúng còn muốn thế nào?”

“Cái gì?” Thệ Thần mâu quang khẽ chấn động, ngạc nhiên nhìn Lưu Tiêu, “Vân huynh chẳng lẽ không phải là...”

Lưu Tiêu nhẹ nhàng gật đầu: “Việc này thực sự không thể tưởng tượng nổi, nếu không phải Lưu Vân chính miệng thừa nhận, ta cũng không dám tin tưởng. Nói vậy người cũng đoán được, Lưu Vân hiện tại... Linh hồn không phải là nhị đệ trước kia. Nhị đệ tại sườn núi đã...” Lưu Tiêu hạ mi mắt, lẳng lặng uống một ngụm rượu.

Thệ Thần ngẫm nghĩ một lúc, “Thì ra là vậy... Vậy coi như là ý trời rồi.” Thảo nào...

“Thệ, ngươi nghĩ sao?”

“Cái gì?” Thệ Thần bất ngờ không kịp phản ứng.

“Chuyện Thiên Tuyệt...”

Thệ Thần lại nghĩ ngợi một lúc, lại không trả lời câu hỏi của Lưu Tiêu: “Vân huynh lúc tiến cung, còn dẫn theo một người, Tiêu huynh cũng biết người nọ là ai?”

Lưu Tiêu sững sốt, “Là người trong thư ngươi nhắc đến?”

Thệ Thần gật đầu: “Hơn nữa,..” Y ngừng một chút, lại nói tiếp, “Người này rất có khả năng là người đem đó ta đuổi theo —— Thiên Tuyệt cung chủ.”

“Cái gì?!” Lưu Tiêu ngạc nhiên ngẩng đầu, xiết chặt chén ngọc trong tay.

“Theo lời mộ binh nói, lúc đó Vân huynh đúng là một mình yết băng, nhưng lúc thí mã, một nam tử võ nghệ cao siêu đột nhiên xuất hiện, sau lại cùng hấn vào cung, bảo là... Sư đệ của Vân huynh, Liêm Hàn. Mà “ám đội” tra xét, Thiên Tuyệt cung chủ hiện tại gọi là “Liêm Hàn”. Đêm đó, ta cùng hấn động thủ, võ công của hấn quả thật thâm hậu, may nhờ Vân huynh ra tay tương trợ, bằng không hiện tại ta sẽ không đứng

trước mặt người. Theo như lời bọn họ miêu tả, xem ra hắc y nhân đêm đó chính là Thiên Tuyệt cung chủ. Nhưng hình như hắn vẫn còn trẻ tuổi, hẳn là người thừa kế của Thiên Tuyệt.”

“Còn có, Thiên Tuyệt cả gan dưới chân thiên tử hung hãn ngang ngược, triều đình lại không hề can thiệp, nếu không có ai đứng phía sau làm chỗ dựa, sao có thể làm vậy? Dựa vào suy đoán của ta, người này không phải Kính vương thì còn có thể là ai...”

“Loảng xoảng” một tiếng, chén ngọc lam sắc rơi xuống đất vỡ nát, lẫn cùng với rượu màu đỏ tươi, một mảng ửng đỏ trước mắt, yêu dã vạn phần...

Trong lúc đó, tại vương phủ, một bóng đen bước vào mật thất.

Lưu Vân chậm rãi đi vào trong, đã thấy trước mắt đều là phục trang đẹp đẽ, chim trả vàng ngọc, lẳng la bảo thạch, bất luận cái gì cũng đều là cực phẩm trong cực phẩm, chỉ sợ tàng bảo các trong hoàng cung cũng không hơn được nơi này.

Lưu Vân thực sự có chút dở khóc dở cười, hắn thế mà loạn đánh loạn xông vào bảo khố nhà người ta. Trách không được cơ quan trùng trùng...

Xem ra hắn trúng hai mũi tên vô ích. Lưu Vân bất đắc dĩ bĩu môi, đang định ra ngoài, dư quang đảo qua, bên trong có một hộp gấm màu tím thu hút sự chú ý của hắn.

Nhìn kĩ, hộp gấm dù không khảm ngọc thạch, nhưng lại rất đặc biệt, bốn góc *** tế tạo hình một chiếc lá phong sắc sảo.

Lưu Vân tâm khê động, nhẹ nhàng mở hộp, một khối hồng sắc ngọc bài *** xảo nằm trong hộp gấm, bên dưới ngọc bài là một tấm giấy mỏng. Bên trên ngọc bài chạm một chiếc lá phong đỏ như lửa. Lại là lá phong...

Lưu Vân lấy ngọc bài ra, cầm trong tay xem xét, chỉ cảm thấy chỗ tiếp xúc với bàn tay lạnh lẽo, nhẵn nhụi trơn bóng. Chợt kinh hỉ phát hiện, mặt trái ngọc bài khắc hai chữ nhỏ “Mộ Dung”.

“Nguyên lai bảo vật gia truyền của Mộ Dung thế gia lại là vật này.” Lưu Vân mỉm cười, cất ngọc bài vào trong ngực. Đoạn, lấy ra mảnh giấy trong hộp.

Mảnh giấy ngả màu, hiển thị niên đại đã lâu.

“Tử Diệu (Tên tự của Kính Vương) thân khải... Một ngày không gặp, như cách tam thu. Quân thác ngô chi sự, hạnh bất nhục mệnh...” Nguyên lai là phong thư. Lưu Vân dưới ánh sáng của dạ minh châu trên vách cẩn thận đọc:

“Nhiều năm trước, hoàng thượng cải trang đi tuần mang về nam tử tên Thích Mộc Thiên...”

“Thích Mộc Thiên?!” Lưu Vân bỗng nhiên nhớ lại “người mẹ” tự tử theo chồng của hắn, cũng họ Thích, khuê danh “Mộc Tuyết”. (Xem lại chương 8)

” “Không thể nào...” Lưu Vân trong lòng thoáng chốc dâng lên một nỗi bất an khó hiểu. Mơ hồ dự cảm nội dung tiếp theo là nguyên nhân gây ra tất cả các sự việc vướng mắc từ trước đến giờ.

42. Quyển 1 - Chương 41: Mê Đoàn

Thì ra hơn hai mươi năm trước, sau khi hoàng đế đăng cơ không lâu, trong một lần nam tuần, cơ duyên kết bạn với Thích gia huynh muội phóng khoáng, thấy hai người dung mạo kinh vi thiên nhân, bèn ép buộc tiến cung. Nhưng Thích gia huynh muội thế mà không cảm tạ long ân, chỉ nửa năm sau đã chạy trốn. Long nhan giận dữ, hạ lệnh đuổi bắt, nhưng vẫn không có tin tức. Ai ai cũng suy đoán hai người đã chạy trốn tới Tây Vực. Vài năm sau, Thiên Tuyệt Cung bỗng nhiên nổi tiếng trong giang hồ, cung chủ Thiên Tuyệt hành tung bí ẩn, võ công cao cường, thiên hạ không có ai là đối thủ. Nhưng hành sự lãnh khốc độc ác, chỉ trong một đêm có thể khiến cho vài giang hồ tiểu bang phái tấn tảo diệt môn, tịnh đều lưu lại tín vật của Thiên Tuyệt Cung, “Ngân Tuyết lệnh”. Khi đó, lòng người đều hoảng sợ. Ngự Phong Sơn Trang tân nhậm trang chủ Ngự Khiếu Thiên nhiều lần bao vây tiêu trừ không có kết quả, lại có một lần trong lúc hỗn loạn cứu được một nữ tử, khuê danh Thích Mộc Tuyết. Sau đó lấy nàng làm vợ.

“...Quân sổ liệu không sai, ta đã nhiều lần kiểm chứng, Thiên Tuyết cung chủ ngày trước chính là Thích Mộc Thiên. Việc này vô cùng bí mật, ta từ trước đến nay cùng phu phụ Ngự huynh giao hảo, mới có cơ hội biết được. Thích Mộc Thiên đó chính là huynh trưởng của Ngự phu nhân. Hai năm sau, Ngự phu nhân sinh hạ hai người con.”

“Sau đó, phu phụ Ngự huynh tới Huyền Diệu, rồi chẳng hiểu vì sao, Ngự phu nhân đột nhiên thất tung. Mấy tháng sau mới xuất hiện tại Ngự Phong Sơn Trang. Nhưng việc này được Ngự huynh che giấu, rất ít người biết được việc này. Không ngờ, Ngự phu nhân từ đó về sau một năm không bước ra khỏi sơn trang nửa bước, mà Ngự huynh hơn nửa năm sau lại bí mật tổng xuất một nam hài, thân phận bất minh. Có thể xác định đứa trẻ này không phải là con của Ngự huynh. Sau đó, Thiên Tuyết không biết vì sao bỗng nhiên mai danh ẩn tích, hai mươi năm sau mới tái xuất giang hồ. Lúc đó, Ngự huynh mang về một nghĩa tử, tuổi tác tương xứng với tuổi của nam hài ngày trước.

“...Như vậy, nam hài đó chính là Hàn...” Lại là con riêng của “nương”? Lưu Vân càng xem càng âm trầm, không biết Lưu Tiêu nếu biết sẽ có cảm tưởng thế nào...

Aiz, hèn gì mi thanh mục tú như vậy, mà lão tử, lại xấu xí... (Chém đấy)

“...Lúc phu phụ Ngự huynh qua đời, Thiên Tuyết lần thứ hai thất tung, quân nhờ ta điều tra bảo vật “Thiên Tuyết Châu” trên ẩn ngữ “Thiên Quy Xử”, theo ta suy đoán, Thiên Quy Xử vô cùng có khả năng ám chỉ nơi Thiên Tuyết ẩn cư. Khám phá bí mật của “Thiên Tuyết Châu”, là có thể tìm được Thích Mộc Thiên.”

“Hoàng thượng đối với người kia tình cảm sâu đậm, định dốc toàn lực truy tìm “Thiên Tuyết Châu”, quân muốn chiếm lấy (thủ nhi đại chi), nhất định phải hành động trước, tìm ra vật ấy trước, tất thắng. Bí mật giấu ở trong tủ tại phòng của nhị công tử...A, không có mặt sau?” Lưu Vân hơi nhíu mày. Bí mật? Bí mật gì?

Chết tiệt! Hết lần này tới lần khác đến đoạn then chốt nhất lại mất dấu, thực sự là %#@\$%...

Hắn cuối cùng cũng phát hiện ra, phía trên chỉ có vài chữ ngắn ngủi:

“Thời gian của ta không còn nhiều, ta không sợ chết, chỉ hận không thể bồi người. Đợi khi ta đi rồi, đem thi thể hỏa táng, đó là tâm nguyện cuối cùng của ta. Ta còn nhất tử nhất nữ là mối bận tâm duy nhất, mong quân tương trợ nhiều hơn. Ta không để lại gì, chỉ có “Phong Ngọc Lệnh” dùng để điều động ám bộ, thỉnh quân thay ta bảo quản. Bảo trọng.

Mộ Dung Huyền.

Mộ Dung Huyền?! Không phải là cha của Linh sao? Hắn sao lại biết chuyện này? Cho dù có là bạn tri kỷ của Ngự Khiếu Thiên, cũng không có khả năng biết nhiều bí mật như vậy. Trừ phi —— là hắn âm thầm điều tra.

Nhi tử của hắn khinh công vang danh đại đạo, khinh công của Linh nếu được truyền từ phụ thân, “Đạp tuyết phi yến” danh hào không chừng cũng là thừa kế từ phụ thân hắn! Vô lâm thế gia lại là đạo tặc thế gia, nói ra chắc cũng không ai tin...

Xem ra, hắn cùng Kính vương quan hệ không đơn giản, thậm chí không tiếc bán đứng bằng hữu. Điểm này, e rằng Linh cũng không biết. Nguyên lai di thể đã bị hỏa táng, khó trách tìm không được.

Không nghĩ tới, quan hệ đời trước lại phức tạp như vậy. Kẻ thù giết cha của Tiêu lại là anh cùng mẹ, thậm chí còn cùng hoàng đế....

Nhưng Thích Mộc Thiên đến tột cùng vì sao phải giết muội phu mình, một tay phá nát hạnh phúc của muội muội? Trong đó hẳn là có ẩn tình. Trong thư nhắc tới “Thiên Tuyết Châu”, như Hàn nói đó là Thiên Tuyết chỉ bảo, thì ra, khắp nơi tranh đoạt cố gắng phẩm chỉ vì muốn tra ra chỗ ở của Thích Mộc Thiên.

“Thiên Quy Xử... Thiên Tuyết Châu... Thiên, Tuyết, Thích Mộc Thiên, Thích Mộc Tuyết!”

Lưu Vân nhanh chóng đem thư giấu vào trong ngực, nghĩ ngợi một lúc, bỗng nhiên phượng mâu sáng ngời, khóe miệng khẽ nhếch thành một nụ cười giễu cợt, “Thì ra là thế... Hừm, thật sự là một hồi chê cười!”

“Trước hết, mặc kệ những chuyện này, bí mật kia rốt cục là gì? Cái gì mà nhị công tử? Mộ Dung Huyền không phải chỉ có Linh là con trai duy nhất sao? Chẳng lẽ là nhị công tử của Kính vương?... Cũng không phải! Ngăn tử bên trong phòng... Chẳng lẽ là ——!”

Mấy canh giờ trước, tại bìa rừng ngoại ô.

“Thuộc hạ tới trễ, thỉnh chủ thượng ban tội!” Vài hắc y nhân cúi đầu quỳ trước một thân ảnh cao gầy mặc bạch y, cung kính chờ đợi xử phạt.

“Bỏ đi, là ta khiến các ngươi mất dấu, không trách các ngươi được.” Bạch y nhân âm trầm nhìn con đường nhỏ xa xa, lãnh đạm nói.

Đám hắc y nhân vô cùng kinh ngạc liếc nhìn nhau, chủ tử luôn luôn xử phạt nghiêm khắc, đột nhiên lại...

” “Thế nào, không hài lòng?” Bạch y nhân mày kiếm nhíu lại, lạnh lùng nhìn bọn họ.

“Thuộc hạ không dám, tạ ơn chủ thượng.”

“Chủ thượng có cần thuộc hạ đi tìm...” Một gã hắc y nhân cung kính mở miệng.

“Không cần. Các ngươi không phải là đối thủ của bọn họ, hồi cung.” Đôi mắt đen của bạch y nhân oán hận liếc mắt nhìn đường hẹp quanh co. Cẩn rằng, phát tay áo, quay đầu rời đi.

“Dạ!”

Ta không nên nhúng tay, người có lý do của người. Vẫn còn xem ta như người ngoài sao...

Nếu dễ chấm dứt như người nói...

Tờ mờ sáng, gió lạnh đìu hiu thổi tới chân trời phía đông một vạt mây trắng, màu sắc lơ mơ hòa quyện dưới ánh trăng.

Một bóng cây khẽ lay động, thân ảnh hắc y chợt lướt qua, phiêu nhiên hạ xuống trước một ngôi nhà gỗ cũ nát. Ánh trăng nhu hòa chiếu rọi xuống khuôn mặt lạnh lùng nhưng đẹp đẽ như tạc tượng, soi rõ những đường nét hoàn mỹ.

Liễm Hàn nhẹ nhàng đẩy cửa, tránh quấy rầy đến người đang ngủ say bên trong. Không ngờ liếc mắt nhìn lại, người đã không còn bóng dáng!

Y nhíu mày, bước nhanh đến giường. Hai chiếc chăn đơn xếp chồng lên nhau không còn sót lại chút hơi ấm nào, đúng là trắng đêm không về!

Phi thân ra cửa, đi vòng quanh mã tràng một vòng, rồi lại ra chỗ thác nước, vẫn không tìm được.

“Hỗn đản!” Theo tiếng gầm nhẹ, Liễm Hàn sắc mặt u ám vùng kiếm, làn nước suối trong suốt chấn động, “rào rào” một tiếng, nước suối văng tung tóe.

Không phải đã nói sẽ không ly khai sao?

Bên kia sương phòng, một bóng đen vô thanh vô tức đột nhập vào Túc Dật Lâu .

“Thệ, Mộ Dung đâu?...Lưu Tiêu? Sao ngươi lại tới đây?” Lưu Vân vừa bước qua cửa, chỉ thấy một thân ảnh lam sắc quen thuộc ngồi ngay ngắn một bên. Khuôn mặt tuần tú tái xanh tiều tụy, hai mắt ửng đỏ nhiễm thương một chút tơ máu, nhìn thấy Lưu Vân, chớp mắt lại lóe lên một tia kinh hãi, khiến sắc mặt hắn có chút tức giận.

Thanh sam nam tử nghe tiếng ngẩng đầu, đôi mắt sâu thẳm hiện lên một tia mừng rỡ.

“Vân, ngươi đã trở về?! Có sao không?” Lưu Tiêu bước nhanh tới, nắm hai vai Lưu Vân, rất sợ người trước mắt chỉ là ảo giác. Lưu Vân đầu vai khẽ động, mỉm cười lắc đầu, vừa định thân thủ ôm Lưu Tiêu vào lòng, dư quang tao nhã nhìn Thệ Thần bên cửa sổ lặng lẽ mỉm cười, rồi chợt thấy không thích hợp, lại kéo Lưu Tiêu song song ngồi ở thấp thượng.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Lưu Vân kéo tay Lưu Tiêu lại gần, trên bàn tay thon dài có vài vết thương, vẫn còn sót lại huyết châu màu hồng nhạt.

“Vừa rồi không cẩn thận bị mảnh vỡ của chén rượu làm đứt, vết thương nhỏ, không sao đâu.” Lưu Tiêu thản nhiên mỉm cười, thu tay về đặt trên tháp thượng.

Thệ Thần liếc mắt nhìn về chân trời dần sáng rõ, quay đầu nói: “Tiêu huynh chắc là quá mệt mỏi, dù sao đi đường dài, vẫn cần nghỉ ngơi nhiều một chút. Coi kìa, trời cũng sáng rồi.”

“Cái gì?” Lưu Vân trợn mắt, quay đầu có chút giận dữ nhìn Lưu Tiêu, “Khó trách biến thành mất thỏ.”

Lưu Tiêu mỉm cười: “Người tập võ không yếu đuối như vậy đâu. Ngược lại người, một thân tôi tớ, tối hôm qua rất cuộc...”

Lưu Vân xoa xoa thắt lưng, đôi mắt phượng khẽ híp lại, mệt mỏi nói: “Ta tất nhiên là một đêm không chợp mắt, người không phiền lụy nhưng ta thấy mệt mỏi.”

“Lưu Vân, người...” Phút chốc Lưu Tiêu thấy hoa mắt, đã bị Lưu Vân chế trụ nằm xuống tháp thượng. Khuôn mặt tuấn mỹ của hắn kê lên ngực y, mang theo nụ cười ôn nhu, “Ngủ đi”. Lưu Tiêu thở dài, người này, rõ ràng là muốn để y nghỉ ngơi...

Nhắm mắt lại, Lưu Tiêu khước miệng khẽ nhếch, vân đạm phong khinh.

Cảm thấy người bên cạnh hô hấp đều đều, Lưu Vân chậm rãi mở mắt. Đối diện là đôi mắt điềm tĩnh của Thệ Thần, ánh mắt có chút tiêu ý nhìn hắn.

Lưu Vân không hiểu sao thấy lòng khẽ động, hướng Thệ Thần nháy mắt, y lập tức yên lặng đến gần, nhẹ nhàng điểm thủy huyết của Lưu Tiêu. Lưu Vân lúc này mới từ tháp thượng ngồi dậy.

“Lưu Tiêu sao lại đến đây? Còn nữa, Mộ Dung Linh đâu?” Lưu Vân cầm lấy chén rượu Thệ Thần đưa cho, từ bên cạnh bàn ngồi xuống.

“Chúng ta tra được Thiên Tuyệt gần đây có âm mưu, Tiêu huynh đảm đương hết sự vụ trong trang, tất nhiên cũng sẽ đến viện trợ, chỉ là không nghĩ tới nhanh như vậy mà thôi. Mộ Dung huynh cũng vậy, hẳn là phải đi đến biệt trang tại Huyền Diệu.”

Biệt trang? Lưu Vân bỗng nhiên nhớ tới đoạn tiền ngày ấy y lưu lại —— Phong uyển.

“Vân huynh, người phát hiện ra gì sao?” Thệ Thần từ chiếc tủ gỗ đàn hương lấy ra một hộp gỗ lớn, hỏi.

“Àn... Đúng vậy. Được rồi, đừng có gọi Vân huynh, Vân huynh mãi. Người không mệt nhưng ta mệt. Gọi Lưu Vân được rồi.”

“Được, Lưu Vân. Bất quá, hiện tại hẳn là nên xử lý vết thương trước.” Thệ Thần mở hộp gỗ, cứ nhiên là một cái hòm thuốc.

Lưu Vân sững sốt, cười khổ nói: “Người làm sao thấy được? Ta còn tưởng mình che giấu kỹ lắm rồi.”

“Vừa rồi bị chạm vào vai, người giật mình.” Thệ Thần cười nói, cánh tay làm động tác thủ thế, ý chỉ lúc Lưu Tiêu nắm lấy bờ vai hắn. “Đừng quên, ta cũng coi như một tay ngụy trang già đời.”

Lưu Vân vén ống tay áo cùng ống quần, cắn răng cưỡi xuống băng bó đã nhiễm hồng, thì thấy mấy vết thương xanh tím, vết thương thật sâu được băng bó sơ sài giờ trông vô cùng thê thảm.

“Người trúng tên sao??” Thệ Thần hiềm khi nhíu nhíu mày, nhưng tay chân nhanh nhẹn trị thương cho hắn, “Ráng chịu một chút...Thật không biết người làm cách nào trở về, ứ huyết thành như vậy, tháo băng chậm một chút nữa, cánh tay này xem như phế!”

“Nghiêm trọng như vậy? Đúng là đã tê rần...” Lưu Vân ngượng ngùng. Bỗng nhiên đổ mồ hôi lạnh, cứ như là thần kinh phản ứng chậm chạp, bỗng nhiên đau thấu trời xanh, bất quá, may là không mất cảm giác. Đã qua lâu như vậy, hẳn đã quên tư vị đau đớn đến chết lặng khi đó...

43. Quyển 1 - Chương 42: Rời Đi

“Bị người cột chặt huyết mạch không thông, tê dại là tất nhiên thôi.” Thệ Thần băng bó kỹ lưỡng vết thương, nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay hắn.

“Cảm tạ, thoải mái hơn rồi. Không ngờ người còn có biệt tài này.” Lưu Vân thay đổi một bộ quần áo sạch sẽ, cử động cánh tay, cảm giác tê dại dần dần giảm bớt.

Thệ Thần mỉm cười, ngồi trở lại ghế hỏi: “Tối hôm qua có thu thập được gì không?”

Lưu Vân thu lại ý cười, gật đầu: “Tối hôm qua ta cùng Hữu ở ngoại ô gặp phải một nhóm sát thủ của Thiên Tuyệt, đầu lĩnh gọi là cái gì ‘Tiêu thần sử’, sau đó, ta dùng kế đánh hôn mê một người trong số đó, hoán đổi quần áo với hắn, gỡ nhân bì diện cụ hắn mang, theo bọn chúng trà trộn vào Kinh vương phủ.

Thệ Thần mỉm cười: “Thật không hổ là Ngự Lưu Vân, chỉ mới dùng bao nhiêu hiểu biết cùng dũng cảm đã khiến bọn chúng không theo kịp rồi. Bất quá, Huyền Hữu công tử chẳng lẽ...”

“Thệ, người đoán không sai, thân phận thực sự của Huyền Hữu...” Lưu Vân nheo mắt phượng, nhớ tới lúc đó y nhìn mình bằng vẻ mặt phức tạp, nhin không được buồn cười.

“Hắn khí độ bất phàm, không giống người quyền quý bình thường, ăn mặc lại càng đẹp đẽ quý giá, Huyền Hữu...” Thệ Thần ánh mắt sáng lên, “Huyền! Thái tử Huyền Dục!”

“Không sai, hắn thật ra là một người thú vị.” Lưu Vân khẽ cười, nói.

Thệ Thần hạ mi mắt, thản nhiên: “Sau đó thế nào?”

Lưu Vân vài câu kể lại đại ý, sau đó từ trong ngực lấy ra lá thư đưa cho y. Nhìn chén ngọc trong sáng trơn nhẵn, chờ Thệ Thần đọc xong, hỏi: “Thế nào?”

“E rằng là thật.” Buông giấy viết thư, Thệ Thần sắc mặt ngưng trọng đứng dậy.

Lưu Vân có chút do dự, mở miệng: “Nam hài năm xưa, ta nghĩ ta đại khái biết được, thực ra là hắn...”

“Ta nghĩ ta cũng biết một ít.” Thệ Thần mỉm cười cắt ngang, “Người ngày ấy cùng người tiền cung, hắc y nhân đêm đó, cũng là Thiên Tuyệt cung chủ, có phải không?... Người làm sao vậy?” Thấy Lưu Vân bỗng nhiên vì kinh ngạc mà chuyển sang mạnh mẽ nắm lấy hai vai y, Thệ Thần giật mình.

“Ta đang tìm con mắt thứ ba của người.” Cư nhiên cái gì cũng biết, thật quá thần thông đi...

“Ha ha, ta không có con mắt thứ ba, bất quá, người cũng quá xem thường mạng lưới tình báo của ‘ám đội’ đi.” Thệ Thần bật cười.

Lưu Vân trừng mắt, “Đùa ta sao, nguyên lai người biết tất cả, hại ta suy nghĩ đã lâu cũng không biết nói thế nào với người.” Liếc mắt khinh bỉ, trong ngực lại nhẹ đi không ít. Cùng y nói chuyện không cần cố kỵ, đó là nguyên nhân hình thành thói quen của Lưu Vân, hề gặp chuyện trước tiên lại tìm y bàn bạc.

Thệ Thần nói: “Ta cũng chưa thể hoàn toàn khẳng định, nếu không có phong thư này. Chỉ là bí mật kia đến tốt cùng là cái gì? Lưu Vân, người có manh mối gì không?”

“Nguy rồi, suýt chút nữa quên. Thệ, người có biết đại thọ hoàng đế tại Mộc Cận Sơn săn bắn còn bao lâu nữa?”

“Còn mười ngày, sao vậy?”

“Mười ngày...” Lưu Vân mắt phượng vừa chuyển, lại hỏi “Từ Huyền Diệu đến Ngự Phong Sơn Trang, đi về mất bao nhiêu thời gian?”

“Một chuyến nhanh nhất cũng khoảng tám ngày. Người phải về sơn trang? Chẳng lẽ người nghi ngờ bên trong sơn trang?”

Lưu Vân gật đầu, “Ta đoán, ở đó có manh mối. Đó là đầu mối duy nhất, phải tìm bằng được.” Dứt lời liền đứng dậy, lại bị Thệ Thần ngăn lại.

“Người cũng nên nghỉ ngơi một chút, không cần nóng lòng như vậy.”

“Người có tư cách nói ta sao?” Lưu Vân nheo nheo mắt, chỉ chỉ vai hắn, chỗ vết thương đã được băng bó, “Người cũng một đêm không ngủ rồi.”

Lưu Vân đứng dậy, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai y, nói: “Ta thức đêm quen rồi, tin ta đi, còn nữa, nghỉ ngơi cho tốt. Ta không muốn nhìn Lưu Tiêu một đôi mắt thổ, lại thấy người biến thành gấu mèo đâu.”

Thệ Thần nhìn Lưu Vân rời đi, ánh mắt thật lâu chưa từng ly khai bóng lưng cao ngất của hắn.

Thu đã rời đi từ bao giờ, trời đông dần dần chuyển sang giá rét, gió lạnh cắt da, mạnh mẽ gào thét, lá phong đỏ như lửa dần dần tàn úa, rơi rụng đầy đất.

Lưu Vân đứng trước một trang viên tĩnh mịch, *** tế khắc lên tấm biển trên cửa là hai chữ “Phong Uyển” viết theo lối chữ Khải ()

() Chữ Khải: một trong những cách viết chữ Hán cơ bản gồm các cách sau: Triện, Khải, Lệ, Hành, Thảo, Giáp Cốt, Chung, Định Văn (Nguồn: QT)

Hắn nhẹ nhàng gõ cửa, một tiểu đồng khuôn mặt thanh tú lộ đầu ra.

“Công tử đến đây có chuyện gì?” Tiểu Thu chớp mắt mấy cái, nhìn chằm chằm nam tử tuấn mỹ không ai sánh kịp trước mặt. Quả thực cùng công tử gia tương đương, không, nói không chừng so với gia còn nhìn hơn một chút...

Lưu Vân khẽ cười, “Tại hạ Vân Tiêu, Mộ Dung công tử có ở đây không?”

Tiểu Thu sửng sốt, phục hồi *** thần, cung kính nói: “Hóa ra là Vân công tử, gia vừa trở về, Vân công tử, thỉnh.”

Lưu Vân đi thẳng vào trong, chỉ thấy hai bên đường cây phong, ngô đồng xung quanh, đình viện *** tế, mái đình cong cong, lầu các thanh u, dòng suối uốn quanh, thật sự yên bình ưu nhã, lại mang theo một chút phong tình.

“Tiểu Thu, người vừa nói gia các người mới vừa về?”

“Dạ, gia có vẻ rất mệt mỏi, hình như ngã bệnh, nhưng lại không chịu thỉnh đại phu. Công tử khuyên nhủ gia được không? Gia bình thường hay nhắc tới công tử, nhất định là rất quan tâm ngài, có khi sẽ nghe lời ngài nói.”

“Hử? Thật không...?” Lưu Vân chớp mắt, trái tim dường như có gì đó khẽ lướt qua.

Đi qua lưỡng đạo thềm ngọc cùng hành lang gấp khúc, cuối cùng cũng đến một hồ nước xanh biếc gợn sóng lăn tăn, ánh quang liếm diêm, mặc dù hoa sen đã tàn, lá sen vẫn còn trên mặt nước, giữa hồ có một tòa u đình bát giác, sa mông vờn quanh, theo gió lay động, mơ hồ có thể thấy được bạch sam quần quanh người nam tử vóc dáng cao gầy.

“Không phải ta đã nói sao, người nào cũng không gặp.” Bên trong truyền đến thanh âm trầm thấp biếng nhác của người nào đó.

“Nhưng...” Tiểu Thu vừa muốn bẩm báo, lại bị Lưu Vân ngăn lại.

Hắn vén rèm đi vào, chỉ thấy Mộ Dung quay lưng về phía hắn, tựa nằm trên bạch hồ cừu trên lưu ly tháp thượng, toàn thân quần hồ cừu tuyết trắng, chỉ chừa ra mái tóc đen phiêu tán trên gối đầu. Trong đình có một cái noãn lô, hơi nóng bốc lên hừng hực. Lưu Vân khẽ giật mình, y từ khi nào lại sợ lạnh như vậy?

“Tiểu Thu, gia bình thường quá dung túng người đứng không? Không nghe ta nói sao?” Thanh âm bực bội mang theo một chút khàn khàn.

“Vậy sao? Vậy ta đi đây.” Lưu Vân nhướn mày, ra vẻ sắp rời đi.

Mộ Dung Linh nghe vậy cả kinh, lập tức xoay người, quả nhiên thấy khuôn mặt tuấn tú hàm chứa trêu đùa gần ngay trước mắt. Còn tưởng rằng hắn... Không hiểu sao, lại có cảm giác vô cùng hoan hỉ, như tìm được cái gì đó từng mất đi...

“Người đã trở về?!” Mộ Dung Linh từ trong chăn chui ra, bỗng nhiên khẽ rùng mình một cái, gió đông lạnh lẽo làm y đột nhiên run lên.

“Ách xì —— ”

Chẳng biết từ bao giờ, ngoài đình rả rích mưa, màn mưa nối liền không dứt trên mặt hồ, trời đột nhiên nổi gió, làm khuôn mặt y lại càng tái nhợt.

Lưu Vân không kịp suy nghĩ gì, xông về phía trước ôm lấy y. Đến khi định thần, cả hai đều ngẩn người. Cười gượng hai tiếng, đưa y đến giường, dùng hồ cừu trùm lại kỹ lưỡng. Cũng không biết là bởi vì vô lực, mà y lại không hề giãy dụa như thường lệ. Quần áo đơn bạc lộ ra nhiệt độ cơ thể cao bất thường, thậm chí còn có xu hướng tăng lên. Người nọ đột nhiên ngoan ngoãn như vậy, quả thực khiến hắn bất ngờ.

“Tối hôm qua làm cái gì? Sao lại cảm thành như vậy? Cũng không mời đại phu.” Lưu Vân hơi nhú mày. “Sợ lạnh, sao lại không ở trong phòng?”

“Hừ, nếu không phải vì tìm các hạ, bản công tử sao lại nhiễm phong hàn?” Mộ Dung rầu rĩ nói. Hơn nữa, chỉ có ở đây, mới có thể thấy được bầu trời... Khuôn mặt y chôn trong chăn, không thấy được biểu tình.

Lưu Vân trong lòng khê động, không khỏi khê cười: “Người vẫn đi theo ta sao? Ta vậy mà không phát hiện được. Bất quá, được công tử ưu ái, tại hạ thực sự ‘thụ sủng nhược kinh’”. Quả nhiên, người này... Không phải là ở bên ngoài canh phòng suốt một đêm?

“...Nói sao đi nữa, người cũng là vì ta mới đến Huyền Diệu, nếu Vân công tử bị chém thành tám khối, ta sẽ thấy áy náy. Còn nữa, bản công tử muốn truy ra tung tích người nào, chẳng lẽ không phải dễ như một bữa sáng?”

Hừ, xem ai nói thật dễ nghe!

Mộ Dung ngẩng đầu, sắc mặt trắng xanh vốn có dần dần có một chút khí sắc, hiên mi khinh thiêu, đôi mắt hoa đào tà nghệ nhìn Lưu Vân khiêu khích, mâu quang lại quét về trước ngực Lưu Vân chỗ “trúng châm”, “Còn nữa, Vân huynh khinh công giỏi bao nhiêu, thế mà một cái độc châm nho nhỏ cũng cản không được.”

“Ha ha, ta cũng không giống người nào đó, biết rõ có độc cũng không tránh. Ta sao lại ngu ngốc như vậy, người nhìn ta giống người bị trúng độc sao?” Lưu Vân tà tà cười. Còn có khí lực trên chọc hắc, hẳn là không sao rồi.

“Người không trúng châm?” Mộ Dung ngạc nhiên ngẩng đầu, cừu bị theo vai rơi xuống. Hắc rõ ràng thấy...

Lưu Vân chỉnh lại hồ cừu, kể lại sơ lược, không đề cập đến lá thư, tránh cho y không chịu nổi. Sau đó đem ngọc bài giao cho y, “Di thể của phụ thân người hẳn là bị hỏa táng, tìm không được.” Mộ Dung Linh thể nhưng lại không vui mừng như dự liệu, chỉ ngạc nhiên trong phút chốc, thần sắc phức tạp nhìn chằm chằm ngọc bội màu đỏ, một lúc lâu không nói lời nào.

Lưu Vân cũng không lên tiếng, nhàn nhạt nhìn khuôn mặt tuần tú của y, trong đầu tựa hồ hiện lên cái gì đó, nhưng rốt cục cũng không rõ là gì.

“Ta phải đi, nghỉ ngơi cho tốt vào.” Không thể lưu lại đây thêm nữa. Lưu Vân trong lòng có một tia bất đắc dĩ, rốt cục cũng phải rời đi.

Mộ Dung sững sốt, vô ý thức nắm chặt tay áo hắn, “Người đi đâu vậy?”

Lưu Vân cười xấu xa, nâng cằm y trên chọc, “Thế nào, luyện tiếu sao?” Dứt lời chợt hối hận, xấu hổ thu tay lại. Mà thôi, xem như lần cuối cùng đi...

44. Quyển 1 - Chương 43: Mâu Thuẫn

Mộ Dung sững sốt, vô ý thức nắm chặt tay hắn, “Người đi đâu vậy?”

Lưu Vân cười đến xấu xa, nâng cằm y trên cột: “Thế nào, luyện tiếu à?” Vừa dứt lời đã hối hận, xấu hổ thu tay lại. Mà thôi, xem như lần cuối cùng đi...

Mộ Dung sắc mặt ửng đỏ, sau đó lập tức thiêu mi cười lạnh: “Người nếu muốn cùng Huyền Hữu công tử kia uống rượu tâm tình, còn ở chỗ này làm gì?”

Lưu Vân giật mình, đang muốn giải thích, bỗng nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, trong đầu thiên ti vạn tự, mắt phượng lưu chuyển, rốt cục chỉ lãnh đạm cười: “Vậy thì, cáo từ.” Nói xong bèn xoay người rời đi.

“Này, người đi thật à?” Mộ Dung lúc này mới gọi.

Lưu Vân dừng bước, thu lại ánh mắt, quay về với nụ cười lỗ mãng như trước: “Không sao, tùy người nghĩ, ta không có ý kiến.”

Mộ Dung phúc chốc ngẩng đầu, mở lớn đôi mắt đẹp nhìn hắn, trong tay bắt giắc gấu gao nắm lấy ngọc bài sáng trong, cắn răng nói: “Tiễn khách... Chờ đã, người có thể yêu cầu một chuyện, chỉ cần trong khả năng của ta.”

“Chờ ta nghĩ ra rồi, sẽ nói với người.”

“...Vì sao không giữ ngọc lệnh làm của riêng? Thật sự, người cũng không nhất thiết phải đưa đến...” Thanh âm như hoài nghi, tự nói với bản thân.

“Vì sao đem bí mật nói cho ta biết? Là vì tin tưởng, không phải sao...” Thanh âm nhẹ nhàng đầy từ tính truyền đến, nhưng lại khiến tâm Mộ Dung Linh có chút đau đớn.

Lưu Vân xoay người lại, vẻ tươi cười cũng đã biến thành cười khổ, chỉ là, người phía sau không nhìn thấy được. Mãi đến tận khi hắn đi tới chỗ ngoặt cuối hành lang, vẫn như trước cảm thụ được ánh mắt nóng rực ấy.

Đến bây giờ, hắn dù ngu ngốc đến mấy cũng có thể minh bạch tâm ý của Mộ Dung Linh. Điểm này, sợ rằng ngay cả bản thân Mộ Dung Linh cũng chưa từng ý thức được, có lẽ không muốn suy nghĩ, hoặc giả, không muốn thừa nhận. Chỉ là, hiện tại hắn ngay cả tâm tư chính mình cũng còn mờ mịt, làm sao đáp lại y? Huống chi, mười ngày sau, chính hắn lãnh đủ còn khó liệu. Hắn không quan trọng chuyện trình tiết, thế nhưng không thể đùa bỡn cảm tình của người khác. Có thể nói, vì hạnh phúc của Lưu Tiêu, bản thân hắn đã bắt đầu vô thức nghĩ cho người khác, chỉ ít cũng quan tâm đến người khác. Vả lại, không nói đến chuyện ở giữa còn có Mộ Dung nhị tiểu thư ân ân oán oán ràng buộc, thân là trưởng tử Mộ Dung thế gia, cuối cùng cũng sẽ có ngày kết hôn sinh con... Được rồi, hắn thừa nhận việc này chỉ là viện cớ. Đối với Lưu Tiêu cùng Liễm Hàn, hắn từ lâu đã xem họ là “người của mình”, trở thành như vậy cũng vì không có biện pháp. Thế nhưng, Linh...

Trước khi càng lún sâu hơn, hắn vẫn nên rời đi sớm.

“Vân công tử?” Tiếng nói trong như oanh kéo Lưu Vân trở về từ dòng suy nghĩ.

Hắn ngẩng đầu, trước mặt là một nữ tử đang tuổi thanh xuân, lúm đồng tiền dịu dàng, quần áo diêu hồng chấm đất, hóa phượng phiến phi, chính là Mị Phượng Các Phượng tỷ.

“Phượng tỷ...” Bỗng nhiên nhớ tới hai ngọn đèn long phượng, Lưu Vân giấu đi một tia dao động trong ánh mắt, khoát tay, mỉm cười cáo từ. Không để ý Phượng tỷ đang gọi, bước thật nhanh rời đi. Tìm y sao? Thảo nào lại đứng ở đình giữa hồ, thật là tình thú...

Thiếu chút nữa đã quên, y vốn chỉ thích nữ nhân. Hay là, đối với hắn cùng lắm cũng chỉ là mê luyện nhất thời, một thời gian sau, cuối cùng vẫn sẽ thanh tỉnh lại...

Lưu Vân tự giễu, cười: “Nguyên lai, là ta đã suy nghĩ quá nhiều...”

Không có ta, người vẫn là thế gia công tử tiêu sái phong lưu, theo như quỹ đạo từ trước, người nên đi con đường của người, ta phải chăng không nên xáo trộn một bước nào?

Dắt Mặc Ngọc ra, Lưu Vân nhẹ nhàng lên ngựa. Một vạt lá phong đỏ thắm lặng lẽ rơi xuống mâm rượu, Lưu Vân hạ mi, trước mắt bỗng nhiên hiện lên cảnh hôm đó cùng y khiêu vũ.

“Thôi, dừng ở đây vậy... Tiểu Ban, đi thôi.” Lưu Vân mỉm cười, giục ngựa rời đi.

Một nửa thời gian đã qua đi, Lưu Vân hướng Ngự Phong Sơn Trang ngày đêm không ngừng nghỉ, xa xa trông thấy một quán trà nhỏ ven đường, mới chợt nhớ tới bản thân một giọt nước cũng quên uống.

“Vị này, đến uống trà giải khát sao?” Tiểu nhị vừa thấy khách nhân vào cửa, lập tức chào đón.

“Một bầu rượu, vài đĩa thức ăn.”

“Được.”

Vội vã ăn uống xong, Lưu Vân bỗng nhiên phát hiện một việc cực kì xấu hổ —— hần cư nhiên đã quên mang theo bạc...

“Thật nên xem lại lịch ngày hôm nay, hai ngày này đại khái không thích hợp xuất hành, vận khí chân suy...”

Là ai từng nói, cuộc đời thật con mẹ nó hảo ngoạn, là cuộc đời thật cmn hảo ngoạn hần thì có!

Lưu Vân dở khóc dở cười thở dài: “Bây giờ chỉ có thể... Ba mươi sáu kế tẩu vi thượng...” Lia mắt làm như thần nhiên nhìn quanh bốn phía, chuẩn bị chuồn.

“Khách quan, còn chưa có trả tiền mà!” Đáng tiếc, không qua được cặp mắt sáng trưng của tiểu nhị...

“À...” Lưu Vân phượng nhãn lưu chuyển, lập tức lộ ra một nụ cười chết người —— kế này không thành thì có kế khác —— mỹ nhân kế!

Chớp mắt đã thấy mấy nén bạc vụn đặt lên bàn, thanh âm ôn nhã mà quen thuộc truyền đến màng nhĩ.

“Bàn vị công tử này, ta trả.” Nam tử một thân trường sam lam nhạt, thắt lưng xanh sẫm đeo ngọc bội màu tím xa xỉ, thanh trường kiếm tại vạt áo như ẩn như hiện. Tóc mai được buộc gọn gàng lộ ra khuôn mặt tuấn nhã, dưới đôi mày kiếm là phượng mâu cùng Lưu Vân giống nhau đến bảy phần, chỉ là kém vài phần tà mị, lại hơn vài phần thanh ngạo.

“Lưu Tiêu...”

Hai người hướng Ngự Phong Sơn Trang lao đi, dọc đường đều trầm mặc.

“Tiêu, ngươi... Giận sao?” Lưu Vân rốt cục nhìn không được, mở miệng hỏi.

Lưu Tiêu kéo dây cương, giảm tốc độ, im lặng một lúc, mới trả lời: “Phải, ta tức giận. Bất quá, ta là giận chính ta. Ta đối với chuyện của ngươi hoàn toàn không biết gì cả, thậm chí việc ngươi thụ thương cũng không biết! Ngươi luôn luôn không để ta một mình gánh vác, thế nhưng ngươi thì sao?” Sợ ta làm trở ngại chuyện của ngươi sao...

“Không phải vậy, ta...”

“Nếu Thệ không nói, hiện tại ta vẫn còn không biết gì cả. Lại nói tiếp, ta căn bản không thể trách ngươi, nếu không phải do ngươi giấu diếm, nếu không phải ngươi mạo hiểm lên vào Kính vương phủ, ta thiếu chút nữa phạm phải một sai lầm không thể vãn hồi...” Lưu Tiêu đôi mắt xa xăm nhìn về phía chân trời.

“Lưu Tiêu, nghe ta nói...”

“Được rồi, đừng nói nữa.” Lưu Tiêu bỗng nhiên cắt ngang, ánh mắt chột dao động, khe thở dài, cúi đầu nói, “Phải gấp rút lên đường. Giá ——” Giục ngựa chuyển hướng, phóng đi.

Nghe ngươi nói cái gì, nói ngươi yêu người khác rồi, cho nên phải ly khai ta sao? Ta vẫn cho rằng, ta có thể mỉm cười chúc phúc ngươi, chỉ cần ngươi hạnh phúc là được. Thế nhưng đã đến nước này, khi sự việc thật sự xảy ra, ta mới phát hiện bản thân căn bản làm không được. Loại cảm giác hít thở không thông gần như tắc nghẽn nơi cổ họng, trừ lúc cha mẹ mất đi, đây là lần duy nhất cảm thấy vô lực như vậy. Ngươi vĩnh viễn không biết, khi ta biết được sự tồn tại của Liêm Hàn, thậm chí ngươi và hần vẫn cùng một chỗ là lúc chỉ trong chớp mắt, ta nổi lên sát khí. Thế nhưng, ha ha, có nên nói là ý trời không? Hần vậy mà lại là “thân nhân” duy nhất còn sót lại trên đời này của ta! Ta chưa bao giờ khó xử như vậy, Lưu Vân ơi Lưu Vân, ta nên làm thế nào...

“Giá ——” nhìn theo bóng lưng Lưu Tiêu, “Tên Thệ Thần này!” Lưu Vân bực bội khẽ quát một tiếng, giục ngựa đuổi theo.

Một đường không hề ngừng nghỉ, hai người không đến bốn ngày đã chạy tới Ngự Phong Sơn Trang. Lưu Vân từ lúc đến nơi này, chưa bao giờ cảm thấy phiền muộn như vậy. Hần mỗi khi muốn giải thích với Lưu Tiêu, đều bị y cương quyết tránh né. Buộc lòng phải ngượng ngùng dừng lại. Hầu hết thời gian, hai người đều tràn ngập áp lực mà trầm mặc.

“Tôi rồi, vào đi thôi.” Lưu Tiêu xoay người xuống ngựa, trực tiếp tiến vào đại môn.

Lưu Vân nhìn chăm chú bóng lưng cao lớn nhưng đơn bạc của y, mỉm cười, lập tức theo sau. Tính ích kỷ của hắn đại khái đã thâm nhập cốt tủy, bỏ cũng không được, cho nên, hắn quyết định, tuyệt đối không bỏ cuộc, có trốn cũng vô dụng...

“Người làm sao biết thứ chúng ta đang tìm ở ngay trong phòng người?” Lưu Tiêu trong lòng vẫn có chút kinh ngạc, người này sao có thể định liệu trước được tình hình?

Lưu Vân chớp mắt, quay đầu lại, hướng y mỉm cười: “Ai biết được? Trực giác thôi.”

Lưu Tiêu sửng sốt, biểu tình đậm nhạt, không biết nói gì thêm.

Lưu Vân đẩy cửa gian phòng đã lâu không ở của hắn, đồ vật bày biện không chút nào xê dịch, vẫn như cũ không một hạt bụi nhỏ, hiển nhiên là vẫn thường xuyên được quét tước.

Góc trong phòng là một loạt giá sách cổ xưa, tro tro đứng trong góc, vì qua nhiều năm tháng mà hơi ố vàng, khác với những vật dụng bằng gỗ *** mỹ còn lại.

Lưu Vân lần lượt mở từng cánh cửa tủ, nhưng đều trống rỗng. Thất vọng kéo một cái cuối cùng, lại có một chuyển động. Hai người nhìn nhau —— quả nhiên có bí mật!

Lưu Tiêu vận lực, tại phía trên giá sách chường một chường, mảnh vụn thiết hoàn rơi vãi khắp nơi, nhưng giá sách lại không chút sụt mẻ! Chỗ thiết hoàn rơi xuống, lộ ra một lỗ hổng hình trứng.

“Cái này... Chắc là lỗ khóa.” Lưu Vân thiêu mi, dùng bảy phần lực đánh một chường, làm vỡ một thiết hoàn nho nhỏ, nhìn không ra bên trong ngăn tủ cũ nát này có huyền cơ.

“Không biết, thế nhưng, ở đâu có cái chìa khóa lớn như vậy?”

“Hắn là không có chìa khóa, lớn như vậy, đến hòn đá cũng có thể bỏ lọt.”

Lưu Vân vỗ vỗ động bích, bỗng nhiên ánh mắt chợt lóe, “Hòn đá... Phải rồi, ngọc bội không phải cũng cỡ này sao!”

Lưu Tiêu lập tức cởi tử ngọc đeo bên hông, đặt vào động khẩu, vừa vặn thích hợp. Tử ngọc dần dần đẩy vào, rắc rắc một tiếng, giá sách mở ra, một lá thư vừa cũ vừa bạc màu nằm ở bên trong.

“Là chữ của nương...” Lưu Tiêu lau bụi trên bề mặt, cầm thư trong tay nhẹ nhàng giở từng trang. Lúc những chữ viết đẹp để đó đập vào mắt là lúc, bàn tay khẽ run rẩy...

45. Quyển 1 - Chương 44: Vi Kiếp

“Giá —— ”

Trên quan đạo vùng ngoại ô, hai con tuấn mã lao nhanh, dưới móng ngựa là bụi bặm mịt mù. Ngày đã vắng, ánh tà dương dày đặc chiếu rọi thành một mảng huyết quang. Sương chiều buông xuống, mây đen che trời, báo hiệu một trận mưa giông sắp tới.

“Nhị đệ, phía những người đó, người nghĩ nên đối phó thế nào?”

Nhị đệ?

Lưu Vân thiêu mi: “Cái gì cũng đừng làm, yên lặng chờ xem tình hình.” Hừ, từ lúc ra khỏi Huyền Diệu thành đến bây giờ, cũng nên hành động thôi.

Quả nhiên, chưa đi xa lắm, bỗng nhiên phong di ảnh động, vài mũi tên bắn lên từ trong rừng rậm ven đường bắn ra. Tiểu Ban rất có linh tính, khẽ vọt lên phía trước. Lưu Tiêu thấy không thể né được, đành phải nhảy xuống ngựa. Mũi tên chuẩn xác cắm vào chân ngựa, ngựa ngay lập tức ngã xuống đất chết.

Lại vài mũi tên bắn ra, từ trong rừng bước ra là một đám lục y nhân đeo mặt nạ, màu xanh nhợt nhạt hòa cùng với màu lá rừng, thật khó mà nhận ra. Trong ánh mắt, liền nhìn thấy tình cảnh không thuận lợi của Lưu Tiêu, bèn bao vây lại.

Loáng một cái, thanh quang ra khỏi vỏ, chỉ thấy tay áo xanh phiêu dật, thanh trường kiếm trên tay vung lên, tên đinh đinh đang đang rơi xuống đất. Không ngờ đám người lục y nhân lũ lượt kéo đến trước mặt. Chỉ nghe “leng keng” rung động, vài thanh đao song song chém đến thân kiếm trước ngực Lưu Tiêu, nhưng vô pháp chạm đến một ly.

Lưu Tiêu thần sắc thản nhiên, đột nhiên cánh tay khê động, áp bách đối phương dưới thế bài sơn đảo hải do Điểm Thanh liên tục phát ra. “Ong” một tiếng, bả đao cứng rắn nhất thời vì chấn động mà gãy thành hai đoạn. Lưu tiêu thuận thế đảo qua, chưa kịp thu lại kinh lực, lục y nhân đã lập tức yếu đuối nằm trong vũng máu.

“Các vị đến tột cùng là người phương nào?”

Lời Lưu Tiêu còn chưa dứt, một loạt tấn công khác lại bắt đầu. Có vết xe đổ trước mắt, lục y nhân đối với Lưu Tiêu có chút kiêng kỵ, bắt đầu vây kín, cước bộ bước tới, nhưng không đối địch ở chính diện. Những người này, luận đơn đả độc đấu, võ công tất nhiên tầm thường, nhưng hơn mười một người cùng tấn công, hưởng hồ lại còn truy tung lâu như vậy, khinh công không tầm thường, ngược lại hiện tại cũng khó đối phó. Quan trọng là không biết mục đích của chúng, nếu là tới giết người, cũng thật phiền phức...

Lại một kẻ dùng đao nhắm vào chân Mặc Ngọc mà tấn công, ý đồ khiến Lưu Vân té xuống ngựa.

“Lưu Tiêu, xem ra mạng của chúng ta rất đáng giá, haha.” Lưu Vân tay nắm chặt dây cương, cười vang.

Lời vừa nói ra, một người cao giọng hướng Lưu Vân, nói: “Chủ nhân ta cũng không muốn thương tổn tính mạng nhị vị, chỉ là muốn mượn hai vật.”

Hả? Không phải sát thủ? Vậy lại càng dễ đối phó...

Lưu Vân muốn đến gần Lưu Tiêu, Tiểu Ban vừa bước tới, lại bị hai thanh đao ngăn lại. Hắc thiêu mi: “Ồ, nguyên lai các vị là “lục lâm hảo hán”, nột, sách, sách, hèn gì đều mặc lục y, thất kính, thất kính. Bất quá, chúng ta đi vội vội vàng vàng, cũng không có gì tốt để hiếu kính các vị.”

Lưu Tiêu thấy hắc giả vờ như thật, không khỏi cảm thấy hơi buồn cười.

Người nọ thấy Lưu Vân nói năng lỗ mãng, tức giận đến thanh âm đều biến đổi, nghiêng răng nghiêng lợi rít lên: “Hỗn trướng! Dám đem chủ nhân ta cùng sơn dã đạo phỉ nhập làm một! Chúng ta muốn chính là vật của Ngự Phong Sơn Trang ở thất lưng các ngươi! Thức thời thì giao ra nhanh lên một chút, còn có thể giữ được một mạng!”

Lưu Vân Lưu Tiêu biến sắc, biết bọn họ trở về trừ hai người hắc cùng Thệ Thần, sao lại có bên thứ ba?! Những người này ngay từ đầu mai phục ở đây, hiển nhiên là từ sớm đã biết chuyện.

“Chủ nhân của ngươi là thần thánh phương nào?” Thanh kiếm Điểm Thanh chỉ xuống đất, Lưu Tiêu trầm giọng hỏi.

“Đừng nhiều lời vô ích! Các ngươi rút cuộc giao hay không giao?!”

Lưu Vân cười tà, nói: “Ngươi bảo ta giao ta liền giao, không phải thật mất mặt sao?”

Ngân quang bên hông lộ ra, dưới ánh hoàng hôn mờ ảo biến thành một lớp nhũ đỏ óng ánh, nhuyễn kiếm Thối Tuyết xinh đẹp liên tục thay đổi góc độ, mềm mại lạ lùng, lại nghe “leng keng” không ngừng, quanh thân Mặc Ngọc đều là hàn phong lợi khí bỗng chốc biến thành nhiều mảnh toái phiến, thẳng tắp hướng đến ngực lục y nhân. Trong chớp mắt, Thối Tuyết vào vỏ, hóa thành ám tử đại lưng, kiếm khí trong nháy mắt tiêu thất vô tung.

Nhất thời, không còn kẻ nào dám tiến lên một bước.

Lưu Vân từ trên cao nhìn xuống một đám lục y nhân, nhếch mép: “Trở về nói với chủ tử của các ngươi, muốn lấy vật trong tay chúng ta, nên sai một đám người có năng lực một chút. Hừ, còn chưa cút sao?”

“Hừ! Mẹ nó! Đi!” Lục y nhân té trên mặt đất run run bò dậy, một đám người võ công không tạp tích, khinh công rất tốt, trong nháy mắt biến mất. Người đi mất không còn dấu vết, Lưu Vân cúi người, hướng Lưu Tiêu đưa tay ra: “Tiêu, mau lên đây, trời sắp tối rồi, còn ở lại đây thêm nữa, tối nay phải ngủ trong rừng đó.”

“Ừ.” Lưu Tiêu nhìn cánh tay thon dài hữu lực, mục quang lưu chuyển, rốt cục cũng gật đầu, nắm lấy tay Lưu Vân bước lên ngựa, ngồi phía sau hắn. Khiến Lưu Vân kinh ngạc không ngờ chính là, Tiểu Ban trước nay luôn không thích người lạ lại thập phần nghe lời, để Lưu Tiêu ngồi lên, hừ cũng không hừ một tiếng.

“Hắc, xem ra Tiểu Ban rất thích ngươi, phải biết rằng nó trừ ta ra, gặp người đều đá, lần trước thí mã, thiếu chút nữa là làm Hàn ngã xuống... Ồm, khụ...” Cảm thấy cánh tay Lưu Tiêu bắt đầu căng thẳng, bỗng nhiên ý thức được mình lỡ lời, Lưu Vân cười gượng hai tiếng, bỏ lửng câu nói.

“...Thật không?” Lưu Tiêu cúi đầu, thanh âm từ phía sau truyền đến làm cho Lưu Vân vô pháp biết được thần tình của y.

“Tiêu, hãy nghe ta, ta cùng Hàn...” Nụ cười của Lưu Vân tắt hẳn, muốn mượn cơ hội này giải thích rõ ràng, lại bị y ngắt lời.

“...Không phải nói trời sắp tối rồi sao, đi mau đi.”

“...” Lưu Vân lặng lẽ, ghì chặt dây cương, “Giá —— ”

Mặt trời khuất dần về tây, chỉ còn vài tia sáng yếu ớt lưu lại trên quan đạo, đem hai cái bóng hòa làm một, trải thật dài trên mặt đất, rất nhanh liền biến mất.

Mây mù che trời, không nhìn thấy được ánh sao, nguyệt quang dị thường mờ mờ, gió đêm lạnh lẽo thổi, trước giông tố mọi thứ đều yên tĩnh, màn đêm đã buông xuống.

Bên trong trấn nhỏ, hai gã nam tử dẫn ngựa đi vào trạm dịch.

“Đã gặp hai người kia rồi?”

“Dạ!”

“Các người hơn hai mươi người vậy mà không bắt được hai người?!”

“Hắn... Bọn họ là người của Ngự Phong Sơn Trang, rất lợi hại, người của chúng ta còn thiệt hại vài người.”

“Hừm, thật à.... Đêm nay hành động! Vương...chủ tử đã phân phó, chỉ được thành công, không được thất bại!”

“Dạ!”

Vào nửa đêm, bỗng nhiên trời nổi sấm, mây đen ùn ùn che khuất trăng bạc, những tia chớp loảng ngoảng cắt ngang bầu trời.

Một đoàn bóng đen tiến đến tường ngoài trạm dịch, ánh sáng nhợt nhạt của đao kiếm chiếu lên y phục màu lục. Thân ảnh di chuyển như gió, không tạo ra nửa điểm thanh âm, hiển nhiên khinh công không hề tệ. Lục y nhân mang mặt nạ vừa lên lầu hai liền chia thành hai nhóm, chạy vào phòng hai người, chưa đầy một khắc đã trở ra.

“Người đâu?!”

“Kỳ quái, rõ ràng thấy bọn họ đến tìm chỗ trọ, sao lại không thấy?”

“Vô dụng! Bọn chúng trốn mất rồi! Mau tìm —— ”

“Dạ —— ”

Trên quan đạo tối đen, hai thân ảnh cao gầy ngồi trên ngựa chạy nhanh như bay.

Gió bắc lạnh lẽo thổi tung mái tóc Lưu Vân, phất lên mặt Lưu Tiêu, hơi ngứa, nhưng tựa hồ lạnh đến tận xương. Lưu Tiêu có chút giật mình, tựa vào lưng Lưu Vân, lâu rồi không có thân cận như vậy, khuôn mặt tuấn tú của y hơi nóng lên, may mà Lưu Vân vô pháp nhìn thấy. Nghĩ tới khi đến Huyền Diệu, thời khắc như vậy sợ rằng không trở lại nữa, nghĩ đến hơi thở đều nghẹn ứ, cánh tay không khỏi ôm chặt Lưu Vân.

“Sao vậy? Lạnh à?” Giọng nói trầm thấp phía trước truyền đến, ngựa cũng dần chậm lại.

Lưu Tiêu trong lòng ấm áp, mỉm cười: “Không có gì, tiếp tục đi thôi.”

“Trước tiên nghỉ ngơi một chút đã, tạm thời bọn chúng không thể đuổi kịp được.” Lưu Vân ghì cương, tìm một khối đá lớn, cùng Lưu Tiêu ngồi tựa vào.

Hai người nhất thời trầm mặc.

Lưu Tiêu hơi do dự, mở miệng hỏi: “Được rồi, người đoán được bọn lục y nhân sẽ trở lại đánh lén, vì sao lúc đó lại thả bọn chúng đi? Những tên đó đến tột cùng là ai...?”

Lưu Vân mỉm cười, “Giết bọn chúng chỉ sợ phiền phức. Không ai trở lại phục mệnh, người kia nhất định sẽ tiếp tục phái càng nhiều cao thủ đột kích, tính ra, không bằng để những tên kia trở lại “lấy công chuộc tội”, đối với bọn chúng chúng ta biết rõ, dĩ nhiên sẽ nắm chắc phần thắng.”

Lưu Tiêu khề cau mày: “Người kia? Người là nói...”

“E hèm, người nghĩ, hẳn còn có thể là ai?”

Lưu Tiêu mâu quang lưu chuyển, mở to mắt: “Kính vương?”

Lưu Vân gật đầu: “Biết chuyện này ngoại trừ chúng ta, chỉ có vài người. Như vậy chỉ còn lại Mộ Dung Huyền, người viết lá thư này, và Kính Vương Huyền Kính, mà Mộ Dung Huyền đã chết, Huyền Kính sợ rằng đã phát hiện thư bị trộm, tự nhiên sẽ dễ dàng nghĩ đến mấu chốt, sở dĩ lập tức phái người theo đuổi, chờ chúng ta lấy được thư sẽ đoạt lấy...” Không xong! Mộ Dung Huyền hẳn là biết bí mật của lá thư, tất nhiên đã báo cho Huyền Kính, vậy Hàn chẳng lẽ không phải... Hừ! Nguyên lai hẳn còn tính đến bước này!

Lưu Vân vội đứng dậy, thần sắc chưa bao giờ nghiêm trọng hơn, “Nghỉ ngơi một chút, chúng ta phải lập tức đi ngay. Lá thư không phải là mục đích thật sự của bọn chúng, bọn chúng là vì cầm chân chúng ta, để chúng ta không kịp về đến Huyền Diệu thành!”

Lưu Tiêu chậm rãi đứng dậy, nhìn lướt qua bốn phía, thản nhiên nói: “Bất quá, hiện tại sợ rằng đi không được.”

46. Quyển 1 - Chương 45: Tiếu Sát

Lưu Tiêu chậm rãi đứng dậy, nhìn lướt qua bốn phía, thản nhiên nói: “Bất quá, hiện tại sợ rằng đi không được.”

Lời còn chưa dứt, một đám người áo lục từ bốn phương tám hướng vọt tới, ngoại trừ đám người lúc trước, còn có hơn một nhóm nữa. Trên tay tất cả đều cầm kiếm.

Đêm không trăng, tiếng sấm xé toạc không gian, bạch quang thể lương bỗng lướt qua, lợi kiếm lạnh lẽo chiếu ánh sáng lờ mờ lên mặt nạ dữ tợn của bọn chúng, gió xào xạc lạnh đến xương tủy, bóng cây lay động, hiện lên mặt đất một bóng đen yêu mị. Trong rừng tựa như có tiếng kêu khóc, cùng với tiếng sấm ùng ùng, nghe như tàn tiêu gọi hồn nổi lên âm thanh lấy mạng. Mưa nhỏ hạt rồi lớn dần, tí tách rơi trên nhánh cây bụi cỏ.

Lục y nhân ở giữa chậm rãi bước ra, không chờ Lưu Vân mở miệng, bỗng nhiên quát lớn mở đường: “Lên!”

Ái chà! Một chủ nhân khó chơi đây, Lưu Vân nhíu mày, xem ra chỉ có thể liều mạng...

Đột nhiên thân ảnh màu lam bay vọt, Lưu Tiêu đã nhảy vào giữa bọn lục y nhân. Điểm Thanh lưu chuyển lấp lánh ánh xanh, thoát ẩn thoát hiện, nước mưa gần như bị nhuộm đỏ, giữa gió lạnh đêm tàn nhìn thấy mà kinh hãi.

Lưỡi dao sắc bén cắt da thịt, tiếng dao kiếm “leng keng” chói tai tràn ngập trong tai Lưu Tiêu. Mưa càng lúc càng lớn, đã không còn nhìn rõ được cảnh vật trước mắt. Điểm Thanh trong tay y theo bản năng huy vũ, máu đỏ sẫm, tanh nồng yêu dã vương đầy trên mặt, trên áo, không phân rõ là của địch hay của mình, da thịt nóng hổi tựa hồ bị thương. Trước mắt, trong đầu, chỉ có “giết”.

Mọi thứ tựa hồ tái diễn tình cảnh ba năm trước đây, trong cơn hoảng hốt, Lưu Tiêu mơ hồ thấy mẫu thân ôm thi thể băng lãnh của phụ thân, đôi mắt trống rỗng tuyệt vọng, thậm chí ẩn sâu trong đôi mắt kia là ký ức nhiều năm trước, thân thể ngọc khiết nhọc chịu sự chà đạp của người cao cao tại thượng kia... Mà

người nọ nhất dạng lãnh huyết lại là huynh đệ ruột thịt, mà hồi ức vô cùng đau đớn rồi cục lại uy hiếp nhĩ tử vô tội của nàng! (lại chém =.=)

Tình cảnh thê thảm lại quay về trước mắt, khuôn mặt thân thuộc lại từng người một rời đi, y vô pháp níu kéo, cho tới nay người trong lòng đi xa, y cũng vô lực giữ lại...Hận... Rất hận...

Bi thương giận dữ như ngọn lửa tại mâu quang toát ra, đôi mắt thanh nhã giờ nhuộm đỏ sát ý...

“Tiêu! Lưu Tiêu!...”

Là ai... Ai gọi y...

“Lưu tiêu! Thanh tỉnh lại!” Bên tai truyền đến thanh âm quen thuộc, trong lòng Lưu Tiêu khẽ động, cảnh vật trước mắt từ từ rõ ràng. Trong màn mưa, thân ảnh thon dài chắn trước mặt mình, cánh tay đỡ lấy thân thể lung lay sắp ngã.

Dưới chân, bên đường toàn là xác chết, dưới sự trùng kích của nước mưa, máu đỏ sậm chảy thành sông, gần như đem mọi thứ nhuộm đỏ.

“Lưu Vân...” Lưu Tiêu hoảng hốt nhìn xung quanh, đây... Là y làm sao.... Bản thân cả người đầm máu... Bị hấn thấy rồi...

“Kêu người thanh tỉnh, chứ không phải kêu người dừng lại!” Lưu Vân hai chân chụm lại, hướng Lưu Tiêu vọt tới, nhắc chân quét ngang hai lục y nhân đang tới gần Lưu Tiêu, cổ tay khẽ chuyển, mũi kiếm khinh thiêu, hai thanh kiếm lập tức như tơ liễu rơi xuống đất. Lục y nhân giống như quyết tâm giết bằng được, không ngừng có người vọt tới, rồi lại ngã xuống...

“Chạy mau!” Lưu Vân kéo tay Lưu Tiêu, chạy băng băng. Đánh không xong, lão tử không được chạy sao?!

Bỗng nhiên phía sau nổi gió, hàn ý tới gần, Lưu Vân rút kiếm xoay người lại đỡ, “keng” một tiếng, người bị đánh văng ra hơn một trượng, ngực chảy ra huyết sắc. Lưu Vân cánh tay cũng run lên, TMD vết thương không hé ra mới là lạ!

“Tiểu Ban! Đến ——” mang theo Lưu Tiêu phi thân lên ngựa, một tiếng hí vang, trong màn mưa, thân ảnh đầm máu tiêu thất giữa rừng cây.

“Đừng đuổi theo! Bọn chúng chạy vào trong rừng, chỉ cần không trở về Huyền Diệu, nhiệm vụ của chúng ta cũng coi như hoàn thành. Huynh đệ còn lại bao nhiêu người?”

“Kia... Hai kẻ đó quá lợi hại, giết chết đến hơn mười một huynh đệ, bây giờ chỉ còn lại không được mười người...”

“...Một đám phế vật!”

Ánh lửa sáng rực từ bên trong sơn động chiếu ra một hướng, mưa dường như không hề có xu hướng ngớt đi, đêm càng khuya, gió lạnh thấu xương. Trong rừng vắng vẻ, thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng sói tru thê lương.

Lưu Vân dùng cành khô làm thành giá đỡ, cởi từng kiện y phục ướt đầm ra hong khô, chỉ còn một kiện tiết y khoác lỏng lẻo trên người, trước ngực lộ ra một mảng lớn da thịt màu mật ong. Mái tóc ướt đầm vén sang một bên, từng sợi dính trên trán, nước mưa dọc theo khuôn mặt tuấn mỹ chảy xuống, lướt qua xương quai xanh, chảy vào lý y.

Lưu Tiêu chăm chú nhìn màn mưa bên ngoài động, ép buộc ánh mắt chính mình không được dừng lại tại thân thể hoặc nhân của Lưu Vân.

Lưu Vân nhẹ giọng: “Tiêu, đem y phục ẩm ướt cởi ra, coi chừng cảm lạnh.” Ngay cả Lưu Tiêu, nam tử ôn nhã như vậy cũng có lúc không khống chế được, khiến hắn có chút giật mình, xem ra, y vẫn còn khó chịu, dù sao... Cũng là mẫu thân y yêu kính nhất...

Lưu Vân nhìn mưa gió vẫn vũ ngoài động, hơi nhú mày. Chỉ còn lại năm ngày.

“...Ta không sao...” Lời còn chưa dứt, Lưu Vân đã động thủ trước, Lưu Tiêu có chút thẹn thùng nghĩ đến tục lệ chải tóc, hơi tránh né cánh tay của hắn, “Nhị đệ! Ta tự mình làm!”

“Nhị đệ? Người thật sự mong muốn làm đại ca ta sao?” Lưu Vân mắt phượng khinh thiêu, ngữ khí chăm chú hiềm thấy. Có một số việc, nếu như không nói rõ ràng, giữ ở trong lòng quả thật cảm thấy nghẹt thở.

Tay Lưu Tiêu cứng đờ, xúc cảm cay đắng khó có thể gọi tên thoáng chốc dâng lên trong lòng, ta mong muốn sao? Im lặng một lát, y khó khăn mở miệng: “...Ta chỉ là không muốn người khó xử.”

Lưu Vân giật mình, khó xử? Hắn có gì khó xử? “Tại sao...”

Đôi mắt trong trẻo rũ xuống, lông mi dài rậm che khuất ánh nhìn buồn bã, Lưu Tiêu khẽ quay đầu, dăm nhiên nhìn vào sâu trong màn mưa, một lúc lâu sau, lời nói u trầm truyền đến, “Lúc đọc thư của nương, tâm tình của người trước nay chưa từng mãnh liệt như vậy, tuy rằng không thể hiện ra ngoài, nhưng ta cảm nhận được. Từ khi đó, ta biết, người thực sự rất quan tâm Liễm Hàn. Đã như vậy, cần gì phải... Nếu như nói là vì trách nhiệm, người... Cũng không nhất định phải...”

Lưu Vân biến sắc, khẽ thở dài: “Không muốn ta khó xử, lại làm khó dễ chính mình?”

Đặt tay lên mu bàn tay Lưu Tiêu, xúc cảm lạnh lẽo làm hắn cả kinh. Lưu Tiêu sửng sốt, ngạc nhiên quay đầu lại, vừa lúc được Lưu Vân kéo vào lòng.

Nếu là ngày trước, nghe được lời như vậy, chắc chắn sẽ nghĩ chỉ là lời thốt ra trong lúc phiền tình, tình yêu không cần vụ lợi như vậy, hắn hoàn toàn vô pháp lĩnh hội được, nhưng giờ này khắc này, đáy lòng tràn đầy cảm động cùng thương tiếc, lại càng nhiều yêu thương. Nam nhân kiên cường nhưng yếu đuối trước mắt, bảo thể nào hắn cũng vô pháp dứt bỏ được.

Trong trí nhớ, tựa hồ chưa từng có cảm giác mãnh liệt như vậy. Thật ra mà nói, còn không phải...

“Lưu Vân...”

Lưu Vân cả kinh giật mình, ầm áp quen thuộc từ trong ngực truyền đến, Lưu Tiêu nhắm mắt lại, cho dù là lỗi giác, cũng mong muốn lại nhiều thêm chút nữa. Nỗ lực khắc chế tình tự của chính mình, rất sợ quần không được miệng, đem hết tình cảm ích kỷ trong đáy lòng nói ra, không cho phép hắn ly khai! Cho dù biết lòng hắn có người khác, cũng không muốn buông tay! Không dám nghĩ nhiều, nếu lại là hiểu lầm, sợ là sẽ phát điên mất... Nguyên lai, bản thân y cũng không phóng khoáng như y nghĩ...

Lưu Vân cúi xuống, ở bên tai y khẽ nói: “Ta chỉ nói một lần, người chỉ cần nghe là được, trong lòng ta vẫn có một người, hắn phong thái phiêu dật, khiêm khiêm quân tử, đúng là giang hồ nho hiệp đàm tiếu tự nhược, là võ lâm thiên kiêu người người kính ngưỡng, nhưng trong mắt ta, hắn so với bất cứ người nào cũng đều quật cường hơn, so với bất cứ ai khác cũng đều cố chấp, trong lòng hắn, luôn hiệp nghĩa, có trách nhiệm, có suy nghĩ, có tấm lòng, nhưng duy nhất không có bản thân, luôn luôn kiên cường khiến cho người khác yêu thương...”

“... Có lẽ, hắn không tốt như người nói...” Lưu Tiêu chăm chú giữ chặt vạt áo Lưu Vân, từ từ nhắm mắt lại, hàng mi thật dài khẽ run rẩy.

Lưu Vân khẽ mỉm cười: “Không... Hắn rất tốt, hắn trong lòng ta, không ai có thể thay thế được. Ta đúng là một người ích kỷ, ta biết bản thân đối với hắn không công bằng, thế nhưng, dù là như vậy, ta vẫn không muốn buông hắn ra, bất quá, nếu hắn không cần ta nữa, ta vẫn sẽ quán quít lấy hắn, mãi cho đến già. Không biết, hắn có hiểu được không?”

Môi, cứ thế phong kín lại lời nói của đối phương. Ngón tay thon dài của Lưu Tiêu luồn vào mái tóc đen của Lưu Vân, kéo đầu hắn sát lại, chiếc lưỡi linh động tham nhập, gấn bó giao triền, từng chút một ve vuốt hàm răng trắng, đầu lưỡi ướt át linh hoạt bắt đầu khiêu khích kiếm tìm, vội vã mót vào ngọt ngào khát vọng đã lâu.

“Tiêu... Người có biết người đang câu dẫn ta không?” Thanh âm trầm thấp khàn khàn lộ ra *** nồng đậm, tay Lưu Vân đặt ở thắt lưng y mãnh liệt siết chặt, xoa xoa bờ mông tròn gắt gao đặt lên tiểu phúc của chính mình. Nội tâm mãnh liệt như sóng lớn tại thời khắc này dâng trào, chôn vùi tất cả lý trí...

47. Quyển 1 - Chương 46: Hồi Thành

“Tiêu... Người đang câu dẫn ta sao?” Âm thanh trầm thấp khàn khàn lộ ra tình ái nồng đậm, tay Lưu Vân đặt phía dưới thắt lưng Lưu Tiêu mạnh mẽ siết chặt lại, xoa xoa cái mông tròn lẳn, rồi đặt lên tiểu phúc chính mình. Tại giờ khắc này, nội tâm như sóng lớn trào dâng, chôn vùi tất cả lý trí...

Hỏa diễm nóng rực phút chốc bùng lên, Lưu Vân nâng khuôn mặt Lưu Tiêu, hạ xuống một trận mưa hôn. Trong sơn động vắng vẻ mờ tối, thoáng chốc chỉ còn lại tiếng thở gấp hỗn hển.

Lưu Vân hơi ngẩng đầu, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve từng đường nét rõ ràng trên khuôn mặt Lưu Tiêu, từ mũi, rồi lại xuống môi, hầu kết khẽ động, âm thanh trầm thấp buông ra, như biểu lộ điều gì đó, lại như chôn giấu điều gì.

“Tiêu... Người trách ta sao?”

Lưu Tiêu giật mình, ngơ ngẩn một chút, khoe miệng nở một nụ cười khổ, cánh tay ôm chặt hai vai Lưu Vân, vùi mặt vào cổ hắn, giọng buồn bã: “Nói không trách là nói dối, nhưng ta có thể làm gì khác? Hắn... Từ nhỏ đã chịu khổ rất nhiều... Bây giờ lại... So với hắn, ta may mắn hơn rất nhiều, hướng hồ, hắn dù sao cũng là anh em ruột thịt của ta...”

Hơi thở ấm áp phả vào bờ vai Lưu Vân, đôi môi khẽ đóng mở vô ý miết vào da thịt hắn. Nơi tiểu phúc chặt chẽ tương liên hình như có một luồng nhiệt lưu nóng hổi truyền đến.

“Tiêu... xin lỗi...” Lưu Vân nhẹ hôn lên cổ y, ngón tay luồn vào kiện y phục còn lại, khẽ khàng vuốt ve thắt lưng, xúc cảm từ da thịt mềm mại đánh thẳng vào thần kinh hắn, nhịn không được lại càng muốn nhiều hơn.

“Ừm... Vân...”

Thân thể từ từ hạ xuống, Lưu Vân hầu như không khống chế được bàn tay chính mình.

Bỗng nhiên cuồng phong gào thét, hơi lạnh thổi vào tận trong động, lửa tắt, hai người quần áo đã cởi một nửa nhất thời giật mình.

Lưu Vân bỗng nhiên tỉnh táo hơn rất nhiều, lưu luyến rút tay về, từ phía sau đỡ Lưu Tiêu nhẹ nhàng nằm xuống, tựa lưng vào đệm cỏ trên thạch bích, ánh mắt khẽ động, *** như thủy triều dần dần rút xuống.

“... Vân?”

Lưu Vân đè lại người đang nhích tới nhích lui trong lòng mình, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nếu ngày mai còn muốn đi tiếp, bây giờ để cho ta ngủ!”

Lưu Tiêu ngẩn người, khoe miệng khẽ cong lên, đem trọng lượng toàn thân an ổn dựa vào người hắn, bình thần nhắm mắt lại. Ngoài động tối đen mưa vẫn rơi như trút nước, trong lòng lại cảm thấy bình yên an tường lạ.

Cảm giác người trong ngực bắt đầu thở đều, Lưu Vân nhẹ nhàng kéo lại ngoại y đã sớm được hong khô, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt tuấn nhã của Lưu Tiêu, mỉm cười. Hắn khát khe với chính mình như vậy, thật ra còn bởi một nguyên nhân khác nữa. Không thể nói là bởi vì nghĩ đến Hàn, đột nhiên không còn tâm trạng... Lần sau nhất định phải đòi lại gấp bội...

Quay đầu nhìn mưa gió vẫn vũ bên ngoài động, cảm giác lo lắng đột nhiên dâng lên trong lòng. Trận mưa này không biết chừng nào mới tạnh... Chỉ còn có năm ngày thôi...

Khẽ rũ mắt phượng, Lưu Vân nhẹ thở dài. Không biết tên kia ra sao, phát hiện hắn bỏ đi mà không nói lời nào, sợ rằng bây giờ đang lo lắng không yên.

Kỳ thực vẫn phân không rõ cảm giác đối với Tiêu cùng Hàn, thế nhưng hắn biết, với người nào hắn cũng rất dễ tâm, tình nguyện một mình gánh hết tai ương vì bọn họ. Lưu Tiêu, giống như “mối tình đầu”, vô cùng đặc biệt, không thể thay thế. Mà Hàn... Rõ ràng là một người lạnh lùng như vậy, lại khiến hắn hết lần này đến lần khác thương yêu... Tâm, đặt ở hơn một chỗ, không nói được rằng yêu ai nhiều, yêu ai ít, chỉ đơn giản là, muốn ở bên cạnh họ...

Hắn... Từ nhỏ đã chịu khổ rất nhiều rồi...

Lời nói của Lưu Tiêu cứ quanh quẩn bên tai, có lẽ đối với Hàn mà nói, đó không phải là khổ. Kỳ thực, khổ rồi lại khổ, mà y, ngay cả đó là khổ cũng không biết.

Ngực đột nhiên cảm thấy đau đớn, hắn quả thực không dám tưởng tượng, lúc Hàn biết được mọi chuyện, sẽ phản ứng như thế nào. Người bề ngoài càng kiên cường, nội tâm lại càng yếu đuối. Thứ mà bản thân hoàn toàn tin tưởng từ lúc chào đời đến nay, bỗng nhiên sụp đổ trong phút chốc, loại tổn thương *** thần này, bất luận là mãnh thú hay hồng thủy cũng vô pháp so sánh được. Khi đó, muốn không chế y, dễ như trở bàn tay.

“Huyền Kính ơi Huyền Kính, ta thật sự phải bội phục ngươi...” Bàn tay nắm chặt lại, móng tay cắm vào lòng bàn tay, chảy ra huyết sắc nhàn nhạt.

Nếu nói, niềm tin nhất định vỡ nát, nhất định phải chịu thương tổn, như vậy thà rằng hắn đến! Ít ra, y sẽ không phải cô độc một mình, ở một nơi tăm tối ngay cả cái bóng của mình cũng không còn bên cạnh, một mình liếm vết thương.

Không lâu sau, mưa ngớt, mặt trăng lại xuất hiện trên không, ánh sáng nhàn nhạt xuyên qua tầng tầng lớp lớp sương mù.

Hai người một ngựa, tại sơn lý không hề dừng vó, phi băng băng, rốt cục cũng về được đến Huyền Diệu trước đêm thọ yến.

“Cứ tưởng chạy về thành thì tốt rồi, không nghĩ tới phía Huyền Kính lại bố trí chu đáo chặt chẽ như vậy, nơi nơi đều canh gác, chúng ta hôm nay hành động khác nào tự chui đầu vào rọ.”

Trong mật thất nơi Túy Dật Lâu, một nam tử áo lam đứng chấp tay, đôi mắt đạm nhiên hơi lộ ra một chút sầu lo.

Thệ Thần khẽ nhíu mày: “Đương nhiên, toàn bộ hoàng thành đều có tai mắt của Kính Vương, ngay cả nơi này chỉ sợ cũng có người theo dõi. Hiện tại Lưu Vân đừng nói là nghênh ngang tiến cung, chỉ sợ vừa xuất hiện tại phụ cận hoàng cung cũng sẽ trở thành nhân vật khả nghi bị bắt giữ, nói gì đến nhìn thấy Liễm cung chủ hoặc Hoàng thượng.”

Lưu Vân dựa vào tràng kỷ chạm trổ hoa văn, chân bắt chéo, nhắm mắt dưỡng thần. Từ lúc vào cửa, hắn vẫn bảo trì trầm mặc, ngón tay thon dài gõ gõ lên mặt bàn gỗ, mái tóc đen dài rũ xuống, che khuất đi nét mặt hắn.

Thệ Thần hạ mi mắt, suy nghĩ một lúc lâu, chậm rãi nói tiếp: “Kỳ thực, nếu muốn tiến cung cũng không phải hoàn toàn không có biện pháp.”

Lưu Tiêu ánh mắt sáng lên, “Biện pháp gì?”

Lưu Vân dừng động tác, mở to mắt ngẩng đầu nhìn về phía y.

Thệ Thần thần bí cười: “Kỳ thực, phần lớn người của Kính Vương tại Huyền Diệu đều không gặp qua hình dạng thật sự của Lưu Vân, như vậy... Nếu là “Vân Tiêu” thì sao?”

Trong đêm, dưới ánh trăng non, tường thành cung điện cao cao càng thêm lạnh lẽo cô tịch, nhìn xa xa, bóng tối bao phủ mái ngói cung điện tựa như một mộ phần khổng lồ lạnh lẽo, che giấu bên trong vô số bí mật khủng khiếp, theo năm tháng chôn vùi không biết bao nhiêu sinh mệnh.

Bên ngoài tường thành trông như rất tĩnh lặng, một đôi mắt yên lặng xem xét tình hình, vì vậy, bóng người thân thủ mạnh mẽ yên lặng tới gần, cũng không tránh khỏi bị phát hiện tung tích.

Một đám ám vệ lập tức đuổi theo, hắc y nhân giống như đùa giỡn, trước một đám người truy đuổi, vọt lên mái nhà, trốn mất.

Lúc này, phía khác có tin tìm được tung tích của Vân Tiêu, khiến cho một đoàn người cuống quýt đuổi theo, nhưng đến cái bóng cũng đuổi không kịp.

Trong bóng cây lòa xòa, một đôi phượng màu đen kịt thản nhiên quan sát tất cả, xem kĩ vị trí ẩn nấp của mấy tên ám vệ còn sót lại, mỉm cười, hai chân điểm nhẹ. Trong thoáng chốc, rừng cây lại yên tĩnh, tựa như chưa hề có người đến đây.

Lưu Vân vừa vào cung liền thẳng đến “Ngự Mã Ti” tìm Liễm Hàn, tìm một hồi cũng không thấy bóng dáng, trái lại gian phòng hắc không ở nhiều ngày hình như được sửa sang, trông vẫn hệt như trước.

“Đi đâu rồi?... Thời gian không còn nhiều, trước mắt phải tìm được người đấy!” Đề khí vài lần nữa, người cũng mất dạng.

Ánh trăng như tơ, tảng đá bên đường tĩnh mịch, lầu cao dưới ánh sáng vàng vạc tựa như tiên điện dưới trăng, ngân quang xuyên qua song cửa rơi vào lầu các hoa lệ in dấu một bóng người cao lớn trên mặt đất, người vẫn như trước, một thân huyền hắc trang phục che phủ thân thể cân xứng, khuôn mặt đẹp như tạc tượng vẫn lạnh lùng, giống như thanh “Nguyệt phách” tỏa ra ánh bạc y đang đeo bên hông.

Màn trưởng khê động, nam tử quay đầu, một thân bạch sam lọt vào tầm mắt.

Bạch y nam tử quỳ một gối xuống đất, cung kính gọi: “Cung chủ.”

Liễm Hàn khoát khoát tay, ý bảo hắc đứng dậy. Rồi y quay đầu, đôi mắt sâu thẳm nhìn cung điện huy hoàng xa xa, lãnh đạm nói: “Đã chuẩn bị xong xuôi?”

“Dạ.” Ngu Liên hạ mi mắt, trầm mặc một lát, lại nói tiếp: “Còn có, người cùng một chỗ với cung chủ, Vân công tử...”

Liễm Hàn đột nhiên xoay người lại, nhìn hắc trầm giọng: “Người sao nhận ra được hắc? Hắc đang ở đâu?”

Ngu Liên sửng sốt, chậm rãi trả lời: “Mười mấy ngày trước, hắc một mình lên vào Kính Vương phủ, Ngu Liên từng gặp mặt một lần...” Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vang vọng bên trong lầu các vắng vẻ. Liễm Hàn mắt phượng khép hờ, hai tay chấp ở sau lưng đột nhiên nắm chặt lại.

Hắc... Sinh tử chưa rõ?!

48. Quyển 1 - Chương 47: Tự Mạc (mở Màn)

Trên mái điện, phi long chạm khắc sống động tượng trưng cho hoàng quyền chí cao vô thượng được ánh trăng bao phủ tỏa ra ánh sáng trắng bạc, cao cao tại thượng, lại lãnh nhiên vô tình.

“Hoàng thượng, đêm đã khuya, để lão nô hầu hạ ngài nghỉ ngơi.” Phúc tổng quản cung kính nhìn người trên long ý, nam tử có phong độ cùng khí phách của người trị vì thiên hạ, thân thể khoác hoàng kim long bào có vẻ hơi gầy, tuy rằng tuổi ngoài bốn mươi, nhưng duệ khí tuấn nhã vẫn không vì năm tháng mà vơi đi, khuôn mặt hơi tái đi, dưới cặp mày kiếm là đôi long mục đen thẫm sắc bén khó gặp.

“Trẫm đã biết, người lui xuống đi.” Thanh âm trầm thấp lộ ra một chút uể oải.

“Nhưng...”

“Không nghe thấy à?” Huyền Dục nhượng mắt, liếc nhìn y.

Phúc Điền nhất thời im bật, dè dặt lui xuống. Vừa đóng cửa, dường như nghe thấy có tiếng ho khan rất nhỏ vọng đến.

Phúc tổng quản than nhẹ một tiếng rồi xoay người rời đi.

Hầu hạ chủ tử cả đời, đến bây giờ đối mặt với long mục thâm sâu khiếp người, vẫn cứ không tự chủ mà thần phục... Ôi, ai biết được một nam nhân vẻ ngoài ôn hòa nho nhã, vậy mà tâm tính cùng thủ đoạn lại...

Huyền Dục nhẹ nhàng buông bút, long mâu thâm trầm như có như không lướt qua bình phong lạc mai thật lớn trước điện, tảng hắc một tiếng, thản nhiên nói: “Các hạ đêm khuya thăm viếng, hà tất phải trốn trốn tránh tránh?”

Trong bóng tối, dáng người thon dài chậm rãi bước ra, ánh trăng như lụa chiếu rọi, nam tử một thân ám tử trường sam, khuôn mặt tuấn mỹ phi phạm mang theo một chút tiểu ý, tiêu sái như tại hí viên tử, không hề

hành lễ, cũng không có sát ý, chỉ là đứng trước thiên tử, mặt đối mặt, trong ánh mắt mang theo một tia dò xét.

Rất lâu chưa từng thấy ai nhìn mình với nhãn thần đó, Huyền Dực không khỏi có chút kinh ngạc. Lại hoảng hốt, trước mắt tựa hồ xuất hiện bóng dáng người nọ... nhãn thần tà mị đó...

Huyền Dực nheo mắt, chậm rãi hỏi: “Các hạ đến thăm viếng ngự thư phòng của trẫm, chẳng hay có chuyện gì?”

“Bệ hạ thật khí phách, không sợ ta là thích khách sao?” Lưu Vân thu hồi ánh mắt, mỉm cười nói.

“Người tốt nhất là không phải, bằng không...”

Lời còn chưa dứt, một đám ảnh vệ hắc y chẳng biết từ chỗ nào xông ra, đem Lưu Vân vây kín không còn kẽ hở.

Lưu Vân thiêu mi cười cười: “Rốt cục cũng bước ra? Còn tưởng đều lười biếng ngủ gật hết rồi.”

Thấy Lưu Vân vẫn như trước khí định thần nhàn, nói nói cười cười, Huyền Dực không khỏi sinh ra vài phần tán thưởng.

Cũng không sợ chết. Bất luận là khí độ, hay là nhãn thần kia, đều cực kì giống người nọ...

“Nói cho trẫm mục đích cùng người đứng phía sau ngươi, trẫm khả dĩ không giết ngươi.”

Lưu Vân nhếch môi cười: “Muốn biết người đứng phía sau ta? Cũng được, bảo bọn người này lui xuống trước đi.”

“To gan!” Ảnh vệ áo xám bước lên, quát.

“Mạc Nguyệt, lui xuống đi.” Huyền Dực thần sắc đạm nhiên, long mục thâm trầm như trước nhìn Lưu Vân, “Cho trẫm biết lý do.”

“Lý do sao...” Lưu Vân mắt phượng lưu chuyển, thông thả nói, “Muốn biết bí mật của Thiên Tuyết Châu không?”

Vẻ trấn định bình thản vốn có của Huyền Dực chợt thay đổi, rồi lập tức khôi phục lại ngay, y chậm rãi nói: “...Lui ra. Không có mệnh lệnh của trẫm, không được tự ý tiến vào.”

“...Dạ.”

Trong chốc lát, ngự thư phòng to lớn chỉ còn lại hai người.

“Người đến tột cùng là ai?”

Lưu Vân thu lại nụ cười, chấp tay phía sau lưng, trác nhiên nhi lập: “Tại hạ họ Ngự, gia mẫu khuê danh — Thích, Mộc, Tuyết.”

!

Cách cung điện không xa, vài tên ảnh vệ vây lấy Mạc Nguyệt: “Mạc đại nhân, để hoàng thượng cùng tên kia đơn độc ở bên trong... Thật sự không có việc gì sao? Lại nói, nếu không phải Mạc đại nhân nhắc nhở, tên kia tiến vào lúc nào, chúng tôi đều không hề phát hiện...”

“...” Mạc Nguyệt trợn mắt, ngươi hỏi ta, ta TM hỏi ai?

Bất quá, là cảm giác của hắn sai lầm sao? Giọng nói nam tử đó thế nào lại giống như...

Hôm sau, khi những tia nắng đầu tiên chiếu rọi xuống mặt đất, gió không ngừng thổi, phía chân trời, ánh dương nhân nhật từ từ nhô lên. Một hồi mở màn hung dũng lập tức bắt đầu.

Từ sớm, trên đường cái Huyền Diệu thành đã đông đúc như nêm cùng nhau nghênh tiếp thánh giá, chiêm ngưỡng dung nhan thiên tử. Không lâu sau, cửa thành cao ngất chậm rãi mở ra, hai hàng binh lính đi đầu mở đường, sau đó đến ngự lâm quân cười ngửa, đầu lĩnh là một con hắc mã thần tuấn, đỉnh đầu có một điểm lông trắng thể hiện thân phận cao quý của nó, mã trung chi vương – Mặc Ngọc.

Trên lưng ngựa là một nam tử mặc quân trang màu bạc, mũ giáp bằng bạc che khuất mái tóc dài đen như mực, để lộ ra khuôn mặt cương nghị, kiếm mi tà dương nhập tẩn, đôi con ngươi u tối lộ ra một cổ khí thể uy nghiêm. Lúc hắn xuất hiện, bách tính bỗng nhiên reo hò, bởi vì hắn – không ai khác, chính là Huyền quốc Bất bại chiến thần – Ngự bắc tướng quân Hạng Du. (Xem chap 15)

Một tiếng hô lớn vang lên —— thánh giá dĩ áo. Kim long kiệu được tám binh sĩ khiêng, cửa kiệu làm bằng tơ lụa hoàng sắc, rèm kiệu hồng sắc nhẹ bay, một nam tử nhỏ nhả mặc kim cừu long bào khế cười, long mục ôn hòa đảo qua bách tính hai bên đường, dường như ẩn chứa uy nghi thâm trầm.

Lập tức, bách tính quỳ rạp xuống đất: “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế ——”

Theo sau đó là phụng kiệu, bên trong là tân sủng của thánh thượng, Liên phi Ngụ Liên. Đãi ngộ này, giống hệt như hoàng hậu.

Tiếp theo là quân vương tương lai, Đông cung thái tử. Nói ra thì, hoàng thượng ưa chuộng nam sắc, không lập hậu, chỉ có duy nhất một nhi tử do một vị quý phi đã mất sinh ra, chính là thái tử. Thái tử không có huynh đệ tỷ muội làm bạn, bù lại thời niên thiếu vui vẻ, tránh được cảnh huynh đệ tương tàn do tranh giành ngôi vị. Nam tử trong kiệu mặc huyền hắc ti bào, cổ áo dựng thẳng thêu phi long ngọc phượng, tóc dài đen như mực xõa xuống từ từ sắc kim quan, theo gió lất phất bay, cặp mắt phong lưu tà mị hơi híp lại, một đôi con ngươi hắc sắc sâu thẳm không thấy đáy, mũi nhơn như tơ, khuôn mặt tự tiểu phi tiểu, chỉ nhìn thoáng qua, liền khiến vô số nam nữ trẻ tuổi mặt đỏ tim đập, quên cả đường về.

“Mạc Nguyệt, ngươi ở đây làm gì? Ai bảo hộ phụ hoàng?” Huyền Dục giương mắt nhìn Mạc Nguyệt một thân hắc sam, cười ngựa đi bên kiệu, ngạc nhiên. “Thần là do thánh thượng phân phó. Hoàng thượng... đã có người hộ giá.” Mạc Nguyệt nhẹ nhàng chỉ, bên kia kiệu, trên lưng con hồng mã chói mắt là một nam tử mặc hắc sam.

“Hắn là ai vậy?” Huyền Dục hạ mi mắt, nhìn chằm chằm bóng lưng thon dài của nam tử, trong lòng cảm thấy quen thuộc, nhưng khuôn mặt này thật sự quá mức phổ thông.

Mạc Nguyệt cúi đầu: “Là... một thị vệ mới tới.”

“Ừ.”

Mạc Nguyệt chột đồ mồ hôi lạnh.

“Kính vương gia lúc này hẳn đã tới rồi.” Âm thanh ôn hòa cất lên đúng lúc.

Huyền Dục quay đầu lại, trên lưng giáng hồng tuần mã, hình bóng cao to đập vào mắt, tóc dài được ngọc trâm cài lại bay bay sau lưng, còn lại chính tề buông dài phía trước ngực. Quần áo tầng tầng tử sắc cùng huyền sắc. Dung mạo tuần tú, mi mục thanh nhả lại có chút u tịch.

“Lăng thừa tướng có gì cứ nói thẳng.” Nam nhân kiếm lời nói như vàng ngọc này lần đầu tiên cùng y nói chuyện, thật hiếm thấy.

Lăng Thương hơi trầm ngâm, thoáng nhìn Huyền Dục, nói: “Điện hạ hẳn là trong lòng biết rõ, Vương gia ngày hôm nay chắc chắn có động tĩnh. Ngài tính toán thế nào?”

Huyền Dục hạ mi, cao thâm cười: “Ngươi hỏi ta làm gì?”

Lăng Thương đôi mắt u lam nhìn y một chút, đạm nhiên không nói, tựa như suy nghĩ điều gì.

Nháy mắt đã đến bãi săn, Mộc Cận Sơn. Lá rụng phủ kín hai bên đường, ở giữa là một đại đạo bằng ngọc thạch chạm trổ rồng bay phượng múa.

Kính vương Huyền Kính đích thân dẫn thủ hạ nghênh đón tại đây.

Xa xa trên sườn núi, một nam tử mặc huyền bào ngồi trên lưng ngựa, từ trên cao nhìn xuống đoàn người bảo hộ thánh giá. Đến khi ngự giá đã gần ngay trước mắt, mới chậm rãi xuống ngựa. Quỳ một gối xuống đất, nam nhân hướng xa giá tự tiểu phi tiểu nói: “Vi thần khấu kiến bệ hạ, chúc bệ hạ phúc như đông hải, thọ bỉ nam sơn, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Huyền Dục bất động thanh sắc mỉm cười: “Đã làm phiền hoàng đệ, bình thân.”

“Tạ ơn hoàng thượng. Vậy, bắt đầu đi sẵn.”

Cùng lúc đó, tại mã tràng trên Mộc Cận Sơn.

Một nam tử cao lớn mặc hắc y ngồi trên lưng ngựa, vạt áo thắt chặt gọn gàng, tay áo thêu vài đường chỉ bạc, hoa mỹ mà không thừa thãi, dày đặc mà không rườm rà. Đột nhiên, gió nổi, tóc dài khẽ bay, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ thanh lãnh, sống mũi cao thẳng, dung mạo đẹp như tạc tượng lúc này lại tràn đầy sát khí, lạnh lẽo đáng sợ.

Liễm Hàn lạnh lẽo nhìn về hướng ngự giá, hai tay sau lưng nắm chặt — thời khắc này, rốt cục cũng tới rồi...

Sư phụ...

49. Quyển 1 - Chương 48: Âm Sát

Cao cao, giữa loan giá dĩ nhiên là thánh thượng, trái phải hai bên là Liên phi cùng thái tử, thủ hạ tả hữu phía xa là Kính vương, ngự bắc tướng quân cùng Lăng thừa tướng, sau đó là các quan đại thần.

Từ trong điện, nam tử thanh tú một thân huyền thanh quan bào bước ra, hành lễ:

“Khởi bẩm hoàng thượng, trước khi bắt đầu săn bắn, thỉnh người “loan điện duyệt mã”.

“Đường ái khanh không cần đa lễ. Duyệt mã bắt đầu đi.”

“Dạ.” Đường Vũ Trúc chậm rãi đứng dậy, hướng mắt về phía mã tràng.

Chỉ nghe xa xa truyền đến tiếng ngựa hí, vó ngựa thoỉ tung bay lá vàng trên mặt đất. Từ mã tràng, tám con ngự mã thần tuấn rong ruổi chạy đến, tiếp đó là một nam tử huyền y ngồi trên ngựa bám sát theo sau. Gió thu gào thét, vạt áo huyền sắc, tua cờ xám trắng phấp phật bay, tóc dài như mực xỏa tung, trên khuôn mặt lãnh tuấn, một đôi băng phách ngân mâu nhìn thẳng thiên tử ngồi trên loan giá, lộ ra vài phần hàn ý.

Liễm Hàn tựa như thuận gió mà đến, đột nhiên đề khí, vọt lên. Không một tiếng động, chỉ thấy tay áo hắc sắc lướt qua, nam tử đã tới trước điện, cách loan tọa khoảng vài trượng.

Trong nháy mắt, mọi người cả kinh, không nói nên lời.

Người ngồi trên hoàng tọa vẫn lạnh lùng nhìn Liễm Hàn, ánh mắt lộ vẻ cảnh giác. Cạnh long tọa, hai hắc y nam tử yên lặng đứng một bên.

Huyền Dục rũ mắt, hừ nhẹ một tiếng.

Bỗng nhiên một tiếng thét chói tai phá tan sự im lặng, kiếm quang vung lên, trong chớp mắt đầy ngả mảy thị vệ.

Trên điện nhốn nháo, đồng loạt nhìn về nơi hỗn loạn. Ngoại trừ Liễm Hàn.

Phút chốc, ánh sáng bạc lóe lên chói mắt, trước điện, thân ảnh huyền sắc vọt tới, đám đông chưa kịp phản ứng, chỉ nghe “keng” một tiếng, đến khi nhìn lại loan tọa, đều đổ một thân mồ hôi lạnh.

Nguyệt phách ngân kiếm hàn khí bức người, mũi kiếm cách yết hầu hoàng đế không đến một tấc. Thành hay bại, đều được quyết định bởi khoảng cách đó.

Bởi vì... giữa khoảng cách đó, còn xuất hiện một mũi kiếm ngân bạc – Thối Tuyệt.

Liễm Hàn kinh ngạc, tức khắc phản công, lại nghe thấy một âm thanh rất quen, trong chớp mắt động tác liền ngưng lại.

“Hàn! Dừng tay!”

Chớp mắt, Thối Tuyệt lần thứ hai chế trụ được Nguyệt phách. Mặt nạ mỏng bong tróc, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ.

“...Vân Tiêu! Người... Phản bội ta!” Liễm Hàn cả kinh nhìn Lưu Vân, bỗng nhiên ánh mắt kinh hãi lạnh đi.

Lưu Vân trong lòng hơi hốt hoảng, trầm giọng: “Không có! Tin tưởng ta! Trong chuyện này có hiểu lầm... Hàn?!”

Trước mắt ngân quang vụt sáng, đau đớn bén nhọn từ trong ngực tràn ra, huyết sắc của Lưu Vân bắn lên huyền sắc xiêm y của Liễm Hàn, lập tức biến thành một màu đỏ kinh tâm động phách.

Liễm Hàn ánh mắt hoảng hốt, trên ngực Lưu Vân là một vật đỏ rực yêu dã, trong ánh mắt hoảng hốt của y chỉ còn huyết sắc một màu.

Mùi máu tanh kích thích động vật ăn thịt trong khu vực săn bắn, cục diện bắt đầu hỗn loạn. Đám đông bắt đầu phản kích, đã có thị vệ xông lên loạn tóa, bất quá không bắt kịp Nguyệt Phách trong tay Liễm Hàn.

Liễm Hàn dùng lực tung kiếm, đâm thẳng vào người khoác long bào.

Trên phương tọa, Ngu Liên đầu ngón tay tựa hồ lóe lên ngân quang.

Huyền Kính bất động thanh sắc nháy mắt, vài thị vệ tiến lên phòng thủ ở giữa.

Bên tai dường như có thanh âm cắt da cắt thịt. Một bàn tay giữ lấy Nguyệt phách thân kiếm.

“Hàn! Người không thể giết hân! Người là thân sinh nhi tử của hân!”

Cái gì ——?!

Tiên huyết dính dấp dọc theo Nguyệt phách chảy xuống, Lưu Vân tựa hồ chưa phát giác ra. Mắt phương đen sáng vừng vàng nhìn chăm chú người trước mắt, càng nhìn, tâm lại càng đau đớn.

Trong một khắc Liễm Hàn xao lãng, đám đông chạy tới hét lên:

“Bảo hộ hoàng thượng ——!”

Nhung trang nam tử tức thì nhảy lên loạn điện, nhưng cũng không thay đổi được cục diện.

Chỉ thấy ngân châm bay vút qua, người mặc long bào ngã xuống đất.

“Hoàng thượng ——” Thanh âm phô thiên cái địa dường như vùi lấp cả đại điện.

“Phụ hoàng!” Huyền Dục kinh hãi, nhưng một bên bả vai bị Mạc Nguyệt bên cạnh giữ lại.

Chẳng biết từ bao giờ, Lăng Thương bước tới phía sau y, ý bảo y đợi một chút, đừng sốt ruột.

“Ha ha ha ha ——”

“Mộc Thiên, Liên nhi báo thù cho người rồi!” Ngu Liên huyết sắc nhiễm đầy sa bào bạch ngọc, khuôn mặt thanh tú tái nhợt lại lộ ra một chút vui vẻ. Mâu trung đen kịt thanh lãnh chứa nhu tình hiếm thấy, đã nói rõ tất cả.

“Người! Vì sao ——” Hạng Du không tin được nhìn kinh vi thiên nhân nam tử trước mắt hân, trường kiếm chỉ vào yết hầu tái nhợt của y, nhưng vẫn bất động.

Ngu Liên nhàn nhạt nhìn hân, trong mắt hiện lên một tia khổ não, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng như có như không vang lên: “”Chích thần tương phùng hận văn...” Lưỡi dao sắc bén lướt một cái, huyết quang văng khắp nơi, bạch y thanh lãnh nhẹ nhàng ngã xuống.

Liễm Hàn kinh hãi, nhất thời không biết làm gì.

Lưu Vân không để ý đến, chỉ nhìn chăm chú Liễm Hàn, chờ đúng thời cơ, nhanh như chớp xuất thủ.

Liễm Hàn trước khi ý thức mất đi, chỉ còn kịp trông thấy phương mâu nhàn nhạt tựa hồ sâu dị dàng nhìn y, mỉm cười.

Thảm kịch liên tiếp xảy ra làm cho người người kinh hãi, hoàn toàn vô pháp ứng biến.

“Vương gia...”

“Bất quá...” Kính Vương nhìn chằm chằm cảnh tượng trên điện, mâu quang khê động. Nam nhân kia... Rốt cục là ai...

Trong lúc trên điện hỗn loạn, Lăng Thương tiến lên, đối diện một huyền y ảnh vệ bên cạnh long tọa, quỳ xuống: “Đã khiến bệ hạ chấn kinh.”

“Cái gì?! Hoàng thượng không chết? ——” đại diện một trận ồ lên, lập tức an tĩnh lại.

Chỉ thấy huyền y nhân nhẹ nhàng bóc điện cụ bên ngoài, lộ ra long nhan thanh lãng.

Cả đại diện lập tức quỳ rạp xuống: “Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Bên ngoài phạm vi của ngự lâm quân vây xung quanh đại điện.

“Vương gia?!”... Chuyện gì xảy ra?!

“Hừ...” Huyền Kính mắt thấy sự tình ngày càng vượt khỏi dự tính, đôi mắt sắc bén hiện lên một tia bất mãn. Căn nhắc trong chốc lát, nhanh chóng quỳ rạp xuống đất, nói: “Vi thần cứu giá chậm trễ, thỉnh hoàng thượng giáng tội.”

“Chư vị ái khanh bình thân.” Huyền Dực bất động thanh sắc liếc mắt nhìn Huyền Kính.

“Việc hôm nay, đợi trăm hồi cung rồi xử trí. Bãi giá.”

Tử Cẩm Thành, điện Cửu Tiêu.

“Hoàng thượng phúc trạch thâm hậu, là tà bất thắng chính.” Phúc tổng quản quỳ xuống, thanh âm run run, giống như một người vừa đi dạo một vòng quỷ môn quan trở về.

Trên long ỷ, Huyền Dực nhắm mắt định thần, lát sau, long mục thâm thúy hiện lên một tia rung động: “Không phải là trăm phúc trạch thâm hậu, là có quý nhân tương trợ. Được rồi, Liễm nhi... ra sao rồi?”

“Khởi bẩm thánh thượng, Liễm hoàng tử đang ở Huy Nguyệt điện nghỉ tạm, Ngự công tử ở cùng ngài ấy, lúc này hẳn là đã tỉnh. Thái y xem qua, Liễm hoàng tử trong lòng bất ổn, hơn nữa bị... Ừm... Ngự công tử... Ừm, đánh bất tỉnh, nghỉ ngơi mấy ngày nữa là khỏe lại.” Không ngờ sát thủ muốn ám sát chủ tử lại là long loại, thậm chí Liên phi cũng là sát thủ, vậy mà hoàng thượng hình như đã sớm biết trước, thực sự đáng kinh ngạc...

“Hừ, cư nhiên dám đánh bất tỉnh hoàng tử, thẳng nhóc này...” Huyền Dực nhàn nhạt cười, bỗng nhiên ánh mắt xa xăm, không hổ là cháu trai của người, tính tình cũng thật giống...

Không khỏi hồi tưởng tới đêm đó...

“Người nói Liễm Hàn... Là của trăm cùng...Mộc Tuyết nhi tử...”

“Rõ ràng là vậy, đây là di thư của mẫu thân, bên trong viết rõ, Hàn, chính là lúc mẫu thân mất tích tại Huyền Diệu thành thì bị người cường bạo sau đó sinh hạ, sau lại bí mật đưa ra khỏi Ngự phong sơn trang, vì Ngự phong sơn trang không chấp nhận vết nhơ này, rồi lại bị Thích Mộc Thiên tìm được, từ nhỏ bị huấn luyện thành sát thủ, để —— trả thù người!”

“... Ngày đó tuyết châu...”

” “Thiên quy xử” sao? Chỉ là một chuyện chê cười, Thích Mộc Thiên kỳ thực hai mươi năm trước khi sắp chết nói rằng, “Thiên quy xử” chính là hắn cùng nương có thể ở trên trời gặp lại...”

“Là vậy sao... À, người biết không, trăm từng rất hận mẫu thân người...”

“...Bởi vì người yêu người đó nhưng người đó lại yêu nàng?”

“...Không sai. Vậy mà, lại càng khiến cho người đó hận ta.”

“Còn hiện tại?”

“Hiện tại?... Trăm tự đáy lòng cảm kích trời xanh, khiến cho trăm có thể chuộc tội với nhi tử...”

Huyền Dực xoa trán, mâu trung thoáng qua một tia thống khổ khó mà phát hiện. Mất từng ấy năm, đổi lấy cũng chỉ là tin người đã chết đi... Mà chính mình cũng không thể nào trở lại được nữa...

“Bãi giá Huy Nguyệt điện.”

“Dạ.”

—

50. Quyển 1 - Chương 49: Mạt Dữ Thủy

Huy nguyệt điện.

“...Hết thấy mọi chuyện là như vậy, ngươi là con của hắn, đây là sự thật không thể chối cãi được.” Lưu Vân tựa ở giường hồ cừu, chăm chú nhìn sắc mặt bi thảm của Liễm Hàn bên cạnh.

“...” Liễm Hàn từ đầu đến cuối vẫn nhắm hai mắt, lặng yên không nói. Chỉ nắm bàn tay lại thật chặt.

Tay Lưu Vân đặt lên bàn tay lạnh lẽo nắm chặt của Liễm Hàn, nhẹ nhàng mở ra, đem tay chính mình đặt vào, để y nắm lấy.

Lưu Vân nhẹ thở dài, khẽ vuốt ve lòng bàn tay Liễm Hàn, nói: “Còn nữa... Ta không có phản bội ngươi... Người phản bội ngươi chính là sư phụ...”

Liễm Hàn trừng mắt, trong đôi mắt lạnh lẽo là huyết sắc kinh tâm.

“Sư phụ... Vì sao...”

“Liễm nhi, trên đời này, không ai thật tâm với con, toàn bộ chỉ có cừu hận!”

“Liễm nhi, con không có phụ mẫu, con chỉ có sư phụ, sư phụ mới là thân nhân của con!”

“Liễm nhi, cầu hoàng đế là kẻ thù lớn nhất của chúng ta, sư phụ sắp chết, con nhất định phải thay ta báo thù!”

“Liễm nhi...”

Gạt người! Tất cả đều là dối trá...

Thân thể băng lãnh run rẩy, con người Liễm Hàn không còn tiêu cự, trong mắt dường như có gì đó nóng hổi chực trào ra, đột nhiên kéo tay Lưu Vân đặt lên ngực mình, thanh âm khàn khàn nghẹn ngào: “Đau, ở đây đau quá...”

Lưu Vân trong lòng xúc động, ngực khó chịu, tựa như bị ai đó dùng hết sức xé nát.

“Khó chịu...”

Lưu Vân đỡ lấy hai vai Liễm Hàn, nhíu mày: “Bị thương chỗ nào? Để ta xem...”

“Ở đây... Rất khó chịu...”

Trong lòng.

Lưu Vân ôm chặt thân thể run rẩy của Liễm Hàn, nghẹn ngào: “Khó chịu thì cứ khóc đi...”

Đau đến mức nói không ra lời...

“Khóc đi, có ta ở đây...”

Phút chốc trong lòng có gì đó đổ xuống.

Uớt át chảy xuống gương mặt “Hàn, ngoan...”

“Ừ, tất cả đau khổ đều chảy ra rồi, sẽ không đau nữa.”

Lúc này, y tựa như một hài tử, ở trong lòng Lưu Vân khóc lóc...

Ngoài cửa.

“Hoàng thượng, người không vào sao?”

“Thôi, cứ chờ ngoài này vậy...”

“Sao cơ?”

Huyền Diệu năm thứ bốn mươi ba, vào lúc đại thọ, Dục đế bị ám sát trong buổi săn bắn, chủ mưu Ngụ Liên sợ tội tự sát, việc này không truy cứu nữa. Lại tìm được hoàng tử lưu lạc trong nhân gian, Liễm Hàn.

Thánh thượng đại hỉ, hết sức sủng ái, phong làm Hàm vương.

Ngự phong sơn trang nhị công tử Ngự Lưu Vân có công hộ giá, tại Huyền Diệu khâm tứ nhất tọa, được đối đãi như khách quý, cho phép tùy thời tiến cung.

Giang hồ dậy sóng, Thiên Tuyết cung không ngờ chỉ trong một đêm gần như biến mất, người người suy đoán, Thiên Tuyết liệu rằng sẽ có lúc trở lại?

Hai vị trang chủ Ngự phong sơn trang cùng dời đến Vân Hi các, thậm chí có người đồn đãi, ám dạ tứ sử của Thiên Tuyết thực sự đang ở Vân Hi các.

Bên trong thành Huyền Diệu, hai thế lực lớn, Mị Phượng các cùng Túy Dật lâu, lại bắt ngờ hợp tác.

Đồng thời, không lâu sau, Dục đế từ lúc đại thọ thân thể suy yếu, kiến triều đình rơi vào cục diện đầu sóng ngọn gió.

Nghe đồn, thái tử cùng Hàm vương không hợp, nguyên nhân là vì một nam tử?

Mà hoàng thượng lúc nào cũng thiên vị Hàm vương, liệu có thâm ý gì khác?

Kính vương bỗng nhiên thu vôi, không cùng thái tử Huyền Dục tranh giành đấu đá.

Hạng Du tướng quân thường hay lui tới chỗ Hàm Vương, dường như có giao hảo, mà Lăng tướng lại công khai đứng về phe thái tử...

Nơi có con người ắt có giang hồ, nơi có giang hồ ắt có phân tranh, cuộc phân tranh này kết thúc, liệu một cuộc phân tranh mới sẽ bắt đầu?

Đệ nhất bộ hoàn.

51. Quyển 2 - Chương 50-1: Văn Án

Mùa xuân Huyền Diệu năm bốn mươi bốn, Ngự phong sơn trang nhị công tử danh chấn thiên hạ, “Vân Hi các” các chủ, Ngự Lưu Vân, đột nhiên biến mất, sinh tử chưa rõ. Triều đình phải bao nhiêu cuộc truy lùng, đều không có kết quả. Có lời đồn, hắn đã táng thân dưới vực sâu.

Cùng lúc đó, đại công tử Mộ Dung thế gia Mộ Dung Linh, bỗng nhiên thất tung. Mộ Dung thế gia dần suy yếu.

Nửa năm sau, Dục đế băng hà, thái tử Huyền Dục kế vị, sửa niên hiệu thành Cảnh Hữu. Khiến người khó hiểu chính là, tân đế lại phong Huyền Kính làm nhiếp chính vương, trong khi đó Lăng tướng lại dần dần không được trọng dụng.

Mà Hàm vương được tiên hoàng sủng ái lại phạm tội mưu phản, tráng niên tảo thế.

Người người đều nói, một đời quân chủ một đời thần, vô tình nhất là gia tộc đế vương.

Triều đình rơi vào đầu sóng ngọn gió, trong chốn giang hồ cũng lâm vào hỗn loạn.

Không lâu sau đó, “Ngân Tuyết lệnh” từng khiến võ lâm nhân sĩ nghe thấy đã sợ hãi tái xuất hiện trong giang hồ, Thiên Tuyết cung một lần nữa tái xuất hiện.

Cùng lúc đó, chính đạo nhanh chóng hưng khởi một thế lực mới — “Vô song bảo”, uy danh cùng thực lực rất nhanh nổi lên, gần như có thể sánh với “Ngự phong sơn trang”.

Thời gian trôi qua, nam tử thần bí võ công bí hiểm nghịch thiên chi thế bước vào giang hồ, người đưa tất cả ái hận tranh phân vào trong tĩnh lặng, rốt cục đã tìm được tự do mà mình tìm kiếm từ lâu.

52. Quyển 2 - Chương 50-2

Tiếng chim lãnh lót vang lên tại khe núi u tĩnh, nước chảy róc rách qua vách đá hòa vào hồ sâu thăm thẳm, gió khẽ lay, vài cánh hoa đào mang theo sắc hồng nhạt thanh thoát, nhẹ nhàng rơi cành, lất phất rơi, khẽ lướt qua mặt hồ gợn lăn tăn rồi dập dềnh theo sóng nước.

Dương quang ôn hòa chiếu rọi vào trong u cốc, dưới đất, cánh hoa phủ đầy tạo thành một màu hồng nhạt rực rỡ. Dưới tàng cây đào nở đầy hoa, nam tử cao ráo bạch y trắng tuyết, khuôn mặt tuấn mĩ, đôi môi cong ẩn hiện một tia tiêu ý như có như không, dưới cơn mưa hoa đào, ngón tay thon dài cầm chiết phiến khẽ động, đôi mắt hoa đào chăm chú nhìn thân hình cao gầy biến ảo sinh động như mây trôi nước chảy trước mắt.

Nam tử một thân trường sam tử sắc, cùng ngân sắc Thối tuyết tỏa ra, trông như hòa quyện làm một, Thối Tuyết trong tay Lưu Vân linh động như có sinh mệnh, nếu không phải Mộ Dung Linh tốc độ cũng khác xa người thường, đừng nói đến đường kiếm, ngay cả Lưu Vân xuất thủ lúc nào cũng đều trông không rõ.

Phút chốc, Lưu Vân dừng lại, thu kiếm vào vỏ. Chỉ nghe loạt xoạt mấy tiếng, rơi xuống đất là mấy...quả đào.

“Hừm, nếu biết người dùng tuyệt thế *** diệu kiếm pháp này để hái quả đào, vị lão tiền bối viết “Lăng kiếm ngọc quyết”, dù hồn phách đã về trời cũng sẽ bị tiểu tử ngươi chọc tức chết một lần nữa.” Mộ Dung “xoạt” một tiếng thu phiến, tựa vào gốc đào, cười nhạo.

Lưu Vân cúi xuống nhặt quả đào, thiêu mi cười: “Hử? Lần trước không biết là ai dùng “chỉ quyết kiếm khí” bắn rơi bỏ câu vậy?”

Mộ Dung ghen lời, ngượng ngùng cười, đôi mắt đen láy xinh đẹp lưu chuyển, dừng lại tại quả đào Lưu Vân ôm trước ngực, đưa tay ra: “Thối Tuyết cho ta mượn dùng một lát.”

Lưu Vân ngăn ra: “Để làm gì?” Không phải muốn chém người... Y bắt quả là muốn đùa một chút thôi.

“Gọt vỏ đào, không lẽ ăn luôn vỏ? Bản công tử không phải là khỉ.”

Kể ra, trước đây làm sao cũng không ngờ được, bên dưới Lạc Mang Nhai vực sâu không thấy đáy lại là chốn đào nguyên tiên cảnh. Chỉ là núi cao vực sâu, hai người tìm hồi lâu cũng không thấy đường ra. Bốn phía đều là vách núi thẳng đứng trơn tuột, một phiến đá nhô ra để leo lên cũng không có, dù hai người đều có khinh công tuyệt đỉnh cũng chạy đằng trời. Lưu Vân vốn định tìm đầu nguồn con suối, nhưng lại phát hiện nó căn bản là một thác nước từ trên vách đá đổ xuống.

Ngược lại ở dưới gốc một cây hoa đào xinh đẹp dị thường, tìm được một đồng xương cốt cùng một quyển “Lăng kiếm ngọc quyết”, giờ ra xem đã biết đúng là một bộ kiếm pháp *** diệu tuyệt luân, kì diệu như Lục mạch thần kiếm.

Kinh hỉ ngăn ngủ qua đi, lại là cực độ thất vọng —— tuyệt đỉnh cao thủ như vậy mà còn chết ở chỗ này, càng không nói đến hai người bọn họ. Nếu thoát ra không được, võ công cao tới đâu cũng đều vô dụng, chỉ có thể trở thành công cụ giải buồn, ví dụ như, Lưu Vân dùng kiếm pháp bắt cá, Mộ Dung không dùng kiếm thì luyện chỉ quyết, nhiều nhất là dùng để bắn rót chim đang bay để nường.

May mà dưới đáy vực ẩm áp như xuân, hoa đào nở quanh năm, đủ loại chim bay cá nhảy, hoa quả cũng ngon miệng, khiến hai người y thực không lo.

Ngày ngày bình tĩnh tĩnh lặng như trong mộng, hai người tương hỗ bầu bạn giải buồn cũng không thấy tịch mịch, rời xa trần thế ồn ào làm tâm hồn thanh tĩnh, ân ân oán oán cũng phai nhạt từ lâu, không phát hiện ra tháng ngày trôi qua như nước, chớp mắt đã gần nửa năm.

Sao thưa lác đác trên bầu trời đen kịt, mây bay tản mạn lộ ra một vòng sáng bàng bạc, soi rõ người dưới trăng, lúc này lại mang vẻ thanh lãnh vô cùng.

Trên một cây ngô đồng cổ thụ, tử sam nam tử tựa vào thân cây, một chân đạp tại nhánh cây, chân còn lại tùy ý đong đưa. Khuôn mặt anh tuấn lộ ra ý cười, nhưng không chạm được đáy mắt. Mắt phượng nửa khép

nửa mở dừng lại tại vầng trăng tròn, con người đen sáng phảng phất tầng tầng sương mù, sâu không thấy đáy.

Hương rượu thoang thoảng, Lưu Vân ngửa đầu uống một ngụm, mỉm cười như tự nói với chính mình: “Hải thượng sinh minh nguyệt, thiên nhai cộng thử thì. Tình nhân oán điều dạ, cánh tịch khởi tương tư. Diệt chúc liên quang mãn, phi y giác lộ tư. Bất kham doanh thủ tặng, hoàn tẩm mộng giai kỳ.”

Giọng nói u trầm hòa cùng hoa đào nhưỡng đặc biệt lan xa, lượn lơ truyền đến, Mộ Dung Linh dừng chân, mâu quang tối sầm lại. Mũi chân điểm nhẹ, một người toàn thân bạch y bay vọt, phiêu dật hạ xuống cạnh ngô đồng, buồn bã nói: “Hay cho ‘ thiên nhai cộng thử thì ’... người, lại nghĩ đến chuyện trước đây sao...”

“Linh...” Lưu Vân hơi giật mình, nhẹ thở dài, đột nhiên nói: “Người xem, trăng rất tròn. Ở chỗ ta chắc đã là Trung thu thứ hai rồi, trên kia hẳn là đã sang thu từ lâu, ở đây vẫn giống hết mùa xuân. Tại “nơi kia”, lúc này hẳn là đang ăn bánh trung thu, bất quá đáng tiếc, nơi này không có phương pháp làm bánh trung thu...”

Từ lâu đã nghe Lưu Vân nói về “nơi kia”, Mộ Dung lúc đầu còn có chút giật mình, dần dần cũng thấy bình thường. Chỉ yên lặng nhìn Lưu Vân một lát, bỗng nhiên hạ mi cúi người, tự tiếu phi tiếu nâng cằm Lưu Vân, trêu đùa: “Có bản thiếu gia ở đây, còn chưa đủ sao?”

Lưu Vân cười khẽ, biết y sắp giở trò, vừa định mở miệng trêu chọc hai câu, lại thấy cổ họng đắng ngắt, không nói nên lời.

Mộ Dung thấy hẳn một lúc lâu không nói lời nào, dần dần thu lại tiểu ý, lặng lẽ xoay người, giữ chặt hai vai Lưu Vân, dụi vào cổ hắn, khẽ khàng nói: “Không thể quay về cũng không sao, chỉ ít còn có ta ở chỗ này cùng người...”

Lưu Vân khẽ run động, quay lại ôm lấy y, nhàn nhạt cười: “Là ta làm liên lụy người rồi...”

Mộ Dung khẽ cười: “Bất quá... Có đôi khi nghĩ lại, nếu người ta hai người thật sự suốt đời kẹt lại trong thâm cốc... Đối với ta mà nói, không chừng lại rất tốt. Mặc dù, lòng của người vĩnh viễn không chỉ thuộc về ta, chỉ ít... nửa đời sau người đều là của ta, chỉ của một mình ta.” Vừa nghĩ đến đó, y lại thấy tâm tình sung sướng, sinh hoạt trong u cốc quá mức bình thản buồn chán cũng không phải không thể chịu được, ly khai người lừa ta gạt, dối trá, nghi kỵ cùng yếm trá, trái lại mang đến một loại hạnh phúc an tĩnh.

Nếu là trước đây, loại lời nói này nhất định sẽ không từ miệng của Mộ Dung công tử y nói ra, có lẽ là do rời xa hồng trần phàm tục, cái gì là mặt mũi, danh lợi đều vứt ở sau đầu, hiện tại lại còn nói đến trôi chảy như vậy.

Lưu Vân giật mình, không biết nên nói gì.

Hồi tưởng lại ngày trước, hình ảnh trên chiếc đèn đường như hiện lên trước mắt, cuối cùng dừng lại tại câu nói: “Không thể quay về cũng không sao, chỉ ít còn có ta ở chỗ này cùng người...”

Đại khái, thực sự là về không được...

Mộ Dung cầm lấy bầu rượu trong tay Lưu Vân, ngửa đầu uống mấy ngụm.

“Này, đại thiếu gia của ta, hoa đào nhưỡng ta bỏ bao nhiêu công sức ủ thành, người coi là nước lã à! Đợi lát nữa uống say, ta cũng không có bản lĩnh công người về.”

“Hừ, keo kiệt, sợ bản thiếu gia uống hết rượu của người phải không?” Mộ Dung Linh tà nghệ nhìn Lưu Vân, hai má vì rượu mà hồng lên, đôi môi không tô mà đỏ, bốn cợt khẽ cười, bên khóe miệng còn vương lại chút rượu.

Lưu Vân ánh mắt rơi vào đôi môi câu dẫn của y, cười khẽ tiến tới, xúc cảm mềm mại mang theo hương rượu nhàn nhạt, khiến hắn không khỏi lưu luyến trầm mê. Nhẹ nhàng đem đầu lưỡi lướt qua đôi môi đó, khơi dậy hỏa diễm tê dại.

53. Quyển 2 - Chương 51: An Ủi

Lưu Vân ánh mắt rơi vào đôi môi câu dẫn của y, cười khẽ tiến tới, xúc cảm mềm mại mang theo hương rượu nhàn nhạt, khiến hắn không khỏi lưu luyến trầm mê. Nhẹ nhàng đem đầu lưỡi lướt qua đôi môi đó, khơi dậy hỏa diễm tê dại.

Mộ Dung trong lòng rung động.

Trong chuyện phong nguyệt, y dù sao cũng đầy kinh nghiệm, quàng tay lên cổ Lưu Vân, khiêu khích mút đôi môi hắn, lưỡi linh hoạt tham nhập, ôn nhuận lướt qua hàm răng trắng.

Ánh mắt mơ màng lộ ra *** nồng đậm, ngón tay thon dài của Mộ Dung xâm nhập vào bên trong lý y Lưu Vân, lần theo xương quai xanh duyên dáng, lại cắn cắn vành tai hắn. Bên tai là tiếng nói trầm thấp khàn khàn hết sức mỉa mai: “Lần này nhất định ta thắng...”

Lưu Vân thiêu mi cười khê: “Lần trước người cũng nói vậy, kết quả lần nào cũng...ừm —— ”

Lời chưa kịp nói ra đã bị chặn lấy, Mộ Dung bất ngờ đem hắn áp xuống cành cây, vũng vàng chế trụ hai tay hắn. Ngón tay nhẹ nhàng đem vạt áo kéo xuống tận hông, từ xương quai xanh cho tới tiểu phúc đều lộ ra rõ ràng, ánh trắng nhu hòa trong nháy mắt trở nên mờ mịt.

Trong lòng chợt bùng lên ngọn lửa nóng rực, khi ý thức của Mộ Dung trở lại, đã thấy y đang lưu luyến trước ngực hắn qua lại liếm cắn.

Mong muốn đã lâu, cảm giác quả nhiên không sai, mát rượi lại ấm áp. Mộ Dung hơi híp mắt phượng, cười xấu xa dùng sức cắn một ngụm.

“Ừm...” Thật ngứa...

Lưu Vân cười cười liếc mắt nhìn Mộ Dung, phượng ba lưu chuyển, chợt kéo y vào lòng, quần áo y vốn cũng không chỉnh tề, liền rơi xuống sạch sẽ.

Mộ Dung giật mình, vừa ngẩng đầu lên đã bị hung hăng chế trụ.

Hỗn đản! Thiếu chút nữa là thắng rồi...

Cảm giác nơi nào đó của mình đang nóng rực, Mộ Dung bực bội nghĩ. Bất quá rất nhanh đã bị lửa nóng triền miên của nụ hôn hút đi năng lực suy nghĩ.

Phải thừa nhận, kỹ thuật của người này thực sự tốt... Rất... tiêu hồn...

Càng bực bội chính là, chính mình đến bây giờ vẫn vậy, sơ sẩy là lại bị nắm mũi dắt đi... (=))))))))))))))))))

Thanh âm cũng vậy, tại thời điểm như thế này, luôn luôn rất thấp trầm... rất mờ mịt...

Tuy rằng rất không cam lòng nhưng cũng phải thừa nhận, thực sự rất... gợi cảm...

Nhiệt độ trên đôi môi ẩm ướt bắt đầu lan ra toàn thân, bỗng nhiên cảm thấy chiếc lưỡi nóng hổi chạm vào bên trong hai đùi không biết tách ra từ khi nào, chỗ cực kỳ mẫn cảm vừa nóng vừa ngứa khó nhịn được, Mộ Dung không khỏi thân thể vô lực, suýt nữa thì bật ra tiếng rên rỉ.

“A... Đừng liếm chỗ đó...Ừm...”

Lưu Vân tà mị cười, “Vậy ở đây được không?” Há miệng ngậm lấy nơi đang ngẩng đầu của y, khiến y chịu không nổi chính là, cứ nhiên hắn lại cố ý dùng răng nhẹ nhàng kích thích...

“A —— hỗn đản! Chết tiệt!” Nóng quá... Đường như sắp nổ tung...

Khó chịu... Chết tiệt, lại thực thoải mái... Càng muốn nhiều hơn nữa...

Ngón tay trắng nõn luồn vào mái tóc mượt của Lưu Vân, kéo đầu hắn sát vào phân thân chính mình, răng môi cọ sát va chạm tạo ra khoái cảm mạnh mẽ. Lưu Vân kêu lên một tiếng, bạch trọc từ khóe miệng chảy xuống, vô cùng xấu hổ cùng *** mỹ.

Mộ Dung cắn răng, bỗng nhiên cảm lấy phân thân của Lưu Vân, dùng hết thủ đoạn của chính mình khiêu khích, âm mưu vẫn hồi bại thế.

Lưu Vân hít một hơi, cật lực đè ép dục vọng điên cuồng, cúi người bên tai y thổi khí, mỉa hoặc cười: “Ta muốn ngươi, Linh...”

“Oanh” một tiếng, đại não trong nháy mắt trống rỗng, cả người khô nóng, Mộ Dung đột nhiên cảm thấy hạ thân phi thường đáng thẹn lại rục rịch đứng dậy...

Mơ hồ cảm thấy dường như hai chân bị tách ra, khóa ngồi trên người Lưu Vân, đến khi hắn bỗng nhiên tiến nhập, đau đớn cùng khoái cảm khó nói nên lời kéo thần trí Mộ Dung trở lại.

“A... người...đáng ghét!” Mười ngón tay giữ chặt hai vai Lưu Vân, đôi mắt đẹp mơ màng trừng hắn, nghĩ đến chính mình đang ở trong thân thể khiến người vừa yêu vừa hận trước mắt, nhin không được một trận run rẩy, tựa như thống khổ, lại tựa như ngọt ngào...

“Hừm? Còn có khí lực mắng người sao?” Lưu Vân cật lực khống chế hô hấp hỗn loạn, thiêu mi cười tà, đỡ lấy hông y, mạnh mẽ rút ra, lại dùng sức đâm vào, một lần lại một lần càng ra sức đâm sâu, tuy rằng hoan ái mấy lần, hậu đình vẫn như cũ khít chặt nóng bỏng như lúc đầu, khiến Lưu Vân hầu như không khống chế được mà điên cuồng ma sát. Từ lâu đối với thể đối phương vô cùng quen thuộc, hạ thân chặt chẽ kết hợp nóng bỏng như thiêu đốt. Mộ Dung từ gằm nhẹ cùng chữ mắng dần dần biến thành rên rỉ liêu nhân...

Dưới ánh trăng nhàn nhạt, hai thân ảnh liêu chết triền miên cùng bóng cây hòa cùng một chỗ, phân không ra người ta...

Cao trào qua đi, Lưu Vân ôm y ngâm mình ở trong đầm tắm rửa.

Mộ Dung tựa vào người Lưu Vân, khuôn mặt tuần mỹ vì tình triều mà ửng hồng, không để ý cả hai đang ở dưới đầm, đôi mắt đẹp vừa chuyển, liền ôm lấy cổ Lưu Vân, tại bên tai liếm cắn, cười gọi: “Lưu Vân...Vân...”

Tiếng “Vân” thiếu chút nữa khiến hắn không kiềm chế được, Lưu Vân bắt đắc dĩ cười, nghe được y gọi một tiếng thân thiết như vậy thật không dễ dàng. Đầu ngón tay như có như không lướt qua đùi, dừng lại ở cúc huyết, muốn tiến lại không tiến, mở miệng cắn vành tai của Mộ Dung, cười khê: “Chỗ này thật vừa chặt lại vừa nóng nha...”

Tên hỗn đản này!

Mộ Dung trong nháy mắt đỏ bừng mặt, cho tới giờ đều là y đùa giỡn người khác, ở cùng người này nơi nào cũng bị hắn đùa giỡn?!

Hạ thân bị trêu chọc khê khàng run rẩy, Mộ Dung khép hờ đôi mắt đẹp, đột nhiên xuất thủ, chế trụ hai tay lúc này không hề phòng bị của Lưu Vân, gắt gao giữ chặt trên đỉnh đầu.

Lưu Vân nhất thời cảm thấy cổ tay giống như bị khóa lại, một chút cũng giãy không ra.

“Ha ha,” Mộ Dung cúi người gần sát Lưu Vân, cười nói: “Thối Tuyệt không ở đây, luận thủ lực, ngươi không phải là đối thủ của bản công tử...”

“Đúng vậy, không nghĩ tới thủ lực của ngươi xuất sắc như vậy, bất quá...”

Mộ Dung chợt thấy thắt lưng đau nhói, vô ý buông tay, lập tức Lưu Vân tránh được, thoáng chốc hai người đổi chỗ.

“Bất quá, thủ lực so với lực chân dù sao vẫn còn kém một chút đi? Hắc hắc.” Lưu Vân đầu gối mạnh mẽ chen vào hai chân y, nương theo nước suối mát lạnh kịch liệt ma sát, dục vọng nóng rực lần thứ hai nổi dậy, nhiệt độ ôn hòa của nước suối lập tức biến thành trở ngại, càng làm cho hắn thêm ngứa ngáy khó nhịn.

Lưu Vân bỗng nhiên dừng động tác lại, khước miệng tà tà câu dẫn, hứng thú nhìn y, nói:

“Nếu muốn thì tự mình đến.”

“Ngươi...” Mộ Dung vừa thẹn vừa giận, bắt đắc dĩ chống đỡ không được mê hoặc, rốt cục chính mình bại trận, nâng chân lên, chủ động quần lấy thắt lưng Lưu Vân, nơi tư mật mẫn cảm toàn bộ không che chắn mở rộng trước ánh nhìn nóng bỏng của Lưu Vân, tay kéo đầu hắn sát lại, điên cuồng hôn môi.

Lưu Vân không chịu được kích thích như vậy, lập tức đem y đặt lên bờ mành liệt ra vào, một lần lại thêm một lần...

Kịch liệt quần quýt tạo ra vô số bọt nước trong suốt, đem hai người đặt vào một tầng dày sương mù, u cốc vắng vẻ chỉ còn lại thanh âm côn trùng kêu vang hòa cùng tiếng rên rỉ gọi tình...

(còn tiếp)

Bất tri bất giác, trăng đã lên cao.

Đi qua tầng tầng cây cối, cuối con đường tĩnh mịch là một tòa trúc lâu xanh biếc đứng dưới ánh trăng. Ôm trọn lâu là một hành lang uốn khúc, một chiếc cầu thang xoắn ốc phía trước lâu, từ đó nhìn lên, ánh trăng nhàn nhạt chiếu xuống lầu các, xuyên qua song thưa rơi vào gian phòng trúc.

Trên tháp thượng bằng trúc trải chăn đệm trắng là một nam tử đang ngủ say. Cánh tay cùng đôi chân thon gầy lộ ra ngoài chăn vẫn còn trông rõ hồng ngân lúc hoan ái, tóc đen như mực xõa ra trên gối.

Mộ Dung ngủ say, dung nhan không còn thái độ phong lưu tùy tiện, lại lộ ra vẻ anh khí tuấn nhã hiếm thấy.

Lông mi dài cong khê rung động, thân thể theo thói quen trở mình, nhưng lại không cảm thấy nhiệt độ cơ thể quen thuộc.

Mộ Dung hé đôi mắt ngái ngủ, tìm kiếm bóng dáng người kia.

Y ngồi dậy, xoa xoa thắt lưng đau nhức, trong lòng đem người nọ mắng chửi hơn một nghìn lần.

Nhìn không được khinh thủ khinh cước đi đến cạnh cửa, nhìn ra hồ nước dập dềnh phía xa. Quả nhiên, có một bóng người nằm ngửa trên bè trúc giữa hồ, nhìn từ xa xa, bè trúc bị bóng đêm che khuất, người nọ trông như đang nằm trên mặt nước.

Mộ Dung hạ mi mắt, nhìn vào màn đêm dưới ánh trăng bàng bạc, yên lặng thở dài.

Giữa hồ, Lưu Vân nhìn ngọc bội trong tay, ánh trăng chiếu xuống làm ngọc bội tỏa ra ánh sáng mờ mờ thần bí.

Phút chốc, phương màu đen như mực ẩn hiện một chút tịch mịch.

Giữa đêm tối sao thưa, dường như trước mắt hiện lên vài khuôn mặt khác nhau. Trong mộng lung, hẳn tựa hồ thấy Lưu Tiêu thanh nhã chấp tay mà đứng, tựa hồ thấy khuôn mặt lãnh tuấn của Liễm Hàn, tựa hồ thấy khóe mắt tựa tiểu phi tiểu của Huyền Hữu, tựa hồ thấy Thệ Thần nâng cốc, nhẹ nhàng hướng hẳn mỉm cười...

Lưu Vân khước miệng mỉm cười, tay bất giác đưa lên, như đang cầm chén rượu, nhẹ nhàng nói một tiếng: “Cạn.”

Ảo giác mờ nhạt tiêu tán, cuối cùng cái gì cũng không có.

Tiểu ý dần dần biến mất, Lưu Vân chậm rãi nhắm mắt lại, tất cả quay về hắc ám hư vô, phảng phất nghe thấy một tiếng thở dài như có như không.

Tâm tư bất giác quay trở về chín tháng trước...

54. Quyển 2 - Chương 52: Tứ Sử

Cách ngoại ô Huyền Diệu thành không xa, ẩn hiện bên trong rừng cây là một tòa phủ các sừng sững, giữa tĩnh mịch ưu nhã lộ ra vẻ mạnh mẽ hùng hồn, bằng hiệu ngự ban thiếp vàng sáng ngời rực rỡ, nơi đây chính là nơi mà đạo gần đây người người hay đàm luận lúc trà dư tửu hậu, cũng là nơi được tiếng là thần bí nhất — Vân Hi các .

Dòng suối róc rách chảy quanh một chốn thanh u – Trích Tinh đình , bên trong, hai thân ảnh một lam một tím đang đối ẩm. Lam y, thanh nhã ôn hòa, tử y: tuấn thái thần trì.

Lưu Vân hớp một ngụm rượu, cười hỏi: “Nơi này so với sơn trang, chỗ nào tốt hơn?”

Lưu Tiêu ngược mắt, cười: “Đều là vật ngoài thân, ở đâu cũng vậy cả.” Bởi vì quan trọng nhất không phải thứ này. Y lại nhìn Lưu Vân, ánh mắt nhu hòa.

“Kì thực, thỉnh thoảng lại nghĩ, liệu ta có sai không? Rõ ràng sợ nhất phiền phức, lại còn đen Hàn kéo vào vòng xoáy đó...”

Lưu Tiêu khẽ lắc đầu: “Đó là số mệnh của hần, bất luận ai cũng đều không thể thay đổi được. Người không nói, Kính vương cũng sẽ không nói? Y vốn muốn tương kế tựu kế, sau khi Hàm vương ám sát thành công sẽ vạch ra chân tướng, không chế y giành lợi ích của mình. Nếu như vậy, kết cục chẳng lẽ không phải càng hỏng bét?”

Lưu Vân cười khổ: “Chuyện này là đương nhiên... Có điều, Hàn hiện tại địa vị bất ổn, ta còn phải ở lại Huyền Diệu giúp hần, trong thời gian ngắn sợ là... Lại không được tự do rồi...”

Lưu Tiêu nhẹ nhàng nở nụ cười: “Hiện nay Thiên Tuyết đã mất, vạn sự giai hưu (mọi chuyện kết thúc), trong sơn trang sự vụ không nhiều, đợi ngày hần nhàn rỗi, lại cùng người đi khắp nơi, được chứ?”

“Nhất ngôn vi định!”

Lát sau, Lưu Tiêu nói: “...Thiệu Hồng tới rồi, không biết là chuyện gì, để ta đi xem.”

Lưu Vân gật đầu, nhìn theo bóng y. Chờ thân ảnh màu lam đi khuất, Lưu Vân biếng nhác đuổi người, nhìn lướt qua rừng cây, lười biếng nói: “Các vị, có thể bước ra.”

Như có gió thoảng qua, cành cây lay động, trong chớp mắt bốn thân ảnh thon dài đồng loạt xếp hàng ngang đứng trước mặt Lưu Vân.

Nam tử bên trái một thân xám bạc trường sam, tay cầm linh vũ phiến mỉm cười vô hại ba người bên phải quần áo đen như mực, một người mực quang hung dữ kiêu ngạo, một người đậm mạc nhìn không ra vui giận, một người hơi gầy, trên mặt mang nụ cười lạnh lẽo, hình như còn có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

Lưu Vân bình tĩnh, người này chính là người ngày ấy dẫn hần “tham quan” Kính vương phủ, Tiêu Dao thần sử, vậy những người còn lại hần là...

“Ám Dạ Tứ Sử kiến quá Ngự công tử.” Nam tử bên trái hơi mỉm cười, hướng Lưu Vân chấp tay nói, “Tại hạ ‘Nhật sử’ Diệt Diệu, bọn họ là ‘Nguyệt sử’ Túc Nguyệt, ‘Tinh sử’ Địch Trần, cùng với ‘Thần sử’ Tiêu Dao.”

Quả nhiên là vậy. Lưu Vân chấp tay, bất đắc dĩ cười: “Ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu.” Chẳng trách Lưu Tiêu không muốn gặp, Thiên Tuyết biến mất, liền thật sự “Vạn sự Giai hưu” sao?

Nam tử kiêu ngạo bên cạnh Diệt Diệu tựa hồ đối với Lưu Vân tỏ ra cực kỳ bất mãn, hừ lạnh một tiếng, liếc mắt một chút. Những người khác thì đều chấp tay theo lễ.

Diệt Diệu nhìn Túc Nguyệt, nhưng cũng không có vẻ trách cứ, trái lại Địch Trần hướng Lưu Vân nói: “Công tử thứ lỗi, Túc Nguyệt ngoại trừ ở trước mặt cung chủ, đối với ai cũng đều như vậy cả.”

Hừ, ra oai phủ đầu trước sao? Những người này sợ là vẫn tưởng ta năm đó là đồ ngốc chạy đến Thiên Tuyết cung tự chui đầu vào lưới sao...

Lưu Vân không để tâm, nhún vai: “Các vị, có chuyện gì?”

Diệt Diệu nói: “Cung chủ có lệnh, chúng ta toàn bộ nghe theo công tử dặn dò.”

Lưu Vân suất chút nữa đem ngụm rượu vừa kịp nuốt xuống phun vào mặt bọn họ, củ khoai lang nóng phỏng tay này bảo hần làm sao cầm đây?!

Thiên Tuyết cung danh tiếng lừng lẫy, một đêm liền giải tán, đến đứa trẻ ba tuổi cũng không tin. Không lẽ một đám cao thủ lại mai danh ẩn tích hồi hương làm ruộng sao...

Không xử lý tốt, lại sẽ khiến cho thù oán không dứt, bên nào cũng rầy rà...

Liễm Hàn ngược lại tốt rồi, một câu “Nghe hần dặn dò” liền buông tay không quản. Tuy rằng, lấy thân phận hiện nay của y lại cùng Thiên Tuyết cung có liên quan, dĩ nhiên là không thích hợp. Nhưng mà... Liên quan gì đến hần đâu?

Tiêu Dao vốn bất mãn Lưu Vân ‘đoạt quyền’, nhìn Lưu Vân khuôn mặt ‘kinh hãi’, ‘mừng rỡ’, haha cười lạnh: “Ngự công tử thật tài tình, từ vô danh tiểu tốt một bước thành phi long hô phong hoán vũ, cảm giác thế nào?”

Ý tứ rất rõ ràng, chỉ bằng tên tiểu bạch kiểm người dựa vào gương mặt nịnh nọt cung chủ, muốn Thiên Tuyệt xưng thần, đừng mơ!

Lưu Vân không những không giận, còn cười: “Vẫn là không có cảm giác gì. Chi bằng... Chúng ta đánh cuộc, được chứ?”

Tiêu Dao cười lạnh: “Ngự công tử lại muốn chơi trò gì?”

“Nghe nói Tiêu thần sử kỹ thuật truy tung rất tốt, có điều, so với tại hạ, liền...”

“Ha ha, công tử có ý gì?” Lần trước để hắn cứ như vậy chạy trốn, lật tung toàn bộ vương phủ vậy mà một mảnh tay áo cũng tìm không thấy, nghĩ đến liền tức giận. Sau đó biết hắn chỉ đứng ngốc tại chỗ, lại càng giận không thể phát tiết. Đường đường là “Ám dạ tứ sử”, lại bị đùa giỡn như vậy?!

“Ý tứ chính là, cá là người lần này vẫn sẽ thua trên tay ta.” Lưu Vân chậm rãi đứng dậy, chấp tay, từng chữ từng chữ nói ra, thản nhiên mỉm cười lộ ra một cổ khí thế tự nhiên.

Túc Nguyệt hai mắt vẫn đỏ, đang định rút kiếm, lại bị Dịch Trần giữ lại.

Tiêu Dao cười lạnh: “Ha ha, Ngự công tử không khỏi đánh giá tại hạ quá thấp đi! Có điều, người thua thì sẽ thế nào đây?”

“Nếu thua, mặc cho đối phương xử trí, thế nào?”

“Được, một lời đã định!”

“Quy tắc trò chơi rất đơn giản, chúng ta chơi ‘trốn tìm’, một phần tư nén nhang đầu tiên ta trốn, các hạ sử dụng thời gian một nén nhang tìm ta, trong khoảng thời gian này, nếu ta về tới đây trước, người thua nếu ta bị phát hiện, ta thua. Phạm vi xung quanh nơi này không quá 300 trượng.”

Tiêu Dao hí mắt: “Ta có thể nhường người thêm một khắc.”

Lưu Vân khẽ nhếch môi: “Không cần.”

“Ha ha, nhóc con, tới lúc thua cũng đừng sợ tè ra quần đó...”

Lưu Vân khẽ cười thành tiếng, đường hoàng ra dáng chấp tay nói: “Đa tạ ‘đại thúc’ nhắc nhở. Cố ý đem hai chữ ‘đại thúc’ nhấn mạnh.”

“...” Tiêu Dao giắt giắt khoe miệng, bước vào trong đình, nhắm mắt nói, “Có thể bắt đầu rồi.”

“Chờ chút, ba vị này có thể làm chứng, có điều, tuyệt đối không thể lên tiếng, bằng không coi như người thua.”

Ba người gật gù, ở một bên xem cuộc vui.

“Vậy, trò chơi bắt đầu...” Lời còn chưa dứt, Lưu Vân điểm nhẹ mũi chân, nhảy về tiểu đạo bên trái, vãi vốc tụy nhẹ, vẫn phát ra tiếng động.

Không cần đến một khắc, thời gian thoáng cái đã qua. Tiêu Dao mở mắt, quét mắt sang đường nhỏ bên trái, cười lạnh nhắc chân hướng về phía bên phải đuổi theo. Chợt nhìn thấy phía bên phải, có một vết chân mờ nhạt.

Tên gia hỏa giáo hoạt đó sẽ không cẩn thận lưu lại vết chân? Hay bên kia mới là cạm bẫy? Hay là...chỗ nào cũng không phải...

Tiêu Dao nheo mắt nhìn qua rừng cây xung quanh đình. Không đúng, bốn cũ sẽ không soạn lại...

Tiêu Dao trong lòng hừ lạnh, rốt cục vẫn rẽ trái đuổi theo, chỉ vài bước, đã không thấy bóng dáng.

Tuy nói là so tài truy tung, trên thực tế, đây là một trận so tài chiến thuật tâm lý, điểm này trong lòng cả năm người đều rõ cả.

Diệt Diệt khẽ lắc đầu, xòe mở vũ phiến, cười nói: “Cuối cùng vẫn thua. Hơn nữa... Mới một chút đã bị người nhìn ra nhược điểm, chà chà.”

Địch Trần thần sắc khẽ biến, mâu quang lưu chuyển: “Ngự Các chủ quả nhiên không phải chỉ có hư danh.”

Túc Nguyệt lườm một cái, hắng giọng: “Trò mèo thôi.”

“Đúng là trò mèo thật. Để ba vị chê cười rồi.” Vừa dứt lời, Lưu Vân từ trên Trích Tinh đình phi thân hạ xuống, chậm rãi đi vào trong đình.

Diệt Diệt mỉm cười mở miệng nói: “Ngự công tử...”

“Các hạ cũng muốn đánh cược sao?”

“À, không, tại hạ muốn hỏi công tử một vấn đề.”

“Nhật sử, thỉnh.”

“Nếu như, người quan trọng nhất trong lòng ngươi bỗng nhiên phản bội ngươi, ngươi hận thấu xương, ngươi sẽ làm sao trả thù người kia?”

Lưu Vân sững sờ, lời này là có ý gì... Là ám chỉ ta sao... A, thiếu chút nữa quên, Ngự Phong Sơn Trang cùng Thiên Tuyệt cung có “Thù không đợi trời chung” đây.

Thấy Lưu Vân không đáp, Diệt Diệt cười nói: “Nếu như là ta, liền đem tất cả người hấn quan tâm, không phân biệt nam nữ, tất cả đều đưa đến xương các lý đầu (kĩ viện), để hấn tận mắt nhìn bọn họ bị người tùy ý làm nhục, lại đem da thịt bọn họ từng mảng từng mảng khắc cắt đi...”

“Vẫn chưa xong đâu, đem người lòng lang dạ sói đó trước tiên bỏ đói mấy ngày đêm, lại đem thịt người kia đưa đến trước mặt hấn, xem hấn ăn hay không ăn, tham sống sợ chết hay là cam chịu chết đói... Cuối cùng chém đứt tay chân, rút lưỡi khoét mắt, để hấn muốn sống cũng không được muốn chết cũng không xong.”

Lưu Vân lặng lẽ liếc mắt nhìn gã, thấy gã khuôn mặt vẫn mỉm cười ôn hòa, dường như những lời ác độc vừa mới nói không phải từ miệng hấn nói ra. Trong lòng đột nhiên lại kích động muốn biết, rốt cục đã trải qua chuyện gì, mới có thể khiến một người tâm lý vận vẹo thành như vậy?

Một lúc lâu sau, Lưu Vân đứng dậy, đạm mạc lời nói như tan ra giữa gió sương, phiêu hốt lãnh nhiên: “Nếu là ta, liền khinh rẻ hấn, sau đó lãng quên hấn, người như vậy, không đáng để nhọc lòng.”

Diệt Diệt ánh mắt đăm chiêu. Địch Trần yên lặng, không nói câu nào. Túc Nguyệt khinh thường nhíu mày, trào phúng khẽ hừ một tiếng.

“Sao có thể?! Người...” Nghe thấy, bốn người quay đầu lại, thấy Tiêu Dao vội vã chạy tới, cười nhạt.

Địch Trần nói: “Người vừa mới bắt đầu liền thua, Ngự công tử vẫn ở trên mái đình. Bởi vì người chắc chắn cho rằng hấn sẽ không giở lại trò cũ, liền một mực đi sai đường.”

Tiêu Dao híp mắt nhìn hấn nửa ngày, cắn răng nói: “Nguyện thua cuộc! Ngự công tử thỉnh bái!”

Lưu Vân cong khóe miệng, thâm nghĩ, những người này tuy có hơi tàn nhẫn, nhưng ít ra trọng tín trọng nghĩa, chân tiểu nhân vẫn là so với ngụy quân tử khả ái hơn chút. (tuôi thề, nguyên văn là khả ái đó:v)

“Ừm... Thần sử tựa hồ khinh công tốt lắm, chi bằng như vậy đi, xin mời Thần sử bắt 100 con chim bồ câu đến.”

Tiêu Dao há hốc mồm, gã đi đâu để tìm cho hấn nhiều chim bồ câu vậy?! Ba người kia không nể nang gì cả, cười ầm lên.

55. Quyển 2 - Chương 53: Nguyện Đổ Phục Thân

“Nhiều quá sao? Vậy thì mười con, không thể ít hơn nữa.” Lưu Vân ‘tốt bụng’ nói.

“Người...được...được lắm!” Tiêu Dao hung hăng lườm hấn một cái, phất tay áo, chớp mắt liền biến mất vào rừng cây.

“Không biết Ngự công tử là có ý gì? Xin cứ nói thẳng. Dù thế nào cũng sẽ không phải vì chơi vui thôi.” Địch Trần nhìn thẳng vào mắt Lưu Vân, lạnh nhạt hỏi.

Lưu Vân bí hiểm nhìn lại gã, đùa: “Nếu ta thật sự là vì chơi vui thì sao?”

“Người thật không coi ai ra gì rồi!” Túc Nguyệt mày kiếm dựng lên, rút kiếm hướng Lưu Vân đâm tới. Nhìn khuôn mặt tươi cười thiếu đánh kìa, gã thật sự có ham muốn đập cho tơi tả. Địch Trần ngăn cản cả buổi, rốt cục không cản nổi.

Lưu Vân thoát ần thoát hiện, hai người rất nhanh nhảy ra ngoài đình, trong nháy mắt đánh nhau hơn mười chiêu.

Túc Nguyệt dốc lực, khiến Lưu Vân không thể không công nhận danh xưng Thiên hạ nhất tuyệt. Chỗ mũi kiếm lướt qua thoáng chốc trở nên hỗn loạn một mảnh, cành lá rơi rụng cộng thêm đất đá mù trời. Lưu Vân bỗng nhiên cảm giác như vừa có lốc xoáy cuốn qua. Chẳng trách những bang phái bị diệt môn ngày trước, bị xóa sổ liền không để lại tàn tích gì, hóa ra đều do sức công phá mãnh liệt này.

Dù vậy, kiếm Lưu Vân vẫn không ra khỏi vỏ, chỉ thủ thế, không tấn công. Túc Nguyệt tốc độ rất nhanh, Lưu Vân liền nhanh hơn hẳn. Nếu ngày ngày đều tiếp tục như vậy, khinh công của hắn e là lại tiến thêm một tầng. Lưu Vân có chút hoảng hốt nghĩ.

“Phệ Huyết” trong tay Túc Nguyệt một chiêu lại một chiêu ngày càng tàn nhẫn, một chiêu nhanh một chiêu mạnh, Lưu Vân né tránh ngày càng chật vật. Có mấy lần suýt ngã, bị thương rồi lại bị thương, nhưng đều là ngoài da, ngược lại hoa cỏ cây cối xung quanh chớp mắt đã biến thành phế tích.

Diệt Diệt cùng Địch Trần ở trong đình xem trận đấu, liếc mắt nhìn nhau, trong lòng sáng tỏ. Lưu Vân nhìn như đang chật vật né tránh, nhưng lúc nguy hiểm lại nhanh hơn gã một bước. Làm cho lòng người kinh sợ nhất là, Thối Tuyết còn chưa ra khỏi vỏ! Danh hào Ngự nhị trang chủ bọn họ không phải chưa từng nghe qua.

Nếu là bốn người bọn họ cùng tiến lên, không chừng sẽ đánh thắng được hắn. Nếu bàn về đơn đả độc đấu, sợ rằng cũng chỉ có Cung chủ mới có thể thắng thôi...

Trong lòng ba người đồng thời lóe lên ý nghĩ: Hắn thật sự là Ngự Lưu Vân ngày đó bị Thiên Tuyệt vây công đánh ngã xuống sơn nhai sao?

‘Phệ Huyết’ ra khỏi vỏ tất thấy máu, lâu không uống máu mũi kiếm dĩ nhiên bắt đầu kêu gào, Túc Nguyệt sát ý dần mạnh lên, trong mắt như có một tầng *** lực đỏ sẫm...

“Đợi đã!” Lưu Vân thả người nhảy một bước, né tránh thanh kiếm bất ngờ áp sát phần cổ, đúng lúc rút Thối Tuyết ra, thoát khỏi một đòn trí mạng.

“Hừ, rốt cục cũng đánh trả rồi!” Túc Nguyệt híп đôi mắt đỏ, chỉ thấy Lưu Vân mỉm cười, thủ oản xoay chuyển, trở tay đem Thối Tuyết thu hồi về bên hông.

“Không, ‘chiến lợi phẩm’ của ta đã tới.” Quay đầu lại, vừa vặn Tiêu Diêu Thần sử sắc mặt không tốt cảm về mười con chim bồ câu.

“Theo tại hạ thấy, chúng ta vẫn là đừng đánh, miễn cho Cung chủ nhà các ngươi không cao hứng.”

“Hừ, quỳ nhất gan, ngươi sợ à!”

Diệt Diệt thần sắc biến rồi lại biến, nói: “Túc Nguyệt! Không được vô lễ với Ngự công tử.”

Lưu Vân mỉm cười: “Chi bằng, chúng ta cũng đánh cược đi.”

“Đánh cược gì?”

“Cược ‘tàn nhẫn’.”

“Cược như thế nào? Túc Nguyệt đem Phệ Huyết giữ ở sau lưng, cũng không vào vỏ.

“Ta biết kiếm của các hạ không thấy máu không vào vỏ, không bằng ủy khuất một chút, để lại máu vài con chim bồ câu là được.” Lưu Vân thầm nghĩ, bồ câu ơi bồ câu, muốn trách thì trách các ngươi mệnh không tốt thôi... Các ngươi đổ máu dù sao cũng đỡ hơn là ta...

“Chúng ta mỗi người năm con, dùng phương pháp ‘tàn nhẫn’ nhất đối phó mấy con bồ câu này, cá cược như vậy, được chứ?”

“Ấu trĩ! Ngươi Lưu Vân, ngươi không phải là kiến thức nông cạn đến mức Ám dạ tứ sử tàn nhẫn đến thế nào cũng chưa từng nghe qua?!”

Lưu Vân khẽ cười: “Đồng ý thì bắt đầu thôi.”

Lời còn chưa dứt, Túc Nguyệt tiến đến chỗ Tiêu Dao, trong nháy mắt cắt đứt dây thừng cột chân chim bồ câu, chốc lát mười con xám trắng lẫn lộn vô cánh bay đi, dường như biết mình đang ngàn cân treo sợi tóc, liền liều mạng tứ tán nhưng vẫn trốn không thoát phong mang của Phệ Huyết. Thoáng chốc, hàn quang lóe lên, một con chim bồ câu xám kiến huyết phong hầu, rơi xuống đất.

Lại thấy huyết quang lóe lên, một con chim bồ câu trắng khác bị chém đứt cánh, máu tươi tung tóe, hai con đầy máu cánh đứt lia hai bên, thậm chí còn có thể thấy được gân cốt còn chưa chết hẳn, khe khẽ giật giật... Ba con... Năm con...

Một lúc sau, xác chim bồ câu chồng chất trong vũng máu, Túc Nguyệt nheo mắt, đôi mắt đỏ sậm ngày càng hưng phấn. Cười lạnh một tiếng, vung kiếm từng đường từng đường chém nát da thịt lẫn xương cốt, nội tạng. Máu đỏ chảy đầy đất, huyết nhục mơ hồ...

Túc Nguyệt đắc ý nhìn kiệt tác của mình, huyết quang trong đáy mắt dần dần rút đi, lau sạch máu trên thân kiếm, thu kiếm vào vỏ, quay đầu lại trào phúng nhìn Lưu Vân. Đã thấy hán nhàn nhàn đứng ở một bên, dưới chân là một đồng xương cốt bị hun đen, cùng một ít lông chim nằm lẫn trong đồng lá dính đầy máu, mấy khối tiêu thạch còn xèo xèo bốc hơi nóng.

Túc Nguyệt trong lòng hơi sợ hãi, làm thế nào mà cả xác cũng mất? Lẽ nào bị hán đốt thành tro rồi?

“...Những con chim kia đâu?”

“Nướng ăn rồi.”

.....

.....

Nướng ăn... Ăn...

.....

Chỗ chết người nhất chính là, Lưu Vân còn chưa đã thèm, liếm môi một cái.

Túc Nguyệt liếc mắt nhìn đồng chim bồ câu vô cùng thâm thúy của mình, chợt thấy dạ dày một trận nôn nao...

Dĩ nhiên, kỳ thực Túc Nguyệt cũng không biết, gã cả nghĩ quá rồi. Lưu Vân vất vả lắm mới ăn được món ăn dân dã, dĩ nhiên ăn càng nhiều càng vui mừng...

Diệt Diệt ba người ở một bên buồn cười, Túc Nguyệt đứng ở trước mặt Lưu Vân, nghiêng rằng không nói lời nào, bởi gã phát hiện lúc này bất luận mình nói cái gì, cũng đều ngu xuẩn.

Gã liếc xéo Lưu Vân, hất hất cằm, ra hiệu hán có thể nói điều kiện rồi.

Người này dù ở thế hạ phong, vẫn cứ kiêu căng như cũ. Điểm ấy thật giống với y, không hổ là thủ hạ của y. Lưu Vân khẽ mỉm cười: “Điều này... đối với ngươi, e là có chút khó khăn...”

Túc Nguyệt tức giận trợn mắt: “Ít nói nhảm!”

Lưu Vân nghiêm mặt nói: “Ta muốn ngươi sau này trừ phi có sự đồng ý của ta, không phải bắt đắc dĩ thì không được tùy tiện xuất kiếm.”

Bốn người xông vào.

Cái tên này chính là một tên phá hoại! Huống chi hắn kích động so với “Phệ Huyết” kiếm càng kinh khủng hơn! Hủy Vân Hi các của hắn là chuyện nhỏ, sau đó lại phiền phức, liên lụy Hàn mới là chuyện lớn. Muốn sống yên ổn, danh hào Thiên Tuyệt cung nhất định phải trở thành lịch sử...

Hàn giao bọn họ cho hắn quản giáo, đương nhiên không thể tiếp tục làm sát thủ. Vân Hi các nhỏ nhỏ của hắn cũng không thể biến thành lò sát sinh, mặt khác ba tên này đầu óc rất xảo hoạt, chỉ cần không có mệnh lệnh của Hàn, cam đoan sẽ không làm bừa. Có điều, muốn cho mấy tên gia hỏa kiêu căng tự mãn này phục tùng, phải tốn một ít công sức...

Nghe vậy, Túc Nguyệt bắt đầu một trận, nhưng vẫn không thể không cắn răng phát thệ. Lưu Vân tuy rằng tin tưởng, lại không yên tâm thân thủ so với não còn nhanh hơn của gã, dùng thiên tâm ngân ti đem thân kiếm cùng võ kiếm cột chặt, không tới thời khắc nguy nan dùng hết toàn lực làm đứt thiên tâm ngân ti thì không dùng được “Phệ Huyết”. Đương nhiên, đây đều là chuyện sau này.

“Như vậy, Tinh sử các hạ...”

Địch Trần khoát khoát tay, miệng cong lên một nụ cười hiểm thấy, nói: “Chúng ta nguyện ý nghe công tử dặn dò.”

Thông minh. Lưu Vân thỏa mãn nở nụ cười: “Tốt lắm, hiện tại có thể thương lượng dàn xếp một chút.”

56. Quyển 2 - Chương 54: Đối Tử

“...Dưới Âm Dạ tứ sử là ‘ám ảnh’, bộ phận cung chúng *** nhue nhất trong Thiên Tuyệt Cung, lần này đem một nửa điều đến Huyền Diệu, còn lại ẩn tàng khắp các nơi để tiếp ứng, thuận tiện thám thính tin tức.” Địch Trần kể lại tình hình.

Thật ra, Liễm Hàn đem Thiên Tuyệt giao cho người ngoài xử lý, bốn người mặc dù không dám hoài nghi, nhưng tất nhiên sẽ không phục, càng không thể đem tình hình nội bộ của Thiên Tuyệt báo cho hắn. Hiện tại Địch Trần lại không che giấu, thật là khiến ba người âm thầm ngạc nhiên, có điều cũng không lên tiếng phản đối. Kì thực, người trong cung đều rõ ràng, Tứ sử dưới trướng cung chủ Liễm Hàn, Nhật Nguyệt Tinh Thần, mặc dù Nhật sử đứng đầu, nhưng luận võ công để phân cao thấp, người nắm quyền thực tế là Tinh sử Địch Trần.

Liên quan đến vấn đề thu xếp cung chúng, Lưu Vân cũng không khỏi đau đầu. Bọn họ vốn là người giang hồ, không thể cùng Liễm Hàn quy thuận thành thế lực triều đình, sẽ khiến cục diện cân bằng chính trị bị phá hỏng. Thế nhưng, giải tán như vậy, càng không cam lòng.

Xem ra việc này còn phải tìm Thệ Thần thương lượng một chút.

Lưu Vân xoa xoa thái dương, nhắm mắt suy tư nửa khắc, rồi mới nói: “Chuyện này, ta cần cân nhắc chu toàn. Chờ thêm hai ngày nữa sẽ cho các người câu trả lời chắc chắn. Người tại Huyền Diệu nếu không muốn lộ thân phận, trước tiên tạm thời lấy thân phận thị vệ của Vân Hi các. Dùng thân phận này, không ai dám khó dễ các người. Những chuyện khác, tạm thời ẩn binh bất động trước đã.”

Diệt Diệu cùng Địch Trần liếc mắt nhìn nhau, gật gật đầu.

Bốn người làm việc hiệu suất cực nhanh, mới một ngày liền dàn xếp xong mọi chuyện.

Đêm xuống, gió lạnh bắt đầu thổi. Càng vào đông, người người càng lười nhác, ám tiêu mới tới của Vân Hi các, ảnh vệ vậy mà lại không hề hay biết, vẫn hết chức trách mà làm nhiệm vụ. Ai mà ngờ được, những thị vệ bình thường này bên trong lại có vài người mà người trong võ lâm nghe tiếng đã sợ mất mật: Thiên Tuyệt tử sĩ.

Ánh trăng lan tỏa hòa quyện cùng ánh đèn chưa tắt. Chấn ẩm nệm êm thật đối lập với cái lạnh lẽo ngoài trời.

“Cái gì? Người để Tinh sử Địch Trần làm tổng quản?!” Lưu Tiêu mặt biến sắc.

Vốn chính tà bất lương lập, y nể mặt Liễm Hàn, nếu là cải quá tự tân, đối với bọn họ mắt nhắm mắt mở cho qua còn chưa tính, hiện tại Lưu Vân lại cho bọn họ quyền lợi to lớn, Lưu Tiêu thực sự nhìn không được nhú mày.

Lưu Vân khẽ cười, vén tóc y lên nhẹ hôn lên cổ, thì thầm: “Ừm, yên tâm đi. Nơi này chủ yếu vẫn là người của chúng ta, Thiên Tuyệt ám ảnh tuy là sát thủ nhưng có một ưu điểm, chính là tuyệt đối phục tùng. Chỉ cần cấp trên không có mệnh lệnh liền sẽ không hành động. Ám Dạ tứ sử mặc dù Diệt Diệu đứng đầu, nhưng khó đối phó nhất lại là Dịch Trần, người này tâm tư kín đáo, thâm tàng bất lộ, nhưng lại có tài. Ngược lại chúng ta đang thiếu một tổng quản, để hấn ở trong tầm mắt chúng ta vẫn hơn, đúng không?”

Lưu Tiêu suy nghĩ một lúc, chậm rãi gật đầu, thở dài: “Chỉ hy vọng như thế... Đúng rồi, người đã từng nghe qua tiếng tăm của ‘Vô song bảo’ không?”

Lưu Vân nhẹ lắc đầu, đôi môi vô tình cố ý lướt qua cổ y, trong lòng bất đắc dĩ than nhẹ, y rốt cục còn muốn đàm luận bao lâu....

Lưu Tiêu đẩy đẩy Lưu Vân đang quán lấy mình, người nọ trái lại càng quán chặt hơn, đành mặc kệ hấn.

Quay người lại, nói: “Thiệu Hồng nói cũng không rõ ràng, chỉ nói họ gần đây ở Giang Nam im ắng giải quyết mấy trận họa loạn, làm không ít chuyện tốt. Ngoài ra, nghe nói bảo chủ họ Trác, còn lại cũng không phải ngoại đạo, thật sự rất thần bí. Hơn nữa, tựa hồ chưa ai nhìn thấy Trác bảo chủ này sử dụng công phu thực sự, người nói, hấn rốt cục là thâm tàng bất lộ, hay là thể lực sau lưng mạnh đến mức căn bản không cần đến võ công đây... Có dịp, ta muốn gặp hấn một lần.”

“...” Lưu Vân mất phương hơi nhú lại, từ sau lưng ôm lấy eo y, miệng đầy vị chua: “Tiêu, đây là lần đầu tiên người đối với một người có hứng thú như vậy...” Cái tên Trác gì gì đó, nhất định hấn phải gặp một lần!

Hôm vai truyền đến giọng nói buồn bực của Lưu Vân, Lưu Tiêu ngẩng ra, lập tức giãn lông mày cười: “Người nghĩ đi đâu vậy, ta chỉ là...”

“Ta biết.” Lưu Vân bỗng nhiên ngừng đầu, nụ cười quen thuộc khiến mi mắt Lưu Tiêu giật lên một cái.

“Tiêu, người ngày mai phải về Ngự Phong sơn trang đúng không?”

“Ừ... Đã lâu không về, có một số việc cần phải xử lý... Sao vậy?”

“Ừm... Hiện tại chúng ta nên làm một số chuyện đi, hắc hắc...”

“Hả a a ——”

Phất tay một cái, nến tắt. Phù dung trường nhẹ rơi xuống, trong phòng chỉ còn một mảnh tối tăm kiểu diêm.

Bên ngoài, ánh trăng nồng đượm, trường dạ vị ương...

Hôm sau.

Lưu Tiêu trở về Ngự Phong sơn trang, Lưu Vân đến Túy Dật Lâu tìm Thệ Thần không gặp, hấn lấy làm kinh ngạc.

Thệ Thần “vô xử bất tại”, khiến Lưu Vân có loại ảo giác lúc nào cũng có y bên cạnh, nay không thấy y càng khiến Lưu Vân đột nhiên cảm thấy không quen. Bất quá, cũng may chiều hôm đó, y trở về.

Nắng chiều rực rỡ chiếu xuống hiên, bên trên là thanh y nam tử ngược sáng mà đứng, bóng lưng cao thẳng dưới ánh nắng mùa đông lộ ra mấy phần nhàn tản, lại bớt đi mấy phần khôn khéo.

Vài hũ rượu ngã từ nóc nhà, loảng xoảng lăn xuống dưới. Chỉ chút nữa là rớt xuống đất vỡ tan, lại thấy tay áo tím tung bay, chân nhẹ di chuyển, bầu rượu trên không trung lộn một vòng, bị người áo xanh vũng vàng tiếp được.

“Người đó, mỗi lần tới đều thích lên đó, sợ người khác không biết người khinh công cao siêu à?” Lưu Vân mặc dù miệng lầu bầu, nhưng vẫn ngồi xuống, mở nắp bình rượu, rót ra chén: “Sao lại có mùi vị hoa đào?”

“Người thấy sao? Đây là đào hoa nương, mùi vị giống hoa đào, rất say lòng người.” Cuối cùng, lại nhắc nhở “Người cũng đừng uống nhiều quá, say đó.”

Thệ Thần cười, con người đen nhánh lập tức sáng lấp lánh.

Lưu Vân phát hiện, y mỗi lần nhắc tới rượu, đôi mắt đều trở nên rất sáng. Không giống ánh sáng giả hoạt lúc tính toán, mà là một loại ánh sáng vui vẻ động lòng người, rất thoải mái. Ôi, hai huynh đệ này, một yêu rượu, một yêu mã, thực sự là...

“Người còn chưa nói vì sao thích ở trên mái nhà đó, giả trang sao?” Lưu Vân ánh mắt mang ý cười nhìn y, người bên cạnh nghe vậy khoe miệng hơi hơi cong lên.

” Vân Hi các nơi này là nơi cao nhất, đứng ở đây nhìn ra xa, mới thấy được vẻ đẹp của cả phủ đệ mà không bị che mất tầm nhìn.”

Lưu Vân dường như ngộ ra, gật gù, lại cười nói: “Nhưng chỗ cao lạnh lẽo vô cùng, chỉ vì muốn xem mỹ cảnh mà đưa chính mình vào một vị trí cô tịch, đáng sao?”

Thệ Thần nhìn Lưu Vân, ánh nhìn dường như muốn tiến vào đáy mắt hắn, tự tiểu phi tiểu: “Không trả giá làm sao có được thứ mình muốn đây? Huống hồ...” Thệ Thần liếc mắt, đột nhiên chuyển đề tài, “Huống hồ, còn có người ở đây cùng ta uống rượu, sao lại cô tịch?”

Lưu Vân nhất thời sửng sốt, lòng hình như có gì đó lướt qua, thanh âm mềm mại từ tính như có như không, nhưng đánh vào lòng hắn, khơi lên ngàn con sóng. Hắn như là nghe được gì đó, mà đầu óc lại trống rỗng, trước mắt chỉ thấy môi hồng răng trắng của người kia.

Chợt phát hiện, người kia ngoại trừ đôi mắt rất sáng, lại như rượu say, tuy rằng rất nhỏ, nhưng chỉ cần lưu tâm là thấy được. Yên lặng mỉm cười, ánh mắt sâu thẳm ẩn chứa rất nhiều điều.

Có kiểu người, khi ở bên cạnh hắn, không cần nói chuyện, chỉ đơn giản là ở bên cạnh, cũng sẽ cảm thấy rất thoải mái rất thỏa mãn lại có kiểu người, ở bên cạnh phải không ngừng tìm lời mà nói, cảm giác như sống một ngày bằng một năm. Rõ ràng, Thệ thuộc kiểu người đầu tiên. Ôi, cái tên này kỳ thực có thể khiến nữ hài tử si mê...

Lưu Vân cười thâm sắc đầu, mình lại đang nghĩ lung tung cái gì...

“Sao vậy?” Thệ Thần thấy Lưu Vân lúc thì ngẩn người, lúc lại nở nụ cười, mỉm cười hỏi.

“A, không có gì. Đứng rồi, chuyện ‘Ám dạ tứ sử’, người có biết?”

Thấy y gật đầu, Lưu Vân đem sự tình đại thể nói một lần.

Thệ Thần ừ một tiếng: “Ý người thế nào, không ngại nói ra một chút.”

“À...” Lưu Vân nghiêng đầu suy nghĩ chốc lát, mới nói, “Là thế này... Sát thủ dĩ nhiên không thể làm tiếp, ta nghĩ để bọn họ thành lập một ‘công ty bảo an’...”

.....

Những ngày đông, mặt trời lặn rất sớm, tà dương dần tan biến trong thỉnh không, chỉ để lại dư âm nhàn nhạt. Rượu cũng đã hết, chỉ còn dư lại vài vò, cầm trên tay Lưu Vân.

Lưu Vân đã say mấy phần, lão đảo ngã xuống cùng Thệ Thần lưng tựa lưng ngồi trên mái hiên, phát tay đem rượu quảng cho y. Không đổ giọt nào.

“...Người đúng là khiến ta mở mang tầm mắt, biện pháp này ngược lại lại rất khả thi.” Nghe Lưu Vân giải thích xong, Thệ Thần tự đáy lòng cười nói. Chính mình uống một ngụm, lại quảng trả lại Lưu Vân, cũng không rơi ra một giọt.

“Người không cảm thấy kì quái sao? Ta từ đâu mà biết điều này?” Lưu Vân hơi nghi hoặc, cái tên này... Năng lực tiếp nhận cũng quá mạnh mẽ đi.

Thệ Thần nói: “Kì quái chứ, có điều, người không nói, ta không hỏi.”

Lưu Vân cười ha ha, trong lòng tích tụ dần tan, không do dự nữa, đem chuyện chính mình mượn xác hoàn hồn, dăm ba câu nói sạch sành sanh.

Lại thấy Thệ Thần bình thản cười: “Ta đã sớm biết.”

“Cái gì? Sao...” Lưu Vân nhú mày, liếc nhìn y. Sao không nói sớm! Thật là...

Nhưng trong lòng, không khỏi cảm thấy an ổn.

Thệ Thần ý vị thâm trường cười nói: “Ta chờ người khi cảm thấy thích hợp, chính miệng nói với ta. Ta đã nói rồi, người không nói, ta sẽ không hỏi.”

“Ha ha! Khá lắm, ‘người không nói, ta không hỏi’! Được!”

“Làm sao đây, rượu hết rồi.”

“...” Lưu Vân cười gượng hai tiếng, lại nói: “Chúng ta đánh cuộc đi?”

“Đánh cuộc gì?”

“Chúng ta so tài, người thua xuống lấy rượu, thế nào?”

“Được, tại hạ phụng bồi đáo để!”

.....

Hôm sau, lúc Thuận Tử đến truyền lời, tìm hơn một nửa ‘Vân Hi các’, cuối cùng cũng tìm thấy hai đại nam nhân loạn không hình tượng giữa đồng hồ rượu, ngã chổng vó nằm trên mái nhà, mặc gió thổi cả đêm.

Đến cuối cùng ai thua, ai thắng? Chỉ có hai người bọn họ biết được...

57. Quyển 2 - Chương 55: Ngã Bài

Giọt sương óng ánh ngưng đọng trên cành cây khô, kết thành một tầng trắng bạc. Thỉnh không lạnh lẽo thỉnh linh đổ xuống những bông tuyết nhỏ, đọng trên tường đỏ ngói xanh thành tầng tầng trong suốt.

Huy vũ thần khí long ngâm hồ tiểu, Nguyệt Phách, chém vào khoảng không, lãnh khí kết thành một vòng xoáy, người nọ thi triển nội lực, thân kiếm mơ hồ được bao bọc bởi một tầng ngân hàn âm mang, bông tuyết rơi xuống Nguyệt Phách dần dần ngưng tụ thành băng sương.

Dưới ngân quang trắng bạc là một nam tử hắc y — cảm ti huyền hắc trường bào bao bọc lấy thân thể mạnh mẽ thon dài, đan xen cùng ánh bạc, phiêu di như quỷ mị, thoát ẩn thoát hiện đến mức khiến mắt người không theo kịp, rồi lại khiến người không dời mắt nổi.

(Sa: Mấy cái chiêu thức võ công này là cái qq gì vậy??? chứ thề Sau bộ này tuổi không edit cổ trang giang hồ nữa!)

Chợt, long ngâm ngưng lại. Nam tử đứng lặng như tùng, bóng lưng anh tuấn vững như bàn thạch, tóc đen như mực trong gió xỏa tung, tay áo huyền hắc bay bay giữa trời tuyết.

Trong điện, thị vệ đã sớm tránh thật xa, từ lúc bọn họ lần đầu tiên nhìn thấy vị Liễm Điện hạ này luyện kiếm, cả người từ trong ra ngoài như bị sét đánh. Ai da, này gọi là một cảnh giới mới! Nhân gia kiếm vũ trông như một bức họa ưu mỹ, nhìn lại bản thân mình, thật giống như vung dao thái rau!

Thuận Tử liếc mắt nhìn tiểu ý ngang nhiên của tuấn mỹ công tử, lại nhìn chủ nhân hoàn toàn chú tâm đến quên mình, nơm nớp lo sợ nuốt ngụm nước miếng, do dự không biết có nên thông báo hay không. Nhưng hai chân cậu như nhũn ra, chỉ lo tới gần thêm một bước, phong mang không có mất lại tâm tình không tốt hướng mình bắt chuyện. Chủ nhân lãnh khốc bất định này so với vạn tuế gia còn khó phục vụ hơn mà!

Lưu Vân cười vỗ vỗ vai cậu, thủ thế ra hiệu cậu im lặng.

Thuận Tử như nhặt được đại xá, gật gật đầu, đang một phen cảm động đến sắp rơi nước mắt, chợt thấy hoa mắt, Tử y từ trong lầu hướng về phía người kia tung bay.

Lại còn có người to gan không biết sống chết dám lại gần?! Cảm giác được phía sau có người, Liễm Hàn nheo mắt, miệng nhếch lên thành một nụ cười châm chọc —— ngu xuẩn không biết tự lượng sức mình!

Trong nháy mắt, nghiêng người vút lên không, phản thủ vung lên Nguyệt Phách, trong chớp mắt nhìn thấy một khuôn mặt đang mỉm cười, lập tức mạnh mẽ dừng lại thể tiến công.

Liễm Hàn thở hắt một hơi, mạnh mẽ áp xuống nội tức cuộn cuộn, như không có chuyện gì xảy ra thu kiếm, nhú mày liếc Lưu Vân, nhưng vẫn đứng yên đó. Sát khí ác liệt vừa nãy đã biến mất tăm.

Lưu Vân khoanh tay nở nụ cười xấu xa nhìn y, vừa định trêu chọc vài câu, lại nghe Liễm Hàn thốt ra một câu: “Với trình độ hiện tại cùng với tính nết lười biếng của ngươi, luyện mười năm nữa, chưa chắc có thể vượt qua ta.” Dứt lời, phát tay áo tiến vào điện.

Trúng tim đen rồi!

Ta.... Kháo!

Lưu Vân khoe miệng giật giật, bước theo.

Vốn là Liễm Hàn đã được phong vương, không thể ở trong cung lâu, nhưng bởi vì hoàng thượng lấy việc muốn cùng nhi tử đã lâu không gặp ở lâu một chút làm lý do, Liễm Hàn tiếp tục ở lại Huy Nguyệt Điện, sau này mới dời đi. Hoàng thượng yêu thương không một chút che giấu, khiến một đồng người vội vã chạy đến nịnh nọt.

“Nơi này sao đến nửa người hầu cũng không có? Lò sưởi cũng không có cái nào, người không lạnh sao?” Trong phòng cùng bên ngoài cũng không có gì khác biệt lắm.

“Không cảm thấy. Là ta bảo hần phải cách xa ra, đỡ phải lúc ẩn lúc hiện chọc người phiền lòng. Người lạnh sao, để ta gọi người.” Liễm Hàn cời ngoại bào, ngồi xuống. Có lẽ là do vừa luyện kiếm, trên trán sinh ra một tầng mồ hôi mỏng.

“Thôi không cần.” Lưu Vân tiện tay rót hai chén rượu, chợt nhớ tới người này không uống được, lại đổi thành chén trà.

“Người cũng nhàn nhã quá, đem thủ hạ của mình ném cho ta, một mình ở đây tiêu dao khoái hoạt!”

Liễm Hàn nghe vậy, thái độ nghiêm túc nói: “Người nếu không muốn, vậy liền thôi, giao cho Diệt Diệu Dịch Trần bọn họ xử lý cũng được.”

Lần này đến phiên Lưu Vân ghen hờn: “Ặc.... Cũng không phải....”

Liễm Hàn khó hiểu nhú mày: “Là ý gì?”

“...Quên đi, ta đồng ý là được.”

Liễm Hàn lúc này mới giãn lông mày, cười cười, đột nhiên hỏi: “Người có mệt không?”

Hả? Lưu Vân còn đang chú tâm đến nụ cười hiểm thấy kia, theo bản năng lắc đầu.

“Vậy thì tốt quá, theo ta đi luyện kiếm.”

Nhìn hai nam nhân đang múa kiếm cách đó không xa, Thuận Tử tiếp tục lau mồ hôi, vẫn là không dám tiến lên. Lén lút liếc mắt nhìn thái tử điện hạ phía sau không rõ hỉ giận, lại đổi tay khác lau mồ hôi, đang giữa mùa đông, sao mồ hôi chảy nhiều quá?

“Không cần thông báo.” Huyền Dục phẩy phẩy tay, đi thẳng vào.

Nước chảy róc rách, gió mát thanh tuyền, bông tuyết phiêu phiêu bay tán loạn, hai bóng người một đen một tím người tới ta đi, trông như một bức tranh thần tiên quyền rũ rất sống động.

Huyền Dục đứng dưới tàng cây, híp đôi mắt sâu thẳm u tối, hai tay chấp sau lưng nắm lại thành quyền.

Liễm Hàn từ lâu phát hiện có người tiếp cận, nhưng cũng không quan tâm tới, vẫn như trước nhìn Lưu Vân.

Ngược lại, Lưu Vân xoay người đáp xuống đất, thu kiếm, hướng Huyền Dục chấp tay: “Thảo dân kiến quá thái tử điện hạ.”

Huyền Dục bái lễ, đến gần một bước, thấp giọng: “Ngươi và ta, hà tất phải xa lạ như vậy.”

Lưu Vân lãnh đạm nở nụ cười, lui một bước: “Bây giờ không giống ngày xưa nữa.”

Khoảng cách vẫn là không thể phá vỡ, ngày trước cho dù trong lòng hiểu rõ cũng có thể ra vẻ không biết, hiện tại, tư cách lập trường dĩ nhiên không giống, thậm chí còn là địch không phải bạn, thì làm sao lại có thể giống như trước, hết mình phóng ngựa?

Huyền Dục nụ cười cứng đờ, rất nhanh khôi phục, nhẹ giọng nói: “Chúng ta không còn là bằng hữu nữa sao?”

Không chờ Lưu Vân mở miệng, Liễm Hàn đột nhiên nói: “Thái tử điện hạ, có việc?”

Biết phụ hoàng đặc biệt cho phép y không cần giữ lễ tiết, Huyền Dục hơi mỉm cười: “Không có chuyện gì thì không thể tới thăm viếng hoàng đệ sao?”

Liễm Hàn cười một tiếng, nói: “Vậy bây giờ ngươi đã gặp được rồi.” Nghĩa bóng rất rõ ràng —— còn không mau cút đi?!

Huyền Dục bất vi sở động: “Đây sao gọi là thăm viếng, phải gọi là thuật lại mới phải.”

Lưu Vân bỗng nhiên có chút đau đầu, hai gia hỏa này đúng thật là huynh đệ —— tùy hứng như nhau.

Liễm Hàn nhú mày liếc nhìn Huyền Dục, cuối cùng không nói gì, cầm kiếm tiến vào trong đình.

Đình tên gọi là “Lạc Liêm”, tên gọi này là vì có dòng suối từ dưới vách núi chảy xuống, dọc theo mái hiên rơi xuống như màn mưa. Mùa hạ nắng nóng, cuối năm mùa đông sí viêm thạch tập trung ở đầu nguồn, nước chảy qua biến thành ôn tuyền, lại có thể làm ấm người. Loại nhà xa xỉ này cũng chỉ có một số ít nhà quyền quý sở hữu.

Rượu và thức ăn đều mang lên, sắc hương vị nồng, Liễm Hàn nghe Lưu Vân cùng Huyền Dục trò chuyện lan man, cảm thấy rất vô vị, con người thăm thăm dừng ở màn nước, nhưng không có ý định rời đi.

Huyền Dục liếc mắt nhìn chén rượu trước mặt y vẫn chưa hề được đụng tới, híp mắt cười: “Hoàng đệ không uống rượu sao?”

Liễm Hàn mặt không đổi sắc quay đầu, nói: “Ta không uống rượu.”

“Vậy thì thật tiếc, đây là cống phẩm, rượu phụ hoàng thích nhất đều đưa đến cho ngươi đó.”

Liễm Hàn lạnh nhạt nói: “Đó là hân muốn cho, không phải ta muốn.”

“Đúng vậy nhỉ,” Huyền Dục ánh mắt lóe lên, “Đáng tiếc hoàng đệ không thông thạo về rượu... Rượu thứ đồ này, phải có nhân tài mới có thể phẩm ra hương vị thực sự, ngươi thấy đúng không?”

“Ngươi rốt cục muốn nói gì?”

Huyền Dục chuyển đề tài, đột nhiên nói: “Lạc Liêm đình chỗ này thật đẹp, chẳng trách phụ hoàng thích nhất là Huy Nguyệt điện, bây giờ lại cho hoàng đệ người ở lại đây.”

Liễm Hàn nhú mày: “Hoàn hảo.”

Là lo lắng “địa vị” bị Hàn đoạt sao...

Mắt phượng *** quang lưu chuyển, Lưu Vân khẽ chớp mắt, uống một ngụm rượu, nói: “Điện hạ cũng đừng vòng vo, có chuyện xin cứ nói thẳng.”

“Ha ha, vậy cũng tốt. Thân thể hoàng đệ mọi người đều ngầm hiểu, ‘sự việc kia’ ai đứng sau khống chế, ai cũng đều rõ ràng. Kính hoàng thúc đã chuẩn bị nhiều năm, chắc chắn sẽ không dừng tay như vậy. Bốn cung đến đây để nhắc nhở hoàng đệ ngươi, đừng để bị lợi dụng mới tốt.”

Liễm Hàn liếc y, hừ lạnh: “Ta tất nhiên biết, không cần thái tử điện hạ nhọc lòng. Ngoài ra, ta chưa từng nghĩ tới muốn cùng ngươi tranh đoạt ngôi vị, hơn nữa vị kia phụ hoàng của ngươi không thể nào tốt với ta đến mức, cả ngôi vị hoàng đế cũng truyền cho ta.”

Huyền Dục khẽ mỉm cười: “Hoàng đệ sao lại nói vậy, ‘phụ hoàng vị kia’ cũng là phụ hoàng ngươi mà.”

Liễm Hàn trở lại trầm mặc, ánh mắt nhìn sang hướng khác.

Huyền Dục lại nói: “Như vậy, sau này, nếu bốn cung cùng Kính hoàng thúc có chỗ bất đồng, ý tứ của hoàng đệ là...”

“Chỉ cần không đụng đến ta, tất nhiên hai bên không giúp bên nào, thái tử điện hạ còn có việc gì nữa không?” Thái độ không kiên nhẫn đã rất rõ ràng.

Huyền Dục cũng không tức giận, hàn huyên vài câu liền cáo từ. Đôi mắt đen không chớp hướng về Lưu Vân: “Có thể tiễn ta một đoạn không?”

Lưu Vân sững sờ, nhưng vẫn gật đầu.

58. Quyển 2 - Chương 56: Nam Tuần

Ra khỏi đình không lâu, liền thấy thượng đẳng tùy tùng của Huyền Dục đang chờ đợi, chính là người ngày trước bị Dục để giáng chức: Mạc Nguyệt.

“Điện hạ...”

Huyền Dục nhíu mày liếc hắt một cái, lạnh lùng.

Mạc Nguyệt biết y còn để bụng chuyện ‘sự kiện ám sát’ lần trước hẳn đem kế hoạch ‘đánh tráo’ lừa y nên một mực bày bố hẳn về cung thái tử làm việc. Mạc Nguyệt trong lòng âm thầm kêu khổ, mồ hôi lạnh chảy đầy đất.

“Bốn cung cùng Ngự công tử tâm sự, các người lui xuống hết đi.”

“Dạ.”

“Điện hạ muốn cùng thảo dân tán gẫu cái gì?” Lưu Vân hiếm khi đằng hoàng trịnh trọng, lại làm cho đôi mắt sâu thẳm của Huyền Dục lộ ra mấy phần hờn giận.

“Ngự Lưu Vân! Người nhất định phải cùng ta nói chuyện như vậy?!”

Không tự xưng “bốn cung”, ngữ khí bình đẳng ít nhiều khiến Lưu Vân trong lòng thoải mái hơn một chút, không khỏi nhẹ giọng nói: “Người rốt cục muốn thế nào?”

Thấy Lưu Vân mềm mỏng, Huyền Dục khẽ thở dài, nói: “Người đang giận chuyện ta che giấu thân phận?”

Lưu Vân không để bụng, cười cười: “Không, dù gì ta cũng lừa người.” Huống hồ, người và ta đã sớm biết thân phận đối phương, không phải sao...

“Tốt, coi như hòa nhau. Chúng ta vẫn cứ giống như trước, được không?” Huyền Dục khoé mắt cong cong, trong con người ý cười như tuyết sáng lấp lánh.

Lưu Vân nhìn vào đôi mắt y một lúc lâu, khẽ lắc đầu: “Người và ta uống rượu đua ngựa, ta tự nhiên phụng bồi. Nếu là chuyện khác... Ta không có hứng thú tiếp tay, không giúp được người rồi.”

“Vậy người nguyện ý giúp hẳn?!” Lời vừa ra khỏi miệng, cả hai đều ngắc ngẫn cả người.

Huyền Dục chớp chớp mắt, ngữ khí yếu ớt: “Ta không phủ nhận rằng ta hy vọng người giúp ta, chúng ta có cùng kẻ địch, giúp ta cũng là giúp hẳn. Người không cho rằng Kính hoàng thúc sẽ không tiếp tục đối phó Liễm hoàng đệ chứ?”

Lưu Vân lặng lẽ hạ mi, trong lòng bỗng nhiên không vui. Bất kể là ai nghe phân tích lợi ích một cách trần trụi như vậy, đều sẽ có cảm giác khó chịu...

Lát sau, lạnh nhạt nói: “Cái này tất nhiên ta biết. Có điều, ta chỉ đơn thuần không muốn bị người lợi dụng thôi.”

Huyền Dục nhếch môi, đôi mắt sáng nhìn hẳn, ở sau lưng nơi Lưu Vân không nhìn thấy, bàn tay nắm chặt một lúc lâu, thấp giọng: “Trong lòng người, ta chỉ vì lợi dụng mới tiếp cận người, đúng không?”

Lưu Vân hầu kết khê giật giật, dường như muốn nói cái gì, nhưng rốt cục vẫn trầm mặc.

“...Được....Được...” Huyền Dục cuối cùng nhìn hẩn chút nữa, cắn răng rời đi. Người bất nhân, ta còn có nghĩa làm gì?

Lưu Vân thần sắc phức tạp nhìn bóng lưng y, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Ngửa đầu nhìn trời, mù mịt bao phủ, như một nhà tù to lớn, vĩnh viễn trốn không ra, tránh không khỏi.

Chính mình quả nhiên thay đổi rồi, hiện tại lại có chút không hiểu, bản thân rốt cục là muốn làm, hay là cho rằng mình muốn làm?

Đã từng ước ao làm mây trôi giữa bầu trời, lại vẫn không thoát được bầu trời ràng buộc thế nhưng, đã quyết tâm sống vì bản thân, hiện tại bản thân muốn thế nào...

Vì sao lúc này lại không rõ? Là vì người trong cuộc u mê, người ngoài cuộc sáng suốt sao...

Có thể, thời điểm hết thấy mọi chuyện đều có đáp án, bản thân mới có thể tìm được tự do thật sự....

“Sao, hối hận rồi?” Phía sau bỗng nhiên truyền đến thanh âm của Liễm Hàn.

Lưu Vân hoàn hồn, cau mày nói: “Nói bậy cái gì đó! Vào nhà thôi, người không muốn biết những thủ hạ dưới tay mình được an bài ra sao sao?”

Liễm Hàn mím mím môi, không nói một lời, bước theo.

...

Hai ngày sau, Lưu Vân đang ở Vân Hi Các cùng Thệ Thần chơi cờ, lại bị một đạo thánh chỉ triệu tiến cung.

Bên trong ngự thư phòng, nam tử tuần tú một thân long bào đang ngồi trên long ỷ. Đôi mắt uy nghiêm lộ ra ý cười ôn hòa, bên trái là hai hoàng tử. Liễm Hàn vẫn như cũ không vui không giận đứng một bên, chỉ là từ lúc Lưu Vân tiến vào, ánh mắt liền chưa từng rời khỏi hẩn.

Huyền Dục lại là thần tình tự tiếu phi tiếu, dường như sự việc ngày ấy chưa bao giờ xảy ra.

Bên phải, là thừa tướng Lăng Thương, cùng Ngự Bắc tướng quân.

Không chờ Lưu Vân suy nghĩ, Huyền Dục mở miệng nói: “Trẫm hôm nay gọi các người đến, là có sự kiện muốn thương lượng. Chư vị ái khanh đều nhớ chuyện ‘Nam tuần’ cuối tháng chứ?”

“Nam tuần”? Lưu Vân thầm phỏng đoán. Đây là chuyện “giang hồ thảo mãn” gì đây? Không khỏi âm thầm nhú mày, mơ hồ cảm thấy bản thân lại dính vào phiền toái...

“Vốn dĩ trẫm dự định tự mình đi tuần, có điều...” Huyền Dục hướng về Liễm Hàn cùng Lưu Vân liếc nhìn một chút, trong đó ý tứ không cần nhiều lời, “Gần đây sự vụ bận rộn, thực sự không thu xếp được, vậy nên, trẫm quyết định mời người làm ‘Thứ Sử’, vì phục xuất tuần. Người được chọn lựa...”

Huyền Dục chậm rãi đảo mắt qua mọi người trên điện, nói: “Là nhị hoàng tử.”

Mọi người sững sờ, ngày sau đó lại là kinh hãi.

Tại Huyền quốc, Thứ Sử tuần tra tuyệt đối là một việc lớn, gần như có quyền chương quản quan viên địa phương, ở một góc độ nào đó, là cơ hội tuyệt hảo để tạo dựng uy tín cùng bồi dưỡng thế lực. Dực đế vậy mà đem việc này giao cho Hàm vương không quyền không thế, động tác này ngụ ý như thế nào, cũng đủ để dậy lên một làn sóng ngầm...

“Ta có một điều kiện.” Liễm Hàn nhìn thẳng Dực đế, vẻ mặt không chút vui mừng.

“Cứ nói.” Huyền Dục khê mỉm cười, lần đầu thấy có người nhận chuyện tốt như vậy còn ra điều kiện.

“Ta muốn Lưu Vân đi cùng ta.”

Huyền Dục ản ý nhìn Lưu Vân một chút, thấy hẩn không có ý kiến, mỉm cười gật đầu.

Cái gật đầu này trong mắt mỗi người, lại là một tầng ý tứ khác.

Lưu Vân chỉ cảm thấy xấu hổ, cảm giác này quả thực giống như là đang nhìn... con dâu, à không, con rể...

Huyền Dục ngược mắt, dư quang đảo qua Lưu Vân.

“Khoan đã!” Huyền Dục tiến lên một bước, “Phụ hoàng, nhi thần cũng nguyện đi cùng.”

“Hửm? Người cũng muốn đi?” Huyền Dục nhú mày nhìn y. Đứa con trai này của hắn tuy rằng háo thắng thích tranh đoạt, nhưng từ lúc nào lại biểu hiện rõ ràng như vậy?

“Vi thần cũng cho rằng nên để thái tử diện hạ đi lần này để thể sát dân tình.” Người vẫn đứng ngoài cuộc – Lăng Thương hiềm khi mở miệng nói. Huyền Dục cũng không khỏi bất ngờ.

Huyền Dục đắm chiêu gậy đầu: “Nếu Lăng tướng đã nói vậy, vậy cũng tốt, các người ba người cùng đi. Nhớ kỹ, đừng quá phô trương.”

“Nhi thần lĩnh chỉ.”

“Lăng tướng lưu lại, những người khác đều lui ra.”

Chờ mọi người rời khỏi đại điện, Lăng Thương mới nói: “Hoàng thượng...”

Huyền Dục phát phát tay, cảm khái hai tiếng: “Trẫm biết người muốn nói gì, không phải là trẫm bất công, chính là bởi vì trẫm muốn công bằng, mới có chuyện hôm nay.”

Lăng Thương đôi mắt khẽ động: “Cho tới nay, hoàng trữ chỉ có một, không có bất ngờ, cũng không có thành tựu, hoàng thượng là muốn cho Hàm vương một cơ hội, hay là... muốn cho thái tử một cơ hội?”

Huyền Dục híp mắt nhìn hắn, im lặng không nói.

Ở bên này, Lưu Vân cùng Liễm Hàn một đường trở về Vân Hi Các.

Từng đạo hành lang uốn khúc giữa các đình đài, khiến hai người bên trong dường như đang ở trong tranh vẽ.

“Lần này Nam tuần, cho dù có làm tốt đi nữa, vẫn là một đồng rắc rối, người sao lại gấp gáp ôm đồm như vậy?” Lưu Vân khoanh tay trước ngực, cau mày nói. Nghĩ đến sự việc khó hiểu hôm nay trên điện, trong lòng không khỏi tức sôi ruột.

Liễm hàn nhú mày: “Người không thích? Không phải người không thích ở Huyền Diệu thành sao?” Ngược lại y cũng không thích cả ngày ở trong cung, khó khăn lắm mới có một cơ hội, sao lại không muốn? Hơn nữa, tốt nhất là vĩnh viễn không quay lại.

Nguyên lai, hắn nhìn ra rồi...

“Ta đương nhiên không muốn ở lại Huyền Diệu, thế nhưng... Người không cảm thấy sự coi trọng hoàng thượng đối với người đã vượt quá một Vương gia không có thực quyền nên có sao? Có điều, nói đi cũng phải nói lại, có khi trải qua Nam tuần lần này, Hàn, có thay đổi được cục diện hiện tại không có thực quyền hay không cũng khó nói, sau đó y cũng có thể công thành lui thân, có thể đi khắp nơi, không cần vùi ở một chỗ...”

Đột nhiên nhớ lại ánh mắt Huyền Dục lúc này, Lưu Vân lo lắng: “Đoạn đường này, e là...”

Nếu có thể, hắn thật sự không muốn đối địch cùng Huyền Dục.

Lúc hai người đến “Trích Tinh đình”, ngoại trừ Thệ Thần chờ ở nơi đó, còn có một người khác lâu ngày không gặp.

59. Quyển 2 - Chương 57: Hợp Tác

Một bộ ngân tuyết trường sam, một thanh bạch ngọc chiết phiến, một đôi mắt hoa đào tựa tiểu phi tiểu, một thái độ phong lưu đùa bỡn, không phải Mộ Dung đại công tử thì là ai?

Kinh hỉ qua đi, đáy lòng lại có chút thất vọng. Nếu từ trước đã là quan hệ hợp tác, hiện nay coi là gì chứ?

Lưu Vân phong đạm vân thanh cười nói: “Mộ Dung công tử đại giá quang lâm, không biết có gì chỉ giáo?”

Lưu Vân thấy Mộ Dung Linh ý cười hơi cứng lại, thoáng nhìn Liễm Hàn bên cạnh hắn, ánh mắt lóe lên.

“Không trách Vân huynh muộn như vậy mới về, nguyên lai có mỹ nhân tiếp đón, vui đến quên cả trời đất nhỉ.”

“Người nói cái gì?” Liễm Hàn neho mắt, lạnh lùng theo dõi Mộ Dung Linh, sát ý đột nhiên dồn vào tay. Nếu không kiêng kỵ Lưu Vân ở bên, sợ là một chiêu kiếm sớm đã đâm tới. Y kiêng kỵ nhất người bên ngoài đối với tướng mạo của mình nói ra nói vào, nói trắng trợn như vậy mà vẫn còn sống, sợ rằng Mộ Dung Linh là người đầu tiên.

“Khụ... Mộ Dung huynh là có việc?” Lưu Vân tiến một bước, chắn giữa hai người đang giương cung bạt kiếm, kín đáo hướng về Thệ Thần liếc mắt ra hiệu, không ngờ y đang hai mắt ngó lên trời, “vừa lúc” không nhìn thấy.

(Sa: Bạn Thệ có vẻ giống vợ cả nhĩ, chuyên đẹp loạn hậu cung=))

Mộ Dung lạnh nhạt nói: “Ta tới muốn cùng “Túy Dật Lâu” bàn chuyện làm ăn, không biết Vân huynh có hứng thú không?”

“Chuyện làm ăn sao?” Lưu Vân mỉm cười gật đầu, trong lòng khê động. Đó cũng chính là ý của hắn.

Thệ Thần rốt cục cũng chú ý tới Lưu Vân “liếc mắt ra hiệu”, nhẹ nhàng nở nụ cười, hướng Liễm Hàn nói: “Bốn vị thuộc hạ của Vương gia đang ở bên trong các, không biết Vương gia có muốn đối với họ an bài một chút không?”

Liễm Hàn liếc thấy nụ cười gợi đòn của Mộ Dung Linh, hừ lạnh một tiếng, rốt cục vẫn gật đầu, theo Thệ Thần rời đi.

“Chủ nhân “Túy Dật Lâu” không phải là ta, Mộ Dung huynh xác định không tìm sai người sao?” Lưu Vân ném một khối vân phiến cao vào miệng, động tác khá tùy ý, bầu không khí giữa hai người cũng dịu lại không ít.

“Lúc này Thệ môn chủ đã nói, người có thể làm chủ.” Mộ Dung nhìn hắn đầy ẩn ý, nhẹ nhàng phe phẩy chiết phiến, không mặn không nhạt nói.

“Như vậy, người tìm ta có chuyện gì không?”

“Thanh lâu nổi tiếng nhất Huyền Diệu muốn cùng tửu lâu nổi tiếng nhất hợp tác, không biết ý Vân huynh thế nào?”

Lưu Vân hơi nhíu mày nói: “ Mị Phượng các nguyên lai là người mở?”

Mộ Dung khê cười nói: “Vân huynh không phải rất thông minh sao, sao đến bây giờ mới biết.”

Khuôn mặt hiện lên tiểu ý đậm nhạt, Lưu Vân trầm thấp cười: “Mộ Dung công tử thật biết hưởng thụ, chẳng trách ngày ngày đều cảnh xuân đầy mặt như thế! Nguyên lai đều là do ôn nhu hương lý làm cho thoải mái, chà chà...”

Mộ Dung trợn mắt, muốn nói lại thôi, nhìn chằm chằm Lưu Vân, sắc mặt khê biến hồng, hừ một tiếng: “Người cho rằng ai cũng có thể kề cận ta sao?”

Một cảm giác không tên trời dậy, Lưu Vân cười lạnh nhạt: “À, xem ra vị Phượng cô nương kia đem người quán giáo tốt thật, đúng là một nhân tài.” Hai tay gối sau đầu, thẳng thừng nhắm mắt lại, muốn xua đi hình ảnh vị hoa hoa công tử trước mắt.

“Người nói cái gì? Cái gì mà Phượng cô nương? Phượng tỷ?” Mộ Dung hơi ngạc nhiên, mơ hồ cảm thấy bên trong có hiểu lầm chi đó. Ngày xưa Lưu Vân mặc dù cũng trào phúng như vậy, nhưng biết rõ là đùa, cũng không để trong lòng. Mà hôm nay, cảm thấy có chút kì quái, đáng vẻ một mối lười nhác như vậy, thậm chí ngay cả mở mắt nhìn y cũng không nguyện sao?

Lưu Vân “ừm” một tiếng, rõ ràng không muốn dây dưa đề tài này thêm nữa.

Trong lòng biết rõ mà? Chuyện lần trước rành rành như vậy...

Lưu Vân trong lòng cười giễu, loài người thực sự là loài động vật mâu thuẫn, biết mình được người khác để ở trong lòng, mới có thể ra vẻ tiêu sái, bây giờ người ta mặc kệ, ngược lại lại để ý người ta...

Để ý sao? Lưu Vân nhún mày, cắt đứt lời giải thích càng tô càng đen của Mộ Dung, đi thẳng vào vấn đề: “Trở lại chuyện chính thôi, hiện tại ta quan tâm là, nếu hợp tác thì có lợi gì?”

Mộ Dung muốn nói lại thôi, lạnh nhạt nói: “Người và ta liên thủ, không chỉ là ở Huyền Diệu không ai bằng, còn có thể khuếch trương ảnh hưởng đến toàn quốc, các chi nhánh liên quan cũng sẽ càng nổi tiếng, trăm lợi mà không hại.”

Cường cường liên hợp? Tên gia hỏa này đầu óc buôn bán thật không tồi. Lưu Vân khẽ mỉm cười: “Ý người là cả hai sáp nhập?”

“Đúng, ngân lượng chia năm mươi – năm mươi, có thể phái một người phụ trách việc này, bàn bạc lại các quyết sách chung, còn có thể...”

“Được, ta đồng ý. Có điều... Ta có vài yêu cầu.”

Mộ Dung chớp chớp mắt, đang đưa chiếc quạt, cười: “Cứ nói.”

“Muốn có ‘lợi nhuận’ trước tiên phải ‘đầu tư’. Kim khố của Mộ Dung công tử đây chúng ta không có khả năng sánh được, ban đầu liền ba – bảy thôi, ngoài ra, kế hoạch tiếp thị do ta đề ra, đảm bảo không quá nửa năm, danh tiếng liền vang khắp thiên hạ. Mộ Dung công tử thấy thế nào?”

Mộ Dung Linh trầm ngâm, hừ một tiếng: “Vân huynh thực sự tính toán rất tỉ mỉ, nửa điểm cũng không mất mát gì nhĩ.”

“Ha ha, thương nhân mà, lấy lợi ích làm đầu mới là bản tính, không phải sao?” Lưu Vân cười nhẹ, chợt nhớ tới cái gì đó: “Đúng rồi, người còn nợ ta một yêu cầu, vậy tính là bạc đi.”

“Người thiếu tiền?... Thiếu bao nhiêu?”

Lưu Vân mỉm cười, không khách khí xòe ra năm ngón tay: “Năm triệu lượng —— hoàng kim.”

“Người...” Mộ Dung hí mắt nhìn hắn, một lúc lâu, chợt trào phúng nở nụ cười: “Vân huynh thực sự là giỏi công phu sư tử ngoạm nhĩ, được, ta đáp ứng. Từ hôm nay về sau, hai chúng ta không nợ gì nhau.”

Lưu Vân bỗng nhiên có chút hối hận.

Hắn rõ ràng không phải muốn như vậy. Không muốn cùng y nói chuyện như vậy, thật sự không muốn. Trong nháy mắt, hắn dường như lại trở về cuộc sống người lừa ta gạt trước kia, không cần soi gương cũng biết trên mặt mình là nụ cười giả dối, ngay cả bản thân mình cũng không nhận được thấy buồn nôn.

Lưu Vân xoa xoa thái dương, nóng lòng muốn thoát khỏi bầu không khí này, nói: “Công việc cụ thể ta sẽ nói Thệ cùng người thương nghị, còn có chuyện gì khác không?”

“... Có, sao lại không? Chuyện công xong rồi, nên nói chuyện tư thôi.” Mộ Dung thu quạt, thu lại nụ cười, chăm chú nhìn hai mắt Lưu Vân, gần từng tiếng.

Lưu Vân cố dời tầm mắt, nói: “Chúng ta? Chúng ta có thể có chuyện gì?”

“Hừ, ‘quang vinh sự tích’ của Vân huynh đúng là không ít, nếu không tình cờ nghe được tiểu đồng nhà ta nói chuyện phiếm, phát sinh chuyện lớn như vậy ta lại chẳng hay biết gì. Nguyên lai người đến Huyền Diệu còn có mục đích khác.” Trăm triệu lần không ngờ tới chuyện sẽ biến thành như vậy, thiệt thòi y còn tưởng rằng là bởi vì chính mình... Trong chớp mắt hoảng hốt, tựa hồ mình đột nhiên tỉnh ra...

Lưu Vân ngừng lại một chút, vẫn không quay đầu lại. Lòng mi thật dài che khuất lưu quang bên trong mắt phượng.

Ngoài đình không biết đổ tuyết từ bao giờ. Tuy rằng không có gió, nhưng vẫn mơ hồ cảm thấy lạnh lẽo.

Một lúc lâu, lâu đến mức Mộ Dung hận không thể xông lên mạnh mẽ tóm chặt cổ áo hắn mà hành hung một trận, Lưu Vân mới trầm thấp mở miệng nói: “Hiện tại ngươi không nên biết, hướng hồ... Ta không có nghĩa vụ chuyện gì cũng phải nói cho ngươi biết...”

(Sa: Đờ mờ anh, Linh à về với em đi, em thương. ><) “ngươi...” “mộ...” “dung...” “đưa...” “tay...” “ra...” “theo...” “bản...” “năng...” “muốn...” “cầm...” “lấy...” “tay...” “hắn...” “không...” “ngờ...” “ổng...” “tay...” “áo...” “khẽ...” “động...” “lưu...” “vân...” “càng...” “tránh...” “ra...” “thất...” “bại...” “tim...” “dường...” “như...” “mất...” “một...” “nhịp...” “lần...” “đầu...” “hiểu...” “được...” “rõ...” “ràng...” “giữa...” “bọn...” “họ...” “ngoại...” “trừ...” “lợi...” “ích...” “cái...” “gì...” “cũng...” “không...” “có...” “...” “nếu...” “ngươi...” “có...” “bắt...” “trắc...” “ngày...” “ấy...” “ngươi...” “tới...” “tìm...” “ta...” “có...” “phải...” “muốn...” “cùng...” “ta...” “nói...” “lời...” “từ...” “biệt?” “...” “ừ...” “lưu...” “vân...” “chậm...” “rãi...” “đứng...” “dậy...” “quay...” “lưng...” “đi...” “ta...” “còn...” “có...” “việc...” “mộ...” “dung...” “công...” “tử...” “xin...” “cứ...” “tự...” “nhiên...” “lại...” “ở...” “lại...” “sợ...” “là...” “sẽ...” “làm...” “ra...” “một...” “số...” “chuyện...” “khiến...” “cả...” “hai...” “người...” “đều...” “hỏi...” “hận...” “không...” “biết...” “bắt...” “đầu...” “từ...” “khi...” “nào...” “quan...” “hệ...” “giữa...” “bọn...” “họ...” “trở...” “nên...” “thật...” “mong...” “manh...” “đội...” “đã...” “muốn...” “nói...” “lại...” “thôi...” “lưu...” “vân...” “đứng...” “lại...” “không...” “hề...” “quay...” “đầu...” “...” “ngươi...” “mộ...” “dung...” “vất...” “hết...” “óc...” “cũng...” “không...” “biết...” “nên...” “nói...” “cái...” “gì...” “ta...” “nói...” “hai...” “bên...” “hợp...” “tác...” “nên...” “lấy...” “tên...” “mới...” “thôi...” “ngươi...” “nghĩ...” “lấy...” “tên...” “gì...” “đây?” “...” “...” “lưu...” “vân...” “nhìn...” “bầu...” “trời...” “vô...” “cùng...” “vô...” “tận...” “túy...” “ngọa...” “hồng...” “trần...” “không...” “biết...” “bắt...” “đầu...” “từ...” “khi...” “nào...” “quan...” “hệ...” “của...” “bọn...” “họ...” “trở...” “nên...” “thật...” “mong...” “manh...” “tuyệt...” “liên...” “tục...” “rơi...” “mái...” “đỉnh...” “trắng...” “xóa...” “lạnh...” “lẽo...” “thấm...” “vào...” “ngươi...” “trích...” “tinh...” “đỉnh...” “tên...” “gọi...” “là...” “trích...” “tinh...” “thật...” “sự...” “hái...” “được...” “sao...” “sao?” “chẳng...” “qua...” “chỉ...” “là...” “ảo...” “tưởng...” “không...” “thể...” “thành...” “sự...” “thật...” “thôi...” “bach...” “y...” “nhân...” “đứng...” “lặng...” “trong...” “đỉnh...” “thất...” “vọng...” “mất...” “mát...” “có...” “lẽ...” “từ...” “thời...” “khắc...” “hắn...” “đem...” “ngọc...” “bài...” “đưa...” “cho...” “mình...” “đã...” “mất...” “tư...” “cách...” “giữ...” “hắn...” “lại...” “không...” “có...” “lẽ...” “là...” “sớm...” “hơn...” “bach...” “y...” “nhân...” “cầm...” “trong...” “tay...” “ngọc...” “bội...” “điều...” “khắc...” “lá...” “phong...” “màu...” “đỏ...” “thấm...” “ngọc...” “bài...” “vậy...” “mà...” “lại...” “có...” “hai...” “khối...” “giống...” “nhau...” “như...” “đúc!” “bàn...” “tay...” “vận...” “khí...” “trong...” “nháy...” “mắt...” “khối...” “ngọc...” “bài...” “nhỏ...” “hơn...” “vỡ...” “nát...” “như...” “nghiên...” “ngoài...” “đỉnh...” “bổng...” “nhiên...” “nổi...” “gió...” “tuyệt...” “thổi...” “bay...” “đi...” “mất...” “nhiều...” “năm...” “sau...” “lúc...” “y...” “khăng...” “khăng...” “ngồi...” “trong...” “đỉnh...” “ngắm...” “tuyệt...” “mặc...” “cho...” “lưu...” “vân...” “dùng...” “hồ...” “cừ...” “quần...” “y...” “một...” “lớp...” “lại...” “một...” “lớp...” “đều...” “sẽ...” “nhớ...” “tới...” “ngày...” “tuyệt...” “này...” “nếu...” “ngày...” “đó...” “cùng...” “hắn...” “nói...” “hết...” “tất...” “cả...” “có...” “thể...” “sẽ...” “không...” “phát...” “sinh...” “nhiều...” “sự...” “tình...” “khúc...” “chiết...” “như...” “>

60. Quyển 2 - Chương 58: Tạo Thế

“...Ý tứ của Lưu Vân là, thành lập một tổ chức mới, tiếp tục để bọn họ phát huy sở trường, không chỉ có thể nuôi sống chính mình, hơn nữa có thể tiếp tục làm thế lực Vương gia có thể khổng chế.”

“Tổ chức gì?” Liễm Hàn nhìn thanh sam nam tử ôn văn nho nhã trước mắt, rõ ràng đang mỉm cười ôn hòa, lại làm cho y không có cách nào thả lỏng cảnh giác.

“Hàn Yên Phiêu Miếu Lâu.”

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Lưu Vân đang nhàn nhã đi vào.

“Bên ngoài chuyên ‘phục vụ’, vừa gồm có ‘bảo tiêu’, ‘hộ vệ’, ‘ngân hàng’ cũng chính là tiền trang quỹ phường, cùng với thỏa mãn các yêu cầu của khách nhân ‘giang, hồ, môn, phái.’ ”

Liễm Hàn trầm mặc chốc lát: “Còn những người khác thì sao?”

“Ở tại nơi có nhiều cung chúng, thiết lập “Thập nhị *** tọa lâu”, tuyển một lâu chủ. Đương nhiên, còn có thể lợi dụng vị trí để phát triển thế lực tình báo. Có điều, chỉ có một điểm phải ghi nhớ kỹ, tuyệt đối không

thể tùy ý diệt bang diệt phái, có thêm cường địch từ trước đến giờ không nhắc lại, từ nay về sau, ‘Thiên Tuyệt cung’ phải trở thành lịch sử!”

Diệt Diệt bốn người nhìn nhau, cuối cùng nhìn đến phía Liễm Hàn, chờ đợi quyết định của y.

Tiêu Dao cười lạnh nói: “Hóa ra Ngự công tử đã thu xếp xong nghề nghiệp cho chúng ta, chà chà.”

Liễm Hàn liếc gã một cái, người phía sau lập tức im miệng.

Liễm Hàn trầm ngâm không nói, những việc này đối với y mà nói thực sự xa lạ, y chưa bao giờ làm chuyện y không nắm rõ.

Lưu Vân đậm đậm nhất tiếu, nói: “Không tin ta sao?”

Liễm Hàn ngẩng đầu, đôi mắt đen sáng nhìn thẳng Lưu Vân. Sâu thẳm đôi con ngươi hần lóng lánh vẻ tự tin mạnh mẽ, Liễm Hàn không khỏi gật đầu.

“Tốt.” Lưu Vân khẽ mỉm cười, quay sang tứ sử, nói, “Đã vậy, tên trước đây chắc chắn không thể dùng lại, may mà người gặp các người phỏng chừng cũng bị diệt gần hết rồi. A... Đúng rồi, các vị sinh nhật khi nào?”

Tiêu Dao châm biếm nói: “Ha ha, công tử đây là kết thân hay là đặt tên mà còn phải xem ngày sinh tháng đẻ?”

Lưu Vân tà tà nở nụ cười, đùa: “Thần sử tuyệt đối có thể yên tâm, chỉ bằng ‘sắc đẹp’ của Tiêu huynh, muốn kết thân tại hạ cũng sẽ không có ý đồ với huynh.”

“Người...”

Sau lưng truyền đến thanh âm lạnh băng của Liễm Hàn: “Có sắc đẹp thì người sẽ kết thân?”

“...Ặc, mấy vị hay là trước tiên nói một chút về sinh nhật đi.”

Diệt Diệt nói: “Chúng ta đều là cô nhi do lão cung chủ nhật được, sao còn nhớ được sinh thần? Có điều, thời điểm nhật được thì còn nhớ, ước chừng là tháng chạp đi.”

Địch Trần nói: “Ta là cuối thu năm sau, Túc Nguyệt cùng Tiêu dao là năm ấy đầu hạ cùng lập đông.”

“Vậy cũng được, Diệt Diệt cải danh thành ‘Ma Yết’, Địch Trần, Túc Nguyệt, Tiêu Dao lần lượt là ‘Thiên Hạt’, ‘Cụ Yết’, ‘Xạ Thủ’, mỗi người phân quản một lâu.

(Sa: Vãi cả Xạ Thủ, vãi cả Horoscope:)))))))))))))) xin lỗi, ngộ chịu hồng nỗi)

Địch Trần hỏi: “Không biết công tử có dụng ý gì?”

“Dụng ý?” Lưu Vân thần nhiên mỉm cười, buông tay nhún vai nói, “Bởi vì thật nhớ thôi.”

Địch Trần giật giật khóe miệng, không nhiều lời nữa.

Sở dĩ lấy *** tọa mệnh danh, không chỉ là Lưu Vân tùy hứng mà đặt. Không thể nói hẳn không có tư tâm. Nói thẳng ra, hẳn có thể xuyên qua thời không tới nơi này, người khác nói bất định cũng được, nhờ vào đó tìm kiếm một phen, lại có làm sao?

Thệ Thần suy nghĩ một lúc, nói: “Thành lập ‘Hàn Yên Phiêu Miểu Lâu’ không phải công trình nhỏ, ở đâu ra nhiều tiền như vậy?”

Liễm Hàn nói: “Cái này ta sẽ giải quyết, không để Thệ môn chủ bận tâm.”

(Sa: Vâng em biết anh có nhà mặt phố có bố làm to rồi:))))))))))))))

Lưu Vân than nhẹ một tiếng, “Cái này ta tự có biện pháp. Liền giao cho Ma Yết bọn họ đi làm thôi.” Năm triệu lượng hoàng kim này cuối cùng coi như cũng phát huy được tác dụng rồi.

(Sa: Người ta lấy tiền của vợ xây nhà cho bồ, còn anh lấy tiền của bồ xây nhà cho vợ. Anh thật quảng đại. Đừng như anh =))))))))))

Sau ba ngày, một phần gọi là “Xí họa thư” đặt ngay ngắn trên bàn tại “Phong uyển”, Mộ Dung công tử kinh thương từ thuở nhỏ xem xong không tám tắc mới lạ, nội dung bên trong không cần nói cũng biết.

Không tới nửa tháng, Huyền Diệu liền không còn “Mị Phượng các” cùng “Túy Dật lâu”, thay vào đó là một tòa cực kì xa hoa “Túy Ngọa Hồng Trần các”.

Từ cổ chí kim, dục vọng xưa nay là biểu tượng của nam nhân. Nam nhân theo đuổi cái gì? Tiền, quyền, sắc. Nam nhân thích làm nhất cái gì? Không phải làm tình, là xã giao. Nó vừa thể hiện tài phú, quyền lợi, vừa là phương thức tốt nhất hưởng thụ tửu sắc.

Còn nữ nhân? Là hư vinh. Là châu báu hoa lệ óng ánh. Bất kể cổ nhân hay người hiện đại, bản chất đều không khác gì nhau. Có chăng cũng là người hiện đại càng dân chủ phóng khoáng hơn thôi.

Là một *** anh từ nhỏ được hơi tiền hun đúc trong giới thương nghiệp, Lưu Vân sâu sắc hiểu rõ tâm lý con người. Vì lẽ đó, “Túy Ngọa Hồng Trần các” chính là cung cấp một nơi như vậy, thỏa mãn mức độ cao dục vọng của mọi người.

Nơi này có cực phẩm tửu, cực phẩm nam nữ, dung hợp phong cách hiện đại cùng nghệ thuật cổ điển tạo nên một phong cách riêng. Lưu Vân còn cố ý xây dựng thanh thế, từ từ “Túy Ngọa Hồng Trần” trở thành nơi giới quyền quý tụ tập.

Một khối tiền khổng lồ như vậy, người đổ mắt tự nhiên không ít, nhưng rất hiếm người dám to gan gây sự. Nguyên do không gì khác, chỉ vì Lưu Vân bên trong các thành lập một “Hội đồng quản trị”, nguyên “Túy Dật lâu” ông chủ Thệ cùng “Mị Phượng các” Phượng tỷ chiếm bốn phần mười “cổ phần”, mặt khác hai phần mười lại bán cho quý tộc vương tôn có quyền thế trong triều đình để “đầu tư”, cuối năm theo tỉ lệ “cổ phần” mà chia hoa hồng. Cứ thế, thế lực khắp nơi đạt thành một thế cân bằng kì lạ. Mặt khác, tiền kiếm được được Lưu Vân rút ra một phần để bồi dưỡng “Hàn Yên Phiêu Miểu lâu.”

Lại nói “Túy Ngọa Hồng Trần các” khai trương không tới nửa tháng, chính là thời gian Lưu Vân ba người nam tuần.

Tuy rằng thụ mệnh là ba người, lúc xuất phát lại thành bốn người.

Lưu Vân sờ sờ mũi, nói: “Tại sao... Đường huynh đây...”

Trước mắt một thân tố sắc thanh sam, chính là nam tử trẻ tuổi ngày ấy làm quan chủ thẩm buổi thí mã — Đường Vũ Trúc.

“Hắn là được Kính hoàng thúc trên điện cất lực tiến cử, mới có thể đồng hành.” Huyền Dục tiếp lời. Ý tứ không rõ liếc hắn một cái, lưu loát vươn mình sải bước.

Kính vương phái người đến giám sát? Một thư sinh không biết võ công? Không thể nào.... Sẽ không phải là vì lần trước kích thích quá lớn, tổn thương đến não...

Lưu Vân nhú nhú mày, nhìn Đường Vũ Trúc đang cố gắng tiếp cận hồng mã, bất đắc dĩ nói: “Đường huynh chưa cười qua ngựa sao?”

Đường Vũ Trúc hơi đỏ mặt: “À, không, ta cười rồi...” Có điều là một con ngựa non ở nông thôn thôi...

Đường Vũ Trúc trông thấy vẻ mặt mất kiên nhẫn của Liễm Hàn, càng nóng lòng lên ngựa, không ngờ động tác quá mạnh, lại mất tập trung nên từ bên kia lộn xuống!

“Cẩn thận —” Lưu Vân chưa kịp ra tay, đã thấy một vệt bóng đen xẹt qua, trong chớp mắt, lập tức trở về ngồi lên ngựa.

Đường Vũ Trúc chỉ cảm thấy thân thể được cái gì đó nâng lên, nhẹ nhàng nhảy lên lưng ngựa. Mở mắt liền thấy khuôn mặt tuần tú lạnh lùng của Liễm Hàn, nhất thời sửng sốt.

“Tạ....tạ tạ...”

Liễm Hàn mở mắt cũng không nhìn hắn, lạnh lùng một câu: “Còn lè mè cái gì, trời cũng tối rồi! Giá —” kéo dây cương, giục ngựa mà đi.

Đường Vũ Trúc còn muốn nói cái gì, há miệng, nhưng Liễm Hàn từ lâu đã thất tung ảnh. Hắn khẽ cười khổ, mới cùng Lưu Vân Huyền Dục một đường đuổi theo.

61. Quyển 2 - Chương 59: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Sáng sớm hôm sau, phòng lớn khách *** bỗng nhiên truyền đến một trận âm ỉ, quấy nhiễu giấc ngủ mọi người.

Đường Vũ Trúc ăn mặc chỉnh tề từ lâu, gọi đồ ăn sáng, ở ngoài cửa phòng Liễm Hàn do dự không biết có nên gõ cửa hay không.

Rốt cục lấy hết dũng khí, tay sắp gõ xuống, lại nghe “cót két” một tiếng, cửa một phòng khác mở ra, đi ra là Liễm Hàn một thân huyền hắc trường bào. Chẳng biết vì sao, lúc này ngũ quan y dường như lộ ra mấy phần nhu hòa.

Có điều... Đây không phải là phòng của Ngự công tử sao?

“Chuyện gì?”

Đường Vũ Trúc kinh ngạc nhìn Liễm Hàn, quên nói chuyện một lúc lâu.

Liễm Hàn cũng không để ý tới, bước thẳng xuống lầu.

Mãi đến lúc cảm thấy bị người vỗ một cái, hần mới lấy lại *** thần, phát hiện Lưu Vân đang hứng thú nhìn hần. Đường Vũ Trúc hơi lúng túng quay đầu đi chỗ khác, ánh mắt không dám nhìn.

“Đường huynh sáng sớm ngơ ngẩn cái gì vậy?”

“Ặc... Ta, ta đã nói tiểu nhị chuẩn bị thức ăn sớm một chút, Ngự huynh cứ dùng thiện thôi. Ta đi gọi Huyền công tử.”

“Không cần, ta dậy rồi.” Lại “cót két” một tiếng, Huyền Dục lười biếng tựa vào cạnh cửa, ánh mắt khẽ cong lên, tự tiểu phi tiểu nhìn hai người, lại nói, “Dưới lầu ồn như vậy, Vân huynh đêm qua ngủ ngon không?”

Lưu Vân khẽ mỉm cười: “Cũng được.”

Được, được mới lạ! Tối hôm qua người nào đó thần không biết quỷ không hay bò lên giường hần, bận rộn đến hơn nửa đêm, vất vả mới ngủ một chút đã bị đánh thức, hần thật sự tức sôi ruột.

Lưu Vân trong lòng rửa thắm, thản nhiên như không đi xuống lầu, hần ngược lại muốn xem rốt cục xảy ra chuyện gì kinh thiên động địa.

“Đi đi đi! Nơi này là khách ***, cho khách đến ở, không phải là từ đường đồ nát, các người xin cơm thì đến nơi khác đi! Đừng làm ô uế nơi này!” Đường chương quý không hề ngẩng đầu, xếp lại bàn tính, rảnh tay hướng một già một trẻ quần áo lam lũ ngoài cửa, không kiên nhẫn phát phát tay.

Ngoài phòng khách bắt đầu đuổi người, lão già gầy yếu làm sao chịu nổi bị đẩy một cái, té nhào ra ngoài cửa tiệm, trên thái dương chảy ra một vết máu lớn.

“Cha ——!” Thiếu nữ lập tức nhào tới đỡ lấy, nhưng sờ thấy máu, lúc này nước mắt rơi như mưa, đỏ bừng hai mắt, quay đầu lại trừng mắt nhìn: “Bọn tiểu nhân các người, sẽ có ngày Kính vương gia chắc chắn đem các người ... các người... ô ô...”

“Đàn bà thú! Người nói cái gì!”

Lưu Vân ở một bên nhàm chán nhìn trò khôi hài cũ rích này, kéo kéo khóe miệng, ngáp một cái. Thăm nghĩ, nếu để Tiêu biết, chắc chắn sẽ mắng hần thôi. Hết cách, cho dù về tới cổ đại, vẫn như cũ không thoát được tính nết người hiện đại lạnh lùng, mặc dù có võ công, hần vẫn như cũ không phải đại hiệp. Trong lòng tự an ủi, chờ lát nữa sẽ có anh hùng cứu mỹ nhân thôi...

Không ngoài dự liệu, trong đám người bỗng nhiên lao ra một bóng tố sắc thanh sam, khiến Lưu Vân bất ngờ chính là, người này không ai khác, lại là người không biết tí võ công nào, Đường Vũ Trúc!

Điều này làm cho Lưu Vân trong lòng đang muốn xem kịch vui nảy sinh chút hứng thú, hần ngược lại muốn xem thư sinh này có bao nhiêu bản lĩnh.

Đã thấy cậu ta một tay diu lão hán, hướng về phòng khách quát lên:

“Các người tráng niên khỏe mạnh, sao lại đối xử với lão bá cao tuổi như vậy?! Người ta chẳng qua là muốn vào nghỉ chân một chút thôi, khách *** không lẽ không phải để người ta nghỉ ngơi sao? Huống hồ, các người không những không dùng lễ mà tiếp đón, trái lại đem lão nhân gia đẩy ngã, mặt đất lại lạnh băng, tuyết chưa tan còn trơn trượt, nếu ngã thì phải làm sao bây giờ? Nếu ngã lại còn phải mời đại phu, hai người vừa nhìn liền biết trong túi không có nhiều tiền, làm sao có tiền mời đại phu đây? Khách *** này người đến người đi, nếu là người ngoài biết, bách tính Huyền quốc đẩy ngã người lại không mời đại phu, thật sự là tổn hại quốc thể! Cùng là bách tính Huyền quốc, các người sao có thể như vậy?! Các người như vậy ngang ngửa với bán nước biết chưa! Cổ nhân thượng tuân lễ viết: “kính già yêu trẻ”, các người như vậy, vạn nhất sau đó con cháu các người cũng đối xử với người như vậy, các người...”

Lưu Vân phì cười, bỗng nhiên có loại kích động, muốn hỏi cha tên này có phải tên có một chữ “Tăng”?

“Câm mồm! Người con mẹ nó đời trước là người câm à?! Muốn chết ——” năm người trong phòng khách không biết từ đâu cầm lấy một cây gậy to bằng miệng chén nhắm đầu Đường Vũ Trúc đánh xuống.

Đường Vũ Trúc tức đỏ cả cổ, đem nữ hài bảo hộ phía sau: “Người! Quân tử động khẩu không động thủ!”

“Ta phi! Muốn ăn đòn ——”

Bị cây côn lớn như vậy đánh trúng, không chết cũng mất nửa mạng, chỉ lát nữa là có đánh nhau, Lưu Vân vẫn như cũ không tính toán ra tay. Bởi vì có người ra tay trước hẳn.

Một tia sáng trắng nhanh như chớp đánh vào côn, “ầm” một tiếng, lập tức đem nó đánh thành hai nửa, chỉ còn lại mấy cây vụn gỗ rơi xuống, trong chớp mắt lại quay về tay cầm y nhân. Mọi người định thần nhìn lại, mới thấy đó là một thanh điều ngọc toàn hoa phiến.

Lưu Vân mỉm cười, thầm nghĩ, nếu là tên kia, sợ là vụn gỗ cũng không rơi ra một mảnh.

“Mấy vị này là bằng hữu của tại hạ, sao, không thể vào sao?” Huyền Dục khẽ hất hai mắt, chậm chậm nói.

“Ách... Được, tất nhiên được!” Hai người đã sớm mất hồn, mồ hôi lạnh chảy ra như tắm.

“Có điều,” Huyền Dục hơi cong khóe miệng, “Các người tổn thương cha vị cô nương này, món nợ này nên tính thế nào đây?”

Bào đường Giáp, Ất quỳ xuống: “...Cái này... cái này.... tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân có mắt như mù! Đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân... Chuyện này....”

Lưu Vân bĩu môi, sao lời kịch xin tha đều giống nhau vậy, cắt thật thiếu sáng tạo...

“Còn không mau đi mời đại phu!” Đường Vũ Trúc la lên.

“A! Dạ! Dạ!” Người kia như nhặt được đại xá, chạy thật nhanh.

“Vị cô nương này, người không sao chứ?” Huyền Dục nhìn cô gái kia, khẽ mỉm cười, ra hiệu Đường Vũ Trúc nâng lão hán dậy.

Nữ hài sưng sốt một lát mới lấy lại *** thần, sắc mặt khẽ biến hồng, nhẹ nhàng gạt đầu, lại lắc đầu một cái.

Huyền Dục nhếch miệng cười mê người, nói: “Tiểu đệ họ Huyền, tên một chữ Hữu, còn chưa thỉnh giáo cô nương phương danh?”

Thiếu nữ thẹn thùng, mắt cũng không ngước lên, nhanh chóng nói hai chữ, rồi chạy về phía lão hán.

“Tiêu Tương... tên rất hay.”

“Huyền huynh chiêu ‘anh hùng cứu mỹ nhân’ này tựa hồ không có tác dụng nhỉ?” Bên tay truyền đến thanh âm lạnh lạnh của người nào đó.

Huyền Dục không rõ ý tứ nhìn Lưu Vân một chút, hơi mỉm cười nói: “Không, vẫn có chút hữu dụng đó.” Quay đầu đối diện thiếu nữ, đã thấy nàng như hoảng hốt, vội vàng quay đầu lại.

“...” Lưu Vân nhú nhú mày, không nói gì.

Tiêu Tương cùng Đường Vũ Trúc một đường cẩn thận dìu lấy Tiêu lão cha, run rẩy đi trở về khách ***.

Đường Vũ Trúc đem chút thuốc đến băng bó cho lão hán. Lưu Vân bất ngờ chính là, đôi tay cầm bút lật sách, vậy mà băng bó thật lưu loát.

“Tiêu Tương đa tạ ân công.” Thiếu nữ khuôn mặt đã bớt đỏ ửng, không biết là giận hay là thẹn, “Xin hỏi... quý tính của ân công?”

“Không dám, tại hạ họ Đường, tên gọi Vũ Trúc. Tiêu cô nương nếu không chê, liền gọi tại hạ một tiếng đại ca là được.”

Tiêu Tương lau mặt, dung nhan vốn xinh đẹp lại càng long lanh hơn.

“Nhân gia cũng không ghét bỏ chúng ta, còn không mau gọi?” Tiêu lão cha vui mừng vỗ vỗ tay nữ nhi nói.

Tiêu Tương nhếch miệng, nhẹ nhàng kêu một tiếng: “Đường đại ca.”

Huyền Dục trùng hợp đi qua, ánh mắt loান loান, cười nói: “Tại hạ làm chủ, mời hai vị ăn một bữa cơm.”

Tiêu Tương cảm kích nhìn y nói: “Đa tạ... đa tạ công tử. Cha, vị công tử này mời chúng ta ăn cơm!”

“Không cần đa tạ, người cũng gọi tại hạ một tiếng Huyền đại ca là được. Ha ha.”

Tiêu Tương cup mắt, nhưng chưa mở miệng, chỉ dìu Tiêu lão cha đi dùng bữa.

Huyền Dục khẽ mỉm cười, đi theo.

Đường Vũ Trúc đứng nửa khắc sau đó mới đuổi tới.

“Bên ngoài nhiều chuyện như vậy, người lại không quan tâm?” Lưu Vân vừa vào khách ***, chỉ thấy Liễm Hàn ngồi một mình một bàn dùng bữa, dáng vẻ không ồn ào nào quấy nhiễu được.

Liễm Hàn nhướng mày, nói: “Không liên quan tới ta.”

“Ha ha, người đó, nếu không có ta, sớm muộn sẽ buồn chết.” Lưu Vân cười hì hì.

Liễm Hàn im lặng không đáp.

Bỗng nhiên, bàn bên kia có tiếng nói lọt vào tai hai người.

“Hai vị là người nơi nào? Sao lại lưu lạc đến Bình Sam trấn đây?” Đường Vũ Trúc gấp cho Tiêu Tương cùng lão hán một ít thức ăn, hỏi.

Tổ tôn hai người tựa như rất đói, ăn rất nhanh, dáng vẻ như có bữa nay không có bữa mai vậy.

“Ăn từ từ thôi.” Huyền Dục mỉm cười nhìn Tiêu Tương, gấp rau, rồi lại vỗ vỗ lưng.

Lưu Vân nhíu mày, thanh âm không lớn không nhỏ: “Muốn lừa gạt con gái nhà lành cũng không cần lộ liễu như vậy chứ.”

Huyền Dục cũng không tức giận, cứ tiếp tục.

Không ai chú ý tới, bạch y nhân trên lầu híp đôi mắt hoa đào, hứng thú mà nhìn hai bàn bên dưới thái độ khác hẳn nhau.

“À... ta và cha vốn là một gia đình bình thường ở Giang Nam, dựa vào vài mẫu ruộng sinh hoạt, không ngờ năm ngoái có một trận hạn hán, năm nay lại lũ lụt, cả làng bị nhấn chìm, may mà ta cùng cha đúng lúc vào thành mới thoát khỏi kiếp nạn...” Mới nói đến đó, đôi mắt lại đỏ lên.

Đường Vũ Trúc nghi hoặc hỏi: “Giang Nam thiện quận? Nơi đó không phải thường bị lũ lụt nên triều đình mới cấp kinh phí tu sửa đê đập sao?”

“Tu sửa thì tu sửa, hồng thủy vừa đến liền sụp đổ, căn bản không hữu dụng...”

“Hỗn trưởng! Cầm tiền triều đình lại không làm việc!” Đường Vũ Trúc cả giận nói, lại quay đầu về phía Liễm Hàn: “Liễm công tử, chúng ta...”

” “Đường huynh không cần gấp, ” Huyền Dục nhẹ nhàng mở miệng, “Vừa nãy, tại hạ nghe cô nương một mực gọi ‘Kính vương gia’, vì sao không gọi thiên địa, không gọi thánh thượng mà lại gọi Kính vương gia?” Điều này cũng không hợp tình hợp lý lắm... Chẳng lẽ Huyền Kính uly vọng đến mức này?

Tiêu Tương nhỏ giọng nói: “Nơi khác ta không biết, nhưng ở Giang Nam, Kính vương gia vì bách tính làm rất nhiều chuyện, cầu xin hoàng thượng... vô ích thôi, Kính vương gia mới là bồ tát sống của chúng ta!”

Cái gì?

Lần này mọi người giật mình không nhỏ, xem ra, lần này đến Giang Nam, quả nhiên có phiền phức...

62. Quyển 2 - Chương 60: Giang Nam

“Kính vương gia thương dân như con, nhất định sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Tiêu cô nương yên tâm.” Đường Vũ Trúc nói.

Thương dân như con?

Huyền Dục hừ lạnh một tiếng, lập tức hướng Tiêu Tương cười cười nói: “Chúng ta đang muốn đi Giang Nam, không bằng hai vị cùng chúng ta đồng hành, cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau.”

“Chuyện này...”

Lưu Vân khẽ mỉm cười nói: “Nghe nói thánh thượng phái Thứ Sử xuống thăm dò Giang Nam, nói không chừng lúc hai vị trở lại, quê hương dĩ nhiên trùng kiến.”

Tiêu Tương vui mừng cùng lão hán nhìn nhau, “Vị công tử này nói thật sao?”

Huyền Dục gật đầu, cười: “Đến lúc ngươi sẽ biết, là thánh thượng anh minh hay là Kính vương gia bồ tát sống.”

Liêm Hàn không nói gì, xem như ngầm đồng ý.

Đường Vũ Trúc nhìn Huyền Dục một chút, yên lặng ăn uống.

Đoàn người cứ như vậy xuất phát.

Qua khỏi Lạc thành, Lưu Vân vô tình hữu ý dừng lại đó nhiều hơn hai ngày. Vậy mà một người quen cũng không gặp, Lưu Vân trong lòng không thể nói rõ là nhẹ nhõm hay là thất vọng.

Dù đang trong mùa đông, Lạc thành vẫn phồn hoa như cũ. Đường phố rộng rãi sạch sẽ, không thiếu cửa hiệu châu báu, cầm đồ, khách *** tửu lâu, thư họa quán, tin tức ngấm vẫn có thể truyền đầy ra ngoài.

Ngồi ở cửa sổ tầng hai Phú Nguyên khách ***, hai ấm Long Tỉnh, ấm trà chạm khắc *** tế, hương thơm thanh nhã bay lững lờ. Đoàn người cùng nhau uống trà, nhưng mỗi người có một tâm tư khác. Lại không hẹn mà cùng nghe lén người qua đường trò chuyện bát quái.

“Có nhớ hơn nửa năm trước, lễ cưới của Ngự Phong sơn trang với Mộ Dung thế gia không? Ôi, thật không ngờ Mộ Dung cô nương lại từ hôn, đến nay vẫn chưa gả...”

“Không phải chứ, ta nghe nói, Ngự nhị gia không phải thích nàng, là thích đại công tử nhà hán đó.”

“Hà? Ta lại nghe nói, nàng là vì coi trọng một người khác mới từ hôn. Các người đoán người kia là ai?”

“Ai vậy?”

“Hiện tại Mộ Dung nhị tiểu thư không phải hướng về Ngự Phong sơn trang sao, còn có thể là ai nữa?”

“A, chẳng lẽ là Ngự đại trang chủ?”

“Xuyt —— nhỏ giọng một chút...”

.....

.....

Lưu Vân nhú mày, dở khóc dở cười.

Những người còn lại lại không hện mà cùng nhất trí hướng về hắc liếc mắt một cái. Lưu Vân thường trà, làm như như không nhìn thấy.

“..... Đúng rồi, đầu xuân chính là đại hội kiếm trì luận võ mỗi năm một lần, các huynh có đi xem náo nhiệt không?”

“Kiếm trì không phải chỗ người thường muốn tới là tới, không có chút tài năng, muốn có anh hùng thiếp? Nằm mơ đi...”

“Hắc, các huynh có nghe nói không? Năm nay, Vô Song bảo thần bí kia cũng góp một tay...”

“Vô Song bảo? Chính là Giang Nam cái kia... Nghe nói Trác bảo chủ không biết võ công mà? Làm sao luận võ?”

“... Cũng không hẳn. Nếu thật sự không có võ công, hẳn dám mở Vô Song bảo chắc? Kiểu gì cũng bị tận diệt rồi...”

....

Lại là Vô Song bảo...

Lưu Vân hớp một ngụm Long Tỉnh. Hắc cũng muốn xem Trác bảo chủ mà Lưu Tiêu nói rất cục là....

Liêm Hàn đột nhiên nói: “Người muốn đi sao?”

Lưu Vân nhất thời chưa hoàn hồn: “Cái gì?”

“Kiếm trì luận võ.”

Lưu Vân nhú mày: “Đại hội võ lâm?”

“Không sai.” Huyền Dục khẽ mỉm cười, “Trong võ lâm, đây cũng coi là việc trọng đại trong các việc trọng đại rồi. Tất cả võ lâm nhân sĩ nổi danh hay vô danh đều tập hợp tại Giang Nam kiếm trì luận võ, gần mười năm đều như vậy. Hơn nữa các đời đều là do Ngự Phong Sơn Trang chủ trì, Vân công tử không biết sao?”

Lưu Vân kìm lại ngạc nhiên cùng nghi hoặc, sao không ai đề cập với hắn...

“Huyền công tử là võ lâm nhân sĩ sao? Người so với ta còn biết rõ hơn nhĩ.”

“Không phải, chỉ là, bản công tử hằng năm đều sẽ đi xem náo nhiệt thôi.”

“Anh hùng thiếp là cái gì?”

Liêm Hàn nhìn hắn như nhìn quái vật, nói: “Chuyên phát cho những nhân sĩ nổi danh, tham dự cuộc thi luận võ tranh tài. Không có thiếp chỉ có thể ở ngoài tham quan.”

“Thì ra là như vậy.” Lưu Vân gật gù, xem ra đại hội võ lâm không thể không xem, không biết phần thưởng là gì, nếu như bản đồ kho báu cũng có thể đi xem thử, võ lâm mình chủ cái gì, hắn trốn còn không kịp... Được rồi, hắn thừa nhận hắn háms lợi...

Huyền Dục cười nói: “Vây, chúng ta cũng đang định đi Giang Nam, tiện đường đi xem xem.”

Đường Vũ Trúc nhú mày: “Chúng ta hay là lo chính sự trước thôi. Giang Nam bách tính... không nên trì hoãn nữa...”

Liêm Hàn vẫn thái độ cũ: “Tùy.”

Huyền Dục nhú mày: “Tất nhiên rồi.”

Lưu Vân buồn bực ngán ngẩm nhìn dưới lầu ngựa xe như nước, bỗng nhiên thoáng nhìn một bóng bạch y, đang muốn nhìn kỹ lại, người đã biến mất ở góc đường.

Chắc hoa mắt thôi... Lúc này, y phải ở Huyền Diệu.

Đoàn người cưỡi ngựa đi không nhanh không chậm, chỉ có Đường Vũ Trúc yêu nước thương dân vội vã thúc ngựa. Càng nam tiến, dân chạy nạn càng nhiều. Đường đại thị lang lông mày nhíu chặt.

Liên tục đi hơn mười ngày, mới đến một thành nhỏ gần thiện quận – Lữ Thuận, tên cũng tốt, hy vọng cũng giống như tên, Lữ Đồ Bình Thuận.

Dọc theo đường đi, Huyện đại công tử đối với Tiêu Tương chăm sóc không ít, người ta lại đối với hắn như gần như xa. Người ta nói lòng nữ nhân tựa như dò kim đáy biển, một chút cũng không sai. Nhưng khiến Lưu Vân kì quái là, với tự ái cao ngất trời của thái tử điện hạ, vậy mà một chút cũng không tức giận, ngược lại càng tỏ ra thích thú. Bất ngờ qua đi, trong lòng lại có chút khó chịu không tên.

Hắn cùng Hàn nhàm chán đi cùng nhau, tiểu cô nương sợ dáng vẻ lạnh lùng của Liễm Hàn, không dám tới gần. Tiễn thể liên quân bằng Lưu Vân. Lưu Vân cùng nàng tiếp xúc không nhiều, có điều... Mặc kệ tiểu nữ tử này từ đâu đến, hắn cũng không thấy có gì đặc biệt cả.

“Hóa ra ‘sơn trân hải vị’ ăn nhiều, muốn thử ‘đặc sản dân gian’? Lưu Vân trong lòng buồn bực, bất tri bất giác nhỏ giọng nói ra.

“Vân huynh nói cái gì?”

Ngoảnh lại, đối diện là một đôi mắt hơi nheo, tự tiểu phi tiểu nhìn hắn, con ngươi đen thẫm lóe lên ý cười không tên.

Lưu Vân cười gượng nói: “À, không có gì, ta nói tối nay có lẽ nên chuẩn bị món ăn dân dã để ăn.”

“Ừm ”

Âm cuối cao giọng, Lưu Vân nghe xong thấy chột dạ.

Lữ Thuận. Bên trong khách *** nhỏ.

Lưu Vân tựa vào cạnh cửa, nhìn Đường Vũ Trúc bận rộn phân phát bánh bao cho một đám cô nhi, bất đắc dĩ nói: “Đường huynh, cho là ngươi đem hết lộ phí ra mua bánh bao, cũng như muối bỏ biển thôi.”

Đường Vũ Trúc dừng một chút nói: “Cứu một người hay một người... Một chút tiền có thể đổi lại một mạng người cũng không chừng...” Cuối cùng, Đường Vũ Trúc hướng về phía trong phòng khách, liếc Huyện Dục đang trêu đùa Tiêu Tương một chút, lại nói, “Dù sao cũng hơn là không hề làm gì, rảnh rồi đùa giỡn.”

“...” Lưu Vân nhướng mày, không nói. Tên Huyện Dục này đang tính cái gì? Y không thừa cơ hội này mua chuộc lòng người, ngược lại lại cùng người ta nói chuyện phiếm?

Đêm lạnh như nước, ánh trăng như tơ.

Sân sau khách *** yên tĩnh, không nghe tiếng bước chân, mơ hồ nhìn thấy được bóng lưng cao gầy đứng dưới bóng cây.

Người nọ thanh âm trầm thấp mê người mang theo từ tính: “Sự tình tra rõ chưa?”

Trong đêm tối, không biết từ đâu xuất hiện mấy bóng đen, khom người quỳ xuống đất.

“... Hiện tại không rõ ràng lắm, có điều, thiện quận này gần đây chi tiêu rất lớn.”

“Hửm? Tham ô công quỹ sao...”

“...Có thể, có điều, quá lộ liễu, trái lại khiến người hoài nghi.”

“...Biết rồi. Tiếp tục điều tra.”

“Dạ.”

Nam tử cao gầy đứng yên một lát, nhẹ điểm mũi chân, lặng lẽ bỏ đi.

Hừ, còn nói y thần kinh cái gì, nguyên lai trong lòng rất thông suốt. Vô thanh vô tức phái ám vệ đi thăm dò...

Cách đó không xa, trên một gốc cây cổ thụ, Lưu Vân dựa vào thân cây, híp đôi mắt phượng, nhìn cảm y nhân lặng yên rời đi. Khẽ mỉm cười, may mà hắn cảm thấy kì quái, lên theo dõi tới đây, nếu không, vẫn không hay biết gì cả...

Kỳ quái, hắn chú ý y như vậy làm gì...

“Người ta đi xa rồi, còn nhìn cái gì.”

Phía sau đột nhiên truyền tới thanh âm lạnh lùng, Lưu Vân bỗng nhiên giật mình. Thật quá kinh khủng rồi, Hàn tên này từ lúc nào...

Lưu Vân nhú mày cười: “Hừ chết lão công ngươi, ngươi muốn thủ tiết à?”

“Hừ.” Liễm Hàn cũng học theo dáng vẻ nhú mày của Lưu Vân, nói: “Ai cười ai còn không biết đây.”

Lưu Vân yên lặng, hắn có lẽ đem Hàn chiều chuộng quá mức rồi... Lại đùa giỡn với hắn như vậy...

Đưa tay đem nam tử tuần lãng một thân huyền hắc kéo vào trong lòng, môi mỏng nhẹ nhàng tại chóp mũi quấy rầy, Lưu Vân khẽ cười nói: “Vây... Thiếp thân hầu hạ tướng công nghỉ ngơi, được chứ?”

Liễm Hàn chung quy da mặt mỏng, giật giật khóe miệng, trở tay thúc một khuỷu tay vào ngực Lưu Vân, tránh ra. Có điều, dùng lực không lớn, nhìn dáng vẻ Lưu Vân vẫn cười hì hì là biết.

Lưu Vân tà tà nở nụ cười, tiếp tục tiến công. Ôm lấy cổ y, tiếp tục hôn xuống. Ngón tay linh hoạt trượt vào bên trong quần áo, khơi dậy ngọn lửa.

Nói đến khiêu khích ***, hắn xưng thứ hai không ai dám xưng thứ nhất.

Huống hồ là Liễm Hàn. Lát sau, nguyệt hắc phong cao biến thành nhu tình như nước.

Lay động dưới bóng cây, mơ hồ có thể thấy được hai bóng người quấn lấy nhau, lưu luyến triền miên...

63. Quyển 2 - Chương 61: Lạc Hoa Uyển

Trong bóng đêm, dường như có một thanh âm thanh nhã ôn hòa gọi tên hắn...

“Lưu Vân... Lưu Vân...”

“Ai.... Tiêu, là người sao...” Lưu Vân đưa tay ra, muốn chạm vào y, nhưng người nọ tựa như sương khói, thoáng chốc không còn hình bóng.

Đảo mắt, chữ hỷ đỏ thắm che kín trước mắt, bên trong là sắc đỏ chói mắt, có hai người đang bãi thiên địa.

“Đó là.... Mộ Dung Thanh...”

“Vân nhị ca...”

“Muội sắp thành hôn sao? Chúc mừng.... Không biết chú rể là...”

“Ha ha, chính là Lưu Tiêu đại ca, ngươi không biết sao?”

“Cái gì ——?!”

Ta không cho phép!

Lưu Vân bỗng nhiên tỉnh giấc, mới phát hiện chính mình đang ngủ ở trên giường khách ***. Hai tay nắm thật chặt, mồ hôi lạnh thấm ướt một mảng lớn.

...Sao lại có loại giấc mơ này.... Không phải là sự thật chứ....

Quá kinh khủng mà....

Cửa phòng “cót két” một tiếng, mở ra, là Liễm Hàn đi vào. “Ngươi tỉnh rồi.”

Lưu Vân giật giật khóe miệng: “Ừ... Một cơn ác mộng...”

“Ác mộng?” Liễm Hàn hừ nhẹ, “Ta nghĩ là mộng đẹp chứ, mới nãy còn liên tục kêu tên hắn...”

“A? Cái này....” Không thể nào...

“Hôm đó đi qua Ngự Phong sơn trang, người nửa đêm lén lút ra ngoài, là đi tìm hắc hủ?”

“....” Lưu Vân không cần nhìn y cũng biết về mặt y lúc này lạnh như băng. Có điều, theo tính tình của người này, nhìn đến bây giờ mới nói, kể cũng lạ...

“Hàn... Người còn chưa gặp Lưu Tiêu mà, dù sao, hắc cũng coi như là đại ca người...” Lưu Vân cẩn thận quan sát về mặt y, cũng may là không có sát khí, bằng không hắc vẫn là không biết nên giúp ai...

Liêm Hàn bỗng nhiên có chút buồn bực: “...Người cảm thấy hắc cần đệ đệ hay là ta cần huynh trưởng?”

“Đều cần. Hàn, người cùng ta đi...”

Liêm Hàn đột nhiên rút tay ra, nói: “Được rồi! Ta sớm biết người yêu thích hắc... Nếu không vì cái này, ta đã sớm giết hắc rồi! Ta với hắc nước giếng không phạm nước sông, người không cần nhắc lại chuyện này!” Ngoại trừ Lưu Vân, y không muốn, cũng không thể tin tưởng bất cứ người nào. Cả cha mẹ, sư phụ đều vứt bỏ y, loại máu mủ ruột rà “từ trên trời rơi xuống” này đã là gì?

“Được, được, được. Không nhắc nữa không nhắc nữa...” Lưu Vân trong lòng than nhẹ, cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn cần nỗ lực....

Lại thêm mấy ngày, cuối cùng đã tới thiện quận. Không hổ là quận Giang Nam, quả nhiên phong quang vô hạn, phi thường náo nhiệt.

Không giống không khí trang nghiêm nơi phương Bắc, Giang Nam cả một vùng đều vô cùng đẹp đẽ. Khắp nơi có thể thấy được nhiều cửa hiệu muôn màu muôn vẻ, nhiều tiểu viện, lầu các sang trọng. Người trong quận rất đông, càng không thua Lạc thành, Huyền Diệu. Chỉ có điều, đằng sau vẻ ngăn nắp đẹp đẽ đó, người ăn xin dọc đường, dân chạy nạn cũng nhiều vô số kể.

Huyền Dục nhíu mày nói: “Xem ra, ngày càng nhiều dân tị nạn tràn vào thiện quận rồi...”

“Cha... chúng ta khi nào mới có thể trở về nhà đây...” Tiêu Tương liếc mắt nhìn đường phố phồn hoa, không khỏi cảm thấy bi quan.

Đường Vũ Trúc an ủi: “Đừng lo lắng, ta tin sẽ nhanh thôi.”

Lưu Vân nói: “Chúng ta trước tiên tìm khách *** ở lại, lại bàn bạc kỹ càng đi.”

Trưa hôm đó, Thuận Lai khách ***.

Lưu Vân buồn bực ngán ngẩm ngồi cạnh bàn, tiểu nhị vui vẻ chạy tới, ra vẻ thần bí nói: “Gia, ngài là lần đầu tiên đến thiện quận, đúng không?”

Lưu Vân nhíu mày cười nói: “Sao người biết?”

“Hắc hắc, gia nếu như biết thiện quận song bảo, nhất định sẽ không ngồi nhầm chán ở đây.”

“Hả? Thiện quận song bảo? Đúng là chưa từng nghe nói tới. Nói ta biết một chút.”

“Đệ nhất bảo, hắc hắc, chính là mỹ nhân, Giang Nam nhiều mỹ nhân, thiện quận chúng ta dĩ nhiên là kiệt xuất, trong đó, “Lạc Hoa uyển” nổi danh đến mức không người nào không biết, chà chà, mỹ nhân ở đó, bảo đảm ngài nhìn xong đến tên mình cũng quên mất...”

“Lạc Hoa uyển? Thanh lâu sao?” Mỹ nhân? Dám ở trước mặt mấy người bọn hắc mà xưng là mỹ nhân, thiên hạ này sợ cũng không có mấy người.

“Thanh lâu? Đương nhiên không phải! Ngài đừng nhầm lẫn! Người nơi đó bán nghệ không bán thân, dĩ nhiên nếu có bạc, tự nguyện ngủ cùng cũng có. Có điều, chỉ bằng đáng đáp khí độ của gia, cho dù không có bạc, cũng sẽ có rất nhiều mỹ nhân tự nguyện, hắc hắc.”

“Ha ha, thật biết nói chuyện. Có điều, gặp phải cường thường thì sao?”

“Ha ha, vậy thì không thể không nói đến đệ nhị bảo —— Vô Song bảo!”

Lưu Vân mắt phượng híp lại: “Vô, song, bảo?”

“Đúng vậy, không biết gia đã nghe qua chưa, Vô Song bảo này chính là hậu đài của Lạc Hoa uyển. Mấy tháng nay, Vô Song bảo trừng gian diệt ác, còn giúp bách tính giục quan phủ phát thóc cứu trợ, Trác bảo chủ thật sự là một người tốt!”

“Trác bảo chủ này... Người gặp chưa?”

“Chưa, nhân gia là đại hiệp, không phải dân thường chúng ta muốn gặp là gặp.”

“Thì ra là vậy...” Nói như vậy, rốt cục có người như vậy hay không, cũng còn khó nói...

“Đúng rồi, gia không tới xem Lạc Hoa lễ ở Lạc Hoa uyển sao? Tất cả mỹ nhân đều sẽ xuất hiện, cầm kì thi họa, ca vũ bĩ mỹ. Người thắng sẽ có danh xưng ‘diễm quan’, phần thưởng lớn lắm. Hai ngày nay ở đây, chuyện này là trọng đại nhất.”

Lưu Vân khẽ mỉm cười, còn có thi hoa hậu sao, nếu mang Hàn đi, e là những người khác khỏi cần thi nữa, ha ha...

Từ trong ngực lấy ra mấy lạng bạc vụn, nói: “Được rồi, cái này cho người, đi uống một ngụm trà đi.”

“Đa tạ công tử!”

Vô Song bảo này... Lại còn có thể can thiệp đến quan phủ...

Rốt cục là bằng đường nào?... Liền từ Lạc Hoa uyển mà hạ thủ vậy...

Chẳng biết từ lúc nào, dư quang quét tới một bóng người cao ráo. Chính là Huyền Dục. Chỉ thấy y một bộ nguyệt sắc trường sam, bên hông rơi mấy sợi tơ, tóc đen cột lên, vài sợi buông xuống hai bên trán, vẻ mặt mang theo ý cười, trông cực kì tuấn lãng. Rất ít người vừa hợp với màu đen, vừa hợp với màu trắng, người trước mắt này rõ ràng là một trong số đó.

“Vân huynh đối với Lạc Hoa uyển này có hứng thú sao?”

“Không sai, ta đang muốn đi xem thử, Huyền huynh muốn cùng đi không?” Tìm người cùng đi tới đó, nghĩ tới nghĩ lui, Huyền Dục tên này là thích hợp nhất.

“Được.” Huyền Dục khẽ mỉm cười, chột cúi người, kề sát bên tai Lưu Vân, thấp giọng nói, “Ta còn nghe nói huyện lệnh lão gia thiện quận này là khách quen chỗ ấy, đêm nay chắc cũng sẽ đi...”

“Vậy sao...” Đôi môi mỏng vô tình hữu ý lướt qua vành tai hắn, Lưu Vân vẻ mặt hơi biến đổi, cười: “Vậy càng nên đến đó một chuyến.”

Trời chạng vạng, tịch dương dần rơi xuống, chỉ còn tầng tầng ánh sáng bao phủ chân trời. Gió lành không ngừng thổi, thế nhưng trước cửa Lạc Hoa uyển, người đi người đến cứ lũ lượt không dứt.

Trước đại môn, một chiếc kiệu hoa lệ dừng lại. Người trong thiện quận đều biết, cỗ kiệu này là của thiện quận huyện lệnh Dịch Mạc Kiệt đại nhân. Lát sau, từ trong kiệu bước ra là một trung niên nam tử ăn mặc sang trọng, thân hình cao lớn. Vừa hạ kiệu, một gã sai vặt đã chạy đến, dẫn người nọ vào trong phòng.

Cách đó không xa là hai nam tử dáng người thon dài. Một người một thân nguyệt sắc, trong tay cầm toàn hoa phiến. Một người một thân thanh sắc, thắt lưng đeo ngọc bội tử sắc. Ăn mặc không gọi là vô cùng sang trọng, nhưng dung mạo cùng khí độ hai người, người thường không thể so sánh được.

Lưu Vân nói: “Người kia chính là Dịch Mạc Kiệt? Ha ha, thật xa xỉ nha, làm huyện lệnh đều có tiền như vậy sao?”

“Phải rồi.” Huyền Dục khẽ mỉm cười, “Chúng ta vào thôi.”

Không xem không biết, vừa xem đã giật mình. Bên trong thật không phải là to lớn bình thường.

Giữa gian phòng là một sân khấu lớn, xung quanh là rất nhiều bàn tròn làm bằng gỗ quý. Trên lầu, tầng tầng lớp lớp hành lang uốn khúc. Lưu Vân quan sát nửa ngày, tặc lưỡi, sớm biết có cái Lạc Hoa uyển này, liền mời kiến trúc sư này về giúp hắn xây Túy Ngọa Hồng Trần các rồi.

Càng nhiều khách nhân, đại sảnh càng ồn ào.

Hai người nghe được có người bên trong nói:

“Không biết nơi này so với Túy Ngọa Hồng Trần các ở Huyền Diệu thế nào?”

“Ha ha, đó chính là nơi người có tiền mới tới, chỉ cần người có tiền, muốn gì cũng được. Lạc Hoa uyển không phải vậy, người có tiền, còn phải hợp mắt người ta mới được...”

“‘Diễm quan’ hôm nay không biết so với ‘Tứ đại mỹ nhân’ thế nào đây?”

“Hắc, sao có thể so sánh được? Hoàn toàn không cùng đẳng cấp nha...”

“Ày, xem khẩu khí của người, người gặp bao nhiêu người rồi?”

“Hừ, không phải lão tử khoác lác, ‘Tứ đại mỹ nhân’, có Mộ Dung thế gia Mộ Dung Thanh, Thiên Tuyệt cung chủ, Hàm vương Liễm Hàn, còn có Vân Hi các các chủ Ngự Lưu Vân, ngoại trừ Thiên Tuyệt cung chủ, ta đều gặp rồi...”

“Được rồi, người nói xạo quá đi, bọn họ...”

....

....

Lưu Vân hít một ngụm trà, sắc đến trong khí quản, ho khan một hồi.

Ai da... Tứ đại mỹ nhân.... Hắn từ khi nào mà kiến thức nông cạn đến mức này...

Xem ra Hàm vương chính là Thiên Tuyệt cung chủ chuyện này người ngoài còn không biết, có điều... Hắn từ khi nào cũng thành một trong Tứ đại mỹ nhân vậy?! Sớm biết khuôn mặt này phiền toái như vậy, lúc trước nên đem nó hủy đi...

“Chà chà, ‘Tứ đại mỹ nhân’ nha...” Huyền Dục ám muội cười khê.

Xung quanh thực sự rất ồn ào, nếu không lớn tiếng nói chuyện thì phải kề sát bên tai nói. Y cúi đầu gần như dán vào tai Lưu Vân, cười: “Vân huynh thực sự hoàn toàn xứng đáng, ha ha.”

Lưu Vân nhú mày nói: “Ta thấy, hắn là ngũ đại mỹ nhân mới đúng.”

“Hả?”

Lưu Vân tà tà cười khê, nâng cằm Huyền Dục, mắt phượng hơi cong, nhìn khuôn mặt mê người gần trong gang tấc nói: “Huyền huynh sinh ra tuần tú như vậy, có thể nào ít đi người sao?”

Huyền Dục hơi sững sờ, lập tức lộ ra một nụ cười mê người, choàng qua cổ Lưu Vân, môi dán lên môi hắn.

Thế giới đang âm ỉ dường như im bật, tựa hồ chỉ có hai người bọn họ. Thậm chí có thể nghe thấy nhịp tim của nhau đang tăng tốc đập nhanh.

Lưu Vân khe khẽ đẩy đôi môi nam tử đang cắn chặt môi hắn không buông, nhú mày nói: “Huyền huynh lên cơn sốt sao?” Trong mắt dường như không có chút rung động nào, cứ như người mới vừa rồi bị cưỡng hôn không phải là hắn.

Hắn bỗng nhiên cảm thấy thanh tỉnh, lại cảm thấy tựa như hồ đồ mất rồi. Không thể rõ ràng được... Cái tên này đang làm cái gì...

Chỉ có thể cố gắng trấn định che giấu hoảng loạn trong lòng.

Huyền Dục con ngươi hơi nheo lại, thỏa mãn liếm liếm môi: “Hương vị quả nhiên không tệ.”

Đã nghĩ qua vẻ mặt hắn sẽ như thế nào, mê muội? Tức giận? Căm ghét? Vui mừng? Kinh ngạc? Nhưng không ngờ, người kia vẻ mặt nào cũng không phải, ngoại trừ lãnh đạm vẫn là lãnh đạm...

Bàn tay sau lưng nắm chặt toàn hoa phiến, ngón út không khống chế được khê khàng run rẩy.

Mặc y khiêu khích thế nào, cũng không cạy mở được môi răng hắn. Nhưng chỉ là cảm giác mềm mại ngọt ngào trên môi, cũng khiến y không kìm được say mê. Chưa bao giờ gặp được người cho y cảm giác này, nháy mắt, trong đầu chỉ còn lại đôi môi người nọ, cái gì cũng không muốn nghĩ tới nữa, nhưng ngay khi

chìm đắm tại thời khắc tốt đẹp nhất trong mộng ảo, thì lại bị đẩy ra. Nhìn vào cặp mắt phượng hẹp dài hồ hững, quả thật tâm tình đang từ trên mây rơi thẳng xuống địa ngục.

Không ai chịu đem chân tâm ra, làm sao có thể chạm đến chân tâm?

64. Quyển 2 - Chương 62: Dạ Thám

Hai người chen vào một góc tầm thường, người ngoài chưa từng chú ý tới. Không khí ngột ngạt đột nhiên bị một trận tiếng chiêng đánh vỡ.

Thanh âm huyền ảo dần yên tĩnh lại. Lát sau, từ sau đài, hai đôi nam nữ chậm rãi bước ra. Dáng người nổi bật ẩn hiện dưới làn áo lụa mỏng màu xanh. Đang giữa mùa đông, lại không cảm thấy lạnh chút nào.

Bốn người đi đến giữa sân khấu, không biết từ nơi nào, nhạc khúc du dương nổi dậy, trừ sa khinh động, nhẹ nhàng nhảy múa, xem như là màn mở đầu. Chuông đeo trên chân trần thánh thót vang vọng. Dung nhan xinh đẹp quả thật có thể xem là thoát tục, bên dưới sân khấu đã có nam nhân đắm đuối thêm muốn, nhưng vẫn kiêng kỵ thế lực Vô Song bảo, không dám làm bừa. Tuy nhiên, bốn người này có lẽ chỉ là nha hoàn tiểu quan mà thôi.

Qua nửa khắc, bốn người dừng múa, liền lui xuống. Màn chính bắt đầu.

Chỉ lát sau, một vị diệu linh nữ tử khoan thai bước ra, vóc người thon thả, ngoại bào mở rộng lộ hơn một nửa vai, da dẻ càn trắng bao nhiêu thì có bấy nhiêu, thon thả thướt tha. Tuy rằng che mặt, không thấy được rõ ràng khuôn mặt, nhưng nhan sắc vẫn rất câu nhân. Nghe được gần đó có người bàn tán, nói nàng là cao cấp ‘diễm quan’, Tần Tình.

Có thể đã quen mắt với muôn hình muôn vẻ mỹ nhân, Lưu Vân đại khái thẩm mỹ đã mệt mỏi, không khơi lên được nửa điểm hứng thú.

“Diễm quan sao? Cũng chỉ đến thế...” Huyền Dục hí đôi mắt tự tiểu phi tiểu, sâu thẳm trong mắt lại là nhìn Lưu Vân.

Lưu Vân khẽ mỉm cười, nhìn Tần Tình trên sân khấu, khóe mắt đuôi mày mê người bên cạnh, làm thế nào cũng không tránh đi được.

Lầu hai, nơi dành cho các khách quý, một nô bộc vội vã đến gần Địch Mạc Kiệt lúc này vẫn đang ngồi ngắm mỹ nữ, bên tai thì thầm vài câu. Thần sắc gã hơi biến đổi, lập tức đứng dậy tiến vào nhã gian.

Vẫn chú ý hướng đi của gã, hai người liếc mắt nhìn nhau, lặng lẽ đi theo.

Tòa Lạc Hoa uyển này, ngoại trừ tòa lầu chính bên ngoài, trong hậu viện còn có nhã lâu, chuyên dùng để khách mời bàn công việc.

Xa xa nhìn thấy Địch Mạc Kiệt tiến vào lầu hai nhã gian, Lưu Vân cùng Huyền Dục quyết định một lần làm “lương thượng quân tử”.

(Chú thích: Lương thượng quân tử: Quân tử leo xà nhà. Hán triều, trong nhà Trần Thực ban đêm có một tên ăn trộm nấp ở trên xà nhà, Trần Thực gọi hắn là ‘lương thượng quân tử’)

Thả người nhún một cái, thần không biết quỷ không hay nhảy lên mái nhà, nhẹ nhàng gỡ đi một viên ngói, đèn đuốc sáng trưng soi sáng mấy người bên dưới.

Phía dưới chính là Địch Mạc Kiệt, trong lòng ôm một ca cơ, đôi tay bên trong quần áo lụa mỏng của nữ tử nọ liên tục nhào nặn, tư thái *** loạn, đối diện còn có mấy nam nữ yêu mị, trong đó có một nam tử áo trắng, trông như đã chết rồi.

Cũng thực quá khéo, hai người bọn hắn đến vừa kịp nghe đoạn mẩu chốt nhất.

“...Hừ, thiện quận xa như vậy, Huyền Kính quản thiên quản địa cũng không chạm tới đầu lão gia ta, hắn bảo vệ bách tính, tu sửa đê đập gì đó, chỉ tăng thêm bạc cho ta... Hắc hắc, tới đây nào, tiểu mỹ nhân...” Địch Mạc Kiệt ôm ca cơ, lại hôn lại sờ, không coi ai ra gì, có vẻ như sớm đã thành thói quen.

Huyền Kính muốn tu sửa đề đập? Bị lão già này không ngừng nuốt bạc?

Lưu Vân kinh ngạc quay đầu lại nhìn Huyền Dục, suýt chút nữa đụng trúng mặt y. Thế mới biết hai người bọn họ kề bên gần rất gần, gần đến mức hô hấp đều có thể cảm nhận được.

Lưu Vân thấy y ánh mắt bất định, không biết đang nghĩ gì. Muốn rời đi, lại sợ kinh động phía dưới.

Bên trong phòng bỗng dưng truyền đến từng trận cười ngày càng lớn tiếng hơn, phóng đảng cùng rên rỉ. Không ngờ lão già này ngày càng phóng đảng, ngay tại chỗ cởi quần, ca cơ an vị trên chỗ kia của gã, quần áo vốn lơ lửng toàn bộ bị xé mở, bộ ngực mềm mại theo thân thể run một cái, tiếng cười khanh khách phóng đảng không ngừng.

Thính giác cùng thị giác cùng lúc chịu kích thích, là nam nhân, ai mà chịu được? Xuân cung này không xem nổi nữa, Lưu Vân nhắc chân chuẩn bị rời đi.

Vừa hơi di chuyển một chút, lại chạm vào Huyền Dục cơ hồ đang dán vào chính mình. Mái ngói bị giẫm nghe “bộp” một tiếng.

Lưu Vân thầm kêu không xong, đột nhiên kéo Huyền Dục vẫn chưa hồi thần về phía mình.

“Người nào?!”

Một loạt mũi tên từ dưới phòng vọt lên!

Huyền Dục cuối cùng cũng hiểu ra, giơ chân đá rơi vài mũi tên.

“Đi!” Lưu Vân kéo y bỏ chạy, không ngờ phía dưới càng nhanh hơn, trong nháy mắt, mái ngói lộp bộp rớt xuống một mảng lớn, tên theo đó chỉ chít bắn tới.

Mẹ nó! Lại là tên! Hẳn chắc là có xung khắc với thứ này rồi!

Giữa điện quang hỏa thạch, Huyền Dục đột nhiên nhào tới ôm lấy Lưu Vân. Hắn còn chưa kịp biết rõ chuyện gì, lại nghe bên tai hình như có tiếng lợi khí cắt qua vải vóc, thanh âm của da thịt bị đâm thủng.

“Người sao vậy...”

“Ừm... Đi trước đi!”

Điểm mũi chân, hai bóng người biến mất ở cuối tòa lầu.

Trong nhà lầu, một đội cung thủ bắt đầu ra sức truy lùng, nhất thời huyền não, nhưng ít nhiều vẫn kiêng kỵ Vô Song bảo nên cũng không dám quá mức làm cản. Chỉ lục soát từng gian phòng.

“Phòng này! Vào!”

Một cung thủ đột nhiên xông vào, trong phòng, người đang “hành sự” cả kinh sững sờ, cả giận nói: “Các người là ai?! Dám quấy rầy chuyện tốt của bản đại gia?! Cút!” Người nọ tóc dài rối tung, sống lưng trần trụi lộ ra ngoài, nửa mặt bị che khuất, nhưng có một luồng khí thế ép người thở không nổi. Trong lòng mơ hồ có thể thấy được một mỹ nhân tóc dài da thịt trắng nõn ôm lấy phần gáy của hắn mà hôn.

Vừa thấy đã hiểu ngay, trong phòng không có thêm người nào. Đội cung thủ lập tức cười trừ, nói: “Ách...Tiểu nhân phụng mệnh làm việc, hai vị xin cứ tiếp tục...”

“Không có! Tiếp theo!”

Tiếng bước chân xa dần, Huyền Dục cứ ôm lấy Lưu Vân, lưu luyến thủ du đồ sẫm trước ngực hắn, không chịu nhả ra.

“Này, diễn xong rồi, người đi hết rồi, còn không mặc quần áo?” Lưu Vân đẩy Huyền Dục ra, nóng lòng thoát khỏi hoàn cảnh ám muội kiêu diễm đến mức khiến hắn lo lắng chính mình không kìm chế được.

“Ha ha, gấp cái gì...” Huyền Dục từ phía sau ôm lấy eo Lưu Vân, nhẹ nhàng bên tai hắn thổi một hơi, thanh âm trầm thấp lộ ra cực hạn mê hoặc, “Làm sao bây giờ? Thân thể đều thấy hết rồi... Bốn cung đành miễn cưỡng cười người thôi...” Rõ ràng là cầm chắc Lưu Vân không dám phát ra âm thanh quá lớn.

Ta... Kháo!

Lưu Vân nhú mày, cương quyết đẩy y ra. Không ngờ phía sau kêu rên một trận, y lão đảo ngã xuống mép giường.

Thiếu chút nữa quên mất, tên này hình như bị thương!

Lưu Vân đột nhiên cả kinh, xông về phía trước nâng Huyền Dục dậy, vén mái tóc rối tung phía sau, trên lưng là một mảng lớn máu tươi, nhuộm đỏ cả vỏ chăn.

Lúc này quả nhiên trúng tên rồi! Thậm chí cả đầu tiên cũng chưa rút ra... Đau như vậy... Cái tên này, vậy mà không hề kêu lên một tiếng...

“Huyền Hữu! Người sao rồi?” Lưu Vân ôm y vào lòng, lại không dám quá lớn tiếng. Chết tiệt! Ngay lúc này...

“Ha ha, không chết được...” Huyền Dục hé mở mắt, “Người lo lắng cho ta sao...”

Lưu Vân thấy y còn có tâm trạng trêu chọc, nhẹ nhõm một chút, nhú mày nói: “Hừ, ta sợ người chết ở đây liên lụy ta bị bọn họ bắt được thôi.”

“Hừ, vậy người có thể mặc kệ ta...”

Lưu Vân liên tục nói chuyện với y, tay cũng không nhàn rỗi, nhanh chóng mặc quần áo vào, “Nơi này không có thuốc trị thương, nhưng đầu mũi tên nhất định phải lấy ra. Người trước hết cố gắng một chút. Bọn họ một lát nữa không tìm được chỉ sợ sẽ còn quay lại, trước tiên phải rời khỏi đây. Người... Đi được không?”

“Không sao, vết thương nhỏ...” Huyền Dục chống đỡ thân thể, tựa vào Lưu Vân bước xuống giường, cột sống vừa động, đã đau đến mức đổ mồ hôi lạnh.

Lưu Vân thấy y cắn môi đến trắng bệch, nghĩ tới vết thương này nói thế nào cũng là vì hắn, trong lòng có thể nào không xúc động.

Lưu Vân hạ mi, than thầm, thôi... Thực sự là thiếu nợ y...

Ôm ngang y lên, cẩn thận né vết thương, đi ra ngoài.

Huyền Dục hơi sững sờ, nghiêng mặt sang bên chôn vào trong ngực Lưu Vân, ở nơi hắn không nhìn thấy, khóe miệng hơi cong lên.

Mặc cho hắn ôm nhảy qua tường, mặc cho lưng đau đến gần như mất cảm giác, Huyền Dục quay đầu lại, con người sâu thẳm dừng lại trên gò má Lưu Vân.

Ánh trăng thanh lãnh soi sáng gương mặt tuần mỹ, bản thân vẫn là lần đầu tiên ở khoảng cách gần như vậy nhìn ngắm khuôn mặt hắn. Vầng trán trơn bóng, nhìn kĩ còn thấy một tầng mồ hôi mỏng, tu mi phượng nhãn, còn có đôi mắt, giống như hắc diệu thạch sâu thẳm. Y phát hiện, lông mi Lưu Vân rất dài, rất cong, trông rất mê người sống mũi cao anh tuấn, bờ môi mỏng, nghe nói người môi mỏng thường bạc tình, người này...

Lần đầu nhìn thấy hắn, liền kinh diễm bởi đôi mắt này, dù hình dáng có thay đổi thế nào cũng đều không che giấu được.

Người này rất thú vị, rõ ràng sợ phiền phức nhất trên đời lại cứ thích quẩn chuyện không đâu, còn hờ chút là lưu tình khắp nơi, mỗi câu nói ra đều nửa đùa nửa thật, không thể thấu được. Đối với cố ý mê hoặc của y, lại không chút phản ứng, lúc đó y liền thầm hạ quyết tâm, muốn thấy dáng vẻ hắn vì chính mình mà điên cuồng...

Đáng tiếc, trời không chịu lòng người. Cái tên này lúc nào cũng đều không mặn không nhạt, lúc đã cho rằng sắp tiếp cận được tâm của hắn, hắn lại không chút biến sắc kéo dài khoảng cách.

Con người luôn như vậy, thứ càng không có được lại càng muốn có, thứ dễ dàng có được sẽ không biết quý trọng.

Càng là như vậy, càng muốn tiếp cận hắn, nhưng vẫn cứ đề phòng, tính toán lẫn nhau.

Giống như nghiệm rồi.

Chưa bao giờ gặp phải một nam nhân hoặc nữ nhân nào, có thể ở lại trong tâm y lâu như vậy.

Xưa nay chẳng muốn nhọc lòng suy nghĩ xem đây rốt cục là thứ tình cảm gì, chỉ sợ đáp án sẽ làm y sợ hãi.

Ai yêu trước liền thua, câu nói này một chút cũng không sai. Trong mắt Huyền Dục y, không cho phép tồn tại chữ “thua” này.

Giữa mùa đông, đêm hôm khuya khoắt, trên đường từ lâu đã đóng cửa tắt đèn. Lưu Vân ôm Huyền Dục, chạy qua mấy con phố, không tìm được một y quán nào. Chỉ thấy góc đường cuối hẻm nhỏ hình như có một y quán nhỏ của giang hồ lang trung mở ra.

Lưu Vân liền một cước đạp cửa, “Đại phu! Mau mở cửa, có bệnh nhân!”

Phòng đã tắt đèn từ lâu, nghe được tiếng gọi, bên trong truyền đến thanh âm thiếu niên nhẫn, rõ ràng là vẫn còn ngái ngủ.

“Trong nhà không có ai! Tìm nhà khác đi!”

...

Lưu Vân đặt Huyền Dục xuống, không nói không rằng, vọt vào gian phòng, đem người kéo ra.

Ngọn đèn châm lên, thấy người kia là một lão đầu gầy gò, đang tức giận trừng mắt nhìn Lưu Vân. Đang ngon giấc trong chăn, cứ như vậy bị một gia hỏa lai lịch không rõ lôi dậy, tâm trạng ai mà tốt nổi?

Lưu Vân cười trừ nói: “Bằng hữu ta trúng tên, kính nhờ đại phu xem giúp.”

“Hừ! Không xem!” Hừ, quấy nhiễu lão ngủ còn dám cầu xin lão cứu người? Không có cửa đâu!

“Đã trễ thế này, bằng hữu tại hạ sợ là chịu không được.” Lão gia hỏa, lại dám ở trước mặt hần tự cao tự đại!

Ông lão gầy gò ngoảnh đi chỗ khác, không để ý.

“Ông!” Lưu Vân khề nhú mày, thực sự không còn kiên nhẫn, nhanh như chớp ra tay kéo lão ngược trở về, đem lão đặt bên cạnh bàn, hung ác nói, “Ông rốt cục có cứu hay không?!”

” Hừ, lão tử nói không cứu là không cứu! Người không buông tay, lão tử liền gọi người đến!”

“Ông la rách cổ họng cũng không có người đến!”... Hừm... Lời này nghe sao quen tai như vậy...

“...Phi lễ! Phi lễ kia!”

Mẹ nó! Lão không ngớt..... # ※×.....

Lưu Vân khước miệng giật giật, lập tức buông lão ra, nhú mày: “Hừ, không trị được cứ việc nói thẳng! Lão đa, với sắc đẹp của ngài, không bằng ta đi phi lễ một con hà mã!”

Nhịn cười đưa tay ôm lấy Huyền Dục, ra về muốn đi.

“Chậm đã! Ai nói lão tử không trị được! Thằng nhãi con! Dám xem thường lão phu?!” Lão đầu gầy gò đứng thẳng dậy, hàm râu cá trê tức giận giật giật.

Lưu Vân nhú nhú mày, lúc này mới xoay người lại.

65. Quyển 2 - Chương 63: Bị Thương

Người này thật là! Không có gì cả, còn dám mở y quán?!

Lưu Vân lục tìm nửa ngày mới thấy được một cái kéo được gọi là sạch sẽ trong ngăn tủ. May mà đang giữa mùa đông, vết thương không dễ nhiễm trùng, nhưng nơi này cái gì dùng để giảm đau cũng đều không có. Ngay cả nước cũng chỉ còn lại trong ấm trà một chút trà nguội.

Lưu Vân đặt Huyền Dục nằm lên giường, tận lực nhẹ giọng động viên: “Không còn cách nào khác, sẽ hơi đau, nhịn một chút.”

“Hừ, đâu chỉ là “sẽ hơi đau”? Mũi tên này đầu có móc, không thể rút, cần phải khoét móc ra, chỗ thịt bị thương cũng phải cắt bỏ, ma phật tán vừa vặn dùng hết rồi, chỉ có thể cố chịu thôi. Tiểu tử này cũng thật giỏi chịu đựng, từ lúc vào cửa không kêu một tiếng. Nay, chịu không nổi cứ la lên đi.”

(Chú thích: Ma phật tán: Thuốc tê, tui nghĩ vậy)

Không được, la lên sẽ rất phiền phức. Có điều, hẳn biết tên này có đánh chết cũng sẽ không kêu một tiếng...

Lưu Vân đưa tay đến bên miệng Huyền Dục, mỉm cười nói: “Đau thì cứ cắn tay ta.”

Huyền Dục mở to mắt nhìn Lưu Vân một chút, hầu kết khẽ động, hàm răng vẫn gắt gao cắn chặt, chỉ lo thả lỏng yếu đuối sẽ theo đó tràn ra.

“Ôi, thật quật cường! Lát nữa đừng có cắn đầu lưỡi đó.” Lão đầu lắc đầu, đem kéo hơi trên ngọn lửa, lau một chút được thảo kì quái lên miệng vết thương.

Mũi dao vừa tiếp xúc với da thịt, chính là nhức buốt đến tận tâm. So với lúc này chưa rút tên ra thực sự thoải mái hơn gấp trăm lần.

Huyền Dục cắn răng chịu đựng, chỉ chốc lát sau, trên trán đã mồ hôi đầm đìa. Tóc đen dính sát vào trán, hai tay chặt chẽ nắm chặt màn giường, một tiếng cũng không kêu lên.

Không có thuốc cầm máu, lại không thể điểm huyết ngăn chảy máu, dao thâm nhập sâu một chút, dòng máu đỏ sẫm phun ra, dao cắt vào thịt, dần dần lộ ra vết thương đen ngòm, đó chính là đầu móc mũi tên, khẽ động một chút, vết thương lại bắt đầu đau nhức.

Lưu Vân cảm nhận được ý niệm rất khổ cực, cả người đều run rẩy. Chính mình một bên hoàn toàn không giúp được gì... Chết tiệt! Giật mình, phát hiện lòng bàn tay chảy ra một mảng mồ hôi lạnh.

“A...” Huyền Dục khẽ kêu một tiếng.

Lưu Vân cả kinh, sợ là rút tên ra, y thực sự chịu đau không nổi. Không được, nếu để cho y cắn xuống, có khi răng cũng sẽ bị cắn nát!

“Há miệng! Muốn cắn liền cắn tay ta!” Lưu Vân có chút cuồng lên.

Huyền Dục miễn cưỡng duy trì *** thần, không để cho mình ngất đi. Nhìn vẻ mặt sầu lo của Lưu Vân, y đột nhiên cảm thấy không phải là không chịu đựng được, thậm chí cảm thấy rất đáng giá...

Trước mắt càng ngày càng mờ dần, gương mặt tuấn mỹ của Lưu Vân tựa như phóng to ra trước mắt, ha ha, không xong rồi, xuất hiện ảo giác rồi...

Một giây sau, y hoàn toàn thanh tỉnh, hàng mi thật dài của Lưu Vân đã gần ngay trước mắt, bờ môi nóng bỏng khẽ trêu chọc cắn mở môi y, y cơ hồ có thể cảm thấy nhịp tim Lưu Vân. Hơi thở nóng rực phả lên mặt, y nhất thời không biết là tỉnh hay mơ, dường như quên vết thương trên lưng đang đau như lấy mạng...

Hắn đang hôn...y...

Cơ hồ tâm tình mừng rỡ như điên, rằng môi không biết từ lúc nào hé mở, để hắn tiến vào chặt chẽ dây dưa...

Còn chưa kịp cảm thụ kĩ càng tư vị mất hồn này, người bỗng rời ra khiến Huyền Dục đột nhiên tỉnh sờ, ngay sau đó, một đoạn cánh tay mạnh mẽ nhét vào miệng y. Gần như đồng thời, đột nhiên trên lưng là một trận đau đớn đến tận tim phổi lôi kéo sức chú ý của y, y theo bản năng liều mạng cắn xuống.

“A...” Lưu Vân kêu lên một tiếng, sợ là chảy máu rồi...

“Được rồi, cuối cùng cũng lấy ra được.” Lão đầu thở phào nở nụ cười, lau mồ hôi hai ba cái, không biết từ đâu lấy ra một bao ngăn chặm, thành thạo đâm mấy cái, băng vết thương lại, động tác lưu loát, cực kì thành thực.

Huyền Dục cả người như vừa qua một trận ác đấu, lúc này mới thoáng thả lỏng một chút, thở hổn hển, tay nắm chặt màn giường lúc này mới nổi lông, trong lòng bàn tay sớm đã bị móng tay cắt thật sâu, chảy máu.

Lưu Vân khó khăn lắm mới rút tay ra được, chỗ cổ tay là hai hàng dấu răng đỏ sẫm, rướm máu.

“...Sớm biết như vậy đã tìm một miếng gỗ cho người cần...” Lưu Vân nhú mày, nhận mệnh đưa tay qua cho lão đầu bằng bó vết thương.

Huyền Dục gắng gượng nở nụ cười: “...Đại phu, vết thương này khi nào sẽ khỏi?”

Lão đầu vuốt vuốt bộ râu cá trê cười nói: “Hắc hắc, yên tâm đi, chậm nhất là khoảng mười ngày, dùng hết thuốc, bảo đảm không để lại sẹo! Nam nhân mà, có sẹo cũng không sao, tiểu tình nhân người sẽ không chú ý đâu, ha ha. Tiểu tử ngươi thật lợi hại, lão phu còn chưa gặp ai như hai người đâu.”

Lưu Vân chen lời: “Chúng ta không phải...”

“Đúng vậy, nam nhân có sẹo cũng bình thường mà, ha ha.” Huyền Dục khẽ cười, kề sát bên tai Lưu Vân thấp giọng nói, “Ta cũng hy vọng sẹo này sẽ lưu lại, còn mãi trên cổ tay ngươi, tốt nhất là lưu lại cả đời...”

Lưu Vân trong lòng rung mình, im lặng một lát, đem quần áo ném cho y, lạnh nhạt nói: “Nơi này không thích hợp ở lâu, mặc quần áo tử tế vào rồi nhanh đi thôi.” Không nhìn y nữa, đi thẳng ra khỏi phòng.

Huyền Dục bình tĩnh nhìn theo bóng lưng hắn, trong ngực tựa như có nỗi muộn phiền trào dâng. Hầu kết khê động, nhưng không nói gì. Cẩn rắng chống đỡ ngồi dậy, trên lưng lại một trận đau đớn, một giọt mồ hôi rớt xuống vỏ chăn, hòa cùng máu tạo thành một vệt chói mắt.

Đưa tay cầm lấy quần áo, càng thấy không có một chút lực nào, quần áo cứ như vậy rơi xuống đất.

Huyền Dục lông mày nhíu lại, tay nắm lấy màn giường khẽ run rẩy.

Nhớ tới ánh mắt lạnh lùng của người kia, trước mắt một trận choáng váng. Quyết tâm cố gắng nhặt lấy quần áo dưới đất.

Thoáng chốc, trên lưng đau như xé khiến trước mắt y nhòe nhoẹt nước.

Đau quá, trước giờ chưa từng đau như vậy...

Trên lưng gần như mất cảm giác, thật giống như ngàn vạn con kiến đang bò...

Rất muốn lớn tiếng kêu lên, để người kia biết mình đau...

Không thể vô dụng như vậy! Y đường đường là thái tử Huyền quốc, tương lai là thiên tử chấp chưởng càn khôn! Sao có thể yếu đuối như vậy?!

Từ nhỏ đến lớn quen sống trong nhung lụa, đã bao giờ chịu qua cảnh ngộ này? Từ trước đến giờ chỉ có nô tài tận tụy quỳ gối dưới chân, đâu đến lượt người ngoài lời lẽ vô tình...

Chỉ có hắn... Chỉ có hắn...

Lúc này, thật giống như rơi vào bình mật, chưa bao giờ trải qua cảm giác hạnh phúc như vậy...

Nhưng bỗng nhiên lại phát hiện, bên trong chẳng những không có mật, lại còn đầy ruồi nhặng!

“Ê, tiểu tử thú vị, người ta thân thể bị thương, ngươi còn không giúp đỡ?!”

“Hắn có tay có chân, cần ta làm cái gì.” Lưu Vân hướng lão đầu chấp tay nói, “Tại hạ Văn Tiều, còn chưa biết lão tiên sinh xưng hô như thế nào?”

“...Hừ, bây giờ mới biết khách khí à!...” Lão vuốt vuốt ria mép, liếc Lưu Vân, nói: “Có nhìn thấy bảng hiệu không? Chính là tên lão phu đó!”

Lưu Vân nghiêng đầu nhìn qua: “Địch Vương Diêm?”

“Đúng vậy, hắc hắc.” Địch Vương Diêm cười cười, chợt nghiêm mặt, “Tiểu tử, tiểu tình nhân của ngươi trên lưng không phải là trùng tên thông thường, loại tên có móc này, theo lão phu biết, hẳn là ‘Lưu Thương tiên’, có điều, mười mấy năm nay chưa thấy ai bị thương như vậy...”

“Lưu Thương Tiên” ... Văn bói biết rồi, đa tạ Địch đại phu, số bạc này xem như là tiền khám bệnh đi.” Lưu Văn lấy ra một thỏi vàng đặt lên bàn.

“Hừ! Người nghĩ lão phu thấy tiền liền sáng mắt sao?! Cát đi!” Không ngờ, Địch Vương Diêm râu mép giật giật, tròng mắt, mắng một trận.

Lưu Vân mắt phượng đảo một cái, khẽ mỉm cười: “Không không không, vãn bối thực sự ngưỡng mộ lão tiên sinh y thuật xuất thần nhập hóa, đây chẳng qua chỉ là một chút tâm ý của vãn bối, Địch đại phu nhất định phải nhận lấy.”

“Ha ha, tiểu tử ngươi thật biết nói chuyện, được, lão phu nhận vậy. Thuốc này, nhớ cách mấy ngày thay một lần.”

“Đa tạ, vãn bối cáo từ.”

Dứt lời, vừa vặn Huyền Dục vừa bước ra, hướng Địch Diêm Vương chấp tay tạ ơn.

“... Người không sao chứ? Đi được không?”

Huyền Dục cười nhạt, không lộ ra chút suy yếu nào như vừa nãy, dường như hết thảy mọi chuyện chưa từng phát sinh, “Không sao, trở về thôi.” Nói rồi đi thẳng ra ngoài.

“...” Lưu Vân không đưa tay dìu y, hẳn biết, y có tôn nghiêm của y. Than nhẹ một tiếng, đuổi theo.

Địch Vương Diêm vuốt vuốt bộ râu cá trê, hai mắt híp lại, lẩm bẩm: “Ôi! Thực sự là... Đứa này so với đứa kia còn bướng bỉnh hơn... Tụi nhóc bây giờ thật là... Vãn Tiêu sao... Ha ha...”

Ban đêm gió lạnh, đường phố yên tĩnh. Lưu Vân cùng Huyền Dục một trước một sau, mỗi người một ý nghĩ, không ai phá vỡ trầm mặc.

Lưu Vân thực sự không biết nên nắm bắt người phía trước như thế nào. Nói là không nghĩ đến, chẳng bằng nói đúng hơn là không dám nghĩ đến.

Huyền Dục... Tâm cơ quá sâu, sâu đến hẳn ngay cả một mảy may cũng nhìn không thấu...

Lúc này trong lòng vừa mới buồn phiền sau này làm sao đối diện, y ngược lại tốt rồi, làm như cái gì cũng chưa phát sinh...

Y không có câu kia biểu lộ, hẳn không có câu kia cự tuyệt, không có gì giữa họ, hoặc giả có lẽ đã kết thúc rồi.

Lại làm cho hắn vốn nên thở phào nhẹ nhõm lại càng lo lắng không yên...

Không khí trầm mặc ngọt ngào rốt cục bởi vì về đến khách *** mà kết thúc.

Vừa bước vào, liền trông thấy một bóng người cao cao ôm kiếm tựa ở cạnh cửa.

Liễm Hàn quét mắt qua Huyền Dục một chút, cuối cùng đem tầm mắt dừng lại trên người Lưu Vân, nói: “Các người về muộn như vậy, chạy đi chỗ kia sao?”

Huyền Dục ám muội nở nụ cười: “Vừa mới cùng Vãn huynh đi tới Lạc Hoa uyển một chuyến thôi...”

Lưu Vân sờ sờ mũi, cười khổ: “... Vào phòng rồi nói sau.”

Trong phòng.

“... Là như vậy, Địch Diêm Vương đó giúp hắn trị thương, rồi mới về.” Lưu Vân nghiêng người dựa vào thành giường, trên mặt mang ý cười lười nhác, cầm lấy một lọn tóc đen dài của Liễm Hàn, nhẹ nhàng quấn quanh đầu ngón tay.

“... Địch Vương Diêm? Chẳng lẽ là hắn...”

Lưu Vân ngạc nhiên, thẳng người dậy, hai tay quàng qua vai Liễm Hàn, tựa đầu đặt trên vai y, hỏi: “Người biết hắn?”

“Ừ... Người đọc ngược lại tên hắn đi.”

“Diêm Vương Địch?” Không phải là...

“Hừm, không nghĩ tới Quỷ Y đại danh鼎鼎鼎鼎 lại ở chỗ này...”

Liễm Hàn cầm lấy tay hắn, nhìn vết thương trên cổ tay nhú máu: “Tên kia cần?”

Lưu Vân khe khẽ thở dài: “...Ừ.”

Không ngờ, người trong ngực đột nhiên trở mình đem hắn đè xuống giường, đưa tay kéo một cái, vạt áo trượt xuống, lộ ra bả vai trắng nõn pha màu lúa mạch.

Lưu Vân cười tà, “Vội vã như vậy sao, ha ha.”

Liễm Hàn lườm hắn, đem bả vai mạnh mẽ cắn xuống.

“Á! Người biết lựa chỗ cắn quá!” Hai hàng dấu răng thật sâu...

Liễm Hàn hừ một tiếng: “Ta cũng phải khiến người nhớ tới cả đời!”

Lưu Vân trong lòng chấn động, kéo y ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng hôn.

Đột nhiên, ngoài cửa chợt truyền đến tiếng hét thất thanh!

66. Quyển 2 - Chương 64: Hung Sát

Tiếng hét là từ hậu viện truyền đến. Đó là thanh âm cao vút của một nữ tử, mà viện tử này là mấy người bọn họ bao trọn, chỉ có một nữ tử duy nhất —— Tiêu Tương cô nương.

Hai người khinh công cực giỏi, trong nháy mắt đã chạy tới hậu viện, đã thấy Tiêu Tương ngồi bệt xuống đất, hoảng sợ thút thít, trong miệng, tiếng khóc lóc đứt quãng.

Lưu Vân đỡ lấy nàng, nhú máu hỏi: “Tiêu cô nương, đã xảy ra chuyện gì?”

Tiêu Tương túm thật chặt Lưu Vân, khóc ròng nói: “Rất...rất đáng sợ... Giết người... Sát nhân... Người mặc áo đen kia.... Ô ô...”

Hai người cả kinh, nhìn theo hướng tay nàng chỉ, thấy dưới bóng cây tối đen là bốn thi thể la liệt, máu tươi chưa đông lại hiển nhiên là vừa chết không lâu. Liễm Hàn ánh mắt lóe lên, điểm mũi chân, lao mình đuổi theo.

“Con gái! Con gái! Con có sao không!” Tiêu lão cha nghe thấy tiếng động vội vã chạy đến, hắn là vừa đi ngủ, quần áo cũng không buộc chặt.

Huyền Dục khoác một kiện áo đơn đi ra, thấy người trong lòng Lưu Vân nước mắt ngấn dài, nhú máu hỏi: “Sao vậy?” Quay đầu hướng Lưu Vân chăm chọc nói, “Chắc không phải người khi dễ người ta đâu nhỉ, hừ, đến giờ còn không nở buông tay...”

Lưu Vân nhếch môi, đem Tiêu Tương trong lòng giao cho Tiêu phụ, nhú máu nhìn y: “Còn có tâm tư nói mát, người xem, chỗ kia...” Ngừng lại một chút, lại nói: “Hôm nay rất lạnh, sao lại chỉ khoác một cái áo đã ra đây rồi...”

Huyền Dục nhú máu, nhìn mấy cái xác chết không nói lời nào.

” Phát sinh chuyện gì rồi hả?!” Đường Vũ Trúc nghe tiếng vội vã chạy tới hậu viện, thở hồng hộc, lo lắng nhìn Tiêu Tương, cũng không nhớ chỉnh lại quần áo.

Tiêu Tương vừa thấy hắn, nhào ngay vào lòng khóc lóc.

Lưu Vân kinh ngạc nhìn hai người bọn họ, chẳng lẽ người Tiêu Tương để ý là...

Đường Vũ Trúc liếc nhìn Lưu Vân thần sắc bất định, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Huyền Dục chỉ khoác một chiếc áo đơn, nhú máu, cất giọng hỏi: “Người đã làm gì nàng?”

Lưu Vân khụ một tiếng, “Đường huynh đừng hiểu lầm, người nhìn đi...”

Đường Vũ Trúc cả kinh, hô: “Chuyện này... Nhanh đi báo quan đi!”

Lưu Vân dùng kiếm đẩy đẩy một tử thi nằm úp sấp trên mặt đất, người đó một thân quần áo hắc sắc, vẻ mặt cứng ngắc tràn ngập sợ hãi, trên ngực, vết thương nhỏ hình tròn máu chảy nhỏ giọt, ba người còn lại

đại khái giống nhau. Nhíu mày nói: “Ngực trái bị cái gì đâm xuyên một lỗ nhỏ, đây là vết thương trí mệnh, không có vết thương khác.”

Hung khí này là thứ gì? Gậy... Không thể đâm vào như vậy có thể là thanh sắt... Tiêu Tương nhìn thấy người áo đen? Hắn một lúc lặng yên không tiếng động giết hết bốn người sao...

Đường Vũ Trúc vội hỏi: “Tiêu cô nương, người mới vừa rồi đã nhìn thấy cái gì?”

Tiêu Tương lắc đầu: “Quá tối, mấy bóng đen lướt qua, không nhìn rõ cái gì, chỉ nhìn thấy người mặc áo đen kia nhảy qua tường chạy mất...”

“Là bọn hắn...” Huyền Dục thấy rõ mặt của bọn họ, vẻ mặt chợt trở nên nghiêm túc, “... Ám vệ ta mang ra ngoài...”

“Cái gì?” Lưu Vân tâm trạng hơi kinh ngạc, “Mục tiêu của hung thủ chẳng lẽ không phải là...”

Liễm hàn đúng lúc từ bên ngoài viện trở về, khiến Lưu Vân bất ngờ chính là y nhìn hắn lắc đầu.

Thậm chí ngay cả Hàn cũng mất dấu?! Người áo đen này khinh công rất cao, hay là...

Huyền Dục khẽ rũ mắt, lát sau, diêm tĩnh nói: “Tìm người đem xác đi chôn thôi, để người khác thấy được cũng khó giải thích. Hừ, muốn giết ta... Ha ha, ta chờ hắn...”

Lưu Vân lặng yên tiến lên kéo kéo ống tay áo y, chạm được một bàn tay lạnh lẽo, rất lạnh, giống như từ trong hầm băng bước ra, thậm chí khiến hắn không cảm thấy mạch đập. Lưu Vân theo bản năng nắm chặt tay y, hầu kết khẽ động, thấy ánh mắt y nhìn chính mình mang theo một chút kinh ngạc còn có chờ mong, lại không biết nên nói cái gì.

“Người... Lạnh như vậy mặc thêm quần áo đi, trời thế này rồi đừng chạy loạn khắp nơi, về ngủ đi...”

Đôi mắt vốn đầy cảm xúc nháy mắt khôi phục vẻ diêm tĩnh, Huyền Dục khẽ mỉm cười, rút tay ra, “Người nghĩ trong lòng ta khó chịu vì người bị giết sao? Không phải chết mấy ám vệ thôi sao, ta còn chưa yếu đuối đến mức đó.” Nói xong liền quay trở về phòng.

Không lâu sau, trong viện lại khôi phục yên tĩnh. Mọi người đều tắt đèn ngủ cả.

Ánh trăng lạnh lùng, gió đêm càng thổi mạnh, bóng cây lay động, dưới ánh trăng in bóng lên giấy trên cửa, loang lổ như quỷ mị. Một bóng đen lặng yên nhảy ra tường viện. Người nọ che mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt phượng hẹp dài. Bỗng nhiên, bóng người cao lớn dừng lại. “Ra đây đi.”

Dứt lời, người áo đen từ trên cây nhảy xuống, ống tay áo bay bay: “Người lại muốn đi một mình?”

“Ha ha,” người kia khẽ mỉm cười, kéo mặt nạ xuống, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ, chính là Lưu Vân, “Không qua mắt được người. Có điều, người cũng về đi...”

Liễm Hàn hừ một tiếng, “Lo lắng cho hắn thì cứ nói.” Nhắc chân đi mấy bước, người phía sau còn chưa đuổi tới, y dừng bước lại, hơi ngoảnh mặt đi nhỏ giọng nói: “Ta từ lâu đã phái người trong lâu đến bảo vệ... Còn không mau đi!”

Lưu Vân nhẹ nhàng nở nụ cười, nhanh chân đuổi theo.

Cẩn thận nhớ lại chuyện phát sinh tối nay, người chết tuy là ám vệ, nhưng rõ ràng mục tiêu là Huyền Dục, sợ là đã sớm có dự mưu. Có điều, khả nghi chính là, bọn họ một đường đi đến đây đều bình yên vô sự, vì cái gì mà hắc y nhân không sớm không muộn, một mực đến thiện quận mới động thủ. Mặt khác, với thân thủ của Hàn mà ngay cả nửa bóng dáng cũng không tìm được, vậy thì cũng thật kỳ lạ... Hơn nữa, hắc y nhân chỉ có một mình Tiêu Tương nhìn thấy, vì sao hắn lại không giết nàng diệt khẩu, chẳng lẽ không đủ thời gian sao...

Lại nói, Huyền Dục đường đường là thái tử, sẽ không cùng người trong giang hồ kết oán. Chủ mưu sau màn ngoại trừ Kính vương hắn không nghĩ ra được người thứ hai, chỉ có điều, không có chứng cứ. Thế nhưng bất luận là chuyện ám sát, hay là chuyện tại Lạc Hoa uyển bị thương, hoặc là chuyện dè dặt, dân chạy nạn, đều cùng huyện lệnh Dịch Mạc Kiệt có liên quan mật thiết!

Điểm này chắc Hàn cũng nghĩ đến, mới có thể ở đây chờ. Đừng nhìn y lúc nào cũng bất đồng ý kiến, ở phương diện này, thực sự y cực kỳ nhạy cảm, nghĩ lại, e là có kinh nghiệm hơn rồi...

Gió đêm phơ phất lướt qua tai, tâm tư dao động, chỉ chốc lát đã đến phủ huyện thái gia.

Phủ đệ vô cùng bề thế, vừa nhìn đã biết vợ vét không ít mồ hôi nước mắt của dân. Lưu Vân cùng Liễm Hàn hai người ở trên cây quan sát lính canh phòng phủ, vậy mà năm bước lại có một tốp, mười bước lại có một trạm canh gác, quả thực có thể so với hoàng cung.

Điều này càng làm cho Lưu Vân hoài nghi, bên trong khẳng định có vấn đề!

Hai người thần không biết quỷ không hay tiếp cận hai thị vệ, chuẩn xác một chưởng đánh lên gáy, thị vệ một tiếng cũng không kịp kêu đã bị kéo vào bụi cây lột sạch quần áo.

Thám thính vòng quanh hành lang bên trong.

Liễm Hàn nhũm mày nói: “Thật hồi... Tên ngu xuẩn này mấy ngày nay không có thay y phục?!”

Lưu Vân bật cười: “Người nhện một chút đi, có quần áo dù sao cũng đỡ hơn không.” Tuy rằng ta khá thích nhìn dáng vẻ người không mặc quần áo... Hắn trong lòng cười khê, tất nhiên không dám nói ra.

“Chờ đã! Có người.”

May mà hai người đều là cao thủ khinh công, thả người nhảy một cái đã nằm trên mái nhà, im lặng nín thở.

“Người, còn người nữa, lão gia vừa gọi người đến, hai người các người qua đó hầu hạ, thông minh một chút, biết chưa?”

“Dạ.”

Lưu Vân khê mỉm cười, thực sự là buồn ngủ gập chiếu manh, đang lo không tìm được lão hồ ly này thì lại bắt gặp. Lặng lẽ đuổi theo, không ai phát hiện ra.

Nhìn thấy một gian phòng hướng nam đèn đuốc sáng choang, hai gã tiểu tư liền tiến vào. Từ ngoài cửa thấy có vài thị vệ, chưa tính những tốp khác. Cho dù hai người công phu tốt đến mấy, chỉ sợ cái gì cũng chưa tra được đã dẫm thảo kinh xà.

Một lúc lâu sau, hai gã tiểu tư lại đi ra, đứng trước cửa nói với một thị vệ: “Lão gia phân phó, đi nội viện mang một cô nương tới hầu hạ.”

“Dạ.”

Lưu Vân mất phương lưu chuyển, khoe miệng cong lên, cười nói: “Có trò vui rồi, đi!”

Không quá nửa canh giờ, thị vệ đã mang đến một thiếu nữ xinh đẹp sa mỏng che mặt. Nữ tử vóc người cao gầy, mắt phượng mày ngài, đuôi mày khoe mắt cực điểm mê hoặc, môi hồng như ẩn như hiện một nụ cười câu hồn người.

Địch Mạc Kiệt nuốt một ngụm nước bọt, nhìn chăm chăm nàng, cái nhìn tràn ngập dục vọng *** uế: “Hắc hắc, không ngờ quý phủ lão gia ta còn có một mỹ nhân như vậy...” Đưa tay ôm nàng, đôi tay hạnh kiểm xấu bắt đầu dờn xuống...

Chợt Địch Mạc Kiệt chỉ thấy trên cổ mát lạnh, chẳng biết từ lúc nào, một thanh lợi kiếm lạnh lẽo lặng yên không tiếng động kề vào yết hầu, phía sau truyền tới thanh âm lạnh lùng trầm thấp: “Lấy cái tay bẩn của ngươi ra.”

Địch Mạc Kiệt tính mạng ngàn cân treo sợi tóc, sao còn dám nhiều lời, mồ hôi lạnh ứa ra buông bàn tay cứng ngắt ra.

Lưu Vân khê mỉm cười, tiến đến bên tai nhẹ giọng nói: “Kính xin lão gia giúp một chuyện, gọi thị vệ trước cửa lui ra, ta cũng không thích bị người quấy rối.”

Nghe thấy giọng nói nam tính thành thực từ tính bên tai, Địch Mạc Kiệt muốn khóc thét, mỹ nhân trước mắt sao phút chốc đã biến thành nam nhân?!

“Được. Được được...”

“Chờ chút, nếu lão gia người nói cái gì không nên nói, cũng nên cẩn thận thứ đồ chơi dưới khổ ngài rồi...”

Địch Mạc Kiệt sợ run người, suýt khóc, chỉ gật đầu, hô lớn: “Bên ngoài...Người bên ngoài đều lui xuống, không cho phép quấy rầy bốn lão gia!”

“Dạ.”

Chỉ đợi tiếng bước chân bên ngoài xa dần, Liễm Hàn một cười đem hắc đá quý trên mặt đất, thuận lợi đánh nát con dao hắc giấu trong tay trái.

“Ôi...” Địch Mạc Kiệt run rẩy cầu xin tha thứ, “Hai vị đại hiệp... Tìm tiểu nhân rốt cục là để làm gì?”

Lưu Vân nửa ngồi nửa quỳ, thấp người xuống cười: “À, chúng ta là được thuê tới đây giết người, đã lấy tiền của người ta, không giúp người làm việc, sợ là khó ăn khó nói.”

“Không được không được!” Địch Mạc Kiệt vừa nghe xong khẩu khí càng mềm nhũn, lập tức nói, “Ta sẽ trả cho các người gấp đôi, không, gấp ba thù lao, cầu xin hai vị tha cho tiểu nhân...”

Lưu Vân giảo hoạt mỉm cười: “Vậy sao... Vậy cũng tốt, thù lao chúng ta là mười vạn lượng bạc, gấp ba chính là ba mươi vạn lượng, đưa tiền đây!”

“Chuyện này... Ba trăm ngàn... vạn lượng?! Được, được, ta đi lấy tiền cho hai vị.”

“Không cần làm phiền đến lão gia, người nói chỗ cất giấu, tại hạ lấy giúp là được rồi.”

Địch Mạc Kiệt âm thầm kêu khổ, cơ hội cuối cùng cũng mất: “Ồ... Dưới gầm giường trong hộc.”

Lưu Vân cẩn thận tìm tòi dưới giường, thăm nghĩ, tên này giảo hoạt như vậy, chỗ đó tuyệt đối không thể không có cạm bẫy, vạn nhất bị thương, cũng thật khó coi.

Bỗng nhiên ngón tay tựa như chạm được một sợi chỉ, nhẹ nhàng theo đó lần tới, phía đầu sợi chỉ có một lỗ nhỏ thông ra ngoài phòng, phỏng chừng là chuông báo động.

Lưu Vân quay đầu thấy Địch Mạc Kiệt căng thẳng nhìn hắc, hơi buồn cười, ha ha, suýt nữa bị lừa rồi.

Cẩn thận vòng qua sợi chỉ kia, chỉ một chút đã mò tới ngăn bí mật. Mở ra, bên trong một đồng châu báu nặng nề cùng một xấp dày ngân phiếu, bên cạnh còn có một phong thư màu vàng.

Địch Mạc Kiệt thấy Lưu Vân đem thư rút ra, không khỏi thất thanh kêu lên: “Không được! Đó là mật lệnh của đại nhân!”

Chính là cái này! Lưu Vân khẽ nhếch khóe miệng, mở thư ra xem, ngờ vực nói: “Đây không phải là mệnh lệnh xây dựng đê đập sao? Kinh phí là... sáu trăm ngàn lượng bạc? Ta nghe nói thiện quận chỉ đạo mười vạn lượng mà? Một lần liền ăn hơn năm trăm vạn, lão gia không sợ chết no sao?”

“Người... các người...” Địch Mạc Kiệt vừa nghe, kích động suýt chết, lại nghe Lưu Vân nói tiếp: “Ta thấy lão gia cũng cao tuổi rồi, bạc này, sợ là cũng không đem theo xuống mộ được, không bằng tích đức, cứu tế người dân bị nạn là được, thư này ta đem trình báo tuần phủ đại nhân, miễn cho người lại hiếp đáp bách tính...”

Lời còn chưa dứt, người nào đó đã nằm trên mặt đất ồ ồ khóc lớn lên: “Không được!... Hai vị đại hiệp, tha tiểu nhân đi, tiểu nhân trên có mẹ già tám mươi tuổi, dưới có...”

Đủ rồi, lại là trò này, sáng tạo một chút không được sao? Lưu Vân bĩu môi nói: “Chúng có đã xác thực, lão gia chắc chắn không xong rồi...”

“Không, không, không! Là Kính Vương Gia sai tiểu nhân làm như vậy... Tiểu nhân gan to bằng trời cũng không dám nuốt riêng cái nào...”

Huyền Kính giật dây?

Lưu Vân hơi sững sờ, chuyện đêm đó giải thích thế nào? Hắc kéo khăn che mặt lên, hỏi: “Nói rõ ràng!”

“Người... Người là...” Thấy rõ khuôn mặt Lưu Vân, Địch Mạc Kiệt nhất thời kinh hãi đến biến sắc, “Ngự...”

“Xuyt...” Lưu Vân nhú mày nói: “Lão gia gấp như vậy muốn làm thái giám sao?”

Địch Mạc Kiệt mặt xám như tro tàn xụi lơ xuống, “Kính Vương Gia hạ lệnh muốn tu sửa đê đập, cho ta một đạo mật lệnh, sai ta chỉ dùng mười vạn lượng, còn lại coi như là khen thưởng, đợi hấn đích thân đến trùng tu đê đập, thu được dân tâm... Còn phải đặc sứ đến giúp ta tránh thoát Thứ Sử tuần tra, không ngờ... Tồi hôm qua đặc sứ phái người cho ta biết Thứ Sử đến rồi...”

“Tồi hôm qua ta ở trên mái nhà lâu nghe được, là người cố ý nói ra?” Thấy hấn gật đầu, Lưu Vân lại hỏi, “Đặc sứ này rốt cục là ai? Là nam hay nữ?”

“Cái này... Ta thực sự không biết... Ồi.. Hai vị tha mạng...”

Xem ra hấn thật sự không biết. Có điều, người này rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ là hắc y nhân lần trước? Càng đối với bọn họ nhất cử nhất động rõ như lòng bàn tay...

Lưu Vân khẽ nhú mày, luôn cảm thấy đã bỏ sót gì đó rồi...

Mở miệng hấn ra, nhét một viên thuốc đen sì ép hấn nuốt vào, Lưu Vân âm trầm cười: “Để tránh cho lão gia người lại nói những chuyện không nên nói, tại hạ không thể không ra hạ sách này, đương nhiên, nếu như lão gia làm tốt, thuốc giải tại hạ sẽ dâng, bằng không, hừm...”

“Tiểu... Tiểu nhân biết nên làm như thế nào...”

“Vậy thì tốt.” Lưu Vân hài lòng gật gù, đem thư tín cùng ngân phiếu cất vào trong ngực, cùng Liễm Hàn không hề ngoảnh lại, rời đi, lưu lại Địch Mạc Kiệt khóc không ra nước mắt đáng thương nằm trên mặt đất.

Lưu Vân hai người chân trước vừa rời đi, phía sau lại tiến vào một người bạch y phiêu nhiên, trong đêm tối có vẻ đặc biệt chói mắt.

Địch Mạc Kiệt đang muốn gọi người, chờ thấy rõ khuôn mặt người vừa tới, rùng mình, lại trấn định lên: “...Hóa ra là người...”

“Người nói hết rồi hả?” Người kia tiếng nói trầm thấp, tốc độ chậm rãi, nhẹ nhàng như tuyết y trên người, từng chữ từng chữ nói ra lại lộ ra áp lực khó có thể chống đỡ.

Địch Mạc Kiệt nghẹn lời, ề a nói: “Tình huống vừa nãy, ta có thể không nói sao...”

“Như vậy...” Người kia hai mắt híp lại, càng nhẹ nhàng mỉm cười, “Người cũng không cần thiết phải sống tiếp...”

“Thất...” Âm thanh im bặt, Địch Mạc Kiệt khó tin trợn mắt, nhìn thân thể đã đứt đầu của mình còn rung động nằm trên mặt đất, rốt cục không nói được thêm tiếng nào nữa...

67. Quyển 2 - Chương 65: Biểu Lộ

Trong màn đêm yên tĩnh, hai bóng đen ở trong thành vượt nóc bằng tường mà đi.

“Người rốt cục cho gã ngu xuẩn đó ăn cái gì vậy?” Liễm Hàn vẫn là hiếu kỳ khó nhịn, hỏi.

“Ha ha,” Lưu Vân nhẹ nhàng nở nụ cười, “Đó tuyệt đối là thứ tốt, ta còn hy vọng hấn sống lâu trăm tuổi, không bị người khác diệt khẩu mới tốt.”

“Ai?!” Liễm Hàn mày kiếm khẽ nhú, phát tay, hai chiếc lá mỏng manh thẳng tắp bay vút về phía bụi rậm. Ngay lúc đó, một loạt tiếng sột soạt vang lên, nam tử mặc một bộ hắc trường sam màu đen nhảy ra. Người nọ vải đen che mặt, tay áo bên trái bị bụi gai cào rách thành một lỗ nhỏ. Y kéo bật mặt xuống, lộ ra khuôn mặt tuấn thủ thần tri, đôi mắt đẹp liếc nhìn Lưu Vân, khóe miệng nâng lên một nụ cười lạnh lùng.

” Là người...” Lưu Vân trông thấy sững sờ, bỗng nhớ tới ngày ấy ở góc đường thoáng thấy một bóng dáng bạch y. Chẳng trách cảm thấy quen mắt...

“Người không ở lại Huyền Diệu, hơn nửa đêm theo chúng ta chạy ra đường làm gì?”

Mộ Dung Linh hỏi một đấng trả lời một nẻo, “Với bản lĩnh này, sợ là Địch lão thái gia đã bị người diệt khẩu rồi.”

Lưu Vân rùng mình, xem ra chính mình vẫn sơ sót...

Liêm Hàn hai tay khoanh trước ngực, khinh bỉ xùy một tiếng: “Người làm sao biết được?”

Mộ Dung Linh lắc đầu cười nói: “Đi theo các người đâu chỉ một mình ta? Lẽ nào hai vị chưa từng phát hiện?”

Lưu Vân nghiêm mặt: “Không phải là người đã biết cái gì chứ?”

Nét cười khê in lại khóe mắt, Mộ Dung Linh nói: “Ta biết không nhiều, có điều so với người nhiều hơn. Muốn biết, một mình đi theo ta.” Dứt lời, trong chớp mắt nhảy xa nhiều trượng, quẹo vào một con hẻm nhỏ, mất dạng.

“Hàn, người về trước đi, ta đi một chút sẽ trở về.”

Liêm Hàn đưa tay ngăn cản, lạnh lùng nói: “Người là muốn đi vụng trộm?”

(Sa: Hàn dễ thương quá)

Lưu Vân sắc mặt một tiếng: “Ta đi làm chính sự!...” Cái tên này từ đâu học được kiểu nói chuyện này?!

Liêm Hàn khê hừ một tiếng, xoay người đi mất.

Lưu Vân đuổi theo Mộ Dung Linh, qua bảy tám lối rẽ, đi vào một hẻm nhỏ tối đen. Đôi mắt chưa thích ứng với bóng tối, bỗng nhiên hai vai bị chụp lấy, một sức mạnh đem hấn mạnh mẽ đẩy vào vách tường. Nhất thời không thể động đậy, Lưu Vân cả kinh, đang muốn phản kích, một giây sau lại hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Môi mỏng kề sát trên môi hấn, hơi thở nóng hổi mê hoặc, mùi vị quen thuộc bao bọc cướp đoạt xâm chiếm rằng môi hấn, chiếc lưới linh động thăm dò, đột nhiên gần như thô bạo xâm nhập, từng ly từng tí cuốn lấy, cảm xúc mãnh liệt gần như thiêu đốt tất cả.

Đúng lúc Lưu Vân đưa tay định luồn vào tóc y, Mộ Dung Linh bỗng nhiên rời khỏi môi hấn.

Mộ Dung Linh đôi mắt đẹp mang theo ý cười buồn bã, nói: “Bỏ qua cho, ta chỉ sợ sau khi nói cho người biết, sẽ không còn cơ hội như vậy...”

Trong bóng tối, Lưu Vân không thấy rõ vẻ mặt y, đáy mắt đen thẫm của y lộ ra một tia phức tạp cùng khổ sở, thanh âm trầm thấp nhẹ nhàng chậm chạp mờ mịt, từng câu từng chữ trong đêm vắng nghe hết sức rõ ràng. Những ngón tay giữ chặt hai vai hấn vẫn như cũ kiên định mà mạnh mẽ, dường như rất quyết tâm...

Mộ Dung Linh hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói: “...Ta thích người... Mặc kệ ta làm gì, lần này tuyệt đối không lừa người...”

Tuy rằng đã sớm đoán được vài phần, chính tai nghe thấy vẫn cảm thấy chấn động. Lưu Vân há miệng, cổ họng có chút nóng lên, dù ở giữa đêm sâu cũng không che giấu được đáy lòng nhộn nhạo cuộn trào, trong phút chốc đó, tư vị rung động không tên tràn ngập khắp trái tim. Hô hấp càng trở nên gấp gáp, nhịp tim hai người cơ hồ hòa cùng nhau, mạnh mẽ va chạm. Lúc này, vô thanh thắng hữu thanh.

Lưu Vân tựa hồ chìm sâu vào đôi mắt y, chưa từng thấy nam nhân phong lưu này lộ ra ánh mắt chân tình như vậy, thu lại hết thấy đùa bỡn ý cười, chỉ lơ mờ một chút căng thẳng cùng chờ mong, lại càng nhiều cảm tình không rõ.

Trong nháy mắt, đối với người ở bên ngoài từ lâu đã thành thạo điều luyện như Lưu Vân, lại giống như một thiếu niên mới biết yêu, sưng sốt không biết làm sao, may mà bóng tối giấu đi vầng tai hơi đỏ lên của hấn. Đây là ý vị gì, trong lúc bối rối, hấn không cách nào nghĩ được...

Thời gian trôi qua trong yên lặng, Mộ Dung Linh buồn bã rũ mi, hai tay giống như mất đi trọng tâm trượt xuống, khê nhếch môi cười khổ, lẩm bẩm: “Quên lời vừa rồi đi, coi như là ta phát điên thôi, người... A ——”

Lời chưa nói ra đã bị môi lưỡi nóng ướm nuốt hết, cánh tay Lưu Vân mạnh mẽ nhốt y lại, dùng sức ôm vào ngực mình. Hồn hơi nghiêng đầu, hôn càng sâu thêm, chớp mũi nhẹ nhàng cọ sát, tựa như tình nhân thân mật quấn quýt.

Người trong lòng chờ ra trong nháy mắt, lập tức nhiệt tình đáp lại. Ngón tay thon dài luồn vào tóc Lưu Vân, chiếc lưỡi nóng hừng hực giống như giữa sa mạc nhìn thấy ốc đảo, vội vàng tuyên cáo, chiếm giữ cùng khát cầu. Môi lưỡi dây dưa, khi thì mạnh mẽ công thành đoạt đất, khi thì dịu dàng lưu luyến triển miên, giữa đêm mùa đông mà hỗn hển thở dốc, quần áo cọ sát vào nhau...

Cứ thế một hồi lâu, lại dường như chỉ vừa chớp mắt. Mộ Dung Linh thở một hơi, từ trên môi Lưu Vân rời đi, khẽ sát bên tai hắn, cười hỏi: “Người yêu ta?”

Lưu Vân cười không nói, hai tay vẫn vòng qua eo y.

Mộ Dung Linh hơi tách ra, kéo dài khoảng cách, một lúc lâu sau, nói: “... Thấy kì quái sao? Ta lại ở nơi này?”

Lưu Vân ngược mắt, “Người không phải vẫn đi theo ta sao?”

“Ta ở đây vì... Vì ở đây còn vương bận người...”

Lưu Vân nghiêm mặt, thấp giọng hỏi: “Người nói sao?”

“Bây giờ nói... Có lẽ vẫn còn kịp... Người nên biết, mục tiêu của bọn chúng là thái tử...”

Lời còn chưa dứt, bóng người cao lớn thoáng một cái liền vọt xa mấy trượng.

“Lưu Vân!”

Bước chân ngừng lại một chút, Lưu Vân nghiêng mặt sang bên, thấp giọng nói: “Đa tạ... Còn nữa, vấn đề của người, trở về sẽ nói cho người biết đáp án...” Trong chớp mắt, biến mất trong đêm sâu.

Một lúc lâu sau, Mộ Dung Linh vẫn cứ đứng lặng một chỗ. Mãi đến lúc tiếng bước chân uyển chuyển kéo y từ trong suy nghĩ trở về.

Trường quần mặc hắc bào lấy dáng vẻ nhanh nhẹn, khuôn mặt đẹp đẽ nhưng không như thường ngày mang theo rạng rỡ ý cười.

Mộ Dung Linh nghe tiếng, quay đầu, ung dung cười nói: “Phượng tỷ mặc hắc y thật làm cho bản công tử thấy không quen lắm.”

Người phía sau sững sờ, lập tức ẩn ý cười nói: “Công tử gia mặc hắc y cũng làm cho Phượng Dao không quen đó... Vì cái gì... Đi ngược lại ý nguyện của chính mình đây?”

Hắc y công tử nhìn sang hướng khác, thu lại ý cười, “Đây chính là ý nguyện của ta! Không thể để Mộ Dung thể gia hủy ở trên tay ta được! Cho dù... Tạm thời nhân nhượng cũng được, hoặc là hy sinh một chút...”

“Nhưng, công tử,” Phượng Dao vội nói, “Hay là, công tử nói hết tất cả cho hắn biết, nói không chừng, hắn sẽ thông cảm cho người, trợ giúp chúng ta?”

“Ha ha...” Mộ Dung Linh tự giễu cười, “Người bảo ta lừa gạt hắn lợi dụng hắn, sau khi bị lão hồ ly kia xếp đặt một hồi, lại vô sỉ hướng hắn vẫy đuôi cầu xin sao? Hừ, bản công tử không làm được!”

“Vậy vừa rồi sao ngài lại thả hắn rời đi? Nếu như Kính vương biết được...”

“...” Mộ Dung Linh hồi lâu không nói, “... Nói với Huyền Kính, ngược lại ta đáp ứng, sự thành rồi, hắn chớ quên trả công, ‘vật quy nguyên chủ’!”

“...Dạ.”

Lúc đó, bên này...

Lưu Vân dùng tốc độ nhanh nhất chạy về khách ***, lúc vào cửa không khỏi có chút thấp thỏm. May mà để Hàn về trước, có y ở đây chắc hẳn sẽ không có chuyện gì đâu...

Trong viện tử rất yên tĩnh, bầu trời xa xa xuất hiện một vệt sáng trắng, xuyên qua bóng cây chập chờn, loang lổ in bóng xuống đất. Bên trong tĩnh mịch âm u ẩn giấu một vết máu nhàn nhạt.

Hắc y nhân kia lại tới nữa sao?

Nghĩ lại một chút, lúc trước dẫn bọn họ đến thiện quận cũng là một già một trẻ này...

Đúng lúc Lưu Vân nhắc chân muốn đá văng cửa phòng Tiêu Tương thì cửa tự động mở ra.

Mở cửa chính là Huyền Dục vẻ mặt không tốt. Những người khác đều ở đó.

Trên đất là thi thể một lão đầu, chính là Tiêu lão đa. Đường Vũ Trúc nửa ngồi nửa quỳ trên đất, trong lòng chính là Tiêu Tương mặt không còn giọt máu đã cứng đờ lại. Vẫn là ngực trái bị xuyên qua, máu chưa đông lại, vừa chết không lâu.

Lưu Vân đột nhiên cả kinh, tại sao lại như vậy?! Lẽ nào hắn đoán sai toàn bộ? Hung phạm là một người khác? Có thể... Nhưng vì sao lại giết bọn họ? Chẳng lẽ vì tối hôm qua hắc y nhân bị Tiêu Tương nhìn thấy nên tới giết người diệt khẩu?

“Hừ, người cam lòng trở về rồi?” Huyền Dục liếc Lưu Vân một chút, cười lạnh nói.

Lưu Vân không để ý tới, cau mày: “Người kia lại tới nữa?”

Liễm Hàn con ngươi lóe lên một tia sát ý, ánh mắt lạnh lại: “Lúc ta trở về, bọn họ đã bị giết. Người của ta thậm chí ngay cả có người tới cũng không biết. Hừ, tên này thật to gan!”

“Đường huynh, người chết không thể sống lại, người nén bị thương.” Lưu Vân nhìn hắn thần sắc thống khổ, khe khẽ thở dài. Hắn thật sự xem nàng là muội muội ruột thịt đi...

Dư quang đảo qua Tiêu Tương trong ngực hắn, lại thấy dung nhan không giống bốn người tối hôm qua sợ hãi như nhau, trái lại có vẻ đặc biệt ôn hòa.

Bên tai chợt truyền đến thanh âm trầm thấp của Đường Vũ Trúc: “Ta muốn yên tĩnh một mình...”

Lưu Vân đắm chiêu nhìn hắn, gật đầu, cùng hai người kia rời khỏi phòng.

“Nếu hung thủ có thể tự do ra vào, vì sao hắn không trực tiếp giết người đi? Hà tất phiền toái như vậy?”

“Ha ha, cái này phải cảm tạ Liễm nhị đệ mang người đến rồi.” Huyền Dục nhú mày quét mắt bốn phía, cười nói: “Không nghĩ tới hai thể lực đúng là không nhỏ.”

Liễm hàn thần nhiên nhìn y một chút, nói: “Ta cũng không phải là vì người.” Lại quay sang Lưu Vân hỏi, “Mộ Dung Linh cùng người người nói chuyện gì?”

“Ách...” Lưu Vân sững người, “Hắn... Hắn nói có thể sẽ có người tới gây phiền phức, rồi ta quay về.” Hắn cũng không gạt người, chỉ là “vô tình” bỏ sót một “đoạn nhỏ” thôi.

Mộ Dung Linh? Huyền Dục ánh mắt hơi biến đổi. Là y...

“Còn hung thủ...” Lưu Vân mắt phượng khẽ chuyển, ống tay áo theo cánh tay cử động mà trượt xuống, lộ ra ngón tay thon dài, bên dưới còn có một hàng dấu vết đỏ thẫm, lạnh mắt không nói.

Lúc Đường Vũ Trúc bước ra khỏi phòng, đã gần giữa trưa. Hắn cố sức kìm nén bi thương, nhưng vẫn không giấu được cô đơn cùng thống khổ trong ánh mắt.

Đi tới phòng chính, vừa lúc nghe thấy mấy người Lưu Vân đang thương lượng việc rời thiện quận. Bất giác sững người, vội nói: “Đi gấp như vậy? Không giúp Tiêu cô nương báo thù sao?! Còn nữa, chuyện đề đập làm sao đây? Đó cũng là nguyện vọng của Tiêu cô nương...”

Lưu Vân nhìn hắn, hơi mỉm cười: “Yên tâm đi, chuyện đề đập đã sắp xếp xong xuôi, chẳng mấy chốc sẽ lấy danh nghĩa Huyền huynh tiến hành trừng kiến., Đường huynh không cần phải lo lắng. Nơi này... Vẫn là nhanh chóng rời đi sẽ tốt hơn. Người kia lúc nào cũng có thể trở lại, người Hàn phải tới còn có nhiệm vụ khác, không thể bảo đảm... Đường huynh trở lại chuẩn bị một chút, sáng mai chúng ta liền lên đường.”

Đường Vũ trúc suy nghĩ một chút, thở dài nói: “... Được.”

Đêm nguyệt hắc phong cao, là thời điểm giết người phóng hỏa.

Một đôi mắt sáng ẩn trong bóng tối, xác định người canh giữ bốn phía đã rời đi, mới nhẹ nhàng nhảy từ trên cây xuống. Người nọ một bộ dạ hành hắc y, trong lúc di chuyển một chút âm thanh cũng không phát ra, dưới ánh trăng sáng, trông như quỷ mị bay bay trên không trung.

Thần không biết quỷ không hay lén vào phòng Huyền Dục, trên giường, một người xoay lưng lại, hô hấp đều đều, có lẽ đã ngủ say từ lâu.

Hắc y nhân đến gần giường, giơ tay phải lên trước ngực, lực dồn vào đầu ngón tay, kiếm khí bén nhọn tỏa ra, đâm thẳng xuống ngực trái!

Trong chớp mắt, hàn quang chợt lóe, mũi kiếm sáng trắng phản chiếu ánh trăng, làm chói mắt người. Hắc y nhân theo bản năng nhắm mắt lại, ưu thế dĩ nhiên biến mất.

Chấn động nhiên bị hất ra, người trên giường rõ ràng là Lưu Vân.

Thối Tuyết uyển chuyển theo cổ tay Lưu Vân thẳng tắp bổ xuống. Huyết quang cùng khí lạnh đan xen, hai ngón tay thon dài bị chặt đứt! Máu, dưới ánh trăng lạnh lẽo, đổ xuống.

Còn không kịp kêu đau, hắc y nhân căn rằng đem tay phải tàn phế đánh về phía Lưu Vân.

Ánh trăng xuyên qua gian phòng, soi rõ hai nam tử đang liều mạng đánh nhau. Dao quang kiếm ảnh tàn bạo phá tan sự tĩnh mịch của đêm.

Người nọ mặc dù đứt hai ngón tay, dùng tay không chống đỡ, vẫn có thể dùng vô hình kiếm khí bảo vệ quanh thân, nhất thời Thối Tuyết không thể tiếp cận được!

Nhưng chỉ thủ không công, cuối cùng cũng chỉ có một con đường chết. Dưới kiếm thế gió thổi không lọt của Lưu Vân, hắc y nhân dần dần không chống đỡ nổi. Ánh mắt lóe lên, chợt thấy bên cửa sổ lộ ra một khe hở, nắm đúng thời cơ lách mình nhảy ra. Trong phút chốc, một trận gió lạnh hướng mặt đâm tới, phong kín hết thấy đường thoát, cũng phong kín hết thấy hy vọng.

Liễm Hàn phá cửa sổ mà vào, Nguyệt Phách kẻ ngay yết hầu hắc y nhân, không sai một ly.

Lưu Vân thu kiếm mà đứng, hết thấy đều nằm trong dự liệu, kể cả khuôn mặt dưới bịt mặt kia.

Huyền Dục đẩy cửa bước vào, nửa tựa vào cạnh cửa. Cẩm y vung lên, đầu ngón tay xoay chuyển, một mảnh nhỏ hoàng thạch lướt qua mặt hắc y nhân, khăn che mặt từ từ rơi xuống.

68. Quyển 2 - Chương 66: Khởi Hành

Huyền Dục đẩy cửa bước vào, người hơi tựa vào cạnh cửa. Cẩm y vung lên, đầu ngón tay xoay chuyển, một mảnh nhỏ hoàng thạch lướt qua mặt hắc y nhân, khăn che mặt từ từ rơi xuống.

Bất ngờ, chính là Đường Vũ Trúc!

Đường Vũ Trúc thần sắc phức tạp nhìn Liễm Hàn, chỉ thấy y vẫn lạnh lùng, trên mặt vẫn như cũ không có chút biểu hiện nào, đôi mắt hồ hững tựa như một thanh kiếm sắc bén đâm vào trong lòng, cơ hồ thấy tê dại nơi ngón tay đứt máu vẫn chưa khô.

Đường Vũ Trúc than nhẹ một tiếng, “Các người đặt bẫy? Sao lại đoán được là ta?”

Lưu Vân ngược mắt, nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Trước lúc Tiêu Tương bị giết ta vẫn chưa từng hoài nghi người, thế nhưng tối hôm qua ta mới phát hiện, từ vừa bắt đầu liền sai rồi. Kỳ thực trước hết dẫn chúng ta đi thiện quận, là người. Gặp tới hai người nàng có lẽ là bất ngờ, nhưng dễ dàng hơn cho người... Đêm đó, người cuối cùng vội vàng vàng chạy tới cũng là người, đối với hành động của chúng ta rõ như trong lòng bàn tay nên sẽ không gây nên hoài nghi, cũng chỉ có người. Bởi vì người ‘không có’ võ công. Kỳ thực nói đi cũng phải nói lại, thứ thật sự khiến ta hoài nghi chính là, biểu hiện trên mặt của Tiêu Tương cô nương trước khi chết, chỉ có lý do này, mới có thể làm cho một người như vậy thông dong đối mặt với tử vong... Có điều, tại sao?”

Đường Vũ trúc sắc mặt càng trắng xám, dần dần hiện lên vẻ thê lương cùng hổ thẹn, trầm thấp mở miệng nói: “Đêm đó lúc động thủ, trùng hợp để nàng gặp được... Lúc đó ta không nên do dự...”

Lưu Vân khẽ thở dài: “Ta là hỏi ngươi vì sao thay Kính vương bán mạng? Còn có, ngươi dùng cái gì mà có thể ẩn giấu võ công?” Bất luận điểm nào, hắn cũng đều không khác người thường, ngay cả Hàn cũng không phát hiện... Bằng chỉ khí là có thể hại người, chẳng trách không tìm được hung khí...

Đường Vũ Trúc vẻ thê lương trên mặt biến mất, cười lạnh nói: “Huyền Dục ngu ngốc vô năng, chỉ biết sa vào nam sắc! Nếu không có hắn, sư phụ ta cũng sẽ không... Hừ, thượng bất chính hạ tắc loạn, giang sơn ngày sau nếu giao do thái tử điện hạ, ta sợ là Huyền Quốc sắp vong quốc rồi! Kính Vương Gia có tài, vì sao không chiếm được địa vị nên có? Chỉ có Vương Gia, mới có thể là thiên cổ minh quân! Nếu không phải vì Vương Gia, ta cũng không cách nào đứng ở đây... Ta cùng huynh trưởng sợ là từ lâu đã bị sài lang nuốt mất rồi!... Ngự huynh, còn nhớ tới chuyện ta nói lần trước? Một cái túi, có thể thay đổi cuộc đời của một con người hay không cũng khó nói lắm.... Ha ha, đây là ý trời...”

Huyền dục vỗ tay cười to, tựa như chế giễu lại tựa như trách cứ, nói: “Hay! Hay! Thuật dùng người của Kính hoàng thúc lại tiến thêm một bước rồi! Cũng biết, may nhờ kính Vương Gia, vụ tham ô đề đập này mới có thể trắng trợn không kiêng dè như vậy! Đường đại nhân sợ là còn không biết, lần này Dịch Mạc Kiệt tham ô công khoản là hiến dâng tính mạng cho Kính hoàng thúc, ngươi có biết hắn vì mua chuộc dân tâm đã hy sinh bao nhiêu bách tính?!”

“Ngươi... Ngươi nói những gì đó?!” Đường Vũ Trúc cả người chấn động, gầm lên.

Lưu Vân từ trong *** ngực lấy ra lá thư giao cho hắn. Nhất thời, hắn giống như ngũ lõi oanh đỉnh, sắc mặt ngày càng trắng bệch.

Liêm Hàn bỗng nhiên chen lời: “Võ công của ngươi rốt cục là xảy ra chuyện gì? Còn có, sư phụ ngươi cùng huynh trưởng, là ai?”

Đường Vũ Trúc trầm mặc một lúc lâu, chợt bi thảm nở nụ cười, nói: “Chúng ta luyện nội công tâm pháp, đến tầng liền có thể phản phác quy chân... Chỉ quyết cùng khinh công là thứ duy nhất sư phụ để lại cho chúng ta... Ta thuở nhỏ thể chất không bằng huynh trưởng, sức khỏe không tốt không thể luyện võ, liền một lòng đọc sách... Ha ha, dục tốc bất đạt... Võ công học vội vàng vẫn là tài nghệ không bằng người mà...”

Liêm Hàn ánh mắt trầm xuống, nói: “Trong chốn võ lâm này có bao nhiêu cao thủ mà ta không biết?”

Mồ hôi trên trán càng lúc càng nhiều, Đường Vũ Trúc trầm giọng nói: “Ngươi đương nhiên không biết... Sư phụ từ mười mấy năm trước đã rơi xuống vực, sợ là đã đi về cõi tiên từ lâu... Kỳ thực, ta cũng không phải là họ Đường, tên thật của ta là, Thất, Nguyệt, Vũ, trúc... Ho khan một cái... Huynh trưởng ta là... Thất Nguyệt...”

Lời nói chưa hết, hắn bỗng nhiên ngã xuống đất, Liêm Hàn xông về phía trước một bước đỡ lấy hắn, vội la lên: “Thất Nguyệt cái gì?”

Thất Nguyệt Vũ trúc chợt yếu ớt nở nụ cười, nhẹ giọng nói: “Nếu ta tạo dựng nên nghiệp lớn... Có hay không... Đủ tư cách đứng bên cạnh ngươi...”

Liêm Hàn hơi ngây ngẩn, đôi mắt lạnh lùng hiện lên một gợn sóng nhỏ, mãi đến lúc người trong lòng đã vĩnh viễn nhắm hai mắt lại, vẫn trầm mặc không nói.

Lưu Vân vốn thấy Liêm Hàn luôn luôn không thích đụng chạm lại đối với hắn ngoại lệ, trong lòng không khỏi thấy ghen, thế nhưng, nghe được tiếng lòng cuối cùng của người nọ, nghĩ đến Tiêu Tương vì hắn mà chết, lại không khỏi thất vọng thở dài.

Thế nhân luôn cảm thấy quý giá nhất chính là thứ không chiếm được cùng đã mất đi, lại không biết quý trọng những gì đang có, đến lúc quay đầu lại, tất cả đều mất hết...

Giọng nói trầm thấp của Huyền Dục phá vỡ trầm mặc: “Trong miệng hắn đại khái là trước đó có ngâm độc được rồi... Đầu mối duy nhất cũng đứt đoạn, đây rầy những thứ khả nghi. Thất Nguyệt Vũ Trúc... Thất Nguyệt... Cái họ này cũng ít thấy...”

Lưu Vân an ủi nói: “Cũng được, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, chuyện nơi này cũng nên có một kết thúc rồi... Xử lý khắc phục hậu quả xong, chúng ta nên đi thôi.”

Hôm sau, Huyền Dục lấy thân phận Thứ sử tuyên bố Địch Mạc Kiệt đã sợ tội tự sát, cũng đem tài sản riêng sung công, trùng tu đê đập. Nhất thời, bách tính thiện quận đối với Huyền Dục khen ngợi như thủy triều, ca ngợi hoàng ân cuộn cuộn.

Đối với việc này, Liễm Hàn không nghi ngờ gì, dường như người bị cướp công lao không phải là y. Có điều, Lưu Vân biết, y căn bản không quan tâm.

Lưu Vân cố ý dừng lại thêm hai ngày, Mộ Dung Linh vậy mà như bốc hơi, bắt vô âm tính phía Vô Song bảo cũng rất yên tĩnh, nghe nói Trắc bảo chủ từ lâu đã xuất phát đi kiểm trì.

Đã không còn chuyện gì, ba người quyết định đi kiểm trì tụ tập tham gia trò vui.

Vì lo ngại vết thương của Huyền Dục, Lưu Vân cố ý kêu xe ngựa chậm lại hành trình.

Dọc đường, gặp không ít giang hồ nhân sĩ tay cầm trường kiếm, mỗi người đều có bộ dạng ta chính là thiên hạ kì tài, nửa điểm không biết trời cao đất rộng.

Liễm hàn đối với những người này không để vào mắt, đối với một kiếm khách chân chính mà nói, chỉ một ánh mắt đã có thể phân ra cân lượng.

Phần lớn thời gian, Liễm Hàn một mình cưỡi ngựa đi ở đằng trước, lý do là không muốn cùng Huyền Dục ngồi chung trên một chiếc xe ngựa. Lưu Vân vốn định thuê một phu xe, nhưng bị Huyền Dục lấy lý do người lai lịch không rõ không tin nhiệm mà từ chối, không thể làm khác hơn là chính mình gánh luôn công việc phu xe.

Ai cũng biết, phu xe cũng như tài xế, phải tập trung chú ý, không được lơ đãng. Cho nên, mỗi khi bị người trong xe kia “đùa giỡn”, muốn phản kích một chút cũng không được, cùng lắm cũng chỉ có thể trở tài miệng lưỡi một chút mà thôi. Tỷ như hiện tại.

Huyền Dục nghiêng người dựa vào xe, đôi mắt hơi sáng lên, vẫn ẩn giấu nét cười mơ hồ, mấy ngày liên tiếp mệt nhọc không làm giảm bớt tia phong hoa nào trong ánh mắt. Tay áo huyền y rộng lớn đặt trên thảm lông cừu, một tay nâng mặt, một bàn tay khác trắng nõn, ngón tay khớp xương rõ ràng nhịp nhàng gõ gõ lên vách xe, quang minh chính đại đối với Lưu Vân “thị gian”.

Lưu Vân được y nhìn, phát cáu, than thở: “.... Ta biết ta rất tuần tú, ngươi cũng không cần phải nhìn ta dữ vậy...”

“Ha ha, ” Huyền Dục khê cười, đứng dậy tiến đến bên tai Lưu Vân, thành thực khê cần lấy vành tai đầy đặn của hắn, đùa, “Vân huynh có thể được khen là một trong ‘ Tứ đại mỹ nhân ’, không nhìn cho đủ, không lẽ chịu lỗ vốn?”

Giống như có dòng điện từ tai chạy thẳng xuống phía dưới, Lưu Vân cả người run lên, nhúu mày, quay đầu lại âm trầm cười nói: “Ngươi nhắc lại chuyện này, cẩn thận ta trở mặt!”

“Ha ha..” Huyền Dục tựa lên vai hắn buồn cười một trận, tiếp tục hướng về vành tai hắn công kích. Mấy ngày nay ở đây “đùa giỡn”, y chợt phát hiện một bí mật, nơi miễn cảm nhất của Lưu Vân là vành tai phải, khiêu khích một chút liền đỏ như ráng chiều. Chuyện làm y cao hứng nhất là, bí mật này có lẽ chỉ có một mình y biết được.

Thật không chịu nổi, cái tên này sao vẫn chưa hết mơ tưởng vậy! Nhìn về phía trước, con đường thẳng tắp.

Lưu Vân cười, đột nhiên mạnh mẽ xoay người lại đem Huyền Dục đặt ở bên trong xe, mắt phượng hơi nhúu, môi mỏng khê cong lên cười tà, nói: “Ta trước giờ không phải quân tử, ngươi lại câu dẫn ta, lát nữa đừng có khóc đó...”

Huyền dục trong chớp mắt kinh ngạc, lập tức ánh mắt sáng lên, trầm thấp cười: “Đây cũng là điều ta muốn nói... Ta cũng không, phải, quân, tử...”

Thanh âm khàn khàn mê người kích thích đại não Lưu Vân, toàn thân huyết dịch bỗng nhiên vọt tới một chỗ, hắn vốn chỉ muốn dọa dọa y thôi, nhưng không ngờ lại bị hành động bản năng của mình dọa sợ rồi....

Đường như không thể khống chế mà hôn lên đôi môi ửng đỏ của y, ngậm nga thở dốc cơ hồ rút đi tất cả lý trí của hắn...

Huyền Dục vững vàng giữ lấy đầu hắn nhiệt tình dây dưa, đột nhiên vươn người, đem Lưu Vân đè xuống thảm lông, hơi dùng sức, toàn bộ vật áo bị gỡ ra, lộ ra ***g ngực màu mật ong, xương quai xanh nhấp nhô lúc lên lúc xuống, chợt hô hấp hơi loạn, Huyền Dục khẽ nở nụ cười nói: “Không sợ người kia của người biết sao?”

Lưu Vân vốn chỉ nhất thời mê loạn lập tức tỉnh lại. Điều chỉnh lại hô hấp, mắt phượng đen sáng trong nháy mắt trở nên thanh tĩnh.

Lưu Vân khẽ mỉm cười, ung dung thong thả chỉnh lại quần áo, đem y đẩy ra một bên, nhú mày nói: “Xem ra thương thế của Huyền huynh đã tốt rồi, nếu ngồi xe ngựa không thoải mái ta thấy vẫn là cưỡi ngựa tốt hơn.”

“Người...” Huyền Dục đôi mắt sáng trong trong phút chốc trầm xuống, bỗng nhiên lại hồ hững cười, nửa đùa nửa thật nói: “Ngự Lưu Vân, ta không phải một người dễ dàng nhận thua, không ngại nói cho người biết, ta chưa bao giờ đối với người khác chấp nhất như bây giờ vậy...”

Lưu Vân dần dần không cười nữa, “Người biết người muốn cái gì không?”

Huyền dục nhú mày hỏi: “Là ý gì?”

“Đổi lại, ta hỏi một câu đi, ” Lưu Vân chỉnh quần áo lại một lát, tận lực giữ cho ngữ khí bình thản, nói, “Nếu ta rơi vào dụ hoặc của người, với người nhất dạ lộ thủy, nói không chắc còn có thể giúp người kiềm chế Hàn, giúp người leo lên ngôi vị hoàng đế, có phải rồi sẽ có lúc bị người một cước đá văng?”

“... Người...” Huyền Dục bỗng đứng mở to mắt, nơi cổ họng nghẹn cứng, một lúc không nói ra được câu nào.

Tâm theo hắn trầm mặc rơi xuống, tay áo màu tím phất một cái, Lưu Vân đã vén rèm xe chui ra ngoài.

Bên dưới tay áo huyền hắc, ngón tay thon dài gắt gao nắm chặt, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay đỏ bừng, nhưng không sánh được với trái tim đang nghẹt thở khó chịu. Huyền Dục chán nản tựa trên vách xe, trong tâm tựa như lại truyền tới cảm giác đau đớn mơ hồ.

Vừa nãy cơ hồ thốt lên “Không phải”, vẫn cứ miễn cưỡng nuốt trở vào. Bởi vì cho dù có nói, y cũng chợt dạ. Không thể phủ nhận, lúc đầu đúng là y vì một khoản lợi ích rất lớn mà đánh cược, nhưng trời không chiều ý người, đánh cược còn chưa bắt đầu liền thấy được kết cục nhất định thua, mà y thời khắc này mới phát hiện đã thua mất hết vốn liếng...

Lưu Vân ở cạnh ở xe ngựa bên ngoài vô ý kéo dây cương, khoe miệng mang theo một nụ cười khổ như có như không. Đã biết là vậy, biết rõ là đùa giỡn, vậy mà chính mình trái lại rất nghiêm túc... Thực sự là...

Lúc này, hắn rất tức giận... Bởi vì y ngầm thừa nhận rồi.... Đã sớm biết như vậy, không phải sao...

Lưu Vân tự giễu hơi giạt nhẹ khoe miệng, ôi, loại chuyện này... không đáng...

Bỗng nhiên có chút hoài niệm những ngày tháng cùng y thoải mái không kiêng dè chút nào, thật sự... Đã một đi không trở lại sao...

Bất tri bất giác, mùa đông lặng lẽ trôi qua. Nhưng mùa xuân còn chưa tới, trời chưa ấm lại, thời khắc chuyển giao giữa lạnh lẽo và ấm áp là khắc nghiệt nhất. Một, hai giọt tuyết mùa xuân đọng trên cành khô, trông càng lạnh lẽo hơn.

Sắc trời dần tối, người đi đường thưa dần. Ba người tìm gian khách *** nghỉ ngơi một chút, ngày mai thay ngựa, bỏ xe lại. Dĩ nhiên, đã cách kiểm tri không còn xa.

Thêm mấy ngày nữa, rốt cục cũng đến nơi.

Cái gọi là kiểm tri, không phải là một tòa trì, trái lại là một ngọn núi, đỉnh núi là nơi cao nhất Huyền quốc, cũng có nghĩa là đường đi hiểm trở nhất, giữa hai vách núi chỉ có một cầu treo bằng gỗ rộng đủ một người đi qua. Bởi vì lâu ngày gỗ mục, từ lâu không người nào dám đi đường này. Trên có thác nước trắng bạc đổ xuống, tựa như một lưỡi dao sắc khổng lồ cao vút cắt mây, xuyên thẳng xuống đất. Bên dưới là vực sâu

không đầy, quanh năm sương khói mênh mông mây mù bao phủ, mù mịt hiểm trở, y như tên gọi: Lạc Mang Nhai.

Tương truyền, rất nhiều năm trước, trong chốn võ lâm một vị võ học kì tài, bởi vì kiếm thuật siêu phàm thậm chí được người tôn làm Kiếm Thánh Nhất Đại Tông Sư chôn thây ở đây. Tuy nhiên, truyền thuyết cuối cùng vẫn là truyền thuyết, không ai có thể chứng thực.

Nơi cử hành kiếm trì luận võ không phải là đỉnh núi, mà ở giữa sườn núi.

Nhân gian tứ nguyệt phương phỉ tận, sơn tự đào hoa thủy thịnh khai.

Vào mỗi đầu xuân, nơi này náo nhiệt không thua gì Huyền Diệu, Lạc Thành.

Ba người tuyệt đại phong hoa dưới nhiều ánh nhìn chăm chăm vẫn làm như không có gì xảy ra, cứ đi về phía trước. Trong đó nổi bật nhất là một thiếu niên anh tuấn chưa từng trải. Cộng thêm Lưu Vân trước đây cá tính lạnh lùng ít khi xuất hiện trước mặt ai, dĩ nhiên không người nào nhận ra được hắn.

Đi đến trước một cái thềm rất dài, cách đó không xa là một bia đá to lớn lồi lạc, hai chữ “kiếm trì” mạnh mẽ cứng cáp khắc sâu vào, quỹ phủ thần công.

“Ba vị thiếu hiệp có anh hùng thiếp không?” Một nam tử áo lục đi đến trước mặt họ lễ phép mỉm cười hỏi. Anh hùng thiếp?

Lưu Vân sờ mũi, lại quên mất chuyện này.

“Ách... Không đem rồi, làm sao bây giờ?” Lưu Vân cười gượng hai tiếng, ý đồ lừa dối qua ải.

“Vậy liền xin lỗi, mời ngài trở về đem tới.” Người kia vẫn nho nhã lễ độ.

Nói sao đi nữa, hắn dù gì cũng là võ lâm linh tụ Ngự Phong sơn trang nhị trang chủ, lại bị thịnh hội chính mình chủ trì nhốt ngoài cửa... Thực sự là đủ rồi...

Đang phân vân không biết có nên lấy ngọc bội ra hay không, phía sau chợt truyền tới một thanh âm trong trẻo trầm ổn.

“Để bọn họ vào đi, các vị đây là bằng hữu tại hạ.”

Quay đầu lại, trước mắt là một nam tử tố sắc thanh sam, gương mặt tuấn tú sắc sảo mang theo nụ cười rất đẹp, không phải Thệ Thần thì là ai?

“Thệ, người quả nhiên là vô xử bất tại...” Lưu Vân kinh hỉ cười nói, “Thiếu chút nữa đã quên, Thệ huynh là Kỳ Môn môn chủ, có thể nào không đến?”

69. Quyển 2 - Chương 67: Kiếm Trì

Thệ Thần khẽ mỉm cười, dư quang đảo qua Liễm Hàn có chút địch ý cùng Huyền Dục ánh mắt sâu thẳm, dừng lại ở trên người Lưu Vân: “Ha ha, vào trong rồi hãy nói.”

Huyền Dục nhìn Thệ Thần, con người chợt động, hai người này vốn có quen biết...

Lên khoảng mười bậc, càng thấy nguy nga. Hai bên đường cỏ thụ che trời, lá thông xanh ngắt. Hình như trời vừa đổ tuyết, sắc trắng bạc điểm xuyết trên khắp các cành lá, khắp nơi óng ánh.

Lưu Vân cùng Thệ Thần vừa đi vừa tán gẫu, bàn luận về những thứ gặp được mấy ngày qua. Đối phương mỉm cười lắng nghe, thỉnh thoảng lại chêm vào hai câu, bầu không khí cực kì thoải mái.

Liễm Hàn ôm kiếm đi một bên, tìm xung quanh xem có cao nhân kiếm khách nào có thể làm cho y hứng thú không.

Huyền Dục đi cuối cùng, lạnh nhạt xem xét cảnh sắc xung quanh.

Xa xa chỉ thấy một người mặc tố sam lam nhạt, đứng dưới bóng cây trông thật nổi bật.

Khóe miệng nhàn nhạt mỉm cười, Lưu Vân bước nhanh về phía trước, đột nhiên dừng lại, quay đầu hướng Liễm Hàn nói: “Qua đây với ta.” Không chờ y trả lời, liền kéo y bước tới.

“Lưu Tiêu.”

Nghe được giọng nói trầm thấp quen thuộc, Lưu Tiêu vui mừng quay đầu, khuôn mặt tuần mỹ tà tứ rơi vào trong mắt.

“Lưu Vân? Người làm sao lại...”

Sự tồn tại cường liệt của người bên cạnh Lưu Vân lập tức thu hút sự chú ý của Lưu Tiêu. Khí thế trầm tĩnh, khuôn mặt khiến người ta không dám nhìn gần. Lưu Tiêu trong chớp mắt ý thức được y là ai, ánh mắt thoáng thấy tay hai người đang nắm lấy nhau, trong lòng đột nhiên thất lại. Một lúc lâu sau, mới mở mắt hướng Liễm Hàn hơi mỉm cười, nói: “Vị này chắc là Liễm công tử, thất kính.”

Liễm Hàn không nói gì, chỉ gật đầu.

Lưu Vân đột nhiên cảm thấy gai người, theo bản năng muốn rút tay ra, không ngờ lại bị Liễm Hàn nắm chặt lấy.

Hàn... Đang khẩn trương...

Trên mặt dù chưa biểu hiện ra, nhưng có thể cảm nhận được nóng ướt từ trong lòng bàn tay truyền tới. Chuyện này... Có khi lại là dấu hiệu tốt đây... Tên gia hỏa mạnh miệng này...

Lưu Vân ngược mắt nhìn Lưu Tiêu, trong ánh mắt là tín nhiệm không cần nói ra lời.

Lưu Tiêu trong lòng nóng lên, khụ một tiếng, chuyển đề tài: “Lưu Vân, ta dẫn người đi gặp một người.”

Lưu Vân ngạc nhiên: “Ai vậy?”

“Hắn là...”

“Vị này chính là ngự Các chủ phải không, hôm nay gặp mặt quả nhiên phong thái văn hoa, tại hạ thực sự là không uống chuyến này rồi.”

Chẳng biết từ lúc nào, nam tử tướng mạo bất phàm, khí chất lỗi lạc đã đứng ở phía sau, người kia khoảng gần đến tuổi nhi lập, y phục trắng như tuyết, bên ngoài khoác áo lông, mặt mày đường nét nhu hòa nhưng không kém phần trầm ổn, nụ cười phong nhã lộ ra một tia anh khí, khiến cả người như một làn gió xuân ấm áp. Mới vừa gặp, không ai nghĩ đó là một hiệp sĩ giang hồ, ngược lại lại giống một thư sinh nho nhã.

(Chú thích: Nhi lập chi niên: Khoảng 30 tuổi.)

Lưu Vân cả kinh, chính mình lúc hắn đến vậy mà hoàn toàn không phát hiện ra.

Lưu Tiêu cười nói: “Lưu Vân, có nhớ ta từng đề cập với người về Vô Song bảo Trác bảo chủ? Chính là vị trước mặt người đó.”

“Tiểu đệ họ Trác, tên là Việt Nhiên.” Trác Việt Nhiên nhẹ nhàng hướng Lưu Vân chấp tay thi lễ, rất khiêm tốn đúng mực.

“Ngự Lưu Vân.” Lưu Vân mỉm cười nhìn lại hắn, mắt phượng bán mị mang theo ý tứ dò xét, người kia không phiền không giận, hai tay chấp sau lưng, mỉm cười.

Lưu Tiêu mới nói: “Được rồi, đừng đứng ở đây nữa, đi vào nghỉ ngơi một lát, sáng mai luận võ đại hội bắt đầu rồi.”

Mọi người lúc này mới lục tục tiến vào phòng khách.

Sầm tối, Lưu Vân vô tình đi đến gian phòng của Lưu Tiêu, thấy bên trong chỉ có một mình tì nữ quét tước.

“Hương Nhi? Lưu Tiêu đâu?”

“Nhị thiếu gia?!” Hương Nhi vừa thấy hắn, mừng rỡ chạy tới, “Trang chủ vừa mới cùng Trác bảo chủ ra ngoài.”

Lưu Vân sóng mắt khẽ động, hướng nàng cười cười, xoay người rời đi.

Tà dương ngã về tây, ráng chiều nhàn nhạt lượn lờ phía chân trời xa xa. Trăng sắp mọc. Mùa xuân nhận về, từng đàn từng đàn lượn quanh quẩn theo hình vòng cung trên nền trời. Nhìn lên, mây trắng lững lờ, trời cao xanh ngắt, cúi xuống lại là trúc xanh như ngọc, tuyết trắng như sao, ngày tốt cảnh đẹp, không khỏi làm người lưu luyến quên lối về.

” Tiêu tiêu lãng tuyết sương, nồng thúy dị tam tương, sơ ảnh nguyệt di bích, hàn thanh phong mãn đường.”

“Thơ hay.” Lưu Tiêu khẽ xoa tay, ánh mắt nhìn về phía chân trời.

Trác Việt Nhiên khẽ lắc đầu, “Nơi này tiên vực thánh cảnh, ta câu chữ vụng về, không thể lột tả hết được.”

Lưu Tiêu cười nói: “Trúc lãng sương tuyết, kiên thủ lý tưởng, thị dĩ ngật lập bất đảo...”

Y đứng trước rừng trúc, một thân tố y thuần trắng, khí chất như lan. Y bảo phía sau thêu nhẹ một màu xanh ngọc. Khóe miệng nâng lên ý cười ôn hòa. Gió nhẹ thổi, tóc đen như mực khẽ lay, cỏ cây rơi rụng vài giọt tuyết.

Tiêu tiêu lãng tuyết sương, nồng thúy dị tam tương, sơ ảnh nguyệt di bích, hàn thanh phong mãn đường.

Trác Việt Nhiên dừng lại, bình thần nói: “Không sai.”

Lúc Lưu Vân tới nơi, chỉ thấy mỹ cảnh hài hòa này nhìn kiểu gì cũng chướng mắt. Nhất thời, đem ấn tượng tốt đối với Trác Việt Nhiên quăng lên chín tầng mây.

“Ngại quá, quấy rầy hai vị sao?” Lưu Vân mang theo ý cười đạm nhiên, thông thả đến gần, rõ ràng ý tứ không hề giống lời vừa nói ra, “ngại quá”.

“Ngự các chủ.”

“Không sao. Lưu Vân, sao ngươi lại tới đây?”

“Rảnh rồi, liền đi dạo một chút.”

“Phong cảnh kiểm trì chính là thiên hạ nhất tuyệt, các chủ không ngại đi dạo xung quanh một chút?”

Lưu Vân mắt phượng híp lại, khẽ cười: “Nhìn thấy Trác bảo chủ, tại hạ sẽ không thấy nhàm chán.”

“Hả?”

“Từ lâu nghe tiếng bảo chủ thâm tàng bất lộ, tại hạ rất tò mò đây. Ngày mai luận võ đại hội, bảo chủ sẽ tham gia chứ?” Lưu Vân dò xét hỏi.

Trác Việt Nhiên khẽ mỉm cười, trả lời nước đôi: “Tập võ chỉ vì cường thân kiện thể, không nên lấy đó mà tranh cường hão thắng.”

Lưu Tiêu gật đầu nói: “Không sai. Đã như vậy, cũng không nên cưỡng cầu.”

Lưu Vân nhún mày, không nói gì.

Trác Việt Nhiên rất có tài ăn nói, cùng Lưu Tiêu trò chuyện, càng nói càng hưng phấn. Lưu Vân lại càng nghe càng đen mặt, nhưng cố kìm chế không chịu rời đi. Trác Việt Nhiên thấy hắn mất hứng, cười nói: “Các chủ chắc là mệt mỏi, không bằng trở về phòng nghỉ ngơi sớm một chút.”

Lưu Vân nâng mắt, nhìn ánh mắt Lưu Tiêu di chuyển đến vàng trắng giữa thán, điềm tĩnh nói: “Ta ở lại ngắm trăng.”

Trác Việt Nhiên nhẹ nhàng nở nụ cười, ánh mắt trong sạch, “Tại hạ thấy mệt mỏi rồi, thứ cho tại hạ về trước. Hai vị, ngày mai gặp.” Dứt lời, chấp tay xoay người, trong nháy mắt, ánh mắt mang ý cười đảo qua hai người bọn họ, thông thả rời đi.

Đợi đến lúc bóng hắn hoàn toàn biến mất trong rừng cây, Lưu Tiêu mới mỉm cười cảm thán: “Trác bảo chủ lòng dạ rộng rãi, lại rất khiêm tốn, quả thật đáng quý.”

Rốt cục, Lưu Vân nửa mặt còn lại cũng biến đen, mắt phượng nửa mở, lạnh lùng nói: “Thư sinh vô dụng!”

Lưu Tiêu nhú mảy: “Người ta không phải là ‘thư sinh vô dụng’ đâu, Vô Song bảo thể lực không thể khinh thường, bất luận võ công hần nông sâu, đều tuyệt đối không phải hạng người bình thường vô năng.”

Lưu Vân âm trầm nói: “Các người mới quen biết một ngày, đã thân thiết như vậy?”

Lưu Tiêu hơi ngẩn người, sóng mắt lưu chuyển, bỗng nhiên mặt giãn ra, cười: “Người cũng mới biết hần có một ngày, sao lại phiền diện như vậy?”

Lưu Vân như bị người khác nắm đuôi, nhìn sang chỗ khác, nói: “Ta có à?”

Ý cười trong vắt rơi vào trong ánh mắt, Lưu Tiêu mắt phượng đen sáng tựa tiểu phi tiểu nhìn Lưu Vân: “Không có sao?”

Lưu Vân chậm rãi quay mặt lại, mắt phượng bán眯, khiêu mi nhìn y: “Sao ta có cảm giác người rất cao hứng?”

Lưu Tiêu chớp mắt, mỉm cười: “Đêm đã khuya, trở về phòng thôi.”

Mây mờ kéo đến, che đi ánh trăng. Nguyệt quang xuyên qua song cửa, cùng mùi xạ hương nhàn nhạt quần quýt, bên dưới màn trướng kiều diễm, mơ hồ có hai bóng người quần quýt, nhẹ nhàng lay động.

Gió lặng. Đêm sâu an tĩnh.

Đôi mắt sáng trong giờ đây tràn ngập say mê, hơi hơi khép lại, đôi môi hé mở lộ ra tiếng thở dốc cùng rên rỉ.

Hạ thân chặt chẽ khít khao dán lấy nhau. Lưu Vân ôm thật chặt Lưu Tiêu, vùi đầu vào cổ y tỉ mỉ hôn xuống.

“...Ưm... Vân... Nhẹ chút...” Lưu Tiêu ngẩng đầu, chỗ yếu ớt nhất nơi cổ họng phác họa thành một đường cong duyên dáng, hai tay chặt chẽ ôm lấy vai Lưu Vân, ***g ngực trắng nõn khỏe mạnh theo cao trào mà mãnh liệt lên xuống.

“Tiêu, người thực sự rất nhạy cảm...” Lưu Vân khẽ cười, hôn mặt y một cái, chậm rãi từ trong thân thể y rút ra, vô tình cổ ý lại gây ra một trận run rẩy.

“... Canh mấy rồi?” Lưu Tiêu hơi mở đôi mắt mơ hồ, thanh âm khàn khàn còn lưu lại tình triền chưa rút.

“À... Mới canh hai thôi.”

“... Ta đi tắm.” Lưu Tiêu khẽ ngồi dậy, chân lông trượt xuống, lộ ra dấu hôn nhàn nhạt trên bả vai màu mật.

Lưu Vân cũng thuận theo ngồi dậy, từ sau lưng ôm lấy y, lười biếng tựa lên cổ, ngửi mùi thơm nhàn nhạt trên tóc. “Từ từ, chờ Hương Nhi chuẩn bị nước xong, ta giúp người tắm.”

Lưu Tiêu hơi nghiêng đầu sang một bên, trong mắt lộ ra một tia ý cười, ngón tay cốc nhẹ đầu Lưu Vân, cười nói: “Người giúp? Không quấy rầy ta thêm đã là tốt lắm rồi...”

Gọi Hương Nhi chuẩn bị nước xong. Lưu Tiêu ngồi xuống ngâm mình, tóc dài đen như mực buông xuống thành bồn tắm, phản chiếu ánh sáng dịu dịu. Lưu Vân cầm một lọn nhỏ quần quanh đầu ngón tay thưởng thức, không biết từ đâu lấy ra một cái lược gỗ, tỉ mỉ chải.

Lưu Tiêu thấy động tác của y, khóe miệng không khỏi cong lên, nói: “Vân, người có biết, nam tử Huyền quốc chỉ để cho trượng phu chải tóc?”

Lưu Vân động tác dừng lại, cười hỏi: “Sao lại có loại phong tục này?” Thật buồn cười, Thệ còn từng chải tóc cho mình... Không thể nào...

“Thật đó, ta đùa người làm gì?”

Ngón tay Lưu Vân khẽ run lên, đôi mắt nhắm lại rồi lại mở ra.

“Sao vậy?” Cảm thấy được bất thường, Lưu Tiêu thoáng quay đầu.

“... Không có gì... Nước lạnh rồi, lau khô nghỉ ngơi thôi.” Âm thanh vẫn vững vàng, nhưng nếu đặt tay lên ***g ngực, liền có thể cảm thấy được tiếng tim đập hỗn loạn.

“...Ừ.”

Hôm sau, kiếm trì luận võ rốt cục khai mạc.

Võ đài là một kiếm đài rộng rãi trên núi, xa xa có thác nước chảy xiết, thông sơn bích thủy, cũng là một nơi tuyệt vời để thưởng thức cảnh đẹp.

Cao thủ các phái từ lâu đã tập hợp tại đây, so với cảnh sắc đẹp đẽ, đại đa số mọi người đối với việc quan sát đối thủ càng có hứng thú hơn.

Lưu Vân đi tới, nhìn thấy đại thể đều là những khuôn mặt mới, nửa ngày trời cũng không thấy người quen.

“Vân huynh đang tìm người sao?” Thanh âm từ tính của Huyền Dục truyền vào tai.

Lưu Vân khiêu mi trả lời: “Là người đang tìm ta đi.”

Huyền Dục còn định nói gì đó, bỗng phía trước một trận âm ỉ, âm thanh binh khí va đập thu hút chú ý của hai người. Đi vào giữa đám người, đã thấy trên nền đất trống là hai thiếu niên khí phách đang luận võ.

Một người mặc hồng bào, trong tay cầm một cây trường côn màu đỏ, đường côn hữu lực. Người còn lại y phục xanh lục, cầm trong tay là trường kiếm trang trí thanh long. Thiếu niên áo đỏ còn ít tuổi, khí lực lại không nhỏ, mấy lần đẩy thiếu niên áo xanh vào hiểm cảnh, rõ ràng đang chiếm thượng phong.

Lại nghe “keng” một tiếng, kiếm trong tay bích y thiếu niên bị trường côn một gậy đánh bay, một đường hướng Lưu Vân bay thẳng tới!

“Cẩn thận!” Hồng y thiếu niên không ngờ một chiêu của mình lại có uy lực to lớn như vậy.

Trong phút chốc, mũi kiếm đã gần ngay trước mắt!

Lưu Vân khẽ mỉm cười, khuôn mặt không chút hoang mang. Trường kiếm lướt qua tai, “phập” một tiếng, lưỡi kiếm thẳng tắp cắm lên thân cây đại thụ đằng sau, kiếm tuệ thanh sắc vẫn còn dao động liên tục.

Mọi người kinh ngạc ồ lên, người trong cuộc vậy mà vẫn cứ mang theo cái vẻ mọi chuyện không liên quan tới mình, cười nhẹ, không để ý chút nào.

Huyền Hữu khẽ lắc đầu: “Thực sự là tai họa lưu ngàn năm mà.”

Lưu Vân rất thiếu đánh, gật gật đầu.

“Người không sao chứ?” Hồng y thiếu niên vội vã chạy tới, dáng vẻ đầy lo lắng cùng hối hận đan xen.

Lưu Vân thấy buồn cười, định trêu cậu, cười nói: “Nếu ta có sao thì sao?”

Vậy mà thiếu niên ngây thơ, càng tin là thật, thái độ thấy chết không sờn hiên ngang nói: “VẬY... Ta chỉ có cách lấy cái chết tạ tội rồi!” Nói xong giơ trường côn trong tay lên, định đánh xuống đầu!

Lần này Lưu Vân cao hứng, tiện chân đá một cái, không chút dấu vết dời đi sức mạnh của trường côn. Đang muốn trêu chọc vài câu, chợt thoáng thấy Huyền Dục bên cạnh ánh mắt âm trầm nhìn hẩn. Lờ đã đến miệng đột nhiên lại miễn cưỡng nuốt vào một cách khó hiểu.

“Này! Tư Không Tễ! Mau đem kiếm của ta về đây!” Bích y thiếu niên lúc này cũng chạy tới, oán hận nhìn cậu.

Thiếu niên tên Tư Không Tễ nhỏ giọng thì thào: “Cao như vậy, ta làm sao lấy được?”

“Hừ,” bích y thiếu niên hừ lạnh nói, “VẬY người ‘lấy cái chết tạ tội’ là được!”

“Ta...” Tư Không Tễ mặt đỏ lên, chờ người, dáng vẻ ngược lại có vài phần quyết tuyệt.

“Ôi, không phải chỉ là một thanh kiếm thôi sao, vị thiếu hiệp kia cũng quá hẹp hòi rồi.” Lưu Vân mỉm cười nói.

“Biến, chỗ này khi nào thì đến phiên người nói! Nếu không phải tại người tránh, kiếm của ta sao lại bay qua đó?!”

“...” Lưu Vân cảm nín. Lại còn có người so với hắn còn già mồm hơn, thực sự là núi cao còn có núi cao hơn mà...

Huyền Dục rất không nể mặt, “phì” một tiếng bật cười, đến gần bên tai Lưu Vân, cười nói: “Vân huynh tựa hồ bị tiểu quỷ này xem thường rồi, ha ha.” “Này! Cái tên phe phẩy quạt kia, đang mùa đông quạt cái gì mà quạt... Người nói ai là tiểu quỷ hả?! Bần đại gia họ Lôi tên Thanh Ngạo, người nhớ rõ cho ta!”

Lưu Vân buồn cười, đùa cợt nói: “Như nhau cả thôi.”

Huyền Dục khoe miệng cong lên, hơi hơi khiêu mi.

“Ngạo nhi cảm miệng!” Thanh âm hồn hậu mạnh mẽ từ giữa đám đông vang lên. Thất luân cự nhận (） treo bên hông, nam tử trung niên khí thế bức người bước ra. Chính là Thanh Long môn chủ Lôi Chấn Thanh.

“Không biết trời cao đất rộng gì cả!” Lôi Chấn Thanh ngược lại hướng Lưu Vân chấp tay, lúng túng cười nói, “Thất lễ, khuyến tử trẻ người non dạ, mong Nhị trang chủ, à không, Ngự các chủ lượng thứ.”

“Ngự các chủ? Chẳng lẽ là Vân Hi các...” Bích y thiếu niên kinh ngạc nhìn chằm chằm Lưu Vân.

“Ngạo nhi, còn không xin lỗi Ngự các chủ! Các chủ trí nghệ song tuyệt, về sau vẫn cần các chủ chỉ giáo nhiều hơn.” Ý tứ đằng sau câu nói càng khiến người khác phải suy nghĩ.

Lưu Vân ánh mắt lưu chuyển, ồ, để mặc nhi tử làm càn như vậy, nguyên là muốn bàn chuyện “bái sư”.

Không chờ Lôi Thanh Ngạo mở miệng, Lưu Vân ngắt lời: “Lôi môn chủ khách khí rồi. Anh hùng xuất thiếu niên, lệnh lang thân thủ bất phạm, ta thực không nên lăm miệng.”

Lôi Chấn Thanh cười gượng hai tiếng, chợt chỉ vào Huyền Dục nói: “Vị này chính là...”

“Ừm... Hắn là...”

Huyền Dục tiếp lời: “Ta là bằng hữu của Vân, kiến quá Lôi môn chủ.” Không biết vô tình hay cố ý, câu “bằng hữu của Vân” thực rất ám muội.

Lưu Vân sớm đã thành thói quen, sẽ không trước mặt mọi người không nể mặt y, hiện tại không mở miệng.

Lôi Chấn Thanh ha ha cười, hướng Lưu Vân nháy mắt, nói: “Ngự các chủ thật có phúc, hai vị xin mời.”

Lưu Vân trầm mặc, liếc thấy Huyền Dục tự tiểu phi tiểu, lắc đầu bước vào.

() Thất luân cự nhận: Đại khái chắc là một loại đao lớn đi. >

70. Quyển 2 - Chương 68: Sậu Biến

Luận võ đã qua vài trận, không thiếu cao thủ.

Hàn tử này không biết đã trốn đến một góc an tĩnh nào. Lưu Vân cùng Huyền Dục câu được câu không tẻ nhạt tranh luận, chợt thoáng thấy trên đài Lưu Tiêu cùng Trác Việt Nhiên chuyện trò vui vẻ, trông vô cùng chói mắt.

Lưu Vân mắt phượng hơi khép lại, đột nhiên mũi chân điểm nhẹ, nhẹ nhàng nhảy lên kiếm đài. Hội trường to lớn trong nháy mắt yên tĩnh lại.

Không ít thanh thiếu niên tuổi trẻ khí thịnh nóng lòng muốn thử sức, dù sao đánh bại Vân Hi Các chủ, chính mình liền có thể một bước lên trời, nhưng lại kiêng kỵ các tin đồn liên quan đến hắn, nhất thời không khỏi do dự.

Đã thấy Lưu Vân chấp tay đứng ở giữa, nhìn thẳng Trác Việt Nhiên trên đài cao, mỉm cười nói: “Từ lâu đã ngưỡng mộ đại danh Trác bảo chủ, tin rằng các vị đang ngồi đây cũng vậy, thỉnh bảo chủ nể mặt, thành toàn một tâm nguyện của Lưu Vân.”

Đích thị là trực tiếp hạ chiến thư! Đối phương lại là Vô Song bảo chủ chưa bao giờ ra mặt.

Trác Việt Nhiên mỉm cười than nhẹ: “Xem ra Ngự Các chủ thị phi khiến tại hạ không thể không xấu mặt rồi.” Nhẹ nhàng thả người nhảy một cái, chắp tay sau lưng, không hề dựa vào bất kì điểm nào để trợ lực, thẳng tắp bay xuống đài, vững vàng đứng trước mặt Lưu Vân.

Toàn hội trường ồn ào bàn luận, lại còn có người cá cược nhau. Nhất thời, bầu không khí sôi sục.

Lưu Vân nheo mắt, thú vị đây!

Tại hạ không mang kiếm bên người, để khỏi tổn thương hòa khí, liền lấy cành cây thay kiếm, cùng Ngự các chủ so tài một hồi, chạm đến là được.”

Lưu Vân ánh mắt lóe lên, người này rốt cục là người tài cao gan lớn, hay là ngông cuồng tự đại?

“Nếu vậy, để tránh có chút không công bằng, ta cũng dùng cành cây là được.”

Nói thì chậm nhưng mọi chuyện diễn ra rất nhanh. Mặc y, thúy tụ gần như cùng lúc tung bay, ra tay nhanh như chớp, không chờ mọi người kịp phản ứng, hai cành cây nhỏ đồng thời nằm trên tay.

Lưu Vân ý cười không giảm, nhưng trong lòng càng đánh càng trầm mặc. Trác Việt Nhiên người này thực sự là sâu không lường được, quyền chủ động mặc dù ở trong tay chính mình, nhưng lại chiếm không được thượng phong. Trác Việt Nhiên chưa từng phản kích, nhưng né tránh lại thành thạo điêu luyện, đúng lúc!

Tiếp tục như vậy, không thể không thua! Hắn không thắng được người này!

Đột nhiên dưới chân tựa hồ giẫm phải một chỗ nhô lên, vậy mà hắn vẫn không hề chú ý.

Lưu Vân rung cổ tay, dồn sức ra đòn cuối cùng. Cổ tay xoay chuyển, xuất ra một trận kiếm hoa, hướng mặt Trác Việt Nhiên đâm tới!

Hắn có ý định ép đối phương thu kiếm lại đỡ, lại đẩy ra, kiếm thuật của hắn liền coi như cao hơn một bậc, không nghĩ tới Trác Việt Nhiên lại thu hồi kiếm, trở tay lượn quanh một vòng, phản đòn!

Chấn động mạnh mẽ từ nhánh cây truyền đến khiến bàn tay Lưu Vân tê rần, suýt chút nữa làm rơi kiếm. Thời khắc này, hắn có thể nói là thua chắc rồi, chỉ cần cổ tay đối phương tăng thêm một chút lực, chính mình liền không chịu nổi.

Nhưng mà, ngoài ý muốn là, Trác Việt Nhiên lại không hề có động tác kế tiếp.

“Ta thấy hà tất phải so đo, ván này xem như hòa nhau thôi.”

Lưu Vân sững người, hai người đồng thời thu lại lực đạo. Toàn hội trường đang lặng im, tức khắc tuôn ra một trận khen hay.

“Người vốn có thể thắng.” Lưu Vân dùng thanh âm chỉ hai người nghe thấy, nói.

Trác Việt Nhiên khẽ chớp mắt, nói: “Rất nhiều lúc, võ công cao thấp cũng không phải là tiêu chuẩn duy nhất đánh giá thành bại. Tận hứng là được, thắng hay thua lại có can hệ gì đâu?”

Lưu Vân bỗng nhiên bật cười, nhìn bóng lưng của Trác Việt Nhiên, trong lòng than nhẹ, chính mình khi nào trở nên mưu mô như vậy rồi? Người này... Thật là một nhân vật...

Đi xuống kiếm đài, đã thấy Liễm Hàn chẳng biết từ lúc nào đã chờ ở đó. Đối với màn luận võ vừa rồi tất nhiên đã thấy rõ ràng rành rành.

“Người thua rồi.” Ngữ khí trần thuật.

Lưu Vân khẽ mỉm cười nói: “Vậy nếu là người?”

Liễm Hàn suy nghĩ một chút, nói: “Trong một hai trăm chiêu chỉ sợ phân không ra thắng bại. Có điều, ta quyết không thất bại.”

Lưu Vân yên lặng, hắn chỉ là thuận miệng hỏi một chút thôi. Bất đắc dĩ than thở: “Người rốt cục là đến xem ta hay đến xem người ta?”

Nghe vậy, Liễm Hàn hiềm thấy khóe miệng cong cong lên, hỏi ngược lại: “Người nói xem?”

“Lưu Vân.”

Quay đầu lại, là Huyền Dục đi tới, con người sâu thẳm lóe lên, nhẹ nhàng cười nói: “Có người mời uống rượu, người đi không?”

“Ai?”

“Trác bảo chủ.”

“Hả? Tất nhiên là đi, Hàn, người...”

“Không đi.” Ống tay áo huyền hắc phát một cái, lạnh lùng buông ra hai chữ, rời đi.

“Lưu Tiêu có đi không?”

“Không biết, người muốn gọi hắn đi sao?”

Lưu Vân khước miệng cong lên, cười nói: “Đương nhiên không.”

Đêm xuống sương giăng, trăng mờ sao thưa. Khí trời ẩm áp vừa trở lại lại biến mất không còn bóng dáng.

Ba người ở kiếm trì “Hồi Phong đình” đối ẩm, tất nhiên không thiếu được mỹ tửu, mỹ thực, dạ quang bôi.

Lưu Vân thưởng thức chén ngọc huyền thanh lưu ly trong tay, cười hỏi: “Bảo chủ vì sao mời chúng ta uống rượu?”

Trác Việt Nhiên nói: “Không có ý tứ gì khác, chỉ muốn kết giao bằng hữu. Vô Song bảo ngày sau vẫn cần hai vị giúp đỡ nhiều.”

Lưu Vân nói: “Người bảo chủ nên mời là Lưu Tiêu mới đúng.”

Trác Việt Nhiên lại cười: “Ta xem ngự Các chủ tựa hồ cũng không hy vọng như vậy nha.”

Lưu Vân sững người, thoáng thấy ý cười trong mắt đối phương, không khỏi cười gượng hai tiếng, quay đi, uống rượu.

Huyền Dục đôi mắt híp lại, nhìn quỳnh tương trong bình, hỏi: “Đây là rượu gì? Ta chưa bao giờ uống qua.”

Trác Việt Nhiên nói: “Rượu này là nội tử tùy tâm cất, Huyền công tử tất nhiên là chưa từng uống qua.”

“Nội tử?” Lưu Vân ngạc nhiên nói, “Người...”

Trác Việt Nhiên cười nói: “Tại hạ đã có thể thất, khuyến tử năm nay cũng đã chín tuổi rồi. Sao, Lưu Tiêu Trang chủ chưa nói cho người biết à?”

“....” Lưu Vân khước miệng giật giật. Tên Lưu Tiêu này, tuyệt đối là cố ý....

Thần sắc Lưu Vân hết thấy rơi vào trong mắt Huyền Dục, lông mi hơi rũ xuống, khiến người ta nhìn không thấu ý đang nghĩ gì.

Tận đến khuya mới tàn cuộc. Huyền Dục cũng say đến bảy phần, đến đứng cũng đứng không vững. Lưu Vân bắt đắc dĩ phải dìu y về phòng.

Huyền Dục tựa vào người hắn, cơ hồ trọng lượng toàn thân đều giao phó cho hắn. Hơi thở nóng rực nồng đậm hương rượu quanh quẩn phả vào bên cổ, Lưu Vân có chút khô nóng kéo kéo cổ áo, chớp chớp mắt, sao mình lại không say vậy?

Sơn đạo tối đen có chút nhấp nhô, vài hòn đá nhỏ rải rác trên đường, ẩn trong bụi cỏ, đừng nói Lưu Vân mò mẫm lại còn phải ôm theo một con ma men, kể cả thần trí tỉnh táo cầm theo đèn ***g cũng không thấy rõ đường. Đột nhiên dưới chân đạp lên một vật gì đó, Lưu Vân mất cân bằng, thân thể lệch đi, đường đường là nhân vật nổi tiếng võ lâm cùng cửu ngũ chí tôn tương lai cứ như vậy vô cùng chật vật ngã xuống, cùng nhau lăn vào bụi cỏ, cả người đầy tro bụi.

Đêm sâu tĩnh mịch, một tiếng côn trùng kêu vang cũng không có.

Tiếng thở dồn dập trong đêm yên tĩnh lại càng rõ ràng hơn.

Huyền Dục hai má bị rượu hun đến đỏ ửng, dưới ánh trăng lơ mơ lại tăng thêm mấy phần kiều diễm.

Lưu Vân vốn định lập tức bỏ dậy, không hiểu sao ánh mắt lại không thể rời khỏi khuôn mặt diễm tĩnh của người dưới thân, càng quên mất phải đứng dậy. Lấy tư thế cực kỳ ám muội, chống tay tại hai bên người Huyền Dục.

Vất vả mấy ngày liên tiếp khiến cảm y có chút nhọc ra, vành môi cực kỳ hoàn mỹ, hơi hé mở khiến người trầm mê.

Giật mình, dường như nhớ lại đêm đó y bị thương, hết thấy đều thực như vậy, rồi lại mơ hồ như vậy.

Lưu Vân không muốn phỏng đoán y rốt cục có mấy phần chân ý, hay đúng hơn là không dám phỏng đoán. Bọn họ quá mức gần gũi, đều quá dối trá, quá lạnh lùng, lại quá giỏi che giấu, rất dễ dàng bị đối phương hấp dẫn, mà lại dễ dàng tổn thương lẫn nhau. Lý trí của hắn nói nên rời xa, nhưng tầm mắt hắn lại không tự chủ được tìm kiếm bóng hình của y.

Bàn tay nhẹ nhàng mơn trớn bờ môi mê người, Lưu Vân mất phương hướng bởi mị mị mơ hồ. Thở dài hôn xuống, xúc cảm nóng ướt mềm mại xao động nội tâm của hắn. Có thể tại thời khắc này, mới là chân thực...

Bất ngờ, Huyền Dục vừa mới say đến bất tỉnh nhân sự đột nhiên đưa tay giữ lấy đầu Lưu Vân. Người nọ sững sờ, đột nhiên bị y trở mình mãnh liệt đè xuống đất.

Trong nháy mắt ngạc nhiên lập tức bị tình triều dâng lên che lấp, Lưu Vân đột nhiên nâng thân thể lên, cùng y ôm hôn đầy dục.

Hơi thở Huyền Dục nhẹ nhàng lướt qua bên vai Lưu Vân, y cười nói: “Lần này không phải là ta câu dẫn người đi, ha ha.”

Lưu Vân đang muốn mở miệng, chớp mũi khẽ động, thứ mùi kì lạ tràn vào. “Đây là mùi gì?”

Huyền Dục khe khẽ cắn cắn vành tai phải của hắn, “Người định lừa dối qua ải sao?”

Lưu Vân khiêu mi, đẩy y ra ngồi xuống, tìm kiếm một hồi, tìm đến chỗ nhô ra mà hắn vừa mới vấp ngã. Nhíu mày dùng ngón tay quét một chút, kĩ lưỡng ngửi một cái. Mùi vị này... Hỏa dược?!

“Sao vậy?” Thấy biểu hiện nghiêm túc của Lưu Vân, Huyền Dục không khỏi bật cười.

“Có người ở nơi này chôn hỏa dược...”

“Cái gì?!”

Lưu Vân rung mình, đột nhiên nhớ tới ban ngày ở trên đài so kiếm giẫm lên một chỗ kì lạ, đột nhiên đứng dậy chạy đi.

Huyền Dục *** thần tập trung cao độ, trong nháy mắt không còn tâm tư phong hoa tuyết nguyệt. Ánh mắt hơi động, đuổi theo.

Đến kiếm đài, chỉ thấy Lưu Vân vẻ mặt nghiêm túc đứng ở giữa. “Quả nhiên là hỏa dược, hơn nữa dưới chỗ trọng yếu nào cũng có...”

Huyền Dục đồng tử bên trong con ngươi co lại: “Không lẽ lại là hắn...”

“... Ai biết được?” Lưu Vân chậm rãi nói, “Cũng có thể, tin Thất Nguyệt Vũ trúc thất bại nói vậy đã truyền tới chỗ hắn rồi.”

“Việc này không nên chậm trễ, chúng ta cần lập tức hồi cung! Ta còn có ám vệ ở dưới chân núi.”

Lưu Vân trầm ngâm một khắc, ngược mắt nhìn y, nói: “Được, người trước tiên hạ sơn, cùng ám vệ hội hợp liền lập tức hồi cung. Ta đi tìm Lưu Tiêu bọn họ thông báo cho những người còn lại xuống núi...”

“Không được!” Huyền Dục chợt tóm chặt lấy tay hắn, bật thốt lên, “Muốn đi phải cùng đi!”

Nhiệt độ ấm áp từ cánh tay truyền đến tim, Lưu Vân nhìn vào đôi mắt y, nơi cổ họng có gì đó dâng trào. Trong nhất thời, ai cũng không mở miệng, đêm tối yên tĩnh chỉ còn hô hấp bình thản.

Được. Lưu Vân nghe thấy chính mình nói.

Sau khi cùng Huyền Dục tách ra, Lưu Vân lập tức chạy về ốc xá kiểm trì. Không biết là do nguyên nhân gì, lúc đến nơi lại cảm thấy một trận đầu trọng cước khinh, nội tức hỗn loạn.

“Lưu Tiêu!” Lưu Vân đẩy cửa mà vào, đã thấy Thệ Thần, Thiệu Hồng đều ở.

“Lưu Vân? Có chuyện gì mà vội vàng vậy?”

Lưu Vân không nghĩ ngợi nhiều, mở miệng nói thẳng: “Gọi tất cả mọi người lập tức rời kiểm trì, có người ở nơi này chôn hỏa dược! E là muốn san bằng nơi này!”

“Cái gì?!” Lưu Tiêu đứng phắt dậy, đôi mắt luôn luôn trầm tĩnh lộ ra sự sốt cùng phần nộ hiềm thấy.

“Lưu Vân, ngươi chắc chắn?” Thệ Thần bình tĩnh hỏi.

Lưu Vân chậm rãi gật đầu, nói sơ lược địa điểm.

Lưu Tiêu trầm giọng: “Thiệu Hồng, phái người xác định địa điểm cụ thể chôn hỏa dược, lập tức sơ tán các nhân sĩ!”

“Dạ!”

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Không còn thời gian giải thích, ta còn phải đi tìm Hàn...”

“Không cần, ta ở đây.” Cửa bất ngờ bị đá vắng, lại là Liễm Hàn đi vào.

Sớm quen với hành tung xuất quỷ nhập thần của người này, Lưu Vân thở phào một hơi, nói: “Được rồi, cùng nhau đi đi.” Liễm Hàn không nói thêm lời nào, kéo hắn đi.

Lưu Tiêu lắc đầu: “Ta trước tiên phái người đưa các người hạ sơn, ta nhất định phải ở lại đây chủ trì đại cục.”

“Tiêu...” Lưu Vân dừng chân, biết là hết hy vọng với tên gia hỏa này rồi, một khi đã quyết định việc gì, bất luận người nào cũng không thay đổi được. Đang nghĩ ngợi có nên một phát đập bất tỉnh y mà vác đi, một tiếng nổ lớn phá tan màn đêm yên tĩnh.

Mọi người đều cả kinh, gấp rút chạy ra khỏi phòng, chỉ thấy ánh lửa ngút trời. Bật tai kêu thảm một tiếng, hỏa dược không ngờ bị châm lửa!

“Trang chủ!” Thiệu Hồng hấp tấp chạy về, trên trán mồ hôi đầm đìa: “Đường xuống núi phía Đông Nam bị phong tỏa, thuộc hạ đã phái người đưa các môn phái đi hướng Tây Nam, thỉnh nhị vị trang chủ lập tức hạ sơn!”

“Tốt.” Lưu Tiêu lúc này mới gật đầu.

Ngay lúc này, trong rừng đột nhiên xuất hiện một nam tử áo đen chặn mọi người lại. Người kia lấy tấm che mặt xuống, chính là người bên cạnh Huyền Dục, Mạc Nguyệt. Lưu Vân thấy hắn vẻ mặt lo lắng, không khỏi căng thẳng trong lòng.

“Ngự công tử, có từng gặp chủ tử nhà ta?”

“Hắn không phải xuống núi trước rồi sao? Ngươi chưa gặp hắn?”

“Không, đã gặp. Có thể chủ nhân cố ý muốn đợi công tử, nhưng vẫn không thấy công tử hạ sơn, hắn... Hắn quay lại tìm ngươi!”

“Cái gì...” Lưu Vân chấn động, chợt nhớ ra cái gì đó, tóm chặt cổ áo của Mạc Nguyệt, sốt ruột hỏi, “Hắn đi hướng nào?!”

Mạc Nguyệt sững sờ, nói: “Phía Đông Nam ngọn núi...”

“Shit!” Lưu Vân nhú mày, diêm mũi chân muốn chạy, trước mắt bỗng dưng loáng một cái xuất hiện một bóng đen, là Liễm Hàn chặn trước mặt.

“Ngươi đi chịu chết?! Vừa nãy không thấy ánh lửa sao?”

Lưu Vân khựng lại một chút, chậm rãi nói: “Hàn... Các người hạ sơn trước, ta đi một chút rồi tới sau.”

“Lưu Vân...” Lưu Tiêu khẽ gọi một tiếng, muốn nói lại thôi.

Lưu Vân biết y muốn nói gì, nhẹ giọng cười: “Ta sẽ không sao.”

Thệ Thần này giờ vẫn trầm mặc, nhẹ nhàng nâng mi mắt, nhìn Lưu Vân đậm đậm nói: “Tiêu huynh, Liễm công tử, ta xem chúng ta vẫn nên hạ sơn trước, miễn cho Lưu Vân lo lắng, ta tin tưởng hẳn, rất nhanh sẽ trở lại.”

Lưu Vân nghiêng mặt sang bên, nhìn những người trước mặt, ánh mắt lưu chuyển, như cam kết chậm rãi gật đầu, đã không cần đến ngôn ngữ.

Không ai biết, cam kết chờ đợi này lại rỗng rã xa vời.....

71. Quyển 2 - Chương 69: Thiên Đường Địa Ngục

Cũng không biết là may hay rủi, lúc Lưu Vân chạy tới đông nam ngọn núi, bầu trời đen kịt cuối cùng không giữ nổi sức nặng của mưa tuyết, bắt đầu mưa to như trút nước. Nước mưa lạnh lẽo pha thêm cái lạnh của tuyết, lộp bộp rơi, ngược lại lại ngăn được lửa cháy lan ra toàn bộ rừng cây.

Sơn đạo dưới cơn mưa càng lầy lội không thể tả, mùi đất khô lẫn trộn lẫn mùi thuốc nổ, thỉnh thoảng còn có mùi xác chết cháy khét, mùi máu tanh. Tất cả xộc vào mũi khiến Lưu Vân có chút lúng túng.

Tóc ướt áo ướt dính bết vào người, thật khó chịu. Bên ngoài trời lạnh, da dễ vậy mà như đang bọc một đám lửa, nhiệt độ cao như phải bỏng. Càng đi lên núi, tâm lại càng nặng nề. Lưu Vân nôn nóng căng mắt ra nhìn, trước mắt vẫn như cũ đen kịt, tận lực dựa vào tia chớp ngẫu nhiên trên bầu trời mới có thể thấy đường.

Bỗng nhiên, một trận tiếng đánh nhau xa xa từ trong màn mưa truyền đến. Lưu Vân đột nhiên trong lòng dâng lên một tia hy vọng, lại càng thẳng thắn hơn. Vạn nhất còn không phải...

Nghiến răng đề khí vọt về phía âm thanh. Cự ly ngắn như vậy bình thường hẳn không để vào mắt, vậy mà bây giờ lại khiến hắn thở dốc liên hồi. Không biết cảm giác là đúng hay sai, cảm thấy cả cánh tay cũng đang run rẩy.

Trong cơn mưa, ánh chớp rạch màn đêm, lờ mờ nhìn thấy vài bóng đen lay động lấp lóe. Người bị vây ở giữa, dáng người cao gầy, đang lâm vào cảnh vô cùng chật vật, lại không giảm một tia phong hoa. Lưu Vân cơ hồ lập tức nhận ra y, tim mới vừa bình tĩnh một chút, lại bởi vì hồng quang của bạch đao trượt qua vai y mà thoáng chốc vọt lên cổ họng.

Không nhớ rõ làm thế nào vọt tới chiến đoàn, nháy mắt rút ra Thôi Tuyết, tựa hồ có xác chết máu me đầm đìa ngã vào vũng máu. Chỉ trong chớp mắt động ngón tay một chút, lại dường như rút cạn kiệt hết thấy khí lực. Chờ Lưu Vân phục hồi *** thần, đã đang kéo Huyền Dục chạy giữa rừng già âm u.

“Người làm sao vậy? Bị thương?” Lưu Vân dừng chân lại, quay đầu lại đã thấy Huyền Dục chăm chú nhìn mình chằm chằm.

“... Không sao, không cần lo cho ta, đi đi.” Huyền dục tựa hồ đang cười, đôi mi híp lại, khẽ ngẩng mặt, khóe miệng tựa hồ không tìm được mà cong lên, cơ hồ để Lưu Vân cho là y khắp người đầy máu chỉ là ảo giác. Nắm chặt lấy tay nhau, không biết là nước mưa hay mồ hôi, dưới trời mưa bão giữ chặt lấy ấm áp duy nhất.

“Không sao mới lạ!” Lưu Vân nhú mày, đưa tay vén mái tóc dài ướt sũng sau lưng y.

“Ừ...” Huyền dục khẽ kêu một tiếng. Một đường thật dài nằm ngang trên lưng, thật xui xẻo chính là chỗ lần trước trúng “Lưu Thương tiễn”, thương cũ chồng lên thương mới.

Huyền Dục nụ cười trông như đàn hoa nhất hiện, nửa đùa nửa thật nói: “Vậy người công ta.”

“Được.” Lưu Vân liếc mắt nhìn y, thẳng thắn đến ngay cả mình cũng kinh ngạc.

Huyền Dục sững sốt một chút, khẽ cười nằm lên lưng hần. Tấm lưng rộng rãi truyền tới nhiệt độ chân thật, khiến người ta an tâm.

Ở nơi cao không tránh được lạnh lẽo, cô tịch cùng nguy trang vĩnh viễn là bi thương. Chân chính cô quạnh, không phải là giữa vô tận tĩnh mịch chỉ có một mình, mà là rõ ràng xung quanh âm ỉ rất nhiều người, vẫn cảm thấy chỉ có một mình. Trong cung điện trang nghiêm, y gặp vô số khuôn mặt nịnh nọt, ở trong tấm cung xa hoa, y hằng đêm có thể nghe được tiếng bước chân mình.

Cho dù trong đêm tối mưa bão đầy trời, có thể có một người như vậy ở bên cạnh, lúc mệt mỏi có thể dựa vào, cho bản thân biết y không phải một mình cô độc. Không cần dối trá che giấu, không cần câu tâm toán kế, có thể buông xuống phòng bị, để lộ tất cả mọi mặt, chính là một điều xa xỉ của y trong cuộc đời này.

“Lúc đó, vừa lên núi không lâu, liền đụng phải sát thủ mai phục...” Huyền Dục trầm thấp mở miệng, “Ta mới vừa xuất hiện, đường lui liền nổ tung. Bị vây ở giữa, lưỡi dao sắc sáng loáng qua lại khiến người không mở mắt nổi, dần dần không địch lại, không cam lòng chính mình bất lực, có lúc suýt chút nữa tuyệt vọng...”

Lưu Vân khựng lại, nơi cổ họng nhẹ nhàng rung động. Nhẹ nhàng đem người trên lưng đặt xuống, da thịt cọ xát giống như châm ngòi, dẫn dắt hỏa diễm trong cơ thể rực rạch nổi dậy.

“...Nhưng mà, sao có thể chết ở đây như vậy? Ha ha... Còn rất nhiều chuyện chưa làm xong, vẫn chưa thắng được Huyền Kính, vẫn chưa đăng cơ xưng đế Đại Huyền vương triều, vẫn chưa... Vẫn chưa có được người... Ha ha... Như vậy mà chết, quá mức không cam lòng...”

Lưu Vân trong lòng chấn động, đột nhiên dưới chân mềm nhũn, vội vàng nắm lấy thân cây bên cạnh, mới không ngã xuống. Huyền Dục đỡ hần trốn vào một hang động cách đó không xa.

“Làm sao vậy?” Huyền Dục ánh mắt biến đổi, chợt nhớ ra cái gì đó, muốn nói lại thôi, “Người... Có hay không cảm thấy nơi đó không thoải mái?”

Lưu Vân nghiêng dựa vào bên dưới vách đá, nhẹ nhàng thở dốc, cổ họng tựa hồ khô nóng đến bốc cháy, liếm liếm môi khô, nói: “Người nên giảm cân đi.”

Huyền Dục nổi khùng.

“Ta là hỏi người... Có hay không cảm thấy rất nóng?”

Lưu Vân cau mày: “Sao người biết?” Cả người bủn rủn, lúc đầu còn tưởng là do cơ bắp quá căng thẳng mệt mỏi, vậy mà không ngờ cơ thể càng lúc càng thấy khô nóng, quả thực giống như...

“...Người, không phải là bỏ thuốc ta rồi?”

“...” Huyền Dục chợt dạ dờn ánh mắt, hồi lâu mới nói, “Có điều chỉ đùa với người thôi, ta nào biết sẽ phát sinh loại chuyện yếu mệnh này...”

Lần này đến lượt Lưu Vân nổi khùng. “Người!... Là thuốc gì? Lúc nào?”

“...Mị dược. Trước đó, bên trong rượu của Trác Việt Nhiên...”

“Hai người các người sao lại không có chuyện gì?”

“...Ta chỉ bỏ thuốc một mình người.”

“...” Lưu Vân mắt phượng bán mị, dần dần dược lực dâng lên khiến hai má hần hơi hơi ửng đỏ. Giận dữ cười, khẽ nhếch miệng, tà tiếu nhìn chằm chằm Huyền Dục.

Chưa từng thấy người trước mắt biểu hiện mê người như vậy bao giờ, tim Huyền Dục bỗng nhiên nhảy lên ba nhịp.

Cúi xuống, nâng cằm hần lên, cúi đầu hôn cắn đôi môi hần. Bất ngờ thấy hần một chút phản ứng cũng không có, ngoan ngoãn để cho chính mình hôn. Mở mắt nhìn lại, đôi mắt phượng mê người đang nhìn mình chằm chằm, lộ ra một chút do dự cùng mâu thuẫn.

Chỉ là, không có cảm ghét, cũng không có lãnh đạm.

Huyền Dục nhẹ nở nụ cười, đau nhức trên lưng dường như cũng trôi đi mất. Dọc theo gò má Lưu Vân hôn đến tai phải, liếm cắn vành tai hần, cảm thấy Lưu Vân cả người run rẩy, không khỏi khẽ cười thành tiếng. Thanh âm mê người bao bọc lấy nhiệt khí trên choker phả nhẹ bên tai Lưu Vân: “Không giải quyết một hồi, đối với thân thể không tốt...”

Lưu Vân khiêu mi, rất có phong độ nhắc nhở: “Không phải người bị thương sao? Ta sợ người ‘chịu đựng’ không nổi...”

Huyền Dục ánh mắt chợt động, cười nói: “Ta không sao aa ——”

Lời còn chưa nói bị đầu lưỡi nhiệt tình của Lưu Vân nuốt lấy, cảm xúc mãnh liệt tích góp đã lâu trong nháy mắt dâng trào. Lưu Vân ôm y ngồi trên chân mình, hai tay gấp gáp mở ra quần áo từ lâu ướt đẫm của đối phương. Huyền Dục hôn cổ Lưu Vân một cái, xé vạt áo, tay luồn vào lý y, xoa xoa ngực hần, một đường trượt tới bên hông.

Phân thân nóng lòng phát tiết từ lâu đặt tại giữa hai chân Lưu Vân, Huyền Dục gặm cắn điểm đỏ sẫm trước ngực hần, trầm thấp mê hoặc: “Vân... Ta muốn người...”

“... Ừ...” Lưu Vân hừ nhẹ một tiếng, cong khóe miệng cười tà, nói, “Ha ha, vậy phải xem người có bản lĩnh kia hay không rồi...”

Ôm chặt lấy hông Huyền Dục, bàn tay hạnh kiểm xấu di chuyển xuống dưới, một tay cố ý chậm chậm xoa xoa sống lưng kiện mỹ của y, luồn vào bên trong quần, bàn tay nóng rực kề sát nơi vãnh cao tròn trịa của y, ở giữa đùi ám muội trượt vào.

“Lưu Vân! Người!” Huyền Dục trong nháy mắt ý thức được Lưu Vân muốn làm gì, không khỏi lấy làm kinh hãi, vừa muốn giãy dụa, không ngờ Lưu Vân cười xấu xa nắm chặt lấy chỗ yếu ớt nhất của y, ma sát an ủi của các ngón tay khiến y mềm nhũn thân thể, nhào người trên vai Lưu Vân thoải mái rên nhẹ.

Lưu Vân mê hoặc hôn gò má y, cười nói: “Thoải mái không? Điện hạ của ta...”

“Ừm... Đừng buông tay...”

“Người thoải mái rồi... Đến lượt ta?” Lời còn chưa dứt, ngón tay thon dài đã tiến vào mở rộng cấm địa chưa từng được chạm đến.

“A! Ngự Lưu Vân... Người dám?!” Hậu đình bị xâm nhập, Huyền Dục kêu lên sợ hãi, bởi vì cực độ khó chịu mà giãy dụa thân thể, không ngờ lại càng làm ngón tay thâm nhập dễ dàng hơn.

Lưu Vân tay kia đùa bỡn nơi nóng hừng hực của Huyền Dục, cắn cắn tai y, cười nói: “Hừ, dám bỏ thuốc ta, lá gan không nhỏ mà! Vốn là thấy người bị thương, qua loa trừng phạt một chút là được rồi, chính người lại đưa tới cửa, cũng đừng trách ta! Ta là nhắc nhở người trước... Điện hạ của ta... Ta sẽ để người vĩnh viễn không quên được đêm nay...”

Thanh âm từ tính đặc biệt dụ hoặc, càng nói càng thấp giọng, ngữ âm chưa hết, Lưu Vân động thân, chôn vào nơi chật khít nóng rực kia.

“A... Ừm...” Huyền Dục ôm chặt lấy cổ hần, đầu ngẩng cao, không biết là nước mắt hay mồ hôi, từng hàng lăn xuống gò má, khoái cảm như nước hòa vào nhau, kích thích từng sợi thần kinh, thúc đẩy khát cầu nguyên thủy nhất...

Huyền Dục cắn chặt răng, không để cho mình phát sinh thanh âm rên rỉ *** đang như vậy. Thời điểm thống khổ như vậy cũng có thể nhịn không kêu một tiếng, không thể khoan dung chính mình, giờ *** đang ở dưới thân người khác hầu hạ, lại không quản được thân thể của chính mình, phản ứng xấu hổ như vậy....

Y cuối cùng cũng không cam lòng..... Nguyên lai người cao cao tại thượng như vậy...

Lưu Vân trong lòng mềm nhũn, dịu dàng hôn lên mi tâm y, tựa như động viên, tựa như thủ thi. Ôn nhu trước nay chưa từng có, không mang theo chiếm hữu cùng xâm phạm, Huyền Dục chưa từng rõ ràng như vậy cảm nhận được có gì đó đang chảy xuôi....

Thôi... Thôi... Hần đã nói vậy, không sao cả...

Chỉ cần hần đồng ý muốn, y liền đồng ý cho...

“... Vân... Ta thích người...”

“... Ta biết...”

Hai chân thon dài mở ra, hoàn toàn hướng Lưu Vân mở rộng, quần chặt lấy eo, chặt chẽ khít khao dán vào, tiếng rên rỉ khe khẽ hòa cùng tiếng mưa nhỏ dần.

Không nói đến ngày mai, không cần tương lai, chỉ cần hiện tại, thời khắc thân thiết này, chính là vĩnh hằng...

Sáng sớm hôm sau, mưa tạnh. Mưa bão tan đi, gió lạnh vẫn như cũ không giảm một phần. Bên trong động đốt lửa, xuân ý dung dung.

Huyền Dục lúc trời vừa sáng đã tỉnh rồi, gồi lên vai Lưu Vân, tự tiểu phi tiểu nhìn khuôn mặt hần đang ngủ say, nhìn đến một canh giờ. Trời sáng rõ, Lưu Vân vẫn không tỉnh, Huyền Dục không khỏi kì quái, hần không đến mức so với mình còn mệt hơn chứ? Huống hồ không biết còn có truy binh nào đuổi theo không, tốt hơn vẫn là rời đi sớm một chút.

“Vân, Lưu Vân... Dậy đi...” Huyền Dục khẽ cắn vành tai hần, nửa ngày sau, mới thấy lông mi hần run nhẹ.

“...Trời đã sáng? Ta ngủ bao lâu rồi?” Lưu Vân hơi mở mắt phượng, cũng không ngồi dậy, chỉ dựa vào vách hang động. Trong con người là tơ máu nhàn nhạt, khó giấu về mỗi mọt.

Huyền Dục lắc đầu nói: “Không biết nữa, mặc quần áo, đi nhanh thôi.” Bỗng quay đầu lại, khoe miệng hơi cong lên, đáy mắt như tơ, đùa nói, “Sớm biết người mệt như vậy, tối hôm qua nên để cho ta tới...”

Lưu Vân thái độ khác thường không phản kích lại, nói: “Người chỉ cho ta uống mị dược sao?”

“Đúng vậy, làm sao vậy?”

Lưu Vân chỉ khe khẽ lắc đầu, không trả lời.

Huyền Dục cảm thấy hơi kì quái, nhưng cũng chưa từng suy nghĩ nhiều, đứng dậy mặc quần áo. Nếu y lại quay đầu một lần nữa, sẽ phát hiện đáng về Lưu Vân nhin đau đến muốn co giật, nhưng mà, y không có.

Rất nhiều năm sau đó, y mỗi khi nhớ tới hôm nay, vẫn như cũ không khỏi hối tiếc.

Bởi người nào đó “bất tiện”, hai người đi thật chậm, lúc tới được Lạc Mang Nhai, không ngờ đã là giữa trưa.

Tiếng thác chảy vang vọng tràn ngập bên tai, nhìn xuống dưới trước mắt vách núi cheo leo, hai bên vách núi sừng sững ngạo nghễ, phía dưới dòng nước cuộn trào, sóng lớn đập vào đá tạo ra vô số bọt nước, như sấm chớp nặng nề nổ vang, bên trên vực sâu không thấy đáy là một cái cầu dây chạt hẹp, đó là đường duy nhất dẫn xuống núi. Dây thừng đã có chút mục nát, cầu gỗ dưới gió phàn phật thổi nặng nề lay động, thực khiến người kinh hãi.

“... Con đường này thật sự có thể đi sao?” Huyền Dục khiêu mi nói.

Lưu Vân tựa vào một cái cây ven đường, cau mày: “Không đi cũng phải đi, đây là con đường duy nhất...”

Trong rừng chợt truyền đến một trận náo loạn, hình như có tiếng bước chân đi về phía bên này!

Đột nhiên hai người nghiêm mặt, có người! Rất nhiều người đang hướng nơi này chạy tới!

Huyền Dục cắn răng nói: “Không có biện pháp! Đi nhanh đi!”

Lưu Vân nhìn sâu vào mắt y, dặn dò: “...Được, người đi trước, tuyệt đối không được quay đầu lại, cũng đừng nhìn xuống dưới, toàn tâm toàn ý đi về phía trước, nhớ kỹ duy trì cân bằng thân thể!”

“Biết rồi.” Huyền Dục khẽ mỉm cười. Võ công của y vốn cũng không kém, qua cầu này không thành vấn đề, thấy Lưu Vân thần sắc như vậy, trong lòng không khỏi buồn cười.

Đang muốn nhấc chân bước lên, đột nhiên cả người bị Lưu Vân ôm chặt lấy.

Huyền Dục cười nói: “Ha ha, lo lắng cho ta như vậy sao? Chờ khoảng một chén trà là tốt rồi.”

Lưu Vân hầu kết khẽ động, một lúc lâu, nhẹ giọng nói: “Nhớ kỹ, đừng quay đầu lại, ta ở ngay phía sau người.... Còn có, ta... thích người.”

Huyền Dục sững sờ, ý cười lập tức đông đầy hai mắt, cái gì cũng đều không nói ra, chỉ có thể chăm chú nhìn hắn. Vui sướng trong lòng như sóng tầng tầng trào lên, cả đời này, chưa từng như hôm nay sức sống bùng bùng, chưa từng như hôm nay mừng rỡ như điên, cho dù là ngày được phong làm thái tử.

Đột nhiên cảm thấy, sinh sinh tử tử, vậy thì thế nào? Một đời chỉ được một lần, một đời chỉ say một người, đủ rồi, thật sự đủ rồi, thật sự, thỏa mãn rồi.

Y thậm chí rất cao hứng, cho tới lúc đó, vẫn chưa từng phát hiện Lưu Vân lại khẽ run.

“Ừ...”

Từng bước từng bước sải bước trên cầu gỗ, tuy nói đối với võ công của mình rất có tự tin, nhưng đến lúc thực sự đạp lên, vẫn có loại cảm giác tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc.

Tiếng gió gào thét, dòng thác ầm ầm chảy, tựa như đi trên mênh mang hư không, tầng tầng mây mù nhanh chóng lùi về sau, bờ vực bên kia đã ở ngay trước mặt. Giữa ranh giới sinh tử, vậy mà trong lòng tỉnh táo đến đáng sợ, nhớ tới Lưu Vân ở ngay phía sau mình, Huyền Dục hít một hơi thật sâu, bước nhanh qua bờ bên kia.

Dưới chân, tấm gỗ cốt kết vang. Chỉ chút nữa là đến bờ bên kia, ba bước, hai bước, bước cuối cùng... Đến!

Cảm xúc mừng rỡ như điên xông lên não, Huyền Dục không thể chờ đợi được nữa, quay lại: “Lưu Vân, người nhanh —— Lưu Vân!”

Không ngờ, trước mắt không phải là khuôn mặt tuần mỹ đang mỉm cười của Lưu Vân.

Trong nháy mắt, Lưu Vân vung kiếm chém đứt cả chiếc cầu. Phút chốc, cầu dây thật dài biến mất giữa thác nước chảy xiết, Huyền Dục tâm bỗng dưng chìm xuống đáy vực sâu.

Cầu đã không còn, mà Lưu Vân vẫn còn ở bên kia.

Từ lúc nào, hắn ngã ngồi bên vách núi, đang cố sức ngẩng đầu dậy. Khóe miệng còn mang theo tơ máu tím đen, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt có chút hoảng hốt,

Mà chém đứt cầu gỗ, đã dùng hết toàn bộ khí lực còn sót lại của hắn.

Mặc dù như vậy, hắn vẫn như cũ mang theo ý cười.

Hắn cười với y.

“Lưu Vân...” Huyền Dục sững người đứng bờ bên kia, bên tai phảng phất nghe thấy tiếng nổ vang. Trong lòng lập tức đau đớn, cả người như chia năm xẻ bảy, run rẩy, cơ hồ nói không ra lời.

“Nhớ kỹ, đừng quay đầu lại, ta ở ngay phía sau người.... Còn có, ta... thích người.”

Y nghe được hắn nói.

“Lưu Vân!”

Y nghe thấy chính mình khàn giọng gọi.

72. Quyển 2 - Chương 70: Rơi Nhai

Lưu Vân còn nhớ lần đầu tiên nhìn thấy y, y tôn quý mà ngang ngược như vậy.

Y ngồi giữa nơi yên hoa ngư long hỗn tạp, khiêu mi.

Tóc đen như mực từ hai bên thái dương cao cao buộc lên, lại từ đầu đỉnh tử kim quan tản ra, ánh sáng bên trong hai mắt sâu sắc mà mạnh mẽ, môi mỏng tựa tiểu phi tiểu, khiến người ta không dời mắt nổi.....

Mà bây giờ....

Tóc đen như mực nặng nề rũ xuống người, đôi mắt linh hoạt thê lương chưa từng thấy, cả người chật vật, thân thể đơn bạc lung lay sắp đổ.

Cuồng phong gào thét, mặt trời đỏ như máu khuất sau tầng tầng mây đen, sáng tối chập chờn. Tiếng thác đổ ầm ầm vang vọng, không biết là nước mưa hay nước mắt, một hàng dọc theo tóc đen chảy xuôi trên gò má.

Huyền Dục có chút hoảng hốt, như hải tử chết đuối túm chặt cọng rơm cứu mạng, chưa từ bỏ ý định vẫn ôm lấy một tia ước ao, hét lên: “Vân... Đừng đùa... Người khinh công không phải rất tốt sao?” Võ công của hắn cao như vậy... Sao có thể có chuyện.... Sao có thể bị thương.... Sao có thể... Chết?!

Lưu Vân biết y sẽ không bỏ cuộc, hít một ngụm khí, hét lên: “Ta sẽ không sao! Ta đáp ứng người, tuyệt đối sẽ không chết! Người... Khụ khụ... Đi trước đi!”

“Tại sao?!” Hàm răng đều run lên, cổ họng bị nghẹn cứng, trong mắt hỏa thiêu hỏa liệu, nhưng lại liều mạng giữ lấy cái gì đó sắp sửa tuôn trào...

Thật vất vả.... Thật vất vả... Đi tới nước này.... Bỗng nhiên lại cho y biết hết thấy đều là ảo giác?!

Lưu Vân yên lặng một hồi lâu, gom chút sức lực cuối cùng, hô: “Đừng quên người là ai! Người... Còn có rất nhiều thứ chưa làm xong! Còn có... Đừng đối nghịch với Hàn....”

Huyền Dục một trận tâm thần dao động, hai mắt tựa như muốn chảy ra máu, gắt gao nhìn chăm chăm Lưu Vân, phảng phất một giây sau liền sẽ biến mất ở nơi thác nước.

Bên tai vang vọng, chợt nhớ tới lúc nằm ở trên lưng hắn, cảm giác ấm áp khiến người an tâm....

“...Nhưng mà, sao có thể chết ở đây như vậy? Ha ha... Còn rất nhiều chuyện chưa làm xong, vẫn chưa thắng được Huyền Kính, vẫn chưa đăng cơ xưng đế Đại Huyền vương triều, vẫn chưa... Vẫn chưa có được người... Ha ha... Như vậy mà chết, quá mức không cam lòng...”

Y nói với hắn. Hắn vẫn nhớ....

Không cam lòng sao.... So với trơ mắt nhìn người đi xa, càng làm ta không cam lòng....

“Nhớ kỹ, đừng quay đầu lại, ta ở ngay phía sau người.... Còn có, ta... thích người.”

“Ta sẽ không sao! Ta đáp ứng người, tuyệt đối sẽ không chết!”

“Đừng quên người là ai! Người... Còn có rất nhiều thứ chưa làm xong!”

Ta không quên! Người cũng không được quên! Đây là người đáp ứng ta! Người đáp ứng ta....

Rống lên, lực kiệt đến mức nói không ra tiếng.

Y nhìn thấy Lưu Vân miệng hơi mở ra đóng lại, tiếng nước rầm rầm vang vọng, cái gì cũng nghe không rõ.

Y nhìn thấy thác nước lạnh lẽo đổ xuống người hắn, khuôn mặt hắn trắng bệch nhưng vẫn mang ý cười.

Y nhìn thấy hắn.... Càng ngày càng mơ hồ...

Đột nhiên cắn răng một cái, không quay đầu lại, chạy về phía xa.

Tà dương rơi xuống, xuyên qua sương mù khúc xạ thành một đoạn sáng tối không rõ, ánh sáng lạnh lẽo.

Lưu Vân tựa lên cọc gỗ cầu dây, há miệng thở dốc. Mơ hồ cảm thấy đất bằng đang chấn động, là bước chân của một nhóm rất nhiều người. Hắn cười khổ một tiếng, chưa bao giờ nghĩ tới mình cũng sẽ có ngày hôm nay.

Cho tới giờ, hắn làm việc có lúc nào mà không đắn đo suy nghĩ? Ai biết được, ở thế giới này sống không tới một năm, lại thành ra như vậy... Kích động....

Ha ha, cũng được, cứ dựa theo ý nguyện nơi đáy lòng mà hành động, hà tất quan tâm nhiều như vậy?

Thật vất vả ông trời mới cho hắn thêm một cuộc đời, lại sợ đầu sợ đuôi, há lại là phong cách của Ngự Lưu Vân hắn?

Hắn vẫn cho đó là mị được, hắn biết Huyền Dục cũng không rõ. Nhưng sáng nay được tính tan rã, cả người vậy mà giống như bị phân thân, đau đớn thống khổ không chịu nổi. Không dễ dàng kìm nén đến lúc này, đừng nói tới chuyện làm sao cũng không qua được cầu kia. Hắn biết Huyền Dục nhất định sẽ không đi, mọi người cùng nhau chờ chết, chẳng bằng đánh cược một keo!

Người tới chắc là tới giết Huyền Dục, giết hắn thì không chắc, cùng lắm đem hắn bắt lại, dùng để uy hiếp. Dựa vào bản lĩnh bản thân, chờ độc tính tan đi, há có thể giam giữ được hắn?

Lưu Vân hơi ngửa đầu, nhìn mây mù bao phủ bầu trời, bỗng nhiên cười nhạt một tiếng, nhắm mắt lại, tâm cũng dần yên tĩnh.

“Lưu Vân.”

Nghe có người đang gọi chính mình, Lưu Vân khẽ hé mắt.

Gió lạnh thổi qua, ở giữa mênh mông mây mù, hình như có người đi tới. Ánh nắng chói chang rắc lên người y một thân trắng bạc. Một mắt hoa đào tự tiểu phi tiểu, lúc này lại mang theo lấp lánh lưu quang khó nói.

“Linh...”

Trong nháy mắt kinh hãi, Lưu Vân chợt trợn to hai mắt, lại đột nhiên sững sờ. Y sao lại ở đây?

“Lưu Vân, ngươi trúng độc?” Mộ Dung Linh hơi kinh ngạc, có chút giận dữ.

Hơi cúi người, tay ấm áp khẽ vuốt ve hai gò má lạnh băng của Lưu Vân, tóc dài buông rũ, khẽ vuốt qua Lưu Vân trên trán, đầu ngón tay hơi run rẩy.

“Lưu Vân.... Ngươi vốn không nên đến... Nếu ngươi mặc kệ Huyền Dục, ngươi vốn sẽ không chết vật như vậy...”

Lưu Vân choáng váng, nhất thời không phản ứng được. Chợt nhớ lại, vào lúc ấy, y nói....

“Ta ở đây... Vì còn vương bận ngươi...”

“Bây giờ... Hay là vẫn tới kịp... Ngươi nên biết, mục tiêu của bọn họ là thái tử...”

Lẽ nào y....

Lưu Vân một mặt không thể tin nhìn Mộ Dung Linh, y bộ dạng phục tùng cúi đầu, không hề giải thích, cũng không phản bác.

Một lúc lâu, lâu đến mức Lưu Vân mất hết kiên trì, mới nghe y trầm thấp mở miệng, “.... Đúng, tới bắt Huyền Dục, là giao dịch cuối cùng của ta, với Huyền Kính...”

“... Ngươi muốn trao đổi cái gì với hắn?” Lưu Vân nghe được thanh âm chính mình cơ hồ nhỏ đến mức không thể nghe được, vô cùng nhẫn nhịn run rẩy tự giấu, “Ta không phải đem ngọc bài đó đưa cho ngươi sao?!”

“... Phải.. Nhưng còn có một thứ quan trọng hơn, trên tay hắn... Nhẫn Bích Ngưng Huyết Ngọc trên tay hắn... Cần phải có nhẫn này, mới có thể điều động hết thủy lực Mộ Dung gia, mà phụ thân lại đem nó tặng cho Huyền Kính, mà Huyền Kính chỉ muốn đoạt được hoàng vị... Chỉ có giao dịch với hắn, hắn mới đáp ứng đem nó trả lại cho ta.”

“Tại sao lúc trước ngươi không nói?” Nghe nói vậy, Lưu Vân đã đoán được mấy phần, hơi mở mắt, trong lòng có cái gì đó đang sụp đổ....

“.... Ta...” Mộ Dung Linh cắn chặt môi dưới, tựa như đang đấu tranh cái gì.

“Đó là bởi vì hắn không dám nói!”

Âm thanh đột nhiên truyền tới, hai người đều cả kinh. Quay đầu lại, chẳng biết từ lúc nào, một đám lục y nhân bất ngờ cùng nhau bao vây vách núi!

Người cầm đầu, áo bào huyền hắc xa hoa, khí phách bất phàm, chính là Huyền Kính!

Lưu Vân con người đột nhiên co rút, mắt phượng híp lại, che giấu hết thấy tâm tình, mắt phượng đen như mực trong nháy mắt khôi phục trầm tĩnh.

“Tại sao không dám nói?” Thanh âm trầm ổn, khiến người ta đoán không ra hắn đang suy nghĩ gì.

Huyền Kính có chút tán thưởng nhìn hắn, nói: “Lúc hắn để ngươi trộm khối ngọc bài này, bản vương sớm đã đem ngọc bài trả lại cho hắn rồi.”

“Đó là đồ giả!” Mộ Dung Linh đột nhiên đứng dậy, gằn giọng nói.

Huyền Dục cười nói: “Có thể ngươi lúc đó cũng không biết, ngươi vẫn là lừa hắn.”

“...” Lưu Vân không nhìn Mộ Dung Linh, chỉ nhìn chằm chằm Huyền Dục, “... Sau đó thì sao?”

“Bản vương suy đoán, hắn đại khái muốn dùng việc này dời đi tầm mắt bản vương, thuận tiện cho chính mình trộm nhẫn ngọc của ta thôi... Đúng không? Mộ Dung chất nhi ngoan của ta?”

Lưu Vân lúc này mới giương mắt nhìn y một cái, trong con ngươi lạnh nhạt không mang theo một tia cảm tình, không có phần nộ, cũng không chất vấn. Chỉ là nhàn nhạt hờ hững: “Vì sao không nói cho ta chuyện nhẫn ngọc?”

“Lưu Vân.... Ta...” Mộ Dung Linh nhìn hắn, đột nhiên tay nắm lại thành quyền.

“Ha ha, ” Huyền Kính lắc đầu nói, “Linh Nhi đều không tin bất luận người nào, Ngự Các chủ võ nghệ cao cường, vạn nhất trộm được nhẫn lại để bản thân sử dụng.... Ha ha, đó là Linh Nhi lo lắng thôi...”

“... Lúc ta đem ngọc bài cho ngươi, vì cái gì không nói cho ta chân tướng?”

“....”

Chẳng trách khi đó, y không hề như dự liệu vui sướng.... Khó trách y sẽ nói câu nói kia....

Lưu Vân lại nói: “... Ngày đó ngươi bị sốt, cũng không phải ở bên ngoài trông giúp ta một đêm, chỉ sợ là tùy thời đến Kính vương phủ trộm nhẫn thôi.”

“.... Ta....”

“Ha, thì ra là như vậy. Ta biết rồi.” Lưu Vân không chờ y trả lời, ngoài dự liệu bình tĩnh, thậm chí còn gạt gạt đầu, tỏ ra là đã hiểu. Chỉ là lại không liếc y một cái.

Trong nháy mắt, Mộ Dung Linh chợt thấy tay chân lạnh lẽo, dường như rơi vào hầm băng.

“Như vậy, mọi nghi vấn đều có đáp án rồi, Ngự Các chủ, ngươi chết cũng nên nhắm mắt thôi...” Huyền Kính khẽ mỉm cười, ánh mắt lạnh lẽo.

Lời còn chưa dứt, lục y nhân tức khắc vây quanh.

“Khoan!” Mộ Dung Linh hét lớn, che trước người Lưu Vân, hướng Huyền Kính căm tức nói, “Ngươi đã đáp ứng ta sẽ không đả thương hắn!”

Lưu Vân sững sờ, nhưng cũng không hề mở miệng, chỉ lẳng lặng liếc y một cái.

“Hừ, bản vương hiện tại lại thay đổi chủ ý rồi.”

“Ngươi!” Mộ Dung Linh giận dữ. Y vốn định coi như vạn bất đắc dĩ Lưu Vân bị bắt về, chính mình chỉ ít có thể bảo đảm hắn không chết, bằng hai người bọn hắn, còn sợ chạy không thoát? “Chà chà, Linh chất nhi à, ngươi thật sự thông minh, có điều, vẫn còn ngây thơ lắm. Vốn là, ngươi là nhi tử duy nhất của Huyền, ta cũng muốn chăm sóc thật tốt cho đứa con mồ côi của hắn, ôi, đáng tiếc, ngươi lại.... Huống hồ, ngươi biết nhiều quá rồi... Bản vương cũng không lưu ngươi lại được! Tiến lên!”

Mộ Dung Linh nghiêng rằng, “xoạch” mở ra thiết cốt phiến, hàn quang chợt hiện, phiến cốt bên trong bắn ra một đạo ám khí, không hề sai lệch hướng Huyền Kính đâm thẳng tới!

Không ngờ, Huyền Kính lẽ ra không thể phòng bị lại có thể tránh được. Như là đã sớm đoán trước. Y sao có thể nghĩ đến, thủ pháp cha y thường dùng, Huyền Kính há có thể không biết?

Mộ Dung Linh sững sờ, mà lục y nhân đã nhào tới!

Song quyền nan địch tứ thủ, huống hồ cao thủ nhiều như vậy.

Mộ Dung Linh mở chiết phiến, chấp tay đứng chắn trước người Lưu Vân, ánh mắt âm hàn, thủ thế chờ đợi.

Bỗng, lục y nhân đột nhiên toàn thể dừng lại, trợn mắt lên không thể tin nhìn chăm chăm phía sau Mộ Dung Linh..... Lưu Vân.

Mộ Dung Linh sững sờ, hơi nghiêng đầu, càng phát hiện Lưu Vân chẳng biết đứng lên từ lúc nào!

Lưu Vân đứng lặng ở một bên vách núi, bóng người cao ngất ngạo nghễ độc lập như thanh tùng, phía sau là thác nước trắng xóa hùng vĩ, sóng lớn vỗ bờ, gào thét như sấm, bọt nước óng ánh tung toé, tầng tầng hơi nước mịt mờ, phác hoạ khuôn mặt tuấn mỹ của Lưu Vân. Gió lớn thổi vù vù, nâng vạt áo màu xanh sẫm, tóc dài đen như mực giữa cuồng phong bay lượn.

“Hừ, các ngươi nói giết ta liền giết, vậy ta không phải rất mất mặt?”

Hắn hơi nhú mày, mắt phượng bán mị, khoe miệng nâng lên một tia cuồng ngạo lãnh tiểu, một tay đưa về sau, chậm rãi rút ra Thối Tuyết bên hông.....

Cuồng phong như dao cắt, vách núi bên kia sương mù tản ra, che khuất thác nước. Huyền Dục không quay đầu lại, dùng hết sức bình sinh lao nhanh trên đường xuống núi. Đôi mắt đen sâu thẳm hiện ra dư quang sắc bén.

Không biết qua bao lâu, y rốt cục không nhìn được quay đầu lại, đột nhiên thấy trên nhai ánh kiếm lạnh lẽo, đột nhiên rọi sáng một góc trời!

Tất cả tựa như điện quang hỏa thạch, trong nháy mắt lục y nhân chưa kịp phản ứng, đã bị đánh ngã chùng mũi. Bóng đen hoàn mỹ đứng ở vách núi, từng đường từng đường ánh kiếm quyết tuyệt tung ra.

“Không thể...” Huyền Kính ánh mắt lạnh lùng nhìn Lưu Vân, “Độc hắc trùng sẽ theo hô hấp từ từ mài tận nội lực của hắn, mà hắn rõ ràng đã trúng độc!”

Chẳng lẽ....

Dần dần, ngay cả lục y sát thủ kinh nghiệm sinh tử lâu năm, cũng không khỏi bị loại khí thể này đè ép, bắt đầu sinh ra khiếp sợ.

Lưu Vân ánh mắt lóe lên, hắn chờ chính là thời điểm này!

Lưu Vân bỗng nhiên đưa tay kéo Mộ Dung Linh đang tập trung chiến đấu, hít một hơi, xông thẳng xuống dưới núi!

Nhất thời, không ai dám ngăn lại....

Mắt thấy sắp lao ra khỏi chiến đoàn, chợt thấy hoa mắt, một chưởng phong ác liệt đánh thẳng vào mặt!

Trọc khí bị nội thể cường chế chợt tản ra, nơi cổ họng máu tanh dâng lên, Lưu Vân sững người, lão đảo vài bước lùi về phía vách đá cheo leo, đột nhiên phun ra một ngụm lớn máu tươi, dựa vào Thối Tuyết chống trên đất, mới miễn cưỡng không ngã xuống.

“Lưu Vân!” Mộ Dung Linh xông về phía trước đỡ hắn, mới thấy thân thể hắn không ngừng run rẩy, hắn vậy mà miễn cưỡng đề xuống kịch độc, cứng rắn chống đỡ đến giờ!

Huyền Kính hừ lạnh nói: “Hừ! Nguyên lai ngươi đã sớm không còn mấy phần công lực! Tiến lên!”

Lục y nhân lần thứ hai áp sát, phía sau cũng đã không còn nửa điểm đường lui!

“Lưu Vân... Chúng ta phải chết sao?” Mộ Dung Linh bỗng nhiên dường như thở phào nhẹ nhõm, ngũ khí càng có vẻ mong đợi.

“...Có thể...” Lưu Vân tựa vào ***g ngực y, mất máu khiến hắn choáng váng.

“... Dù sao cũng phải chết, người... Vẫn không cho ta đáp án...” Mộ Dung Linh ôm chặt lấy hắn, giống như chỉ cần buông lỏng tay, liền biến mất không còn tăm hơi.

“Đáp án?... Vốn là có, hiện tại... Đã không có...”

“Người...” Mộ Dung Linh run lên, “Vẫn là... Không chịu tha thứ cho ta sao...”

“Tha thứ người? Có thể... Hiện tại lập tức biến mất trước mặt ta! Ta không muốn gặp lại người!” Lưu Vân nhắm mắt lại, đổi lại vẻ mặt khác tàn nhẫn nói.

“Lưu Vân! Người...” Mộ Dung Linh bỗng nhiên nở nụ cười, “Được... Như người mong muốn!”

Phía sau Lưu Vân là khoảng không, tuyết y bạch duệ vậy mà thả người hướng về vách núi!

Lưu Vân trong lòng đột nhiên trầm xuống, dùng hết sức lực toàn thân bổ nhào về vách núi, gắt gao bắt được bàn tay khẽ run kia!

Mọi người đột nhiên sững sờ, ai cũng không ngờ tới sự việc sẽ như vậy...

“Tên điên này! Người làm gì vậy! Ta bảo người đi, không phải bảo người đi chết! Người tên ngu ngốc này! Con lợn này! Cái này.... Chẳng muốn mạng người...” Lưu Vân vô lực ngã trên vách núi, hai tay chặt chẽ nắm lấy tay y, ánh mắt ửng đỏ.

Mộ Dung Linh bỗng nhiên nở nụ cười, ánh mắt hoa đào trong nháy mắt vui vẻ như đứa nhỏ được kẹo.

“Ta biết... Nhưng ta không muốn đi... Ta không buông được người... Thật sự... Không có lừa người...”

“Người... Ta biết...” Lưu Vân trong lòng chấn động.

Lòng bàn tay đầy mồ hôi trơn trượt, y ở trong tay hắn từng chút từng chút rơi xuống dưới, rốt cuộc cũng không giữ được....

Trên lưng bỗng nhiên đau đớn, lại bị kiếm đâm vào!

Hai người rốt cục không chống đỡ nổi, lăn lông lốc xuống vách đá dựng đứng!

“... Ta thích người... Mặc kệ ta làm cái gì, lần này tuyệt đối không có lừa người...”

Hắn tựa hồ nghe thấy y nói.

Trong phút chốc lúc ý thức rời đi, trong mắt hình như có chất lỏng rơi xuống.....

Ừ, ta biết. Còn có, ta cũng vậy.

Rất muốn nói như thế.

73. Quyển 2 - Chương 71: Phân Ly

Lại nói mấy người Lưu Tiêu ở dưới chân núi đợi hắn ròng rã mười ngày, không thấy tung ảnh hắn, vẫn không chịu rời đi.

Hôm sau, mưa vừa mới tạnh, liền tự mình lên núi đi tìm, ai ngờ mưa rào làm đất đá lở xuống, che mất sơn đạo, chỉ có thể tìm trong rừng cây một chút.

Sương tuyết vừa tan, càng đi lên núi, càng lạnh thấu xương. Khắp nơi lầy lội gần đến nửa đầu gối, đá vụn sắc bén cắt rách vạt áo, hai chân tựa như ngâm trong hầm băng, mỗi bước đi đều giống như đi trên đầm lầy, lún sâu xuống.

Bùn bầy, nước tuyết thấm ướt tổ lam trường sam. Thiệu Hồng đi ở phía sau Lưu Tiêu, nhìn thấy lưng y bị cành cây, hòn đá lởm chởm cắt thành từng đường rướm máu, vậy mà y không hề hay biết.

“Trang chủ... Trang chủ, ngài tìm cả ngày rồi, trước tiên hạ sơn nghỉ ngơi một chút, ta dẫn người tìm nhị trang chủ là được...”

Lưu Tiêu khẽ lắc đầu, “Không.”

“Nhưng...”

Lưu Tiêu quay đầu lại, khuôn mặt trắng bệch uể oải, trong mắt dường như có tơ máu, thế nhưng ánh mắt vẫn kiên định như cũ. Y nhìn lên đỉnh núi, ánh mắt dường như tích mịch, thấp giọng như đang tự nói với bản thân mình.

“Lưu Vân đang chờ ta...”

Thiệu Hồng lắc đầu, khe khẽ thở dài, yên lặng đi theo sau.

Càng gần đến đỉnh núi, Lưu Tiêu tâm càng nặng trĩu. Trong rừng cây ngoại trừ tiếng mưa rơi, còn lại đều là tĩnh mịch không giống nhân gian.

Bên tai chợt nghe thanh âm kích động của Thệ Thần: “Hang núi bên kia có khói!”

Lưu Tiêu trong lòng dâng lên một tia hy vọng, loạng choạng bước qua, chưa từng phát hiện lòng bàn tay căng thẳng, khẽ run.

Trong động tối đen, nhưng có một chút ấm áp, sâu trong hang là ánh lửa lập lòe, soi sáng tâm trạng u ám của mọi người.

“Lưu Vân! Người ở đây phải không?!” Lưu Tiêu đập lên vách đá, một đường lao nhanh, không để ý đến bàn tay cọ sát trên vách đá cứng rắn đến chảy máu, hy vọng to lớn cùng nhớ nhung trong lòng che đi tất cả.

“Lưu Vân người đang ở đây sao?”

“Lưu Vân người đang ở đây sao?”

“Lưu Vân...”

Nhưng mà trả lời y, một lần lại một lần chỉ có tiếng y vọng lại, thanh âm tê lương ở bên trong huyết động lạnh lẽo.

Bên trong trống rỗng, cũng như tâm, hết rồi, chẳng có gì cả...

Dường như có gì đó to lớn thít chặt bên trong cổ họng y, một lúc lâu sau, Lưu Tiêu mới tìm về được tiếng nói của mình.

“Lưu Vân không ở nơi này, tiếp tục tìm...”

Vậy mà, tiếp theo trước mắt mọi người là thác nước mênh mông cuộn cuộn, từ trên cao trút thẳng xuống, như tuần mã thẳng tiến vực sâu. Sóng lớn gào thét, hai bên vách đá cheo leo sừng sững ngạo nghễ, mà cầu gỗ vốn nối giữa hai bên vách núi đã không cánh mà bay! Chỉ còn hai cái cọc gỗ lẻ loi cắm trên vách đá cheo leo, và một đoạn dây thừng lay động theo thác nước chảy xiết.

Mọi người trong lòng đột nhiên rùng mình, cảm giác hoảng sợ dần dần lan đến toàn thân.

” Tại sao lại như vậy? Nhị trang chủ không biết...” Thiệu Hồng ngơ ngác ngẩn người, nhất thời không bình tĩnh nổi.

Liễm Hàn ánh mắt lạnh lùng thường ngày chợt đỏ hoe, không nói lời nào, tại rìa vách núi điên cuồng lao xuống.

Thệ Thần đứng đó, ánh mắt hơi hạ xuống, khuôn mặt vốn ôn hòa, không có chút biểu cảm nào.

Lưu Tiêu nín thở, chậm rãi từng bước đi đến rìa vách núi. Bên tai, trước mắt, vô số hình ảnh lướt qua...

Y tựa hồ nhìn thấy hắn, thần thái phi dương, tại đại sảnh chậm rãi cất lời, nhưng vẫn quay đầu lại mỉm cười với y.

Y tựa hồ nhìn thấy hắn, trong đêm yên tĩnh an tường, ôm mình lúc này đã say rượu, vô cùng sủng nịch mỉm cười.

Y tựa hồ nhìn thấy hắn, khuôn mặt tuần mỹ mơ hồ mang theo ***, trong một đêm dịu dàng, nói ta yêu người.

Lưu Tiêu hầu kết hơi động, chậm rãi ngồi xổm xuống bên cạnh vách núi, giơ tay, đầu ngón tay thon dài đầy những vết trầy nhỏ, run rẩy chạm vào mặt đất đầy máu, màu sắc đỏ sậm rõ ràng như một cái dằm cắm vào trong lòng đau đớn.

Y nghe thấy hắn nói, “Người đó vẫn luôn luôn ở trong lòng ta, ai cũng không thể thay thế!”

Y nghe thấy hắn nói, “Nếu người đó không cần ta, ta vẫn sẽ quán quýt lấy hắn, quán đến già. Không biết, hắn có hiểu hay không?”

Lưu Vân...

Đây không phải máu của người, đúng không?

Người ở đâu?

Sao vẫn nghịch ngợm như vậy, trốn tìm là trò trẻ con, người mau ra đây, có được không?

Người đã nói sẽ lập tức trở về....

Lưu Vân....

Người đã nói sẽ quán ta đến già...

Người đã nói.

Lưu Tiêu chậm rãi đứng dậy, nhìn xuống vực núi sâu không thấy đáy, viền mắt nóng lên. Trong nháy mắt, hai mắt hoàn toàn đỏ ngầu, như là đã khóc một lúc lâu. Nhưng mà biểu hiện trên mặt, ngoại trừ một nỗi, chẳng có gì cả.

Y há miệng, nấc lên một tiếng nghẹn ngào, lại khép lại, đem cái gì đó muốn cuộn cuộn tuôn ra, nuốt vào trong lòng.

Người nói sẽ quán lấy ta đến già.

Nhưng ta vẫn chưa già, răng còn chưa rụng, tóc vẫn không có bạc, vậy mà ta đem người... Làm mất rồi...

Không biết đứng bao lâu, Lưu Tiêu chợt nghe Thệ Thần đậm đậm mở miệng nói: “Lưu Vân sẽ không chết...”

Lưu Tiêu sững sờ, quay đầu lại, nhìn thấy trên mặt y lại là ý cười tao nhã, chỉ là, bình tĩnh như vậy.

“Hắn nhất định vẫn còn ở đâu đó trên đời này, ta muốn đi tìm hắn...”

Y cười nói, sau đó xoay người rời đi.

Đường nhỏ xuống núi thẳng tắp, phút chốc giống như chạy thẳng đến cuối trời. Bóng lưng của y vẫn như cũ thẳng tắp, nhưng càng gầy gò lạ thường. Y chậm rãi bước đi, mỗi một bước đều như cũ rất vững vàng, rồi lại tựa như đi giữa mênh mang mây mù, dường như chỉ còn lại một bóng dáng cô tịch.

Không lâu sau đó, liền truyền ra tin Kỳ Môn Môn chủ rời nhà đi vân du tứ hải, ngoại trừ thỉnh thoảng thư từ qua lại, Lưu Tiêu ít khi nhìn thấy y, đợi đến lúc gặp lại, không ngờ lại là trong một hoàn cảnh khác rồi.

Lại nói một hào môn khác ở Lạc thành, Mộ Dung thế gia. Đại công tử Mộ Dung Linh cũng rất lâu không thấy tăm hơi, tuy rằng Mộ Dung gia vẫn chưa nói rõ Mộ Dung công tử có mất tích hay không, nhưng Mộ Dung thế gia thanh thế từng như mặt trời ban trưa, bây giờ từ lâu phong quang bất tại, cũng là sự thật không thể chối cãi. Nhưng ít ai biết, cơ nghiệp khổng lồ có gần một nửa do Huyền Kính đích thân quản lý, còn lại một nửa, cũng bởi vì nhị tiểu thư Mộ Dung Thanh tài năng kinh thương chung quy không thể sánh được với kỳ huynh, dần dần cũng bị Huyền Kính nuốt chửng.

Trái lại, Hàn Yên Phiêu Miểu lâu trước giờ chưa từng nổi danh, cũng đang từng bước từng bước lớn mạnh, thế lực từ lâu không thể khinh thường. Chỉ là nghe nói, thủ hạ thường thường hoạt động ở vùng kiếm trì, nghe đâu ban đầu là vì tìm kiếm một người.

Võ lâm chi thủ Ngự Phong Sơn Trang, vẫn như cũ bởi vì có Lưu Tiêu trang chủ mà sừng sững không ngã. Mọi người đều sẽ bởi vì vẻ ngoài ôn trọng bình tĩnh của Lưu Tiêu, không để ý đến tuổi thật của y. Tuổi đôi

mười lẽ ra là độ tuổi rồ dại bốc đồng, nhưng bởi vì trọng trách ngày một nặng nề mà chôn vùi phong hoa, lại thêm phần tang thương. Chưa xót bên trong, lại có ai biết?

Vô Song bảo chủ Trác Việt Nhiên, bởi vì ở kiếm trì cùng Vân Hi Các chủ đánh một trận, danh tiếng vang xa, nhất thời uy vọng dần dần ngang ngửa với Ngự phong Sơn Trang.

Về phần Huyền Dục...

Chỉ có bản thân y biết được, bên dưới vẻ ôn hòa, y đã vượt qua tháng ngày lo lắng, chờ đợi, hi vọng, sụp đổ, thất vọng, rồi đến tuyệt vọng như thế nào.

Mỗi khi tới đến, y thậm chí không dám nhắm mắt lại, bởi vì vừa ngủ, sẽ mơ tới cảnh Lưu Vân rơi xuống vực sâu, không trở về được....

Nhưng rồi sau đó, y lại mong chờ nhất thời khắc này, bởi vì chỉ có ở trong mơ, y mới có thể nhìn thấy hấn, cho dù chỉ là bóng lưng của hấn....

Nhưng mà, một thời gian dài sau đó, y cũng không có được thời điểm xa xỉ như vậy. Phụ hoàng bệnh nặng, triều đình tranh đấu, giang hồ tự do, tấu chương chất thành núi.... Đã khiến y bận bịu đến sứt đầu mẻ trán, thậm chí ngay cả thời gian nhớ hấn cũng không có.

Thời gian như bóng câu qua cửa.

Ở đây ngày qua ngày vùng vẫy giữa buồn khổ, y từ lâu trở nên lãnh đạm. Khi mệt mỏi đã thành thói quen, từ lâu đã không thấy mệt mỏi nữa. Có lúc, y thậm chí rất ước ao có thể tùy tâm tùy ý như Liễm Hàn.

Từ lúc nam tuần, Hàm vương chưa từng hồi cung. Từng có tâm phúc khuyên can Huyền Dục, sợ bỏ mặc Hàm vương sớm muộn sẽ sinh ra mầm họa. Đối với chuyện này, thái tử điện hạ chỉ có ba chữ: Cứ tùy hấn.

Nhưng mà, y chung quy cái gì cũng làm không được, y không chỉ là chính y, còn sắp trở thành vua một nước.

So với chính trị phức tạp, mọi người lại càng thích thú với một ít tin tức ngầm tẻ nhạt, tỷ như Mộ Dung nhị tiểu thư cùng Ngự Phong Sơn Trang lần thứ hai qua lại là ý gì, lại tỷ như, tin tức Vân Hi Các chủ vang danh thiên hạ lần thứ hai mất tích.

Có người nói, hấn đã chôn thân ở kiếm trì Lạc Mang Nhai có người nói, hấn gặp gỡ Thế Ngoại Cao Nhân, trốn trong thâm sơn tu luyện võ công chí cao có người nói, hấn vô tình có được tiên sơn bảo đồ, phiêu bạt biển lớn mà tìm kho báu lại có người nói, hấn cùng tuyệt thế mỹ nhân ẩn cư nơi rừng sâu, tiêu dao khoái hoạt....

Nhưng mà, thích thú rồi cũng qua đi, các loại tin tức liên quan tới Vân Hi Các chủ từ lâu đã trở thành truyền kỳ, mà cái gọi là truyền kỳ, chính là chỉ từng tồn tại thôi.

Thời gian thấm thoát, nửa năm thoáng chốc đã qua, mùa thu năm ấy, Dục đế rốt cục băng hà.

Mười ngày sau, Huyền Dục đăng cơ, niên hiệu Cảnh Hữu. Hiếu kỳ vừa qua, liền nhanh chóng đại hôn, hoàng hậu cũng là con gái trọng thần trong triều. Ý đồ muốn củng cố thế lực không cần nói cũng biết.

Nhưng mà, ít ai biết được, sau khi Dục đế đại hôn không lâu, từng mang theo vài ám vệ đi tới kiếm trì Lạc Mang Nhai. Chỉ biết rằng từ đó về sau, Dục đế bỗng nhiên tính tình đại biến, không những thay đổi thái độ dè chừng Kính Vương, ngược lại dần dần trọng dụng, thậm chí dần dần xa lánh Lăng tướng danh vọng chí cao.

Rất nhiều năm sau, Huyền Dục mỗi khi nhớ tới ngày đó, thực không biết nên khóc hay nên cười.

Lúc ấy, thời cuộc dần ổn định, Huyền Dục lại trở về với cảnh hàng đêm mơ thấy ác mộng.

Cuồng phong vẫn gào thét, thác nước vẫn chảy xiết, chỉ khác là cầu treo đã biến mất, chỉ còn hai cái cọc gỗ lẽ loi cắm bên cạnh vách núi cùng dây thừng bị chặt đứt bồng bềnh trong gió.

Còn có, bên cạnh y, đã không còn hấn.

Ám vệ được cho lui từ lâu.

Huyền Dục một thân áo bào huyền hắc thêu Kim Long, đứng ở nhai thượng, mắt nhìn mây mù lượn quanh vô tận thâm uyên.

Không ngờ, trời cao vậy mà lại trên đầu y, lúc quay đầu lại, trước mắt y là người mà y cực kì không muốn thấy nhất —— Huyền Kính.

Hắn còn dẫn theo một người, một nam tử còn trẻ tuổi, y trăm vạn lần không thể ngờ đến.

Người đó cùng chính mình có khuôn mặt gần như giống hệt!

Trong nháy mắt, y rốt cuộc hiểu rõ chiêu bài của Huyền Kính, mà chính mình, thực sự ngu xuẩn đến buồn cười.

Đã không nhớ rõ lại cùng Huyền Kính nói cái gì. Chỉ là, lúc đối mặt với vực núi sâu không thấy đáy, y trước nay chưa bao giờ thông dong cùng bình tĩnh như vậy.

Đi một vòng lớn như vậy, lại trở về điểm ban đầu. Không bằng, lúc đó ở cùng nhau, nói không chừng còn có thể đồng thời tái thế.

Huyền Dục cười giễu.

Trong phút chốc, lời nói ngày đó lại vang vọng bên tai...

“...Nhưng mà, sao có thể chết ở đây như vậy? Ha ha... Còn rất nhiều chuyện chưa làm xong, vẫn chưa thắng được Huyền Kính, vẫn chưa đăng cơ xưng đế Đại Huyền vương triều, vẫn chưa... Vẫn chưa có được người... Ha ha... Như vậy mà chết, quá mức không cam lòng...”

Đúng vậy, chỉ là có chút không cam lòng, vậy thôi....

74. Quyển 2 - Chương 72: Tái Kiến

Hai mùa xuân hạ – mùa đẹp nhất trong năm cứ thế lặng lẽ qua đi, trời đã vào thu, hoa cỏ dần tàn úa. Nhưng mà bên dưới Lạc Mang Nhai, đào vẫn như cũ nở hồng, mây mù che phủ, nước vẫn tầng tầng đổ xuống.

Lưu Vân tỉnh lại, phát hiện chính mình lẽ ra vẫn còn nằm trên bè trúc giữa hồ, lại nằm trong gian phòng hương trúc lượn lờ. Chấn lông ảm áp đập trên người, ánh mắt lưu chuyển, đối diện là một đôi mắt hoa đào mang theo ý cười.

“Tỉnh rồi?” Mộ Dung Linh lười biếng nghiêng người dựa vào giường nhỏ, một tay chống lên gò má, tóc đen như mực đổ xuống, lẫn vào mái tóc tản ra trên gối của Lưu Vân, phân không ra người ta.

Lưu Vân cười nói: “Người có từng thấy người mở mắt ngủ sao?” Tiện thể kéo y lại, hôn lên má một cái.

Mộ Dung Linh thuận thế đè lên người hắn, hừ nhẹ: “Người mở mắt ngủ ta chưa từng thấy, người có giường không ngủ đi ngủ bè gỗ ta đã gặp rồi.” Hai ba cái đẩy ra quần áo vốn đã không chỉnh tề, lần tìm xuống eo Lưu Vân nhéo một cái, khiêu mi nói, “Không muốn cùng bản công tử cùng giường? Hả?”

Lưu Vân nắm tay Mộ Dung kéo lên trên, mắt trọng tâm, cả người y ngã lên người Lưu Vân.

“Sao? Không phải là vì tối hôm qua chưa thỏa mãn, muốn làm thêm một lần sao?” Lưu Vân cười khẽ, nhẹ nhàng đổi đề tài.

Mộ Dung Linh trừng mắt nhìn hắn, nhưng không như thường ngày bỏ nhào vào tranh cao thấp, cuối cùng chỉ khe khẽ thở dài.

Lưu Vân cũng không nói gì, bầu không khí có chút gượng gạo. Có một số chuyện, nói ra cũng không có ý nghĩa.

Mộ Dung Linh chợt nhớ tới cái gì, cười nói: “Thiếu chút nữa quên mất, ta làm đồ ăn sáng, mau dậy ăn thôi.”

Nghe vậy, Lưu Vân vẻ mặt biến đổi, lập tức lại là điệu bộ uể oải buồn ngủ, nói: “...Người ăn trước đi, ta ngủ tiếp một chút...”

Mộ Dung Linh mắt phượng nheo lại, giận dữ nói: “Không ăn đúng không? Vậy khỏi ăn gì hết!”

Lưu Vân quay đầu lại, khiêu mi: “Người sẽ không lại đem nhà bếp đốt đi chứ?”

“Cái gì gọi là ‘lại’?! Lần trước gọi là ‘đốt’ sao?” Mộ Dung Linh sắc mặt khê biến hồng, vẫn cứ sống chết cãi lại.

Lưu Vân buồn cười nhìn y, nói: “Không phải, không phải, không phải, lần trước là ‘đang đốt’, sau đó được ta dập tắt, vẫn còn lại một đồng tàn tích, sao có thể gọi là ‘đốt’ được? Được chưa?” Vừa ý rồi chứ... Vậy hẳn có thể không ăn cái món “đồ ăn sáng” kia không?...

“Hừ!” Mộ Dung Linh kéo hắn dậy, nói, “Vậy cũng phải ăn! Đi mau!”

Mộ Dung Linh kéo tay Lưu Vân lôi đi, cả hai lôi lôi kéo kéo, đánh rồi lại nháo, lằng nhằng, đến khi tới nơi, đồ ăn đã sớm nguội.

Sau đó tránh không khỏi đấu võ mồm một phen, sau đó mới đem cơm canh nguội lạnh giải quyết hết.

Kỳ thực cái gọi là “đồ ăn sáng” cũng không có gì, chỉ là hai chén cháo nhỏ, một ít rau xanh, bởi vì gia vị cực ít, mùi vị thanh đạm đến cực điểm, thực sự không thể gọi là “đồ ăn sáng”.

Hai người đã quen được người hầu hạ, hơn nửa năm ở đây lại không để ý chút nào, tuy rằng vẫn như cũ lớn tiếng cãi cọ, lại âm thầm bao dung tất cả của đối phương.

“... Người...” Mộ Dung Linh có chút chần chờ, vẫn mở miệng hỏi, “Khi đó trúng độc, người làm sao giải?”

“Không giải, nội lực hết sạch, dĩ nhiên là độc không còn rồi.” Lưu Vân thản nhiên như không, nói.

Mộ Dung Linh cả kinh: “Cái gì? Vậy sao bây giờ nội công người ngược lại càng hơn trước, hơn nữa gần như là luyện đến cảnh giới phản phác quy chân vậy?”

Lưu Vân cười: “Vậy cũng phải cảm tạ vị lão tiên bối viết kiếm quyết kia, tâm pháp này vốn chỉ người không hề có nội lực mới có thể luyện, không nghĩ tới độc này lại giúp ta một đại ân, ha ha.”

Mộ Dung Linh hừ một tiếng: “Kẻ ngốc có phúc của kẻ ngốc!”

Lưu Vân nói: “Phải phải, lão bà của ‘kẻ ngốc’ cũng có phúc.”

Mộ Dung Linh nhú mày, hai tay chống tại hai bên ghế của Lưu Vân, cúi người ngậm lấy vành tay phải của hắn, nói: “Người nói ai là lão bà của người? Hử?”

Lưu Vân cười ha ha, hai tay choàng qua eo của y, hôn cổ y một cái, nói: “Đương nhiên là người rồi.”

Mộ Dung Linh cười lạnh nói: “Còn chưa hẳn đâu!” Ôm lấy Lưu Vân khiêu khích lẫn nhau, bữa sáng ăn ăn vậy mà ăn tới trên mặt đất, hoá ra bữa ăn vừa này chỉ là món khai vị?

Bỗng nhiên, hồ nước cách đó không xa đột nhiên ầm một tiếng, hai người cả kinh, chỉnh sửa quần áo, lập tức vọt tới.

Hình như có vật nặng rơi vào trong nước, sóng lớn tung ra bốn phía, lúc hai người chạy tới, nhìn kĩ đã thấy trong hồ một bóng người lững lờ, quần áo huyền hắc dính sát trên người, khuôn mặt tuấn mỹ nhưng tái nhợt... Hết thấy đều cực kỳ giống người nọ...

Lưu Vân tim đập thành thịch, cơ hồ lập tức nhảy xuống nước. Đến khi chạm được đến da thịt lạnh lẽo của người nọ, hắn run rẩy một trận, tóc dài ướt sũng che mặt, Lưu Vân bỗng nhiên không dám nhìn, hy vọng là người kia, rồi lại không dám hy vọng...

Rốt cục lại là y.

Sao lại là y? Lúc này, y lẽ ra nên ở trong cung, sau đó từng bước leo lên vương tọa chí cao kia, thực hiện lý tưởng của mình sao?

Sao lại như vậy...

Lưu Vân trấn tĩnh tâm thần, giúp y độ khí, ánh mắt chăm chú nhìn y, chỉ lo y không cẩn thận liên tắt thở.

Mộ Dung Linh đứng một bên lẳng lặng nhìn Lưu Vân, ánh mắt hơi rủ xuống, im lặng, không biết là đang nghĩ gì. Thoáng nhìn hắt quần áo ướt dán sát vào người, yên lặng trở về phòng cầm hai bộ quần áo đến.

Dường như cả một thế kỷ trôi qua, lông mi Huyền Dục khẽ run lên một cái, hơi thở yếu ớt dần dần đều đặn. Lưu Vân thở phào một hơi, ôm y về phòng, thay áo ướt, rửa mặt một chút.

Xong hết toàn bộ, trời đã chạng vạng tối. Chợt nhớ mình còn chưa ăn cơm. Quay đầu lại, đã thấy Mộ Dung Linh tựa vào cạnh cửa, tay bưng một chén canh.

Nhìn y mỉm cười nhàn nhạt, lòng Lưu Vân bỗng nhiên phức tạp chưa từng có.

“Người...” Lưu Vân cảm thấy, nhất thời không biết nên nói cái gì, hồi lâu mới nói, “... Ăn rồi sao?”

Mộ Dung Linh khiêu mi cười nói: “Người cho rằng bản công tử sẽ vì một tên hỗn đản nào đó mà bỏ đói chính mình sao?”

Lưu Vân cười khẽ, nhẹ nhõm như vừa trút được gánh nặng.

Hơi nhíu mày, “Ôi ôi, vẫn khó uống như vậy...”

Mộ Dung Linh khoe miệng giật giật, hừ lạnh nói: “Có giỏi thì đừng uống!”

Lưu Vân than thở: “Ôi, có thể uống thứ khó nuốt như vậy của người, chỉ sợ cũng chỉ có ta...”

Mộ Dung Linh hừ nhẹ, quay đi, khoe miệng hơi cong lên.

Một tiếng ho khan nhỏ bé từ trong phòng truyền ra, hai người giật mình, Huyền Dục tỉnh rồi!

Lưu Vân nhanh chân trở về phòng.

Huyền Dục còn đang mê mang, trán hơi nóng, sợ là cảm lạnh phát sốt rồi. Không biết thấy ác mộng gì, ngủ vô cùng không yên ổn, lông mày nhíu chặt thành hình chữ “xuyên”, trong miệng không ngừng lẩm bẩm gì đó.

Lưu Vân nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên trán y.

“...Lưu Vân... Đừng đi...”

Bỗng y nắm được tay Lưu Vân, vẫn chưa tỉnh, chỉ đang ngủ mê man mà gọi tên hắn, một tiếng lại một tiếng. Cầm thật chặt lòng bàn tay đầy mồ hôi, bàn tay nóng bỏng, đầu ngón tay lại lạnh kinh người.

Lưu Vân nắm chặt tay y, nhẹ giọng thăm thì: “Ta ở đây, ta không đi đâu cả.”

Như là cảm nhận được nhiệt độ từ lòng bàn tay truyền tới, Huyền Dục dần dần yên tĩnh lại, chỉ cố chấp nắm lấy bàn tay kia, không chịu buông ra.

Mộ Dung Linh nhìn hắn, khẽ thở dài, đi thẳng đến bờ hồ.

Hoàng hôn dần tắt, mặt hồ phản chiếu ánh sáng nhàn nhạt, sóng nước lăn tăn, bên hồ cánh hoa rơi rụng, chợt có tiếng chim噪 động không gian, núi non trùng điệp, bình thản cùng an tĩnh.

Mộ Dung Linh đứng bên hồ, vẫn một bộ bạch y tiêu sái. Vẻ mặt điềm tĩnh đã bớt đi mấy phần liêu lĩnh của tuổi trẻ, lại nhiều hơn mấy phần thành thực ổn trọng.

Y ngẩn người nhìn mặt hồ trong trẻo, bỗng nhiên khẽ nở nụ cười.

Còn nhớ lúc vừa rơi xuống vách núi, chính mình không bơi giỏi lắm, bị ngạt sắp chết, kết quả tên hỗn đản nào đó cho là y chết rồi, chặt chẽ ôm y vào lòng không chịu buông tay, suýt chút nữa khiến y thở không được mà chết.

Kỳ thực, bản thân y vẫn không nói cho hắn biết, lúc đó y đã tỉnh rồi, chỉ là không có sức nói chuyện mà thôi. Hơn nữa... Tư tâm, muốn thấy hắn vì chính mình mà khổ sở.

Có điều, sau đó y nhanh chóng hối hận. Bởi vì chợt phát hiện tên kia rơi nước mắt, một kẻ lạnh lùng vô tình như vậy...

Nghe được “đáp án” mà hần rốt cục cũng chịu nói ra, lần đầu tiên phát hiện, hần quan tâm chính mình như vậy. Lúc đó, tâm trạng mừng rỡ đến phát điên, thậm chí còn hơn cả lúc sống sót qua hoạn nạn.

Sau đó, đương nhiên là chính mình “khởi tử hoàn sinh”, sau đó đương nhiên là chiếm lấy toàn bộ ân nhu của hần...

Cuộc sống như thế, thực sự hạnh phúc đến mức hư ảo, lại trôi qua nhanh chóng. Khi y thật sự sắp cho là hai người bọn họ sẽ cùng nhau sống dưới đáy vực cả đời, lại bị Huyền Dục miễn cưỡng phá tan.

Nói không tức giận là nói dối, nhưng mà đã như vậy thì biết làm thế nào?

Thời điểm hần nhớ những người kia, đều là chính mình lén lút trốn vào một góc mà buồn bã. Bản thân y hiểu, chỉ là không nói ra. Tâm hần trước giờ không hoàn chỉnh, thiếu đi bất luận người nào, cũng sẽ không hoàn chỉnh...

Sáng sớm hôm sau, ánh nắng ôn hòa xuyên qua song cửa.

Huyền Dục lông mi run rẩy, mơ hồ tỉnh lại. Vừa mở mắt liền thấy tia nắng nhỏ nhoi chiếu xuống, chưa kịp biết rõ đây là đâu, khuôn mặt mình hằng nhớ mong rơi vào trong mắt, phút chốc y hoàn toàn ngây ngẩn cả người. Không chớp mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt đang ngủ của Lưu Vân, không dám thở mạnh một cái.

Bỗng nghĩ lại, chính mình chắc là đã chết thật rồi, bằng không sao lại có thể gặp được hần? Trời cao chung quy đối với y không tề, để cho cả hai chết rồi vẫn có thể cùng nhau như vậy, vẫn có thể nhìn hần, còn có gì không vừa lòng đây?

Lưu Vân vừa mở mắt đã thấy Huyền Dục nhìn mình chằm chằm không chớp mắt, tâm cũng xem như nhẹ nhõm. Thấy y không nói câu nào, lại không khỏi lo lắng.

“Này, ngươi làm sao vậy? Sao không nói chuyện? Không thoải mái sao?” Lưu Vân nhíu mày sờ sờ trán y, nhiệt độ đã hạ.

Huyền Dục không để ý tới hần, dường như vẫn còn chìm đắm trong suy nghĩ của chính mình, gờ tay khẽ chạm vào gò má hần, nói “...Lưu Vân, rốt cục chúng ta cũng đã chết, sẽ không phải tách ra nữa...”

“Cái gì?” Lưu Vân bật cười, hoá ra cái tên này vẫn cho là hần là cương thi sao?

Lưu Vân khẽ cười hôn trán y một cái, nói: “Chúng ta chưa chết, nơi này là dưới đáy Lạc Mang Nhai...”

“... Cái gì... Chúng ta không chết?!” Huyền Dục trong lòng thất lại, vui sướng lớn lao như bột nước phút chốc bành trướng trong lòng, y đột nhiên ôm chầm Lưu Vân, dùng hết sức bình sinh ôm chặt lấy hần, chỉ lo buông lỏng tay, tất cả đều biến thành mây khói phù vân, lúc tỉnh mộng, lại chỉ còn một mình y.

Huyền Dục chợt đem Lưu Vân đẩy ngã xuống giường, hai tay liên tục nhéo nhéo mặt hần.

“Này!” Lưu Vân sợ hết hồn, nắm lấy tay y, “Ngươi làm gì vậy?”

Huyền Dục nâng cằm Lưu Vân, nhìn chung quanh, lẩm bẩm nói: “... Không phải là đồ giả...”

“Kháo!” Lưu Vân đột nhiên trở mình, ở bên tai y găm cắn, tà tà cười nói, “Để ta lập tức cho ngươi biết ta là thật hay giả!”

Huyền Dục đưa tay ôm chặt Lưu Vân, không hề lên tiếng, như là cảm thụ ấm áp của hần, cảm thụ hơi thở của hần, cảm thụ đụng chạm của hần, chỉ là đầu ngón tay còn không khống chế được, nhẹ nhàng run rẩy.

Một thời gian dài sau đó, đôi khi tình cờ thức dậy lúc nửa đêm, mãi đến lúc tận mắt nhìn thấy Lưu Vân ở ngay bên cạnh, đưa tay là có thể chạm vào, cảm nhận được da thịt ấm áp của hần, y mới có thể an ổn ngủ lại.

Lưu Vân ôm Huyền Dục nằm ngửa trên giường, nhẹ nhàng xoa nắn eo y, vẫn tất kể lại chuyện phát sinh mấy tháng nay.

“... A, vậy ta ngược lại thật sự nên cảm tạ Kính hoàng thúc nhỉ, nếu không có hần, chỉ sợ cả đời đều không gặp được ngươi...” Ánh mắt Huyền Dục khẽ động, bỗng nhiên xoay một cái, trở mình tự tiểu phi tiểu nhìn hần nói, “Nói vậy, ngươi cùng tên Mộ Dung Linh kia vẫn ở nơi này?”

Lưu Vân cười gượng hai tiếng, nói: “Đúng vậy...”

Huyền dục ánh mắt lóe lên, sáng quắc nhìn chằm chằm Lưu Vân, không hề lên tiếng.

Lưu Vân bị y nhìn chằm chú, sợ hãi, khiêu mi nói: “Người...”

Mới vừa mở miệng nói một chữ, lại bị y cắt ngang.”Hừ, ngày sau còn dài...” Sau đó vùi đầu vào cổ hắn, lại ngủ thiếp đi.

Lưu Vân bật cười, đợi y ngủ say, đứng dậy sửa sang quần áo một chút, mới nhẹ nhàng đóng cửa lại đi ra ngoài.

Ánh nắng dịu dàng bao phủ rừng đào như mộng ảo. Gió lướt qua, cánh đào bay lả tả, rơi xuống tầng tầng lớp lớp màu hồng.

Nhân ảnh trắng như tuyết nghiêng người dựa vào gốc đào, tóc đen như mực tùy ý tản ra sau gáy, còn vương lại vài cánh hoa. Thu lại thái độ đùa bỡn, khuôn mặt lộ ra mấy phần thành thực, chân mày khéo mắt tuấn lãng mà nhu hòa, hai gò má có chút gầy, vẫn như cũ không che giấu được phong tư anh tuấn. Vài sợi tóc bay bay trên trán, lại tăng thêm vài phần phiêu dật.

Lưu Vân nhẹ nhàng đến gần, giẫm nát một khoảnh cánh hoa như phấn.

Hương rượu nhàn nhạt lượn lờ, Lưu Vân rũ mi, thuận tay nhặt lấy cánh hoa vương trên tóc Mộ Dung Linh, tóc dài mềm mượt tạo ra xúc cảm êm ái, như là tơ lụa thượng hạng, tỏa sáng mê người.

Đang chuẩn bị ôm y về phòng, không ngờ người trong lòng không biết đã tỉnh từ lúc nào.

“Tỉnh rồi?”

“... Người có từng thấy người mở mắt ngủ?” Nguyên câu đáp trả.

Lưu Vân cong khéo miệng, khẽ mỉm cười.

“... Hắn tỉnh rồi?”

“Ừ...”

“... Vậy người định làm sao bây giờ?”

“... Đương nhiên là ở lại, chỉ là nhiều hơn một cái phòng.”

Mộ Dung Linh hồi lâu không nói lời nào.

“Sao vậy?”

“... Không có gì. Tùy người.”

Lưu Vân trầm mặc, từ phía sau ôm chầm lấy y, cầm gối lên vai y, nhẹ giọng: “Xin lỗi...”

“...” Mộ Dung Linh chớp mũi run lên, bỗng nhiên khẽ cười, nói “Vậy người bồi thường ta như thế nào?”

“Ách...”

Mộ Dung Linh quay đầu lại ôm lấy cổ Lưu Vân, khéo mắt cong cong cười nói: “Người để ta thưởng một lần ta liền tha thứ cho người, thế nào?”

Lưu Vân khiêu mi nở nụ cười: “Mơ, tưởng.”

“... Hồn đần.”

“Ha ha, quá khen rồi.”

“....”

Tại trúc lâu cách đó không xa, Huyền Dục không biết tỉnh lại từ lúc nào. Một bộ huyền y, một mình đứng bên cửa sổ, ánh mắt thâm trầm nhìn hai người thân mật dưới cây đào, cuối cùng khẽ thở dài, đóng cửa lại.

75. Quyển 2 - Chương 73: Xuất Cốc

Đêm đó, gió thổi muộn.

Mộ Dung Linh nằm ở trên ghế phòng khách, lăn qua lộn lại không ngủ được.

Tên Huyền Dục kia, ý chính mình”trọng thương chưa lành”, chiếm lấy Lưu Vân không nói, lại còn chiếm luôn giường của y! Hừ! Cái tên giả dối! Đã lâu như vậy rồi, bị thương nặng hơn nữa cũng đã lành! Lưu Vân ở đó, đáng vẻ như sắp chết đến nơi, Lưu Vân vừa đi, lại cùng y mắt to trừng mắt nhỏ! Thực sự là... Không thể nào nhịn được nữa!

Mộ Dung Linh càng nghĩ càng giận, dứt khoát ngồi dậy, mắt phượng nhắm lại, quyết định chủ ý, liền đi lên lầu.

Trong phòng tỏa ra một luồng huân hương nhàn nhạt, có tác dụng an thần, là Lưu Vân sợ Huyền Dục gặp ác mộng cố ý dùng. Trên giường, hai người ngủ rất say.

Sau khi Mộ Dung Linh tự luyện Lăng Kiếm ngọc quyết , mặc dù vì không muốn luyện lại tâm pháp, nội công không tiến bộ, nhưng bàn về chiêu thức cũng học được mấy phần, một trong số đó chính là khinh công càng tốt hơn trước. Nếu y muốn không bị người phát hiện, ngay cả Lưu Vân cũng không thể nào biết được hành tung.

Mộ Dung Linh rón rén bò lên trên giường lớn rộng rãi, ôm lấy Lưu Vân mỉm cười ngủ....

Sáng sớm hôm sau.

Lưu Vân là bị đánh thức.

So với có người ở bên tai trái la hét còn phiền phức hơn chính là cái gì?

Đó chính là còn có người ở bên tai phải kêu to.

“... Mộ Dung Linh! Người ở đây làm gì?” Huyền Dục đôi mắt bán mị, âm trầm nhìn chằm chằm người nằm ghé vào người Lưu Vân, Mộ Dung Linh.

Mộ Dung Linh hất cằm, mỉm cười nói: “Đương nhiên là ngủ rồi, Huyền, công, tử.”

Huyền Dục rất nhanh tỉnh táo lại, nhếch môi cười lạnh nói: “Ta hỏi người vì sao ngủ ở chỗ này.”

Mộ Dung Linh thản nhiên nói: “Vì sao bản công tử không thể ngủ ở chỗ này? Đây là giường, của, ta.” Còn đặc biệt cường điệu hai chữ “của ta”.

Huyền Dục nghẹn lời, liếc Lưu Vân “đang ngủ say”, nhú mày nói: “Mộ Dung công tử cũng đừng quên, trong thiên hạ tất cả là đất của vua, cả thiên hạ đều là của trẫm, sao lại là ‘của người’?”

Mộ Dung Linh nheo nheo đôi mắt hoa đào, cười đặc biệt châm chọc: “Vậy, ‘Hoàng đế bệ hạ’ vì sao không ngủ long sàng của ngài, lại chạy tới đây chen giường nhỏ của ta vậy?”

“....” Huyền Dục tự tiểu phi tiểu nhìn chằm chằm y.

Hai đôi mắt mắt to trừng mắt nhỏ.

Lưu Vân rốt cục không chịu nổi khí lạnh trên đầu ngày càng tăng lên, vịn phần bắt đắc dĩ mở mắt ra.

Lập tức, lại biến thành ba đôi mắt mắt to trừng mắt nhỏ.

“....Ặc....” Lưu Vân khụ một tiếng, gấp gáp bước xuống giường, buông lại một câu, “Ta đi làm điểm tâm!” Sau đó chạy mất dép....

“Hỗn đản! Quay lại!”

“Hỗn đản! Quay lại!”

Đánh rồi lại cãi, tháng ngày cứ thế qua nhanh. Ba người vậy mà cũng tưởng an vô sự, ngoại trừ việc mỗi đêm tranh giường.

Thoáng chốc lại qua mấy tháng, trên nhai đang là mùa đông, mà đáy vực cũng chỉ lạnh hơn mấy độ thôi.

Mỗi ngày đều là cơm canh đạm bạc làm khó Huyền Dục — bậc Đế Vương quen sống trong nhung lụa, vậy mà y cũng chưa bao giờ mở miệng oán giận. Lưu Vân trong lòng áy náy, quyết định bắt vài con cá làm thêm vài món ăn.

Núi non trùng điệp, tiếng chim hót đầu đây, cây cối sum xuê, đào hồng liễu xanh, gió mát lướt qua mặt hồ, sóng gợn lăn tăn.

Lưu Vân buồn chán lắc lắc sào tre trong tay, câu cá thật sự là một chuyện vô vị, có điều, lỡ tai cuối cùng cũng coi như thanh tĩnh một chút.

Ôi, thật không nghĩ tới nam nhân nổi cơn ghen sẽ khủng bố như vậy.... Từ sáng đến tối, dũa, dao, ghế tựa ở trên đầu bay tới bay lui như xiếc, có thể không khủng bố sao?

Nghĩ đến có lẽ sẽ sống hết đời ở đây.... Lưu Vân bỗng nhiên cảm thấy lạnh cả người....

Kỳ thực, cũng không phải không từng nghĩ tới một vài thủ đoạn đi ra ngoài. Lưu Vân từng làm điều lượn gi đó, chỉ tiếc chưa bay lên liền ngã chổng vó. Không phải do kỹ thuật của hắn không tốt, chỉ là trong cốc cây cối dày đặc, đất trống không bao nhiêu, mà gió lớn nhất cũng chỉ đủ thổi bay vạt áo, hướng hồ vách núi cao vút trong mây, muốn từ nơi này trèo lên quả thực nằm mơ.

Sau đó, hai người cũng từ từ quen thuộc sinh hoạt ở đây, ý nghĩ xuất cốc cũng dần dần phai nhạt.

Thế nhưng hiện tại, Lưu Vân không thể không một lần nữa cân nhắc vấn đề sống còn này.

Mãi suy nghĩ, cần câu trong tay bỗng nhiên hơi động. Lưu Vân vội vàng thu cần, không ngờ, con cá này vậy mà nhảy bèn lẹ thường, hai ba lần trốn thoát! Con cá lớn khác thường, lại bơi rất nhanh, chỉ chốc lát lặn xuống nước mất dạng.

Lưu Vân hơi nhú mày, bỗng muốn đùa một chút, không phải không thể bắt được nó!

Lập tức cởi áo ngoài, nhảy vào trong hồ, đã thấy nó bơi tới phía sau một vách đá, biến mất tăm. Lưu Vân tâm trạng kỳ quái, hít đủ một hơi, bơi qua. Vách đá cách bờ hơi xa, ánh sáng không chiếu tới, chỉ thấy tối đen. Tình cờ có mấy con cá nhỏ cũng hướng bên đó bơi đi, dòng nước tựa như cũng chảy theo hướng đó, Lưu Vân bơi qua không tốn bao nhiêu khí lực.

Càng tới gần, Lưu Vân trong lòng càng thấy kỳ lạ, mãi đến tận lúc lướt qua vách đá ngăn trở tầm mắt, ánh sáng đang yếu ớt đột nhiên tăng lên!

Lưu Vân mở to hai mắt, trong lòng đột nhiên dâng lên một luồng hi vọng, hay là nơi này chính là lối ra?!

Càng gần đầu nguồn lại càng sáng, Lưu Vân càng gấp rút bơi qua, một hơi xông lên, nổi lên mặt nước, vậy mà lại tới một dòng suối nhỏ! Bỗng nhiên một trận gió lạnh thổi qua, Lưu Vân rùng mình, trong lòng chợt mừng như điên, nơi này so với trong cốc lạnh hơn, nghĩa là chính mình đã không còn ở trong cốc!

Nhớ tới hồ nước ấm áp trong cốc, Lưu Vân bình tĩnh, vốn tưởng rằng đó là thác nước đổ xuống, chưa từng nghĩ nếu là hồ nước không có lối ra, tháng ngày tích lũy, chẳng lẽ không phải từ lâu nước ngập khắp Kim Sơn hay sao?

Hắn là trước đây, ánh sáng bị vách đá chặn lại, bọn họ chưa từng phát hiện nơi này còn một hang động khác. Nghĩ tới đây, Lưu Vân lập tức quay lại cốc, dẫn hai người bọn họ rời đi.

“Người là đi câu cá hay là bơi lội vậy?” Mộ Dung Linh thấy Lưu Vân một thân ướt sũng bước vào, không khỏi buồn cười nói.

“Đều không phải, ta tìm được đường ra! Chúng ta có thể rời khỏi nơi này!”

“Cái gì?!”

“Người xác định từ nơi này có thể đi ra ngoài?” So với Lưu Vân cùng Huyền Dục mừng rỡ, Mộ Dung Linh tựa hồ vẫn không cao hứng bao nhiêu.

“Ta vừa nãy đã thử qua, vượt qua vách đá kia lại bơi tiếp một đoạn chính là lối ra, không xa lắm đâu, không cần phải lo lắng.” Lưu Vân cho là y còn đang lo lắng về khả năng bơi của mình.

Mộ Dung Linh gật đầu, không nói gì thêm.

Huyền Dục liếc hẳn một cái, bình thần nói: “Ta thấy, là có người không muốn rời đi mà thôi.”

Bị nói trúng tim đen, Mộ Dung Linh quay đầu lại trừng Huyền Dục một cái, trông thấy Lưu Vân nhìn sang, lại lúng túng một lúc.

Huyền Dục nhú mày nhìn Lưu Vân một chút, ung dung nói: “Ta đi chuẩn bị đồ đạc một chút.” Xoay người trở về trúc lâu.

Lưu Vân hơi ngạc nhiên, người kia vậy mà cũng có lúc nhượng bộ.

“Ta.... Cũng không phải là không muốn đi ra ngoài... Chỉ là...”

Lưu Vân từ phía sau lưng vòng tay ôm y, cười hỏi: “Chỉ là cái gì?”

“...” Mộ Dung Linh hít sâu một hơi, chậm rãi nói, “Người và ta cùng nhau, vốn là tình thế bức bách... Ra khỏi cốc, người lại sẽ vì hẳn bọn ba đồng tây, ta lại...”

Nghe vậy, Lưu Vân chôn ở cần cổ y, cười phá lên.

Mộ Dung Linh lông mày chau lại, cả giận nói: “Người cười cái gì?”

“Ta tưởng người là vì không biết làm sao đối phó Huyền Kính, không nghĩ tới là... Ha ha...”

Mộ Dung Linh hơi đỏ mặt, cả giận nói: “Không cho cười!”

“Được được, không cười, không cười...” Lưu Vân khoe miệng vẫn hơi cong lên, mười ngón tay đan lấy nhau, nghiêm túc nói, “Ta nếu ở cùng người, thì sẽ không lại buông tay, chuyện trước đây, từ nay thượng rớt xuống một khắc đó, liền xóa hết...”

Mộ Dung Linh không nói gì, ngón tay lại xiết chặt thêm mấy phần.

(Thương bạn Linh)

Kỳ thực, cũng không có gì để thu dọn. May mà khi đó rơi xuống vực, vẫn còn lại túi tiền, bây giờ liền có thể phát huy tác dụng, đi ra ngoài không đến nỗi chết đói. Lại đem theo một chút quần áo cùng lương khô, còn lại chẳng đem theo gì cả. Lưu Vân cười nói, nếu sau này lại có người rơi xuống nhai, gian nhà này coi như là lễ vật chúng ta lưu lại vậy.

Cuối cùng đem bộ kiếm phổ kia một lần nữa chôn dưới gốc đào, ba người liền cáo biệt cuộc sống gần một năm dưới đáy vực.

Đợi đến lúc trời lên mặt nước, trong nháy mắt, thật sự có cảm giác dường như đang mơ.

Hong khô quần áo, ba người dọc theo dòng suối nhỏ một đường đi về phía trước.

Hai bên đường lớn tất cả đều là cảnh cây trơ trọi, cỏ xanh đóng băng, thỉnh thoảng có bắc phong thổi qua, khiến Lưu Vân sinh ra cảm giác đã lâu không gặp. Đi một hồi lâu, một người cũng không từng nhìn thấy, đừng nói chi là thôn trang, trấn nhỏ.

Ba người ngược lại cũng không vội không mệt, cứ như vậy không nhanh không chậm mà đi.

Lúc sắp hoàng hôn, rất cục trông thấy phía xa xa hình như có khói bếp.

Lúc ba người tới nơi, đêm đã buông xuống. Đó là một thôn nhỏ, người trong thôn vô cùng chất phác, hiếm khi có khách đến, bèn sôi nổi nhiệt tình chiêu đãi.

Tuy rằng ở nông thôn, rượu và thức ăn không có gì đặc biệt, nhưng so với cháo loãng rau dại thực sự tốt hơn nhiều lắm. Bọn họ vậy mà cũng ăn say sưa ngon lành. Vì để đề phòng, ba người ở trên đường dùng bùn bôi lên mặt, lại cột lại tóc, quần áo cũng thực sự cũ nát, phỏng chừng kể cả Huyền Kính có đứng trước mặt cũng không nhận ra bọn họ. Còn cố ý đổi tên, Lưu Vân lấy hai chữ đồng âm với “Lưu Vân”: Liễu Vũ. Mộ Dung Linh cùng Huyền Dục thì lại gọi là Liễu Linh, Liễu Dục.

Sau khi nghe ngóng mới biết, nơi này nguyên là sau lưng núi kiếm trì, kiếm trì ngọn núi gần cách nơi này với chốn phồn hoa, số người lui tới nơi này cực ít. Lại hỏi chuyện triều đình cùng giang hồ, vậy mà cái gì cũng không biết.

Ba người quyết định ở lại đây một ngày rồi mới xuất phát.

Buổi tối, là thời gian hoạt động của hài tử hiếu động. Khó khăn lắm mới có người nơi khác đến đây, hài tử trong thôn đều tập trung vào chỗ ở của bọn họ, háo hức muốn nghe chuyện bên ngoài.

Tuy rằng bọn họ cố ý che giấu ngoại hình bắt mắt, nhưng trong lúc vung tay nhắc chân lại lộ ra quý khí một cách tự nhiên, khó có thể che giấu. Đặc biệt là Mộ Dung Linh cùng Huyền Dục, đứng ở đó càng có vẻ tương phản, căn bản không có hài tử nào dám tới gần.

Chỉ có Lưu Vân giữa một đám hài tử lại như cá gặp nước, khiến bọn nhóc đều quây quần xung quanh.

“Vũ ca ca, Vũ ca ca, sau đó thì sao? Cuộc sống của công chúa Bạch Tuyết sau đó thế nào? Hoàng tử kia đâu?” Trong đám trẻ con có một cô bé tên là Hiểu Liên, vẫn quán quít nghe Lưu Vân kể chuyện xưa một lúc lâu. Cô bé từ lâu mê mẩn phong thái dịu dàng lại thú vị của nam nhân này.

Lưu Vân hí mắt phượng khê mỉm cười, nói: “Các em đoán xem.” Không phải là hắc thừa nước đục thả câu, là hắc thật không nhớ rõ, ai kêu truyện cổ Grim dài như vậy, nào là công chúa, nào là chú lùn, còn lòi ra một hoàng tử, nhớ được thì đầu hắc cũng to ra rồi...

Một đứa bé ngồi bên cạnh kéo kéo cánh tay Lưu Vân, kêu lên: “Đương nhiên là cùng hoàng tử thành thân, Vũ ca ca, có đúng hay không?”

“... Ừm...” Lưu Vân suy nghĩ một chút, nói, “Sau đó công chúa Bạch Tuyết... Cùng bảy chú lùn sống bên nhau.”

Lũ trẻ ngạc nhiên hỏi: “Hả? Tại sao? Hoàng tử kia đâu rồi?”

Lưu Vân nói tiếp: “Bởi vì hoàng tử kia cùng nam nhân khác bỏ trốn.”

“.....” Cả bọn bừng tỉnh, gật gật đầu.

“Người ở đây kể linh *** cái gì vậy?” Mộ Dung Linh ở một bên thực sự nghe không nổi, lườm hắc một cái, không nhịn được lên tiếng.

Huyền Dục ánh mắt sáng lên, hứng thú nói: “Câu chuyện rất thú vị.” Còn ý tứ sâu xa nhìn Lưu Vân một chút.

“Vũ ca ca kể chuyện gì hay hay đi, ca ca lần trước kể câu chuyện bi thương quá.”

“Hả? Câu chuyện gì vậy?” Lưu Vân cười hỏi.

Hiểu Liên khuôn mặt ửng đỏ, ôm cánh tay Lưu Vân, nói: “Ca ca đó kể chuyện về một người bạn của hắc.”

Mộ Dung Linh liếc thấy Hiểu Liên ôm cánh tay Lưu Vân, hừ lạnh một tiếng, đứng dậy trở về phòng: “Từ từ tán gẫu.” Cũng không biết là giận hờn ai.

Hiểu Liên nói tiếp: “Ca ca kia nói, hắc có một người bạn rất tốt, bọn họ đã từng cùng chung hoạn nạn, không có gì giấu nhau, cùng nhau uống rượu, cùng nhau tán gẫu, đang rất vui vẻ, nhưng có một ngày, bằng hữu của hắc biến mất...”

Lưu Vân hỏi tiếp: “Sau đó thì sao?”

Hiểu Liên nói: “Sau đó? Sau đó, cái kia ca ca liền đi tìm bằng hữu.”

“Tìm được chưa?”

“Vẫn chưa tìm thấy.”

“Nếu không tìm được thì sao?”

“Hắc nói không tìm được vẫn sẽ đi tìm, mãi đến khi tìm được mới thôi.”

“... Ca ca kia đến đây lúc nào?”

“Ừm... Trước đây không lâu...”

Lưu Vân yên lặng hạ mi mắt, không biết đang suy nghĩ gì.

“Muội nghĩ ca ca kia chắc chắn rất thích bằng hữu của hần, lúc nói đến bằng hữu, con mắt hần đều sẽ sáng lên.”

“..... Ừ....”

76. Quyển 2 - Chương 74: Trùng Phùng

Sáng sớm hôm sau, ba người liền rời thôn trang, một lần nữa khởi hành. Người trong thôn ra tiễn, còn đưa cho một ít xiêm y vải thô, bọn họ không khỏi cảm ơn rối rít.

Huyền Dục nhìn đường nhỏ quanh co trước mắt, khiêu mi nói: “Chúng ta nên đi đâu?”

Lưu Vân suy nghĩ chốc lát, nói: “Theo lời người trong thôn nói, đi thêm hai ngày là có thể đến một trấn nhỏ tên Yên Hồi, chúng ta trước tiên đến đó để hỏi thăm tình hình hiện tại, sau đó về Ngự phong sơn trang, lại bàn bạc kỹ càng, tốt nhất ở đó cải trang cho tốt, tuyệt không thể để Huyền Kính biết chúng ta còn sống.”

Lúc ba người đi tới Yên Hồi, đã là chạng vạng tối ngày thứ hai. Yên Hồi trấn chỉ là một trấn nhỏ nhờ thương nhân hay lui tới nghỉ chân mà phát triển, vị trí cũng khá heo hút, nhưng so với thôn nhỏ lần trước xa xôi hẻo lánh đã tốt hơn nhiều lắm.

Lúc này đã là tháng giêng, đông qua tuyết tan, xuân lại chưa tới, là thời điểm lạnh lẽo nhất. Trên đường, người đi đường cực ít, đều mặc áo bông cực dày. Ba người Lưu Vân từ tiệm vải đi ra, thay đổi áo bông vải thô bình thường, trên cổ quần khăn kín mít, vành nón rộng lớn che đi hơn nửa khuôn mặt, đi trên đường gió lạnh, ai cũng không chú ý tới.

Tìm được khách *** duy nhất trong trấn, cũng là nơi khởi nguồn tin tức ngầm của toàn bộ trấn.

“Chưởng quỹ, ba gian phòng.”

Mộ Dung Linh lấy quạt gỗ xuống quầy, chưởng quỹ đang vui đầu tính sổ mới thoáng ngẩng đầu liếc y một cái, thuận miệng nói: “Trả tiền trước đã, tiền nước trà không tính.”

“Người...” Mộ Dung Linh chưa từng nổi giận như vậy, suýt chút nữa đã một quạt đánh tới.

Lưu Vân kéo y lại, thấp giọng nói: “Đừng gây chuyện.” Từ trong ngực lấy mấy thỏi bạc vụn ném qua, nói với chưởng quỹ: “Đem lên đây vài món ăn, nhanh lên.”

Trong đại sảnh hơi âm ỉ, câu chuyện bàn bên cạnh làm mọi người chú ý.

Ngồi ở bàn kia là ba thanh niên nam tử, ăn mặc khá gây chú ý, chỉ là không biết thuộc môn phái nào. Một người trong đó mày rậm mắt to miệng nhồm nhoàm nhai thịt bò, vừa ăn vừa nói: “... Đã lâu như vậy rồi, không biết việc triều đình treo tiền thưởng để tìm Vân Hi các chủ có còn hiệu lực không...”

“Hừ, ai biết được.” Một người cao gầy khác tiếp lời, “Hoàng thượng bây giờ mỗi ngày một kiểu, lần trước phong Kính Vương thành nhiếp chính vương, chuyện xôn xao ầm ỉ, đã đủ lạ lùng rồi, Vân Hi Các chủ mắt tích lâu như vậy, nói không chắc đã sớm... Hoàng thượng e là sớm đã quên hần.”

Nam tử áo vàng ngồi đối diện thấp giọng: “Nhưng sao ta lại nghe nói, có người ở Huyền Diệu nhìn thấy Vân Hi Các chủ rồi mà? Hơn nữa nghe nói Hàm vương còn bởi vì vậy mà chạy về Huyền Diệu....”

“Xuyt! Người không muốn sống nữa sao! Cẩn thận bị người khác tưởng là loạn đảng bắt lại!” Nam tử cao gầy ở cổ làm dấu hiệu cắt ngang, hàm ý là chặt đầu.

Lưu Vân cả kinh, mắt phượng nheo lại, càng chăm chú lắng nghe.

Nam tử áo vàng càng ngày càng thấp giọng, nhưng ba người nội công không thấp, thính tai sáng mắt, vẫn nghe được rõ ràng rành rành.

“... Sau khi tiên hoàng băng hà, không ai che chở Hàm vương, hoàng thượng cố ý tiết lộ tin tức lừa hấn trở về, lại tùy tiện áp tội mưu phản rồi xử trảm, ai sẽ giúp một thân vương thất thế biện hộ? Hừ, theo ta thấy, người ngụ ở Vân Hi các là giả, thật sự là vì...”

“Ôi... Thật tiếc cho Hàm vương lớn lên tuần tú như vậy.... Cứ như vậy mà.... Ôi...”

Trong đầu đột nhiên trống rỗng.

Lưu Vân khiêu mi, bàn tay nắm lại răng rắc, lạnh lùng nhìn chằm chằm người kia, đang muốn tiến lên để hỏi rõ ràng, cánh tay lại bị Mộ Dung Linh một phát bắt được.

“Vừa nãy là ai nói ‘đừng gây chuyện’?”

Huyền Dục hiềm thấy gật đầu nói: “Không sai. Việc này xác thực không thể tưởng tượng nổi, võ công của hấn cao cường, sao lại dễ dàng bị.... Huống hồ thể lực của hấn cũng không nhỏ, nói không chừng ngay cả tin tức này cũng là cố ý tung ra nhằm dụ người xuất hiện, xem người rốt cục còn sống hay đã chết. Vẫn là đừng manh động tốt hơn, nơi này lúc nào cũng có thể có tai mắt của người kia.”

Lưu Vân trầm ngâm một khắc, khẽ gật đầu, trong lòng cũng không tin Liễm Hàn lại dễ dàng chết như vậy. Còn nữa, nếu là quả thực như vậy, nhóm thủ hạ của y đã sớm tạo phản báo thù cho y, lý nào lại bình tĩnh như vậy. Nghĩ rồi lại nghĩ, trong lòng hơi bình tĩnh lại.

Lại tiếp tục nghe lén, đúng lúc nghe nam tử áo vàng hỏi: “Không biết Ngự phong Sơn Trang có còn tìm hấn hay không?”

“Có lẽ không, có điều, hiện tại Ngự phong sơn trang đang bận rộn chuẩn bị cùng Mộ Dung thế gia thông gia, sao mà có thời gian xử lý chuyện này...”

Mộ Dung một khắc ngó ra, lại nhìn Lưu Vân, đã thấy hấn cup mắt, không nói một lời ngồi một bên, không biết đang suy nghĩ gì, chỉ là đôi đũa trong tay từ lâu gãy thành hai khúc, Lưu Vân như không có gì xảy ra, ném xuống, đổi lại một đôi mới.

“Xin hỏi...” Một thanh âm vừa quen thuộc lại vừa xa lạ chợt truyền vào tai, Lưu Vân nhất thời càng không thể phản ứng.

“Vị huynh đài này, vừa mới nói chuyện hai nhà thông gia, không biết là thật hay giả?”

Ba người kia thanh niên quay đầu lại, thanh sam tuần nhan đập vào mắt, không khỏi đều ngẩn ngơ. Nam tử kia mắt đẹp mũi cao, bên môi mang theo ý cười nhàn nhạt, cằm gầy nhon, râu lấm tấm mọc, hai mắt sâu thẳm hắc bạch phân minh, nhưng ẩn giấu một chút mệt mỏi cùng ưu thương, thân hình cao ráo, có chút gầy yếu, một thanh trường kiếm mặc sắc đeo ở bên hông.

“... Chuyện này, nghe nói quyết định gấp rút lắm, mừng năm tháng sau chính là ngày cưới, chúng ta là đi dự lễ cưới.”

“Mừng năm tháng sau?” Thệ Thần sững sờ, “Từ đây đến Ngự phong sơn trang, e rằng không kịp thôi.”

“Ừm, huynh đài không biết rồi, lễ cưới này không phải ở Ngự phong sơn trang, bởi vì tháng sau cũng trùng vào dịp kiếm trì luận võ, Trác bảo chủ đề nghị tổ chức tại kiếm trì, hai đại sự gộp lại, chẳng phải lại càng tốt hơn sao?”

“... Thì ra là vậy.” Thệ Thần hơi trầm ngâm, nói cảm ơn, xoay người rời đi.

Lưu Vân nhìn như bình tĩnh mà ngồi ở một bên, nhưng không biết đã dùng bao nhiêu nghị lực kiềm chế chính mình kích động quay đầu.

Bước chân càng gần, cơ hồ đã đến phía sau Lưu Vân, bỗng nhiên “Leng keng” một tiếng, Lưu Vân giật mình, nguyên là kiếm bên hông Thệ Thần đứt dây, rơi xuống đất.

Thệ Thần hơi mỉm cười, đang định nhặt lên, đã thấy một nam tử áo xám hơi cúi người, nhặt trường kiếm lên đưa cho y.

Hắn không ngẩng đầu, chiếc mũ xám nhạt lớn che hơn nửa khuôn mặt, thân thể thon dài được trường bào che phủ, trong nháy mắt, Thệ Thần chợt thấy đặc biệt quen thuộc, rồi lại không thể lý giải, chỉ nhận kiếm, cảm ơn một tiếng.

Người kia nhẹ nhàng lắc đầu, cũng không đáp lời.

Nguyên lai là người câm sao? Thệ Thần trong lòng thở dài, không nhin được nhìn hắn thêm một chút, lập tức rời đi.

Bước chân trầm ổn xa dần, Lưu Vân rốt cục không nhin được quay người nhìn y một cái.

Lúc này, màn đêm đã buông xuống, trăng đã mọc, bắc phong vi vu thổi.

Tay áo thanh sam, ở trong gió rét tùy ý lay động, bóng lưng của y vẫn kiên cường như trước, lãnh sương ngọc trúc một mình cất bước dưới cơn gió lạnh, ánh trăng chiếu thành một chiếc bóng thật dài cô tịch, từ từ tan ra trong màn đêm.

Lát sau, Huyền Dục khiêu mi diềm tỉnh nói: “Đã nhớ như vậy, sao lại không đuổi theo?”

Lưu Vân thất vọng quay đầu lại, không thể nào mở miệng. Chợt nhớ tới tháng ngày cùng Thệ Thần ung dung thích ý, thoáng như vừa hôm qua bên tai vọng lại các tin đồn vừa nghe được, nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang, rốt cục chưa từng mở miệng nói nửa câu, chỉ vùi đầu ăn cơm, thức ăn trong miệng nhạt như nước ốc.

Không lâu sau, khách *** nhỏ lại có một đám người xông vào, thở hồng hộc, hình như chạy rất gấp.

Người cầm đầu vào cửa liền túm lấy chưởng quỹ vội hỏi: “Người có thấy một nam tử trẻ tuổi mặc áo xanh đến đây? Đúng rồi, hắn còn mang theo một thanh mặc kiếm!”

Chưởng quỹ chưa từng gặp qua chuyện như vậy, sợ hết hồn, liều mạng gật đầu nói: “Có, có, vừa nãy vị kia mới đi.”

“Có phải là đi kiếm tri?”

“Có lẽ vậy...”

Người kia sắc mặt vui vẻ, nói: “Rốt cuộc cũng tìm được, lần này có thể trở về báo cáo cùng trưởng lão rồi.”

“Có điều, hắn nhất định không chịu đi theo chúng ta, làm sao đây?”

“Còn có thể làm sao? Trói cũng phải đem hắn trở lại!”

“Dạ!”

Những người kia khoảng mười đến hai mươi người là ít. Lưu Vân mắt phượng nửa mở, thấy bọn họ khí thế hùng hổ, thái độ không đặt mục đích không bỏ qua, nghĩ rằng một mình Thệ Thần khó mà ứng phó được, cuối cùng vẫn cứ không yên lòng. Vừa mới đứng dậy, lại bị Huyền Dục giữ lại.

“Người lại muốn đi một mình?”

Lưu Vân khẽ hạ mi mắt, chậm rãi nói: “Ta còn có việc phải làm, trước tiên đi đến kiếm tri, các người theo đường cũ mà đi, chúng ta đến kiếm tri gặp lại.”

Mộ Dung Linh đậm đậm nhìn hắn một cái, ngược lại không phản đối, chỉ nói: “Tùy người.” Đặt bát đĩa xuống, đứng dậy trở về phòng nghỉ ngơi.

Lưu Vân cảm thấy bất ngờ, lòng nhẹ nhõm một chút, nhanh chân đuổi theo.

Lưu Vân dọc theo đường mòn trong rừng đi về phía trước, bước chân vững vàng mà tầm thường, không nhìn ra một chút công phu bên trong.

Hai bên rừng cây vậy mà như bay biến mất ở phía sau, rõ ràng là đi rất nhanh.

Đi qua tầng tầng lớp lớp rừng cây, dần nghe thấy tiếng người.

Lưu Vân lặng yên không tiếng động nấp ở một bên, cách đó không xa trên một bãi đất trống chính là bọn người vừa rồi, người bị vây ở giữa mặc một bộ thanh sam, chính là Thệ Thần.

Đang do dự có nên lập tức ra tay giúp đỡ hay không, lại thấy nam tử dẫn đầu bỗng quỳ một chân xuống đất hướng Thệ Thần nói: “Trong môn phái rất nhiều sự vụ, thỉnh Môn chủ nhanh trở về cùng Hà trưởng lão và mấy vị trưởng lão khác quyết định.”

Lưu Vân khoe miệng giật giật, nguyên lai đám người kia là thủ hạ của y..... Vậy y chạy tới đây vì cái chuyện vớ vẩn gì vậy?!

Cái cớ duy nhất cũng không dùng được, Lưu Vân do dự một chút, vẫn quyết định rời đi. Không ngờ, lại bởi vì câu nói tiếp theo của Thệ Thần mà dừng bước chân.

“Rất nhiều sự vụ?” Thệ Thần mỉm cười lắc đầu nói, “Hà trưởng lão là bảo các người lừa ta trở lại để cùng thiếu tiểu thư Hải Nhạc phái thành hôn đúng không?”

Thành hôn? Y vậy mà... Đính hôn rồi...

Lưu Vân nhếch miệng, lại xoay người trở về, trong lòng dâng lên cảm giác khó chịu không tên.

“... Kỳ Môn cùng Hải Nhạc phái sớm đã có hôn ước, Hà trưởng lão nói việc thành hôn không thể kéo dài thêm. Môn chủ lại rời đi gần một năm rồi...”

Thệ Thần lạnh nhạt nói: “Người về nói với Hà trưởng lão, ta có việc chưa làm xong, tạm thời không thể quay về.”

“Nhưng mà...” Nam tử nghiêng răng nói, “Trưởng lão phân phó, chúng ta lần này nhất định phải mang Môn chủ trở về, Môn chủ nếu như nhất định không chịu về, chớ trách thuộc hạ vô lễ!”

Thệ Thần cười nhạt một tiếng, không mở miệng, tay phải nhẹ nhàng đặt lên cán kiếm bên hông. Đám người kia sải bước một bước, bao vây y....

“Là ai?!”

Mọi người quay đầu lại, đã thấy một nam tử cao gầy thân mặc áo vải thô màu xám, chậm rãi hướng bên này đi tới. Khuôn mặt bị mũ che khuất, nhìn không rõ ràng. Đi lại bình thường, không có chút nội công nào, tựa hồ chỉ là một người qua đường bình thường.

Thệ Thần nhận ra “người câm” nọ, hơi ngạc nhiên, nói: “Là người...”

Những người kia cho rằng hai người quen biết, một nhóm bao vây Lưu Vân.

“Đừng ảnh hưởng tới người không liên quan, ” Thệ Thần rút kiếm, đặt ngang trước mặt Lưu Vân, hơi nghiêng mặt sang bên, nói, “Đao kiếm không có mắt, vị huynh đài này tốt hơn vẫn là nhanh rời đi đi.”

Ánh trăng trong trẻo phác hoạ gò má góc cạnh rõ ràng của y, hô hấp nóng ấm gần trong gang tấc. Trong một thời khắc tương tự, Lưu Vân ngẩn ngơ nhớ tới thời khắc lần đầu tiên gặp y, cũng là một đêm như vậy...

Chính mình chuyện ta ta làm, mà y, ý khí phong phát.

Lưu Vân chợt trầm thấp cười, chậm rãi ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng lấy mũ xuống, kéo theo một lọn tóc, đột nhiên gió nổi lên, tóc bay lòa xòa trong gió.

Tiếng nói trầm thấp từ tính giống như xa dần rồi tiêu thất.

“Ha ha, người muốn ta đi ta liền đi, vậy ta chẳng lẽ không phải rất mất mặt sao?”

“Người...” Thệ Thần trong lòng chấn động, môi khẽ nhếch, lại nói không ra một chữ.

Lau sạch bùn bẩn, ánh trăng nhàn nhạt mơ hồ chiếu vào khuôn mặt hắn, khuôn mặt tuấn mỹ mê người. Hắn bước đi thong thả dưới ánh trăng nhu hòa, môi mỏng chậm rãi cong lên, nụ cười nhàn nhạt mà tà tứ, đúng là người y hằng đêm nhớ nhung trong mộng.

Thệ Thần không có cách nào cử động, mắt cũng không dám chớp, chỉ đứng yên trước mặt hắn.

“Người rốt cuộc là người phương nào? Bằng không đừng trách đao kiếm không có mắt!”

Lúc này, Lưu Vân mới chú ý tới xung quanh còn có người, liếc những người kia một chút, khiêu mi nở nụ cười, hướng Thệ Thần nói: “Chờ ta một chút.”

Lời còn chưa dứt, trước mắt đột nhiên có bóng đen lóe lên, Lưu Vân dường như biến mất không còn tăm hơi!

Trong nháy mắt, phía sau truyền đến tiếng “leng keng” của binh khí liên tiếp rơi xuống đất.

Lại quay đầu, đã thấy bóng đen quỷ mị qua lại giữa đám người, ngay cả y cơ hồ cũng không thấy rõ. Không ai nghĩ tới một người không biết võ công, lại mạnh như thế, những người còn lại thậm chí phản ứng không kịp, chỉ cảm thấy cổ tay đau nhức, binh khí liền tuột tay rơi xuống vài người võ công không cao, còn bị hủy đến hai chiêu, vậy mà ngay cả đối phương ra tay như thế nào cũng không thấy rõ, đã bị chiếm binh khí, thua trận.

Chỉ trong chốc lát, đao kiếm rơi xuống một chỗ. Mọi người bưng cổ tay phải, đau đến nghiến răng nghiến lợi.

Lưu Vân từ lâu đứng ở bên cạnh Thệ Thần, một tay chấp sau lưng, cười khẽ. Thối Tuyết chưa ra khỏi vỏ, nể mặt Thệ Thần, đã hạ thủ lưu tình.

Thệ Thần tựa như lúc này mới hồi phục *** thần lại, hướng về đám người kia nói: “Các người trở lại nói cho Hà trưởng lão, bảo ông không cần phải lo lắng, ta sẽ trở lại sau.”

Nghe vậy, đám người kia lập tức nguôi giận mà cười, đối lập rõ ràng với Lưu Vân đang phiền muộn.

Thệ Thần nhìn Lưu Vân, hướng thủ hạ nghiêm nghị nói: “Còn có, chuyện đêm nay, ai cũng không được phép nói tới, bằng không, xử trí theo môn quy!”

Mọi người nghiêm trang đáp: “Dạ!” Lập tức nhặt binh khí lên cấp tốc rời đi.

Trăng mờ, sao sa, gió đêm dần lạnh hơn.

Lưu Vân lẳng lặng đứng đó, ngừng thở, lẳng lặng chờ Thệ Thần đến gần.

Cách Lưu Vân một bước, Thệ Thần dừng lại, ngẩng nhìn đôi mắt sáng như hai viên Hắc Diệu Thạch, môi mỏng khẽ nhếch, nơi cổ họng tựa như dâng lên thiên ngôn vạn ngữ, cuối cùng chỉ khẽ khàng mỉm cười, nói: “Lưu Vân, người về rồi?”

Rốt cuộc không cần đến những lời thừa thãi khác, một câu ngắn ngủi, cất chứa bao nhiêu nhớ nhung....

Mỗi lần gặp chuyện bất ngờ đều hóa ra trùng phùng, giữa tử mạch hồng trần, thời khắc bất ngờ lại hóa trùng phùng ấy, có thể được bao nhiêu lần?

Thệ Thần nhẹ giọng nói: “Ta luôn luôn tìm người... Mỗi đêm lúc ngủ, ta đều nghĩ, nói không chừng sáng mai vừa mở mắt, là có thể lại gặp được người...”

Lưu Vân con người hơi động, trong lòng hình như có gì đó run rẩy. Hắn khẽ đưa tay, nắm chặt lấy tay Thệ Thần, khớp xương rõ ràng, lạnh lẽo mà có chút gầy gò, thậm chí có thể cảm thấy tay y đang run rẩy.

Thệ Thần khẽ khép mắt lại, trở tay nắm thật chặt tay hắn, khớp xương thậm chí khiến Lưu Vân có chút đau.

“... Người về rồi?”

“... Ừ, ta đã trở về.”

Đêm bỗng nhiên vô cùng tĩnh lặng, tĩnh lặng đến mức dường như có thể nghe thấy tiếng trái tim.....

77. Quyển 2 - Chương 75: Phong Mang Sơ Hiện

Trăng đã lên cao, gió thổi mây bay, nguyệt quang xuyên thấu qua mây mờ, nhẹ nhàng rải xuống đường mòn trong rừng, tuyết tan sương đọng.

Hai người bước chậm chậm trên đường hẹp quanh co, ánh trăng chập chờn, bóng đổ thành đôi.

Thệ Thần thay Lưu Vân vén tóc dài lên, cột lại ở bên dưới mũ, xúc cảm như tơ lụa khiến tâm Thệ Thần khẽ động, chợt trầm thấp cười nói: “Còn nhớ khi đó ta chải tóc cho người không?”

Lưu Vân hơi ngẩn người, gật đầu.

“Người có biết điều này có ý nghĩa gì không?” Lưu Vân khẽ chớp mắt, một lúc lâu mới nói: “Sau này mới biết.”

Thệ Thần lông mi hơi rũ xuống, không biết là mừng rỡ hay thất vọng, chỉ nhẹ nhàng cười: “...Lúc đó, ta cho là người tỏ tình với ta.”

“Hả?” Lưu Vân tròn mắt, sờ sờ mũi.

“Ha ha,” hiếm khi thấy Lưu Vân lúng túng, Thệ Thần khẽ mỉm cười, “Ta mặc dù biết rõ người không biết, nhưng trong lòng vẫn vui vẻ biết bao nhiêu...”

Nói tới đây liền không nói gì thêm nữa, chỉ còn lại ý cười nhàn nhạt, ý tứ cũng đã tan dần.

Lưu Vân dừng bước, quay sang nhìn thẳng vào y.

Thệ Thần vẫn mỉm cười, nhìn lại đôi con ngươi long lanh như hai viên hắc diệu thạch của hắn, nhỏ giọng: “Sao vậy?”

“...Tại sao lại thích ta?”

Thệ Thần ngẩn ra, không ngờ hắn lại hỏi trực tiếp như vậy, không khỏi mỉm cười: “Nếu có thể nói ra được, đã không gọi là “thích” rồi.” Y hơi nghiêng đầu, đôi mắt sáng rạng ngời rực rỡ, nửa khuôn mặt đẹp như ẩn như hiện dưới ánh trăng ôn hòa.

Không biết có phải vì bóng đêm quá mức mê hoặc, khiến Lưu Vân bất ngờ có cảm giác bản thân sắp mọc cánh mà bay lên trời. Mãi đến tận lúc hai tay nắm lấy nhau, nhiệt độ ấm áp từ đầu ngón tay truyền tới, Lưu Vân mới tìm về được một chút cảm giác chân thực.

Mãi đến khi ra khỏi rừng cây, hai bàn tay vẫn nắm lấy nhau. Vì màn đêm che khuất, Lưu Vân chưa từng phát hiện, người bên cạnh khoe miệng hơi cong lên, mãi đến tận trần nhỏ kế tiếp vẫn chưa hạ xuống.

“...Nguyên lai các người vẫn ở trong thâm cốc, chẳng trách thế nào cũng tìm không thấy.”

“Ừ... Đúng rồi, một năm qua, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”

Thệ Thần suy nghĩ chốc lát, nhỏ giọng nói: “Như người đã biết, Kính vương không chế con rối nắm giữ triều chính, tiêu diệt phe đối lập, chỉ e là hắn sẽ không chờ lâu nữa, bởi vì... Hoàng hậu đã mang thai.”

“...Thật không?”

“Ngoài ra, chuyện của Hàm vương, chắc hẳn người cũng biết...”

“Chuyện này...”

Cảm thấy sức nắm trên bàn tay đột nhiên tăng dần, Thệ Thần nhẹ nhàng nắm chặt bàn tay kia, mỉm cười: “Không cần lo lắng quá mức, bởi có quan hệ vương tộc, hành hình cũng không công khai, tuy rằng triều đình tuyên bố như vậy, cuối cùng vẫn không có người chứng thực, huống hồ... Giang hồ gần đây truyền rằng, “Ngân Tuyết lệnh” của Thiên Tuyết cung tái xuất hiện trong võ lâm...”

“Có chuyện như thế sao?”

Thệ Thần thanh âm trầm thấp mà nhẹ nhàng chậm rãi, mang theo sức mạnh làm yên lòng người, Lưu Vân nhẹ nhõm một hơi, chỉ cần Liễm Hàn vô sự, Thiên Tuyết có phục xuất hay không, rốt cục cũng không phải chuyện của hắn, chỉ là.... Lưu Vân hơi nhíu mày, e rằng lại sắp có phiền toái...

“Hiện tại, để kết luận còn quá sớm, thám tử phía dưới báo lại rằng phần lớn người của “Hàn Yên Phiêu Miểu lâu” còn đang hoạt động ở vùng kiếm trì, nếu là bọn họ gây ra, bây giờ có nói cũng muộn rồi. Những người bị thương đều là một ít người trong các bang phái nhỏ, hơn nữa nghe những người kia nói, cũng chỉ thấy rõ “Ngân Tuyết lệnh” mà thôi.”

“Ôi... Thế này đâu phải là tác phong của Hàn...” Lưu Vân nhú nhú mày, “Chuyện này tạm thời không đề cập tới, việc kết thông gia kia...Lưu Tiêu... Là thế nào?”

“Việc này... Ta cũng không rõ, đợi đến kiểm trì, tự khắc rõ ràng.”

Lưu Vân ừ một tiếng, không nói gì thêm. Mắt phượng xa xăm, nhìn không ra tâm sự.

“... Lưu Vân.”

“Sao?”

Thệ Thần quay đầu nhìn về hướng khác, đậm đậm nói: “Nếu quả thực là Lưu Tiêu... Người tính thế nào?”

Lưu Vân ngây người, vừa nãy trong lòng chính là vẫn không buông xuống được việc này, hắn nhìn y một chút, rồi lại quay sang hướng khác.

“... Lưu Tiêu sẽ không yêu Mộ Dung Thanh.” Ngự khí thần nhiên, tràn ngập chắc chắn.

Thệ Thần lắc đầu nói: “Ta chỉ nói tới kết hôn, không phải quan hệ tình ái, người có bao giờ nghĩ tới mấy chục năm sau, Ngự phong sơn trang, Vân Hi các, thậm chí Mộ Dung gia, ai sẽ kế thừa?”

Lưu Vân trầm mặc, lại ngược mắt nói: “Vậy thì sao? Cưới vợ chỉ để sinh con, vậy cưới một con heo cũng được!”

Lắc đầu, Thệ Thần khẽ cười thành tiếng, nói chuyện này với hắn, thật sự là thừa lời rồi.

“Vậy còn người?”

“Hả?”

“Người không phải nói sẽ trở lại sớm sao?” Chẳng lẽ không phải vì đón dâu?

“...” Thệ Thần chậm rãi vén tay áo, lộ ra hai bàn tay nắm lấy nhau, lắc đầu cười: “Ta cần gì phải trở lại cưới heo? Hơn nữa, còn có tiểu Ly mà.”

“Ha ha...” Lưu Vân không nhịn được giật giật khóe miệng, “Quá mức không tử tế.”

“Như nhau như nhau.”

“Ha ha...”

Lúc hai người chạy tới gần sơn đạo dẫn tới kiểm trì, bảy, tám ngày đã qua, mà lúc này, còn cách mừng năm không xa. Từ trấn nhỏ lạnh lẽo đến sườn núi phía đông, có thể cảm thấy mùa xuân ấm áp đang đến. Mầm non đầu cành, gió nhẹ nâng cành liễu, không còn vương lại chút khí lạnh nào.

Càng gần kiểm trì, người đi đường càng nhiều. Đại thể vẫn là thanh niên tuấn hiệp, cảnh vật náo nhiệt giống như năm ngoái, mặt trời ban trưa ấm áp, bên trong trà quán nhỏ ven đường, tất cả đều là người đi đường nghỉ chân, tám chín phần mười là người trong võ lâm, quen hay không quen đều chào hỏi nhau cả.

Không bao lâu sau, một bích y thiếu niên bước nhanh vào quán trà, phía sau là một thiếu niên áo đỏ đuổi theo thở hồng hộc.

“Lôi Thanh Ngạo! Chờ chút! Người đi nhanh như vậy làm cái gì!”

Bích y thiếu niên nhìn cậu một chút, nói: “Đương nhiên phải nhanh một chút! Không được trễ giờ!” Lại quay đầu nhìn quanh quán trà một lần, đã thấy bàn đã ngồi kín từ lâu, duy nhất có một bàn trong góc là chỉ có hai người ngồi, còn lại hai chỗ bỏ không.

Lôi Thanh Ngạo đem trường kiếm đặt lên bàn, đánh giá vài lần hai nam tử bề ngoài xấu xí đối diện, một người khuôn mặt chữ điền, ngoại hình vừa gặp liền quen, khóe miệng hơi nhếch mang theo một tia ý cười bốn cột, nhìn thế nào cũng không đáng chú ý. Lôi Thanh Ngạo khinh bỉ liếc hắn một cái, lại quay đầu nhìn về phía người còn lại, người kia tổ sam thanh y, là thư sinh trắng trẻo điển hình, thấy Lôi Thanh Ngạo nhìn mình, y khẽ mỉm cười với cậu.

“Tiểu nhị, cho bình trà!” Tư Không Tễ bệ vệ đặt móng ngồi xuống, hai ba ngụm uống hết một bình.

Một năm qua đi, hai người cao lên không ít, Tư Không Tế thêm phần khí chất anh dũng, mà Lôi Thanh Ngạo vậy mà càng ngày càng thanh tú.

Bàn bên cạnh là hai hán tử cao lớn vạm vỡ, thấy hai thiếu niên dáng dấp thanh tú, cặp mắt mê mẩn nhìn chăm chăm khuôn mặt bọn họ.

Một người từ trong ***g ngực lấy ra hai tấm thiệp mời đỏ thắm, khoe khoang: “Kiếm trì luận võ việc lớn này, vẫn là không thiếu được hai anh em ta!”

“Đúng vậy! Đó cũng không phải là tiểu hài tử vất mũi chưa sạch, chạy lung tung, ha ha!”

“Người nói cái gì?!” Đã sớm không chịu được ánh mắt tục tĩu này, Lôi Thanh Ngạo đứng phắt dậy, trường kiếm một điểm nhắm thẳng vào mặt đại hán!

Chiêu thức phiêu dật có thừa nhưng sức mạnh không đủ, bị đại hán dễ dàng né được.

“Khà khà, tiểu hài tử vẫn nên về nhà chơi tốt hơn, xem náo nhiệt cái gì!”

Quán trà một hồi ăm ỉ, nam nhân ngày càng đắc ý, võ kiếm xoay ngang, một nguồn sức mạnh đầy bích y thiếu niên đang chống đỡ lùi đến góc bàn, nước trà đổ ra đầy bàn.

Tổ y thư sinh đậm đậm nhìn bọn họ một chút, đang định giơ tay, chợt bị nam tử bên cạnh nắm chặt lấy, chỉ thấy hán tử mỉm cười lắc đầu, ống tay áo đen màu mực khẽ động, hai ngón tay thon dài khớp xương rõ ràng nhẹ nhàng chống đỡ ở dưới bàn.

Lại nghe “Keng” một tiếng, bích y thiếu niên rút kiếm vung lên chém, bỗng kiếm khí như cầu vồng, giống như thần thánh giúp, võ kiếm đặt trên thân kiếm chợt gãy thành hai đoạn, bắn ra thật xa, đại hán lão đảo vài bước mới miễn cưỡng đứng vững, khuôn mặt kinh ngạc.

Bên trong quán trà lập tức cười ồ lên một trận, hai đại hán giận đến đỏ mặt, đột nhiên lao thẳng tới, lại bị thiếu niên nhẹ tách ra, “Oanh” một tiếng, va nát bàn gỗ, leng keng loảng xoảng té xuống đất, trông rất chật vật.

“Hừ! Loại các người mà cũng xứng cầm anh hùng thiếp! Phi!” Lôi Thanh Ngạo vung tay phải lên, thu kiếm vào vỏ, đi thẳng ra ngoài quán trà.

“Này! Chờ chút!” Tư Không Tế từ chỗ hai người kia bước qua, đuổi theo.

“Chiêu vừa nãy của người sao lại lợi hại như vậy, sau này dạy cho ta nha!”

Liên cơn đỏ thắm xoay chuyển trong tay, hồng y thiếu niên khó nén tâm tình kích động, sắc mặt hơi ửng hồng.

Lôi Thanh Ngạo chợt nhớ tới gì đó, đột nhiên dừng lại, sờ sờ phía sau lưng chính mình, nói: “Vừa nãy... Tựa hồ có luồng kinh lực mạnh mẽ bỗng nhiên trào ra...” Đột nhiên nhớ tới khi đó bàn bên kia còn có hai nam tử khí định thần nhân uống trà, đột nhiên xoay người, nhanh chóng hướng quán trà quay trở lại, nhưng làm sao còn gặp bóng dáng hai người?

Sơn đạo đường hẹp, uốn lượn quanh co vòng vèo. Ánh nắng thừa thớt, loang lổ bóng cây, thời tiết ẩm áp thỉnh thoảng lại có gió nhẹ khẽ lay khăn che mặt.

Hai bóng người cao lớn nhanh chân hướng lên núi mà đi, một tấm thiệp mời đỏ thắm bay bay trên đầu ngón tay mặc y nam tử.

Thư sinh trẻ tuổi bên cạnh hán tử lắc đầu cười nói: “Rốt cuộc là ai không tử tế hả?”

Mặc y nam tử khiêu mi nở nụ cười: “Ta xem bọn họ cũng không mặt mũi nào mà lên núi, so với lãng phí hai tấm anh hùng thiếp này, chẳng bằng cho chúng ta mượn dùng một lát, ha ha.”

Kiểm trì bỏ không từ lâu một lần nữa sửa chữa đổi mới hoàn toàn, nghiêm nhiên là một toà kiếm trì sơn trang, khắp nơi giăng lùa đỏ thắm, treo đèn kết hoa, tâm ý vui mừng có thể thấy được rõ ràng.

“Sao lại có thêm nhiều người như vậy?” Lưu Vân nhú mày, hán tử biết đi đâu để tìm Lưu Tiêu?

“Đại thể chỉ sợ là đến tham gia náo nhiệt một chút.” Thệ Thần thấp giọng nói, “Nghe nói luận võ trước là hôn lễ, đồng thời còn liên quan đến chuyện Thiên Tuyệt tái xuất hiện gần đây, đại khái muốn mượn dịp tụ tập anh hùng thiên hạ đồng mưu việc này, hơn nữa chỉ có nhân tài vào vòng trong mới có thể vào trang xem lễ.”

“Phiền toái như vậy?”

“Hắn là sợ nhiều người gây sự, có điều, nếu như ta để lộ thân phận, cũng có thể trực tiếp dẫn người đi vào.”

Lưu Vân tức khắc khoát tay nói: “Thôi, so tài một chút cũng không sao.”

Thệ Thần khẽ mỉm cười: “Chính là ta bây giờ xuất hiện trước mặt người khác, cũng sẽ không ai buộc ta đi thành thân, người không cần...”

Lưu Vân khiêu mi nói: “Ai lo lắng chuyện đó?! Ta là sợ người liên lụy ta bị người khác nhận ra thôi!”

Tay áo chấp sau lưng, Thệ Thần hơi mỉm cười, đi vào hội trường.

Xung quanh kiếm đài rộng rãi đã vây đầy vô lâm nhân sĩ, môn phái có tiếng tầm một chút đều có mái che riêng, còn lại hạng người mới ra giang hồ chỉ vây quanh bốn phía, đứng quan sát.

Lưu Vân ngẩng đầu nhìn đài cao cách đó không xa, chỉ thấy Thiệu Hồng một thân hỉ khánh hồng y chủ trì, vậy mà lại không gặp Lưu Tiêu.

Không thể làm gì khác hơn là đi rút thăm, rút thăm chia ra bốn tổ, bốn người chiến thắng trong bốn tổ liền coi như vào vòng trong, lại tiến hành trận quyết đấu cuối cùng. Lưu Vân rút được tổ thứ tư.

Tiếng chiêng đột nhiên vang lên, một người hô lớn: “Trận đầu Diệu Nguyệt công tử cùng Mặc Phong phái, Lương Trùng.”

Hai người đứng dậy, kiếm thế đã lên. Lưu Vân thấy Diệu Nguyệt công tử này thân hình phiêu dật, một chiêu một thế đều trông rất đẹp mắt. Chỉ là tư thái đẹp dễ cuối cùng không sánh được công phu vững vàng của Lương Trùng. Bỗng nhiên coong một tiếng, một đạo *** quang bay lên cao rồi hạ xuống đài!

Còn đứng ở trên đài chỉ có Lương Trùng, hạ xuống đài tất nhiên là Diệu Nguyệt công tử.

Người kia hô: “Mặc Phong phái Lương Trùng thắng!”

Tới tham gia đều là người trẻ tuổi, tự nhiên khí thịnh, Diệu Nguyệt công tử nắm tay hơi run, nhưng vẫn đứng dậy, nhặt kiếm, nhanh chóng đi vào trong đám người, rồi không thấy nữa.

Lại thêm mấy trận trôi qua, thắng thắng bại bại, Lưu Vân càng xem càng thấy vô vị.

Chợt nghe lại một tiếng chiêng vang lên, một người hô: “Thanh Long môn Lôi Thanh Ngạo cùng Hải Nhạc phái Nhạc Tô.”

Thiếu niên mặc bích y nhảy lên kiếm đài, bên kia là một thiếu nữ thanh xuân tao nhã thoát tục chậm chậm bước tới, Lưu Vân đột nhiên cảm thấy rất quen mắt, nhớ tới đã từng gặp mặt nàng một lần.

Lưu Vân quay đầu lại hỏi: “Hải Nhạc phái?”

“Ừ, chính là thiếu tiểu thư của Hải Nhạc phái.”

“Hóa ra là nàng.”

Trong lúc nói chuyện, tỷ thí đã sớm bắt đầu. Lôi Thanh Ngạo vung ra một chiêu kiếm, mây trôi nước chảy.

Nữ tử vung dải lụa lên, di chuyển khắp đài như bay, vòng eo mềm mại, dải lụa trái quần phải cuốn, tay trái hoành trù bỗng nhiên vung thẳng đến mặt đối phương!

Lôi Thanh Ngạo khẽ lùi một bước, vươn mình tránh thoát, tay trái vừa nhấc, bỗng nhiên nắm lấy dải lụa, dùng sức kéo một cái, “Xoạt” một tiếng tơ lụa rách ra, nữ tử lui hai bước, miễn cưỡng đứng vững, vậy là thất bại.

Sau đó, Lôi Thanh Ngạo lại thắng liên tiếp mấy trận, vẻ đắc ý dĩ nhiên không cần phải nói.

Lúc này, tổ thứ tư đã gần đến kết thúc.

Bỗng nhiên trên đài cao rối loạn từng bùng, hai bóng người một lam một trắng song song bước ra, chính là Ngự Lưu Tiêu cùng Trác Việt Nhiên.

Lưu Tiêu dáng vẻ vẫn kiên cường như lúc đầu, y bào tựa hồ đặc biệt rộng, gió thổi qua, lộ ra thân hình cực kỳ gầy gò. Trên mặt vẫn như cũ mang theo ý cười nhàn nhạt, vài sợi tóc theo gió bay qua che mắt, càng giống như che đi ánh mắt thăm thẳm mờ mịt.

Ăn mặc không tao nhã như trước, ngược lại lộ vẻ cố ý thể hiện. Một bộ ngoại bào lam nhạt, bên trong là nguyệt bạch lăng khâm, áo bào thêu chỉ bạc. Tử quan buộc lên tóc, lại thay bằng một sợi dây lụa màu đỏ thắm!

Lưu Vân vững vàng nhìn y, trong lòng trong nháy mắt phun trào loại kích động muốn chạy vội tới. Hắn ở trong lòng điên cuồng hò hét, đáng tiếc Lưu Tiêu không nghe được hắn, cũng không nhìn thấy hắn.

Đúng lúc đó, lại có tiếng hô lớn: “Thanh Long môn Lôi Thanh Ngạo cùng Liễu Vũ.”

Lưu Vân chớp mắt, khẽ mỉm cười, từng bước từng bước chậm rãi bước lên kiếm đài.

Bỗng nhiên một cơn gió thổi qua, mũ đội trên đầu rơi xuống, một lọn tóc đen thoáng chốc bị gió thổi tung.

“Là người!” Lôi Thanh Ngạo sắc mặt cả kinh, bất ngờ lại là người vừa nãy ra tay giúp cậu....

Lưu Vân nhận lấy trường kiếm Thệ Thần đưa, nghiêng kiếm chỉ xuống đất: “Ha ha, bắt đầu thôi, tiểu quý.”

Lôi Thanh Ngạo sắc mặt đen lại, cả giận nói: “Người gọi ai là tiểu quý! Xem chiêu!”

Lưu Vân con người chớp mở một luồng tà khí, tay phải giơ lên, lộ ra ngón tay thon dài, quay ngang kiếm, hướng về phía cậu chỉ một cái.

Có ý khiêu khích.

Lôi Thanh Ngạo nâng kiếm đâm đến, đến gần mặt chợt đổi chiêu, tấn công vào bên trái!

Đó là chiêu “Hồi phong Lạc Nhạn” cậu am hiểu nhất, mỗi khi nguy cấp chính là dựa vào chiêu này đánh bại đối thủ. Chẳng hiểu sao, người trước mắt luôn khiến người ta vô hình cảm thấy áp lực, khiến cậu chiêu thứ nhất liền tung ra tuyệt chiêu.

Mọi người kinh ngạc ồ lên, mặc y nam tử lại càng không tránh không né.

Kiếm khí nhanh như cắt tiến đến, lại tay áo mặc sắc khẽ động, ánh kiếm loáng lên một đường vòng cung, kiếm dừng lại cách cổ bích y thiếu niên chừng hai tấc!

Cơ hồ không ai nhìn thấy trường kiếm bằng cách xảo diệu nào mà chặn được, mà kiếm của thiếu niên cũng không thể động đậy.

Mới vừa rồi hội trường còn đầy tiếng người huyên náo, chợt im phăng phắc.

Lưu Vân cổ tay hơi động, thân kiếm dừng tốc độ thật chậm, chậm rãi vung lên, càng chậm, lực đạo lại càng mạnh mẽ.

Bích y thiếu niên cơ hồ không khống chế được cổ tay run rẩy, “Keng” một tiếng, toàn bộ thân kiếm cùng một lúc bị chém đứt, rào rào cắm vào khiên đặt trên đài!

Hội trường yên tĩnh tựa như nghe thấy tiếng hít vào, trong nháy mắt tuôn ra một trận reo hò, người người cũng bắt đầu xì xào bàn tán thân nam tử thần bí này rốt cục là từ đâu đến.

Lôi Thanh Ngạo nắm cán kiếm trống trơn, còn chưa hoàn hồn.

Lưu Vân thu kiếm vào vỏ từ lâu, đứng ở giữa hội trường. Từ đầu đến cuối, vạt áo cũng không động đậy!

Trên đài cao, mắt phượng sâu thẳm chăm chú nhìn bóng người đứng yên giữa kiếm đài, tay áo màu lam đột nhiên nhấc lên, bàn tay bên trong tay áo nắm chặt thành ghế, dường như sắp nắm đến vỡ tan!

Tiếng chiêng lại vang lên: “Liễu Vũ thắng! Nhóm thứ tư trận cuối cùng, Liễu Vũ cùng Vô Song bảo Trác Việt Nhiên!”

Lưu Vân khẽ nâng mi mắt, lại thấy bạch y bông bênh, chính là Trác Việt Nhiên khoan thai mà tới.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phong-qua-vu-luu-van>